NAUJASIS TESTAMENTAS

Iš graikų kalbos vertė
Prof. dr. Algirdas Jurėnas

TURINYS

EVANGELIJA PAGAL MATĄ

Jėzaus Kristaus genealogija

1 1 Jėzaus Kristaus, Dovydo Sūnaus, Abraomo sūnaus,
kilmės knyga. 2 Abraomui gimė Izaokas, Izaokui
gimė Jokūbas, Jokūbui gimė Judas ir jo broliai, 3 Judui
gimė Faresas ir Zara iš Tamaros, Faresui gimė Esromas,
Esromui gimė Aramas, 4 Aramui gimė Aminadabas,
Aminadabui gimė Naasonas, Naasonui gimė Salmonas,
5 Salmonui gimė Boasas iš Rachabos, Boasui gimė
Jobedas iš Rūtos, Jobedui gimė Jesė, 6 Jesei gimė
karalius Dovydas. Dovydui gimė Saliamonas iš Urijo
žmonos, 7 Saliamonui gimė Roboamas, Roboamui gimė
Abijas, Abijui gimė Asafas, 8 Asafui gimė Josafatas,
Josafatui gimė Joramas, Joramui gimė Ozijas, 9 Ozijui
gimė Joatamas, Joatamui gimė Ahazas, Ahazui gimė
Hezekijas, 10 Hezekijui gimė Manasė, Manasei gimė
Amosas, Amosui gimė Jozijas, 11 Jozijui gimė Jechonijas
ir jo broliai ištrėmimo į Babiloną laikais. 12 Po ištrėmimo
į Babiloną Jechonijui gimė Salatielis, Salatieliui gimė
Zorobabelis, 13 Zorobabeliui gimė Abijudas, Abijudui
gimė Eliakimas, Eliakimui gimė Azoras, 14 Azorui
gimė Sadokas, Sadokui gimė Achimas, Achimui gimė
Elijudas, 15 Elijudui gimė Eleazaras, Eleazarui gimė
Matanas, Matanui gimė Jokūbas, o 16 Jokūbui gimė
Juozapas, vyras Marijos, iš kurios gimė Jėzus, vadinamas
Kristumi. 17 Taigi iš viso nuo Abraomo iki Dovydo yra
keturiolika kartų, nuo Dovydo iki ištrėmimo į Babiloną –

keturiolika kartų ir nuo ištrėmimo į Babiloną iki Kristaus
– keturiolika kartų.

Jėzaus Kristaus gimimas

(Lk 2, 1–7)

18 Jėzaus Kristaus gimimas buvo toks: Kai jo motina
Marija buvo susižadėjusi su Juozapu, jiems dar
⌜negyvenant kartu⌝[a], ji buvo rasta nėščia iš Šventosios
Dvasios. 19 Bet jos vyras Juozapas, būdamas teisus ir
nenorėdamas viešai padaryti jai gėdą, sumanė slapčia ją
atleisti. 20 Bet jam nusprendus tai padaryti, štai Viešpaties
angelas pasirodė jam sapne, sakydamas: „Juozapai,
Dovydo sūnau, nebijok parsivesti į namus savo žmonos
Marijos, nes tai, kas joje pradėta, yra iš Šventosios
Dvasios. 21 Ji pagimdys sūnų, ir tu jį praminsi Jėzumi,
nes jis išgelbės savo žmones iš jų nuodėmių“. 22 O visa
tai įvyko, kad išsipildytų, kas Viešpaties pasakyta per
pranašą: 23 „Štai mergelė taps nėščia ir pagimdys sūnų,
ir jį pramins Emanueliu“ – tai išvertus reiškia: „Dievas
su mumis“. 24 Atsibudęs Juozapas pasielgė taip, kaip jam
Viešpaties angelas buvo įsakęs, ir parsivedė į namus
savo žmoną. 25 Bet jis negyveno su ja kaip vyras, iki ji
pagimdė sūnų, ir jis praminė jį Jėzumi.

Išminčių apsilankymas

2 1 Jėzui gimus Judėjos Betliejuje karaliaus Herodo
dienomis, štai išminčiai iš Rytų šalies atvyko į
Jeruzalę 2 ir klausinėjo: „Kur yra gimusysis žydų karalius?
Mat mes matėme užtekant jo žvaigždę ir atėjome jo

---

[a]**1,18** Lit. nesusiėjus

pagarbinti“. 3 Tai išgirdęs, karalius Herodas sunerimo ir
visa Jeruzalė su juo. 4 Surinkęs visus tautos vyriausiuosius
kunigus ir Rašto žinovus, jis teiravosi jų, kur Mesijas
turėjęs gimti. 5 Jie jam pasakė: „Judėjos Betliejuje, nes
taip pranašo[b] parašyta: 6 ‚O tu, Betliejau, Judo šalie, jokiu
būdu nesi mažiausias tarp Judo kunigaikščių, nes iš tavęs
išeis vadas[c], kuris ganys mano tautą Izraelį’“. 7 Tada
Herodas, slapčia pasikvietęs išminčius, klausinėdamas
tiksliai iš jų sužinojo žvaigždės pasirodymo laiką 8 ir,
juos siųsdamas į Betliejų, tarė: „Keliaukite ir kruopščiai
ieškokite to kūdikio. Jį radę, praneškite man, kad ir aš
nuėjęs jį pagarbinčiau“. 9 Išklausę karaliaus, jie iškeliavo.
Ir štai žvaigždė, kurią jie buvo matę užtekant, traukė
pirma jų, kol atėjusi sustojo viršum tos vietos, kur buvo
kūdikis. 10 Išvydę žvaigždę, jie džiaugėsi labai dideliu
džiaugsmu. 11 Įėję į namus, jie pamatė kūdikį su jo motina
Marija ir parpuolę jį pagarbino. Jie atidarė savo lobių
dėžes[d] ir pateikė jam dovanų: aukso, smilkalų ir miros.
12 Ir, sapne įspėti nebegrįžti pas Herodą, jie kitu keliu
sugrįžo į savo šalį.

Bėgimas į Egiptą

13 Jiems išvykus namo, štai Viešpaties angelas pasirodė
sapne Juozapui ir tarė: „Kelkis, imk su savim kūdikį
ir jo motiną, bėk į Egiptą ir ten pasilik, kol aš tau [ką
kita] pasakysiu, nes Herodas rengiasi ieškoti vaikelio,
norėdamas jį nužudyti“. 14 Atsikėlęs jis nakčia paėmė su

---

[b]**2,5** Lit. per pranašą

[c]**2,6** Arba: valdovas

[d]**2,11** Lit. lobius

savim kūdikį ir jo motiną, pasitraukė į Egiptą 15 ir ten
išbuvo iki Herodo mirties, – kad įvyktų, kas Viešpaties
pasakyta per pranašą: „Iš Egipto aš pašaukiau savo sūnų“.

Kūdikių išžudymas

16 Tada Herodas, pamatęs, kad jis išminčių apviltas,
labai įnirto, pasiuntęs [kareivius] išžudė visus berniukus
Betliejuje ir visoje jo srityje, dvejų metų ir jaunesnius,
žiūrėdamas laiko, kurį klausinėdamas buvo tiksliai
sužinojęs iš išminčių. 17 Tada įvyko, kas pasakyta per
pranašą Jeremiją: 18 „Šauksmas buvo girdimas Ramoje,
verksmas ir didelis dejavimas: Rachelė apverkė savo
vaikus, ir ji nenorėjo būti guodžiama, nes jų nebėra“.

Sugrįžimas iš Egipto

19 Herodui mirus, štai Viešpaties angelas pasirodė per
sapną Juozapui Egipte 20 ir tarė: „Kelkis, imk su savim
kūdikį bei jo motiną ir keliauk į Izraelio šalį, nes yra
mirę tie, kurie tykojo kūdikio gyvybės“. 21 Atsikėlęs jis
paėmė su savim kūdikį bei jo motiną ir įėjo į Izraelio
šalį. 22 Išgirdęs, kad Archelajus karaliauja Judėjai vietoj
savo tėvo Herodo, jis pabūgo ten vykti. Sapne įspėtas,
jis pasitraukė į Galilėjos sritį 23 ir nuvykęs apsigyveno
mieste, vardu Nazaretas, – kad įvyktų, kas pasakyta per
pranašus: „Jį vadins Nazariečiu“.

Jono Krikštytojo skelbimas

(Mk 1, 1–18; Lk 3, 1–9, 15–17; Jn 1, 19–28)

3 1 Anomis dienomis pasirodė Jonas Krikštytojas,
skelbdamas Judėjos tyruose 2 [ir] sakydamas:
„Atgailaukite, nes prisiartino dangaus karalystė!’“

3 Mat jis yra tas, apie kurį pasakyta per pranašą Jezają:
„Šaukiančiojo balsas tyruose: ‚Taisykite Viešpaties kelią,
tiesinkite jo takus!’“ 4 Pats Jonas vilkėjo kupranugario
plaukų apdaru ir odiniu diržu buvo susijuosęs strėnas.
Jo maistas buvo skėriai ir laukinis medus. 5 Tada išėjo
pas jį Jeruzalė, visa Judėja ir visa Jordano apylinkė.
6 Išpažindami savo nuodėmes, jie buvo jo krikštijami
Jordano upėje. 7 Bet pamatęs daug fariziejų ir sadukiejų,
ateinančių pas jį krikštytis, jis jiems tarė: „Angių išperos,
kas pamokė jus bėgti nuo ateinančios rūstybės? 8 Tad
duokite ⌜atgailai deramą⌝[e] vaisių 9 ir nemanykite sau tarti:
‚Mes turime tėvą Abraomą’, nes jums sakau: Dievas
gali iš šitų akmenų prikelti vaikų Abraomui! 10 Kirvis
jau pridėtas prie medžių šaknies. Tad kiekvienas medis,
neduodąs gero vaisiaus, nukertamas ir į ugnį įmetamas.
11 Aš, tiesa, jus krikštiju vandeniu atgailai, bet tas, kuris
ateina po manęs, yra galingesnis už mane; jo kurpių nesu
vertas nešioti. Jis krikštys jus Šventąja Dvasia ir ugnimi.
12 Jo vėtyklė – jo rankoje, ir jis visiškai išvalys savo
klojimą. Jis subers savo kviečius į klėtį[f], o pelus sudegins
neužgesinama ugnimi“.

Jėzaus krikštas

(Mk 1, 9; Lk 8, 21–22)

13 Tada Jėzus atvyko iš Galilėjos prie Jordano pas Joną,
kad būtų jo pakrikštytas. 14 Bet šis mėgino jį sulaikyti,
tardamas: „Man reikia būti tavo pakrikštytam, o tu ateini
pas mane?“ 15 Bet Jėzus jam atsakė: „Leisk dabar, nes

---

[e]**3,8** Lit. vertą atgailos (t.y. tinkamu būdu išreiškiantį atgailą)
[f]**3,12** Kt. Mss: savo klėtį

taip mums pridera įvykdyti visą teisybę“. Tada jis[g] leido
jam. 16 Pakrikštytas Jėzus tuojau išlipo iš vandens. Štai
atsivėrė dangus, ir jis išvydo Dievo Dvasią, sklendžiančią
žemyn kaip karvelį ir nusileidžiančią ant jo. 17 Ir štai
balsas iš dangaus sakė: „Šitas yra ⌜mano mylimasis
Sūnus⌝[h], kurį aš pamėgau“.

Jėzaus gundymas

(Mk 1, 12–12; Lk 4, 1–13)

4 1 Tada Jėzus buvo Dvasios nuvestas į tyrus, kad būtų
velnio gundomas. 2 Išpasninkavęs keturiasdešimt dienų
ir keturiasdešimt naktų, jis pagaliau išalko. 3 Ir priėjęs
gundytojas jam tarė: „Jei tu esi Dievo Sūnus, įsakyk,
kad šitie akmenys pavirstų duonos kepalais“. 4 Bet jis
atsakydamas tarė: „Parašyta: ‚Ne vien duona žmogus
bus gyvas, bet kiekvienu žodžiu, išeinančiu iš Dievo
burnos’“. 5 Tada velnias jį paėmė su savim į šventąjį
miestą, jį pastatė ant šventyklos sparnelio[i] 6 ir jam tarė:
„Jei tu esi Dievo Sūnus, tai pulk žemyn, nes parašyta: ‚Jis
savo angelams įsakys apie tave, ir ant rankų jie nešios
tave, kad nesusitrenktum kojos į akmenį’“. 7 Jėzus jam
tarė: „Vėl parašyta: ‚Negundyk Viešpaties, savo Dievo’“.
8 Velnias vėl jį paėmė su savim į labai aukštą kalną,
jam parodė visas pasaulio karalystes bei jų didybę 9 ir
jam tarė: „Aš tau visa tai duosiu, jei parpuolęs mane
pagarbinsi“. 10 Tada Jėzus jam tarė: „Atstok, šėtone! Nes
parašyta: ‚Viešpatį, savo Dievą, garbinsi ir jam vienam

---

[g]**3,15** T.y. Jonas

[h]**3,17** Arba: mano Sūnus, Mylimasis

[i]**4,5** Pagal tradiciją, ant šventovės Karališkojo portiko viršaus išsikišusios dalies

tarnausi’“. 11 Tada velnias jį paliko, ir štai angelai priėjo
ir jam tarnavo.

Jėzaus skelbimo pradžia

(Mk 1, 1– l5; Lk 4, 14–15)

12 Išgirdęs, kad Jonas suimtas, jis pasitraukė į Galilėją.
13 Palikęs Nazaretą, jis atėjo ir apsigyveno Kafarnaume
prie jūros, Zabulono ir Neftalio srityje, – 14 kad įvyktų,
kas pasakyta per pranašą Jezają: 15 „Zabulono šalis ir
Neftalio šalis, jūros linkui, anapus Jordano [esančios
šalys], pagonių Galilėja – 16 tauta, sėdinti tamsoje, išvydo
didelę šviesą, ir tiems, kurie sėdėjo mirties šalyje ir
šešėlyje, užtekėjo šviesa“. 17 Nuo to laiko Jėzus pradėjo
skelbti ir sakyti: „Atgailaukite, nes prisiartino dangaus
karalystė!“.

Keturių žvejų pašaukimas

(Mk 1, 16–20; Lk 5, 1–11)

18 Vaikščiodamas palei Galilėjos jūrą, jis pamatė du
brolius – Simoną, vadinamą Petru, ir jo brolį Andriejų –
bemetant tinklą į jūrą; mat jie buvo žvejai. 19 Ir jis jiems
tarė: „Eikite paskui mane, ir aš jus padarysiu žmonių
žvejais“. 20 Jie, palikę tinklus, tuojau nusekė paskui
jį. 21 Iš ten toliau paėjęs, jis pamatė kitus du brolius –
Jokūbą, Zebediejaus sūnų, ir jo brolį Joną – valtyje su jų
tėvu Zebediejumi betaisant savo tinklus, ir jis pašaukė
juos. 22 Jie, palikę valtį ir savo tėvą, tuojau nusekė paskui
jį.

Jėzus moko, skelbia ir gydo

(Lk 6, l7–19)

23 Ir jis keliavo aplinkui po visą Galilėją, mokydamas
jų sinagogose, skelbdamas karalystės evangeliją ir
gydydamas žmonėse visokią ligą ir visokią negalią.
24 Garsas apie jį pasklido visoje Sirijoje, ir nešė pas jį
visus įvairiomis ligomis sergančius, kančių suimtus,
velnio apsėstus, epileptikus[j] ir paralitikus, ir jis pagydė
juos. 25 Ir paskui jį sekė didelės minios iš Galilėjos,
Dekapolio, Jeruzalės, Judėjos ir Užjordanės,

Kalno pamokslas (5, 1–7, 29)

(Lk 6, 20–23)

5 1 Pamatęs minias, jis užlipo į kalną. Jam atsisėdus,
prie jo priėjo jo mokiniai. 2 Ir prabilęs[k] jis mokė juos,
sakydamas: 3 „Palaiminti, kurie ⸢pripažįsta savo dvasios
neturtą⸣[l], nes jų yra dangaus karalystė. 4 Palaiminti
liūdintieji, nes jie bus paguosti. 5 Palaiminti romieji, nes
jie paveldės žemę. 6 Palaiminti alkstantieji ir trokštantieji
teisybės, nes jie bus pasotinti. 7 Palaiminti gailestingieji,
nes jiems bus parodytas gailestingumas. 8 Palaiminti
tyraširdžiai, nes jie regės Dievą. 9 Palaiminti taikdariai,
nes jie bus vadinami Dievo sūnumis. 10 Palaiminti, kurie
persekiojami[m] dėl teisybės, nes jų yra dangaus karalystė.
11 Esate palaiminti, kai dėl manęs jus užgaulioja,

---

[j]**4,24** Lit. mėnulio ištiktus

[k]**5,2** Lit. atvėręs savo burną

[l]**5,3** Lit. yra beturčiai dvasia

[m]**5,10** Lit. yra būvę persekiojami

persekioja ir meluodami kalba apie jus visokį pikta.
12 Būkite linksmi ir džiūgaukite, nes jūsų atpildas didelis
danguje. Juk tokiu pat būdu persekiojo pirm jūsų buvusius
pranašus.

Druska ir šviesa

(Mk 9, 50; Lk 14, 34–85)

13 Jūs esate žemės druska. Bet jei druska netenka
sūrumo, kuo ją vėl padarys sūrią? Ji niekam nebetinka,
tik laukan išmesti ir žmonėms sumindžioti. 14 Jūs
esate pasaulio šviesa. Negali būti paslėptas miestas,
pastatytas ant kalno. 15 Taip pat neuždega žiburio ir jo
nestato po saiku, bet į žibintuvą, ir jis šviečia visiems
esantiems namuose. 16 Taip tešviečia jūsų šviesa žmonių
akivaizdoje, kad jie matytų jūsų gerus darbus ir garbintų
jūsų Tėvą, esantį danguje.

Įstatymo įvykdymas

17 Nemanykite, kad aš atėjęs įstatymo ir pranašų
panaikinti; aš atėjau ne panaikinti, bet įvykdyti. 18 Nes
iš tiesų jums sakau: kol dangus ir žemė nepranyks, nė
vienas jotas[n] ar brūkšnelis nepranyks iš įstatymo, iki
viskas išsipildys. 19 Todėl, jei kas panaikintų vieną iš
šitų mažiausių įsakymų ir taip mokytų žmones, bus
vadinamas mažiausiu dangaus karalystėje; o kas vykdytų
ir mokytų, tas bus vadinamas didžiu dangaus karalystėje.
20 Nes jums sakau: jei jūsų teisumas žymesniu laipsniu
neviršys Rašto žinovų ir fariziejų [teisumo], nieku būdu
neįeisite į dangaus karalystę.

---

[n]**5,18** T.y. mažiausia raidė. Jotas yra mažiausia hebrajų abėcėlės raidė.

Žmogžudystė ir pyktis

21 Girdėjote, kad sentėviams pasakyta: ‚Nežudyk'; o kas
nužudys, turės atsakyti teismui. 22 Bet aš jums sakau:
kiekvienas, kuris pyksta ant savo brolio, turės atsakyti
teismui; o kas sakys savo broliui: ‚Tuščiagalvi!', turės
atsakyti sinedrionui[o]; o kas sakys: ‚Kvaily[p]', turės už tai
eiti į ugnies pragarą[q]. 23 Taigi, jei tu rengies aukoti savo
dovaną ant aukuro ir ten atsimeni, kad tavo brolis turi ką
prieš tave, 24 palik savo dovaną ten pat aukuro priešaky,
eik, pirma susitaikyk su savo broliu, ir tada atėjęs aukok
savo dovaną. 25 Greitai susidraugauk su savo kaltintoju,
kol tebesi su juo kelyje, kad kaltintojas neperduotų tavęs
teisėjui, o teisėjas – teismo tarnui, ir kad nebūtum įmestas
į kalėjimą. 26 Iš tiesų tau sakau: neišeisi iš ten, kol nebūsi
sumokėjęs paskutinio skatiko.

Svetimoterystė

27 Girdėjote, kad pasakyta: ‚Nesvetimoteriauk'. 28 Bet aš
jums sakau: kiekvienas, kuris pažvelgia į moterį[r] taip, jog
užsigeidžia jos, jau svetimoteriavo su ja širdyje. 29 O jei
tavo dešinioji akis tave verčia nusidėti, išlupk ją ir mesk
nuo savęs: tau juk geriau, kad vienas tavo narių žūtų,
negu kad visas tavo kūnas būtų įmestas į pragarą. 30 Ir
jei tavo dešinioji ranka tave verčia nusidėti, nukirsk ją

---

[o] **5,22** Arba: sanhedrinui (t.y. vyriausiajam teismui)

[p] **5,22** Arba: Bedievi (lit. maištininke, atsimetėli)

[q] **5,22** Lit. geheną

[r] **5,28** T.y. ištekėjusią moterį, kito žmoną

ir mesk nuo savęs: tau juk geriau, kad vienas tavo narių
žūtų, negu kad visas tavo kūnas nueitų į pragarą.

Skyrybos

(Mt 19, 9; Mk 10, 11–12; Lk 16, 19)

31 Toliau pasakyta: ‘Kas atleidžia savo žmoną, tegu jai
duoda skyrybų raštą’. 32 Bet aš jums sakau: kiekvienas,
kuris atleidžia savo žmoną, – išskyrus paleistuvystės
atvejį, – verčia ją svetimauti; ir jei kas atleistąją veda,
svetimoteriauja.

Priesaikos

33 Vėl girdėjote, kad sentėviams pasakyta: ‚Nelaužyk
priesaikos’, bet ‚ištesėk Viešpačiui savo priesaikas’.
34 Bet aš jums sakau: iš viso neprisiekite – nei dangumi,
nes jis yra Dievo sostas, 35 nei žeme, nes ji yra jo pakojis,
nei Jeruzale, nes ji yra didžiojo Karaliaus miestas.
36 Neprisiek nei savo galva, nes tu negali nė vieno plauko
padaryti balto ar juodo. 37 Bet jūsų kalba tebūnie: ‚Taip,
taip’, ‚ne, ne’; o tai, kas yra daugiau negu tie, yra iš
piktojo.

Atmokėjimas

(Lk 6, 29–30)

38 Girdėjote, kad pasakyta: ‚Akis už akį’ ir ‚dantis už
dantį’. 39 Bet aš jums sakau: nesipriešinkite piktam
asmeniui. Atvirkščiai, jei kas tau suduoda per dešinį
skruostą, atsuk jam ir kitą. 40 Jei kas nori bylinėtis su
tavim ir gauti tavo apatinius drabužius, palik jam ir
viršutinius. 41 Ir jei kas tave verčia eiti vieną mylią, eik su

juo dvi. [42] Duok prašančiam ir nenusigręžk nuo norinčio
iš tavęs skolintis.

Priešų meilė

(Lk 6, 27–28, 32–36)

[43] Girdėjote, kad pasakyta: ‚Mylėk savo artimą ir nekęsk
savo priešo’. [44] Bet aš jums sakau: mylėkite savo priešus
ir melskitės už tuos, kurie jus persekioja, [45] kad būtumėte
savo danguje esančio Tėvo sūnūs, nes jis leidžia savo
saulei tekėti ant piktų bei gerų ir lietui lyti ant teisių ir
neteisių. [46] Nes jei temylite tuos, kurie jus myli, kokio
atlyginimo begalite laukti[s]? Ar ir muitininkai to pat
nedaro? [47] Ir jei sveikinate vien savo brolius, ką darote
daugiau [už kitus]? Ar ir pagonys to pat nedaro? [48] Tad
būkite tobuli, kaip ir jūsų danguje esantis Tėvas yra
tobulas.

Išmaldos

6 [1] Žiūrėkite, kad nedarytumėte savo ⌜teisių darbų⌝[t]
žmonių akivaizdoje, norėdami būti jų matomi; kitaip
negausite atlyginimo iš savo danguje esančio Tėvo.
[2] Taigi, kai duodi išmaldą, neleisk trimituoti ties savim,
kaip daro veidmainiai sinagogose ir gatvėse, kad žmonių
būtų giriami. Iš tiesų jums sakau: jie jau yra atsiėmę
savo atlyginimą. [3] Bet kai tu duodi išmaldą, tavo kairioji
tenežino, ką daro tavo dešinioji, [4] kad tavo išmalda liktų
slaptoje, o tavo Tėvas, kuris mato slaptoje, tau atlygins.

---

[s] **5,46** Lit. kokį atlyginimą turite

[t] **6,1** Lit. teisumo

Malda

(Lk 11, 2 – 4)

5 Ir kai meldžiatės, nebūkite kaip veidmainiai. Mat jie
mėgsta melstis, stovėdami sinagogose ir gatvių kampuose,
kad žmonėms pasirodytų. Iš tiesų jums sakau: jie jau yra
atsiėmę savo atlyginimą. 6 Bet kai tu meldies, įeik į savo
kambarį ir, užsirakinęs duris, melsk savo Tėvą, esantį
slaptoje, o tavo Tėvas, matantis slaptoje, tau atlygins.
7 Melsdamiesi nedaugiažodžiaukite kaip pagonys, nes jie
mano būsią išklausyti dėl savo daugiakalbystės. 8 Tad[u]
nebūkite kaip jie, nes jūsų Tėvas žino, ko jums reikia,
prieš jums meldžiant jį. 9 Todėl jūs šitaip melskitės: Mūsų
Tėve, kuris esi danguje, tebūnie šventu laikomas tavo
vardas. 10 Teateinie tavo karalystė. Teįvyksta tavo valia
kaip danguje, taip ir žemėje. 11 Kasdieninės mūsų duonos
duok mums šiandien 12 ir atleisk mums mūsų kaltes[v], kaip
ir mes esame atleidę savo kaltininkams[w]. 13 ⌜Ir nevesk
mūsų į pagundą⌝[x], bet gelbėk mus nuo pikto[y], ⌜nes tavo
yra karalystė, galybė ir garbė per amžius. Amen⌝[z]. 14 Nes
jei jus atleisite žmonėms jų nusižengimus, tai ir jums

---

[u] **6,8** T.y. dėl to, kad, taip darydami, jie klysta ir kad jūs turite skirtingai elgtis

[v] **6,12** Lit. skolas

[w] **6,12** Lit. skolininkams

[x] **6,13** T.y. neleisk mums pakliūti į pagundą, kuriai neįstengtume atsispirti, ar į situaciją, kurioje pasiduotume pagundai. Arba: Ir neįvesk mūsų į ištyrimą (būtent tokį, kurio negalėtume ištverti)

[y] **6,13** Arba: piktojo

[z] **6,13** Šitų žodžių nėra seniausiuose rankraščiuose.

atleis jūsų danguje esantis Tėvas. 15 Bet jei neatleisite
žmonėms, tai nė jūsų Tėvas neatleis jūsų nusižengimų.

Pasninkas

16 Kai pasninkaujate, nebūkite paniurę kaip veidmainiai,
nes jie perkreipia savo veidus, kad pasirodytų žmonėms
pasninkaują. Iš tiesų jums sakau: jie jau yra atsiėmę
savo atlyginimą. 17 Bet tu pasninkaudamas pasitepk
galvą ir nusiprausk veidą, 18 kad ne žmonėms rodytumeis
pasninkaująs, bet savo Tėvui, esančiam slaptoje; o tavo
Tėvas, matantis slaptoje, tau atlygins.

Lobiai

(Lk 12, 33–34)

19 Nekraukite sau lobių žemėje, kur kandis bei kirmėlė[a]
suėda ir kur vagys prasikasa ir pavagia. 20 Bet kraukite
sau lobius danguje, kur nei kandis, nei kirmėlė nesuėda
ir kur vagys neprasikasa ir nepavagia, 21 nes kur yra tavo
lobis, ten bus ir tavo širdis,

Akis – kūno žiburys

(Lk 11, 34–36)

22 Kūno žiburys yra akis, Taigi, jei tavo akis bus sveika,
visas tavo kūnas bus šviesus; 23 bet jei tavo akis bus
nesveika, visas tavo kūnas bus tamsus. Tad jei tavyje
esanti šviesa bus tamsa, kokia didžiulė turėtų būti tamsa!

---

[a] **6,19** Arba: rūdys

Dievas ir mamonas

(Lk 16, 13)

24 Niekas negali vergauti dviem savininkams, nes
jis arba vieno nekęs, o kitą mylės, arba vienam bus
atsidavęs, o kitą nieku vers. Jūs negalite tarnauti Dievui ir
mamonui[b].

Nebūkite susirūpinę

(Lk 12, 22–34)

25 Todėl jums sakau: nebūkite susirūpinę savo gyvybe,
[tuo,] ką valgysite [ar ką gersite], nė savo kūnu, kuo
vilkėsite. Ar gyvybė ne daugiau už maistą ir kūnas už
aprangą? 26 Pažvelkite į dangaus paukščius: jie nei sėja,
nei pjauna, nei į kluoną krauna, tačiau jūsų danguje
esantis Tėvas juos išmaitina. Ar jūs nesate daug vertesni
už juos? 27 O kuris iš jūsų savo rūpesčiu gali pridėti
prie savo ⌜amžiaus vieną valandą⌝[c]? 28 Ir kam apranga
rūpinatės? Pasižiūrėkite, kaip lauko lelijos auga. Jos nei
dirba, nei verpia. 29 Tačiau jums sakau: nė Saliamonas
visame savo puošnume nebuvo apsirengęs kaip bet kuri
iš šitų. 30 Taigi, jei Dievas taip aprengia lauko žolę, kuri
šiandien žaliuoja ir rytoj metama į krosnį, ar ne kur
kas labiau aprengs jus, mažatikiai? 31 Todėl nebūkite
susirūpinę ir nesakykite: ‚Ką valgysime?’, arba: ‚Ką
gersime?’, arba: ‚Kuo apsirengsime?’ 32 Nes viso to
geidžia pagonys. Jūsų danguje esantis Tėvas juk žino, kad
viso to jums reikia. 33 Bet pirma ieškokite jo karalystės

---

[b]**6,24** T.y. turtui, nuosavybei, pinigams

[c]**6,27** Arba: ūgio vieną uolektį

ir teisybės, o visa tai bus jums pridėta. 34 Tad nebūkite
susirūpinę rytojumi, nes rytojus rūpinsis savim. Pakanka
dienai savo pačios vargo.

Neteiskite

(Lk 6, 37–38, 41 – 42)

7 1 Neteiskite, kad nebūtumėte teisiami, 2 nes kokiu
teismu teisiate, tokiu būsite teisiami, ir kokiu saiku
seikite, tokiu jums bus atseikėta. 3 Kodėl tu žiūri į tavo
brolio akyje esantį krislą, bet nepastebi savo paties akyje
esančio rąsto? 4 Arba kaip tu gali sakyti savo broliui:
‚Leisk man išimti krislą iš tavo akies’, kai štai rąstas tavo
akyje? 5 Veidmainy, pirma išrisk rąstą iš savo akies, o
paskui žiūrėk, kaip išimti krislą iš tavo brolio akies!

Šventenybių išniekinimas

6 Neduokite to, kas šventa, šunims ir nemeskite savo
perlų kiaulėms, kad kartais jos nesumintų jų savo kojomis
ir atsigręžusios nesudraskytų jūsų.

Prašykite, ieškokite, belskite

(Lk 11, 9–13)

7 Prašykite, ir bus jums duota; ieškokite, ir rasite;
belskite, ir bus jums atidaryta. 8 Nes kiekvienas
prašantysis gauna, ieškantysis randa, ir beldžiančiajam
bus atidaryta. 9 Arba ar yra koks žmogus tarp jūsų, kuris,
kai jo sūnus prašys jį duonos, paduos jam akmenį?
10 Arba taip pat, kai šis prašys žuvies, nejaugi paduos jam
gyvatę? 11 Taigi, jei jūs, būdami nelabi, mokate duoti savo
vaikams gerų dovanų, kaip juo labiau jūsų danguje esantis
Tėvas duos gera tiems, kurie jį prašo! 12 Taigi visa, ko

norite, kad žmonės jums darytų, ir jūs jiems darykite, nes
tai yra įstatymas ir pranašai.

Tikri ir netikri mokiniai

(Lk 13, 24)

13 Įeikite pro ankštus vartus, nes platūs yra vartai ir
erdvus kelias, kuris nuveda į pražūtį, ir daug yra tų, kurie
juo įeina[d]. 14 Kokie ankšti vartai ir koks siauras kelias,
kuris nuveda į gyvenimą, ir maža tų, kurie jį randa!
15 Sergėkitės netikrų pranašų, kurie ateina pas jus avių
kailiuose, bet viduje yra plėšrūs vilkai. 16 Iš jų vaisių
juos pažinsite. Argi skina vynuoges nuo erškėčių ar figas
nuo usnių? 17 Taip pat kiekvienas geras medis duoda
gerus vaisius, o blogas medis duoda blogus vaisius.
18 Geras medis negali duoti blogų vaisių nė blogas medis
duoti gerų vaisių. 19 Kiekvienas medis, nenešąs gero
vaisiaus, yra nukertamas ir įmetamas į ugnį. 20 Taigi iš
jų vaisių juos pažinsite. 21 Ne kiekvienas, kuris man
sako: ‚Viešpatie, Viešpatie', įeis į dangaus karalystę, bet
tik tas, kuris vykdo mano danguje esančio Tėvo valią.
22 Daugelis man sakys aną dieną: ‚Viešpatie, Viešpatie, ar
ne tavo vardu pranašavome, ar ne tavo vardu išvarinėjome
velnius ir ar ne tavo vardu padarėme daug stebuklų?'
23 Tada jiems pareikšiu: ‚Aš niekad jūsų nepažinau.
Atstokite nuo manęs, piktadariai!' 24 Taigi kiekvienas,
kuris girdi šituos mano žodžius ir juos vykdo, prilygs
protingam vyrui, kuris pastatė savo namus ant uolos. 25 Ir
liūtis pliaupė, ir upės atplūdo, ir vėjai pūtė bei daužėsi
į tuos namus, bet jie nesugriuvo, nes jų pamatai buvo

---

[d]**7,13** Būtent į vartus

padėti ant uolos. 26 Ir kiekvienas, kuris girdi šituos mano
žodžius ir jų nevykdo, prilygs paikam vyrui, kuris pastatė
savo namus ant smėlio. 27 Ir liūtis pliaupė, ir upės atplūdo,
ir vėjai pūtė bei beldėsi į anuos namus – ir jie sugriuvo,
o jų griuvimas buvo trenksmingas“. 28 Kai Jėzus pabaigė
⸢šitą kalbą⸣[e], minios stebėjosi jo mokymu[f], 29 nes jis mokė
jas kaip turintis galią, o ne kaip jų Rašto žinovai.

Jėzus apvalo raupsuotąjį

(Mk 1, 40 – 45; Lk 5, 12–16)

8 1 Kai jis nulipo nuo kalno, didelės minios sekė
paskui jį. 2 Ir štai raupsuotas vyras priėjęs parpuolė
prieš jį, sakydamas: „Viešpatie, jei norėtum, gali mane
apvalyti“. 3 Ištiesęs ranką, jis palietė jį, tardamas: „Noriu;
būk apvalytas!“ Ir tuojau jis buvo apvalytas nuo savo
raupsų. 4 Ir Jėzus jam prisakė: „Žiūrėk, kad niekam nieko
nesakytum, bet eik, pasirodyk kunigui ir paaukok dovaną,
kurią Mozė įsakė, jiems paliudyti“.

Jėzus pagydo šimtininko tarną

(Lk 7, 1–10; Jn 4, 43–54)

5 Jam įėjus į Kafarnaumą, prie jo priėjo vienas
šimtininkas, jį maldaudamas 6 ir sakydamas: „Viešpatie,
mano tarnas guli namie paralyžiuotas ir baisiai kenčia“.
7 Jis jam tarė: „⸢Aš atėjęs jį pagydysiu⸣[g]“. 8 Atsakydamas
šimtininkas tarė: „Viešpatie, nesu vertas, kad tu įeitum po
mano stogu, bet tik tark žodį, ir mano tarnas pasveiks.

---

[e]**7,28** Lit. šituos žodžius

[f]**7,28** Arba: mokslu

[g]**8,7** Arba: Ar aš atėjęs turėčiau ji pagydyti?

9 Nes ir aš esu žmogus pavaldinys, turintis sau pavaldžių
kareivių, ir sakau vienam: ‚Eik’, ir jis eina, o kitam:
‚Ateik’, ir jis ateina, ir savo vergui: ‚Daryk tai’, ir jis
daro“. 10 Tai išgirdęs, Jėzus stebėjosi ir tarė paskui
sekantiems: „Iš tiesų jums sakau: ⌜nė viename neradau
tokio didelio tikėjimo – net Izraelyje!⌝[h] 11 Bet jums sakau:
daugelis ateis iš rytų bei vakarų ir atsisės prie stalo su
Abraomu, Izaoku ir Jokūbu dangaus karalystėje, 12 o
karalystės sūnūs bus išmesti į lauke esančią tamsybę.
Ten bus verksmas ir dantų griežimas“. 13 Ir Jėzus tarė
šimtininkui: „Eik, teįvyksta tau, kaip tikėjai!“ Ir jo tarnas
pasveiko tą pačią valandą.

Jėzus pagydo Petro uošvę ir kitus

(Mk 1, 29–34; Lk 4, 28–41)

14 Atėjęs į Petro namus, Jėzus pamatė jo uošvę gulinčią
ir drugio krečiamą. 15 Jis palietė jos ranką, ir drugys
atstojo nuo jos. Ji atsikėlė ir jam patarnavo. 16 Vakarui
atėjus, atgabeno pas jį daug velnio apsėstų. Jis išvarė
dvasias žodžiu ir pagydė visus ligonius, – 17 kad įvyktų,
kas pasakyta per pranašą Jezają: „Jis pasiėmė mūsų
negalias ir nešė mūsų ligas“. Tariamieji mokiniai

(Lk 9, 57–62)

18 Matydamas minią aplink save, Jėzus įsakė irtis į
kitą krantą. 19 Priėjęs vienas Rašto žinovas jam tarė:
„Mokytojau, seksiu paskui tave, kur tik tu eisi!“ 20 Jėzus
jam atsakė: „Lapės turi urvus ir dangaus paukščiai lizdus,
bet žmogaus Sūnus neturi kur galvos priglausti“. 21 O
kitas iš mokinių jam tarė: „Viešpatie, leisk man pirma

---

[h]**8,10** Kt. Mss: nė Izraelyje neradau tokio didelio tikėjimo!

nueiti ir palaidoti savo tėvą“. 22 Bet Jėzus jam pasakė:
„Sek paskui mane ir palik mirusiesiems laidoti savo
mirusiuosius“.

Jėzus nuramdo audrą

(Mk 4, 35–41; Lk 8, 22–25)

23 Jam įlipus į valtį, paskui jį sulipo jo mokiniai. 24 Ir
štai jūroje pakilo tokia didelė audra, jog bangos uždengė
valtį[i]. Bet jis miegojo. 25 Priėję jie pažadino jį, sakydami:
„Viešpatie, gelbėk! Mes žūvame!“ 26 Jis jiems tarė: „Ko
esate išsigandę, mažatikiai?“ Tada atsikėlęs jis sutramdė
vėjus bei jūrą, ir pasidarė mirtina tyla. 27 Žmonės
stebėjosi, sakydami: „Kas per vienas yra šitas, kad net
vėjai ir jūra jo klauso?“

Jėzus išgydo du velnių apsėstus gadarėnus

(Mk 5, 1–20; Lk 8, 26–39)

28 Kai jis nuplaukė į kitą krantą, į gadarėnų[j] šalį, jį
pasitiko du velnių apsėstieji, išėję iš kapų, labai pavojingi,
tokie, kad niekas negalėjo praeiti anuo keliu. 29 Ir štai
jie sušuko: „Kas mums darbo su tavim, Dievo Sūnau!
Ar čia atėjai pirm laiko mūsų kankinti?“ 30 Toli nuo jų
ganėsi gausi kiaulių kaimenė. 31 Velniai jį maldavo: „Jei
mus išvarai, tai mus pasiųsk į kiaulių kaimenę“. 32 Ir jis
jiems tarė: „Eikite!“ Išėję jie įėjo į kiaules. Ir štai visa
kaimenė nuskubėjo skardžiu į jūrą ir prigėrė vandenyje.
33 O piemenys pabėgo ir, nuėję į miestą, viską papasakojo

---

[i]**8,24** T.y. abipus jos aukštai iškilusios bangos esančią lovyje tarp jų, padarė nematomą.

[j]**8,28** Kt. Mss: gerasėnų; vėl kt.: gergesėnų

ir tai, kas buvo atsitikę apsėstiesiems. 34 Ir štai visas
miestas išėjo Jėzaus pasitikti; jį pamatę, jie maldavo, kad
jis paliktų jų sritį.

Jėzus išgydo paralitiką

(Mk 2, 1–12; Lk 5, 17–26)

9 1 Įlipęs į valtį, jis persiyrė ir atvyko į savąjį miestą.
2 Ir štai pas jį atnešė paralitiką, paguldytą ant neštuvų.
Pamatęs jų tikėjimą, Jėzus tarė paralitikui: „Būk drąsus,
vaike! Tavo nuodėmės atleistos“. 3 Ir štai kai kurie Rašto
žinovai sakė sau: „Šitas piktžodžiauja“. 4 Bet Jėzus,
žinodamas[k] jų mintis, tarė: „Kam mąstote pikta savo
širdyse? 5 Kas gi lengviau – ar pasakyti: ‚Tavo nuodėmės
atleistos’, ar pasakyti: ‚Kelkis ir vaikščiok’? 6 Bet kad
žinotumėte, jog Žmogaus Sūnus turi žemėje galią atleisti
nuodėmes“ – tada jis tarė paralitikui: „Kelkis, imk savo
lovą ir eik į savo namus!“ 7 Ir atsikėlęs jis nuėjo į savo
namus. 8 O minios, tai pamačiusios, išsigando ir garbino
Dievą, davusį tokią galią žmonėms.

Jėzus pašaukia Matą

(Mk 2, 13–17; Lk 5, 27–32)

9 Iš ten eidamas toliau, Jėzus pamatė muitinėje sėdintį
žmogų, vardu Matą, ir jam tarė: „Sek paskui mane“. Ir tas
pakilęs nuėjo paskui jį. 10 Jam sėdint namuose prie stalo,
štai daugelis muitininkų ir nusidėjėlių atėjo ir atsisėdo su
Jėzumi ir jo mokiniais. 11 Tai pamatę, fariziejai tarė jo
mokiniams: „Kodėl jūsų Mokytojas valgo su muitininkais
ir nusidėjėliais?“ 12 O jis, tai išgirdęs, tarė: „Sveikiesiems

---

[k] **9,4** Kt. Mss: matydamas

nereikia gydytojo, tik ligoniams. 13 Verčiau eikite ir
pasimokykite, ką tai reiškia: ‚Noriu gailestingumo, o ne
aukos, nes atėjau ne teisiųjų šaukti, bet nusidėjėlių‘.

Klausimas apie pasninką

(Mk 2, 18–22; Lk 5, 33–39)

14 Tada priėjo prie jo Jono mokiniai ir paklausė:
„Kodėl mes ir fariziejai pasninkaujame, o tavo
mokiniai nepasninkauja?“ 15 Jėzus jiems tarė: „Argi
gali vestuvininkai liūdėti, kol su jais yra jaunikis? Bet
ateis dienos, kai jaunikis bus atimtas nuo jų, ir tada
jie pasninkaus. 16 Niekas nededa naujo milo lopo ant
palaikio drabužio, nes jo lopinys atplėšia drabužio dalį,
ir įplyšimas pasidaro blogesnis. 17 Taip pat nepila jauno
vyno į senus vynmaišius; kitaip vynmaišiai plyšta, vynas
išteka ir vynmaišiai nueina niekais. Bet jauną vyną pila į
naujus vynmaišius, ir abeji išsilaiko“.

Jėzus išgydo kraujoplūdžiu sergančią moterį ir prikelia vadovo dukterį

(Mk 5, 21–43; Lk 8, 40 – 56)

18 Jam tai jiems bekalbant, štai vienas sinagogos vadovas
atėjęs parpuolė prieš jį, sakydamas: „Ką tik mirė mano
duktė. Bet ateik, uždėk ant jos savo ranką, ir ji gyvens“.
19 Atsikėlęs Jėzus nusekė paskui jį su savo mokiniais.
20 Ir štai moteris, dvylika metų sirgusi kraujoplūdžiu,
priėjo iš paskos ir palietė jo apsiausto kutą[l]. 21 Mat ji sau
kalbėjo: „Jei tik paliesiu jo apsiaustą – pasveiksiu“. 22 O
Jėzus, atsigręžęs ir ją pamatęs, tarė: „Būk drąsi, dukterie,

---

[l]**9,20** Arba: apsiuvą

tavo tikėjimas tave pagydė!“ Ir nuo tos valandos moteris
pasveiko. 23 Jėzus, atėjęs į vadovo namus ir pamatęs
vamzdininkus ir bruzdančią minią, 24 tarė: „Pasišalinkite,
nes mergaitė nėra mirusi, bet miega“. Ir jie išjuokė jį. 25 O
kai minia buvo išvaryta, jis įėjęs paėmė ją už rankos, ir
mergaitė atsikėlė. 26 Ir garsas apie tai[m] pasklido po visą tą
šalį.

Jėzus pagydo du akluosius

27 Paskui Jėzų, einantį iš ten toliau, sekė du aklieji
šaukdami: „Pasigailėk mūsų, Dovydo Sūnau!“ 28 Jam
įėjus į namus, aklieji priėjo prie jo, ir Jėzus jiems
tarė: „Ar tikite, kad galiu tai padaryti?“ Jie jam sakė:
„Taip, Viešpatie“. 29 Tada jis palietė jų akis, tardamas:
„Teįvyksta jums, kaip jūs tikite!“ 30 Ir jų akys atsivėrė.
Ir Jėzus griežtai jiems įsakė: „Žiūrėkite, kad niekas
nesužinotų!“ 31 Bet jie išėję paskleidė garsą apie jį po visą
tą šalį.

Jėzus pagydo velnio apsėstą nebylį

32 Jiems išeinant, štai atvedė pas jį nebylį, velnio
apsėstą. 33 Išvarius velnią, nebylys prakalbo. Ir minios
stebėjosi, sakydamos: „Dar niekad tokių dalykų nematyta
Izraelyje!“ 34 Bet fariziejai sakė: „Su velnių kunigaikščio
pagalba jis išvaro velnius“.

Pjūtis ir darbininkai

35 Jėzus ėjo aplinkui per visus miestus ir kaimus,
mokydamas jų sinagogose, skelbdamas karalystės

---

[m]**9,26** Kt. Mss: ją

evangeliją[n] ir gydydamas visokią ligą bei visokią negalią.
36 Matydamas minias, jis gailėjosi jų, nes jos buvo nuilsę
ir be pagalbos, „kaip avys be piemens“. 37 Tada jis sakė
savo mokiniams: „Pjūtis, tiesa, didelė, bet darbininkų
maža. 38 Tad melskite pjūties Viešpatį, kad jis pasiųstų
darbininkų į savo pjūtį“.

Dvylika apaštalų

(Mk 3, 13–19; Lk 6, 12–16)

10 1 Pasišaukęs savo dvylika mokinių, jis suteikė
jiems galią netyroms dvasioms išvaryti ir visokiai
ligai bei visokiai negaliai pagydyti. 2 O dvylikos apaštalų
vardai yra šitie: pirmas Simonas, vadinamas Petru, ir jo
brolis Andriejus, Zebediejaus sūnus Jokūbas ir jo brolis
Jonas, 3 Pilypas ir Baltramiejus, Tomas ir muitininkas
Matas, Alfiejaus sūnus Jokūbas ir Tadas[o], 4 Simonas
Kananietis ir Judas Iskariotas, kuris ir išdavė jį.

Nurodymai apaštalams

(Mk 6, 7–13; Lk 9, 1–6)

5 Šituos dvylika Jėzus išsiuntė, jiems davęs šitokių
nurodymų: „Nenukeliaukite pas pagonis ir neįeikite į
samariečių miestą. 6 Verčiau eikite pas Izraelio namų
pražuvusias avis. 7 Eidami skelbkite: ‚Dangaus karalystė
prisiartino‘. 8 Gydykite ligonius, prikelkite numirėlius,
apvalykite raupsuotus, išvarykite velnius. Nemokamai
gavote, nemokamai duokite. 9 Neparūpinkite sau nei
aukso, nei sidabro, nei vario savo diržuose, 10 nei

---

[n]**9,35** T.y. gerą naujieną

[o]**10,3** Kt. Mss: Lebiejus, vėl kt.: Lebiejus, kuris vadinamas Tadu

kelionmaišio, nei dviejų apatinių, nei kurpių, nei lazdos,
nes darbininkas vertas savo išlaikymo. 11 Į kokį tik miestą
ar kaimą įeisite, ištirkite, kas jame vertas[p], ir ten pasilikite,
kol išvyksite. 12 Įeidami į namus, pasveikinkite[q] juos. 13 Ir
jeigu namai bus verti, tegul jiems ateina jūsų ramybė; bet
jeigu nebus verti, tegul jūsų ramybė jums sugrįžta. 14 Jei
kas jūsų nepriims ir nesiklausys jūsų žodžių, tai, išeidami
iš tų namų ar iš to miesto, nusikratykite dulkes nuo kojų.
15 Iš tiesų jums sakau: Sodomos ir Gomoros šaliai bus
lengviau pakęsti teismo dieną negu tam miestui.

Būsimų persekiojimų paskelbimas

(Mk 18, 9–13: Lk 21, 12–17)

16 Štai aš išsiunčiu jus kaip avis tarp vilkų. Tad būkite
gudrūs kaip gyvatės ir be klastos kaip karveliai. 17 Bet
sergėkitės žmonių, nes jie perduos jus teismams ir jus
plaks savo sinagogose. 18 Dėl manęs jūs būsite vedami
pas valdytojus ir karalius jiems ir pagonims paliudyti.
19 O kai jie perduos jus, nesirūpinkite, kaip ar ką kalbėsite,
nes tą valandą bus jums duota, ką jūs turite kalbėti. 20 Nes
ne jūs esate tie, kurie kalbės, bet jūsų Tėvo Dvasia yra ta,
kuri kalbės per jus. 21 Brolis brolį išduos mirčiai ir tėvas
– vaiką; vaikai sukils prieš tėvus ir juos nužudys. 22 Jūs
būsite visų nekenčiami dėl mano vardo, bet kas ištvers iki
galo, tas bus išgelbėtas. 23 O kai jie persekios jus viename
mieste, bėkite į kitą. Iš tiesų jums sakau: jūs nebūsite
baigę [pereiti] Izraelio miestų, iki ateis Žmogaus Sūnus.
24 Mokinys nėra aukštesnis už savo mokytoją nė vergas

---

[p]**10,11** T.y. noringas priimti jus ar jūsų skelbimą

[q]**10,12** Būtent įprastiniu sveikinimu: „Ramybė jums!“

už savo valdovą. 25 Pakanka, jei mokinys prilygsta savo
mokytojui, o vergas savo valdovui. Jei jie šeimininką
vadino Beelzebulu, kaip juo labiau jo namiškius!

Ko reikia bijoti

(Lk 12, 2–7)

26 Tad nebijokite jų! Nes nieko nėra uždengta, kas nebus
atidengta, ir nieko paslėpta, kas nepasidarys žinoma.
27 Ką jums sakau tamsoje, kalbėkite šviesoje, ir ką
šnibždamą[r] girdite, skelbkite ant stogų. 28 Ir nebijokite tų,
kurie užmuša kūną, bet sielos negali užmušti. Verčiau
bijokite to, kuris gali ir sielą, ir kūną pražudyti pragare[s].
29 Ar ne du žvirblius parduoda už skatiką? Tačiau nė
vienas iš jų nenukris žemėn be jūsų Tėvo. 30 O jūsų net
visi galvos plaukai suskaičiuoti. 31 Todėl nebijokite: jus
vertesni už daugybę žvirblių. 32 Taigi kiekvieną, kuris
mane išpažins žmonių akivaizdoje, ir aš išpažinsiu savo
danguje esančio Tėvo akivaizdoje. 33 Bet kas manęs
užsigins žmonių akivaizdoje, to ir aš užsiginsiu savo
danguje esančio Tėvo akivaizdoje.

Atėjau ne taikos, bet kalavijo atnešti

(Lk 12, 51–53: 14, 26–27)

34 Nemanykite, kad aš atėjęs taikos atnešti žemėn.
Atėjau ne taikos atnešti, bet kalavijo. 35 Mat atėjau
sukiršinti „žmogaus prieš jo tėvą, dukters prieš jos motiną
ir marčios prieš jos anytą, 36 ir žmogaus priešai bus jo
namiškiai“. 37 Kas tėvą ar motiną myli labiau už mane

---

[r]**10,27** Lit. į ausį

[s]**10,28** Lit. gehenoje

– nevertas manęs, ir kas sūnų ar dukterį myli labiau už
mane – nevertas manęs. 38 Kas neima savo kryžiaus ir
neseka paskui mane – nevertas manęs. 39 Kas laimi savo
gyvybę, praranda ją, 0 kas praranda savo gyvybę dėl
manęs, ras ją.

Atlyginimai

(Mk 9, 41)

40 Kas jus priima, mane priima, ir kas mane priima,
priima tą, kuris mane siuntė, 41 Kas priima pranašą dėl to,
kad jis pranašas, gaus pranašo atlyginimą, ir kas priima
teisųjį dėl to, kad jis teisusis, gaus teisiojo atlyginimą.
42 Ir jei kas paduos vienam iš šitų mažųjų vien taurę šalto
vandens atsigerti dėl to, kad jis mokinys, – iš tiesų jums
sakau, – tas tikrai nepraras savo atlyginimo“.

Jėzaus atsakymas Jonui Krikštytojui

(Lk 7, 18–35)

11 1 Kai Jėzus pabaigė duoti nurodymus savo dvylikai
mokinių, jis ėjo iš ten toliau mokyti ir skelbti jų
miestuose. 2 Jonas, išgirdęs kalėjime apie Kristaus darbus,
pasiuntęs [žodį] per savo mokinius, 3 ⌜liepė jo paklausti⌝[t]:
„Ar tu esi tas, kuris turi ateiti, ar mes kito turime laukti?“
4 Jėzus jiems atsakė: „Eikite ir praneškite Jonui, ką
girdite ir matote: 5 aklieji praregi[u] ir raišieji vaikščioja,
raupsuotieji apvalomi ir kurtieji girdi, mirusieji prikeliami
ir beturčiams skelbiama evangelija. 6 Ir palaimintas, kas
neatsimeta dėl manęs“.

---

[t] **11,3** Lit. jam tarė

[u] **11,5** Arba: vėl regi

Jėzus giria Joną Krikštytoją

7 Jiems nueinant, Jėzus ėmė kalbėti minioms apie Joną:
„Ko išėjote į tyrus pasižiūrėti? Ar vėjo linguojamos
nendrės? 8 Jei ne, tai ko išėjote pamatyti? Ar švelniais
drabužiais apsivilkusio žmogaus? Štai tie, kurie vilki
švelniais drabužiais, yra karalių rūmuose. 9 Bet ko išėjote
pamatyti? Ar pranašo? Taip, sakau jums, kur kas daugiau
nei pranašo! 10 Šitas yra tas, apie kurį parašyta: ‚Štai
aš siunčiu pirm tavęs savo pasiuntinį, kuris paruoš tau
kelią prieš tave’. 11 Iš tiesų jums sakau: tarp gimusių iš
moterų neprikelta didesnio už Joną Krikštytoją, tačiau
mažiausiasis dangaus karalystėje yra didesnis už jį. 12 Nuo
Jono Krikštytojo dienų iki dabar dangaus karalystė kenčia
smurtą, ir smurtininkai ją sau grobia prievarta. 13 Nes visi
pranašai ir įstatymas pranašavo iki Jono, 14 ir, jei norite
priimti, jis yra Elijas, kuris turi ateiti. 15 Kas turi ausis[v],
teklauso! 16 O su kuo aš palyginsiu šitą kartą? Ji panaši
į turgavietėse sėdinčius vaikus, kurie, šaukdami kitiems
[vaikams], 17 sako: ‚Mes grojome jums lamzdeliais, bet
jūs nešokote; mes giedojome raudas, bet jūs nesimušėte į
krūtinę[w]’. 18 Mat atėjo Jonas, nei valgantis, nei geriantis,
o jie sako: ‚Jis velnio apsėstas’. 19 Atėjo Žmogaus Sūnus,
valgantis ir geriantis, o jie sako: ‚Štai žmogus rijūnas ir
vyno gėrėjas, muitininkų ir nusidėjėlių draugas!’ O vis
dėlto išmintį pateisina jos darbai[x]“.[y]

---

[v] **11,15** Kt. Mss + klausytis

[w] **11,17** Mušimasis į krūtinę – veiksmas, ženklinąs gedėjimą.

[x] **11,19** Kt. Mss: vaikai

[y] **11,19** T.y. Jėzaus išmintingą mokslą įrodo esant teisingą darbai tų, kurie jį priima ir vykdo.

Vargas neatgailaujantiems miestams

(Lk 10, 13–15)

20 Tada jis ėmė barti miestus, kuriuose buvo padaryta
daugumas jo galingų darbų, kad jie neatgailavo:
21 „Vargas tau, Chorazine! Vargas tau, Betsaida! Nes jei
Tyre ir Sidone būtų buvę padaryti tie galingi darbai, kurie
buvo padaryti jumyse, jie seniai būtų atgailavę ašutinėje
ir pelenuose. 22 Vis dėlto jums sakau: Tyrui ir Sidonui
teismo dieną bus lengviau pakęsti negu jums! 23 Ir tu,
Kafarnaume, nejaugi būsi ligi dangaus išaukštintas?
Tu nugrimsi[z] ligi hado[a]! Nes jei Sodomoje būtų buvę
padaryti tie galingi darbai, kurie buvo padaryti tavyje,
ji būtų išlikusi iki šios dienos. 24 Vis dėlto jums sakau:
Sodomos šaliai teismo dieną bus lengviau pakęsti negu
tau“.

Vargstančiųjų atgaiva

(Lk 10, 21 – 22)

25 Anuomet Jėzus atsiliepdamas tarė: „Aš garbinu tave,
Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad tu paslėpei tuos
dalykus nuo išmintingųjų bei gudriųjų ir juos apreiškei
kūdikiams. 26 Taip, Tėve, nes tokia buvo tavo maloni
valia“. 27 „Viskas man mano Tėvo perleista. Niekas
nepažįsta Sūnaus, tik Tėvas, ir niekas nepažįsta Tėvo, tik
Sūnus ir tas, kuriam Sūnus nori jį apreikšti. 28 Ateikite
pas mane visi, kurie vargstate ir nešate sunkias naštas,
ir aš jus atgaivinsiu. 29 Imkite ant savęs mano jungą ir

---

[z] **11,23** Kt. Mss: būsi nugramzdintas

[a] **11,23** T.y. požeminio pasaulio

mokykitės iš manęs, nes aš romus ir nuolankios širdies,
ir jūs rasite savo sieloms atgaivą, – 30 nes mano jungas
švelnus ir mano našta lengva“.

Mokiniai skina varpas šabatos dieną

(Mk 2, 23–28; Lk 6, 1–5)

12 1 Anuomet Jėzus ėjo per javų laukus šabatos dieną.
Jo mokiniai buvo alkani ir ėmė skinti varpas bei
valgyti. 2 Bet fariziejai, tai pamatę, jam tarė: „Žiūrėk,
tavo mokiniai daro, ko per šabatą nevalia daryti“. 3 Bet jis
jiems sakė: „Ar neskaitėte, kaip pasielgė Dovydas, kai jis
ir jo palydovai buvo išalkę? 4 Kaip jis įėjo į Dievo namus
ir jie valgė ⌜padėtinės duonos⌝[b] – ko nevalia jam buvo
valgyti nė jo palydovams, o vien tik kunigams? 5 Arba ar
neskaitėte įstatyme, kad per šabatą kunigai šventykloje
padaro šabatą nebešventą[c], tačiau lieka nekalti? 6 Bet
jums sakau: čia kas daugiau nei šventykla! 7 Bet jei
būtumėte supratę, ką reiškia: ‚Noriu gailestingumo, o ne
aukos, tai nebūtumėte pasmerkę nekaltųjų, 8 nes Žmogaus
Sūnus yra šabatos viešpats“.

Žmogus nudžiūvusia ranka

(Mk 3, 1–6; Lk 6, 6–11)

9 Jis ėjo iš ten toliau ir atėjo į jų sinagogą. 10 Ir štai ten
buvo žmogus nudžiūvusia ranka. Ir jie paklausė jį: „Ar
valia gydyti šabatos dieną?“ – kad galėtų jį apkaltinti.
11 Bet jis jiems tarė: „Kas iš jūsų bus toks žmogus, kuris,

---

[b] **12,4** Lit. Akivaizdos duonas (t.y. Dievo akivaizdoje išdėtus ir jam pašvąstus duonos kepalus)

[c] **12,5** T.y. ją profanuoja, dirbdami aukojimo tarnystės darbus

turėdamas vieną avį, jei ta šabatos dieną įkris į duobę,
jos nenutvers ir neiškeis? 12 Tai kaip daug vertingesnis
žmogus už avį! Taigi leistina šabatos dieną daryti gera“.
13 Tada jis tarė žmogui: „Ištiesk savo ranką!“ Jis ištiesė,
ir ji vėl pasidarė tokia sveika, kaip kita. 14 Bet fariziejai
išėję susimokė[d], kaip jį pražudyti.

Dievo išrinktasis tarnas

15 Tai sužinojęs, Jėzus pasitraukė iš ten. Daugybė sekė
paskui jį, ir jis pagydė juos visus. 16 Ir jis griežtai jiems
įsakė nekelti jo į viešumą, – 17 kad įvyktų, kas pasakyta
per pranašą Jezają: 18 „Štai mano tarnas, kurį išrinkau,
mano Mylimasis, kurį pamėgo mano siela. Aš dėsiu ant
jo savo Dvasią, ir jis paskelbs tautoms teisingumą. 19 Jis
nesivaidys ir nešauks: niekas gatvėse negirdės jo balso.
20 Palūžusios nendrės jis nenulauš ir gruzdančio dagčio
neužgesins, kol nenuves teisingumo į pergalę. 21 Ir į jo
vardą tautos sudės savo viltis“.

Jėzus ir Beelzebulas

(Mk 3, 20–30; Lk 11, 14–23; 12, l0)

22 Tada atvedė pas jį vieną velnio apsėstą, kuris buvo
aklas ir nebylys. Jis taip pagydė jį, jog nebylys galėjo
kalbėti ir matyti. 23 minios nesitvėrė iš nustebimo ir
sakė: „Bene šitas yra Dovydo Sūnus?“ 24 O tai išgirdę,
fariziejai tarė: „Šitas išvaro velnius tik Beelzebulu,
velnių valdovu“. 25 Bet jis, žinodamas jų mintis, jiems

---

[d] **12,14** Lit. susimokė prieš jį

tarė: „Kiekviena nevieninga[e] karalystė nusiaubiama, ir
joks nevieningas miestas ar [jokie nevieningi] namai
neišsilaikys. 26 Ir jei šėtonas išvaro šėtoną, tai jis
nesutinka su savim. Tai kaip išsilaikys jo karalystė? 27 Ir
jei aš Beelzebulu išvarau velnius, tai kuo jūsų sūnūs juos
išvaro? Todėl jie bus jūsų teisėjai. 28 Bet jei aš Dievo
Dvasia išvarau velnius, tai Dievo karalystė jau yra atėjusi
⌜pas jus⌝[f]. 29 Arba kaip kas gali įsibrauti į stipruolio
namus ir pasigrobti jo daiktus, jei jis pirma nebus surišęs
stipruolio? Tik tada jis gali apiplėšti jo namus. 30 Kas ne
su manim, tas prieš mane, ir kas nesurenka su manim –
išvaiko[g]. 31 Todėl jums sakau: kiekvienas nusidėjimas
ir kiekvienas piktžodžiavimas bus žmonėms atleistas,
bet piktžodžiavimas Dvasiai nebus atleistas. 32 Ir jei kas
ištars žodį prieš Žmogaus Sūnų, tam bus atleista; o kas
kalbės prieš Šventąją Dvasią tam nebus atleista nei šitame
amžiuje[h], nei būsimajame!

Medis ir jo vaisiai

(Lk 6, 48–45)

33 Arba tarkite[i] medį esant gerą – tai ir jo vaisius bus
geras; arba tarkite medį esant blogą – tai ir jo vaisius
bus blogas, nes medis pažįstamas iš vaisiaus. 34 Angių
išperos, kaip jūs, būdami pikti, galite kalbėti gera? Juk
burna kalba iš to, ko pertekus širdis. 35 Geras žmogus iš

---

[e]**12,25** Lit. padalyta prieš save (t,y, nesutarianti, gyvenanti nesantaikoje)

[f]**12,28** Lit. ant jūsų

[g]**12,30** Vaizdas, matyt, paimtas iš avių ganymo.

[h]**12,32** T.y. visame žmonijos gyvenimo laikotarpyje

[i]**12,33** Lit. darykite (būtent prielaidą)

gero lobyno iškelia gera, o piktas žmogus iš pikto lobyno
iškelia pikta. 36 O jums sakau: už kiekvieną neapgalvotą[j]
žodį, kurį žmonės kalba, jie turės atsiskaityti teismo
dieną, 37 nes, pagal savo žodžius būsi išteisintas ir pagal
savo žodžius būsi pasmerktas’“,

Jonos ženklas

(Mk 8,11– l2; Lk 11,29–32)

38 Tuomet kai kurie Rašto žinovai ir fariziejai jam
atsiliepė: „Mokytojau, norime, ˹kad parodytum˺[k] ženklą“.
39 Bet jis jiems atsakė: „Pikta ir svetimoteriaujanti karta
reikalauja ženklo, bet nebus jai duota kito ženklo, kaip tik
pranašo Jonos ženklas. 40 Mat kaip Jona išbuvo tris dienas
ir tris naktis marių pabaisos pilve, taip ir Žmogaus Sūnus
išbus tris dienas ir tris naktis žemės širdyje. 41 Nineviečiai
teismo dieną kelsis su šita karta ir ją pasmerks, nes jie
atsakė atgaila į Jonos skelbimą, o štai čia kas nors daugiau
negu Jona! 42 Pietų karalienė teismo dieną kelsis su šita
karta ir ją pasmerks, nes ji atėjo nuo žemės pakraščių
pasiklausyti Saliamono išminties, o štai čia kas nors
daugiau negu Saliamonas!“

Netyros dvasios sugrįžimas

(Lk 11, 24–26)

43 „Kai netyroji dvasia išeina iš žmogaus, ji perkeliauja
bevandenes vietas, ieškodama atilsio, bet jo neranda.
44 Tada ji sako: ‚Grįšiu į savo namus, iš kur išėjau’.
Parėjusi ji randa juos tuščius, iššluotus ir išpuoštus.

---

[j] **12,36** Arba: nenaudingą

[k] **12,38** Lit. pamatyti iš tavęs

45 Tada ji eina, paima su savim septynias kitas dvasias,
piktesnes už save, ir įėjusios jos ten apsigyvena. Ir
to žmogaus paskutinioji būklė pasidaro blogesnė už
pirmutiniąją. Taip bus ir šitai piktai kartai“.

Jėzaus motina ir broliai

(Mk 3, 31–35; Lk 8, 19 – 21)

46 Jam tebekalbant minioms, štai jo motina ir broliai
stovėjo lauke ir norėjo pasikalbėti su juo. [47 Kažkas jam
tarė: „Štai tavo motina ir tavo broliai stovi lauke ir nori
pasikalbėti su tavim“.][1] 48 Bet atsakydamas tam, kuris jam
tai pasakė, jis tarė: „Kas yra mano motina ir kas mano
broliai?“ 49 Ir, ištiesęs ranką į savo mokinius, jis tarė:
„Štai mano motina ir mano broliai! 50 Nes kas vykdo
mano danguje esančio Tėvo valią, tas yra mano brolis, ir
sesuo, ir motina“.

Palyginimas apie sėjėją

(Mk 4, 1–9; Lk 8, 4–8)

13 1 Tą pačią dieną Jėzus, išėjęs iš namų, atsisėdo
pajūryje. 2 Prie jo susirinko tokios didelės minios,
jog, įlipęs į valtį, jis atsisėdo, o visi žmonės stovėjo
ant kranto. 3 Ir jis daug jiems kalbėjo palyginimais,
sakydamas: „Štai sėjėjas išėjo sėti. 4 Jam besėjant, vieni
grūdai nukrito palei kelią ir atskridę paukščiai juos sulesė.
5 O kiti nukrito į uolynę, kur neturėjo daug žemės, ir jie
tuojau išdygo, nes neturėjo gilesnio žemės sluoksnio.
6 Bet saulei patekėjus, jie išdegė ir, kadangi neturėjo
šaknies, sudžiūvo. 7 Kiti nukrito į erškėčius. Erškėčiai

---

[1] **12,47** ~kkr. Mss

užaugo ir juos nustelbė. [8] Dar kiti nukrito į gerą žemę ir
davė derlių: vieni šimteriopą, kiti šešiasdešimteriopą, dar
kiti trisdešimteriopą. [9] Kas turi ausis, teklauso!“

Palyginimų tikslas

(Mk 4, 10 – 12; Lk 8, 9 – 10)

[10] Priėję mokiniai jį paklausė: „Kodėl palyginimais
jiems kalbi?“ [11] Bet jis jiems atsakė: „Dėl to, kad jums
duota pažinti dangaus karalystės paslaptis, bet jiems
neduota. [12] Mat kas turi, tam bus duota, ir jis turės
perteklių, bet kas neturi, iš to bus atimta ir tai, ką jis turi.
[13] Dėl to aš palyginimais jiems kalbu, kad jie žiūrėdami
nemato ir klausydami negirdi ir nesupranta. [14] Taip
jiems įvyksta Jezajo pranašystė, kuri sako: ‚Jus girdėte
girdėsite, tačiau nesuprasite, ir žiūrėte žiūrėsite, tačiau
nematysite. [15] Nes šitos tautos širdis pasidarė bejausmė[m];
jie vos beprigirdi ausimis ir užmerkė akis, kad kartais
nepamatytų akimis, neišgirstų ausimis, nesuprastų širdimi
ir neatsiverstų, ir aš jų nepagydyčiau’. [16] Bet jūsų akys
palaimintos, nes jos mato, ir jūsų ausys, nes girdi. [17] Mat
iš tiesų jums sakau, daug pranašų ir teisiųjų geidė išvysti,
ką jūs matote, bet neišvydo, ir išgirsti, ką jūs girdite, bet
neišgirdo“.

Jėzus aiškina palyginimą apie sėjėją

(Mk 4, 13–20; Lk 8, 11–15)

[18] Taigi pasiklausykite palyginimo apie sėjėją! [19] Kai
kas nors girdi žodį apie karalystę ir jo nesupranta,
ateina piktasis ir išplėšia, kas pasėta jo širdyje. Šitas yra

---

[m] **13,15** Lit. nutuko

pasėtasis palei kelią. 20 O pasėtasis į uolynę yra tas, kuris
girdi žodį ir tuojau su džiaugsmu jį priima. 21 Tačiau
jis neturi šaknies ir tėra laikinas. Kilus priespaudai ar
persekiojimui dėl žodžio, jis tuojau atsimeta. 22 Pasėtasis
į erškėčius yra tas, kuris girdi žodį, bet pasaulio rūpestis
ir turtų apgaulė nustelbia žodį, ir tas lieka be vaisiaus.
23 O pasėtasis į gerą žemę yra tas, kuris girdi ir supranta
žodį. Jis tikrai neša vaisių: vienas duoda šimteriopą, kitas
– šešiasdešimteriopą, dar kitas – trisdešimteriopą“.

Palyginimas apie rauges kviečiuose

24 Jis pateikė jiems dar kitą palyginimą, sakydamas:
„Dangaus karalystę galima palyginti su žmogum,
pasėjusiu gerą sėklą savo dirvoje. 25 Bet, žmonėms
bemiegant, atėjo jo priešas, pasėjo kviečiuose raugių
ir nuėjo. 26 O kai bambliai išplaukėjo ir pagamino
grūdų, tada pasirodė ir raugės. 27 Priėję šeimininko
vergai jį klausė: Viešpatie, ar ne gerą sėklą pasėjai
savo dirvoje? Tai iš kur ji turi raugių?’ 28 Jis jiems
tarė: ‚Priešas tai padarė’. Vergai jam sakė: ‚Ar tad nori,
kad nuėję jas surinktume?’ 29 Bet jis atsakė: ‚Ne, kad
kartais, berinkdami rauges, neišrautumėte kartu su jomis
ir kviečių. 30 Leiskite abejiems kartu augti iki pjūties.
O pjūties metu pasakysiu pjovėjams: „Pirma surinkite
rauges ir jas suriškite į pėdelius sudeginti, o kviečius
sugabenkite į mano kluoną“‘“.

Palyginimai apie garstyčių grūdą ir raugą

(Mk 4, 30–32; Lk 13, 18–21)

31 Jis pateikė jiems dar kitą palyginimą, sakydamas:
„Dangaus karalystė panaši į garstyčių grūdą, kurį paėmęs

žmogus pasėjo savo dirvoje. 32 Jis, tiesa, yra mažiausias iš
visų sėklų, bet užaugęs yra didesnis už daržoves ir tampa
medžiu, kad net dangaus paukščiai atskrenda ir susisuka
lizdus jo šakose“. 33 Jis pasakė jiems dar kitą palyginimą:
„Dangaus karalystė panaši į raugą, kurį paėmusi moteris
įmaišė į tris saikelius miltų, kol viskas įrūgo“. 34 Visa tai
Jėzus kalbėjo minioms palyginimais ir be palyginimo
joms nieko nekalbėjo, 35 kad įvyktų, kas pasakyta per
pranašą: „Aš atversiu savo burną [kalbėti] palyginimais,
išpasakosiu dalykus, paslėptus nuo pasaulio sukūrimo“.

Jėzus aiškina palyginimą apie rauges

36 Tuomet, paleidęs minias, jis parėjo į namus. Prie jo
priėjo jo mokiniai ir tarė: „Išaiškink mums palyginimą
apie dirvos rauges!“ 37 Jis atsakė: „Gerą sėklą sėjantysis
yra Žmogaus Sūnus. 38 Dirva yra pasaulis, gera sėkla –
tai karalystės vaikai. Raugės yra piktojo vaikai, 39 o jas
pasėjęs priešas – velnias. Pjūtis yra amžiaus[n] pabaiga,
o pjovėjai – angelai. 40 Taigi, kaip surenka rauges ir jas
sudegina, taip bus amžiaus pabaigoje: 41 Žmogaus Sūnus
pasiųs savo angelus, ir jie surinks iš jo karalystės visa,
kas veda į nuodėmę, ir tuos, kurie neklauso įstatymo,
42 ir juos įmes į ugnies krosnį. Ten bus verksmas ir dantų
griežimas. 43 Tada teisieji žibės kaip saulė savo Tėvo
karalystėje. Kas turi ausis, teklauso!

Palyginimai apie paslėptą lobį ir brangų perlą

44 Dangaus karalystė panaši į dirvoje paslėptą lobį, kurį
radęs žmogus paslėpė. Iš džiaugsmo jis eina, parduoda

---

[n]**13,39** T.y. šito pasaulio laikmečio

visa, ką turi, ir nuperka tą dirvą. 45 Vėl dangaus karalystė
panaši į pirklį, ieškantį gražių perlų. 46 Radęs vieną
brangų perlą, jis nuėjo, pardavė visa, ką turėjo, ir jį
nupirko.

Palyginimas apie tinklą

47 Vėl dangaus karalystė panaši į tinklą, išmestą į jūrą
ir sugaunantį visokias žuvis. 48 Kai jis buvo pilnas, jie
išvilko jį į krantą ir atsisėdę surinko gerąsias į indus, o
blogąsias numetė šalin. 49 Taip bus amžiaus pabaigoje:
išeis angelai, išskirs nelabuosius iš teisiųjų 50 ir juos įmes
į ugnies krosnį. Ten bus verksmas ir dantų griežimas.

Seni ir nauji lobiai

51 Ar jūs visa tai supratote?“ Jie jam atsakė[o]: „Taip“.
52 Jis jiems tarė: „Todėl kiekvienas Rašto žinovas, tapęs
dangaus karalystės mokiniu, panašus į šeimininką, kuris
iškelia iš savo lobyno nauja ir sena“.

Nazaretas atmeta Jėzų

(Mk 6, 1–6; Lk 4, 16–30)

53 Kai Jėzus pabaigė šituos palyginimus, jis išvyko
iš ten. 54 Atėjęs į savo tėviškę, jis pradėjo juos mokyti
jų sinagogoje taip, kad jie stebėjosi ir sakė: „Iš kur
šitam tokia išmintis ir stebuklingos galios? 55 Ar šitas ne
dailidės sūnus? Ar jo motina nesivadina Marija? Ir ar
ne jo broliai Jokūbas, Juozapas, Simonas ir Judas? 56 Ir
jo seserys – ar jos ne visos pas mus? Tai iš kur šitam
visa tai?“ 57 Ir jie piktinosi juo. Bet Jėzus jiems tarė:

---

[o]**13,51** Lit. sako

„Pranašas niekur kitur negerbiamas, tik savo tėviškėje ir savo namuose“. 58 Ir jis ten nepadarė daug galingų darbų dėl jų netikėjimo.

Jono Krikštytojo mirtis

(Mk 6, 14–29; Lk 9, 7–9)

14 1 Anuomet tetrarchas[p] Herodas išgirdo žinią apie Jėzų, 2 ir jis tarė savo tarnams: „Tai Jonas Krikštytojas! Jis prikeltas iš numirusių, ir todėl jame veikia stebuklingos galios“. 3 Mat Herodas buvo Joną suėmęs, surišęs ir pasodinęs į kalėjimą dėl Herodiados, jo brolio Pilypo žmonos, 4 nes Jonas jam buvo sakęs: „Tau nevalia jos turėti“. 5 Nors Herodas[q] norėjo jį nužudyti, tačiau bijojo žmonių, nes jie laikė jį pranašu. 6 Bet Herodo gimtadienį Herodiados duktė šoko [svečių ratelio] viduryje, ir ji patiko Herodui. 7 Todėl jis su priesaika pažadėjo jai duoti, ko tik ji prašysianti. 8 Savo motinos primokyta, ji tarė: „Duok man čia dubenyje Jono Krikštytojo galvą!“ 9 Karalius nuliūdo, tačiau dėl priesaikų ir drauge pokyliaujančių svečių įsakė ją duoti. 10 Jis pasiuntė ir nukirsdino Jonui galvą kalėjime. 11 Jo galva buvo atnešta dubenyje ir paduota mergaitei, o toji ją nunešė savo motinai. 12 Priėję jo mokiniai paėmė kūną ir jį palaidojo, ir nuėję pranešė Jėzui.

---

[p] **14,1** T.y. ketvirtos krašto dalies valdytojas

[q] **14,5** Gr. jis

Jėzus pavalgydina penkis tūkstančius

(Mk 6, 30–44: Lk 9, 10–17; Jn 6, 1 – 14)

13 Tai išgirdęs, Jėzus pasitraukė iš ten valtimi atskirai į
tuščią vietą, Tai išgirdusios minios nusekė jį pėsčios iš
miestų. 14 Išlipęs jis išvydo didžiulę minią. Jis gailėjosi
jų ir gydė jų ligonius. 15 Vakarui atėjus, priėjo prie jo
mokiniai ir tarė: „Vietovė tuščia, ir valanda[r] jau praėjusi.
Paleisk minias, kad nuėjusios į kaimus nusipirktų
maisto“. 16 Bet Jėzus jiems tarė: „Joms nereikia nueiti –
jūs duokite joms valgyti“. 17 O jie jam sakė: „Mes čia
turime tik penkis duonos kepalus ir dvi žuvis“. 18 Bet jis
tarė: „Atneškite man juos čia!“ 19 Įsakęs minioms susėsti[s]
ant žolės, jis paėmė tuos penkis duonos kepalus ir tas
dvi žuvis, pažvelgė į dangų ir padėkojo. Sulaužęs jis
davė kepalus mokiniams, o mokiniai –minioms. 20 Visi
valgė ir pasisotino. Ir surinko, kas buvo likę trupinių,
dvylika pilnų pintinių. 21 O valgiusiųjų buvo kokie penki
tūkstančiai vyrų, be moterų ir vaikų.

Jėzus eina vandens paviršiumi

(Mk 6, 45–52; Jn 6, 15–21)

22 Jis tuojau privertė mokinius sulipti į valtį ir pirma
jo plaukti į kitą krantą, kol jis atleisiąs minias. 23 Ir,
atleidęs minias, jis užlipo į kalną sau vienas melstis.
Vakarui atėjus, jis ten buvo vienas. 24 O valtis jau buvo

---

[r]**14,15** T.y. metas vakarieniauti

[s]**14,19** Lit. atsisėsti atsilošus, pusiau gulom

⸢per daug stadijų[t] atstu nuo kranto⸣[u], mėtoma bangų,
nes pūtė priešinis vėjas. 25 Ketvirtą nakties sargybą jis
atėjo pas juos, eidamas jūros paviršiumi. 26 O mokiniai,
pamatę jį einant jūros paviršiumi, persigando ir sakė:
„Tai šmėkla!“ ir iš baimės ėmė šaukti. 27 Bet Jėzus
tuojau prakalbo į juos, sakydamas: „Būkite drąsūs, tai
aš; nebijokite!“ 28 Petras jam atsakė: „Viešpatie, jei tai
tu, paliepk man ateiti pas tave vandenų paviršiumi“.
29 Jis tarė: „Ateik“. Išlipęs iš valties, Petras ėjo vandenų
paviršiumi ir atėjo pas Jėzų. 30 Bet, matydamas vėją[v], jis
nusigando ir, pradėjęs skęsti, sušuko: „Viešpatie, gelbėk
mane!“ 31 Tuojau ištiesęs ranką, Jėzus nutvėrė jį ir jam
tarė: „Mažatiki, ko suabejojai?“ 32 Ir, jiems įlipus į valtį,
vėjas nurimo. 33 O esantieji laive jį pagarbino, tardami:
„Tikrai tu esi Dievo Sūnus!“ 34 Perplaukę jie išlipo į
krantą Genezarete. 35 Jį atpažinę, tos vietos žmonės
pasiuntė [žinią] į visą tą apylinkę. Jie atgabeno pas jį
visus ligonius 36 ir maldavo jį, kad tie gautų tik paliesti jo
apsiausto kutą[w]. Ir kurie tik palietė – pasveiko.

Vyresniųjų tradicija

(Mk 7, 1–23)

15 1 Tuomet atėjo pas Jėzų iš Jeruzalės fariziejai bei
Rašto žinovai ir klausė: 2 „Kodėl tavo mokiniai
laužo vyresniųjų tradiciją, nes jie nenusiplauna rankų,
kai valgo duoną?“. 3 Bet jis jiems atsakė: „Kodėl ir jūs

---

[t] **14,24** 1 stadija apie 185 m

[u] **14,24** Kt. Mss: jūros viduryje

[v] **14,30** Kt. Mss: smarkų vėją,

[w] **14,36** Arba: apsiuvą

laužote Dievo įsakymą dėl savo tradicijos? 4 Dievas,
pavyzdžiui, yra pasakęs: ‚Gerbk tėvą ir motiną’; ir: ‚Kas
keikia tėvą ar motiną, turi būti nubaustas mirtim’. 5 Bet
jūs sakote: ‚Kas tik sakys tėvui ar motinai: „Tai, ką šalpos
būtum gavęs iš manęs, yra [Dievui skirta] dovana“,
6 tam nebereikia gerbti savo tėvo’. Taip jūs padarėte
negaliojantį Dievo žodį dėl savo tradicijos. 7 Veidmainiai,
gerai apie jus pranašavo Jezajas, sakydamas: 8 ‚Šitie
žmonės gerbia mane lūpomis, bet jų širdis toli nuo
manęs. 9 Veltui jie mane garbina, mokydami žmonių
priesakus kaip doktrinas’“. 10 Pasišaukęs žmones, jis
jiems tarė: „Klausykitės ir supraskite! 11 Ne kas įeina
į burną, suteršia žmogų, bet kas išeina iš burnos, tai
suteršia žmogų“. 12 Tada priėję jo mokiniai jam sakė:
„Ar žinai, kad fariziejai, išgirdę tą žodį, pasipiktino?“
13 Bet jis atsakė: „Kiekvienas augalas, kurio nepasodino
mano danguje esantis Tėvas, bus išrautas. 14 Palikite juos!
Jie akli aklųjų[x] vadovai. O jei aklas ves aklą, abu įkris į
duobę“. 15 Bet atsiliepdamas Petras jam tarė: „Išaiškink
mums tą palyginimą“. 16 Jis atsakė: „Ar ir jūs dar tokie
nesupratingi? 17 Ar nepastebite, kad visa, kas įeina į
burną, nueina į pilvą ir išvietėn išmetama? 18 O kas
išeina iš burnos, išeina iš širdies, ir tai suteršia žmogų.
19 Nes iš širdies išeina piktos mintys, žmogžudystės,
svetimoteriavimai, paleistuvystės, vagystės, melagingi
liudijimai, piktžodžiavimai. 20 Šitie yra dalykai, kurie
suteršia žmogų; bet valgymas neplautomis rankomis
nesuteršia žmogaus“.

---

[x] **15,14** ~kkr. Mss

Kanaanietės tikėjimas

(Mk 7, 24–30)

21 Iš ten išėjęs, Jėzus pasitraukė į Tyro ir Sidono
apylinkes. 22 Ir štai kanaanietė moteris iš tos srities
išėjusi šaukė: „Pasigailėk manęs, Viešpatie, Dovydo
Sūnau! Mano duktė baisiai velnio varginama“ 23 Bet
jis jai neatsakė nė žodžio. Ir priėję jo mokiniai prašė jį,
sakydami: „Paleisk ją, nes ji šaukia mums iš paskos“.
24 Bet jis atsakė: „Aš buvau siųstas tik pas Izraelio
namų prapuolusias avis“. 25 O ji atėjusi parpuolė prieš
jį, sakydama: „Viešpatie, padėk man!“ 26 Bet jis atsakė:
„Netinka imti vaikų duoną ir ją mesti šunyčiams“. 27 O
ji tarė: „Taip, Viešpatie! Tačiau ir šunyčiai ėda trupinius,
kurie nukrinta nuo jų valdovų stalo“. 28 Tada Jėzus jai
atsakė: „O moterie, didis tavo tikėjimas! Teįvyksta tau,
kaip tu nori“. Ir nuo tos valandos jos duktė pasveiko.

Jėzus išgydo daug žmonių

29 Iš ten išėjęs, Jėzus ˹atėjo prie Galilėjos jūros˺[y] ir,
įlipęs į kalną, ten atsisėdo. 30 Pas jį atėjo didžiulės minios,
turinčios su savim raišų, aklų, luošų, nebylių ir daug
kitokių, ir juos padėjo prie Jėzaus kojų, o jis pagydė juos.
31 Tad minios stebėjosi, matydamos nebylius kalbančius,
luošus išgydytus, raišus vaikščiojančius ir aklus reginčius,
ir garbino Izraelio Dievą.

---

[y] **15,29** Arba: ėjo palei Galilėjos jūrą

Jėzus pamaitina keturis tūkstančius

(Mk 8, 1–10)

[32] Pasišaukęs savo mokinius, Jėzus tarė: „Man gaila
tų žmonių, nes jau trys dienos, kaip jie pasilieka prie
manęs ir neturi ko valgyti, Nenoriu jų alkanų paleisti,
kad kartais nenualptų kelyje“. [33] Mokiniai jam sakė:
„Iš kur mes gausime tyruose tiek daug duonos kepalų,
kad galėtume pasotinti tokią didelę minią?“ [34] Jėzus jų
paklausė: „Kiek turite kepalų?“ Jie atsakė: „Septynis ir
keletą žuvelių“. [35] Paliepęs miniai susėsti ant žemės, [36] jis
paėmė tuos septynis kepalus ir žuvis, padėkojęs sulaužė
ir davė mokiniams, o mokiniai – minioms. [37] Visi valgė ir
pasisotino, ir jie pririnko likusių trupinių septynias pilnas
pintines. [38] O valgiusiųjų buvo keturi tūkstančiai vyrų,
be moterų ir vaikų. [39] Paleidęs minias, jis įlipo į valtį ir
nuplaukė į Magadano sritį.

Reikalauja ženklo iš dangaus

(Mk 8, 11–13; Lk 12, 54–56)

16 [1] Priėjo fariziejai bei sadukiejai ir mėgindami prašė
jį parodyti jiems ženklą iš dangaus. [2] Bet jis jiems
atsakė: ⌜„Vakarui atėjus, jūs sakote: ‚Bus giedra, nes
dangus raudonas’, [3] ir rytmetį: ‚Šiandien bus audra, nes
dangus raudonas ir niūkus’. Dangaus reiškinį jūs, tiesa,
mokate aiškinti, bet laikų ženklų negalite!⌝[z] [4] Pikta ir
svetimoteriaujanti karta geidžia ženklo, bet jai nebus
duota jokio kito ženklo, kaip tik Jonos ženklas“. Ir, juos
palikęs, jis nuėjo.

---

[z] **16,3** ~kt. Mss.

Fariziejų ir sadukiejų raugas

(Mk 8, 14–21)

[5] Atsiyrę į kitą krantą, mokiniai buvo pamiršę pasiimti
duonos. [6] Jėzus jiems tarė: „Būkite atsargūs ir saugokitės
fariziejų bei sadukiejų raugo“. [7] Bet jie svarstė tarp savęs,
sakydami: „Tai todėl, kad nepasiėmėme duonos“. [8] Bet
Jėzus tai žinojo ir tarė: „Ko, mažatikiai, tariatės tarp savęs
neturį duonos? [9] Ar dar nesuvokiate? Ar neatsimenate
penkių kepalų penkiems tūkstančiams ir kiek pintinių
pririnkote? [10] Ir septynių kepalų keturiems tūkstančiams
ir kiek krepšių pririnkote? [11] Kaip negalite suvokti, kad
ne apie kepalus jums kalbėjau? Bet saugokitės fariziejų ir
sadukiejų raugo!“ [12] Tada jie suprato, kad jis buvo liepęs
jiems saugotis ne kepalų raugo, bet fariziejų ir sadukiejų
mokslo.

Petro išpažinimas

(Mk 8, 27–30; Lk 9, 18–21)

[13] Atėjęs į Pilypo Cezarėjos apylinkes, Jėzus paklausė
savo mokinius: „Ką žmonės sako Žmogaus Sūnų esant?“
[14] Jie atsakė: „Vieni – Joną Krikštytoją, kiti – Eliją, dar
kiti – Jeremiją ar vieną iš pranašų“. [15] Jis paklausė jų: „O
jūs ką sakote mane esant?“ [16] Simonas Petras atsakė: „Tu
esi Mesijas[a], gyvojo Dievo Sūnus“. [17] Jėzus jam atsakė:
„Palaimintas esi, Simonai, Jonos sūnau! Nes kūnas ir
kraujas to neapreiškė tau, bet mano danguje esantis

---

[a] **16,16** Arba: Kristus

Tėvas. 18 Ir aš tau sakau: Tu esi Petras[b], ir ant tos uolos[c]
aš pastatysiu savo Bendruomenę, ir ⸢hado vartai⸣[d] jos
nenugalės. 19 Tau duosiu dangaus karalystės raktus; ką tik
suriši žemėje, bus surišta danguje, ir ką tik atriši žemėje,
bus atrišta danguje“.[e] 20 Tada jis griežtai įsakė mokiniams
niekam nesakyti, jog jis esąs Mesijas[f].

Jėzus pranašauja savo mirtį ir prisikėlimą

(Mk 8, 31–9, 1; Lk 9, 22–27)

21 Nuo tada Jėzus pradėjo aiškinti savo mokiniams, kad
jis turįs nueiti į Jeruzalę, daug kentėti nuo vyresniųjų,
vyriausiųjų kunigų ir Rašto žinovų, būti nužudytas ir
trečiąją dieną prikeltas. 22 Pasiėmęs jį į šalį, Petras pradėjo
jį barti, sakydamas: „Teapsaugo Dievas, Viešpatie! Tau
jokiu būdu neturi tai atsitikti!“ 23 Bet jis atsigręžęs tarė
Petrui: „Atsitrauk, šėtone! Žabangai tu man esi, nes
galvoji ne tai, kas dieviška, bet kas žmogiška“. 24 Tada
Jėzus tarė savo mokiniams: „Jei kas nori eiti paskui mane,
teišsižada savęs, teima ant savęs savo kryžių ir teseka
paskui mane. 25 Nes kas norės išgelbėti savo gyvybę,
ją pražudys; o kas pražudys savo gyvybę dėl manęs,
ją atras. 26 Kokią gi naudą turės žmogus, jei jis laimėtų
visą pasaulį, bet netektų savo gyvybės? Arba ką žmogus
galėtų duoti mainais už savo gyvybę? 27 Nes Žmogaus
Sūnus ateis savo Tėvo šlovėje su savo angelais, ir tada

---

[b] **16,18** Gr. Petros, „akmuo“

[c] **16,18** Gr. petra, „uola“

[d] **16,18** T.y. mirties jėgos. Hadas – mirusiųjų pasaulis.

[e] **16,19** T.y. autoritetingai pareikši ką esant uždrausta ar leista; arba: išskirsi ką iš tikinčiųjų bendruomenės ar priimsi į ją.

[f] **16,20** Arba: Kristus

jis atlygins kiekvienam pagal jo elgesį. 28 Iš tiesų jums
sakau: kai kurie iš čia stovinčiųjų neragaus mirties, iki
išvys Žmogaus Sūnų, ateinantį su savo karalyste“.

Jėzaus atsimainymas

(Mk 9, 2–13; Lk 9, 28–36)

17 1 Po šešių dienų Jėzus pasiėmė Petrą, Jokūbą bei
jo brolį Joną ir juos vienus užvedė į aukštą kalną.
2 Ir jis atsimainė jų akivaizdoje: jo veidas žibėjo kaip
saulė, o jo drabužiai pasidarė balti kaip šviesa. 3 Ir štai
jiems pasirodė Mozė ir Elijas, besikalbą su juo. 4 O
atsiliepdamas Petras tarė Jėzui: „Viešpatie, gera, kad
mes čia esame! Jei nori, padarysiu čia tris palapines: tau
vieną, Mozei vieną ir Elijui vieną“. 5 Jam tebekalbant, štai
šviesus debesis uždengė juos, ir štai balsas iš debesies
tarė: „Šitas yra mano ⌜mylimasis Sūnus⌝[g], kurį pamėgau.
Klausykite jo!“ 6 Tai išgirdę, mokiniai parpuolė kniūpsti
ir labai išsigando. 7 Jėzus priėjo ir, juos palietęs, tarė:
„Kelkitės ir nebijokite!“ 8 Pakėlę akis, jie nieko nebematė,
tik vieną Jėzų. 9 Kai jie lipo nuo kalno, Jėzus jiems įsakė:
„Niekam neprasitarkite apie tą regėjimą, iki Žmogaus
Sūnus bus prikeltas iš numirusių“ 10 Jo mokiniai jį
paklausė: „Tai kodėl Rašto žinovai sako, kad pirma Elijas
turįs ateiti?“ 11 Jis atsakė: „Elijas, tiesa, ateina ir viską
atstatys. 12 Bet jums sakau, kad Elijas jau atėjo, ir jie jo
nepažino, bet jam darė visa, ką norėjo. Taip ir Žmogaus
Sūnus nuo jų kentės“. 13 Tada mokiniai suprato, kad jis
jiems kalbėjo apie Joną Krikštytoją.

---

[g]**17,5** Arba: Sūnus, Mylimasis

Jėzus pagydo berniuką epileptiką

(Mk 9, 14–29; Lk 9, 37–43a)

14 Jiems atėjus prie minios, prie jo priėjo žmogus,
atsiklaupė prieš jį 15 ir tarė: „Viešpatie, pasigailėk mano
sūnaus, nes jis epileptikas ir baisiai kenčia, nes dažnai
įpuola į ugnį ir dažnai į vandenį. 16 Jį atvedžiau pas tavo
mokinius, bet jie negalėjo jo pagydyti“. 17 Jėzus atsakė:
„O netikinti ir iškrypusi karta, kaip ilgai aš būsiu su
jumis? Kaip ilgai jus pakęsiu? Atveskite man jį čia!“
18 Jėzus sudraudė ⌜velnią, ir šis⌝[h] išėjo iš jo, ir ⌜tą patį
akimirksnį⌝[i] berniukas pasveiko. 19 Tada mokiniai, vieni
priėję prie Jėzaus, paklausė: „Kodėl mes negalėjome jo
išvaryti?“ 20 Jis jiems tarė: „Dėl jūsų ⌜mažo tikėjimo⌝[j].
Nes iš tiesų jums sakau: jei turėsite tikėjimą kaip
garstyčių grūdą, jūs tarsite šitam kalnui: ‚Persikelk iš čia į
tenai!’, ir jis persikels. Ir nieko negalimo jums nebus“.[k]

Jėzus vėl pranašauja savo mirtį ir prisikėlimą

(Mk 9, 30, 32; Lk 9, 43b–45)

22 Jiems renkantis Galilėjoje, Jėzus jiems pasakė:
„Žmogaus Sūnus bus atiduotas į žmonių rankas. 23 Jie
nužudys jį, o trečiąją dieną jis bus prikeltas“. Ir jie labai
nuliūdo.

---

[h] **17,18** Gr. jį, ir velnias

[i] **17,18** Lit. nuo anos valandos

[j] **17,20** Kt. Mss: netikėjimo

[k] **17,20** Kt. Mss + 21 skn.: Bet šita veislė neišeina kitaip, kaip tik malda ir pasninku.

Šventyklos mokestis

24 Jiems atėjus, į Kafarnaumą, didrachmų[l] rinkėjai
priėjo prie Petro ir paklausė: „Ar jūsų mokytojas nemoka
didrachmų?“ 25 Jis atsakė: „Taip, [jis moka]“. Jam parėjus
į namus, Jėzus pirmas prabilo į jį: „Kaip tau rodos,
Simonai? Iš ko žemės karaliai ima muitą ar mokestį?
Iš savo sūnų ar iš svetimųjų?“ 26 Jam pasakius: „Iš
svetimųjų“, Jėzus jam tarė: „Taigi sūnūs laisvi. 27 Bet
kad jų nepapiktintume – nueik į jūrą, užmesk meškerę,
paimk pirmąją ištrauktą žuvį, ir, atvėręs jos žiomenis, rasi
staterą[m]. Tą paėmęs, duok jiems už mane ir save“.

Kas didžiausias dangaus karalystėje?

(Mk 9, 33–37; Lk 9, 46–48)

18 1 Aną valandą mokiniai priėjo prie Jėzaus ir
paklausė: „Kas gi yra didžiausias dangaus
karalystėje?“ 2 Pasišaukęs vaikutį, jis jį pastatė jų
viduryje 3 ir tarė: „Iš tiesų jums sakau: jei neatsiversite
ir nepasidarysite kaip vaikučiai, jokiu būdu neįeisite
į dangaus karalystę. 4 Taigi, kas nusižemina,
[pasidarydamas] kaip šitas vaikutis, tas yra didžiausias
dangaus karalystėje. 5 Ir kas priima vieną tokį vaikutį
mano vardu[n], mane priima.

---

[l]**17,24** T.y. šventyklos mokesčio, kuris buvo dvi drachmos, lygios pusei šekelio arba paprasto darbininko dviejų dienų užmokesčiui.

[m]**17,27** Vienas stateras buvo lygus keturioms drachmoms.

[n]**18,5** T.y. dėl to, kad aš tai daryčiau; arba: dėl to, kad esu tai įsakęs

Dalykai, kurie įveda į nuodėmę

(Mk 9, 42–48; Lk 17, 1–2)

[6] O kas įvestų į nuodėmę vieną iš šitų mažutėlių, kurie
mane tiki, tam būtų geriau, kad asilo sukamų girnų
akmenį užkabintų jam ant kaklo ir jį paskandintų jūros
gelmėse. [7] Vargas pasauliui dėl dalykų, kurie įveda į
nuodėmę! Tokie dalykai turi ateiti, tačiau vargas žmogui,
per kurį ateina tai, kas įveda į nuodėmę. [8] Jei tavo ranka
ar tavo koja tave veda į nuodėmę, nukirsk ją ir mesk nuo
savęs. Tau geriau įeiti į gyvenimą suluošintam ar raišam,
negu turinčiam abi rankas ar abi kojas būti įmestam į
amžinąją ugnį. [9] Ir jei tavo akis tave veda į nuodėmę,
išlupk ją ir mesk nuo savęs. Tau geriau su viena akim įeiti
į gyvenimą, negu turinčiam abi akis būti įmestam į ugnies
pragarą.

Palyginimas apie paklydusią avį

[10] Žiūrėkite, kad nepaniekintumėte nė vieno iš šitų
mažutėlių, nes jums sakau: jų angelai danguje visuomet
mato mano danguje esančio Tėvo veidą.[o] [12] Kaip jums
atrodo? Jei kas turės šimtą avių ir viena iš jų paklys,
argi jis nepaliks devyniasdešimt devynių kalnuose ir
nuėjęs neieškos klaidžiojančios? [13] Ir jei ją randa, iš tiesų
jums sakau, jis džiaugiasi ja labiau negu devyniasdešimt
devyniomis nepaklydusiomis. [14] Lygiai taip pat jūsų[p]

---

[o] **18,10** Kt. Mss + 11 skn.: Nes Žmogaus Sūnus atėjo gelbėti, kas buvo pražuvę.

[p] **18,14** Kt. Mss: mano

danguje esantis Tėvas nenori, kad pražūtų bent vienas iš
šitų mažutėlių.

Brolis, kuris tau nusideda

(Lk 17, 3)

[15] Jei tavo brolis [tau] nusideda, eik ir ˹įtikink jį esant
kaltą˺[q] prie keturių akių. Jei jis tavęs paklausys, tu
laimėjai savo brolį. [16] Bet jei nepaklausys, paimk su
savim dar vieną ar du, kad dviejų ar trijų liudytojų
parodymu būtų patvirtintas kiekvienas dalykas. [17] O jei
jis jų nepaklausys, pasakyk bendruomenei. Bet jei ir
bendruomenės nepaklausys, tebūnie jis tau kaip pagonis
ir muitininkas. [18] Iš tiesų jums sakau: ką tik surišite
žemėje, bus surišta danguje, ir ką tik atrišite žemėje, bus
atrišta danguje. [19] Jums dar sakau: jei du iš jūsų žemėje
sutars dėl kokio nors dalyko, kurio norėtų melsti, jie tai
gaus iš mano danguje esančio Tėvo. [20] Nes kur du ar trys
susirinkę mano vardu, ten aš esu tarp jų“.

Kiek kartų turiu atleisti?

[21] Tada priėjęs Petras jį paklausė: „Viešpatie, kiek kartų,
kai man nusidės mano brolis, turiu jam atleisti? Ar iki
septynių kartų?“ [22] Jėzus jam tarė: „Ne iki septynių, tau
sakau, bet iki septyniasdešimt[r] septynių kartų.

Palyginimas apie neatlaidų skolininką

[23] Todėl dangaus karalystę galima palyginti su karalium,
kuris norėjo atsiskaityti su savo tarnais. [24] Jam pradėjus

---

[q] **18,15** Arba: jį pabark

[r] **18,22** Arba: septyniasdešimtkart

atsiskaitymą, pas jį atvedė vieną, kuris jam buvo skolingas
dešimt tūkstančių talentų[s]. 25 Kadangi šis neturėjo [pinigų
skolai] sumokėti, valdovas įsakė parduoti jį, žmoną,
vaikus bei visa, ką jis turėjo, ir sumokėti. 26 Tad tarnas
parpuolė kniūpsčias prieš jį, sakydamas: ‚Turėk man
kantrybės, ir viską tau sumokėsiu’. 27 Pasigailėjęs to
tarno, valdovas jį paleido ir skolą jam dovanojo. 28 Bet
išėjęs tas tarnas sutiko vieną savo bendratarnį, kuris
jam buvo skolingas šimtą denarų. Ir nutvėręs jį smaugė,
sakydamas: ‚Šumokėk, ką esi skolingas!’ 29 Tad, puolęs
ant kelių, jo bendratarnis jį maldavo, sakydamas: ‚Turėk
man kantrybės, ir tau sumokėsiu’. 30 Jis nesutiko, bet
nuėjęs įmetė jį į kalėjimą, iki sumokės skolą. 31 Tad,
pamatę tą įvykį, jo bendratarniai labai nuliūdo ir nuėję
papasakojo savo valdovui visa, kas buvo įvykę. 32 Tada,
jį pasišaukęs, jo valdovas jam tarė: ‚Tu nelabas tarne!
Visą aną skolą tau dovanojau, nes mane maldavai.
33 Ar neturėjai ir tu pasigailėti savo bendratarnio, kaip
ir aš tavęs pasigailėjau?’ 34 Ir užsirūstinęs jo valdovas
jį atidavė kankintojams, iki sumokės visą skolą. 35 Taip
ir mano danguje esantis Tėvas pasielgs su jumis, jei
kiekvienas neatleisite iš širdies savo broliui“.

Santuoka ir skyrybos

(Mk 10, 1–12)

19 1 Kai Jėzus pabaigė šitas kalbas, jis išvyko iš
Galilėjos ir atvyko į Judėjos sritį, anapus Jordano.
2 Paskui jį sekė didžiulės žmonių minios, ir ten jis

[s] **18,24** Vienas talentas = 6000 denarų. Vienas denaras buvo juodadairbio dienos atlyginimas.

gydė juos. 3 Prie jo priėjo fariziejai, jį mėgindami ir
klausdami: „Ar valia vyrui atleisti savo žmoną dėl bet
kokios priežasties?“ 4 Bet jis atsakė: „Ar neskaitėte, kad
Kūrėjas iš pradžių padarė juos vyrišką bei moterišką 5 ir
pasakė: ‚Dėl tos priežasties vyras paliks tėvą bei motiną
ir susijungs su savo žmona, ir tuodu bus vienas kūnas.
6 Taigi jie nebėra du, bet vienas kūnas. Ką tad Dievas
sujungė, žmogus teneperskiria“. 7 Jie paklausė jį: „Tai
kodėl Mozė įsakė duoti skyrybų raštą ir ją atleisti?“
8 Jis jiems tarė: „Mozė dėl jūsų kietaširdiškumo jums
leido atleisti savo žmonas, bet iš pradžių taip nebuvo.
9 Bet aš jums sakau: kas atleidžia savo žmoną, jei ne
dėl paleistuvystės, ir veda kitą, svetimoteriauja“. 10 Jo
mokiniai jam sakė: „Jei toks vyro santykis su žmona, tai
neverta vesti“. 11 Bet jis jiems tarė: „Ne visi gali priimti
šitą žodį, tik tie, kuriems duota. 12 Mat yra eunuchų,
kurie tokie gimė iš motinos įsčių. Yra eunuchų, kuriuos
žmonės tokius padarė. Ir yra eunuchų, kurie padarė save
eunuchais[t] dėl dangaus karalystės. Kas gali tai priimti,
tepriima!“

Jėzus laimina vaikus

(Mk 10, 13–16; Lk 18, 15–17)

13 Tuomet atvedė pas jį vaikučių, kad jis uždėtų ant jų
rankas ir pasimelstų. O mokiniai jiems[u] draudė. 14 Bet
Jėzus tarė: „Leiskite vaikučiams ir nedrauskite jiems
ateiti pas mane, nes tokių yra dangaus karalystė“. 15 Ir,
uždėjęs ant jų rankas, jis išėjo iš tenai.

---

[t] **19,12** T.y. atsižadėjo santuokos

[u] **19,13** T.y. tiems, kurie juos atvedė

Turtingas jaunikaitis

16 Ir štai vienas, prie jo priėjęs, paklausė: „Mokytojau,
ką gera turiu daryti, kad įgyčiau amžiną gyvenimą?“
17 Bet jis jam tarė: „Kam mane klausi apie tai, kas gera?
Tėra Vienas, kuris yra geras. Bet jei nori įeiti į gyvenimą,
laikykis įsakymų“. 18 Anas paklausė jo: „Kurių?“ Jėzus
atsakė: „Tų: nežudyk, nesvetimoteriauk, nevok, neliudyk
neteisingai, 19 gerbk savo tėvą bei motiną ir mylėk savo
artimą kaip save patį“. 20 Jaunikaitis jam sakė: „Aš viso
to laikiausi. Ko dar man trūksta?“ 21 Jėzus jam tarė: „Jei
nori būti tobulas, eik, parduok savo nuosavybę ir duok
beturčiams, ir turėsi lobį danguje. Tada ateik, sek paskui
mane“. 22 Bet jaunikaitis, išgirdęs tą žodį, nuėjo nuliūdęs,
nes turėjo daug turto. 23 O Jėzus tarė savo mokiniams:
„Iš tiesų jums sakau: turtuoliui bus sunku įeiti į dangaus
karalystę. 24 Ir dar jums sakau: lengviau kupranugariui
pralįsti pro adatos ausį, negu turtuoliui įeiti į dangaus
karalystę“. 25 O tai išgirdę, mokiniai labai nustebo ir
klausė: „Tai kas gali būti išgelbėtas?“ 26 Įbedęs [į juos]
akis, Jėzus jiems tarė: „Žmonėms tai negalima, bet Dievui
viskas galima“. 27 Tada atsiliepdamas Petras jam tarė:
„Štai mes viską palikome ir sekėme paskui tave. Tai kas
mums bus už tai?“ 28 Jėzus jiems tarė: „Iš tiesų jums
sakau: ⌜naujame pasaulyje⌝[v], kai Žmogaus Sūnus sėdės
savo šlovingame soste, jus, kurie sekėte paskui mane,
– jūs irgi sėdėsite dvylikoje sostų, teisdami[w] dvylika

---

[v] **19,28** Arba: naujame amžiuje (t.y.mesijiniame amžiuje); lit. atgimdyme, atnaujinime

[w] **19,28** Arba: valdydami

Izraelio genčių. [29] Ir kiekvienas, kuris paliko namus, ar
brolius, ar seseris, ar tėvą, ar motiną, ar vaikus, ar dirvas
dėl mano vardo, gaus šimteriopai ir paveldės amžiną
gyvenimą. [30] O daug pirmutinių bus paskutiniai, ir daug
paskutinių – pirmutiniai.

Palyginimas apie lygų užmokestį už nelygų darbą

20 [1] Mat dangaus karalystė panaši į šeimininką,
kuris anksti rytą išėjo samdytis darbininkų savo
vynuogynui. [2] Susiderėjęs su darbininkais po denarą už
dieną, jis nusiuntė juos į savo vynuogyną. [3] Išėjęs apie
trečią valandą[x], jis pamatė kitus stovinčius turgavietėje
be darbo [4] ir jiems tarė: ‚Eikite ir jūs į vynuogyną, ir,
kas bus teisinga, jums užmokėsiu’. [5] Ir jie nuėjo. Jis vėl
išėjo apie šeštą ir devintą valandą ir taip pat padarė.
[6] Išėjęs apie vienuoliktą, jis rado kitus stovinčius ir jiems
tarė: ‚Ko čia stovite visą dieną be darbo?’ [7] Jie jam sakė:
‚Todėl, kad niekas mūsų nepasamdė’. Jis jiems tarė:
‚Eikite ir jūs į vynuogyną’. [8] Vakarui atėjus, vynuogyno
savininkas sako ūkvedžiui: ‚Pašauk darbininkus ir
sumokėk algą, pradėdamas nuo paskutinių ir baigdamas
pirmutiniais’. [9] Atėję tie, kurie buvo pasamdyti apie
vienuoliktą valandą, gavo po denarą. [10] Atėję pirmutiniai
manė daugiau gausią, tačiau ir jie gavo po denarą. [11] Jį
paėmę, jie murmėjo prieš šeimininką, [12] sakydami: ‚Šitie
paskutiniai tedirbo vieną valandą, o tu juos sulygini su
mums, nešusiais dienos naštą ir [kentusiais] kaitrą’. [13] Bet
jis vienam iš jų atsakė: ‚Drauge, tau nedarau skriaudos.
Ar ne už denarą susiderėjai su manim? [14] Imk, kas tau

---

[x] **20,3** T.y. mūsų 9 val.

priklauso, ir eik! Aš noriu šitam paskutiniam duoti, kiek
ir tau. 15 Ar man nevalia daryti, ko noriu, su tuo, kas man
priklauso? Arba ar todėl pavydi, kad aš dosnus?’ 16 Taip
paskutinieji bus pirmi, o pirmieji – paskutiniai“.

Jėzus trečią kartą pranašauja savo mirtį ir prisikėlimą

(Mk 10, 32–34; Lk 18, 31–34)

17 Eidamas aukštyn į Jeruzalę, Jėzus pasiėmė skyrium
dvylika mokinių ir kelyje jiems tarė: 18 „Štai mes
keliaujame į Jeruzalę, ir Žmogaus Sūnus bus išduotas
vyriausiesiems kunigams bei Rašto žinovams, Jie
pasmerks jį mirti 19 ir jį perduos pagonims, kad tie iš jo
pasityčiotų, jį nuplaktų ir nukryžiuotų, Bet trečiąją dieną
jis bus prikeltas“.

Jokūbo ir Jono motinos prašymas

(Mk 10, 35–45)

20 Tuomet prie jo priėjo Zebediejaus sūnų motina su
savo sūnumis, parpuolė prieš jį ir norėjo kažko jį prašyti,
21 Jis jai tarė: „Ko nori?“ Ji jam sakė: „Tark, kad šitie
abu mano sūnūs sėdėtų vienas tavo dešinėje, o kitas tavo
kairėje, tavo karalystėje“. 22 Bet Jėzus atsakė: „Nežinote,
ko prašote. Ar galite gerti taurę, kurią aš gersiu?“ Jie
jam sakė: „Galime“. 23 Jis jiems tarė: „Mano taurę, tiesa,
gersite, tačiau sėdėti mano dešinėje ir kairėje – ne mano
dalykas tai duoti, bet tiems, kuriems mano Tėvo paskirta“.
24 Tai išgirdę, kiti dešimt pasipiktino tais dviem broliais.
25 Bet Jėzus, juos pasišaukęs, tarė: „Jūs žinote, kad tautų
valdovai joms viešpatauja ir jų didžiūnai joms duoda
pajusti savo galią. 26 Ne taip turi būti tarp jūsų! Bet kas
tarp jūsų norėtų tapti didis, tebūnie jūsų tarnas, 27 ir kas

tarp jūsų norėtų būti pirmas, tebūnie jūsų vergas, 28 lygiai
kaip ir Žmogaus Sūnus atėjo, ne kad jam kas tarnautų, bet
kad pats tarnautų ir atiduotų savo gyvybę kaip išpirką už
daugelį“.

Jėzus pagydo du neregius

(Mk 10, 46–52; Lk 18, 35–43)

29 Jiems išeinant iš Jericho, paskui jį sekė didelė
minia. 30 Ir štai du akli, sėdį šalikelėje, išgirdę, kad
Jėzus praeinąs, ėmė šaukti: „Viešpatie, Dovydo Sūnau,
pasigailėk mūsų!“ 31 Minia draudė juos, kad tylėtų. Bet jie
juo garsiau šaukė: „Viešpatie, Dovydo Sūnau, pasigailėk
mūsų!“ 32 Jėzus sustojo, pašaukė juos ir tarė: „Ko norite,
kad jums padaryčiau?“ 33 Jie jam sako: „Viešpatie, kad
mūsų akys atsivertų“. 34 Pasigailėjęs Jėzus palietė jų akis,
ir tuojau jie praregėjo ir sekė paskui jį.

Jėzaus iškilmingas įžengimas į Jeruzalę

(Mk 11, 1–11; Lk 19, 28–38; Jn 12, 12–19)

21 1 Kai jie priartėjo prie Jeruzalės ir atėjo į Betfagę,
prie Alyvų kalno, tada Jėzus pasiuntė du mokinius,
2 jiems tardamas: „Eikite į priešais jus esantį kaimą ir
tuojau rasite pririštą asilę ir su ja asiliuką; atriškite ir man
atveskite, 3 Ir jei kas jums ką tartų, sakykite: ‚Jų reikia
Viešpačiui’, ir jis tuojau juos paleis“ 4 Tai atsitiko, kad
įvyktų, kas pasakyta per pranašą: 5 „Sakykite dukteriai
Sijonai: ‚Štai tavo karalius ateina pas tave, romus ir raitas
ant asilo, ant asiliuko, nešulinio gyvulio jaunikliо’“.
6 Mokiniai, nuėję ir padarę, kaip Jėzus jiems buvo įsakęs,
7 atvedė asilę ir asiliuką, juos apklojo drabužiais, ir jis
atsisėdo ant jų. 8 Minios daugumas tiesė savo drabužius

ant kelio, o kiti kirto šakas nuo medžių ir klojo ant kelio.
9 Minios, einančios pirma jo ir paskui jį, šaukė: „Hosana
Dovydo Sūnui! Palaimintas, kuris ateina Viešpaties
vardu! Hosana aukštybėse!“ 10 Jam įėjus į Jeruzalę,
sujudo visas miestas ir klausė: „Kas yra šitas?“ 11 O
minios sakė: „Tai pranašas Jėzus iš Galilėjos Nazareto“.

Šventovės apvalymas

(Mk 11, 15–19; Lk 19, 45–48; Jn 2, 13–22)

12 Jėzus įėjo į šventovę[y], išvarė visus parduodančius
ir perkančius šventovėje, apvertė pinigmainių stalus
bei karvelių pardavėjų kėdes 13 ir jiems tarė: „Parašyta:
‚Mano namai turi vadintis maldos namai’, bet jūs
paverčiate juos plėšikų ola“. 14 Akli ir raiši priėjo prie
jo šventovėje, ir jis pagydė juos. 15 Bet vyriausieji
kunigai ir Rašto žinovai, pamatę stebuklus, kuriuos jis
padarė, ir vaikus, šaukiančius šventykloje: „Hosana
Dovydo Sūnui!“, pasipiktino 16 ir jam tarė: „Ar girdi, ką
šitie sako?“ Bet Jėzus jiems atsakė: „Taip! Ar niekad
neskaitėte: ‚Iš kūdikių ir žindančių burnos paruošei sau
gyrių’?“ 17 Juos palikęs, jis išėjo iš miesto į Betaniją ir ten
pernakvojo.

Prakeiktas figmedis nudžiūsta

(Mk 11, 12–14, 20–24)

18 Anksti rytą, grįždamas į miestą, jis buvo alkanas.
19 Pamatęs pakelėje vieną figmedį, jis priėjo prie jo, bet
nieko jame nerado, tik vienus lapus. Ir jam tarė: „Tegul
per amžius nebeatsiranda iš tavęs vaisių!“ Ir figmedis

---

[y] **21,12** Kt. Mss: Dievo šventovę

tuojau nudžiūvo. 20 Tai pamatę, mokiniai stebėjosi,
sakydami: „Kokiu būdu tas figmedis tuojau nudžiūvo?“
21 Jėzus jiems atsakė: „Iš tiesų jums sakau: jei turėsite
tikėjimą ir neabejosite, jūs ne tik padarysite, kas padaryta
figmedžiui, bet ir jei šitam kalnui tarsite: ‚Pasikelk ir
meskis į jūrą’, tai įvyks. 22 Ir visa, ko tikėdami prašysite
maldoje, gausite“.

Jėzaus įgaliojimo klausimas

(Mk 11, 27–33; Lk 20, 1–8)

23 Jam įėjus į šventovę, prie jo priėjo, kai jis mokė,
vyriausieji kunigai bei tautos vyresnieji ir klausė: „Kokia
galia tai darai? Ir kas tau davė šitą galią?“ 24 Bet Jėzus
jiems atsakė: „Ir aš jus paklausiu vieną klausimą. Jei
jį man atsakysite, ir aš jums pasakysiu, kokia galia tai
darau. 25 Jono krikštas – iš kur jis buvo? Iš dangaus ar iš
žmonių?“ Bet jie tarėsi vienas su kitu: „Jei sakysime: ‚Iš
dangaus’, jis mums sakys: ‚Tai kodėl juo netikėjote?’ 26 O
jei sakysime: ‚Iš žmonių’, turime bijoti minios, nes visi
laiko Joną pranašu“. 27 Tad jie atsakė Jėzui: „Nežinome“.
Jis irgi jiems tarė: „Nė aš jums nesakysiu, kokia galia tai
darau“.

Palyginimas apie du sūnus

28 „˹Ką jūs manote?˺[z] Vienas tėvas turėjo du sūnus.
Priėjęs prie pirmojo, jis tarė: ‚Sūnau[a], eik [ir] dirbk
šiandien vynuogyne’. 29 Jis atsakė: ‚Nenoriu’. Bet vėliau
apsigalvojęs nuėjo. 30 Priėjęs prie kito, jis taip pat pasakė.

---

[z]**21,28** Būtent apie tai, ką, pasakysiu. Lit. kaip jums atrodo?

[a]**21,28** Lit. Vaike

Šis atsakė: ‚Einu, viešpatie’, tačiau nenuėjo. 31 Katras iš
tų dviejų įvykdė tėvo valią?“ Jie atsakė: „Pirmasis“. Jėzus
jiems tarė: „Iš tiesų jums sakau: muitininkai ir paleistuvės
eina į dangaus karalystę pirm jūsų. 32 Mat Jonas atėjo pas
jus parodyti ⌜tikrą gyvenimo būdą⌝[b], bet jūs juo netikėjote.
Atvirkščiai, muitininkai ir paleistuvės juo tikėjo. Tačiau
jūs, nors tai matėte, nė vėliau neapsigalvojote juo tikėti“.

Palyginimas apie nelabus vynuogininkus

(Mk 12, 1–12; Lk 20, 9–19)

33 „Pasiklausykite kito palyginimo. Buvo šeimininkas,
kuris įsiveisė vynuogyną, aptvėrė jį tvora, iškasė
jame vyno spaustuvą ir pastatė bokštą. Jis išnuomojo
jį vynuogininkams ir iškeliavo į svetimą šalį. 34 Kai
priartėjo vaisių metas, jis siuntė savo vergus pas tuos
vynuogininkus atsiimti savo vaisių. 35 Nutvėrę jo vergus,
vynuogininkai vieną primušė, kitą nužudė, dar kitą
užmušė akmenimis. 36 Jis vėl siuntė kitus vergus, daugiau
negu pirmųjų, ir su jais jie pasielgė taip pat. 37 Pagaliau
jis siuntė pas juos savo sūnų, sakydamas: ‚Jie drovėsis
mano sūnaus’. 38 Bet vynuogininkai, pamatę sūnų, sakė
vienas kitam: ‚Šitas yra įpėdinis. Eikšte, užmuškime jį
ir pasisavinkime jo palikimą!’ 39 Nutvėrę jie išmetė jį
iš vynuogyno ir užmušė. 40 Taigi, kai ateis vynuogyno
savininkas, ką jis darys tiems vynuogininkams?“ 41 Jie
jam tarė: „Jis nelabuosius žiauriai nužudys, o vynuogyną
išnuomos kitiems vynuogininkams, kurie jam atiduos
vaisius jų [rinkimo] metu“. 42 Jėzus jiems sakė: „Ar
niekad neskaitėte Raštuose: ‚Akmuo, kurį atmetė

---

[b]**21,32** Lit. su teisumo keliu

statytojai, tapo kertiniu akmeniu. Tai Viešpaties padaryta
ir nuostabu mūsų akims’? 43 Todėl jums sakau: Dievo
karalystė bus iš jūsų atimta ir atiduota tautai, duodančiai
jos[c] vaisius“. ˹ 44 Ir kas kris ant šito akmens, suduš, o
ant ko jis kris, tą sutriuškins˺[d]“. 45 Vyriausieji kunigai ir
fariziejai, išgirdę jo palyginimus, suprato, kad jis kalba
apie juos. 46 Nors jie ieškojo progos jį suimti, bijojo
minių, nes jos laikė jį pranašu.

Palyginimas apie vestuvių pokylį

(Lk 14, 15–24)

22 1 Atsiliepdamas Jėzus vėl jiems kalbėjo
palyginimais ir sakė: 2 „Dangaus karalystę galima
palyginti su karalium, kuris iškėlė vestuves savo sūnui,
3 Jis išsiuntė savo vergus pašaukti pakviestųjų į vestuves,
bet tie nenorėjo ateiti. 4 Jis vėl išsiuntė kitus vergus,
tardamas: ‚Sakykite pakviestiesiems: ‚Štai esu surengęs
savo pokylį. Mano jaučiai ir penimi veršiai papjauti, ir
viskas suruošta. Ateikite į vestuves!’ 5 Bet jie nesidomėjo
ir nuėjo – vienas į savo ūkį, kitas į savo prekybą, 6 o
likusieji, nutvėrę jo vergus, išniekino ir užmušė juos.
7 Karalius užsirūstino. Pasiuntęs savo kariuomenę, jis
išžudė tuos galvažudžius ir sudegino jų miestą. 8 Tada
jis sakė savo vergams: ‚Vestuvės, tiesa, suruoštos, bet
pakviestieji nebuvo verti. 9 Tad eikite į ˹kelių išeigas˺[e]
ir, kiek tik rasite, pakvieskite į vestuves’. 10 Tie vergai,
išėję į kelius, suvedė visus, kuriuos rado, blogus ir gerus,

---

[c] **21,43** T.y. karalystės

[d] **21,44** ~kkr. Mss

[e] **22,9** T.y. vietas, kur keliai išeina iš miesto

ir vestuvių salė prisipildė svečių. 11 O karalius, įėjęs
pasižiūrėti svečių, ten pamatė žmogų, neapsirengusį
vestuvių drabužiu, 12 ir jam tarė: ‚Drauge, kaip tu čia
įėjai, neturėdamas vestuvių drabužio?’ Tas neteko žado.
13 Tada karalius tarė tarnams: ‚Surišę jam rankas ir kojas,
išmeskite jį lauk į tamsą. Ten bus verksmas ir dantų
griežimas, 14 nes daug pašauktų, bet maža išrinktų“.

Klausimas apie mokesčių mokėjimą ciesoriui

(Mk 12, 13–17; Lk 20, 20–26)

15 Tuomet nuėję fariziejai susimokė, kaip jį sugauti
kalboje. 16 Jie nusiuntė pas jį savo mokinius su
herodininkais, sakydami: „Mokytojau, mes žinome, kad
tu esi tiesakalbis, tiesiai mokai Dievo ⌜reikalaujamos
elgsenos⌝[f] ir niekam nepataikauji, nes nežiūri žmonių
asmens. 17 Tad pasakyk mums, kaip tu manai: ar
valia mokėti pagalvę ciesoriui, ar ne?“ 18 Bet Jėzus,
nuvokdamas jų piktą kėslą, tarė: „Kam mane mėginate,
veidmainiai? 19 Parodykite man pagalvės monetą“. Jie
atnešė jam denarą. 20 Ir jis paklausė juos: „Kieno šitas
atvaizdas ir įrašas?“ 21 Jie atsakė: „Ciesoriaus“. Tada jis
jiems tarė: „Tad atiduokite, kas ciesoriaus, ciesoriui, o kas
Dievo – Dievui“. 22 Tai išgirdę, jie stebėjosi ir, jį palikę,
nuėjo.

Klausimas apie prisikėlimą

(Mk 12, 18–27; Lk 20, 27–40)

23 Tą pačią dieną prie jo priėjo sadukiejai, kurie sako,
kad nesą prisikėlimo, ir jį paklausė: 24 „Mokytojau,

---

[f]**22,16** Lit. kelio

Mozė pasakė: ‚Jei kas mirs, neturėdamas vaikų, jo
brolis turi vesti jo žmoną ir prikelti vaikų savo broliui’.
25 Pas mus buvo septyni broliai. Pirmasis vedęs mirė
ir, neturėdamas vaikų, paliko savo žmoną savo broliui.
26 Panašiu būdu ir antrasis, ir trečiasis, [ir taip toliau] iki
septynių [paskutiniojo]. 27 Visų paskiausiai mirė ir toji
moteris. 28 Taigi, kai mirusieji kelsis, kurio iš tų septynių
ji bus žmona? Juk jie visi buvo ją vedę[g]“. 29 Bet Jėzus
jiems atsakė: „Jūs klystate, nepažindami nei Raštų, nei
Dievo galios, 30 nes prisikėlę nei veda, nei teka, bet yra
kaip[h] angelai danguje. 31 O dėl mirusiųjų prisikėlimo,
ar neskaitėte, kas jums Dievo pasakyta: 32 ‚Aš esu
Abraomo Dievas, Izaoko Dievas ir Jokūbo Dievas’? Jis
ne mirusiųjų, bet gyvųjų Dievas“. 33 Tai girdėdamos,
minios nepaprastai stebėjosi jo mokymu.

Didžiausias įsakymas

(Mk 12, 28–34; Lk 10, 25–28)

34 Fariziejai, išgirdę, kad jis buvo nutildęs sadukiejus,
susibūrė, 35 ir vienas iš jų, įstatymo žinovas, mėgindamas
jį, paklausė: 36 „Mokytojau, koks įsakymas yra
didžiausias įstatyme?“ 37 Jis jam atsakė: „Mylėk Viešpatį,
savo Dievą, visa širdim, visa siela ir visu protu. 38 Šitas
yra didžiausias ir pirmasis įsakymas. 39 O antras –
panašus į jį: ‚Mylėk savo artimą, kaip save patį’. 40 Ant
šitų dviejų įsakymų kabo visas įstatymas ir pranašai“.

---

[g]**22,28** Lit. turėję

[h]**22,30** Kt. Mss + Dievo

Kieno sūnus Mesijas?

(Mk 12, 35–37; Lk 20, 41–44)

41 Kol fariziejai tebebuvo susirinkę, Jėzus juos paklausė:
42 „Ką jūs manote apie Mesiją[i]? Kieno jis sūnus?“ Jie jam
atsakė: „Dovydo“. 43 Jis jiems tarė: „Tai kaip Dovydas,
Dvasios įkvėptas, jį vadina Viešpačiu, sakydamas:
44 ‚Viešpats tarė mano Viešpačiui: „Sėskis mano dešinėje,
kol padėsiu tavo priešus po tavo kojomis’“? 45 Taigi, jei
Dovydas jį vadina Viešpačiu, kaip jis gali būti jo sūnus?“
46 Niekas negalėjo jam atsakyti nė žodžio, ir nuo tos
dienos nė vienas nedrįso jį ko daugiau klausti.

Rašto žinovų ir fariziejų pasmerkimas

(Mk 12, 38–40; Lk 11, 37–52, 45–47)

23 1 Tuomet Jėzus kalbėjo minioms ir savo
mokiniams, 2 sakydamas: „Į Mozės kėdę atsisėdo
Rašto žinovai ir fariziejai. 3 Tad visa, ką jie jums sako,
darykite ir laikykite. Bet nedarykite, kaip jie daro, nes jie
sako, bet nedaro. 4 Jie suriša sunkias ⸢ir nepakeliamas⸣[j]
naštas ir jas uždeda žmonėms ant pečių, bet patys nė
pirštu nenori jų pajudinti. 5 Visus savo darbus jie daro, kad
būtų žmonių matomi, nes jie platina savo filakterijus[k] ir
ilgina kutus, 6 mėgsta garbės vietą pokyliuose, pirmąsias
kėdes sinagogose 7 bei pasveikinimus turgavietėse ir būti

---

[i] **22,42** Arba: Kristų

[j] **23,4** ~kkr. Mss

[k] **23,5** T.y. mažytes dėžutes su jose įdėtais Rašto žodžiais, nešiojamais dirželyje ant kaktos ir kairiosios viršutinės rankos

žmonių vadinami ‚rabi[l]’. 8 Bet jūs nesiduokite vadinami
‚rabi’, nes vienas yra jūsų Mokytojas, o jūs visi esate
broliai. 9 Ir nė vieno nevadinkite savo ‚tėvu’ žemėje, nes
jūs turite vieną Tėvą, esantį danguje. 10 Ir nesiduokite
vadinami ‚mokytojais’, nes vienas yra jūsų Mokytojas
– Kristus. 11 O didžiausias iš jūsų tebūnie jūsų tarnas.
12 Kas išsiaukštins, bus nužemintas, ir kas nusižemins
– bus išaukštintas. 13 Bet vargas jums, Rašto žinovai
ir fariziejai, veidmainiai! Nes jūs užrakinate dangaus
karalystę po žmonių akių; jūs patys neįeinate nė tų, kurie
nori įeiti, neįleidžiate.[m] 15 Vargas jums, Rašto žinovai
ir fariziejai, veidmainiai! Nes jūs keliaujate per jūrą ir
sausumą vienam naujatikiui laimėti, ir, kai toks atsiranda,
iš jo padarote pragaro vertą sūnų, dvigubai blogesnį už
jus pačius. 16 Vargas jums, akli vadai! Jūs sakote: ‚Jei kas
prisieks šventykla, niekas jo nesaisto, bet kas prisieks
šventyklos auksu, tas įpareigotas’. 17 Kvaili ir akli! Kas
gi yra didesnis – auksas ar šventykla, kuri pašventino
auksą? 18 ⌜Jūs dar sakote⌝[n]: ‚Jei kas prisieks aukuru,
niekas jo nesaisto, bet kas prisieks ant jo esančia dovana,
tas įpareigotas’. 19 Akli! Kas gi didesnis – dovana ar
aukuras, kuris pašventina dovaną? 20 Taigi, kas prisiekia
aukuru, prisiekia juo ir viskuo, kas yra ant jo. 21 Kas
prisiekia šventykla, prisiekia ja ir tuo, kuris joje gyvena.

---

[l]**23,7** Hbr. rabbi, „mano viešpats“ – titulas, vartojamas kreipiantis į įžymų įstatymo mokytoją

[m]**23,13** Kkr. Mss įterpia čia ar po 12 skn. iš Mk 12,40 (Lk 20,47) paimtus 14 skn. žodžius: Vargas jums, Rašto žinovai ir fariziejai, veidmainiai! Nes jūs suryjate našlių namus ir dėl akių kalbate ilgas maldas. Todėl jūs gausite juo didesnį pasmerkimą.

[n]**23,18** Lit. Ir

22 O kas prisiekia dangumi, prisiekia Dievo sostu ir tuo,
kuris jame sėdi. 23 Vargas jums, Rašto žinovai ir fariziejai,
veidmainiai! Nes jūs duodate dešimtinę nuo mėtų,
krapų ir kmynų, o apleidote svaresniuosius[o] įstatymo
dalykus: teisingumą, gailestingumą ir ištikimybę. Šituos
turėjote vykdyti ir anų neapleisti. 24 Jūs akli vadai, kurie
iškošiate uodą, o nuryjate kupranugarį! 25 Vargas jums,
Rašto žinovai ir fariziejai, veidmainiai! Nes jūs valote
taurės ir dubens išorę, bet viduje jie pilni ⌜gobšumo ir
nesantūrumo⌝[p]. 26 Aklas fariziejau! Pirma išvalyk taurės[q]
vidų, kad ir jos[r] išorė taptų švari. 27 Vargas jums, Rašto
žinovai ir fariziejai, veidmainiai! Nes jūs esate panašūs
į pabaltintus antkapius, kurie iš išorės atrodo gražūs, bet
viduje pilni numirėlių kaulų ir visokio nešvarumo. 28 Taip
ir jūs iš išorės atrodote žmonėms teisūs, bet viduje esate
pilni veidmainystės ir įstatymo laužymo. 29 Vargas jums,
Rašto žinovai ir fariziejai, veidmainiai! Nes jūs statote
pranašams antkapius ir puošiate teisiųjų paminklus, 30 ir
sakote: ‚Jei būtume gyvenę savo protėvių dienomis,
nebūtume su jais dalyvavę pranašų ⌜kraujo išliejime⌝[s].
31 Taip liudijate patys prieš save, kad esate sūnūs tų,
kurie nužudė pranašus. 32 Jūs irgi – pripildykite savo tėvų
saiką! 33 Gyvatės! Angių išperos! Kaip jūs ištrūksite nuo
pasmerkimo į pragarą? 34 Todėl štai aš siunčiu pas jus
pranašų, išminčių ir Rašto žinovų. Vienus iš jų nužudysite

---

[o]**23,23** Arba: sunkiau įvykdomus

[p]**23,25** Arba: to, kas įgyta plėšimu ir vartojama be savitvardos

[q]**23,26** Kt. Mss + ir dubens

[r]**23,26** Kt. Mss: jų

[s]**23,30** Lit. kraujuje

ir nukryžiuosite, o kitus plaksite savo sinagogose ir
persekiosite iš miesto į miestą, 35 kad ant jūsų užeitų visas
nekaltas kraujas, išlietas į žemę, pradedant teisiojo Abelio
krauju ir baigiant krauju Zacharijo, Barachijo sūnaus,
kurį nužudėte tarp šventyklos ir aukuro. 36 Iš tiesų jums
sakau: visa tai užeis ant šitos kartos.

Jėzus apdejuoja Jeruzalę

(Lk 13, 34–35)

37 Jeruzale, Jeruzale, kuri žudai pranašus ir užmuši
akmenimis siųstuosius pas tave! Kiek kartų aš norėjau
surinkti tavo vaikus, kaip višta surenka savo vištyčius
po sparnais, bet jūs nenorėjote! 38 Štai jūsų namai jums
paliekami tušti[t]. 39 Nes jums sakau: nuo dabar manęs
nebematysite, iki sakysite: ‚Palaimintas, kuris ateina
Viešpaties vardu!’“

Šventyklos sugriovimas

(Mk l3, l–2; Lk 2l, 5–6)

24 1 Kai, išėjęs iš šventovės, Jėzus ėjo šalin, priėjo
jo mokiniai, norėdami jam parodyti šventovės
pastatus. 2 Bet jis jiems atsakė: „Argi viso to nematote?
Iš tiesų jums sakau: čia tikrai nebus palikta akmens ant
akmens, kuris nebus numestas žemėn“.

Amžiaus pabaigos ženklai

(Mk 13, 3–13; Lk 21, 7–19)

3 Jam sėdant ant Alyvų kalno, prie jo priėjo vieni
mokiniai ir paklausė: „Pasakyk mums, kada tai bus, ir

---

[t] **23,38** T.y. negyvenami, be žmonių; arba: nusiaubti

koks tavo atėjimo ir amžiaus[u] pabaigos ženklas?“ 4 Jėzus
jiems atsakė: „Žiūrėkite, kad kas nesuklaidintų jūsų!
5 Nes daugelis ateis mano vardu, sakydami: ‚Aš esu
Mesijas[v]’, ir daugelį suklaidins. 6 Jūs girdėsite apie karus
ir karų gandus. Žiūrėkite, kad neišsigąstumėte, nes tai turi
įvykti, bet dar ne galas. 7 Nes tauta kelsis prieš tautą ir
karalystė prieš karalystę, ir bus badų bei žemės drebėjimų
įvairiose vietose. 8 Bet visa tai – skausmų pradžia. 9 Tada
jie perduos jus kankinti ir jus nužudys, ir jūs būsite
visų tautų nekenčiami dėl mano vardo. 10 Tada daugelis
atsimes nuo tikėjimo, vieni kitus išduos ir vieni kitų
neapkęs. 11 Kelsis daug netikrų pranašų, ir jie suklaidins
daugelį. 12 Ir kadangi neteisybė įsigalės, daugelio meilė
atauš. 13 Bet kas ištvers iki galo, tas bus išgelbėtas. 14 Ir
šita karalystės evangelija bus skelbiama visame pasaulyje
kaip liudijimas visoms tautoms, ir tada ateis galas“.

Didžioji neganda

(Mk 13, 14–23; Lk 21, 20–24)

15 „Taigi, kai pamatysite ‚sunaikinimo pabaisą’, apie
kurią pasakyta per pranašą Danielį, stovinčią šventoje
vietoje (tegul skaitytojas permano!), 16 tada esantieji
Judėjoje tegul bėga į kalnus, 17 kas ant stogo, tenenulipa
pasiimti daiktų iš savo namų, 18 ir kas lauke, tenegrįžta
savo apsiausto pasiimti. 19 Vargas nėščioms ir žindyvėms
anomis dienomis! 20 Bet melskitės, kad jums netektų
bėgti žiemą ar šabatą! 21 Nes tuomet bus didelė neganda,
kokios nėra buvę nuo pasaulio pradžios iki šiol ir niekad

[u]**24,3** T.y. šito pasaulio laikmečio

[v]**24,5** Arba: Kristus

nebebus. 22 Ir jei tos dienos nebūtų sutrumpintos, tai
nė vienas žmogus nebūtų išgelbėtas. Bet dėl išrinktųjų
tos dienos bus sutrumpintos. 23 Jei tada kas nors jums
sakys: ‚Štai čia Mesijas[w]!’ arba: ‚Jis tenai!’, – netikėkite.
24 Nes kelsis netikrų mesijų[x] ir netikrų pranašų, ir jie
darys didelių ženklų bei stebuklų, kad suklaidintų, jei tai
būtų galima, ir išrinktuosius. 25 Štai aš jums tai iš anksto
pasakiau. 26 Taigi, jei jie sakys jums: ‚Štai jis tyruose!’,
neišeikite; ‚štai jis kambariuose!’, netikėkite. 27 Nes kaip
žaibas sutvyksi iš rytų ir nublyksi iki vakarų, taip bus ir
su Žmogaus Sūnaus atėjimu. 28 Kur bus maita, ten suskris
ir pesliai.

Žmogaus Sūnaus atėjimas

(Mk 13, 24–27; Lk 21, 25–28)

29 Tuojau po tų negandos dienų saulė aptems, mėnulis
nebeduos savo žvilgesio, žvaigždės kris iš dangaus,
ir dangaus galybės bus sukrėstos. 30 Tada pasirodys
Žmogaus Sūnaus ženklas danguje, ir tada raudos visos
žemės gentys. Jos išvys Žmogaus Sūnų, ateinantį dangaus
debesyse su galybe ir didžia šlove. 31 Jis išsiųs savo
angelus, ˹skardžiai trimituojančius˺[y], ir jie surinks jo
išrinktuosius iš keturių vėjų, nuo vieno dangaus krašto iki
kito.

---

[w]**24,23** Arba: Kristus

[x]**24,24** Arba: kristų

[y]**24,31** Lit. su skardžiu trimitu

Figmedžio pamoka

(Mk 13, 28–31; Lk 21, 29–33)

[32] Iš figmedžio pasimokykite to palyginimo: kai jo šaka
jau suminkštėja ir išleidžia lapus, jūs žinote, kad vasara
arti; [33] taip ir jūs, kai visa tai pamatysite, žinokite, kad
jis arti, prie durų. [34] Iš tiesų jums sakau: šita karta tikrai
nepraeis, iki visa tai įvyks. [35] Dangus ir žemė praeis, bet
mano žodžiai nepraeis.

Nežinoma diena ir valanda

(Mk 13, 32–37; Lk 17, 26–30, 34–36)

[36] O tos dienos ir valandos niekas nežino, nei dangaus
angelai, ˹nei Sūnus˺[z], tik vienas Tėvas. [37] Nes kaip buvo
Nojaus dienomis, taip bus Žmogaus Sūnaus atėjimo metu.
[38] Mat kaip anomis prieštvaninėmis dienomis žmonės
valgė ir gėrė, vedė ir tekėjo iki tos dienos, kai Nojus
įžengė į arką, [39] ir nieko nenuvokė, kol užėjo tvanas ir
visus nunešė, taip bus ir Žmogaus Sūnaus atėjimo metu.
[40] Tuomet du bus lauke; vienas bus paimtas, o kitas
paliktas. [41] Dvi mals girnomis; viena bus paimta, o kita
palikta. [42] Tad budėkite, nes nežinote, kurią dieną jūsų
Viešpats ateis. [43] Bet tai žinokite: jei šeimininkas žinotų,
kurią nakties sargybą vagis ateis, jis budėtų ir neleistų
įsibrauti[a] į savo namus. [44] Todėl ir jūs būkite pasiruošę,
nes Žmogaus Sūnus ateis jūsų nelaukiamą valandą.

---

[z]**24,36** ~kt. Mss

[a]**24,43** Lit. prasikasti

Ištikimas ar neištikimas vergas

(Lk 12, 41–48)

45 Taigi kas yra tas ištikimas ir protingas vergas, kuriam
valdovas pavedė rūpintis savo šeimyna, kad jis jiems
duotų maisto reikiamu metu? 46 Laimingas tas vergas,
kurį parėjęs jo valdovas ras taip darantį. 47 Iš tiesų jums
sakau: jis visą savo turtą jam paves prižiūrėti. 48 Bet jei
tas ⌜vergas būtų blogas ir pagalvotų⌝[b]: ‚Mano valdovas
užtrunka’, 49 pradėtų mušti savo draugus vergus ir valgytų
bei gertų su girtuokliais, 50 tai to vergo valdovas pareis
dieną, kurią jis nelaukia, ir valandą, kurios jis nežino,
51 atskirs[c] jį ir duos jam dalį su veidmainiais. Ten bus
verksmas ir dantų griežimas“.

Palyginimas apie dešimtį mergaičių

25 1 „Tada dangaus karalystė bus panaši į dešimtį
mergaičių, kurios, paėmusios savo žibintus, išėjo
pasitikti jaunikio. 2 Penkios iš jų buvo paikos ir penkios
protingos. 3 Mat paikosios, paėmusios žibintus, nepaėmė
su savim aliejaus, 4 o protingosios paėmė su savo žibintais
aliejaus induose. 5 Jaunikiui užtrunkant, jos visos užsnūdo
ir miegojo. 6 Vidunaktį pasigirdo šauksmas: ‚Štai jaunikis!
Išeikite jo pasitikti!’ 7 Tada tos visos mergaitės atsikėlė
ir pataisė savo žibintus. 8 Paikosios tarė protingosioms:
‚Duokite mums savo aliejaus, nes mūsų žibintai gęsta’.
9 Bet protingosios atsakė: ‚Kad kartais nepritrūktų mums
ir jums, verčiau eikite pas pardavėjus ir nusipirkite’.

---

[b]**24,48** Lit. blogas vergas tartų savo širdyje

[c]**24,51** Lit. perpjaus pusiau (t.y. atskirs nuo ištikimųjų)

10 Bet, joms einant pirktis, atėjo jaunikis, ir tos, kurios
buvo pasiruošusios, įėjo su juo į vestuves, ir durys buvo
užrakintos. 11 Vėliau atėjo ir likusios mergaitės ir sakė:
‚Viešpatie, viešpatie, atidaryk mums!’ 12 Bet jis atsakė: ‚Iš
tiesų jums sakau: aš jūsų nepažįstu’. 13 Tad budėkite, nes
nežinote nei dienos, nei valandos“.

Palyginimas apie talentus

(Lk 19, 11–27)

14 „Nes bus taip, kaip žmogui, kuris iškeliaudamas
pasišaukė savo vergus ir jiems patikėjo savo turtą.
15 Vienam jis davė penkis talentus, kitam du, dar kitam
vieną, kiekvienam pagal jo sugebėjimą, ir iškeliavo.
16 Tas, kuris buvo gavęs penkis talentus, tuojau nuėjęs
jais vertėsi ir nupelnė kitus penkis. 17 Tokiu pat būdu
tas, kuris buvo gavęs du, nupelnė kitus du. 18 O tas,
kuris buvo gavęs vieną, nuėjęs iškasė duobę[d] ir paslėpė
savo valdovo pinigus. 19 Po ilgo laiko pargrįžo tų vergų
valdovas ir reikalavo iš jų apyskaitos. 20 Priėjęs tas, kuris
buvo gavęs penkis talentus, atnešė kitus penkis talentus,
sakydamas: ‚Valdove, tu man patikėjai penkis talentus.
Štai kitus penkis talentus nupelniau’. 21 Jo valdovas jam
tarė: ‚Gerai, šaunus ir patikimas verge! Tu, versdamasis
mažumu, buvai patikimas; aš tau pavesiu didelį kiekį.
⌜Dalykis savo valdovo džiaugsmu!⌝[e]’ 22 Priėjęs ir tas,
kuris buvo gavęs du talentus, tarė: ‚Valdove, tu man
patikėjai du talentus. Štai kitus du talentus nupelniau’.
23 Jo valdovas jam tarė: ‚Gerai, šaunus ir patikimas

---

[d]**25,18** Lit. žemę

[e]**25,21** Lit. Įeik į savo valdovo džiaugsmą!

verge! Tu, versdamasis mažumu, buvai patikimas; aš tau
pavesiu didelį kiekį. Dalykis savo valdovo džiaugsmu!’
24 Priėjęs ir tas, kuris buvo gavęs vieną talentą, tarė:
‚Valdove, pažinau tave esant kietą žmogų. Tu pjauni,
kur nesėjai, ir renki, kur nevėtei[f]. 25 Iš baimės aš nuėjęs
paslėpiau tavo talentą žemėje. Štai čia, kas tau priklauso’.
26 Bėt jo valdovas jam atsakė: ‚Nelabas ir tingus verge!
Tu žinojai, kad aš pjaunu, kur nesėjau, ir renku, kur
nevėčiau[g]? 27 Taigi tu turėjai investuoti mano pinigus
pas bankininkus[h], o pargrįžęs aš būčiau atsiėmęs savo su
palūkanomis. 28 Tad atimkite iš jo tą talentą ir duokite
tam, kuris turi dešimt talentų, 29 nes kiekvienam turinčiam
bus duota, ir jis apsčiai turės, o iš neturinčio bus atimta
ir tai, ką jis turi. 30 O nenaudėlį vergą išmeskite lauk į
tamsą. Ten bus verksmas ir dantų griežimas’“.

Tautų teismas

31 „Kai Žmogaus Sūnus ateis savo šlovėje ir visi
angelai su juo, tada jis atsisės į savo garbingą sostą.
32 Jo akivaizdoje bus surinktos visos tautos, ir jis atskirs[i]
žmones vienus nuo kitų, kaip piemuo atskiria avis nuo
ožių. 33 Jis pastatys avis savo dešinėje, o ožius – kairėje.
34 Tada karalius tars tiems, kurie bus jo dešinėje: ‚Eikite,
mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite nuo pasaulio
sukūrimo jums paruoštą karalystę. 35 Nes buvau išalkęs, ir
mane pavalgydinote, buvau ištroškęs, ir mane pagirdėte,

---

[f] **25,24** Arba: nebarstei (sėklos)

[g] **25,26** Arba: nebarsčiau (sėklos)

[h] **25,27** Lit. pinigmainius

[i] **25,32** Lit. juos

buvau svečias, ir mane priėmėte, 36 nuogas, ir mane
aprengėte; sirgau, ir mane aplankėte, buvau kalėjime, ir
atėjote pas mane’. 37 Tada teisieji jam atsakys: ‚Viešpatie,
kada tave matėme išalkusį ir pamaitinome ar ištroškusį
ir pagirdėme? 38 Kada tave matėme svečią ir priėmėme
ar nuogą ir aprengėme? 39 Kada tave matėme sergantį
ar kalėjime ir atėjome pas tave?’ 40 Ir karalius jiems
atsakys: ‚Iš tiesų jums sakau: kiek jūs padarėte vienam
iš šitų mano mažiausiųjų brolių, tiek man padarėte’.
41 Tada jis tars ir tiems, kurie bus kairėje: ‚Eikite
nuo manęs, prakeiktieji, į amžinąją ugnį, prirengtą
velniui ir jo angelams. 42 Nes buvau išalkęs, ir manęs
nepavalgydinote, buvau ištroškęs, ir manęs nepagirdėte,
43 buvau svečias, ir manęs nepriėmėte, nuogas, ir manęs
neaprengėte, ligonis ir kalėjime, ir manęs neaplankėte’.
44 Tada ir jie atsakys: Viešpatie, kada tave matėme
išalkusį ar ištroškusį, ar svečią, ar nuogą, ar ligonį, ar
kalėjime ir tau nepatarnavome?’ 45 Tada jis jiems atsakys:
‚Iš tiesų jums sakau: kiek jūs nepadarėte vienam iš šitų
mažiausiųjų, tiek ir man nepadarėte’. 46 Ir šitie nueis
amžinos bausmės kentėti, o teisieji amžinai gyventi“.

Sąmokslas nužudyti Jėzų

(Mk 14, 1–2; Lk 1–2; Jn 11, 45–53)

26 1 Kai Jėzus pabaigė visas šitas kalbas, jis tarė savo
mokiniams: 2 „Jūs žinote, kad po dviejų dienų bus
Velykos, ir Žmogaus Sūnus bus atiduotas nukryžiuoti“.
3 Tuomet vyriausieji kunigai ir tautos vyresnieji susirinko
į rūmus vyriausiojo kunigo, vadinamo Kajafu, 4 ir
susimokė suimti Jėzų klasta ir nužudyti. 5 Bet jie sakė:
„Ne šventės metu, kad nekiltų sąmyšio tarp žmonių“.

Patepimas Betanijoje

(Mk 14, 3–9; Jn 12, 1–8)

6 Jėzui esant Betanijoje, Simono Raupsuotojo namuose,
7 prie jo priėjo moteris su alebastriniu labai brangių
kvepalų indu ir [juos] išpylė jam ant galvos, kai jis
sėdėjo prie stalo. 8 Tai pamatę, mokiniai pasipiktino ir
sakė: „Kam tas eikvojimas? 9 Juk tai būtų buvę galima
brangiai parduoti ir [pinigus] duoti beturčiams!“ 10 Bet,
tai žinodamas, Jėzus jiems tarė: „Kam varginate tą
moterį? Juk ji padarė man puikų darbą. 11 Nes visuomet
turite beturčių su savim, o mane ne visuomet turėsite.
12 Nes, išpildama šituos kvepalus ant mano kūno, ji tai
padarė, kad mane paruoštų laidotuvėms. 13 Iš tiesų jums
sakau: kur tik pasaulyje bus skelbiama šita evangelija, jai
atminti bus pasakojama ir apie tai, ką ji padarė“.

Judas pasisiūlo išduoti Jėzų

(Mk 14, 10–11; Lk 22, 3–6)

14 Tuomet vienas iš Dvylikos, vadinamas Judu Iskariotu,
nuėjęs pas vyriausiuosius kunigus, 15 tarė: „Ką norite man
duoti, jei aš jums išduosiu jį?“ Jie jam atskaitė trisdešimt
sidabrinių. 16 Ir nuo tada jis ieškojo patogios progos jam[j]
išduoti.

Paskutinė vakarienė

(Mk 14, 12–21; Lk 22, 7–14, 21–23; Jn 13, 21–30)

17 Pirmąją Neraugintos duonos dieną mokiniai priėjo
prie Jėzaus ir paklausė: „Kur nori, kad tau paruoštume

---

[j] **26,16** T.y. Jėzui

valgyti Velykų avinėlį?’ 18 Jis atsakė: „Nueikite į miestą
pas tokį ir tokį ir jam tarkite: ‚Mokytojas sako: Mano
metas arti. Pas tave švęsiu Velykas su savo mokiniais’“.
19 Mokiniai padarė, kaip Jėzus jiems buvo įsakęs, ir
paruošė Velykų vakarienę. 20 Vakarui atėjus, jis atsisėdo
prie stalo su Dvylika[k] 21 ir, jiems valgant, tarė: „Iš tiesų
jums sakau: vienas iš jūsų išduos mane“. 22 Jie labai
nuliūdo ir vienas po kito ėmė jį klausti: „Nejaugi aš,
Viešpatie?“ 23 Bet jis atsakė: „Kas padažė su manim
ranką į dubenį, tas mane išduos. 24 Žmogaus Sūnus,
tiesa, iškeliauja, kaip apie jį parašyta, bet vargas tam
žmogui, kuris išduoda Žmogaus Sūnų! Jam būtų buvę
geriau, jei jis[l] nebūtų gimęs“. 25 Judas, jo išdavėjas,
atsiliepė: „Nejaugi aš, Mokytojau?“ Jis jam tarė: „Tu
pats tai pasakei“[m]. 26 Jiems valgant, Jėzus, paėmęs duoną
ir sukalbėjęs palaiminimą[n], ją laužė, davė mokiniams ir
tarė: „Imkite, valgykite; tai yra mano kūnas“. 27 Paėmęs
taurę ir padėkojęs[o], jis jiems davė, sakydamas: „Gerkite
iš jos visi, 28 nes tai yra mano kraujas, sandoros [kraujas],
kuris išliejamas už daugelį nuodėmėms atleisti. 29 Bet
jums sakau: nuo šiol nebegersiu šito vynmedžio vaisiaus
iki tos dienos, kai gersiu su jumis jį naują savo Tėvo
karalystėje“. 30 Pagiedoję himną, jie išėjo į Alyvų kalną.

---

[k] **26,20** Kt. Mss + mokinių

[l] **26,24** Lit. tas žmogus

[m] **26,25** Tai reiškia: yra taip, kaip pasakei

[n] **26,26** T.y. sukalbėjęs padėkos maldą, prasidedančią žodžiais: „Palaimintas tu, Viešpatie...“

[o] **26,27** T.y. sukalbėjęs padėkos maldą

Jėzus pranašauja Petro užsigynimą

(Mk 14, 27–31; Lk 22, 31–34; Jn 13, 36–38)

31 Tada Jėzus jiems sakė: „Šiąnakt jūs visi atsimesite dėl
manęs, nes parašyta: ‚Užgausiu piemenį, ir kaimenės avys
išsisklaidys’. 32 Bet kai aš būsiu prikeltas, eisiu pirma
jūsų į Galilėją“. 33 Atsiliepdamas Petras jam tarė: „Jei
visi atsimestų dėl tavęs, aš niekad neatsimesiu!“ 34 Jėzus
jam tarė: „Iš tiesų tau sakau: šiąnakt pat, prieš gaidžiui
pragystant, tu tris kartus manęs užsiginsiu 35 Petras jam
sakė: „Net jei turėčiau mirti su tavim, jokiu būdu tavęs
neužsiginsiu!“ Taip pat kalbėjo ir visi mokiniai.

Malda Getsemanėje

(Mk 14, 32–42; Lk 22, 39–46)

36 Tuomet Jėzus atėjo su jais į vietą, vadinamą
Getsemane, ir tarė mokiniams: „Pasėdėkite čia, kol ten
nuėjęs pasimelsiu“. 37 Pasiėmęs Petrą ir abu Zebediejau
sūnus, jis pradėjo liūdėti ir sielvartauti. 38 Tada jis jiems
tarė: „Labai nuliūdusi mano siela, mirtinai! Pasilikite čia
ir budėkite su manim“. 39 Kiek toliau paėjęs, jis parpuolė
kniūpsčias ir meldėsi: „Mano Tėve, jei galima, tegu mane
aplenkia šita taurė. Tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip tu“.
40 Jis atėjo pas mokinius ir rado juos miegančius. Ir jis tarė
Petrui: „Taip jūs neįstengėte nė vienos valandos pabudėti
su manim? 41 Budėkite ir melskitės, kad nepatektumėte į
pagundą. Dvasia noringa, bet kūnas silpnas“. 42 Vėl, antrą
kartą, nuėjęs jis meldėsi, tardamas: „Mano Tėve, jei ˹ta
taurė˺[p] negali aplenkti, bet ją turiu gerti, teįvyksta tavo

---

[p] **26,42** Lit. ji

valia“. 43 Ir atėjęs jis vėl rado juos miegančius, nes jų akys
buvo miegūstos. 44 Jis paliko juos ir vėl nuėjęs meldėsi
trečią kartą, kartodamas tuos pačius žodžius. 45 Paskui jis
atėjo pas mokinius ir jiems tarė: „⌜Ar ir toliau miegosite
ir ilsėsitės?⌝[q] Štai priartėjo valanda, ir Žmogaus Sūnus
išduodamas į nusidėjėlių rankas. 46 Kelkitės, eikime!
Štai mano išdavėjas čia pat!“ 47 Jam tai bekalbant, štai
atėjo Judas, vienas iš Dvylikos, ir su juo didelis būrys
su kalavijais ir vėzdais nuo vyriausiųjų kunigų ir tautos
vyresniųjų. 48 Jo išdavėjas buvo jiems davęs ženklą,
sakydamas: „Tas, kurį pabučiuosiu, yra jis. Jį suimkite“.
49 Tuojau priėjęs prie Jėzaus jis tarė: „Sveikas, rabi!“ ir
jį pabučiavo. 50 Bet Jėzus jam tarė: „Drauge, ar tai tam
tikslui, kuriam čia esi?“ Tada priėję jie nutvėrė Jėzų ir jį
suėmė. 51 Štai vienas iš Jėzaus palydovų, ištiesęs ranką,
išsitraukė savo kalaviją ir, smogęs vyriausiojo kunigo
vergui, nukirto jam ausį. 52 Tada Jėzus jam tarė: „Kišk
savo kalaviją atgal į jo vietą, nes visi, kurie stveriasi
kalavijo, žus nuo kalavijo. 53 Ar manai mane negalint
melsti savo Tėvą, kad jis tuojau man pristatytų daugiau
negu dvylika legionų angelų? 54 Kaip tada išsipildytų
Raštai [, kurie sako], kad taip turi įvykti?“ 55 Tą valandą
Jėzus tarė būriui: „Kaip prieš plėšiką išėjote su kalavijais
ir vėzdais manęs sugauti. Kasdien šventykloje sėdėdavau
mokydamas, o jūs manęs nesuėmėte. 56 Bet visa tai
atsitiko, kad išsipildytų pranašų Raštai“. Tada visi
mokiniai, palikę jį, pabėgo.

---

[q]**26,45** Arba: Miegokite toliau ir ilsėkitės! (Ironiškai pasakyta.)

Sinedrionas nuteisia Jėzų mirti

(Mk 14, 53–65; Lk 22, 54–55, 63–71; Jn 18, 13–14, 19–24)

57 Tie, kurie buvo suėmę Jėzų, jį nuvedė pas vyriausiąjį
kunigą Kajafą, kur buvo susirinkę Rašto žinovai ir
vyresnieji. 58 O Petras sekė paskui jį iš tolo iki vyriausiojo
kunigo rūmų kiemo ir, įėjęs vidun, atsisėdo prie tarnų,
norėdamas pamatyti, kaip viskas baigsis. 59 Vyriausieji
kunigai ir visas sinedrionas[r] ieškojo melagingo liudijimo
prieš Jėzų, kad galėtų jį nužudyti, 60 bet nerado, nors
išėjo priekin daug neteisingų liudytojų. Pagaliau du,
išėję priekin, 61 tarė: „Šitas sakė: ‚Aš galiu nugriauti
Dievo šventyklą ir per tris dienas atstatyti'“. 62 Atsistojęs
vyriausiasis kunigas jam tarė: „Ar nieko neatsakai į tai, ką
šitie liudija prieš tave?“ 63 Bet Jėzus tylėjo. Vyriausiasis
kunigas jam tarė: „Aš saikdinu tave gyvuoju Dievu, kad
mums pasakytum, ar tu esi Mesijas[s], Dievo Sūnus?“
64 Jėzus jam tarė: „Tu tai pasakei. Tačiau jums sakau: nuo
šiol jūs išvysite Žmogaus Sūnų sėdintį Galybės dešinėje ir
ateinantį dangaus debesyse“. 65 Tada vyriausiasis kunigas
perplėšė savo drabužius, sakydamas: „Jis piktžodžiavo!
Kam mums dar reikia liudytojų? Štai dabar girdėjote
piktžodžiavimą! 66 Kokia jūsų nuomonė?“ Jie atsakė: „Jis
mirties vertas!“ 67 Tada jie spjaudė jam į veidą ir mušė jį
kumščiais, o kiti kirto į veidą, 68 sakydami: „Pranašauk
mums, Mesijau[t]! Kas yra tas, kuris tau sudavė?“

---

[r]**26,59** Arba: sanhedrinas (t.y. vyriausioji teismo taryba)

[s]**26,63** Arba: Kristus

[t]**26,68** Arba: Kristau

Petras užsigina Jėzaus

(Mk 14, 66–72; Lk 22, 56–62; Jn 18, 15–18, 25–27)

[69] O Petras sėdėjo lauke, kieme. Prie jo priėjo viena
tarnaitė ir tarė: „Ir tu buvai su Jėzumi Galilėjiečiu“. [70] Bet
jis užsigynė visų akivaizdoje, tardamas: „Nežinau, ką
sakai.“ [71] Jam išėjus į prievartį, jį pamatė kita ir sakė ten
esantiems: „Šitas buvo su Jėzumi Nazariečiu“ [72] Ir jis vėl
užsigynė, prisiekdamas: „Nepažįstu to žmogaus!“ [73] Po
valandėlės priėję ten stovintieji tarė Petrui: „Tikrai ir tu
esi vienas iš jų, nes tavo tarmė tave išduoda“. [74] Tada
jis ėmė keiktis ir prisiekinėti: „Nepažįstu to žmogaus!“
Ir tuojau pragydo gaidys. [75] Tada Petras atsiminė Jėzaus
pasakytą žodį: „Prieš gaidžiui pragystant, tu tris kartus
manęs užsiginsi’. Ir, išėjęs laukan, jis graudžiai verkė.

Jėzus perduodamas Pilotui

(Mk 15, 1; Lk 23, 1–2; Jn 18, 28–32)

27 [1] Rytui išaušus, visi vyriauieji kunigai ir tautos
vyresnieji priėmė nutarimą nužudyti Jėzų. [2] Jį
surišę, jie nuvedė ir perdavė valdytojui Pilotui.

Judo mirtis

(Apd 1, 18–19)

[3] Tada Judas, jo išdavėjas, pamatęs, kad Jėzus[u]
pasmerktas, buvo gailesčio apimtas ir grąžino trisdešimt
sidabrinių vyriausiesiems kunigams ir vyresniesiems,
[4] sakydamas: „Nusidėjau, išduodamas nekaltą kraują!“
Bet jie tarė: „Kas mums darbo? Tu žinokis!“ [5] Numetęs

---

[u]**27,3** Lit. jis

sidabrinius į šventyklą, jis pasišalino ir nuėjęs pasikorė.
6 O vyriausieji kunigai, paėmę sidabrinius, sakė: „Jų
negalima mesti į šventyklos iždą, nes jie kraujo pinigai“
7 Pasitarę jie nupirko už juos puodžiaus dirvą ateiviams
laidoti. 8 Todėl ta dirva iki šios dienos vadinasi Kraujo
dirva. 9 Tada išsipildė, kas pasakyta per pranašą Jeremiją:
„Jie paėmė trisdešimt sidabrinių – kainą įkainotojo, kurį
izraeliai įkainojo – 10 ir juos atidavė už puodžiaus dirvą,
kaip man Viešpats įsakė“.

Pilotas apklausia Jėzų

(Mk 15, 2–5; Lk 23, 3–5; Jn 18, 33–38)

11 Jėzus stovėjo valdytojo akivaizdoje, ir valdytojas jį
paklausė: „Ar tu esi žydų karalius?“ Bet Jėzus tarė: „Tu
tai sakai“. 12 Vyriausiųjų kunigų ir vyresniųjų kaltinamas,
jis nieko neatsakė. 13 Tada Pilotas jam tarė: „Ar negirdi
visa, ką jie liudija prieš tave?“ 14 Bet jis neatsakė jam nė į
vieną kaltinimą, tad valdytojas labai stebėjosi.

Pilotas paleidžia Barabą ir pasmerkia Jėzų mirti

(Mk 15, 6–15; Lk 23, 18–25; Jn 18, 39–19,16)

15 Šventės metu valdytojas turėjo paprotį paleisti
žmonėms vieną kalinį, kurio jie norėdavo. 16 Jie tuo metu
tu rėjo pagarsėjusį kalinį, vardu Barabą. 17 Tad, kai jie
buvo susirinkę, Pilotas jiems tarė: „Katrą norite, kad
jums paleisčiau, Barabą ar Jėzų, kuris vadinasi Kristus?“
18 Mat jis žinojo, kad jie iš pavydo buvo jį perdavę.
19 Jam sėdint teismo kėdėje, jo žmona atsiuntė jam tokią
žinią: „Neturėk nieko darbo su tuo teisiuoju, nes šiandien
sapne daug kentėjau dėl jo“. 20 Bet vyriausieji kunigai
ir vyresnieji įtikino žmones, kad išsiprašytų Barabą, o

Jėzų pražudytų. 21 Atsiliepdamas valdytojas jiems tarė:
„Katrą norite, kad jums paleisčiau?“ Jie tarė: „Barabą!“
22 Pilotas jiems sakė: „Tai kas man daryti su Jėzumi,
kuris vadinamas Mesiju[v]?“ Jie visi sakė: „Nukryžiuoti
jį!“ 23 Bet jis tarė: „Ką gi bloga jis padarė?“ Bet jie juo
garsiau šaukė: „Nukryžiuoti jį!“ 24 Pilotas, pamatęs, kad
jis nieko nelaimi, bet kad veikiau kyla maištas, paėmė
vandens, nusimazgojo rankas minios akivaizdoje ir tarė:
„Aš nekaltas dėl šito kraujo. Jūs žinokitės!“ 25 Ir visi
žmonės atsakė: „Jo kraujas ant mūsų ir ant mūsų vaikų!“[w]
26 Tada jis paleido jiems Barabą, o Jėzų nuplakdinęs
atidavė nukryžiuoti.

Kareiviai tyčiojasi iš Jėzaus

(Mk 15, 16–20; Jn 19, 2–3)

27 Tada valdytojo kareiviai, pasiėmę Jėzų į pretoriją[x],
surinko aplink jį visą dalinį. 28 Jį išrengę[y], jie apsiautė jį
šviesiai raudona skraiste. 29 Nupynę iš erškėčių vainiką,
uždėjo jam ant galvos ir įspraudė nendrę į jo dešinę.
Klūpčiodami prieš jį, jie tyčiojosi iš jo ir sakė: „Sveikas,
žydų karaliau!“ 30 Spjaudami į jį, jie atėmė nendrę ir
mušė jam per galvą. 31 Ir kai buvo pasityčioję iš jo, jie
nusiautė jam skraistę, jį aprengė jo drabužiais ir jį nuvedė
kryžiuoti.

---

[v] **27,22** Arba: Kristumi

[w] **27,25** Tai reiškia: mes ir mūsų vaikai atsakingi už jo išlietą kraują.

[x] **27,27** T.y. įgulos bustinę

[y] **27,28** Kt. Mss: aprengę

Jėzus nukryžiuojamas

(Mk 15, 21–32; Lk 23, 26–43; Jn 19, 17–27)

32 Išeidami jie sutiko žmogų kirėnietį, vardu Simoną. Tą
jie privertė nešti jo kryžių. 33 Ir, atėję į vietą, vadinamą
Golgota (tai reiškia „Kaukolės vietą“), 34 jie davė
jam gerti vyno, sumaišyto su tulžimi. Bet paragavęs
jis nenorėjo gerti. 35 Jį nukryžiavę, jie pasidalijo jo
drabužius, mesdami burtą, 36 ir susėdę jį ten sergėjo. 37 Ir
jie prisegė viršum jo galvos ˹jo kaltės užrašą˺[z]: „Šitas
yra Jėzus, žydų karalius“. 38 Tuomet buvo nukryžiuoti
su juo du plėšikai, vienas iš dešinės, kitas iš kairės.
39 Praeiviai jam piktžodžiavo, kraipydami galvas 40 ir
sakydami: „Tu, kuris nugriauni šventyklą ir per tris dienas
atstatai, gelbėkis pats! Jei tu esi Dievo Sūnus, nužengk nuo
kryžiaus!“ 41 Taip pat ir vyriausieji kunigai, tyčiodamiesi
su Rašto žinovais ir vyresniaisiais, kalbėjo: 42 „Kitus
išgelbėjo, o pats negali išsigelbėti! Jis Izraelio karalius?
Tenužengia dabar nuo kryžiaus, tai mes patikėsime juo.
43 Jis pasitikėjo Dievu. Tas dabar jį teišgelbsti, jei jo nori,
nes jis pasakė: ‚Aš Dievo Sūnus’“. 44 Taip pat jį plūdo ir
plėšikai, kurie buvo nukryžiuoti kartu su juo.

Jėzaus mirtis

(Mk 15, 33–41; Lk 23, 44–49; Jn 19, 28–30)

45 Nuo šeštos valandos tamsa apgaubė visą šalį[a]
iki devintos valandos[b]. 46 O apie devintą valandą

---

[z] **27,37** Lit. užrašytą jo kaltę

[a] **27,45** Arba: žemę

[b] **27,45** T.y. nuo vidudienio iki 3 valandos p.p.

Jėzus sušuko garsiu balsu, tardamas: „Eli, Eli, lema
sabachtani?“ Tai reiškia: „Mano Dieve, mano Dieve,
kodėl mane apleidai?“ 47 Bet kai kurie iš ten stovinčių,
tai išgirdę, sakė: „Šitas šaukiasi Elijo“. 48 Tuojau vienas
iš jų, nubėgęs ir paėmęs kempinę, ją primirkęs rūgštaus
vyno ir užmovęs ant nendrės, davė jam gerti. 49 Bet visi
kiti sakė: „Liaukis! Pažiūrėkim, ar ateis Elijas jo gelbėti!“
50 O Jėzus, vėl sušukęs garsiu balsu, atidavė dvasią. 51 Ir
štai šventyklos uždanga perplyšo pusiau nuo viršaus
iki apačios, ir žemė drebėjo, ir uolos skilo, 52 ir kapai
atsivėrė, ir daug užmigusių šventųjų kūnų buvo prikelti.
53 Išėję iš kapų po jo prikėlimo, jie atėjo į šventąjį miestą
ir pasirodė daugeliui. 54 O šimtininkas ir tie, kurie su
juo sergėjo Jėzų, pamatę žemės drebėjimą ir kas įvyko,
labai nusigando ir sakė: „Tikrai šitas buvo Dievo Šūnus!“
55 Ten buvo daug moterų, žiūrinčių iš tolo. Jos buvo
atėjusios paskui Jėzų iš Galilėjos, jam patarnaudamos.
56 Tarp jų buvo Marija Magdalietė, Marija, Jokūbo bei
Juozapo motina, ir Zebediejaus sūnų motina.

Jėzaus laidojimas

(Mk 15, 42–47; Lk 23, 50–56; Jn 19, 38–42)

57 Vakarui atėjus, atvyko turtingas žmogus iš Arimatėjos,
vardu Juozapas, kuris ir pats buvo tapęs Jėzaus mokiniu.
58 Šitas, nuėjęs pas Pilotą, paprašė Jėzaus kūno. Tada
Pilotas įsakė jį atiduoti. 59 Paėmęs kūną, Juozapas
įvyniojo jį į tyrą drobulę, 60 jį paguldė savo naujame
kape, kurį buvo išsikaldinęs uoloje, ir, priritęs didžiulį
akmenį prie kapo angos, nuėjo. 61 Marija Magdalietė ir
kita Marija ten sėdėjo priešais kapą.

Sargyba prie kapo

62 O kitą dieną, kuri eina po Prisirengimo dienos,
susirinko vyriausieji kunigai bei fariziejai pas Pilotą 63 ir
sakė: „Valdove, prisiminėme, kad anas apsimetėlis, dar
gyvas būdamas, pasakė: ‚Po trijų dienų būsiu prikeltas’.
64 Tad įsakyk saugoti kapą iki trečios dienos, kad kartais
atėję mokiniai neišvogtų jo ir nepasakytų tautai: ‚Jis
buvo prikeltas iš numirusių’. Ta paskutinė apgavystė
būtų blogesnė už pirmutinę“. 65 Pilotas jiems tarė:
„Imkite sargybą; eikite, saugokite, kaip mokate“. 66 Jie
nuėję padarė kapą saugų, užantspauduodami akmenį ir
pastatydami sargybą.

Prisikėlimas

(Mk 16, 1–8; Lk 24, 1–12; Jn 20, 1–10)

28 1 Šabatai praėjus, pirmajai savaitės dienai auštant,
atėjo Marija Magdalietė ir kita Marija pasižiūrėti
kapo. 2 Staiga[c] įvyko smarkus žemės drebėjimas, nes
Viešpaties angelas, nužengęs iš dangaus ir priėjęs, nurito
akmenį ir atsisėdo ant jo. 3 Jo išvaizda buvo kaip žaibo,
ir jo apdaras – baltas kaip sniegas. 4 Išsigandę jo, sargai
ėmė drebėti ir pasidarė it negyvi. 5 Atsiliepdamas angelas
tarė moterims: „Jūs nebijokite! Juk žinau, kad ieškote
Jėzaus, kuris buvo nukryžiuotas. 6 Jo nėra čia, nes jis
prikeltas, kaip buvo sakęs. Eikite, apžiūrėkite vietą, kur
jis gulėjo, 7 ir nuskubėjusios pasakykite jo mokiniams:
‚Jis prikeltas iš numirusių ir štai eina pirma jūsų į Galilėją.
Ten jį pamatysite’. Štai aš jums tai pasakiau“. 8 Skubiai

---

[c] **28,2** Lit. Ir štai

nuėjusios nuo kapo su baime ir dideliu džiaugsmu, jos
bėgo pranešti jo mokiniams. 9 Ir štai Jėzus jas pasitiko
ir tarė: „Sveikos!“ Jos priėjusios apkabino jo kojas ir jį
pagarbino. 10 Tada Jėzus joms tarė: „Nebijokite! Eikite,
praneškite mano broliams, kad jie vyktų į Galilėją, ir ten
jie mane pamatys“.

Sargybinių pranešimas

11 Joms beeinant, štai kai kurie sargybiniai, atėję į
miestą, pranešė vyriausiesiems kunigams visa, kas buvo
atsitikę. 12 Susirinkę su vyresniaisiais ir pasitarę, jie
davė kareiviams gerokai pinigų, 13 tardami: „Sakykite:
‚Jo mokiniai, atėję naktį, jį pavogė, mums bemiegant’.
14 O jei valdytojas tai išgirstų, mes jį perkalbėsime ir
padarysime, kad jums nereiks rūpintis“. 15 Jie, paėmę
pinigus, padarė, kaip buvo pamokyti. Ir ta šneka yra
paplitusi tarp žydų iki šios dienos.

Misijos įsakymas

(Mk 16, 14 – 18; Lk 24, 36–49; Jn 20, 19–23; Apd 1, 6–8)

16 O vienuolika mokinių nuėjo į Galilėją, į kalną, kurį
Jėzus jiems buvo nurodęs, 17 ir išvydę jį pagarbino, bet
kai kurie abejojo. 18 Ir priėjęs Jėzus jiems kalbėjo: „Man
duota visa valdžia danguje ir žemėje. 19 Tad eikite ir
padarykite mokiniais visų tautų žmones, krikštydami
juos vardan Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios,
20 mokydami juos laikytis visko, ką jums įsakiau. Ir štai
aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio[d] pabaigos“.

---

[d] **28,20** Lit. amžiaus (t.y. viso šito pasaulio laikmečio)

EVANGELIJA PAGAL MORKŲ

Jono Krikštytojo skelbimas

(Mt 3, 1–12; Lk 3, 1–9, 15–17; Jn 1, 19–28)

1 1 Jėzaus Kristaus, ˹Dievo Sūnaus˺[a], evangelijos[b]
pradžia, 2 kaip parašyta pas pranašą Jezają: „Štai aš
siunčiu pirma tavęs savo pasiuntinį, kuris paruoš tau
kelią. 3 Šaukiančio balsas tyruose: ‚Paruoškite Viešpaties
kelią tiesinkite jo takus'“. 4 Pasirodė tyruose Jonas
Krikštytojas, skelbdamas atgailos krikštą nuodėmėms
atleisti. 5 Pas jį išėjo visa Judėjos šalis ir visi jeruzaliečiai.
Išpažindami savo nuodėmes, jie buvo jo krikštijami
Jordano upėje. 6 Jonas buvo apsivilkęs kupranugario
vilnos apdaru ir odiniu diržu susijuosęs strėnas. Jis valgė
skėrius ir laukinį medų. 7 Ir jis skelbė: „Po manęs ateina
galingesnis už mane; jo kurpių dirželio nesu vertas
nusilenkęs atrišti. 8 Aš krikštiju jus vandeniu, o šitas
krikštys jus Šventąja Dvasia“.

Jėzaus krikštas

(Mt 3, 13–17; Lk 3, 21–22)

9 Tomis dienomis Jėzus atėjo iš Galilėjos ir buvo Jono
pakrikštytas Jordane. 10 Tuojau, išlipdamas iš vandens,
jis išvydo perskylantį dangų ir Dvasią kaip karvelį

---

[a] **1,1** ~ kt. Mss

[b] **1,1** T.y. gerosios naujienos

nusileidžiančią į jį. 11 Ir balsas pasigirdo iš dangaus: „Tu
esi mano ⌜mylimasis Sūnus⌝[c]; tave pamėgau“.

Jėzaus gundymas

(Mt 4, 1–11; Lk 4, 1–13)

12 Ir tuojau Dvasia jį išvarė į tyrus. 13 Jis išbuvo tyruose
keturiasdešimt dienų šėtono gundomas. Jis buvo tarp
žvėrių, ir angelai jam tarnavo.

Jėzus skelbia Dievo karalystę

(Mt 4, 12–l7; Lk 4, 14–15)

14 Kai Jonas jau buvo perduotas[d], Jėzus atėjo į
Galilėją, skelbdamas Dievo evangeliją 15 ir sakydamas:
„Paskirtas laikas yra atėjęs ir Dievo karalystė priartėjusi.
Atgailaukite ir tikėkite evangelija!“

Pirmųjų mokinių pašaukimas

(Mt 4, 18–22; Lk 5, 1– 11)

16 Eidamas palei Galilėjos jūrą, jis pamatė Simoną ir
Simono brolį Andriejų, išmetančius tinklą į jūrą; jie mat
buvo žvejai. 17 Ir Jėzus jiems tarė: „Eikite paskui mane, ir
aš padarysiu, kad jūs tapsite žmonių žvejais“. 18 Ir tuojau,
palikę tinklus, jie nusekė paskui jį. 19 Truputį paėjęs
toliau, jis pamatė Jokūbą, Zebediejaus sūnų, ir jo brolį
Joną, juos irgi valtyje betaisančius tinklus. 20 Ir tuojau
jis pašaukė juos. Palikę savo tėvą Zebediejų valtyje su
samdiniais, jie nuėjo paskui jį.

---

[c]**1,11** Arba: Sūnus, Mylimasis

[d]**1,14** T.y. Dievo perleistas į žmonių rankas

Jėzus pagydo netyrosios dvasios apsėstą žmogų

(Lk 4, 31–37)

21 Jie įėjo į Kafarnaumą. Tuojau, šabatos dieną, įėjęs
į sinagogą, jis ėmė mokyti. 22 Žmonės stebėjosi jo
mokymu, nes jis juos mokė kaip turįs galią, o ne kaip
Rašto žinovai. 23 Kaip tik tuo metu sinagogoje buvo
netyros dvasios apsėstas žmogus, ir jis sušuko: 24 „Kas
mums darbo su tavim, Jėzau Nazarėnai? Ar atėjai mūsų
pražudyti? Tave pažįstu, kas tu esi – Dievo Šventasis!“
25 Bet Jėzus sudraudė jį, sakydamas: „Nutilk ir išeik
iš jo!“ 26 Ir netyroji dvasia, jį tąsydama ir garsiai
šaukdama, išėjo iš jo. 27 Visi taip nustebo, jog vienas kitą
klausinėjo: „Kas tai yra? Naujas mokymas su galia! Jis
net netyrosioms dvasioms įsako, ir jos klauso jo!“ 28 Ir
tuojau visomis kryptimis pasklido garsas apie jį po visą
Galilėjos apylinkę.

Jėzus pagydo Simono uošvę

(Mt 8, 14–17; Lk 4, 38–41)

29 ˹Išėję iš sinagogos, jie˺[e] tuojau nuėjo į Simono ir
Andriejaus namus su Jokūbu ir Jonu. 30 Simono uošvė
gulėjo drugio krečiama, ir jie tuojau jam pasakė apie ją.
31 Priėjęs jis paėmė ją už rankos ir pakėlė. Drugys atstojo
nuo jos, ir ji jiems patarnavo.

Jėzus pagydo daug ligonių ir išvaro daug velnių

32 Vakarui atėjus, kai saulė buvo nusileidusi, pas jį
gabeno visus ligonius ir velnio apsėstuosius. 33 Visas

---

[e] **1,29** Kkr. Mss: Išėjęs iš sinagogos, jis

miestas buvo susirinkęs prie durų. 34 Jis pagydė daug
įvairiomis ligomis sergančių ir išvarė daug velnių. Jis
neleido velniams kalbėti, nes jie pažino jį.

Jėzus praplečia savo skelbimo sritį

(Lk 4, 42–44)

35 Anksti rytą, gerokai prieš aušrą, atsikėlęs, jis išėjo,
nuėjo į negyvenamą vietą ir ten meldėsi, 36 Simonas ir jo
draugai nuskubėjo paskui jį. 37 Jie surado jį ir jam sakė:
„Visi tavęs ieško“. 38 Bet jis jiems tarė: „Eikime kitur,
į gretimus miestelius, kad galėčiau ir ten skelbti, nes
tam išėjau[f]“. 39 Jis ėjo per visą Galilėją, skelbdamas jų
sinagogose ir išvarinėdamas velnius.

Jėzus apvalo raupsuotąjį

(Mt 8, 1–4; Lk 12–16)

40 Pas jį atėjo vienas raupsuotasis, jį maldaudamas, ir
klaupdamasis jam tarė: „Jei nori, gali mane apvalyti“.
41 ⌜Gailesčio apimtas⌝[g], jis ištiesė savo ranką, jį palietė
ir jam tarė: „Noriu; būk apvalytas!“ 42 Tuojau pradingo
nuo jo raupsai, ir jis buvo apvalytas. 43 Prigrasinęs jis
tuojau pavarė jį 44 ir jam tarė: „Žiūrėk, kad niekam nieko
nesakytum! Bet eik, pasirodyk kunigui ir aukok už savo
apvalymą tai, ką Mozė įsakė, kaip įrodymą[h] jiems“. 45 Bet
jis išėjęs pradėjo taip plačiai skelbti ir tą žinią skleisti, jog

---

[f] **1,38** T.y. palikau namus, kad skelbčiau gerąją naujieną visoje Galilėjos srityje

[g] **1,41** Kt. Mss: Supykęs (dėl jį naikinančių jėgų)

[h] **1,44** T.y. kaip įrodymą, kad tu esi švarus

Jėzus[i] nebegalėjo viešai įeiti į miestą, bet laikėsi lauke,
neapgyventose vietose. Tačiau pas jį ateidavo iš visur.

Jėzus išgydo paralitiką

(Mt 9, 1–8; Lk 5, 17–26)

2 1 Kai po kelių dienų jis vėl įėjo į Kafarnaumą,
pasklido žinia, kad jis esąs namuose. 2 Surinko tiek
daug [žmonių], kad nebeužteko vietos nė prie durų, ir
jis sakė jiems žodį. 3 Tuomet atėjo vyrai, nešdami pas
jį paralyžiuotą žmogų. Jį nešė keturi. 4 Negalėdami dėl
minios prinešti prie Jėzaus[j], jie nuplėšė stogą[k] [viršum
tos vietos], kur jis buvo, ir, padarę plyšį, nuleido žemyn
gultą, ant kurio gulėjo paralyžiuotasis. 5 Matydamas
jų tikėjimą, Jėzus tarė paralyžiuotajam: „Sūnau, tavo
nuodėmės atleistos“. 6 Ten sėdėjo kai kurie Rašto žinovai
ir mąstė savo širdyse: 7 „Kaip šitas gali taip kalbėti? Jis
piktžodžiauja! Kas gali atleisti nuodėmes, jei ne vienas
Dievas?“ 8 Jėzus, tuojau savo dvasia nuvokęs, kad jie
taip mąsto savyje, jiems tarė: „Kam jūs tai mąstote savo
širdyse? 9 Kas yra lengviau – sakyti paralyžiuotajam:
‚Tavo nuodėmės atleistos’ ar sakyti: ‚Kelkis, pasiimk savo
gultą ir vaikščiok’? 10 Bet kad žinotumėte, jog Žmogaus
Sūnus turi galią atleisti nuodėmes žemėje“, – jis tarė
paralyžiuotajam, – 11 „tau sakau: Kelkis, pasiimk savo
gultą ir eik namo!“ 12 Jis atsikėlė ir tuojau, pasiėmęs savo
gultą, išėjo visų akivaizdoje, ir visi nepaprastai stebėjosi

---

[i] **1,45** Lit. jis

[j] **2,4** Lit. jo

[k] **2,4** T.y. plokščiastogį

ir garbino Dievą, sakydami: „Tokio dalyko dar niekad nesame matę!“

Jėzus pašaukia Levį ir valgo su muitininkais

(Mt 9, 9–13; Lk 5, 27–32)

13 Jis vėl išėjo į pajūrį. Visa minia ėjo pas jį, ir jis
mokė juos. 14 Praeidamas jis pamatė Levį, Alfiejaus
sūnų, sėdintį muitinėje, ir jam tarė: „Sek paskui mane“.
Atsikėlęs jis nusekė paskui jį. 15 Jam sėdint[l] prie stalo
jo namuose, daug muitininkų ir nusidėjėlių sėdėjo kartu
su Jėzumi ir jo mokiniais, nes buvo daug tokių, kurie
sekė paskui jį. 16 Fariziejų Rašto žinovai, pamatę, kad jis
valgo su nusidėjėliais ir muitininkais, sakė jo mokiniams:
„Kodėl jis valgo su muitininkais ir nusidėjėliais?“
17 Tai išgirdęs, Jėzus jiems tarė: „Sveikiesiems nereikia
gydytojo, tik ligoniams. Aš atėjau ne teisiųjų šaukti, bet
nusidėjėlių“.

Klausimas apie pasninkavimą

(Mt 9, 14–17; Lk 5, 38–39)

18 Jono mokiniai ir fariziejai pasninkavo. Kai kurie
žmonės atėjo ir jį paklausė: „Kodėl Jono mokiniai
ir fariziejų mokiniai pasninkauja, o tavo mokiniai
nepasninkauja?“ 19 Jėzus jiems atsakė: „Argi gali
pasninkauti pajauniai[m], kol jaunikis yra su jais? Kol jie
turi jaunikį su savim, negali pasninkauti. 20 Bet ateis
dienos, kai jaunikis bus paimtas nuo jų, ir tada, tą dieną,

---

[l] **2,15** Lit. gulint (t.y, sėdint pusiau gulom, atsilošus, prie žemo stalo, kaip anuomet pokyliaudavo)

[m] **2,19** Arba: vestuvininkai

jie pasninkaus. 21 Niekas nesiuva nevelto milo lopo ant
palaikio drabužio; kitaip lopas atplėšia gabalą nuo jo,
naujas nuo palaikio, ir pasidaro blogesnis įplyšimas. 22 Ir
niekas nepila jauno vyno į senus vynmaišius; kitaip vynas
suplėšys vynmaišius, ir niekais nueis vynas ir vynmaišiai.
Bet jauną vyną pila į naujus vynmaišius“.

Šabatos Viešpats

(Mt 12, 1–8; Lk 6, 1–5)

23 Šabatos dieną jis ėjo per javų laukus, ir jo mokiniai
eidami pradėjo skabyti varpas. 24 Fariziejai jam tarė:
„Žiūrėk! Kodėl jie daro tai, kas draudžiama per šabatą?“
25 Jis jiems tarė: „Ar niekad neskaitėte, kaip pasielgė
Dovydas, kai jis neturėjo ko valgyti ir buvo alkanas, jis
ir jo palydovai: 26 kaip jis įėjo į Dievo namus, Abjatarui
esant vyriausiuoju kunigu, ir valgė padėtines duonas,
kurių niekam nevalia valgyti, tik kunigams, ir jų davė
savo pąlydovams?“ 27 Jis dar jiems pasakė: „Šabata
padaryta žmogui, o ne žmogus šabatai. 28 Taigi Žmogaus
Sūnus yra ir šabatos Viešpats“.

Žmogus nudžiūvusia ranka

(Mt 12, 9–14; Lk 6, 6 – 11)

3 1 Jis vėl įėjo į sinagogą, o ten buvo žmogus
nudžiūvusia ranka. 2 Jie[n] stebėjo jį, ar jis šabatos
dieną gydysiąs, kad galėtų jį apkaltinti. 3 Jis tarė žmogui
nudžiūvusia ranka: „Stokis į vidurį!“ 4 Ir jis paklausė
juos: „Ar valia šabatos dieną daryti gera ar daryti bloga?
Išgelbėti gyvybę ar pražudyti?“ Bet jie tylėjo. 5 Rūsčiai

---

[n] **3,2** T.y. fariziejai

juos apžvelgęs, giliai nuliūdęs dėl jų kietaširdiškumo,
jis tarė tam žmogui: „Ištiesk ranką!“ Jis ištiesė, ir jo
ranka atgijo. 6 Išėję fariziejai tuojau ėmė tartis su Herodo
šalininkais prieš jį, kaip jį pražudyti.

Minios seka paskui Jėzų

7 Jėzus su savo mokiniais pasitraukė į pajūrį, ir didelė
daugybė iš Galilėjos sekė iš paskos. Taip pat iš Judėjos,
8 iš Jeruzalės, iš Idumėjos, iš Užjordanės, iš Tyro ir
Sidono apylinkių didelė daugybė, išgirdusi visa, ką jis
darė, atėjo pas jį. 9 Jis liepė savo mokiniams jam paruošti
valtelę dėl minios, kad jo nesuspaustų. 10 Mat jis daugelį
buvo pagydęs, tad visi, kurie turėjo ligų, spaudėsi prie jo,
norėdami jį paliesti. 11 Taip pat netyrosios dvasios, kai tik
jį pamatydavo, parpuldavo prieš jį ir sušukdavo: „Tu esi
Dievo Sūnus!“ 12 Bet jis griežtai jas sudrausdavo, kad jo
neapreikštų.

Dvylikos apaštalų pašaukimas

(Mt 10, 1–4; Lk 6, 12–16)

13 Jis įkopė į kalną ir pasišaukė tuos, kuriuos jis norėjo,
ir tie atėjo pas jį. 14 Jis paskyrė dvylika, ˹kuriuos taip pat
pavadino apaštalais˺[o], kad jie būtų su juo, kad jis galėtų
pasiųsti juos skelbti 15 ir kad jie turėtų galią velniams
išvaryti. 16 Jis paskyrė dvylika: ˹Simoną, kurį pavadino
Petru˺[p], 17 Zebediejaus sūnų Jokūbą ir Jokūbo brolį
Joną (jis juos pavadino Boanerges, tai yra „griaustinio

---

[o]**3,14** ~kt. MSS

[p]**3,16** Lit. ir pavadino Simoną Petru

sūnumis“), 18 Andriejų, Pilypą, Baltramiejų[q], Matą,
Tomą, Alfiejaus sūnų Jokūbą, Tadą, Simoną Uolųjį 19 ir
Judą Iskariotą, kuris ir išdavė jį.

Jėzus ir Beelzebulas

(Mt 12, 22–32; Lk 11, 14–23; 12, 10)

20 Jis parėjo namo. Vėl susirinko minia, ir jie negalėjo
nė pavalgyti. 21 Tai išgirdę, saviškiai išėjo jo sulaikyti,
nes jie sakė: „Jis yra išėjęs iš proto“. 22 O iš Jeruzalės
atėję Rašto žinovai sakė: „Jis turi Beelzebulą“ ir: „Per
velnių kunigaikštį jis išvaro velnius“. 23 Juos pasišaukęs,
jis kalbėjo jiems palyginimais: „Kaip gali šėtonas
išvaryti šėtoną? 24 Jei karalystė ⌜nevieninga savyje⌝[r], ta
karalystė negali išsilaikyti. 25 Ir jei namai nesugyvena[s],
tie namai negalės išsilaikyti. 26 Taigi, jei šėtonas yra
sukilęs prieš save ir ⌜nevieningas savyje⌝[t], jis negali
išsilaikyti, bet jam yra atėjęs galas. 27 O niekas, įėjęs į
stipruolio namus, negali pasigrobti jo rakandų, jei pirma
nesuriš stipruolio – tik tada jis galės apiplėšti jo namus.
28 Iš tiesų jums sakau: visa bus atleidžiama žmonėms[u],
nuodėmės ir piktžodžiavimai, ką jie ir bepiktžodžiautų;
29 kas piktžodžiaus Šventajai Dvasiai, neturės atleidimo
per amžius, bet bus nusikaltęs amžina nuodėme“, – 30 nes
jie sakė: „Jis turi netyrą dvasią“.

---

[q]**3,18** Lit. Bartolomiejų

[r]**3,24** Lit. yra pasidalijusi prieš save (t.y. pasidalijusi į grupes, kovojančias viena su kita)

[s]**3,25** Lit. yra pasidalijęs prieš save

[t]**3,26** Lit. pasidalijęs

[u]**3,28** Lit. žmonių sūnums

Jėzaus motina ir broliai

(Mt 12, 46–50; Lk 8, 19–21)

31 Atėjo jo motina ir jo broliai, ir, lauke stovėdami,
siuntė pas jį [žmogų] ir liepė jį pakviesti. 32 Aplink jį
sėdėjo minia, ir jie jam sakė: „Štai tavo motina ir tavo
broliai[v] yra lauke ir tavęs ieško“. 33 Jiems atsakydamas
jis tarė: „Kas yra mano motina ir [mano] broliai?“ 34 Ir,
pažvelgęs aplink į susėdusius apie jį ratu, jis tarė: „Štai
mano motina ir mano broliai! 35 Kas daro Dievo valią, tas
yra mano brolis, sesuo ir motina“.

Palyginimas apie skirtingas dirvas

(Mt 13, 1–9; Lk 8, 4 – 8)

4 1 Jis vėl ėmė mokyti pajūryje. Prie jo susirinko labai
didelė minia, tad, įlipęs į valtį, jis sėdėjo jūroje, o visa
minia buvo pajūryje ant kranto. 2 Jis daug ko juos mokė
palyginimais, ir mokydamas jiems sakė: 3 „Klausykite!
Štai sėjėjas išėjo sėti. 4 Besėjant viena sėkla nukrito palei
kelią; atskrido paukščiai ir ją sulesė. 5 Kita nukrito į
uolynę, kur ji neturėjo daug žemės. Ji tuoj sudygo, nes
neturėjo storo žemės sluoksnio. 6 O kai patekėjo saulė, ji
išdegė ir sudžiūvo, nes neturėjo šaknies. 7 Kita nukrito į
erškėčius. Erškėčiai užaugo ir ją nustelbė, ir ji nedavė
grūdų. 8–9 O kitos [sėklos] nukrito į gerą žemę, kur jos
sudygo, augo ir davė grūdų: vienos nešė trisdešimteriopą
grūdą, kitos – šešiasdešimteriopą, dar kitos – šimteriopą“.
Ir jis sakė: „Kas turi ausis klausyti, teklauso!“

---

[v] **3,32** Kt. Mss + ir tavo seserys

Palyginimų tikslas

(Mt 13, 10–17; Lk 8, 9–1O)

10 Kai jis buvo vienas, tie, kurie buvo aplink jį, kartu
su Dvylika, jį klausinėjo apie palyginimus. 11 Jis jiems
sakė: „Jums duota Dievo karalystės paslaptis, o aniems,
kurie yra lauke, viskas pateikiama palyginimais, 12 kad
jie ‚žiūrėte žiūrėtų, bet nematytų, ir girdėte girdėtų, bet
neišmanytų, kad kartais neatsiverstų ir nebūtų jiems
atleista'“.

Dirvų palyginimo aiškinimas

(Mt 13, 18–23; Lk 8, 11–15)

13 Ir jis jiems sakė: „Ar nesuprantate šito palyginimo?
Tai kaip jus suprasite visus kitus palyginimus? 14 Sėjėjas
sėja žodį. 15 Šitie yra [kritusieji] ant kelio, kur sėjamas
žodis: kai jie išgirsta jį, tuojau ateina šėtonas ir atima
į juos pasėtąjį žodį. 16 Panašiai[w], šitie yra į uolynę
sėjamieji: kai išgirsta žodį, jie tuojau su džiaugsmu jį
priima. 17 Bet jie neturi savyje šaknies ir tik trumpą
laiką išsilaiko. Paskui, kilus priespaudai ar persekiojimui
dėl žodžio, jie tuojau atsimeta. 18 Kiti yra į erškėčius
sėjamieji. Tai tie, kurie išgirsta žodį, 19 bet pasaulio
rūpesčiai, turtų vilionė ir kitų dalykų įgeidžiai įsiskverbia
ir nustelbia žodį, ir jis pasidaro nevaisingas. 20 O tie yra
į gerą žemę pasėtieji: tie, kurie išgirsta žodį, jį priima ir
duoda vaisių – trisdešimteriopą, šešiasdešimteriopą ir
šimteriopą“.

---

[w]**4,16** ~kt. Mss

Paraginimas atidžiai klausytis

(Lk 8, 16–18)

21 Ir jis jiems sakė: „Argi ˹atneša žiburį˺[x] po saiku[y] ar po
lova pastatyti? Ar ne ant žibinto pastatyti? 22 Nes nieko
nėra paslėpta, kas neturėtų būti atidengta, ir niekas netapo
slapta, kas neturėtų iškilti į viešumą. 23 Jei kas turi ausis
klausyti, teklauso!“ 24 Ir jis jiems sakė: „Įsidėmėkite tai,
ką girdite! Kokiu saiku seikite, tokiu bus jums atseikima,
ir bus jums dar pridedama. 25 Nes kas turi, tam bus duota,
o kas neturi, iš to net tai, ką turi, bus atimta“.

Palyginimas apie savaime augančią sėklą

26 Ir jis tarė: „Su Dievo karalyste yra taip, kaip su
žmogum, kai jis paberia sėklą į žemę. 27 Jis miega ir
keliasi, naktį bei dieną, o sėkla dygsta ir auga – jis nežino
kaip. 28 Žemė savaime duoda derlių – pirma stiebą,
paskui varpą, paskui pribrendusį grūdą varpoje. 29 O kai
derlius subręsta[z], jis tuoj pasiunčia pjautuvą, nes pjūtis
yra atėjusi“.

Palyginimas apie garstyčių grūdą.

(Mt 13, 31–32; Lk 18, 13–19)

30 Ir jis tarė: „Su kuo palyginsime Dievo karalystę arba
kokiu palyginimu ją pavaizduosime? 31 Ji – kaip garstyčių
grūdas, kuris, kai sėjamas į žemę, yra mažiausias
iš visų sėklų žemėje. 32 Bet pasėtas auga, pasidaro

---

[x]**4,21** Lit. žiburys ateina

[y]**4,21** T.y. indu, kuriuo grūdai seikėjami

[z]**4,29** Lit. leidžia

didžiausias iš visų daržovių ir išleidžia tokias dideles
šakas, kad jo pavėsyje dangaus paukščiai gali susisukti
gūžtas“. 33 Daugeliu tokių palyginimų jis kalbėjo jiems
žodį, kiek jie galėjo suprasti. 34 Be palyginimo jis
jiems nekalbėdavo, o savo mokiniams atskirai viską
išaiškindavo.

Jėzus nuramdo audrą ir bangas

(Mt 8, 23–27; Lk 8, 22–25)

35 Tą dieną, vakarui atėjus, jis jiems tarė: „Persiirkime į
kitą krantą“. 36 Paleidę minią, jie paėmė jį su savim, taip
kaip jis buvo[a], valtyje. Kitos valtys jį lydėjo. 37 Pakilo
smarkus viesulas, ir bangos taip daužėsi į valtį, jog valtis
jau pildėsi [vandens]. 38 Jis miegojo valties paskuigalyje
ant pagalvio. Jie pažadino jį ir jam tarė: „Mokytojau,
ar tau nerūpi, kad skęstame?“ 39 Pabudęs jis sudraudė
vėją ir prabilo į jūrą: „Nutilk! Nurimk!“ Vėjas nustojo,
ir pasidarė mirtina[b] tyla. 40 Ir jis jiems tarė: „Kodėl esate
bailūs? Ar dar neturite tikėjimo?“ 41 Jie labai nusigando ir
sakė vienas kitam: „Kas gi yra šitas, kad net vėjas ir jūra
jo klauso?“

Jėzus pagydo velnių apsėstą gerasėną

(Mt 8, 28–34; Lk 8, 26–39)

5 1 Jie nuplaukė į kitą jūros krantą, į gerasėnų šalį. 2 Jam
išlipus iš valties, tuojau jį pasitiko iš kapų netyrosios
dvasios apsėstas žmogus. 3 Jis gyveno kapuose[c], ir net

---

[a] **4,36** T.y. neišlipęs iš valties

[b] **4,39** Lit. didelė

[c] **5,3** T.y. kapų olose

grandine niekas nebepajėgė jo sukaustyti, 4 nes jis daug
kartų buvo buvęs surištas pančiais bei grandinėmis, tačiau
buvo sutraukęs grandines ir sutrynęs pančius, ir niekas
neįstengė jo suvaldyti. 5 Visuomet, naktį ir dieną, kapuose
ir kalnuose, jis klykdavo ir daužydavo save akmenimis.
6 Iš tolo pamatęs Jėzų, jis atbėgo, parpuolė prieš jį ir,
7 garsiai šaukdamas, tarė: „Kas man darbo su tavim,
Jėzau, Aukščiausiojo Dievo Sūnau? Saikdinu tave Dievu,
nekankink manęs!“ 8 (Mat jis buvo jam pasakęs: „Išeik,
netyroji dvasia, iš to žmogaus!“) 9 Jėzus[d] jo paklausė:
„Kuo tu vardu?“ Ir ši jam tarė: „Mano vardas ‚Legionas’,
nes mūsų daug“. 10 Ir ji labai jį maldavo, kad neišvarytų
jų iš to krašto. 11 O ten, kalno šlaite, ganėsi didelė kiaulių
kaimenė. 12 Ir [dvasios] maldavo jį, sakydamos: „Suvaryk
mus į tas kiaules, kad įeitume į jas!“ 13 Ir jis joms leido.
Išėjusios netyrosios dvasios įėjo į kiaules, ir kaimenė –
kokie du tūkstančiai kiaulių – skubiai pasileido skardžiu
žemyn į jūrą, ir jos prigėrė jūroje. 14 Jų piemenys pabėgo
ir nunešė žinią į miestą ir į sodybas. Žmonės atėjo
pasižiūrėti, kas buvo atsitikę. 15 Jie atėjo pas Jėzų, pamatė
velnių apsėstąjį – tą, kuris buvo turėjęs legioną – sėdintį,
apsivilkusį ir sveiko proto, ir nusigando. 16 O mačiusieji
jiems papasakojo, kaip buvo atsitikę velnių apsėstajam,
ir apie kiaules. 17 Tada jie ėmė jį maldauti, kad paliktų jų
sritį. 18 Jam lipant į valtį, jį maldavo buvęs apsėstasis,
kad jam leistų pasilikti su juo. 19 Jėzus[e] jam neleido, bet
jam tarė: „Eik į savo namus pas savuosius ir pranešk
jiems, kaip daug Viešpats yra tau padaręs ir kaip tavęs

---

[d]**5,9** Lit. Jis

[e]**5,19** Lit. Jis

pasigailėjo“. 20 Jis nuėjo ir ėmė skelbti Dekapolyje, kaip
daug Jėzus jam buvo padaręs, ir visi stebėjosi.

Jėzus pagydo kraujoplūdžiu sergančią moterį ir prikelia Jairo dukterį

(Mt 9, 18–26; Lk 8, 40–56)

21 Jėzui vėl perplaukus valtimi į kitą krantą, prie jo
susirinko didelė minia, ir jis buvo pajūryje. 22 Atėjo vienas
iš sinagogos pirmininkų, vardu Jairas, ir, jį pamatęs,
puolė jam į kojas ir jį labai maldavo, 23 sakydamas:
„Mano dukrelė merdi. Ateik ir uždėk ant jos rankas,
kad pasveiktų ir gyventų“. 24 Ir jis nuėjo su juo. Didelė
minia sekė paskui jį ir jį spaudė iš visų pusių. 25 Moteris,
dvylika metų sirgusi kraujoplūdžiu, 26 daug iškentėjusi
nuo daugelio gydytojų ir išeikvojusi visą savo turtą, nė
kiek nepasitaisiusi, bet vis ėjusi blogyn, 27 išgirdusi apie
Jėzų, priėjo minioje iš užnugario ir palietė jo apsiaustą,
28 nes sakė: „Jei paliesiu tik jo drabužius, pasveiksiu“.
29 Tuojau išdžiūvo jos kraujo šaltinis, ir ji pajuto kūnu,
kad buvo pagijusi iš ligos. 30 Jezus, tuojau pasijutęs, kad iš
jo buvo išėjusi jėga, atsigręžęs minioje tarė: „Kas palietė
mano drabužius?“ 31 Jo mokiniai jam sakė: „Tu matai
minią, spaudžiančią tave iš visų pusių, o sakai: ‚Kas mane
palietė?’“ 32 Jis žvalgėsi aplinkui, norėdamas pamatyti
tą, kuri buvo tai padariusi. 33 Moteris, išsigandusi ir
drebėdama, žinodama, kas jai buvo atsitikę, atėjo,
parpuolė prieš jį ir jam pasakė visą tiesą. 34 Jis jai tarė:
„Dukterie, tavo tikėjimas pagydė tave. Eik rami ir būk
pagijusi iš ligos“. 35 Jam tebekalbant, atėjo [žmonės] iš
sinagogos pirmininko namų ir sakė: „Tavo duktė numirė.

Kam dar bevargini Mokytoją?“ 36 Bet Jėzus, nugirdęs[f],
˹ką jie kalbėjo˺[g], tarė sinagogos pirmininkui: „Nebijok,
tik tikėk!“ 37 Jis niekam neleido savęs palydėti, tik Petrui,
Jokūbui ir Jokūbo broliui Jonui. 38 Jie atėjo į sinagogos
pirmininko namus. Jis pamatė triukšmą, verkiančius ir
garsiai raudančius [žmones], 39 ir įėjęs jiems tarė: „Kam
keliate triukšmą ir verkiate? Vaikas nemirė, tik miega“.
40 Ir jie juokėsi iš jo. Bet jis, visus išvaręs, paėmė su
savim vaiko tėvą bei motiną ir savo palydovus ir įėjo, kur
buvo vaikas. 41 Nutvėręs vaiko ranką, jis jai tarė: „Talita
kum!“ Tai išvertus reiškia: „Mergaite, tau sakau, kelkis!“
42 Mergaitė tuojau atsikėlė ir ėmė vaikščioti. Ji buvo
dvylikos metų. Jie tuojau apstulbo iš nustebimo. 43 Jis
griežtai jiems įsakė, kad niekas to nežinotų, ir liepė duoti
jai valgyti.

Jėzus Nazarete

(Mt 13, 53–58; Lk 4, 16–30)

6 1 Jis išėjo iš ten ir atėjo į savo tėviškę. Jo mokiniai
sekė paskui jį. 2 Šabatai atėjus, jis pradėjo mokyti
sinagogoje. Daugelis klausydamiesi stebėjosi ir sakė: „Iš
kur šitas tai gavo? Kas per išmintis, kuri šitam duota?
Ir tokie stebuklai daromi jo rankomis! 3 Ar šitas nėra
dailidė, Marijos sūnus ir Jokūbo, Jozės, Judo bei Simono
brolis? Ir ar jo seserys nėra čia su mumis?“ Ir jie piktinosi
juo. 4 Bet Jėzus jiems sakė: „Pranašas niekur nėra be
pagarbos, tik savo tėviškėje, tarp savo giminaičių ir savo
namuose“. 5 Jis negalėjo ten padaryti jokio stebuklo, tik

---

[f]**5,36** Arba: nepaisydamas to

[g]**5,36** Lit. kalbamą žodį

keliems ligoniams uždėjo rankas ir juos pagydė. 6 Ir jis
stebėjosi jų netikėjimu.

Dvylikos misija

(Mt 10, 1, 5–15; Lk 9, 1–6)

Jis ėjo aplinkui ratu per kaimus mokydamas. 7 Jis
pasišaukė Dvylika, pradėjo juos siuntinėti po du ir davė
jiems galią netyrosioms dvasioms [išvaryti]. 8 Jis jiems
įsakė nieko neimti į kelionę, išskyrus lazdą – nei duonos,
nei maišelio, nei pinigų[h] dirže, 9 tik avėti kurpėmis, ir
[įsakė]: „Nevilkėkite dviejų apatinių“[i]. 10 Ir jis jiems sakė:
„Kur užeisite į namus, ten pasilikite, kol iš ten išeisite.
11 Jei kuri vieta jūsų nepriims ir jūsų nesiklausys, iš ten
išeidami, nusikratykite nuo kojų dulkes kaip liudijimą
prieš juos“. 12 Išėję jie skelbė, kad žmonės atgailautų,
13 išvarė daug velnių, tepė aliejumi daug ligonių ir juos
gydė.

Jono Krikštytojo mirtis

(Mt 14, 1–12; Lk 9, 7–9)

14 Karalius Herodas išgirdo [apie Jėzų], nes jo vardas
buvo pagarsėjęs, ir ˹žmonės sakė˺[j]: „Jonas Krikštytojas
yra prikeltas iš numirusių, ir todėl jame veikia tos jėgos“.
15 O kiti sakė: „Jis yra Elijas“. Dar kiti sakė: „Jis pranašas,
kaip vienas iš pranašų“. 16 O tai išgirdęs, Herodas sakė:
„Tas, kuriam aš nukirsdinau galvą, yra prikeltas“. 17 Mat
pats Herodas buvo pasiuntęs ir leidęs suimti Joną ir jį

---

[h] **6,8** Lit. varioko

[i] **6,9** T.y. nepasiimkite antrų marškinių pasikeisti kelionėje

[j] **6,14** Kt. Mss: sakė

laikęs sukaustytą kalėjime dėl Herodiados, savo brolio
Pilypo žmonos, nes jis buvo ją vedęs. 18 Nes Jonas buvo
sakęs Herodui: „Tau nevalia turėti savo brolio žmonos“.
19 O Herodiada griežė dantį ant jo ir norėjo jį nužudyti,
bet negalėjo, 20 nes Herodas bijojo Jono, žinodamas jį
esant teisų ir šventą vyrą, ir jį saugojo. Jo pasiklausęs, jis
būdavo labai susimąstęs, tačiau mielai jo klausydavosi.
21 Atėjus patogiai dienai, kai Herodas per savo
gimtadienį iškėlė pokylį savo aukštiesiems pareigūnams,
kariuomenės vadams ir Galilėjos įžymiesiems, 22 ir kai
⸢jos, Herodiados, duktė⸣[k] įėjusi šoko, ji patiko Herodui ir
jo svečiams. Karalius tarė mergaitei: „Prašyk iš manęs,
ko tik nori, ir tau duosiu“. 23 Ir jis jai pakartotinai
prisiekė: „Ko tik mane prašysi, tau duosiu, iki pusės savo
karalystės!“ 24 Išėjusi ji paklausė savo motiną: „Ko turiu
prašyti?“ Ji atsakė: „Jono Krikštytojo galvos“. 25 Tuojau
skubiai įėjusi pas karalių, ji paprašė, tardama: „Noriu, kad
tuojau man duotum dubenyje Jono Krikštytojo galvą“.
26 Karalius labai nuliūdo, tačiau dėl priesaikos ir svečių
nenorėjo jos prašymo atmesti. 27 Karalius tuojau pasiuntė
budelį ir įsakė atnešti jo galvą. Tas nuėjęs nukirto jam
galvą kalėjime, 28 atnešė jo galvą dubenyje ir ją padavė
mergaitei, o mergaitė ją padavė savo motinai. 29 Tai
išgirdę, jo mokiniai atėjo, pasiėmė jo lavoną ir palaidojo
kape.

---

[k]**6,22** Kt. Mss: duktė Herodiada

Jėzus pasotina penkis tūkstančius

(14, 13–21; Lk 9, 10–17; Jn 6, 1–14)

30 Apaštalai susirinko prie Jėzaus ir jam papasakojo visa,
ką buvo nuveikę ir ko mokę. 31 Jis jiems tarė: „Jūs eikite
sau vieni į negyvenamą vietą ir truputį pailsėkite!“ Mat
ateinančių ir nueinančių būdavo daug, ir jiems nelikdavo
laiko nė pavalgyti. 32 Jie nuplaukė valtimi į negyvenamą
vietą – sau vieni. 33 Daugelis matė juos nuplaukiant, juos
atpažino, iš visų miestų pėsčiom ten susibėgo ir atėjo
pirma jų. 34 Išlipęs jis pamatė didelę minią, ir jam pagailo
jų, nes jie buvo kaip avys, neturinčios piemens. Ir jis
pradėjo juos mokyti daugelio dalykų. 35 O kai jau buvo
pasidarę vėlu, prie jo priėjo jo mokiniai ir sakė: „Tuščia
yra ta vieta, ir jau vėlu. 36 Atleisk juos, kad, nuėję į
aplinkines sodybas ir kaimus, nusipirktų ko valgyti“. 37 O
jis atsakydamas jiems tarė: „Jūs duokite jiems valgyti!“
Jie jam sakė: „Ar mes turime nueiti, nupirkti už du šimtus
denarų duonos ir duoti jiems valgyti?“ 38 Bet jis jiems
tarė: „Kiek turite kepalų? Eikite, pažiūrėkite!“ Sužinoję
jie sakė: „Penkis ir dvi žuvis“. 39 Jis jiems įsakė susodinti[1]
visus būriais žalioje žolėje. 40 Ir jie susėdo grupėmis,
po šimtą ir po penkias dešimtis. 41 Paėmęs tuos penkis
kepalus ir tas dvi žuvis, jis pažvelgė aukštyn į dangų,
palaimino, sulaužė kepalus ir davė mokiniams, kad tie
jiems pateiktų. Ir tas dvi žuvis jis išdalijo visiems. 42 Jie
visi valgė ir pasisotino. 43 Ir jie pririnko trupinių, dvylika

---

[1]**6,39** Būtent pusiau gulom, kaip prie valgomojo stalo

pilnų pintinių, ir žuvų likučių. 44 Tų, kurie valgė duoną[m],
buvo penki tūkstančiai vyrų.

Jėzus eina vandens paviršiumi

(Mt 14, 22–33; Jn 6, 15–21)

45 Jis tuojau privertė savo mokinius lipti į valtį ir
pirma jo irtis į kitą krantą, į Betsaidą, kol jis atleisiąs
žmones. 46 Atsisveikinęs su jais, jis nuėjo į kalną melstis.
47 Vakarui atėjus, laivas buvo jūros viduryje, o jis vienas
– ant kranto[n]. 48 Pamatęs, kaip jie kamavosi irdamiesi, –
nes jiems pūtė priešinis vėjas, – apie ketvirtąją nakties
sargybą[o] jis atėjo pas juos, eidamas jūros paviršiumi, ir
norėjo praeiti jiems pro šalį. 49 O jie, pamatę jį einant
jūros paviršiumi, pamanė tai esant šmėklą ir ėmė šaukti,
50 nes visi jį pamatė ir persigando. Bet jis tuojau prašneko
į juos ir jiems tarė: „Būkite drąsūs! Tai aš. Nebijokite!“
51 Jis įlipo pas juos į valtį, ir vėjas nustojo. Ir jie be
galo nustebo, 52 nes nebuvo supratę įvykio su kepalais.
Greičiau, jų širdis buvo sukietėjusi.

Gydymai Genezarete

(Mt 14, 34–36)

53 Perplaukę į [kitą] krantą[p], jie atvyko į Genezaretą ir
nuleido inkarą. 54 Jiems išlipus iš valties, žmonės tuojau jį
atpažino, 55 apibėgo visą aną šalį ir ant gultų nešė ligonius
šen ir ten, kur girdėjo jį esant. 56 Ir kur tik jis keliaudavo

---

[m]**6,44** Lit. duonas

[n]**6,47** Lit. sausumoje

[o]**6,48** T.y. apie 3-6 val. ryto

[p]**6,53** Lit. sausumą

– į kaimus ar miestus, ar sodybas, – jie paguldydavo
ligonius turgavietėse ir maldaudavo jį, kad leistų jiems
paliesti bent jo drabužio kutą. Ir kurie tik jį paliesdavo,
pasveikdavo.

Ginčas apie tai, kas sutepta ir nesutepta

(Mt 15, 1–20)

7 1 Prie jo susirinko fariziejai ir kai kurie Rašto žinovai,
atėję iš Jeruzalės. 2 Pamatę kai kuriuos jo mokinius
valgant „suteptomis“[q], tai yra nemazgotomis rankomis,
– 3 mat fariziejai ir visi žydai, laikydamiesi sentėvių
tradicijos, jei jie rieškute nenusimazgoja rankų, nevalgo,
4 ir ⌜jie nevalgo nieko [, parnešto] iš turgavietės, jei [to]
nenuplauna⌝[r], ir yra daug ko kito, ką jie perėmė laikyti,
[kaip antai:] taurių, ąsočių ir varinių indų[s] plovimus,
– 5 fariziejai ir Rašto žinovai jį paklausė: „Kodėl tavo
mokiniai nesilaiko sentėvių tradicijos, bet valgo duoną
suteptomis rankomis?“ 6 O jis jiems tarė: „Gerai Jezajas
pranašavo apie jus, veidmainius, kaip parašyta: ‚Šita
tauta mane gerbia lūpomis, bet jų širdis toli nuo manęs.
7 Jie veltui garbina mane, mokydami žmonių priesakų
lyg kokių doktrinų!‘ 8 Palikę Dievo įsakymą, jūs laikotės
žmonių tradicijos“. 9 Ir jis jiems sakė: „Jūs puikiai mokate
atmesti Dievo įsakymą, kad išlaikytumėte savo tradiciją!
10 Mozė, pavyzdžiui, pasakė: ‚Gerbk savo tėvą ir savo
motiną‘; ir: ‚Kas keikia tėvą ar motiną, būtinai turi mirti!‘
11 Bet jūs sakote: ‚Jei kas pasakys tėvui ar motinai:

---

[q]**7,2** T.y. nešvariomis apeiginiu požiūriu

[r]**7,4** Arba: parėję iš turgavietės, jie nevalgo, jei nenusiplauna

[s]**7,4** Kt. Mss + ir lovų

Korban (tai yra dovana Dievui) tebūnie tai, kas būtų tau
pravertę iš to, ką turiu,’ – 12 jūs jam nieko nebeleidžiate
daryti tėvui ar motinai, 13 taip padarydami Dievo žodį
negaliojantį savo tradicija, kurią esate perdavę. Ir daug
tokių dalykų darote“. 14 Vėl pasišaukęs minią, jis jiems
sakė: „Paklausykite manęs visi ir supraskite! 15 Nieko
nėra žmogaus išorėje, kas, kai įeina į jį, gali jį sutepti,
tik kas iš žmogaus išeina yra tai, kas sutepa žmogų.
16 ⌜Jei kas turi ausis klausyti, teklauso!⌝[t] 17 Kai jis, palikęs
minią, buvo įėjęs į namus, jo mokiniai ėmė klausinėti jį
apie tą pavaizdą. 18 Jis jiems sakė: „Ar ir jūs esate tokie
neišmanūs? Ar nesuprantate, kad niekas, kas iš lauko
įeina į žmogų, negali jo sutepti, 19 nes tai neįeina į jo širdį,
bet į skrandį ir išeina išvietėn?“ (Taip jis pareiškė visus
valgius esant nesuteptus.) 20 Ir jis sakė: „Kas iš žmogaus
išeina – tai sutepa žmogų. 21 Būtent, iš vidaus, iš žmonių
širdies, išeina pikti sumanymai: paleistuvystės, vagystės,
žmogžudystės, 22 svetimoteriavimai, godulystės,
piktadarybės, apgavystė, ištvirkimas, pavydas[u],
liežuvavimas, puikybė, neišmonė. 23 Visos šitos piktybės
išeina iš vidaus ir sutepa žmogų“.

Sirofenikietės tikėjimas

(Mt 15, 21–28)

24 Iš ten pakilęs, jis nuėjo į Tyro sritį. Įėjęs į vienus
namus, jis norėjo, kad to niekas nesužinotų, tačiau
negalėjo likti nepastebėtas. 25 Tuojau viena moteris,
kurios dukrelė turėjo netyrą dvasią, išgirdusi apie jį,

---

[t] **7,16** ~kt. Mss

[u] **7,22** Lit. pikta akis

atėjo ir puolė jam į kojas. 26 Ta moteris buvo graikė,
kilimo sirofenikietė. Ir ji maldavo jį, kad išvarytų velnią
iš jos dukters. 27 Bet jis jai tarė: „Leisk pirma vaikams
pasisotinti, nes nepadoru imti vaikų duoną ir numesti
šunims“. 28 Bet ji jam atsakė: „Viešpatie! Net šunys po
stalu ėda vaikų trupinius“. 29 Jis jai tarė: „Dėl šito žodžio
eik! Velnias yra išėjęs iš tavo dukters“. 30 Parėjusi namo,
ji rado vaiką gulintį lovoje ir velnią išėjusį.

Jėzus pagydo kurčnebylį

31 Išėjęs iš Tyro srities, Jėzus[v] vėl atėjo per Sidoną
prie Galilėjos jūros Dekapolio srities viduriu. 32 Jam
atvedė kurčią bei nebylį žmogų ir jį maldavo, kad uždėtų
ant jo ranką. 33 Pasivedęs jį vieną nuo minios, jis įkišo
savo pirštus į jo ausis ir seilėmis[w] palietė jo liežuvį.
34 Pažvelgęs į dangų, atsiduso ir jam tarė: „Efata!“, tai
yra „Atsiverk!“ 35 Jo girdimieji organai atsivėrė, tuojau
atsirišo jo liežuvio raištis, ir jis kalbėjo kaip reikia. 36 Ir jis
jiems įsakė niekam [apie tai] nesakyti. Bet kuo griežčiau
jis jiems įsakydavo, tuo plačiau jie tai skelbdavo. 37 Jie
buvo be galo nustebę ir sakė: „Jis visa gerai padarė. Jis
kurčiuosius daro girdinčius ir nebylius kalbančius!“

Jėzus pamaitina keturis tūkstančius

(Mt 15, 32–39)

8 1 Anomis dienomis, vėl didžiulei miniai susirinkus[x]
ir jiems neturint ko valgyti, jis, pasišaukęs mokinius,

---

[v] **7,31** Gr. jis

[w] **7,33** Lit. spjovęs

[x] **8,1** Lit. esant

jiems tarė: 2 „Man gaila minios, nes jau trys dienos, kaip
jie pasilieka prie manęs ir neturi ko valgyti. 3 Ir jei paleisiu
juos alkanus į jų namus, jie nualps kelyje; kai kurie iš jų
yra atėję iš toli“. 4 Jo mokiniai jam atsakė: „Iš kur kas
galės šituos pasotinti duona čia tyruose?“ 5 Jis klausė jų:
„Kiek turite kepalų?“ Jie atsakė: „Septynis“. 6 Jis liepė
miniai atsisėsti ant žemės. Paėmęs tuos septynis kepalus,
jis padėkojo, juos sulaužė ir davė savo mokiniams, kad
tie juos pateiktų, ir jie pateikė miniai. 7 Jie dar turėjo
keletą žuvelių. Jas palaiminęs, jis liepė ir tas pateikti.
8 Jie valgė, pasisotino ir surinko likusius trupinius –
septynis krepšius. 9 O buvo kokie keturi tūkstančiai. Ir jis
atleido juos. 10 Įlipęs į valtį su savo mokiniais, jis tuojau
nuplaukė į Dalmanutos šalį.

Fariziejai reikalauja ženklo

(Mt 16, 1–4)

11 Išėjo[y] fariziejai ir ėmė ginčytis su juo. Jį gundydami,
jie reikalavo iš jo ženklo iš dangaus. 12 Giliai atsidusęs
savyje[z], jis tarė: „Kodėl šita karta reikalauja ženklo? Iš
tiesų jums sakau: šitai kartai nebus duota jokio ženklo“.
13 Juos atleidęs, jis vėl įlipo į valtį ir nuplaukė į kitą
krantą.

Fariziejų ir Herodo raugas

(Mt 16, 5–12)

14 Jie buvo pamiršę pasiimti duonos ir turėjo tik vieną
kepalą su savim valtyje. 15 Jis įspėjo juos: „Žiūrėkite!

---

[y]**8,11** Turbūt iš miestelio, kurio artumoje Jėzus buvo išlipęs į krantą
[z]**8,12** Lit. savo dvasia

Saugokitės fariziejų raugo ir Herodo raugo!“ 16 Jie
kalbėjosi tarp savęs apie tai, kad neturį duonos. 17 Tai
pastebėjęs, jis jiems tarė: „Kodėl kalbatės apie tai, kad
neturite duonos? Ar dar nesuvokiate ar nesuprantate?
Ar ⌜jūsų širdis užkietėjusi⌝[a]? 18 Ar, turėdami akis,
nematote ir, turėdami ausis, negirdite? Ir ar neatsimenate:
19 kai penkis kepalus sulaužiau penkiems tūkstančiams,
kiek pririnkote pintinių, pilnų trupinių?“ Jie jam tarė:
„Dvylika“. – 20 „Kai septynis keturiems tūkstančiams,
kiek pririnkote krepšių, pilnų trupinių?“ Jie [jam] tarė:
„Septynis“. 21 Ir jis jiems tarė: „Ar dar nesuprantate?“

Jėzus pagydo neregį

22 Jie atėjo į Betsaidą. Jam atvedė aklą ir jį maldavo,
kad paliestų jį. 23 Paėmęs akląjį už rankos, jis išsivedė
jį už kaimo, spjovė jam į akis, uždėjo ant jo rankas ir jį
paklausė: „Ar ką regi?“ 24 Pažvelgęs aukštyn, jis tarė:
„Regiu žmones, nes lyg kokius medžius matau juos
vaikščiojančius“. 25 Paskui Jėzus[b] vėl uždėjo rankas
jam ant akių. Šis įtemptai žiūrėjo, pasveiko ir aiškiai
viską matė. 26 Jėzus[c] pasiuntė jį į jo namus, sakydamas:
„Neužeik nė į kaimą[d]“.

---

[a]**8,17** Lit. turite užkietėjusią širdį

[b]**8,25** Gr. jis

[c]**8,26** Gr. Jis

[d]**8,26** Kt. Mss + ir niekam nepasakok kaime

Petras išpažįsta Jėzų esant Mesiją

(Mt 16, 13–20; Lk 9, 18–21)

27 Jėzus ir jo mokiniai išėjo į Pilypo Cezarėjos kaimus.
Kelyje jis paklausė savo mokinių, jiems sakydamas:
„Ką žmonės sako mane esant?“ 28 Jie jam atsakė: „Joną
Krikštytoją, kiti – Eliją, dar kiti – vieną iš pranašų“.
29–30 Tada jis paklausė juos: „O jūs ką sakote mane
esant?“ Atsakydamas Petras jam tarė: „Tu esi Mesijas[e]“.
Jis pagrasė jiems, kad niekam to nesakytų apie jį.

Jėzus pranašauja savo kančią ir mirtį

(Mt 16, 21–28; Lk 9, 22–27)

31 Paskui jis pradėjo juos mokyti, kad Žmogaus Sūnus
turįs daug kentėti, būti vyresniųjų, vyriausiųjų kunigų
bei Rašto žinovų atmestas, nužudytas ir po trijų dienų
vėl prisikelti. 32 Ir visai atvirai jis kalbėjo tą žodį. Petras,
pasivedęs jį į šalį, pradėjo jį drausti. 33 O jis, atsigręžęs
ir žiūrėdamas į savo mokinius, sudraudė Petrą ir tarė:
„Atsitrauk nuo manęs, šėtone! Nes tu galvoji ne taip, kaip
Dievas, bet kaip žmonės“.

Kiek atsieina Jėzaus sekimas

34 Pasišaukęs minią su savo mokiniais, jis jiems tarė:
„Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada savęs, tepaima
ant savęs savo kryžių ir teseka paskui mane. 35 Nes
jei kas norės išgelbėti savo gyvybę, tas pražudys ją; o
kas pražudys savo gyvybę dėl manęs ir evangelijos, tas
išgelbės ją. 36 Nes ką padėtų žmogui, jei jis laimėtų visą

---

[e] **8,29-30** Arba: Kristus

pasaulį, bet prarastų savo gyvybę? 37 Arba ką žmogus
galėtų duoti mainais už savo gyvybę? 38 Nes kas gėdisi
manęs ir mano žodžių šitoje svetimo-teriaujančioje ir
nuodėmingoje kartoje, to ir Žmogaus Sūnus gėdysis, kai
jis ateis savo Tėvo šlovėje su šventaisiais angelais“.

9 1 Ir jis jiems sakė: „Iš tiesų jums sakau: yra kai kurie
iš čia stovinčiųjų, kurie tikrai neragaus mirties, kol
išvys Dievo karalystę, atėjusią su galybe“.

Jėzaus atsimainymas

(Mt 17, 1–13; Lk 9, 28–36)

2 Po šešių dienų Jėzus pasiėmė Petrą, Jokūbą bei Joną ir
užsivedė juos sau vienus į aukštą kalną. Jis atsimainė jų
akivaizdoje, 3 ir jo drabužiai pasidarė žvilgą, labai balti,
tokie, kokių joks skalbėjas žemėje negali taip išbalinti.
4 Jiems pasirodė Elijas su Moze, ir jie kalbėjosi su Jėzumi.
5 Atsiliepdamas Petras tarė Jėzui: „Rabi, gerai, kad mes
čia esame. Pastatykime tris palapines – tau vieną, Mozei
vieną ir Elijui vieną“. 6 Mat jis nebesusivokė ką sakąs, nes
jie buvo persigandę. 7 Užėjo debesis, pridengdamas juos
šešėliu, ir iš debesies pasigirdo balsas: „Šitas yra mano
mylimasis Sūnus. Jo klausykite!“ 8 Staiga, apsidairę, jie
nė vieno nebematė šalia savęs, tik vieną Jėzų.

Elijas ir Žmogaus Sūnus

9 Jiems nulipant nuo kalno, jis jiems įsakė niekam
nepasakoti to, ką regėję, tik kai Žmogaus Sūnus bus
prisikėlęs iš numirusių. 10 Jie pagavo tą žodį ir klausinėjo
vienas kitą, ką tas „prisikėlimas iš numirusių“ reiškiąs.
11 Ir jie klausė jį: „Kodėl Rašto žinovai sako, kad pirma
turįs ateiti Elijas?“ 12 Jis jiems tarė: „Tiesa, Elijas, pirma

atėjęs, viską atitaiso. Bet kaip [tada] gali būti parašyta
apie Žmogaus Sūnų, kad jis turėsiąs daug kentėti ir būti
paniekintas? [13] Bet aš jums sakau: Ir Elijas yra [jau]
atėjęs, ir jie jam padarė, ką tik norėjo, kaip parašyta apie
jį“.

Jėzus pagydo berniuką epileptiką

(Mt 17, 14–20; Lk 9, 37–43a)

[14] Atėję pas mokinius, jie išvydo aplink juos didelę
minią ir Rašto žinovus, besiginčijančius su jais. [15] Tuojau
visi žmonės, jį pamatę, labai nustebo, pribėgo ir sveikino
jį. [16] Ir jis paklausė juos „Dėl ko ginčijatės su jais?“
[17] Vienas iš minios jam atsakė: „Mokytojau, atvedžiau
pas tave savo sūnų, turintį nebylią dvasią. [18] Kur tik ji
sugriebia jį, parmeta jį ant žemės. Jis apsiputoja, griežia
dantimis ir sustyra. Aš prašiau tavo mokinius ją išvaryti,
bet jie neįstengė“. [19] Jis jiems atsakydamas tarė: „O,
netikinti karta, kaip ilgai būsiu pas jus? Kaip ilgai jus
kęsiu? Atveskite jį pas mane!“ [20] Jie jį atvedė pas jį. Jį
pamačiusi, dvasia tuojau ėmė jį tąsyti. Parpuolęs ant
žemės, jis voliojosi apsiputodamas. [21] Jis paklausė jo tėvą:
„Kaip seniai jam tai darosi?“ Jis tarė: „Nuo vaikystės.
[22] Ir ji dažnai jį įmesdavo tai į ugnį, tai į vandenį, kad
jį pražudytų. Bet jei ką gali, pasigailėk mūsų ir padėk
mums!“ [23] Jėzus jam tarė: „Dėl ‚jei gali’ – viskas galima
tam, kuris tiki!“ [24] Vaiko tėvas tuojau sušuko: „Tikiu!
Padėk mano netikėjimui!“[f] [25] Matydamas, kad susibėga
minia, Jėzus sudraudė netyrąją dvasią, jai sakydamas:

---

[f]**9,24** T.y. man padėk dėl mano tikėjimo stokos; arba: man padėk įveikti netikėjimą

„Nebyle ir kurčia dvasia, aš tau įsakau, išeik iš jo ir
daugiau nebeįeik į jį!“ 26 Šaukdama ir labai jį tąsydama, ji
išėjo, ir jis pasidarė kaip negyvas – toks, kad daugumas
sakė: „Jis mirė“. 27 Bet Jėzus, paėmęs jį už rankos,
pakėlė jį, ir jis atsistojo. 28 Jam įėjus į namus, jo mokiniai
privačiai jį klausė: „Kodėl mes negalėjome jos išvaryti?“
29 Jis jiems tarė: „Šita veislė per nieką kitą negali išeiti,
kaip tik per maldą[g]“.

Jėzus vėl pranašauja savo mirtį ir prisikėlimą

(Mt 17, 22–23; Lk 9, 43b–45)

30 Iš ten išėję, jie keliavo per Galilėją, ir jis nenorėjo, kad
kas tai žinotų, 31 nes jis mokė savo mokinius. Jis jiems
sakė: „Žmogaus Sūnus perduodamas į žmonių rankas.
Jie nužudys jį, bet nužudytas po trijų dienų jis prisikels“.
32 Bet jie nesuprato to žodžio ir bijojo jo klausti.

Kas yra didžiausias?

(Mt 18, 1–5; Lk 9, 46–48)

33 Jie atėjo į Kafarnaumą. Įėjęs į namus, jis paklausė
juos: „Apie ką ginčijotės kelyje?“ 34 Bet jie tylėjo, nes
kelyje buvo ginčijęsi tarp savęs, kuris esąs didžiausias.
35 Jis atsisėdo, pasišaukė Dvylika ir jiems sakė: „Jei
kas nori būti pirmas, tebūnie visų paskučiausias ir visų
tarnas“. 36 Paėmęs vaiką, jis jį pastatė jų viduryje ir, jį
apkabinęs, jiems tarė: 37 „Kas vieną tokį vaiką priima
mano vardu, mane priima; o kas mane priima, ne mane
priima, bet tą, kuris mane siuntė“.

---

[g]**9,29** Kt. Mss + ir pasninką

Už ir prieš Jėzų

(Lk 9, 49–50)

38 Jonas jam tarė: „Mokytojau, matėme vieną, tavo
vardu išvarantį velnius, ir jam draudėme, nes jis nesekė
paskui mus“. 39 Bet Jėzus tarė: „Nedrauskite jam, nes
nėra nė vieno, kuris darytų stebuklą mano vardu ir tuoj
pat galėtų kalbėti pikta apie mane, 40 nes kas nėra prieš
mus, tas yra už mus“.

Posakiai mokiniams

(Mt 18, 6–9; Lk 17, 1–2)

41 „Nes kas jums duos atsigerti taurę vandens dėl to,
kad priklausote Mesijui[h], – iš tiesų jums sakau, – tas
tikrai nepraras savo užmokesčio. 42 Jei kas ⌜sugundytų
atsimesti [nuo tikėjimo]⌝[i] vieną iš šitų mažutėlių, kurie
tiki [mane], tam būtų geriau, jei asilo sukamų girnų
akmuo būtų užkabintas jam ant kaklo ir jis būtų įmestas į
jūrą. 43 Jei tavo ranka verčia tave atsimesti, nukirsk ją, nes
tau geriau įeiti į gyvenimą sužalotam, negu turinčiam abi
rankas nueiti į pragarą, į neužgesinamą ugnį[j]. 45 Jei tavo
koja verčia tave atsimesti, nukirsk ją. Tau geriau įeiti į
gyvenimą šlubam, negu turinčiam abi kojas būti įmestam
į pragarą[k]. 47 Ir jei tavo akis verčia tave atsimesti, išlupk
ją. Tau geriau su viena akim įeiti į Dievo karalystę,
negu turinčiam abi akis būti įmestam į pragarą, 48 kur jų

---

[h]**9,41** Arba: Kristui

[i]**9,42** Lit. suklupdytų, nupuldytų

[j]**9,43** Kt. Mss + 44skn.: kur jų kirmėlė nemiršta ir ugnis neužgęsta

[k]**9,45** Kt. Mss + 46skn.: kur jų kirmėlė nemiršta ir ugnis neužgęsta

kirmėlė nemiršta ir ugnis neužgęsta. 49 Nes kiekvienas
bus sūdomas ugnimi[l]. 50 Druska – geras daiktas. Bet jei
druska netenka sūrumo, kuo ją pasūdysite? Turėkite
savyje druskos ir gyvenkite taikoje vienas su kitu“.

Klausimas apie skyrybas

(Mt 19, 1–12)

10 1 Iš ten iškeliavęs[m], jis atėjo į Judėjos sritį ir
Užjordanę. Vėl susirinko prie jo minios, ir, kaip
buvo pratęs, jis vėl juos mokė. 2 Priėję fariziejai, jį
gundydami, klausė jį: „Ar valia vyrui atleisti žmoną?“
3 Bet jis atsakydamas jiems tarė: „Ką Mozė jums įsakė?“
4 Jie tarė: „Mozė leido išrašyti skyrybų raštą ir atleisti“.
5 Bet Jėzus jiems tarė: „Dėl jūsų širdies kietumo jis
jums parašė šitą įsakymą. 6 Bet nuo sutvėrimo pradžios
[Dievas] juos sukūrė kaip vyriškį ir moteriškę. 7 Todėl
žmogus paliks savo tėvą bei motiną [ir susijungs su
savo žmona], 8 ir juodu taps vienu kūnu. Taigi jie nebėra
du, bet vienas kūnas. 9 Ką tad Dievas sujungė, žmogus
teneperskiria“. 10 Namuose jo mokiniai vėl jį klausė apie
tai. 11 Jis jiems tarė: „Kas atleidžia savo žmoną ir veda
kitą, jai svetimoteriauja. 12 Ir jei ji[n], atleidusi[o] savo vyrą,
išteka už kito, ji svetimauja“.

---

[l] **9,49** Kkr.Mss + ir kiekviena auka bus sūdoma druska

[m] **10,1** Lit. pakilęs

[n] **10,12** T.y. moteris apskritai

[o] **10,12** Kt. Mss: palikusi

Jėzus laimina vaikus

(Mt 19, 13–15; Lk 18, 15–17)

[13] Žmonės nešė pas jį vaikus, kad jis juos paliestų,
bet mokiniai jiems draudė. [14] Tai pamatęs, Jėzus
pyktelėjo ir jiems tarė: „Leiskite vaikams ateiti pas mane;
nekliudykite jiems, nes tokių yra Dievo karalystė. [15] Iš
tiesų jums sakau: kas nepriims Dievo karalystės kaip
vaikas, jokiu būdu neįeis į ją“. [16] Apkabinęs jis laimino
juos, dėdamas ant jų rankas.

Turtuolis

(Mt 19, 16–30; Lk 18, 18–30)

[17] Jam išeinant į kelią, vienas, pribėgęs ir atsiklaupęs
prieš jį, klausė jį: „Geras Mokytojau, ką turiu daryti, kad
paveldėčiau amžiną gyvenimą?“ [18] Bet Jėzus jam tarė:
„Kam mane vadini geru? Niekas nėra geras, tik vienas
Dievas. [19] Žinai įsakymus: nežudyk, nesvetimoteriauk,
nevok, neliudyk neteisingai, neapgauk[p], gerbk savo tėvą
ir motiną“. [20] Jis jam tarė: „Mokytojau, viso to laikiaus
nuo pat jaunystės“. [21] Bet Jėzus, įdėmiai pasižiūrėjęs į
jį, pamilo jį ir jam tarė: „Vieno dalyko tau trūksta: eik,
parduok viską, ką turi, ir išdalink [pinigus] beturčiams,
tada turėsi lobį danguje. Paskui ateik [ir] sek paskui
mane!“ [22] ⌜Paniuręs dėl to žodžio⌝[q], jis nuėjo liūdnas,
nes turėjo daug turtų. [23] Pažvelgęs aplinkui, Jėzus sakė
savo mokiniams: „Kaip sunku bus turtingiesiems įeiti
į Dievo karalystę!“ [24] Mokiniai stebėjosi jo žodžiais.

---

[p]**10,19** T.y. neteisėtai neužlaikyk samdinio turto, tau patikėto saugoti

[q]**10,22** Arba; To žodžio pritrenktas

Bet Jėzus, vėl atsiliepdamas, jiems sakė: „Vaikai, kaip
sunku[r] įeiti į Dievo karalystę! 25 Lengviau kupranugariui
pralįsti pro adatos ausį, negu turtingam įeiti į Dievo
karalystę!“ 26 Jie dar labiau nustebo ir sakė ⌜vienas
kitam⌝[s]: „Tai kas gali būti išgelbėtas?“ 27 Pažvelgęs į
juos, Jėzus tarė: „Žmonėms tai negalima, bet ne Dievui,
nes Dievui viskas galima“. 28 Petras jam tarė: „Štai mes
viską palikome ir esame sekę paskui tave“. 29 Jėzus tarė:
„Iš tiesų jums sakau: nėra nė vieno, palikusio namus ar
brolius, ar seseris, ar motiną, ar tėvą, ar vaikus, ar dirvas
dėl manęs ir dėl evangelijos, 30 kuris negautų dabar, šituo
laiku, šimteriopai namų ir brolių, ir seserų, ir motinų, ir
vaikų, ir dirvų su persekiojimais ir būsimajame amžiuje –
amžino gyvenimo. 31 Bet daug pirmųjų bus paskutiniai, o
paskutiniai – pirmieji“.

Trečią kartą Jėzus pranašauja savo mirtį ir prisikėlimą

(Mt 20, 17–19; Lk 18, 31–34)

32 Jie buvo kelyje, eidami aukštyn į Jeruzalę, ir Jėzus
ėjo pirma jų. Jie buvo nustebę, ir tie, kurie ėjo paskui,
baiminosi. Vėl pasiėmęs Dvylika, jis pradėjo jiems sakyti,
kas jam atsitiksią: 33 „Štai mes einame aukštyn į Jeruzalę,
ir Žmogaus Sūnus bus išduotas vyriausiesiems kunigams
bei Rašto žinovams. Jie pasmerks jį mirti ir perduos jį
pagonims. 34 Jie tyčiosis iš jo, apspjaudys jį, nuplaks jį ir
nužudys, bet po trijų dienų jis prisikels“.

---

[r] **10,24** Kt. Mss + tiems, kurie pasitiki turtai

[s] **10,26** Kt. Mss: jam

Jokūbo ir Jono prašymas

(Mt 20, 20–28)

35 Prie jo priėjo Jokūbas ir Jonas, Zebediejaus sūnūs,
ir jam tarė: „Mokytojau, norime, kad, ko tik tavęs
prašysime, mums padarytum“. 36 Jis paklausė juos: „Ko
norite [iš manęs], kad jums padaryčiau?“ 37 Jie atsakė:
„Leisk mums sėdėti vienam tavo dešinėje, o kitam
kairėje, tavo šlovėje“. 38 Bet Jėzus jiems tarė: „Nežinote,
ko prašote. Ar galite gerti taurę, kurią aš geriu, ar būti
pakrikštyti krikštu, kuriuo aš esu krikštijamas?“ 39 Jie
jam atsakė: „Galime“. Jėzus jiems tarė: „Taurę, kurią aš
geriu, jūs gersite, ir krikštu, kuriuo aš esu krikštijamas,
būsite krikštijami. 40 Bet sėdėti mano dešinėje ar kairėje
ne mano dalykas duoti: tai priklauso ˹tik tiems˺[t], kuriems
tai paruošta“. 41 Tai išgirdę, Dešimtis pasipiktino Jokūbu
ir Jonu. 42 Juos pasivadinęs, Jėzus jiems tarė: „Žinote,
kad tie, kurie laikomi tautų valdovais, elgiasi su jomis
kaip viešpačiai, ir jų didžiūnai panaudoja prieš jas savo
galią. 43 Taip nėra[u] tarp jūsų. Bet kas tarp jūsų nori būti
didžiausias, tebūnie jūsų tarnas, 44 ir kas tarp jūsų nori
būti pirmas, tebūnie visų vergas. 45 Nes ir Žmogaus Sūnus
atėjo, ne kad jam tarnautų, bet kad jis pats tarnautų ir
duotų savo gyvybę kaip išpirką už daugelį“.

---

[t] **10,40** Kt. Mss: kitiems

[u] **10,43** Kt. Mss: nebus

Jėzus pagydo aklą Bartimiejų

(Mt: 20, 29–34; Lk 18, 35–43)

46 Jie atėjo į Jerichą. Jam išeinant iš Jericho su savo
mokiniais ir didoka minia, Timiejaus sūnus Bartimiejus,
⌜aklas elgeta, sėdėjo šalikelėje⌝[v]. 47 Išgirdęs, kad tai Jėzus
Nazarėnas, jis pradėjo šaukti: „Dovydo sūnau Jėzau,
pasigailėk manęs!“ 48 Daugelis draudė jį, kad tylėtų.
Bet jis dar garsiau šaukė: „Dovydo sūnau, pasigailėk
manęs!“ 49 Sustojęs Jėzus tarė: „Pašaukite jį!“ Ir jie
pašaukė akląjį, jam sakydami: „Būk drąsus! Kelkis!
Jis šaukia tave“. 50 Numetęs savo apsiaustą, jis pašoko
ir atėjo pas Jėzų. 51 Jam atsiliepdamas Jėzus tarė: „Ko
nori, kad padaryčiau?“ Aklasis jam tarė: „Rabuni[w], kad
praregėčiau[x]!“ 52 Jėzus jam tarė: „Eik, tavo tikėjimas
pagydė tave“. Jis tuojau praregėjo[y] ir sekė paskui jį keliu.

Jėzus iškilmingai įjoja į Jeruzalę

(Mt 21, 1–11; Lk 19, 28–40; Jn 12, 12–19)

11 1 Kai jie artėjo į Jeruzalę, į Betfagę ir Betaniją,
prie Alyvų kalno, jis pasiuntė du savo mokinius
2 ir jiems tarė: „Nueikite į ties jumis esantį kaimą ir
tuojau, įeidami į jį, rasite pririštą asilaitį, ant kurio dar
joks žmogus neužsėdo. Atriškite jį ir atveskite. 3 Ir jei
kas jums tartų: ‚Kam tai darote?’, sakykite: ‚Viešpačiui
jo reikia, ir jis tuoj jį čion sugrąžins’. 4 Jie nuėjo, rado

---

[v] **10,46** Kt. Mss: neregys, sėdėjo šalikelėje elgetaudamas

[w] **10,51** T.y. Mano Mokytojau

[x] **10,51** Arba: vėl regėčiau

[y] **10,52** Arba: atgavo savo regėjimą

asilaitį, pririštą prie vartų lauke, gatvėje, ir atrišo jį. 5 Kai
kurie iš ten stovinčių jiems tarė: „Ką darote, kad atrišate
asilaitį?“ 6 O jie atsakė jiems, kaip Jėzus buvo paliepęs, ir
tie leido jiems. 7 Jie atvedė asilaitį pas Jėzų, užmetė ant
jo savo drabužius, ir jis atsisėdo ant jo. 8 Daugelis klojo
savo drabužius ant kelio, o kiti – lapuotas šakas, kurias
jie buvo nupjovę nuo laukų. 9 Tie, kurie ėjo priešakyje,
ir tie, kurie ėjo iš paskos, šaukė: „Hosana! Palaimintas,
kuris ateina Viešpaties vardu! 10 Palaiminta ateinanti
mūsų tėvo Dovydo karalystė! Hosana aukštybėse!“ 11 Jis
įėjo į Jeruzalę, į šventovę, ir, viską apžiūrėjęs, kadangi
jau buvo vėlyva valanda, išėjo su Dvylika į Betaniją.

Jėzus prakeikia figmedį

(Mt 21, 18–19)

12 Kitą dieną, jiems išėjus iš Betanijos, jis buvo alkanas.
13 Pamatęs iš tolo figmedį su lapais, jis priėjo [pažiūrėti],
ar galėtų ką rasti ant jo. Bet, priėjęs prie jo, jis nieko
nerado, tik lapus, nes nebuvo figų metas. 14 Atsiliepdamas
jis jam tarė: „Per amžius niekas daugiau tenevalgo nuo
tavęs vaisiaus!“ Tai girdėjo jo mokiniai.

Šventovės apvalymas

(Mt 21, 12–17; Lk 19, 45–48; Jn 2, 13–22)

15 Jie atėjo į Jeruzalę. Įėjęs į šventovę, jis pradėjo varyti
laukan pardavėjus bei pirkėjus. Jis apvertė pinigmainių
stalus bei karvelių pardavėjų kėdes 16 ir niekam neleido
nešti kokio nors daikto per šventovę. 17 Jis pradėjo
mokyti ir jiems tarė: „Ar neparašyta: ‚Mano namai turi
būti vadinami maldos namais visoms tautoms’? Bet
jūs esate iš jų padarę plėšikų lindynę“. 18 Tai išgirdo

vyriausieji kunigai bei Rašto žinovai, ir jie ieškojo būdo
jam pražudyti. Jie mat jo bijojo, nes visa minia stebėjosi
jo mokslu. [19] O kai atėjo vakaras, jis[z] išėjo iš miesto.

Figmedžio pamoka

(Mt: 21, 20–22)

[20] Ryto metą praeidami jie pamatė figmedį nudžiūvusį
iš pat šaknų. [21] Prisiminęs Petras jam tarė: „Rabi, žiūrėk!
Figmedis, kurį prakeikei, yra nudžiūvęs!“ [22] Atsakydamas
Jėzus jiems tarė: „Turėkite tikėjimą Dievu! [23] Iš tiesų
jums sakau: kas tartų šitam kalnui: ‚Pasikelk ir meskis į
jūrą’ ir neabejotų savo širdyje, bet tikėtų, kad įvyks, ką
jis sako, jam tai įvyks. [24] Todėl jums sakau: tikėkite, kad
gavote viską, ko melsdamiesi prašote, ir tai turėsite. [25] O
kai stovite melsdamiesi, atleiskite, jei ką turite prieš ką
nors, kad ir jūsų danguje esantis Tėvas atleistų jums jūsų
nusikaltimus“[a].

Klausimas apie Jėzaus įgaliojimą

(Mt 21, 23–27; Lk 20, 1–8)

[27] Jie vėl atėjo į Jeruzalę. Jam bevaikščiojant šventovėje,
prie jo priėjo vyriausieji kunigai, Rašto žinovai bei
vyresnieji [28] ir klausė jį: „Kokia galia tai darai? Arba kas
tau davė šitą galią tai daryti?“ [29] Jėzus jiems atsakė: „Aš
paklausiu jus vieno dalyko, o jūs man atsakykite. Tada
jums pasakysiu, kokia galia tai darau. [30] Jono krikštas
buvo iš dangaus ar iš žmonių? Atsakykite man!“ [31] Jie

---

[z]**11,19** Kt. Mss: jie

[a]**11,25** Kt. Mss+ 26skn.: Bet jei jūs neatleisite, nė jūsų danguje esantis Tėvas neatleis jūsų nusikaltimų.

tarėsi tarp savęs: „Jei sakysime: ‚Iš dangaus’, jis sakys:
‚Tai kodėl juo netikėjote?’ 32 Bet ar mums sakyti: ‚Iš
žmonių’?“ Jie bijojo minios, nes visi manė Joną tikrai
buvus pranašą. 33 Taigi jie atsakė Jėzui: „Nežinome“.
Jėzus jiems tarė: „Tad ir aš jums nesakysiu, kokia galia
tai darau“.

Palyginimas apie nelabus vynuoginin-kus

(Mt 21, 33–46; Lk 20, 9–19)

12 1 Ir jis pradėjo jiems kalbėti palyginimais: „Vienas
žmogus įsiveisė vynuogyną, jį aptvėrė tvora, iškasė
duobę spaustuvui ir pastatė bokštą. Jis išnuomojo jį
vynuogi-ninkams ir iškeliavo į svetimą šalį. 2 Tinkamu
metu jis nusiuntė pas vynuogininkus vergą, kad atsiimtų
iš vynuogininkų vynuogyno vaisių dalį. 3 Jie nutvėrę jį
primušė ir tuščiom paleido. 4 Jis vėl nusiuntė pas juos
kitą vergą. Jie ir tą sužeidė į galvą ir išniekino. 5 Jis dar
kitą nusiuntė – tą jie užmušė – ir daug kitų: vienus jie
primušė, o kitus užmušė. 6 Dar vieną jis turėjo – mylimąjį
sūnų. Jis nusiuntė jį pas juos paskutinį, sakydamas: ‚Jie
drovėsis mano sūnaus’. 7 Bet tie vynuogininkai sakė
vienas kitam: ‚Šitas yra paveldėtojas. Eikšte, užmuškime
jį, ir veldinys bus mūsų!’ 8 Nutvėrę jie užmušė ir išmetė
jį iš vynuogyno. 9 Ką darys vynuogyno savininkas? Jis
ateis, nužudys tuos vynuogininkus ir atiduos vynuogyną
kitiems. 10 Ar nė šitos Rašto vietos nesate skaitę: ‚Tas
akmuo, kurį statytojai atmetė, tapo kertiniu akmeniu.
11 Tai Viešpaties padaryta ir nuostabu mūsų akyse’?“
12 Tada jie ieškojo progos jį suimti, nes suprato, kad jis
jiems buvo taikęs tą palyginimą, bet bijojo minios. Tad, jį
palikę, nuėjo.

Klausimas apie mokestį ciesoriui

(Mt 22, 15–22; Lk 20, 20–26)

13 Jie pasiuntė pas jį kai kuriuos fariziejus ir Herodo
šalininkus, kad tie jį sugautų kalboje. 14 Atėję jie jam
sakė: „Mokytojau, žinome, kad esi tiesakalbis ir niekam
nepataikauji, nes nežiūri, kas yra žmonės[b], bet tikrai
mokai Dievo kelio. Valia mokėti pagalvę[c] ciesoriui ar ne?
Mums mokėti ar nemokėti?“ 15 Bet jis, nuvokdamas jų
veidmainystę, jiems tarė: „Kam mėginate mane sugauti?
Atneškite man denarą, kad jį pamatyčiau“. 16 Jie atnešė,
ir jis paklausė juos: „Kieno šitas atvaizdas ir įrašas?“
Jie jam atsakė: „Ciesoriaus“. 17 Jėzus jiems tarė: „Kas
ciesoriaus, atiduokite ciesoriui, o kas Dievo – Dievui!“ Ir
jie labai juo stebėjosi.

Klausimas apie prisikėlimą

(Mt 22, 23–33; Lk 20, 27–40)

18 Pas jį atėjo sadukiejų, kurie sako, kad nesą
prisikėlimo, ir jie klausė jį: 19 “Mokytojau, Mozė mums
parašė: ‚Jei kieno nors brolis mirs ir paliks žmoną, bet
nepaliks vaiko, tai jo brolis turi vesti tą moterį ir prikelti
palikuonių savo broliui’. 20 Buvo septyni broliai. Pirmasis
vedė moterį ir mirdamas nepaliko palikuonių. 21 Antrasis
ją vedė ir numirė, nepalikęs palikuonių; trečiasis taip
pat. 22 Ir visi septyni nepaliko palikuonių. Galiausiai po
visų ir ta moteris numirė. 23 Prisikeliant, ˹kai žmonės

---

[b]**12,14** T.y. nepalaikai nė vieno šalies, atsižvelgdamas į jo užimamą vietą visuomenėje

[c]**12,14** T.y. asmens mokestį

prisikels˺[d], kurio iš jų žmona ji bus? Juk jie septyni
buvo ją vedę“. 24 Jėzus jiems tarė: „Ar ne todėl klystate,
kad nepažįstate nei Raštų, nei Dievo galios? 25 Nes, kai
žmonės prisikels iš numirusių, jie nei ves, nei tekės, bet
bus kaip angelai danguje. 26 O kad mirusieji prikeliami, ar
neskaitėte Mozės knygoje, skyriuje apie erškėčių krūmą,
kaip Dievas jam pasakė: ‚Aš Abraomo Dievas, Izaoko
Dievas ir Jokūbo Dievas’? 27 Jis nėra mirusiųjų Dievas,
bet gyvųjų! Jūs labai klystate“.

Svarbiausias įsakymas

(Mt 22, 34–40; Lk 10, 25–28)

28 Priėjęs vienas iš Rašto žinovų, nusiklausęs, kaip jie
ginčijosi, pastebėjęs, kad jis buvo gerai jiems atsakęs,
paklausė jį: „Koks yra visų pirmiausias įsakymas?“
29 Jėzus atsakė: „Pirmiausias yra: ‚Klausyk, Izraeli!
Viešpats, mūsų Dievas, yra vienas Viešpats. 30 Tad mylėk
Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdim, visa savo siela,
visu savo protu ir visomis savo jėgomis’. 31 Antras
yra šitas: ‚Mylėk savo artimą kaip save patį’. Nėra
kito įsakymo, didesnio už tuos“. 32 Tada Rašto žinovas
jam tarė: „Gerai, Mokytojau! Tiesą pasakei: ‚Jis yra
vienintelis, ir nėra kito šalia jo’, 33 ir ‚jį mylėti visa širdim,
visu supratimu bei visomis jėgomis’ ir ‚mylėti artimą kaip
save patį’ yra daug svarbiau negu visos deginamosios
ir [kitokios] aukos“. 34 Tada Jėzus, pamatęs, kad jis
protingai buvo atsakęs, jam tarė: „Tu esi netoli nuo Dievo
karalystės“. Ir niekas daugiau nebedrįso jo klausti.

---

[d]**12,23** ~kt. Mss

Kieno sūnus Mesijas?

(Mt 22, 41–46; Lk 20, 41–44)

35 Mokydamas šventovėje, Jėzus atsiliepė ir sakė: „Kaip
Rašto žinovai gali sakyti, kad Mesijas[e] esąs Dovydo
sūnus? 36 Pats Dovydas, Šventosios Dvasios įkvėptas,
pasakė: ‚Viešpats tarė mano Viešpačiui: Sėskis mano
dešinėje, kol padėsiu tavo priešus po tavo kojomis'.
37 Pats Dovydas vadina jį Viešpačiu. Tai kaip jis gali būti
jo sūnus?“ Ir didelė minia mielai jo klausėsi.

Jėzus pasmerkia Rašto žinovus

38 Mokydamas jis sakė: „Saugokitės Rašto žinovų,
kurie mėgsta vaikščioti ilgais drabužiais, būti sveikinami
turgavietėse, 39 užimti pirmąsias kėdes sinagogose ir
garbės vietas pokyliuose, 40 kurie praryja našlių namus ir
dėl akių ilgai meldžiasi. Jie gaus griežtesnį pasmerkimą“.

Našlės auka

(Lk 21, 1–4)

41 Atsisėdęs ties aukų dėže, jis stebėjo, kaip minia metė
pinigus į dėžę. Daug turtingų metė daug. 42 Atėjusi viena
neturtinga našlė įmetė du varinukus, tai yra skatiką[f].
43 Pasišaukęs savo mokinius, jis jiems tarė: „Iš tiesų jums
sakau: šita neturtinga našlė įmetė daugiau už visus, kurie
metė į dėžę. 44 Nes visi įmetė iš savo pertekliaus, o šita

---

[e] **12,35** Arba: Kristus

[f] **12,42** Lit. kvadrantą, romėnų piniginį vienetą; 4 kvadrantai sudarė vieną asariją, lygų 1/16 denaro, kurį darbininkas gaudavo už vienos dienos darbą

įmetė iš savo nepritekliaus viską, ką turėjo, visą savo
išlaikymą“.

Šventyklos sugriovimas

(Mt 24, 1–2; Lk 21, 5–6)

13 1 Jam išeinant iš šventovės, vienas iš jo mokinių
jam sakė: „Mokytojau, žiūrėk! Kokie akmenys ir
kokie pastatai!“ 2 Jėzus jam tarė: „Matai šituos didžiulius
pastatus? Čia neliks akmens ant akmens, kuris nebus
nugriautas“. 3 Jam sėdint Alyvų kalne, priešais šventyklą,
Petras, Jokūbas, Jonas ir Andriejus privačiai jį klausė:
4 „Pasakyk mums, kada tai bus, ir koks bus ženklas, kai
visa tai turės įvykti?“

Skausmų pradžia

(Mt 24, 3–14: Lk 21, 7–19)

5 Tada Jėzus prabilo į juos: „Žiūrėkite, kad niekas jūsų
nesuklaidintų! 6 Daugelis ateis mano vardu ir sakys: ‚Tai
aš’ ir suklaidins daugelį. 7 O kai išgirsite apie karus ir
karų gandus, nenusigąskite! Tai turi įvykti, bet dar ne
galas. 8 Nes tauta sukils prieš tautą ir karalystė prieš
karalystę. Vietomis bus žemės drebėjimų, bus badų. Tai
skausmų pradžia.

Persekiojimas

9 O jūs – saugokitės! Jus perduos teismams. Jūs būsite
plakami sinagogose ir dėl manęs statomi prieš valdytojus
bei karalius jiems paliudyti. 10 Pirma visoms tautoms turi

būti paskelbta evangelija[g]. 11 O kai jus ves[h] ir perduos,
nesirūpinkite iš anksto, ką kalbėsite, bet kalbėkite tai, kas
tą valandą bus jums duota, nes ne jus būsite tie, kurie
kalba, bet Šventoji Dvasia. 12 Brolis brolį išduos mirčiai,
o tėvas – vaiką. Vaikai sukils prieš gimdytojus ir juos
nužudys. 13 Ir jūs būsite visų nekenčiami dėl mano vardo.
Bet kas ištvers iki galo, tas bus išgelbėtas.

Nusiaubimo ženklas

(Mt 24, 15–28; Lk 21, 20–24)

14 O kai išvysite siaubiančią bjaurybę, [vieną] stovint
ten, kur jo neturi būti (tegu skaitytojas nuvokia!), tada
tie, kurie yra Judėjoje, tegu bėga į kalnus; 15 kas yra
ant stogo, tenenulipa ir teneįeina ko nors pasiimti iš
savo namų, 16 o kas yra lauke, tenegrįžta savo apsiausto
pasiimti. 17 Vargas nėščioms ir žindančioms tomis
dienomis! 18 Melskite, kad tai neįvyktų žiemą! 19 Nes
tomis dienomis bus toks suspaudimas, kokio nėra buvę
nuo Dievo sutvertos kūrinijos pradžios ligi šiolei ir niekad
nebebus. 20 Ir jei Viešpats nebūtų sutrumpinęs tų dienų,
tai niekas nebūtų išgelbėtas. Bet dėl išrinktųjų, kuriuos jis
išsirinko, jis sutrumpino tas dienas.

Netikri mesijai ir pranašai

21 Ir jei tada kas jums sakys: ‚Štai čia Mesijas[i], štai ten!’,
netikėkite, 22 nes kelsis netikrų mesijų[j] ir netikrų pranašų,

---

[g] **13,10** T.y. geroji naujiena

[h] **13,11** teisman

[i] **13,21** Arba: Kristus

[j] **13,22** Arba: kristų

ir jie darys ženklų bei stebuklų, kad suklaidintų, jei
galima, išrinktuosius. 23 Bet jūs saugokitės! Aš iš anksto
jums viską pasakiau.

Žmogaus Sūnaus atėjimas

(Mt 24, 29–31; Lk 21, 25–28)

24 Bet tomis dienomis, po to suspaudimo, saulė aptems,
mėnulis nebeišduos savo spindesio, 25 žvaigždės kris iš
dangaus ir danguje esančios galybės bus sukrėstos. 26 Ir
tada žmonės išvys Žmogaus Sūnų ateinant debesyse su
didele galybe ir šlove. 27 Tada jis pasiųs angelus ir surinks
savo išrinktuosius iš keturių vėjų[k], nuo žemės krašto iki
dangaus krašto.

Figmedžio pamoka

(Mt 24, 32–35; Lk 21, 29–33)

28 Iš figmedžio pasimokykite tos pamokos: kai jo šaka
jau suminkštėja ir išleidžia lapus, žinote, kad vasara arti.
29 Taip ir jūs, kai pamatysite tai įvykstant, žinokite, kad
jis arti, prie durų. 30 Iš tiesų jums sakau: šita karta tikrai
nepraeis, kol visa tai įvyks. 31 Dangus ir žemė praeis, bet
mano žodžiai nepraeis.

Nežinoma diena ir valanda

(Mt 24, 36–44)

32 Bet apie tą dieną ar valandą niekas nežino, nei angelai
danguje, nei Sūnus, tik Tėvas. 33 Stebėkite, budėkite[l],
nes nežinote, kada tas laikas ateis! 34 [Bus] kaip su

---

[k]**13,27** T.y. pasaulio šalių

[l]**13,33** Kt. Mss ir melskitės

iškeliavusiu žmogum, kuris paliko savo namus, davė savo
vergams įgaliojimą, kiekvienam jo darbą, o durininkui
įsakė budėti. 35 Tad budėkite, nes nežinote, kada namų
šeimininkas pareis: ar vakare, ar vidunaktį, ar gaidgyste,
ar rytmetį, 36 kad, staiga parėjęs, nerastų jūsų miegančių.
37 O ką jums sakau, visiems sakau: budėkite!“

Sąmokslas nužudyti Jėzų

(Mt 26, 1–5; Lk 22, 1–2; Jn 11, 45–53)

14 1 Buvo dvi dienos prieš Velykas ir Neraugintos
duonos šventę. Vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai
ieškojo būdo jam vogčiomis suimti ir nužudyti, 2 nes
jie sakė: „Ne per šventę, kad kartais nekiltų žmonių
sąmyšio“.

Jėzus patepamas Betanijoje

(Mt 26, 6–13; Jn 12, 1–8)

3 Jam esant Betanijoje, Simono Raupsuotojo namuose,
ir sėdint už stalo, atėjo moteris, nešina alebastriniu indu
tikro nardo kvepalų, labai brangių. Pradaužusi indą, ji
išpylė jam ant galvos. 4 Bet kai kurie piktindamiesi sakė
vienas kitam: „Kam kvepalai taip išeikvoti? 5 Juk šituos
kvepalus galėjo parduoti už tris šimtus su viršum denarų
ir [pinigus] išdalyti beturčiams“. Ir jie barė ją. 6 Bet
Jėzus tarė: „Palikite ją! Kam ją varginate? Ji gerą darbą
man padarė, 7 nes beturčių visuomet turite su savim ir,
kai norite, galite jiems daryti gera, o mane ne visuomet
turėsite. 8 Ji padarė, ką galėjo. Ji iš anksto patepė mano
kūną laidotuvėms. 9 Iš tiesų jums sakau: kur tik evangelija
bus skelbiama visame pasaulyje, bus kalbama ir apie tai,
ką ji padarė, jai atminti“.

Judas pasisiūlo išduoti Jėzų

(Mt 26, 14–16; Lk 22, 3–6)

10 Tada Judas Iskariotas, vienas iš Dvylikos, nuėjo pas
vyriausiuosius kunigus, kad jį išduotų jiems. 11 O jie, tai
išgirdę, pradžiugo ir pažadėjo jam duoti pinigų. Ir jis
ieškojo būdo, gerai progai pasitaikius, jam išduoti.

Velykų avinėlio paruošimas

(Mt 26, 17–25; Lk 22, 7–14, 21–23; Jn 13, 21–30)

12 Pirmąją Neraugintos duonos dieną, kai pjaudavo
Velykų avinėlį, jo mokiniai jam tarė: „Kur nori, kad nuėję
tau paruoštume valgyti Velykų avinėlį?“ 13 Jis pasiuntė
du savo mokinius ir jiems tarė: „Nueikite į miestą. Ten
jus sutiks žmogus, nešinas vandens ąsočiu. Sekite paskui
jį 14 ir, kur jis įeis, sakykite šeimininkui: ‚Mokytojas
sako: „Kur yra man svetainė, kur galėčiau valgyti Velykų
avinėlį su savo mokiniais?’“ 15 Jis jums parodys didelį
aukštutinį kambarį, išklotą kilimais, paruoštą. Ten mums
paruoškite“. 16 Mokiniai išėjo, atėjo į miestą ir rado, kaip
jis jiems buvo pasakęs, ir paruošė Velykų avinėlį.

Paskutinė vakarienė

(Mt 26, 26–30; Lk 22, 15–20; l Kor 11, 23–25)

17 Kai jau buvo vakaras, jis atėjo su Dvylika. 18 Jiems
sėdint už stalo ir valgant, Jėzus tarė: „Iš tiesų jums sakau:
vienas iš jūsų išduos mane – tas, kuris valgo su manim“.
19 Jie nuliūdo ir vienas po kito jam sakė: „Nejaugi aš?“
20 Jis jiems tarė: „Vienas iš Dvylikos – tas, kuris dažo
su manim duoną į dubenį. 21 Nes Žmogaus Sūnus, tiesa,

eina[m], kaip parašyta apie jį, tačiau vargas tam žmogui, per
kurį Žmogaus Sūnus išduodamas! Tam žmogui būtų buvę
geriau, jei jis nebūtų gimęs“. 22 Jiems bevalgant, paėmęs
duoną, sukalbėjęs palaiminimą, jis [ją] laužė, jiems davė
ir tarė: „Imkite; tai yra mano kūnas“. 23 Paskui, paėmęs
taurę, padėkojęs, jis davė jiems, ir jie visi gėrė iš jos.
24 Ir jis jiems tarė: „Tai yra mano[n] sandoros kraujas,
kuris išliejamas už daugelį. 25 Iš tiesų jums sakau: jau
nebegersiu vynmedžio vaisiaus iki tos dienos, kai gersiu
jį naują Dievo karalystėje“.

Jėzus pranašauja Petro išsigynimą

(Mt 26, 31–35; Lk 22, 31–34; Jn 13, 36–38)

26 Pagiedoję himną, jie išėjo į Alyvų kalną. 27 Ir Jėzus
jiems tarė: „Jūs visi atsimesite, nes parašyta: ‚Aš užgausiu
piemenį, ir avys išsisklaidys’. 28 O kai būsiu prikeltas,
pirma jūsų nueisiu į Galilėją“. 29 Petras jam tarė: „Nors ir
visi atsimestų, tačiau ne aš!“ 30 Jėzus jam tarė: „Iš tiesų
tau sakau: tu šiandien, šiąnakt, prieš gaidžiui du kartus
pragystant, tris kartus manęs išsiginsi“. 31 Bet jis dar
atkakliau kalbėjo: „Net jei turėčiau mirti su tavim, niekad
tavęs neišsiginsiu!“ Taip pat kalbėjo ir visi.

Jėzus meldžiasi Getsemanėje

(Mt 26, 36–46; Lk 22, 39–46)

32 Jie atėjo į sklypą, vadinamą Getsemane, ir jis tarė
savo mokiniams: „Pasėdėkite čia, kol pasimelsiu“. 33 Jis
pasiėmė su savim Petrą, Jokūbą ir Joną. Jis pradėjo

---

[m]**14,21** Būtent Dievo skirtu keliu, vedančiu į mirtį

[n]**14,24** Kt. Mss + naujosios

sielvartauti ir gąstauti, 34 ir jiems sakė: „Labai, mirtinai
nuliūdusi mano siela. Pasilikite čia ir budėkite!“ 35 Paėjęs
truputį toliau, jis puolė ant žemės ir meldėsi, kad, jei
galima, ta valanda aplenktų jį. 36 Ir jis tarė: „Aba, Tėve,
tau viskas galima. Atimk šitą taurę nuo manęs! Tačiau
[daryk] ne tai, ko aš noriu, bet ko tu!“ 37 Jis atėjo, rado
juos miegančius ir tarė Petrui: „Simonai, ar miegi?
Neįstengei nė vienos valandos pabudėti? 38 Budėkite ir
melskitės, kad neįpultumėte į pagundą. Dvasia, tiesa,
noringa, bet kūnas silpnas“. 39 Ir vėl nuėjęs jis meldėsi,
tardamas tuos pačius žodžius. 40 Vėl atėjęs jis rado juos
miegančius, nes jų akys buvo miegūstos, ir jie nežinojo,
ką jam atsakyti. 41 Jis atėjo trečią kartą ir jiems tarė:
„Ar tebemiegate ir tebeilsitės? Gana! Atėjo ta valanda.
Štai Žmogaus Sūnus išduodamas į nusidėjėlių rankas.
42 Kelkitės, eikime! Štai mano išdavėjas arti!“

Jėzaus išdavimas ir suėmimas

(Mt 26, 47–56; Lk 22, 47–53; Jn 18, 3–12)

43 Tuojau, jam tebekalbant, atėjo Judas, vienas iš
Dvylikos, ir su juo būrys, ginkluotas kalavijais bei
vėzdais, nuo vyriausiųjų kunigų, Rašto žinovų ir
vyresniųjų. 44 Jo išdavėjas buvo jiems davęs ženklą ir
pasakęs: „Kurį pabučiuosiu, tas jis yra. Jį suimkite ir
saugiai nuveskite“. 45 Kai jis atėjo, tuojau prie jo priėjęs
tarė: „Rabi[o]!“ ir jį pabučiavo. 46 Jie stvėrė ir suėmė jį.
47 Bet vienas iš šalia stovinčiųjų, išsitraukęs kalaviją,
smogė vyriausiojo kunigo tarnui ir nukirto jam ausį.
48 Atsiliepdamas Jėzus jiems tarė: „Kaip prieš plėšiką

---

[o] **14,45** T.y. Mokytojau

išėjote su kalavijais ir vėzdais manęs sugauti. [49] Kasdien
būdavau pas jus šventykloje mokydamas, ir jūs manęs
nesuėmėte. Bet turi išsipildyti Raštai!“ [50] Tada, jį palikę,
visi [mokiniai] pabėgo. [51] Vienas jaunikaitis ėjo su juo
iš paskos, vilkėdamas [vien] drobiniais marškiniais
ant nuogo [kūno], ir jie griebė jį. [52] Bet jis, palikęs
marškinius, nuogas pabėgo.

Jėzus prieš vyriausiąją tarybą

(Mt 26, 57–68; Lk 22, 54–55, 63–71; Jn 18, 13–14, 19–24)

[53] Jie nuvedė Jėzų pas vyriausiąjį kunigą. Susirinko visi
vyriausieji kunigai, vyresnieji ir Rašto žinovai. [54] Petras
iš tolo sekė paskui jį ligi pat vyriausiojo kunigo kiemo
vidaus. [Ten] jis sėdėjo su tarnais ir šildėsi prie ugnies.
[55] O vyriausieji kunigai ir visas sinedrionas ieškojo
liudijimo prieš Jėzų, kad galėtų jį nužudyti, bet nerado.
[56] Mat daugelis melagingai liudijo prieš jį, tačiau [jų]
liudijimai nesutapo. [57] Kai kurie atsikėlę melagingai
liudijo prieš jį, sakydami: [58] „Mes girdėjome jį sakant: ‚
Aš nugriausiu šitą rankomis padarytą šventyklą ir per tris
dienas pastatysiu kitą, ne rankomis padarytą’“. [59] Tačiau
nė šituo atveju nesutapo jų liudijimas. [60] Tada vyriausiasis
kunigas, atsistojęs į vidurį, paklausė Jėzų: „Ar nieko
neatsakai į tai, ką šitie liudija prieš tave?“ [61] Bet jis tylėjo
ir nieko neatsakė. Vėl vyriausiasis kunigas paklausė
jį: „Ar tu esi Mesijas[p], Pašlovintojo Sūnus?“ [62] Jėzus
tarė: „Aš esu, ir jūs išvysite Žmogaus Sūnų, sėdintį
Visagalio[q] dešinėje ir ateinantį dangaus debesyse!“

---

[p] **14,61** Arba: Kristus

[q] **14,62** Lit. Galybės

63 Tada vyriausiasis kunigas, perplėšęs savo drabužius,
tarė: „Kam mums dar reikia liudytojų? 64 Jūs girdėjote
piktžodžiavimą! Kaip jums rodosi?“ Jie visi pasmerkė
jį esant vertą mirties. 65 Kai kurie pradėjo spjauti į jį,
dangstyti jo veidą, mušti jį kumščiais ir jam sakyti:
„Pranašauk!“ Ir tarnai kirto jam į žandą.

Petras išsigina Jėzaus

(Mt 26, 69–75; Lk 22, 56–62; Jn 18, 15–18, 25–27)

66 Petrui esant žemai kieme, atėjo viena iš vyriausiojo
kunigo tarnaičių. 67 Pamačiusi Petrą besišildant, ji
pažvelgė į jį ir tarė: „Ir tu buvai su Nazarėnu, Jėzumi!“
68 Bet jis išsigynė, sakydamas: „Nei žinau, nei suprantu,
ką tu sakai“. Jis išėjo laukan, į priekiemį, ⸢ir gaidys
pragydo⸣[r]. 69 Pamačiusi jį, tarnaitė vėl pradėjo sakyti
šalia stovintiems: „Šitas yra vienas iš jų“. 70 Bet jis vėl
išsigynė. Valandėlei praėjus, šalia stovintieji vėl sakė
Petrui: „Tikrai tu esi vienas iš jų, nes ir tu esi galilėjietis“.
71 Bet jis pradėjo keiktis ir dievagotis: „Nepažįstu to
žmogaus, apie kurį kalbate!“ 72 Ir tuojau, antrą kartą,
gaidys pragydo. Tada Petras prisiminė žodį, kaip Jėzus
jam buvo pasakęs: „Gaidžiui dar du kartus nepragydus, tu
tris kartus manęs išsiginsi“. Ir jis pradėjo verkti.

Pilotas nuteisia Jėzų nukryžiuoti

(Mt 27, 1–2, 11–14; Lk 23, 1–5; Jn 18, 28–38)

15 1 Tuojau, anksti rytą, vyriausieji kunigai su
vyresniaisiais bei Rašto žinovais ir visas

---

[r]**14,68** ~Kt. Mss

sinedrionas, ˹padarę nutarimą˺[s], surišę Jėzų nuvedė ir
perdavė Pilotui. 2 Pilotas paklausė jį: „Ar tu esi žydų
karalius?“ Bet jis, jam atsakydamas, tarė: „Tu tai sakai“.
3 Vyriausieji kunigai jį daug kuo kaltino. 4 Pilotas vėl jį
klausė: „Ar nieko neatsakai? Žiūrėk, kiek daug kaltinimų
jie tau kelia!“ 5 Bet Jėzus daugiau nieko nebeatsakė,
tad Pilotas stebėjosi. 6 Per šventę jis jiems paleisdavo
vieną kalinį, kurio jie prašydavo. 7 Buvo įkalintas vienas,
vadinamas Barabu, su sukilėliais, kurie sukilimo metu
buvo įvykdę žmogžudystę. 8 Užlipusi[t] minia pradėjo
prašyti, [kad jis padarytų,] kaip jiems padarydavo. 9 Bet
Pilotas jiems atsakė: „Ar norite, kad jums paleisčiau
žydų karalių?“ 10 Mat jis suprato, kad vyriausieji kunigai
iš pavydo buvo jį perdavę. 11 Bet vyriausieji kunigai
sukurstė minią, kad verčiau Barabą jiems paleistų.
12 Pilotas vėl atsiliepdamas jiems sakė: „Tai ˹ką turiu
daryti˺[u] su tuo, kurį vadinate žydų karaliumi?“ 13 Bet jie
vėl šaukė: „Nukryžiuok jį!“ 14 Pilotas jiems tarė: „Ką gi
bloga jis padarė?“ Bet jie dar garsiau šaukė: „Nukryžiuok
jį!“ 15 Norėdamas patenkinti minią, Pilotas jiems paleido
Barabą, o Jėzų nuplakdinęs atidavė nukryžiuoti.

Kareiviai tyčiojasi iš Jėzaus

(Mt 27, 27–31; Jn 19, 2–3)

16 Kareiviai nuvedė jį į rūmų vidų, tai yra pretoriją[v], ir
sušaukė visą dalinį. 17 Jie apvilko jį purpuru ir nupynę

---

[s]**15,1** Arba: pasitarę

[t]**15,8** į aukštumoje esančią Piloto būstinę

[u]**15,12** Kt. Mss: ko norite, kad daryčiau

[v]**15,16** T.y. valdytojo būstinę

uždėjo jam erškėčių vainiką. 18 Ir jie pradėjo jį sveikinti:
„Sveikas, žydų karaliau!“ 19 Jie daužė jo galvą nendre ir
spjaudė į jį, klūpčiojo ir parpuolinėjo prieš jį. 20 Kai buvo
pasityčioję iš jo, jie nuvilko nuo jo purpurą ir jį apvilko jo
drabužiais. Paskui jie išvedė jį nukryžiuoti.

Jėzus nukryžiuojamas

(Mt 27, 32–44; Lk 23, 26–43; Jn 19, 17–27)

21 Jie privertė vieną pareinantį iš lauko praeivį, Simoną
Kirėnietį, Aleksandro ir Rufo tėvą, nešti jo kryžių. 22 Ir jie
nuvedė jį į Golgotos vietą: tai išvertus reiškia „Kaukolės
vietą“. 23 Ir jie mėgino jam duoti mira atmiešto vyno, bet
jis nepriėmė. 24 Jie nukryžiavo jį ir pasidalijo jo drabužius,
mesdami dėl jų burtą [nuspręsti], ką kiekvienas turėtų
gauti. 25 Buvo trečia valanda, kai jie nukryžiavo jį. 26 Taip
pat buvo užrašytas jo kaltės įrašas: „Žydų karalius“. 27 Ir
su juo jie nukryžiavo du plėšikus: vieną jo dešinėje, o kitą
jo kairėje.[w] 29 Praeiviai piktžodžiavo jam, kraipydami
galvas ir sakydami: „Še tau, kuris nugriauni šventyklą ir
per tris dienas atstatai! 30 Gelbėk pats save, nužengdamas
nuo kryžiaus!“ 31 Panašiai sakė ir vyriausieji kunigai
su Rašto žinovais, tyčiodamiesi tarp savęs: „Kitus jis
išgelbėjo, pats savęs negali išgelbėti! 32 Mesijas[x], Izraelio
karalius, tenužengia dabar nuo kryžiaus, kad matytume
ir įtikėtume!“ Taip pat tie, kurie buvo nukryžiuoti su juo,
plūdo jį.

---

[w] **15,27** Geriausiuose senoviniuose rankraščiuose nėra 28 skn.: Taip išsipildė Raštas, kuris sako: „Jis buvo priskaitytas prie nusikaltėlių“.

[x] **15,32** Arba: Kristus

Jėzaus mirtis

(Mt 27, 45–56; Lk 23, 44–49; Jn 19, 28–30)

33 Šeštai valandai atėjus, tamsa apgaubė visą šalį iki
devintos valandos. 34 Devintą valandą Jėzus garsiai
sušuko: „Eloi, Eloi, lema sabachtani?“ (Išvertus tai
reiškia: „Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane
apleidai?“) 35 Kai kurie šalia stovintieji, tai išgirdę, sakė:
„Žiūrėk! Jis šaukiasi Elijo“. 36 Vienas nubėgęs primirkė
kempinę rūgštaus vyno, užmovė ją ant nendrės ir davė
jam gerti, sakydamas: „Palaukite! Žiūrėkime, ar Elijas
ateis jo nuimti!“ 37 Bet Jėzus, garsiai sušukęs, išleido
dvasią. 38 Tada šventyklos uždanga perplyšo pusiau nuo
viršaus iki apačios. 39 Šimtininkas, kuris ten pat stovėjo
priešais jį, pamatęs, kad jis šitaip išleido dvasią, tarė:
„Tikrai šitas žmogus buvo Dievo Sūnus!“ 40 Ten buvo ir
moterų, žiūrinčių iš tolo; tarp jų – ir Marija Magdalietė, ir
Marija, Jokūbo Jaunesniojo bei Jozės motina, ir Salomė,
41 kurios, kai jis buvo Galilėjoje, sekė paskui jį ir jam
patarnavo, ir daug kitų, kurios su juo buvo atvykusios į
Jeruzalę.

Jėzus palaidojamas

(Mt 27, 57–61; Lk 23, 50–56; Jn 19, 38–42)

42 Kai jau buvo vakaras, kadangi tai buvo Pasiruošimo
diena, tai yra diena prieš šabatą, 43 atėjo Juozapas iš
Arimatėjos, įžymus tarybos narys, kuris ir pats laukė
Dievo karalystės. Pasidrąsinęs jis įėjo pas Pilotą ir
paprašė Jėzaus kūno. 44 Pilotas nustebo, kad jis jau miręs,

ir, pasišaukęs šimtininką, paklausė jį, ar Jėzus[y] [tikrai] jau
buvo miręs. 45 Tai patyręs iš šimtininko, jis padovanojo
kūną Juozapui. 46 Tas, nusipirkęs drobulę, jį nuėmė,
įvyniojo į drobulę, paguldė jį kape, kuris buvo iškaltas
iš uolos, ir paritо akmenį prie kapo angos. 47 O Marija
Magdalietė ir Marija, Jozės motina, stebėjo, kur jis buvo
palaidotas.

Jėzaus prisikėlimas

(Mt 28, 1–8; Lk 24, 1–12; Jn 20, 1–10)

16 1 Šabatai praėjus, Marija Magdalietė, Jokūbo
motina Marija ir Salomė nusipirko kvepalų, kad
atėjusios galėtų jį patepti. 2 Pirmąją savaitės dieną labai
anksti, saulei patekėjus, jos atėjo prie kapo. 3 Ir jos sakė
viena kitai: „Kas mums nuris akmenį nuo kapo angos?“
4 Pažvelgusios aukštyn, jos pamatė, kad akmuo atristas.
Jis mat buvo labai didelis. 5 Įėjusios į kapą, jos išvydo
jaunikaitį, sėdintį dešinėje, apsivilkusį baltu drabužiu,
ir išsigando. 6 Bet jis joms tarė: „Nenusigąskite! Jūs
ieškote Jėzaus Nazarėno, kuris buvo nukryžiuotas. Jis
yra prikeltas – jo nėra čia. Štai vieta, kur jį paguldė.
7 Bet eikite, sakykite jo mokiniams ir Petrui: ‚Jis eina
pirma jūsų į Galilėją. Ten jį pamatysite, kaip jis jums
pasakė’“. 8 Išėjusios jos bėgo nuo kapo, nes jas buvo

---

[y] **15,44** Lit. jis

apėmęs drebulys ir siaubas. Ir jos niekam nieko nesakė,
nes bijojo.[z]

Prisikėlusio Jėzaus pasirodymai ir pavedimas mokiniams

(Mt 28, 9–10; Jn 20, 11–18)

[9 Pirmąją savaitės dieną anksti prisikėlęs, jis pirma
pasirodė Marijai Magdalietei, iš kurios buvo išvaręs
septynis velnius. 10 Ji nuėjusi pranešė tiems, kurie buvo
buvę su juo, kai jie gedėjo ir verkė. 11 Bet jie, išgirdę,
kad jis gyvas ir kad ji mačiusi jį, netikėjo. 12 Paskui jis
pasirodė kitokiu pavidalu dviem iš jų, kai jie keliavo į
kaimą. 13 Ir jie nuėję pranešė visiems kitiems, bet nė jais
jie netikėjo. 14 Vėliau jis pasirodė Vienuolikai, kai jie
sėdėjo už stalo, ir ⌜juos barė už⌝[a] netikėjimą bei širdies
kietumą, dėl to, kad nebuvo tikėję tais, kurie buvo jį
matę prikeltą. 15 Ir jis jiems tarė: „Eikite į visą pasaulį
ir skelbkite evangeliją visai kūrinijai. 16 Kas įtikės ir
bus pakrikštytas, bus išgelbėtas, o kas neįtikės, bus
pasmerktas. 17 Šitie ženklai lydės tuos, kurie įtikės: mano
vardu jie išvarys velnius, kalbės naujomis kalbomis,
18 paims [rankomis] gyvates ir, jei ką mirtinai nuodinga
gers, jiems nepakenks. Ant ligonių jie dės rankas, ir tie
pasveiks“.

---

[z] **16,8** Kai kurie rankraščiai prie 8 skn. priduria šitokią, trumpesniąją pabaigą, kurios nėra seniausiuose ir kituose rankraščiuose: Viską, kas joms buvo pasakyta, jos trumpai papasakojo Petrui ir jo draugams. Paskui ir pats Jėzus išsiuntė per juos nuo rytų iki vakarų šventąją ir nepragaištančiąją amžinojo išgelbėjimo žinią. Amen.

[a] **16,14** Lit. barė jų

Jėzaus užžengimas

(Lk 24, 50– 53; Apd 1, 9–11)

19 Taigi Viešpats Jėzus, baigęs jiems kalbėti, buvo
paimtas į dangų ir atsisėdo Dievo dešinėje. 20 O jie
išėję skelbė visur, Viešpačiui veikiant su jais ir žodį
patvirtinant lydimaisiais ženklais.][b]

---

[b]**16,20** Suskliausto teksto, arba ilgesniosios pabaigos, neturi seniausieji ir kiti svarbūs rankraščiai.

EVANGELIJA PAGAL LUKĄ

Pratarmė

1 1 Kadangi jau daugelis ėmėsi surašyti pasakojimą apie
tarp mūsų įvykusius įvykius 2 taip, kaip mums perdavė
tie, kurie buvo pradiniai, patys matę liudytojai ir tapo
žodžio tarnais, 3 tai ir aš, rūpestingai viską nuo pradžios
ištyręs, nusprendžiau nuosekliai aprašyti tau, didžiai
gerbiamas Teofiliau, 4 kad žinotum tikrumą ⌜pranešimų,
kuriuos esi gavęs⌝[a].

Jono Krikštytojo gimimo paskelbimas

5 Herodo, Judėjos karaliaus, dienomis buvo vienas
kunigas, vardu Zacharijas, iš Abijo skyriaus. Jis turėjo
žmoną iš Aharono dukterų, ir jos vardas buvo Elzbieta.
6 Jie abu buvo teisūs Dievo akivaizdoje, elgdamiesi
nepeiktinai pagal visus Viešpaties įsakymus ir nuostatus.
7 Jie neturėjo vaikų, nes Elzbieta buvo nevaisinga,
ir abu buvo pagyvenę. 8 Jam einant kunigo pareigas
Dievo akivaizdoje, kai buvo jo skyriaus eilė, 9 burtu,
kaip kunigams buvo įprasta, jam teko smilkyti, įėjus į
Viešpaties šventyklą. 10 Tuo tarpu, smilkymo valandą,
visa žmonių daugybė meldėsi lauke. 11 Tada jam pasirodė
Viešpaties angelas, stovintis smilkalų aukuro dešinėje.
12 Zacharijas, jį pamatęs, krūptelėjo, ir baimė jį apėmė.
13 Bet angelas jam tarė: „Nebijok, Zacharijau, nes

---

[a] **1,4** Arba: dalykų (arba: pamokymų), kurių esi pamokytas

tavo malda išklausyta. Tavo žmona Elzbieta pagimdys
tau sūnų, ir tu turi jį praminti vardu Jonas. 14 Turėsi
džiaugsmo ir linksmybės, ir daugelis džiaugsis jo gimimu,
15 nes jis bus didis Viešpaties akivaizdoje. Jis neturės
gerti vyno ir svaigalo, bet bus pilnas Šventosios Dvasios
iš pat savo motinos įsčių, 16 ir daugelį Izraelio sūnų
atvers į Viešpatį, jų Dievą. 17 Ir jis eis pirma jo su Elijo
dvasia ir jėga atgręžti tėvų širdžių į vaikus ir neklusniųjų į
teisiųjų galvoseną, prirengti Viešpačiui tinkamai paruoštų
žmonių“. 18 Bet Zacharijas tarė angelui: „Kaip aš tai
žinosiu? Juk aš esu senis ir mano žmona pagyvenusi“.
19 Atsakydamas angelas jam tarė: „Aš esu Gabrielius,
kuris stovi Dievo akivaizdoje. Esu siųstas kalbėti tau ir
pranešti tau tą linksmą žinią. 20 Štai tu būsi nebylys ir
negalėsi kalbėti iki dienos, kurią tai įvyks, nes netikėjai
mano žodžiais, kurie įvyks savo laiku“. 21 Tuo tarpu
žmonės laukė Zacharijo ir stebėjosi, kad jis taip ilgai
užtrunka šventykloje. 22 Bet išėjęs jis negalėjo jiems
kalbėti, ir jie suprato, kad jis buvo matęs regėjimą
šventykloje. Jis aiškinosi jiems ženklais ir pasiliko
nebylys. 23 Kai jo tarnystės dienos buvo pasibaigusios, jis
parėjo į savo namus. 24 Po tų dienų jo žmona Elzbieta tapo
nėščia ir slėpėsi penkis mėnesius, galvodama: 25 „Taip
Viešpats yra man padaręs dienomis, kuriomis jis teikėsi
atimti mano negarbę tarp žmonių“.

Jėzaus gimimo paskelbimas

26 Šeštąjį mėnesį angelas Gabrielius buvo Dievo
pasiųstas į Galilėjos miestą, vadinamą Nazaretu, 27 pas
mergelę, pažadėtą vyrui, vardu Juozapas, iš Dovydo
namų. Mergelės vardas buvo Marija. 28 Įėjęs pas ją, jis

tarė: „Sveika, tu, kuriai suteikta malonė! Viešpats su
tavim!“ 29 Bet ji dėl to žodžio visiškai sumišo ir galvojo
sau, koks tai galėtų būti sveikinimas. 30 Angelas jai tarė:
„Nebijok, Marija, nes radai malonę pas Dievą. 31 Štai
pradėsi įsčiose ir pagimdysi sūnų, ir jį praminsi Jėzumi.
32 Jis bus didis ir bus vadinamas Aukščiausiojo Sūnumi.
Viešpats Dievas jam duos jo tėvo Dovydo sostą. 33 Jis
karaliaus Jokūbo namams per amžius, ir jo karaliavimui
nebus galo“. 34 Bet Marija tarė angelui: „Kaip tai įvyks,
nes neturiu santykių su vyru?“ 35 Atsakydamas angelas jai
tarė: „Šventoji Dvasia nusileis ant tavęs, ir Aukščiausiojo
jėga apdengs tave šešėliu. Todėl ir tas, kuris gims, bus
vadinamas šventu, Dievo Sūnumi. 36 Štai Elzbieta, tavo
giminaitė, ji irgi pradėjo sūnų savo senatvėje, ir šitas
mėnuo yra šeštas jai, kuri buvo vadinama nevaisinga,
37 nes Dievui nieko nėra[b] negalimo“. 38 Marija tarė: „Štai
aš Viešpaties tarnaitė. Teįvyksta man, kaip pasakei“. Tada
angelas pasišalino nuo jos.

Marija aplanko Elzbietą

39 Tomis dienomis Marija išsiruošusi skubiai nukeliavo
į kalnus, į Judo miestą. 40 Ji įėjo į Zacharijo namus ir
pasveikino Elzbietą. 41 Kai Elzbieta išgirdo Marijos
sveikinimą, kūdikis šoktelėjo jos įsčiose. Elzbieta buvo
pripildyta Šventosios Dvasios 42 ir garsiai sušuko: „Tu
labiausiai palaiminta tarp moterų, ir palaimintas tavo įsčių
vaisius! 43 Iš kur man tai, kad mano Viešpaties motina
ateina pas mane? 44 Nes kai tik tavo sveikinimo balsas
pasigirdo mano ausyse, šoktelėjo iš džiaugsmo kūdikis

---

[b]**1,37** Lit. nebus

mano įsčiose. 45 Palaiminta ta, kuri tikėjo, kad įvyks tai,
kas jai Viešpaties pasakyta“.

Marijos gyriaus giesmė

46 Marija tarė: „Mano siela didžiai giria Viešpatį, 47 ir
mano dvasia džiaugiasi Dievu, mano Gelbėtoju, 48 nes
jis pažvelgė į savo tarnaitės žemumą. Juk štai nuo dabar
mane vadins palaiminta visos kartos, 49 nes didžių dalykų
man padarė Galingasis. Šventas yra jo vardas, 50 ir jo
gailestingumas trunka per kartų kartas tiems, kurie jo
bijosi. 51 Jis parodė galybę savo ranka: išsklaidė tuos,
kurie buvo išdidžių širdies minčių, 52 numetė nuo sostų
galiūnus ir išaukštino žemuosius; 53 alkstančius pripildė
gėrybių, o turtuolius paleido tuščius; 54 jis atėjo į pagalbą
savo tarnui Izraeliui, atsimindamas gailestingumą –
55 kaip pažadėjo mūsų protėviams – Abraomui ir jo
palikuonims per amžius“. 56 Marija pasiliko su ja apie tris
mėnesius; paskui sugrįžo į savo namus.

Jono gimimas

57 Elzbietai atėjo laikas gimdyti, ir ji pagimdė sūnų.
58 Jos kaimynai ir giminaičiai išgirdo, kad Viešpats jai
buvo parodęs savo didį gailestingumą, ir džiaugėsi su ja.
59 Aštuntąją dieną jie atėjo vaikelio apipjaustyti ir norėjo
jį pavadinti jo tėvo vardu, Zachariju. 60 Bet atsiliepdama
jo motina tarė: „Ne! Jis turi vadintis Jonu“. 61 Jie tarė
jai: „Nėra nė vieno tavo giminėje, kuris vadinasi tuo
vardu“. 62 Ir jie klausė ženklais jo tėvą, kaip šis norįs,
kad jis vadintųsi. 63 Paprašęs rašomosios lentelės, jis
užrašė: „Jonas – jo vardas“. Ir visi stebėjosi. 64 Tuojau
atsivėrė jo burna ir [atsirišo] jo liežuvis, ir jis kalbėjo

girdamas Dievą. 65 Baimė apėmė visus jų kaimynus,
ir visame Judėjos kalnyne buvo kalbama apie visus
šituos dalykus. 66 Ir visi gedėjusieji įsidėjo tai į širdį,
sakydami: „Kas tad bus tas vaikas?“ Nes tikrai Viešpaties
ranka buvo su juo. Zacharijo pranašystė 67 Zacharijas, jo
tėvas, buvo pripildytas Šventosios Dvasios ir pranašavo,
sakydamas: 68 „Pagarbintas[c] tebūnie Viešpats, Izraelio
Dievas, kad jis aplankė ir atpirko savo tautą 69 ir prikėlė
mums ⌜galingą Gelbėtoją⌝[d] savo tarno Dovydo namuose,
70 kaip nuo seniai pažadėjo savo šventųjų pranašų burna,
71 kad išgelbėtų iš mūsų priešų ir iš visų mūsų nekentėjų
rankos, 72 kad parodytų gailestingumą mūsų protėviams
ir atsimintų savo šventąją sandorą, 73 priesaiką, kurią jis
prisiekė mūsų protėviui Abraomui, kad duosiąs mums,
74 išvaduotiems iš priešų rankos, be baimės jam tarnauti
75 su šventumu ir teisumu jo akivaizdoje per visas mūsų
dienas. 76 O tu, vaikeli, būsi vadinamas Aukščiausiojo
pranašu, nes eisi Viešpaties priešakyje jam kelių paruošti,
77 duoti jo tautai išganymo pažinimo per jų nuodėmių
atleidimą, 78 dėl nuoširdaus mūsų Dievo gailestingumo,
kuriuo mus aplankys aušra iš aukštybių, 79 kad apšviestų
sėdinčius tamsoje ir mirties šešėlyje, kad nukreiptų mūsų
kojas į ramybės kelią“. 80 Vaikelis augo ir stiprėjo dvasia,
ir gyveno tyruose iki dienos, kai viešai pasirodė Izraeliui.

---

[c]**1,68** Lit. Palaimintas

[d]**1,69** Lit. Išgelbėjimo Ragą

Jėzaus gimimas

(Mt 1, 18–25)

2 1 Anomis dienomis išėjo nuo ciesoriaus Augusto
įsakas, kad užsirašytų visas pasaulis. 2 Šitas, pirmas,
surašymas įvyko, kai Siriją valdė Kvirinijus. 3 Ir visi ėjo
užsirašyti, kiekvienas į savo miestą. 4 Ėjo ir Juozapas
iš Galilėjos, iš Nazareto miesto, aukštyn į Judėją, į
Dovydo miestą, kuris vadinasi Betliejus, – nes jis buvo
iš Dovydo namų ir giminės, – 5 užsirašyti su Marija,
savo sužadėtine, kuri buvo nėščia. 6 Jiems ten esant,
jai atėjo laikas gimdyti, 7 ir ji pagimdė savo pirmagimį
sūnų. Ji suvystė jį vystyklais ir paguldė prakarte, nes
jiems nebuvo vietos viešbutyje. 8 Toje pačioje šalyje buvo
piemenų, pasiliekančių lauke ir einančių nakties sargybas
prie savo kaimenės. 9 Viešpaties angelas atsistojo prie jų,
ir Viešpaties skaistybė apšvietė juos. Jie labai išsigando,
10 bet angelas jiems tarė: „Nebijokite, nes štai jums
skelbiu didį džiaugsmą, kuris bus visai tautai, 11 kad
šiandien jums gimė Dovydo mieste Gelbėtojas, kuris yra
Mesijas, Viešpats. 12 Ir šitas bus jums ženklas: jūs rasite
kūdikį, suvystytą vystyklais ir gulintį prakarte“. 13 Staiga
atsirado prie angelo daugybė dangaus kariuomenės,
garbinančios Dievą ir sakančios: 14 „Garbė Dievui
aukštybėse, o žemėje ramybė tarp žmonių, kuriems jis
palankus!“ 15 Kai angelai pasišalino nuo jų į dangų,
piemenys kalbėjo vienas kitam: „Na, pereikime į Betliejų
ir pamatykime tą įvykusį dalyką, kurį Viešpats mums
pranešė!“ 16 Jie atskubėjo ir rado Mariją, Juozapą ir
kūdikį, gulintį prakarte. 17 Pamatę jie pranešė žodį, kuris
buvo jiems pasakytas apie tą vaikelį. 18 Visi, kurie tai

girdėjo, stebėjosi tuo, kas jiems piemenų buvo pasakyta.
[19] O Marija įsidėmėjo visus tuos žodžius, apmąstydama
juos savo širdyje. [20] Piemenys sugrįžo, garbindami ir
girdami Dievą dėl visko, ką buvo girdėję ir matę taip,
kaip jiems buvo pasakyta. [21] Kai buvo suėjusios aštuonios
dienos jam apipjaustyti, jis buvo pramintas Jėzumi, kaip
angelas jį buvo pavadinęs, jo dar nepradėjus įsčiose.

Jėzus pristatomas Viešpačiui Jeruzalėje

[22] Kai buvo suėjusios jų apsivalymo dienos, nustatytos
Mozės įstatymo, jie nunešė jį aukštyn į Jeruzalę, kad
jį pristatytų Viešpačiui – [23] kaip parašyta Viešpaties
įstatyme: „Kiekvienas pirmagimis[e] vyriškis turi būti
vadinamas šventu[f] Viešpačiui“ – [24] ir kad aukotų auką,
kaip įsakyta Viešpaties įstatyme: „pora purplelių ar du
jaunus karvelius“,

Simeono pranašystė

[25] Štai Jeruzalėje buvo žmogus, vardu Simeonas. Tas
žmogus buvo teisus ir dievobaimingas, laukiąs Izraelio
paguodos, ir Šventoji Dvasia buvo su juo. [26] Ir jam buvo
Šventosios Dvasios apreikšta, kad jis nemirsiąs[g], iki kolei
pamatysiąs Viešpaties Pateptąjį. [27] Dvasios paragintas, jis
atėjo į šventyklą. Gimdytojams įnešus vaikelį Jėzų, kad
su juo pasielgtų pagal įstatymo reikalaujamą paprotį, [28] jis
paėmė jį į rankas, gyrė Dievą ir tarė: [29] „Dabar, Viešpatie,
tu atleidi savo tarną ramų, kaip pažadėjai, [30] nes mano

---

[e]**2,23** Lit. atidarantis įsčias

[f]**2,23** T.y. paskirtu, dedikuotu

[g]**2,26** Lit. neregėsiąs mirties

akys išvydo tavo išganymą, 31 kurį paruošei visų tautų
akivaizdoje – 32 šviesą pagonims duoti apreiškimo ir
⌜šlovės tavo tautai Izraeliui⌝[h]“. 33 Jo tėvas ir jo motina
stebėjosi tuo, kas buvo kalbama apie jį. 34 Paskui
Simeonas juos palaimino ir tarė jo motinai Marijai:
„Štai šitas padėtas daugelio nupuolimui bei atsikėlimui
Izraelyje ir kaip ženklas, kuriam bus prieštaraujama –
35 taip pat tavo pačios sielą pervers kalavijas, – kad būtų
apreikštos daugelio širdžių mintys[i]“.

Pranašė Ona kalba apie Jėzų

36 Ten buvo pranašė Ona, Fanuelio duktė, iš Aserio
genties. Ji buvo labai pasenusi, nuo savo susituokimo[j]
išgyvenusi septynerius metus su vyru, 37 ir ji našlavo,
⌜kol jai sukako aštuoniasdešimt ketveri metai⌝[k]. Ji
nesitraukdavo nuo šventovės, bet pasninkais ir maldomis
tarnaudavo Dievui naktį bei dieną. 38 Tą pačią valandą
priėjusi, ji dėkojo Dievui ir kalbėjo apie jį[l] visiems, kurie
laukė Jeruzalės atpirkimo.

Juozapas ir Marija su Jėzumi sugrįžta į Nazaretą

39 Kai jie buvo atlikę visa, ko reikalavo Viešpaties
įstatymas, sugrįžo į Galilėją, į savąjį miestą, Nazaretą.
40 O vaikelis augo ir stiprėjo, pilnas išminties, ir Dievo
malonė buvo su juo.

---

[h]**2,32** Arba: tavo tautos Izraelio šlovę

[i]**2,35** T.y. piktos, kritiškos, priešiškos mintys

[j]**2,36** Lit. mergystės

[k]**2,37** Arba: aštuoniasdešimt ketverius metus

[l]**2,38** T.y. kūdikį Jėzų

Jėzus tarp mokytojų

41 Jo gimdytojai kasmet keliaudavo į Jeruzalę per Velykų
šventę. 42 Kai jis buvo dvylikos metų, jie nuėjo aukštyn,
laikydamiesi šventės papročio. 43 Jiems atšventus tas
dienas ir grįžtant, vaikas Jėzus pasiliko Jeruzalėje,
bet jo gimdytojai to nežinojo. 44 Manydami jį esant
keliaujančiųjų draugėj, jie nuėjo dienos kelią ir jo ieškojo
tarp giminaičių bei pažįstamų. 45 Bet nesuradę, sugrįžo,
jo ieškodami, į Jeruzalę. 46 Po trijų dienų jie rado jį
šventovėje besėdintį mokytojų viduryje, jų besiklausantį
ir juos beklausinėjantį. 47 Visi, kurie jo klausėsi, nesitvėrė
stebėdamiesi jo išmanymu ir atsakymais. 48 Jį pamatę, jie
nustebo, ir jo motina prabilo į jį: „Vaike, kam mums taip
padarei? Štai tavo tėvas ir aš su skausmu ieškojome tavęs
49 Jis jiems tarė: „Kam ieškojote manęs? Ar nežinojote,
kad aš turiu būti savo Tėvo namuose[m]?“ 50 Bet jie
nesuprato to žodžio, kurį jis jiems pasakė. 51 Jis ėjo su
jais žemyn ir atėjo į Nazaretą, ir buvo jiems paklusnus.
Jo motina kaupė visus tuos žodžius savo širdyje. 52 Jėzus
augo išmintimi, ūgiu[n] ir Dievo bei žmonių palankumu.

Jonas Krikštytojas

(Mt 3, 1–12; Mk 1, 1–8; Jn 1, 19–28)

3 1 Penkioliktaisiais ciesoriaus Tiberijaus viešpatavimo
metais, Ponto Pilotui valdant Judėją, Herodui esant
Galilėjos tetrarchu, jo broliui Pilypui – Iturėjos bei
Trachonitidės krašto tetrarchu ir Lisanijui – Abilėnės

---

[m]**2,49** Arba: reikaluose

[n]**2,52** Arba: amžiumi

tetrarchu, 2 Hanui ir Kajafui esant vyriausiaisiais
kunigais, – Dievo žodis atėjo Zacharijo sūnui Jonui
tyruose. 3 Ir jis ėjo po visą Jordano apylinkę, skelbdamas
atgailos krikštą nuodėmėms atleisti, 4 kaip parašyta
pranašo Jezajo žodžių knygoje: „Tyruose šaukiančio
balsas: ‚Taisykite Viešpaties kelią, tiesinkite jo takus.
5 Kiekviena dauba tebūnie užpilta ir kiekvienas kalnas
bei kalva tebūnie nukasti; kas kreiva, tebūnie tiesu, ir
duobėti tepavirsta lygiais keliais, 6 ir ⌜visas kūnas⌝[o]
teišvysta Dievo išgelbėjimą'“. 7 Jis sakydavo minioms,
ateinančioms, kad būtų jo pakrikštytos: „Angių išperos,
kas jus pamokė bėgti nuo ateinančios rūstybės? 8 Tad
duokite vaisių, pritinkančių atgailai, ir nepradėkite sau
tarti: ‚Mes turime tėvą Abraomą', nes jums sakau: Dievas
gali iš šitų akmenų prikelti vaikų Abraomui. 9 O jau ir
kirvis pridėtas prie medžių šaknies. Taigi kiekvienas
medis., neduodąs gero vaisiaus, iškertamas ir į ugnį
įmetamas“. 10 Minios jį klausdavo: „Tai ką mes turime
daryti?“ 11 Jis joms atsakydavo: „Kas turi du apatinius,
tegul dalijasi su neturinčiu, o kas turi maisto, tegul taip
pat daro“. 12 Atėjo ir muitininkai, kad būtų pakrikštyti,
ir jam tarė: „Mokytojau, ką turime daryti?“ 13 Jis jiems
tarė: „Neimkite nieko daugiau, kaip jums nustatyta“.
14 Jį klausė ir kareiviai: „Ką ir mes turime daryti?“ Jis
jiems tarė: „Iš nė vieno neišgaukite pinigų prievarta
nė neteisingu įskundimu, ir tenkinkitės savo alga[p]“.
15 Tautai esant lūkestingai ir visiems mąstant savo širdyse
apie Joną, ar kartais jis nesąs Mesijas, 16 Jonas atsiliepė

---

[o] **3,6** T.y. visa žmonija

[p] **3,14** Arba: maisto daviniu

visiems sakydamas: „Aš, tiesa, krikštiju jus vandeniu, bet
ateina galingesnis už mane, kurio kurpių dirželio nesu
vertas atrišti. Jis jus krikštys Šventąja Dvasia ir ugnimi.
17 Jo vėtyklė yra jo rankoje, kad išvalytų savo klojimą
ir kviečius surinktų į savo klėtį, o pelus jis sudegins
neužgesinama ugnimi“.

Jonas įkalinamas

18 Taigi, dar daug kitaip ragindamas, jis skelbė gerąją
naujieną tautai. 19 Bet tetrarchas Herodas, jo pabartas dėl
Herodiados, jo brolio žmonos, ir dėl visų piktų darbų,
kuriuos Herodas buvo padaręs, 20 prie visų pridėjo dar tą:
jis uždarė Joną į kalėjimą.

Jėzaus krikštas

(Mt 3, 13–17; Mk 1, 9–11)

21 Kai visi žmonės buvo pakrikštyti ir Jėzus buvo
pakrikštytas ir meldėsi, atsivėrė dangus, 22 ir Šventoji
Dvasia nusileido ant jo kūnišku pavidalu kaip karvelis,
ir balsas pasigirdo iš dangaus: „Tu esi mano mylimasis
Sūnus; tave aš pamėgau“.

Jėzaus genealogija

(Mt 1, 1–17)

23 Jam, Jėzui, pradėjusiam veikti, buvo apie trisdešimt
metų, Jis buvo, kaip apie jį manė, sūnus Juozapo, sūnaus
Helio, 24 sūnaus Matato, sūnaus Levio, sūnaus Melchio,
sūnaus Janajo, sūnaus Juozapo, 25 sūnaus Matatijo, sūnaus
Amoso, sūnaus Naumo, sūnaus Heslio, sūnaus Nagajo,
26 sūnaus Maato, sūnaus Matatijo, sūnaus Semeino,
sūnaus Josecho, sūnaus Jodo, 27 sūnaus Joanano, sūnaus

Resos, sūnaus Zorobabelio, sūnaus Salatielio, sūnaus
Nerio, [28] sūnaus Melchio, sūnaus Adžio, sūnaus Kosamo,
sūnaus Elmadamo, sūnaus Erio, [29] sūnaus Jėzaus, sūnaus
Eliezerio, sūnaus Jorimo, sūnaus Matato, sūnaus Levio,
[30] sūnaus Simeono, sūnaus Judo, sūnaus Juozapo, sūnaus
Jonamo, sūnaus Eliakimo, [31] sūnaus Melėjos, sūnaus
Menos, sūnaus Matatos, sūnaus Natano, sūnaus Dovydo,
[32] sūnaus Jesajo, sūnaus Jobedo, sūnaus Booso, sūnaus
Salos, sūnaus Naasono, [33] sūnaus Aminadabo, sūnaus
Admino, sūnaus Arnio, sūnaus Hesrono, sūnaus Fareso,
sūnaus Judo, [34] sūnaus Jokūbo, sūnaus Izaoko, sūnaus
Abraomo, sūnaus Taros, sūnaus Nachoro, [35] sūnaus
Serucho, sūnaus Rejaus, sūnaus Pelego, sūnaus Eberio,
sūnaus Salos, [36] sūnaus Kainano, sūnaus Arfaksado,
sūnaus Semo, sūnaus Nojaus, sūnaus Lamecho, [37] sūnaus
Matūsalos, sūnaus Henocho, sūnaus Jaredo, sūnaus
Maleleelio, sūnaus Kainano, [38] sūnaus Enoso, sūnaus
Seto, sūnaus Adomo, sūnaus Dievo.

Jėzus gundomas tyruose

(Mt 4, 1–11; Mk 1, 12–13)

4 [1] Jėzus, pilnas Šventosios Dvasios, sugrįžo nuo
Jordano ir buvo Dvasios vedžiojamas tyruose,
[2] keturiasdešimt dienų velnio gundomas. Tomis dienomis
jis nieko nevalgė ir, joms pasibaigus, buvo alkanas.
[3] Velnias jam tarė: „Jei tu esi Dievo Sūnus, sakyk šitam
akmeniui, kad jis pavirstų duona“. [4] Bet Jėzus jam atsakė:
„Parašyta: ‚Ne viena duona žmogus bus gyvas[q]‘“. [5] Jį

---

[q] **4,4** Kkr. Mss + bet kiekvienu Dievo žodžiu

užsivedęs[r], jis per vieną akimirką jam parodė visas
pasaulio karalystes. 6 Ir velnias jam tarė: „Tau aš duosiu
visą šitą valdžią ir jų šlovę, nes man tai atiduota, ir ją
duodu tam, kuriam noriu. 7 Taigi, jei tu parpuolęs mane
pagarbinsi, viskas bus tavo“. 8 Bet Jėzus atsakydamas
jam tarė: „Parašyta: ‚Viešpatį, savo Dievą, garbinsi ir jam
vienam tarnausi!’“. 9 Jis nuvedė jį į Jeruzalę, pastatė ant
šventovės sparnelio[s] ir jam tarė: „Jei tu esi Dievo Sūnus,
pulk nuo čia žemyn, 10 nes parašyta: ‚Jis įsakys savo
angelams apie tave, kad jie pasaugotų tave’, 11 ir: ‚Ant
rankų jie tave nešios, kad kartais nesusitrenktum kojos į
akmenį’. 12 Bet atsakydamas Jėzus jam tarė: „Pasakyta:
‚Negundyk Viešpaties, savo Dievo’“. 13 Pabaigęs visokį
gundymą, velnias atstojo nuo jo iki [patogaus] laiko.

JĖZAUS VEIKLA GALILĖJOJE (4, 14–9, 50)

Jėzus sugrįžta į Galilėją

(Mt 4, 12–17; Mk 1, 14–15)

14 Paskui Jėzus su Dvasios jėga sugrįžo į Galilėją,
ir garsas apie jį pasklido po visą apylinkę. 15 Ir, visų
gerbiamas, jis mokė jų sinagogose.

Jėzus moko Nazarete

(Mt 13, 53–58; Mk 6, 1–6)

16 Jis atėjo į Nazaretą, kur buvo užaugintas. Šabatos
dieną, kaip buvo pratęs, jis įėjo į sinagogą ir atsistojo
skaityti. 17 Jam padavė pranašo Jezajo ritinį. Atvyniojęs

---

[r] **4,5** į aukštą vietą

[s] **4,9** Žr. Mt. 4,5

ritinį, jis rado vietą, kur buvo parašyta: [18] “Viešpaties
Dvasia ant manęs, nes jis patepė mane nešti geros
naujienos beturčiams. Jis mane siuntė skelbti belaisviams
paleidimo ir akliems regėjimo atgavimo, išlaisvinti
pamintųjų, [19] skelbti Viešpaties malonės metų“.
[20] Suvyniojęs ritinį, jis padavė jį patarnautojui ir atsisėdo.
Visų akys sinagogoje buvo į jį įsmeigtos. [21] Jis prabilo
į juos: „Šiandien, jums klausantis, šitas raštas yra
išsipildęs“. [22] Visi reiškė jam pritarimą ir stebėjosi
maloniais žodžiais, kurie ėjo iš jo burnos, ir sakė: „Ar
šitas nėra Juozapo sūnus?“ [23] Jis jiems tarė: „Be abejo,
man priminsite tą patarlę: ‚Gydytojau, gydyk pats save!’
Visa, ką girdėjome įvykus Kafarnaume, padaryk ir čia,
savo tėviškėje!“ [24] Jis dar pasakė: „Iš tiesų jums sakau:
joks pranašas nepriimamas savo tėviškėje. [25] Tiesą jums
sakau: Elijo dienomis buvo daug našlių Izraelyje, kai
dangus buvo uždarytas trejus metus ir šešis mėnesius,
kai didelis badas ištiko visą šalį. [26] Tačiau nė pas vieną iš
jų nebuvo pasiųstas Elijas, tik pas moterį našlę į Sidono
srities Sareptą. [27] Taip pat pranašo Elišos laikais buvo
daug raupsuotų Izraelyje, tačiau nė vienas iš jų nebuvo
apvalytas, tik siras Naamanas“. [28] Visi sinagogoje, tai
girdėdami, pasidarė pilni apmaudo. [29] Jie pakilo, jį
nutempė už miesto ir jį nuvedė ligi pakriaušės kalvos, ant
kurios buvo pastatytas jų miestas, kad jį nustumtų žemyn.
[30] Bet jis, praėjęs pro jų vidurį, nuėjo savo keliu.

Jėzus moko Kafarnaume ir išvaro velnią

(Mk 1, 21–28)

[31] Jis nuėjo žemyn į Kafarnaumą, Galilėjos miestą, ir
šabatos dieną juos mokė. [32] Jie stebėjosi jo mokymu, nes

jo žodis turėjo galią. 33 Sinagogoje buvo žmogus, netyro
velnio[t] dvasios apsėstas, ir jis garsiai sušuko: 34 „A![u] Kas
tau darbo su mumis, Jėzau Nazarėnai? Ar atėjai mūsų
pražudyti? Žinau, kas tu esi: Dievo Šventasis!“ 35 Bet
Jėzus sudraudė jį, sakydamas: „Nutilk ir išeik iš jo!“
Nubloškęs jį į vidurį[v], velnias išėjo iš jo, nė kiek jam
nepakenkęs. 36 Visus apėmė nustebimas, ir jie kalbėjo
vienas kitam: „Kas tai per žodis, kad jis su įgaliojimu
ir jėga įsako netyrosioms dvasioms, ir jos išeina?“ 37 Ir
gandas apie jį sklido į visas tos apylinkės vietas.

Jėzus pagydo Simono uošvę

(Mt 8, 14–17; Mk 1, 29–34)

38 ⸢Palikęs sinagogą⸣[w], jis įėjo į Simono namus.
Simono uošvė buvo drugio krečiama, ir jie prašė jį už
ją. 39 Atsistojęs šalia [ir pasilenkęs] ant jos, jis sudraudė
drugį, ir tas paliko ją. Ji tuojau atsikėlė ir jiems patarnavo.

Gydymai vakare

40 Saulei leidžiantis, visi, kurie turėjo sergančių
įvairiomis ligomis, juos gabeno pas jį. Dėdamas rankas
ant kiekvieno iš jų, jis gydė juos. 41 Taip pat velniai išėjo
iš daugelio, šaukdami: „Tu esi Dievo Šūnus!“ Bet jis
sudrausdamas neleido jiems kalbėti, nes jie žinojo jį esant
Mesiją[x].

---

[t]**4,33** T.y. tokio, kuris apsėstąjį padaro suteptą ritualiniu požiūriu

[u]**4,34** Arba: Palik [mus ramybėje]!

[v]**4,35** T.y. sinagogos vidurį

[w]**4,38** Lit. Pakilęs iš sinagogos

[x]**4,41** Arba: Kristų

Jėzus palieka Kafarnaumą

(Mk 1, 35–39)

42 Išaušus dienai, jis išėjęs nuėjo į negyvenamą vietąš
Bet minios ieškojo jo. Jos atėjo pas jį ir bandė sulaikyti jį,
kad nepasišalintų nuo jų. 43 Bet jis joms tarė: „Ir kitiems
miestams aš turiu paskelbti Dievo karalystės gerąją
naujieną, nes tam buvau siųstas“. 44 Ir jis skelbė Judėjos[y]
sinagogose.

Sėkminga žvejoklė ir pirmųjų mokinių pašaukimas

(Mt 4, 18–22; Mlk 1, 16–20)

5 1 Kai, minioms veržiantis prie jo ir Dievo žodžio
klausantis, jis stovėjo prie Genezareto ežero, 2 jis
pamatė dvi valtis, sustojusias prie ežero. Iš jų išlipę
žvejai plovė tinklus. 3 Įlipęs į vieną iš tų valčių, kuri
buvo Simono, jis jį paprašė atstumti truputį nuo kranto.
Ir atsisėdęs jis mokė minias iš valties. 4 Paliovęs
kalbėti, jis tarė Simonui: „Irkis į gilumą, ir išmeskite
savo tinklus valksmui“. 5 Atsakydamas Simonas tarė:
„Mokytojau, mes, visą naktį vargę, nieko nesugavome,
bet, pasikliaudamas tavo žodžiu, išmesiu tinklus“. 6 Tai
padarę, jie užgriebė tokią didelę žuvų daugybę, kad
jų tinklai ėmė trūkti. 7 Jie pamojo savo bendrininkams
kitoje valtyje, kad tie atplaukę jiems padėtų. Jie atplaukė
ir taip pripildė abi valtis, jog tos beveik skendo. 8 Tai
pamatęs, Simonas Petras puolė Jėzui į kelius, sakydamas:
„Pasišalink nuo manęs, Viešpatie, nes esu nusidėjėlis!“
9 Mat nustebimas buvo apėmęs jį ir visus su juo esančius

---

[y] **4,44** Kt. Mss: Galilėjos

dėl valksmo žuvų, kurių jie buvo sugavę, 10 – taip pat ir
Jokūbą bei Joną, Zebediejaus sūnus, kurie buvo Simono
bendrininkai. Jėzus tarė Simonui: „Nebijok! Nuo dabar
žmones žvejosi“. 11 Išvilkę valtis į krantą, viską palikę,
jie nusekė paskui jį.

Jėzus apvalo raupsuotąjį

(Mt 8, 1–4; Mk 1, 40–45)

12 Jam esant viename mieste, štai atėjo vyras, ⌜visas
raupsuotas⌝[z]. Pamatęs Jėzų, jis parpuolė kniūpsčias ir
jį meldė, sakydamas: „Viešpatie, jei nori, gali mane
apvalyti“. 13 Tada, ištiesęs ranką, jis palietė jį, sakydamas:
„Noriu, būk apvalytas“. Ir tuojau raupsai pranyko nuo jo.
14 Ir jis jam liepė niekam nesakyti, tik: „Nuėjęs pasirodyk
kunigui ir aukok už savo apvalymą, kaip Mozė yra įsakęs,
jiems paliudyti“.[a] 15 Tačiau dar labiau plito žinia apie jį, ir
didelės minios susirinkdavo klausytis ir gydytis nuo savo
ligų. 16 Bet jis pasitraukdavo į tyrus ir melsdavosi.

Galia atleisti nuodėmes

(Mt 9, 1–8; Mk 2, 1–12)

17 Vieną dieną, kai jis mokė ir [ten] sėdėjo fariziejai
bei įstatymo mokytojai, kurie buvo atėję iš kiekvieno
Galilėjos bei Judėjos kaimo ir iš Jeruzalės, ir Viešpaties
jėga buvo su juo, kad galėtų gydyti, – 18 štai vyrai atnešė
ant gulto žmogų, kuris buvo paralyžiuotas, ir bandė jį
įnešti ir padėti prieš jį[b]. 19 Bet dėl minios neradę pro kur

---

[z] **5,12** Lit. pilnas raupsų

[a] **5,14** T.y. žmonėms įrodyti, kad jis Jėzaus apvalytas

[b] **5,18** T.y. Jėzų

jį įnešti, jie užlipo ant stogo[c] ir pro plyteles nuleido jį su
gultu į [susirinkusių] vidurį priešais Jėzų. 20 Pamatęs jų
tikėjimą, jis tarė: „Žmogau, tavo nuodėmės tau atleistos“.
21 Rašto žinovai ir fariziejai pradėjo mąstyti, sakydami:
„Kas yra šitas, kuris kalba piktžodžiavimus? Kas gali
atleisti nuodėmes, jei ne vienas Dievas?“ 22 Bet Jėzus,
gerai nuvokęs jų mintis, atsiliepdamas jiems tarė: „Ką
mąstote savo širdyse? 23 Kas yra lengviau: ar sakyti: ‚Tavo
nuodėmės tau atleistos’, ar sakyti: ‚Kelkis ir vaikščiok’?
24 O kad žinotumėte, jog Žmogaus Sūnus turi žemėje
galią atleisti nuodėmes“ – jis tarė paralyžiuotajam: „Tau
sakau: kelkis ir, pasiėmęs savo gultą, eik į savo namus!“
25 Jis tuojau atsikėlė jų akivaizdoje, pasiėmė tai, ant ko
buvo gulėjęs, ir, garbindamas Dievą, nuėjo į savo namus.
26 Didelis nustebimas apėmė visus, ir jie garbino Dievą.
Jie pasidarė pilni baimės, sakydami: „Šiandien matėme
neįtikimų dalykų“.

Levio pašaukimas

(Mt 9, 9–13; Mk 2, 13–l7)

27 Vėliau jis išėjo, pamatė muitininką, vardu Levį,
sėdint muitinėje ir jam tarė: „Sek paskui mane!“
28 Tas, viską palikęs, atsistojo ir sekė paskui jį. 29 Levis
iškėlė jam didelį pokylį savo namuose, ir ten buvo
didelis būrys muitininkų ir kitų, kurie sėdėjo su jais[d]
už stalo. 30 Fariziejai ir jų Rašto žinovai murmėjo
prieš jo mokinius, sakydami: „Kodėl valgote ir geriate
su muitininkais ir nusidėjėliais?“ 31 Atsakydamas

---

[c]**5,19** T.y. plokščiastogio

[d]**5,29** T.y. su Jėzimi ir Leviu

Jėzus jiems tarė: „Sveikiesiems nereikia gydytojo, tik
ligoniams. 32 Esu atėjęs ne teisiųjų šaukti į atgailą, bet
nusidėjėlių“.

Klausimas apie pasninką

(Mt 9, 14–l7; Mk 2, 18–22)

33 Jie jam tarė: „Jono mokiniai dažnai pasninkauja ir
meldžiasi, taip pat ir fariziejų, o tavieji valgo ir geria“.
34 Jėzus jiems tarė: „Argi galite versti pasninkauti
vestuvininkus, kol su jais yra jaunikis? 35 Bet ateis dienos,
kai jaunikis bus atimtas iš jų, ir tada, tomis dienomis, jie
pasninkaus“. 36 Jis dar pasakė jiems palyginimą: „Niekas
neplėšia lopo iš naujo drabužio ir nesiuva ant palaikio
drabužio; kitaip jis ir naująjį suplėšys, ir palaikiui netiks
lopas iš naujojo. 37 Taip pat niekas nepila jauno vyno
į palaikius vynmaišius; kitaip jaunas vynas suplėšys
vynmaišius, ir jis pats ištekės, ir vynmaišiai niekais nueis.
38 Verčiau jaunas vynas piltinas į naujus vynmaišius. 39 Ir
niekas, atsigėręs seno, nenori jauno, nes jis sako: ‚Senasis
yra geras[e]’“.

Mokiniai skabo varpas šabatos dieną

(Mt 12, 1–8; Mk 2, 23–28)

6 1 Vieną šabatą, jam einant per javų laukus, jo mokiniai
skabė ir valgė varpas[f], trindami jas rankomis. 2 Kai
kurie fariziejai sakė: „Kodėl darote, kas per šabatą
draudžiama?“ 3 Jiems atsakydamas Jėzus tarė: „Ar
neskaitėte to, ką padarė Dovydas, kai jis ir jo palydovai

---

[e]**5,39** Kt. Mss: geresnis

[f]**6,1** T.y. varpų grūdus

buvo alkani, 4–5 kaip jis įėjo į Dievo namus ir paėmęs
valgė ir davė savo palydovams išdėtuosius[g] kepalus, kurių
nevalia valgyti kitiems, o tik vieniems kunigams?“ Jis dar
jiems pasakė: „Žmogaus Sūnus yra šabatos Viešpats“.

Žmogus sudžiūvusia ranka

(Mt 2, 9–14; Mk 3, 1–6)

6 Kitą šabatos dieną jis įėjo į sinagogą ir mokė. Ten buvo
žmogus, kurio dešinioji ranka buvo sudžiūvusi. 7 Rašto
žinovai ir fariziejai stebėjo, ar jis gydysiąs šabatos dieną,
kad rastų kuo jį kaltinti. 8 Bet jis žinojo jų mintis ir tarė
žmogui sudžiūvusia ranka: „Kelkis ir stokis į vidurį!“ Šis
atsikėlęs stovėjo. 9 Tada Jėzus jiems tarė: „Aš klausiu jus,
ar šabatos dieną valia daryti gera ar bloga, gelbėti gyvybę
ar pražudyti?“ 10 Ir, aplinkui pažvelgęs į juos visus, jis
jam tarė: „Ištiesk savo ranką!“ Jis tai padarė, ir jo ranka
atgijo. 11 Bet jie pasidarė pilni įsiutimo ir tarėsi vienas su
kitu, ką galėtų padaryti Jėzui.

Dvylikos apaštalų pašaukimas

(Mt 10, 1–4; Mk 3, 13–19)

12 Tomis dienomis jis išėjo į kalną melstis ir praleido
naktį melsdamasis Dievui. 13 Kai išaušo diena, jis
pasišaukė savo mokinius ir išsirinko iš jų dvylika, kuriuos
dar pavadino apaštalais: 14 Simoną, kurį jis praminė
Petru, ir jo brolį Andriejų, Jokūbą ir Joną, Pilypą ir
Baltramiejų[h], 15 Matą ir Tomą, Alfiejaus sūnų Jokūbą ir

---

[g]**6,4-5** T.y. Viešpaties akivaizdoje išdėtas, jam paaukotas duonas
[h]**6,14** Gr. Bartolomiejų

Simoną, vadinamą Uoliuoju, 16 Jokūbo sūnų Judą ir Judą
Iskariotą, kuris tapo išdaviku.

Minios ateina Jėzaus klausytis ir pagyti nuo ligų

(Mt 4, 23–25)

17 Nuėjęs su jais žemyn, jis sustojo lygioje vietoje. [Ten]
buvo didelis jo mokinių būrys ir didelė daugybė žmonių
iš visos Judėjos, Jeruzalės ir Tyro bei Sidono pajūrio.
18 Jie buvo atėję jo pasiklausyti ir tam, kad būtų pagydyti
nuo savo ligų. Taip pat netyrųjų dvasių varginamieji buvo
pagydomi. 19 Ir visa minia stengėsi paliesti jį, nes jėga
išėjo iš jo ir gydė visus.

Lygumos pamokslas

(Mt 5, 1–12)

20 Paskui, pakėlęs akis į savo mokinius, jis sakė:
„Palaiminti jūs, neturtėliai, nes jūsų yra Dievo
karalystė, 21 Palaiminti, kurie dabar alkstate, nes būsite
pasotinti. Palaiminti, kurie dabar verkiate, nes juoksitės.
22 Palaiminti esate, kai žmonės jūsų nekenčia ir kai jie
atskiria jus, užgaulioja ir atmeta jūsų vardą kaip piktą
dėl Žmogaus Sūnaus. 23 Džiaukitės tą dieną ir šokinėkite
iš džiaugsmo, nes štai jūsų atlyginimas didelis danguje,
nes taip pat jų protėviai darė pranašams. 24 Bet vargas
jums, turtingiesiems, nes jau esate atsiėmę savo paguodą.
25 Vargas jums, kurie dabar esate sotūs, nes būsite alkani.
Vargas [jums], kurie dabar juokiatės, nes gedėsite ir
verksite. 26 Vargas, kai visi žmonės gražiai kalba apie jus,
nes taip pat jų protėviai darė netikriems pranašams. 27 Bet
jums, kurie klausotės, sakau: Mylėkite savo priešus, gera
darykite tiems, kurie nekenčia jūsų. 28 Laiminkite tuos,

kurie keikia jus, melskitės už tuos, kurie piktai elgiasi
su jumis. 29 Kas tave užgauna per vieną skruostą, tam
atsuk ir kitą, ir kas atima iš tavęs viršutinį drabužį, tam
negink ir apatinio. 30 Duok kiekvienam tave prašančiam
ir neatreikalauk iš atimančio tai, kas tavo. 31 Kaip norite,
kad žmonės jums darytų, taip pat jiems darykite. 32 Jei
mylite jus mylinčius, ⌜kokios malonės begalite laukti?⌝[i]
Juk ir nusidėjėliai myli juos mylinčius. 33 Ir jei gera darote
tiems, kurie jums daro gera, kokios malonės begalite
laukti? Ir nusidėjėliai tą pat daro. 34 Ir jei skolinate
tiems, iš kurių tikitės atgausią, kokios malonės begalite
laukti? Ir nusidėjėliai skolina nusidėjėliams, kad tiek pat
atgautų. 35 Verčiau mylėkite savo priešus, gera darykite
ir skolinkite, nieko nesitikėdami atgausią. Tada jūsų
atlyginimas bus didelis, ir jūs būsite Aukščiausiojo sūnūs,
nes jis yra malonus nedėkingiesiems ir piktiesiems.
36 Būkite gailestingi, kaip ir jūsų Tėvas yra gailestingas.
37 Neteiskite, ir nebūsite teisiami; nepasmerkite, ir
nebūsite pasmerkiami; atleiskite, ir jums bus atleista.
38 Duokite, ir bus jums duodama. Gerą saiką, nuspaustą,
sukratytą ir su kaupu duos[j] į jūsų sterblę, nes saiku,
kuriuo seikite, bus jums atseikėta“. 39 Jis dar pasakė
jiems palyginimą: „Argi gali aklas vesti aklą? Ar ne abu
įpuls į duobę? 40 Mokinys nėra viršesnis už mokytoją.
Bet kiekvienas, gerai išmokytas, bus kaip jo mokytojas.
41 Ko žiūri į krislą, esantį savo brolio akyje, o nepastebi
rąsto, esančio savo paties akyje? 42 Kaip drįsti sakyti savo

---

[i] **6,32** Lit. kokia malonė jums tenka? (T.y. kokio Dievo malonaus pritarimo ar užmokesčio dar galite tikėtis?)

[j] **6,38** Būtent Dievas

broliui: ‚Broli, leisk man išmesti krislą, esantį tavo akyje’,
pats nematydamas savo akyje esančio rąsto? Veidmainy!
Pirma išmesk rąstą iš savo akies, o tada aiškiai matysi,
kaip išmesti krislą, esantį savo brolio akyje. 43 Mat nėra
gero medžio, duodančio blogą vaisių, nė, atvirkščiai,
blogo medžio, duodančio gerą vaisių, 44 nes kiekvienas
medis pažįstamas iš jo vaisiaus; nes nerenka figų nuo
erškėčių ir neskina vynuogių nuo gervuogių krūmo.
45 Geras žmogus iš gero širdies lobyno išneša gera, piktas
iš pikto išneša pikta, nes iš to, kuo persipildo širdis, kalba
jo burna. 46 Kam mane vadinate: ‚Viešpatie, Viešpatie’, o
nedarote, ką sakau? 47 Kiekvienas, kuris ateina pas mane,
klausosi mano žodžių ir juos vykdo – jums parodysiu, į
ką jis panašus. 48 Jis panašus į namą statantį žmogų, kuris
giliai iškasė ir padėjo pamatą ant uolos. Potvyniui užėjus,
srovė atsimušė į tą namą, bet neįstengė jo pajudinti, nes
jis buvo gerai pastatytas. 49 O kas klausėsi ir nevykdė,
tas yra panašus į žmogų, pastačiusį namą ant žemės be
pamato. Srovė atsimušė į jį, ir jis tuojau sugriuvo, ir to
namo griuvimas buvo trenksmingas“.

Jėzus pagydo šimtininko tarną

(Mt 8, 5–13; Jn 4, 43–54)

7 1 Kai, žmonėms klausantis, jis buvo baigęs [kalbėti]
visus savo žodžius, jis įėjo į Kafarnaumą. 2 Vieno
šimtininko vergas, kuris jam buvo brangus, sirgo ir
merdėjo. 3 Išgirdęs apie Jėzų, jis nusiuntė pas jį žydų
vyresniuosius, prašydamas jį, kad atėjęs pagydytų jo
vergą. 4 Atėję pas Jėzų, jie primygtinai jį prašė, sakydami:
„Jis yra vertas, kad jam tai padarytum, 5 nes jis myli mūsų

tautą ir jis pats[k] mums pastatė sinagogą“. 6 Jėzus ėjo
su jais. Jam jau esant nebetoli nuo namų, šimtininkas
pasiuntė draugus jam pasakyti: „Viešpatie, nebevargink
savęs, nes nesu vertas, kad įeitum po mano stogu! 7 Todėl
net nelaikiau savęs vertu ateiti pas tave. Bet tark žodį,
ir tebūnie[l] pagydytas mano tarnas. 8 Nes ir aš pats esu
žmogus, ˹klausantis vyresniųjų įsakymo˺[m], turintis sau
pavaldžių kareivių. Sakau šitam: ‚Eik’, ir jis eina; ir
kitam: ‚Ateik’, ir jis ateina; ir savo vergui: ‚Tai daryk’, ir
jis daro“. 9 Tai išgirdęs, Jėzus nusistebėjo juo ir, atsigręžęs
į paskui jį sekančią minią, tarė: „Jums sakau: nė Izraelyje
neradau tokio didelio tikėjimo“. 10 Sugrįžę į namus,
pasiųstieji rado vergą pasveikusį.

Jėzus prikelia našlės sūnų

11 Kiek vėliau jis keliavo į miestą, vadinamą Nainu, ir
su juo keliavo jo mokiniai bei didelė minia. 12 Kai jis
priartėjo prie miesto vartų, štai buvo išnešamas numirėlis
– vienintelis savo motinos sūnus, o ji buvo našlė. Ir
didoka miesto minia buvo su ja. 13 Ją pamatęs, Viešpats
jos pasigailėjo ir jai tarė: „Neverk“. 14 Priėjęs jis palietė
neštuvus – nešėjai sustojo – ir tarė: „Jaunikaiti, tau sakau:
kelkis!“ 15 Numirėlis atsisėdo ir pradėjo kalbėti, ir Jėzus[n]
jį atidavė jo motinai. 16 Visus apėmė baimė, ir jie garbino
Dievą, sakydami: „Didis pranašas kėlėsi tarp mūsų!“ ir:

---

[k] **7,5** T.y. savo lėšomis

[l] **7,7** Kt. Mss: bus

[m] **7,8** Lit. paduotas vyresnybei

[n] **7,15** Lit. jis

„Dievas aplankė savo tautą!“ 17 Ta žinia apie jį pasklido
po visą Judėją ir visą apylinkę.

Jono Krikštytojo pasiuntiniai

(Mt 11, 2–19)

18 Visa tai pranešė Jonui jo mokiniai. 19 Pasivadinęs du
savo mokinius, Jonas juos siuntė pas Viešpatį paklausti:
„Ar tu esi tas, kuris turi ateiti, ar kito turime laukti?“
20 Atėję pas jį, tie vyrai tarė: „Jonas Krikštytojas mus
siuntė pas tave paklausti: ‚Ar tu esi tas, kuris turi ateiti, ar
kito turime laukti?’“ 21 Tą valandą jis pagydė daugelį nuo
ligų, negalavimų, piktų dvasių ir daugeliui aklų dovanojo
regėjimą. 22 Ir atsakydamas jis jiems tarė: „Nuėję
praneškite Jonui, ką matėte ir girdėjote: akli praregi[o], raiši
vaikščioja, raupsuoti apvalomi, kurti girdi, numirėliai
prikeliami, beturčiams skelbiama geroji naujiena. 23 Ir
palaimintas yra tas, kuris nepasipiktina manim“.

Jėzus paliudija už Joną Krikštytoją

24 Jono pasiuntiniams nuėjus, jis pradėjo kalbėti
minioms apie Joną: „Ko išėjote į tyrus pažiūrėti? Ar vėjo
linguojamos nendrės? 25 Jei ne, tai ko išėjote pamatyti?
Ar švelniais drabužiais apsivilkusio žmogaus? Štai tie,
kurie puikiai vilki ir prabangiai gyvena, yra karalių
namuose. 26 Jei ne, tai ko išėjote pamatyti? Ar pranašo?
Taip, jums sakau, dar daugiau negu pranašo. 27 Jis yra tas,
apie kurį parašyta: ‚Štai siunčiu savo pasiuntinį pirma
tavęs; jis paruoš tau kelią prieš tave’. 28 Jums sakau: tarp
gimusių iš moterų nėra nė vieno didesnio už Joną. Tačiau

---

[o]**7,22** Arba: vėl regi

mažiausiasis Dievo karalystėje yra didesnis už jį“. (29 Visa
tauta, kai ji išgirdo[p], ir muitininkai pripažino Dievo
reikalavimą esant teisų, duodamiesi krikštijami Jono
krikštu. 30 Bet fariziejai ir įstatymo žinovai, nesiduodami
jo krikštijami, nieku palaikė Dievo sumanymą, kiek tas
lietė juos pačius.)

Jėzaus pažiūra į savo kartą

31 „Taigi su kuo palyginsiu šitos kartos žmones? Į ką jie
panašūs? 32 Jie panašūs į vaikus, kurie sėdi turgavietėje
ir vieni kitiems šaukia: ‚Jums dūdavome, bet nešokote;
giedojome raudas, bet neverkėte’. 33 Mat atėjo Jonas
Krikštytojas, nevalgantis duonos ir negeriantis vyno, o
jūs sakote: ‚Jis velnio apsėstas’. 34 Atėjo Žmogaus Sūnus,
valgantis ir geriantis, o jūs sakote: ‚Štai žmogus rijūnas
ir vyno gėrėjas, muitininkų ir nusidėjėlių draugas!’
35 Tačiau išmintį pateisino visi jos vaikai“.[q]

Fariziejus ir nusidėjėlė

36 Vienas iš fariziejų prašė jį valgyti su juo. Įėjęs į
fariziejaus namus, jis atsisėdo prie stalo. 37 Štai moteriškė,
kuri mieste buvo nusidėjėlė, sužinojusi, kad jis sėdi
prie stalo fariziejaus namuose, atsinešusi alebastrinį
indą kvepalų 38 ir, atsistojusi užnugaryje prie jo kojų,
verkdama ašaromis ėmė laistyti jo kojas ir šluostė savo
galvos plaukais. Ji bučiavo jo kojas ir tepė kvepalais.
39 Tai pamatęs, fariziejus, kuris buvo jį pakvietęs, tarė sau:

---

[p] **7,29** Būtent Jono skelbimą

[q] **7,35** T.y. Dievo išmintingą išganymo planą pripažino esant teisų visi, kurie priėmė Jono Krikštytojo ir Jėzaus skelbimą.

„Jei šitas būtų pranašas, jis žinotų, kas ir kokia ta moteris,
kuri paliečia jį – kad ji yra nusidėjėlė“. 40 Atsiliepdamas
Jėzus jam tarė: „Simonai, turiu tau ką pasakyti“. Šis
tarė: „Pasakyk, Mokytojau“. – 41 „Vienas skolintojas
turėjo du skolininkus. Vienas buvo skolingas penkis
šimtus denarų, o kitas – penkiasdešimt. 42 Jiems neturint
iš ko atmokėti, jis dovanojo abiem. Katras jį labiau
mylės?“ 43 Atsakydamas Simonas tarė: „Manau, kad
tas, katram daugiau dovanojo“. Jis jam tarė: „Teisingai
nusprendei“. 44 Ir, atsigręžęs į moterį, jis tarė Simonui:
„Matai šitą moterį? Įėjau į tavo namus. Man nedavei
kojoms vandens, o šita ašaromis aplaistė mano kojas ir
nušluostė savo plaukais. 45 Nepabučiavai manęs, o šita
nuo tos valandos, kai įėjau, nesiliovė bučiavusi mano
kojų. 46 Nepatepei man galvos aliejumi, o šita tepalu
patepė man kojas. 47 Todėl tau sakau: jos nuodėmės, kurių
yra daug, atleistos, kaip matyti iš to, kad ji daug mylėjo. O
kam maža atleista, tas mažai myli“. 48 Ir jis jai tarė: „Tau
atleistos nuodėmės“. 49 Sėdintieji su juo prie stalo pradėjo
sakyti sau: „Kas yra tas, kuris net nuodėmes atleidžia?“
50 O jis tarė moteriai: „Tavo tikėjimas išgelbėjo tave. Eik
rami!“

Moterys, kurios lydėjo Jėzų

8 1 Kiek vėliau jis keliavo iš miesto į miestą ir iš
kaimo į kaimą, skelbdamas gerąją Dievo karalystės
naujieną, ir su juo Dvylika, 2 taip pat kai kurios moterys,
kurios buvo pagydytos nuo piktų dvasių ir ligų: Marija,
vadinama Magdaliete, iš kurios septyni velniai buvo išėję,

3 ir Joana, Herodo prievaizdo Chuzo žmona, ir Zuzana, ir
daug kitų, kurios juos[r] šelpė iš savo išteklių.

Palyginimas apie skirtingas dirvas

(Mt 13, 1–9; Mk 4, 1–9)

4 Didelei miniai susirenkant ir žmonėms iš miesto po
miesto keliaujant pas jį, jis tarė palyginimu: 5 „Išėjo
sėjėjas savo sėklos sėti. Jam sėjant, viena [sėkla] nukrito
palei kelią, buvo sumindžiota, ir dangaus paukščiai sulesė
ją. 6 Kita nukrito ant uolos, ir išdygusi sudžiūvo, nes
neturėjo drėgmės. 7 Kita krito tarp erškėčių, ir su ja išaugę
erškėčiai nustelbė ją. 8 Vėl kita krito į dirvą, gerą žemę,
ir išdygusi davė šimteriopą derlių“. Tai sakydamas, jis
šaukė: „Kas turi ausis klausyti, teklauso!“

Palyginimų tikslas

(Mt 13, 10–17; Mk 4, 10–12)

9 Jo mokiniai klausė jį, ką tas palyginimas reiškiąs.
10 Jis tarė: „Jums duota pažinti Dievo karalystės paslaptis,
tačiau visiems kitiems – palyginimais, kad ‚matydami
nematytų ir girdėdami nesuprastų’“.

Palyginimo aiškinimas

(Mt 13, 18–23; Mk 4, 13–20)

11 O palyginimas reiškia štai ką: Sėkla yra Dievo žodis.
12 Pakelėje [kritusieji] yra tie, kurie klausėsi. Paskui
ateina velnias ir atima žodį iš jų širdies, kad neįtikėtų ir
nebūtų išgelbėti. 13 Ant uolos – tie, kurie, kai išgirsta,
su džiaugsmu priima žodį. Bet šitie neturi šaknų; jie

---

[r] **8,3** T.y. Jėzų ir Dvylika

tiki kurį laiką ir bandymo metu atkrinta. 14 Kas krito į
erškėčius – tai tie, kurie išgirdo, tačiau ilgainiui[s] jie yra
rūpesčių, turto ir gyvenimo malonumų nusmelkiami ir
nesubrandina vaisiaus. 15 O kas geroje žemėje – tai tie,
kurie išgirdę išlaiko žodį taurioje ir geroje širdyje ir per
ištvermę duoda vaisių.

Žiburys po puodu

(Mk 4, 21–25)

16 Niekas, uždegęs žiburį, neužvožia jo puodu nė pakiša
po lova, bet stato ant žibinto, kad įeinantieji matytų
šviesą. 17 Nes nieko nėra paslėpta, kas netaps regima, nė
slapta, kas nebus padaryta žinoma ir neišeis į viešumą.
18 Taigi žiūrėkite, kaip klausotės! Nes kas turi, tam bus
duota, o kas neturi, net tai, ką jis tariasi turįs, bus atimta
iš jo“.

Jėzaus motina ir broliai

(Mt 12, 46–50; Mk 3, 31–35)

19 Atėjo pas jį jo motina ir broliai, bet dėl minios
negalėjo susitikti su juo. 20 Jam buvo pranešta: „Tavo
motina ir tavo broliai stovi lauke ir nori pasimatyti su
tavim“. 21 Jis atsakydamas jiems tarė: „Mano motina ir
mano broliai yra tie, kurie Dievo žodžio klausosi ir jį
vykdo“.

---

[s]**8,14** Lit. kai jie eina savo keliu

Jėzus nuramdo audrą

(Mt 8, 23–27; Mk 4, 35–41)

22 Vieną dieną jis įlipo į valtį su savo mokiniais ir
jiems tarė: „Persiirkime į kitą ežero krantą“. Ir jie
išplaukė. 23 Jiems beplaukiant, jis užmigo. Į ežerą
nusileido viesulas; juos ėmė semti vanduo, ir jie buvo
pavojuje. 24 Priėję jie pažadino jį, sakydami: „Mokytojau,
Mokytojau, žūstame!“ O jis pažadintas sudraudė vėją
ir vandens bangų šėlimą. Jie liovėsi, ir pasidarė tyla.
25 Jis jiems tarė: „Kur jūsų tikėjimas?“ O jie nusigandę
stebėjosi, sakydami vienas kitam: „Tai kas yra šitas, kad
jis įsako net vėjams bei vandeniui, ir tie jo klauso?“

Jėzus pagydo velnio apsėstą gerasėną

(Mt 8, 28–34; Mk 5, 1–20)

26 Jie nuplaukė į gerasėnų[t] šalį, kuri yra priešais Galilėją.
27 Jam išlipus į krantą, jį pasitiko vienas velnių apsėstas
vyras iš miesto. Jau ilgoką laiką jis nebebuvo vilkėjęs
drabužiu ir nebegyveno namuose, o kapuose. 28 Pamatęs
Jėzų, jis suriko, parpuolė prieš jį ir garsiai tarė: „Kas tau
darbo su manim, Jėzau, Aukščiausiojo Dievo Sūnau?
Meldžiu tave, nekankink manęs!“ 29 (Mat jis buvo
beįsakąs netyrajai dvasiai išeiti iš to žmogaus, nes ji daug
kartų jį laikė sugriebusi, ir nors jį surišdavo grandinėmis
bei pančiais [jo kojas] ir saugodavo, jis sutraukydavo
ryšius ir būdavo velnio varomas į tyrus.) 30 Jėzus paklausė
jį: „Kuo tu vardu?“ Jis tarė: „Legionas“, nes daug velnių
buvo įėję į jį. 31 Ir jie maldavo jį, kad jiems neįsakytų

---

[t]**8,26** Kt. Mss: gadarėnų; kt.: gergesėnų; taip pat 37 skn.

nueiti į bedugnę. 32 Ten, kalne, ganėsi didoka kiaulių
kaimenė. Ir jie maldavo jį, kad jis leistu jiems įeiti į
jas. Ir jis leido jiems. 33 Išėję iš žmogaus velniai įėjo į
kiaules, o kaimenė skubiai pasileido skardžiu žemyn į
ežerą ir prigėrė. 34 Pamatę, kas buvo atsitikę, piemenys
paspruko ir [tai] pranešė miestui ir sodyboms. 35 Žmonės
išėjo pamatyti, kas buvo atsitikę. Jie atėjo pas Jėzų ir
rado žmogų, iš kurio velniai buvo išėję, sėdint prie
Jėzaus kojų apsivilkusį ir sveiko proto, ir išsigando. 36 O
mačiusieji jiems papasakojo, kaip velnių apsėstasis buvo
išgydytas. 37 Tada visa gerasėnų apylinkės daugybė prašė
jį pasišalinti nuo jų, nes juos buvo apėmusi didelė baimė.
Įlipęs į valtį, jis sugrįžo. 38 O vyras, iš kurio buvo išėję
velniai, meldė jį, kad galėtų būti su juo, bet jis atleido jį,
sakydamas: 39 „Grįžk į savo namus ir papasakok viską,
ką Dievas tau padarė“. Jis nuėjo ir skelbė po visą miestą
viską, ką Jėzus jam buvo padaręs.

Jėzus prikelia Jairo dukterį ir išgydo kraujoplūdžiu sergančią moterį

(Mt 9, 18–26; Mk 5, 21–43)

40 Jėzui sugrįžus, jį mielai priėmė minia, nes visi jo
laukė. 41 Ir štai atėjo vienas vyras, vardu Jairas. Jis
buvo sinagogos pirmininkas. Puolęs Jėzui į kojas, jis
maldavo jį užeiti į jo namus, 42 nes turėjo vienintelę
dukterį kokios dvylikos metų, ir ji merdėjo. Jam einant,
minios spaudė jį iš visų pusių. 43 Viena moteris, kuri
dvylika metų buvo sirgusi kraujoplūdžiu[u] ir kurios niekas
neįstengė pagydyti, 44 priėjusi iš užnugario palietė jo

---

[u] **8,43** Kt. Mss + ir išleidusi gydytojams visą savo išlaikymą

drabužio kutą, ir tuojau sustojo jos kraujoplūdis. 45 Tada
Jėzus tarė: „Kas yra tas, kuris mane palietė?“ Visiems
ginantis, Petras tarė: „Mokytojau, minios tave spaudžia iš
visų pusių ir stumia“. 46 Bet Jėzus tarė: „Kažkas palietė
mane, nes pajutau iš manęs išėjusią jėgą“. 47 Moteris,
pamačiusi, kad neliko nepastebėta, drebėdama priėjo ir,
parpuolusi prieš jį, pasisakė visų žmonių akivaizdoje,
dėl kurios priežasties ji buvo jį palietusi ir kaip tuojau
pagijusi. 48 Tada jis jai tarė: „Dukterie, tavo tikėjimas
išgydė tave. Eik rami!“ 49 Jam tebekalbant, vienas atėjo iš
sinagogos pirmininko namų ir sakė: „Tavo duktė numirė.
Nebevargink Mokytojo“. 50 Bet Jėzus, tai išgirdęs, jam
atsakė: „Nebijok, tik tikėk, ir ji bus išgelbėta“. 51 Atėjęs į
namus, jis niekam neleido įeiti su savim, tik Petrui, Jonui,
Jokūbui ir mergaitės tėvui bei motinai. 52 Visi raudojo ir
mušėsi į krūtinę dėl jos. Bet jis tarė: „Neraudokite, nes ji
nenumirė, tik miega“. 53 Jie juokėsi iš jo, žinodami, kad ji
mirusi. 54 Bet jis, paėmęs ją už rankos, sušuko: „Mergaite,
kelkis!“ 55 Jos dvasia sugrįžo, ir ji tuojau atsikėlė. Jis liepė
duoti jai valgyti. 56 Jos gimdytojai nepaprastai nustebo, o
jis jiems įsakė niekam nesakyti to įvykio.

Dvylikos misija

(Mt 10, 5–15; Mk 6, 7–13)

9 1 Sušaukęs Dvylika, jis davė jiems galią ir valdžią
visiems velniams tramdyti ir ligoms gydyti, 2 Jis
išsiuntė juos Dievo karalystės skelbti ir gydyti. 3 Jis
jiems tarė: „Nieko neimkite kelionei: nei lazdos, nei
kelionmaišio, nei duonos, nei pinigų, ir neturėkite dviejų
apatinių. 4 Į kuriuos tik namus įeisite, ten pasilikite, ir
iš ten toliau eikite. 5 O kur tik žmonės nepriims jūsų,

išeidami iš to miesto, nusikratykite dulkes nuo kojų jiems
įspėti“. 6 Taigi išėję jie traukė iš kaimo į kaimą, visur
skelbdami gerąją naujieną ir visur gydydami.

Herodas ir Jėzus

(Mt 14, 1–l2; Mk 6, 14–29)

7 Tetrarchas Herodas išgirdo apie visus įvykius ir
nežinojo ką manyti, nes vieni sakė, kad Jonas prikeltas iš
numirusių, 8 kiti, kad Elijas pasirodęs, vėl kiti, kad vienas
iš senovinių pranašų prisikėlęs. 9 Bet Herodas tarė: „Jonui
aš nukirsdinau galvą. Bet kas yra šitas, apie kurį girdžiu
tokių dalykų?“ Ir jis ieškojo progos jį pamatyti.

Jėzus pasotina penkis tūkstančius

(Mt 14, 13–21; Mk 6, 30–44; Jn 6, 1–14)

10 Sugrįžę apaštalai papasakojo jam visa, ką buvo
padarę. Juos pasiėmęs, jis pasitraukė sau į miestą,
vadinamą Betsaida. 11 Bet minios, tai sužinojusios,
nusekė paskui jį. Jas priėmęs, jis kalbėjo joms apie Dievo
karalystę ir gydė tuos, kuriems reikėjo gydymo. 12 Diena
ėmė slinkti vakarop. Priėję Dvylika jam tarė: „Paleisk
žmones, kad jie, nuėję į aplinkinius kaimus ir sodybas,
rastų nakvynę ir maisto, nes čia esame nuošalioje
vietoje“. 13 Bet jis jiems tarė: „Jūs duokite jiems valgyti!“
Jie atsakė: „Mes neturime daugiau kaip penkis duonos
kepalus ir dvi žuvis – nebent nuėję mes nupirktume
maisto visiems šitiems žmonėms“. 14 Mat buvo kokie
penki tūkstančiai vyrų. Bet jis tarė savo mokiniams:
„Susodinkite juos eilėmis po penkias dešimtis“. 15 Jie
taip padarė ir visus susodino. 16 Paėmęs tuos penkis
kepalus ir tas dvi žuvis, jis pažvelgė į dangų, palaimino

juos, sulaužė ir davė mokiniams, kad tie pateiktų miniai.
17 Visi valgė ir privalgė iki soties, ir buvo surinkta dvylika
pintinių jiems atlikusių trupinių.

Petro išpažinimas

(Mt 16, 13–19; Mk 8, 27–29)

18 Kai jis vienas meldėsi, kartu su juo buvo jo mokiniai,
ir jis paklausė juos: „Ką minios sako mane esant?“ 19 Jie
atsakė: „Joną Krikštytoją, kiti Eliją, dar kiti, kad vienas iš
senovinių pranašų prisikėlęs“. 20 Jis paklausė juos: „O jūs
ką sakote mane esant?“ Petras atsakė: „Dievo Mesiją[v]“.

Jėzus pranašauja savo mirtį ir prisikėlimą

(Mt 16, 20–28; Mk 8, 30–9, 1)

21 Jis griežtai jiems įsakė niekam to nesakyti. 22 Jis
tarė: „Žmogaus Sūnus turi daug kentėti, būti vyresniųjų,
vyriausiųjų kunigų ir Rašto žinovų atmestas, nužudytas ir
trečiąją dieną prikeltas“. 23 Jis sakė visiems: „Jei kas nori
eiti paskui mane, teišsižada savęs, kasdien tepasiima savo
kryžių ir teseka paskui mane. 24 Nes kas norės išgelbėti
savo gyvybę, pražudys ją, o kas pražudys savo gyvybę
dėl manęs, išgelbės ją. 25 Nes kokią naudą turėtų žmogus,
jei laimėtų visą pasaulį, o save patį pražudytų ar prarastų?
26 Nes kas gėdijasi manęs ir mano žodžių, to Žmogaus
Sūnus gėdysis, kai jis ateis su savo bei Tėvo ir šventųjų
angelų šlove. 27 Iš tiesų jums sakau: yra kai kurie iš čia
stovinčiųjų, kurie tikrai neragaus mirties, iki išvys Dievo
karalystę“.

---

[v] **9,20** Arba: Kristų

Jėzaus atsimainymas

(Mt 17, 1–8; Mk 9, 2–8)

28 Kai, pasakius šituos žodžius, buvo praėjusios kokios
aštuonios dienos, pasiėmęs Petrą, Joną ir Jokūbą, jis
užlipo į kalną melstis. 29 Jam besimeldžiant, jo veido
išvaizda pasidarė kitokia ir jo apdaras spinduliuojančiai
baltas. 30 Ir štai du vyrai kalbėjosi su juo. Jie buvo Mozė ir
Elijas. 31 Pasirodę šlovėje, jie kalbėjo apie jo iškeliavimą,
kurį jis netrukus turėjo atlikti Jeruzalėje. 32 Petras ir jo
draugai buvo mieguisti, bet, ⌜visiškai nubudę⌝[w], jie išvydo
jo šlovę ir tuos du vyrus, kurie stovėjo su juo. 33 Tiems
nuo jo besiskiriant, Petras tarė Jėzui: „Mokytojau, gera,
kad mes čia esame! Padarykime tris palapines: vieną tau,
vieną Mozei ir vieną Elijui“. (Jis nesižinojo, ką sakąs.)
34 Jam tai besakant, užėjo debesis ir apdengė juos šešėliu.
Jie išsigando, kai įėjo į debesį. 35 Ir iš debesies pasigirdo
balsas, kuris sakė: „Šitas yra mano Sūnus, Išrinktasis. Jo
klausykite!“ 36 Balsui pasigirdus, Jėzus liko[x] vienas. Jie
tylėjo ir tomis dienomis niekam nieko nepasakojo iš to,
ką buvo regėję.

Jėzus pagydo piktos dvasios apsėstą berniuką

(Mt 17, 14–18; Mk 9, 14–27)

37 Kitą dieną, jiems nulipus nuo kalno, jį pasitiko
didelė minia. 38 Ir štai vienas vyras iš minios sušuko:
„Mokytojau, meldžiu tave, pažvelk į mano sūnų, nes
jis yra mano vienintelis. 39 Štai dvasia pagauna jį, ir

---

[w] **9,32** Arba: kadangi tebebudėjo

[x] **9,36** Lit. buvo rastas

jis staiga sušunka. Ji taip tąso jį, kad jis apsiputoja, ir
sunkiai atstoja nuo jo, jį nukamuodama. 40 Meldžiau tavo
mokinius, kad jie išvarytų ją, bet negalėjo“. 41 Jėzus
atsakė: „O netikinti ir iškrypusi karta, kaip ilgai turėsiu
būti su jumis ir pakęsti jus? Atvesk čia savo sūnų!“ 42 Jam
dar beprieinant, velnias parbloškė jį ir tąsė. Bet Jėzus
sudraudė netyrąją dvasią, pagydė tą vaiką ir jį atidavė jo
tėvui. 43 Visi apstulbo iš nustebimo dėl Dievo didingos
galios.

Jėzus vėl pranašauja savo mirtį

(Mt 17, 22–23; Mk 9, 30–32)

Visiems stebintis visais darbais, kuriuos jis darė, jis tarė
savo mokiniams: 44 „Jūs dėkitės į ausis šituos žodžius:
Žmogaus Sūnus turi būti atiduotas į žmonių rankas“.
45 Bet jie nesuprato šito pasakymo; jis[y] buvo jiems taip
paslėptas, kad jie nesuvokė jo, ir jie bijojo klausti jo apie
tą pasakymą.

Kas yra didžiausias?

(Mt 18, 1–5; Mk 9, 33–37)

46 Tarp jų kilo ginčas, kuris iš jų galėtų būti didžiausias.
47 Bet Jėzus, nuvokdamas jų širdies mintis, paėmė vaiką,
jį pastatė šalia savęs 48 ir jiems tarė: „Kas priima šitą
vaiką mano vardu[z], mane priima, o kas mane priima,
priima tą, kuris mane siuntė, nes kas tarp jūsų visų yra
mažiausias, tas yra didis[a]“.

---

[y]**9,45** T.y. jo reikšmė

[z]**9,48** T.y. tartum jis būtų aš

[a]**9,48** Arba: didžiausias

Egzorcistas pašalietis

(Mk 9, 38–40)

49 Jonas atsiliepdamas tarė: „Mokytojau, mes matėme
vieną žmogų, tavo vardu išvarinėjantį velnius, ir jam
draudėme, nes jis neseka paskui [tave] su mumis“. 50 Bet
Jėzus jam tarė: „Nedrauskite, nes kas nėra prieš jus, yra
už jus“.

KELIONĖ Į JERUZALĘ

(9, 51–10, 24)

Samariečių kaimas nepriima Jėzaus

51 Sueinant jo dangun paėmimo laikui, jis tvirtai
pasiryžo keliauti į Jeruzalę. 52 Jis išsiuntė pirma savęs
pasiuntinius, ir jie nukeliavę užsuko į samariečių kaimą,
kad jam paruoštų [nakvynę]. 53 Bet tie nepriėmė jo, nes
jis ryžosi keliauti į Jeruzalę. 54 Tai patyrę, mokiniai
Jokūbas ir Jonas tarė: „Viešpatie, ar nori, kad lieptume
ugniai nusileisti iš dangaus ir sunaikinti juos?“ 55 Bet jis
atsigręžęs sudraudė juos. 56 Ir jie nukeliavo į kitą kaimą.

Žadantys sekti paskui Jėzų su sąlyga

(Mt 8, 19–22)

57 Jiems einant keliu, vienas žmogus jam tarė: „Seksiu
paskui tave, kur tik tu eisi“. 58 Bet Jėzus jam tarė: „Lapės
turi urvus ir dangaus paukščiai lizdus, o Žmogaus Sūnus
neturi kur galvos priglausti“. 59 Kitam jis tarė: „Sek
paskui mane. Bet šis tarė: „Viešpatie, leisk man pirma
nueiti ir palaidoti savo tėvą“. 60 Bet jis jam tarė: „Palik
mirusiesiems laidoti jų mirusiuosius, o tu eik ir skelbk

Dievo karalystę“. 61 Dar kitas sakė: „Seksiu paskui
tave, Viešpatie, bet pirma leisk man atsisveikinti su
savo namiškiais“. 62 Bet Jėzus jam tarė: „Nė vienas,
pridėjęs ranką prie arklo ir žvalgąsis atgal, netinka Dievo
karalystei“.

Septyniasdešimt [dviejų] misija

10 1 Paskui Viešpats paskyrė kitus septyniasdešimt
[du] ir juos išsiuntė po du pirma savęs į kiekvieną
miestą ir vietą, kur jis pats ketino eiti. 2 Ir jis jiems sakė:
„Pjūtis, tiesa, didelė, bet darbininkų maža. Tad melskite
pjūties Viešpatį, kad jis išsiųstų darbininkų į savo pjūtį.
3 Eikite! Štai jus siunčiu kaip avinėlius tarp vilkų.
4 Nesineškite piniginės, nei kelionmaišio, nei sandalų, ir
nieko kelyje nesveikinkite. 5 Į kuriuos tik namus įeisite,
pirmiausia sakykite: ‚Ramybė šitiems namams!’ 6 Ir jei
ten bus ramybės sūnus, jūsų ramybė ilsėsis ant jo, o jei ne,
ji sugrįš pas jus. 7 Pasilikite tuose namuose, valgydami
ir gerdami, ką jie parūpins, nes darbininkas vertas savo
algos. Nesikilnokite iš namų į namus. 8 Į kurį tik miestą
įeisite, ir jus priims, valgykite, kas bus jums pateikta.
9 Gydykite jame esančius ligonius ir jiems sakykite:
‚Dievo karalystė yra prisiartinusi prie jūsų’. 10 Į kurį tik
miestą įeisite, ir jūsų nepriims, išėję į jo gatves, sakykite:
11 ‚Net jūsų miesto dulkes, prilipusias mums prie kojų,
jums nukratome. Tačiau tai žinokite: Dievo karalystė
yra prisiartinusi’. 12 Jums sakau: tą dieną Sodomai bus
lengviau pakęsti negu tam miestui“.

Vargas neatgailaujantiems miestams

(Mt 11, 20–24)

13 „Vargas tau, Chorazine! Vargas tau, Betsaida! Nes
jei Tyre ir Sidone būtų buvę padaryti tie galingi darbai,
kurie buvo padaryti jumyse, jie seniai su ašutine ir
pelenuose sėdėdami būtų atgailavę. 14 Tačiau Tyrui ir
Sidonui bus lengviau pakęsti teisme negu jums. 15 Ir tu,
Kafarnaume, argi būsi ligi dangaus išaukštintas? Ligi
hado[b] tu nugrimsi[c]! 16 Kas jūsų klauso, manęs klauso,
ir kas jus niekina, mane niekina. O kas mane niekina,
niekina Tą, kuris mane siunte“.

Septyniasdešimt [dviejų] sugrįžimas

17 Septyniasdešimt [du] sugrįžo su džiaugsmu ir sakė:
„Viešpatie, net velniai mums pasiduoda [įsakant] tavo
vardu!“ 18 Jis jiems tarė: „Stebėjau šėtoną, krintantį
iš dangaus kaip žaibą. 19 Štai aš esu davęs jums galią
mindžioti gyvates bei skorpionus ir visai priešo galybei
suvaldyti, ir niekas jums jokiu būdu nepakenks. 20 Tačiau
nesidžiaukite tuo, kad dvasios jums pasiduoda; verčiau
džiaukitės, kad jūsų vardai įrašyti danguje“.

Jėzus džiaugiasi tuo, kas Dievui patiko apreikšti

(Mt 11, 25–27; 13, 16–17)

21 Tą pačią valandą jis pradžiugo per Šventąją Dvasią ir
tarė: „Dėkoju tau, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie., kad
tai paslėpei nuo išmintingų bei protingų ir tai apreiškei

---

[b] **10,15** T.y. mirusiųjų buveinės

[c] **10,15** Kt. Mss: būsi nugramzdintas

kūdikiams. Taip, Tėve, nes tau taip patiko. 22 Viskas man
mano Tėvo atiduota, ir nė vienas nežino, kas yra Sūnus,
tik Tėvas, ir kas yra Tėvas, tik Sūnus ir tas, kuriam Sūnus
teikiasi jį apreikšti“. 23 Atsisukęs į mokinius, jis jiems
vieniems tarė: „Palaimintos akys, kurios regi, ką jūs
regite! 24 Nes jums sakau: daug pranašų ir karalių norėjo
pamatyti, ką jūs regite, bet nepamatė, ir išgirsti, ką jūs
girdite, bet neišgirdo“.

Palyginimas apie gailestingąjį samarietį

25 Štai vienas įstatymo žinovas atsistojo ir, jį
mėgindamas, paklausė: „Mokytojau, ką ⌜turiu daryti,
kad įgyčiau⌝[d] amžiną gyvenimą?“ 26 Jis jam tarė: „Kas
įstatyme parašyta? Kaip skaitai?“ 27 Šis atsakydamas
tarė: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdim,
visa savo siela, visomis savo jėgomis ir visu savo
protu, o savo artimą kaip save patį“. 28 Jėzus[e] jam tarė:
„Teisingai atsakei. Tai daryk, ir būsi gyvas“. 29 Bet jis,
norėdamas pasiteisinti, tarė Jėzui: „O kas yra mano
artimas?“ 30 Atsakydamas Jėzus tarė: „Vienas žmogus ėjo
iš Jeruzalės žemyn į Jerichą ir pateko į rankas[f] plėšikų,
kurie, jį išrengę ir primušę, nuėjo, palikdami pusgyvį.
31 Atsitiktinai vienas kunigas ėjo žemyn tuo keliu, bet,
jį pamatęs, praėjo kita kelio puse. 32 Taip pat ir levis,
atėjęs į tą vietą ir [jį] pamatęs, praėjo kita kelio puse.
33 Bet vienas keliaujantis samarietis atėjo, kur jis buvo,
ir pamatęs pasigailėjo. 34 Priėjęs jis aprišo jo žaizdas,

---

[d] **10,25** Lit. padaręs paveldėsiu

[e] **10,28** Lit. Jis

[f] **10,30** Lit. tarp plėšikų

užpildamas aliejaus ir vyno. Užsodinęs ant savo paties
gyvulio, jis nugabeno jį į viešbutį ir slaugė jį. 35 Kitą
dieną, išėmęs du denarus, jis padavė viešbučio savininkui
ir tarė: ‚Slaugyk jį, o tai, ką daugiau išleisi, aš grįždamas
tau apmokėsiu’. 36 Kuris iš šitų trijų tau atrodo buvęs
artimas to, kuris pateko į plėšikų rankas?“ 37 Jis tarė:
„Tas, kuris jo pasigailėjo“. Jėzus jam tarė: „Eik ir tu taip
pat daryk!“

Morta ir Marija

38 Jiems keliaujant, jis įėjo į vieną kaimą. Viena moteris,
vardu Morta, jį priėmė į savo namus. 39 Ir ji turėjo seserį,
vadinamą Marija, kuri, atsisėdusi prie Viešpaties kojų,
klausėsi jo kalbos. 40 O Morta buvo užsiėmusi daugeliu
patarnavimų. Priėjusi ji tarė: „Viešpatie, ar tau nerūpi, kad
mano sesuo paliko mane vieną patarnauti? Tad pasakyk
jai, kad ji man padėtų“. 41 Bet Viešpats jai atsakė: „Morta,
Morta, tu rūpiniesi ir vargíniesi daugeliu dalykų, 42 o
reikia tik vieno. Mat Marija išsirinko gerąją dalį, kuri
nebus iš jos atimta“.

Jėzus moko savo mokinius melstis

(Mt 6, 9–15; 7, 7–11)

11 1 Jis meldėsi vienoje vietoje. Kai jis liovėsi
[meldęsis], vienas iš jo mokinių jam tarė:
„Viešpatie, pamokyk mus melstis, kaip ir Jonas mokė
savo mokinius“. 2 Jis jiems tarė: „Kai meldžiatės,
sakykite: Tėve, tebūnie šventu laikomas tavo vardas.
Teateinie tavo karalystė. 3 Mūsų duonos šiai dienai[g] duok

---

[g] **11,3** Arba: išsilaikymui

mums kasdien 4 ir atleisk mums mūsų nuodėmes, nes ir
mes patys atleidžiame kiekvienam, kuris mums kaltas, ir
nevesk mūsų į mėginimą[h]“.

Palyginimas apie nepaliaujantį prašytoją

5 Paskui jis jiems tarė: „Kuris iš jūsų, turėdamas draugą,
eis pas jį vidunaktį ir jam sakys: ‚Drauge, paskolink
man tris duonos kepalus, 6 nes mano draugas atvyko iš
kelionės pas mane ir neturiu ko jam pateikti’, 7 o anas iš
vidaus atsakys: ‚Nekvaršink manęs! Durys jau užsklęstos,
ir mano vaikai su manim lovoje; negaliu keltis ir tau
duoti’? 8 Jums sakau: net jei jis neatsikels ir neduos
jam dėl to, kad jis yra jo draugas, tačiau dėl jo įkyrumo
atsikels ir duos jam, kiek tik jam reikia.

Maldos veiksmingumas

9 Tad aš jums sakau: prašykite, ir bus jums duota;
ieškokite, ir rasite; belskite, ir bus jums atidaryta. 10 Nes
kiekvienas, kas prašo, gauna; kas ieško, randa, ir tam,
kuris beldžiasi, ⌜bus atidaryta⌝[i]. 11 Jei kurį tėvą iš jūsų
sūnus prašys[j] žuvies, argi jis vietoj žuvies paduos jam
gyvatę? 12 Arba, jei jis prašys kiaušinio, argi paduos jam
skorpioną? 13 Taigi, jei jūs, būdami nelabi, mokate duoti
savo vaikams gerų dovanų, kaip juo labiau ⌜Tėvas iš
dangaus⌝[k] duos Šventąją Dvasią tiems, kurie jį prašo“.

---

[h] **11,4** Arba: pagundą

[i] **11,10** Kt. Mss: atidaroma

[j] **11,11** Kt. Mss + duonos, argi jam paduos akmenį? Arba, jei [jis prašys]

[k] **11,13** Kt. Mss: Tėvas, kuris [duoda] iš dangaus

Jėzus ir Beelzebulas

(Mt 12, 22–30; Mk 3, 20–27)

14 Jis išvarė ⸢nebylį velnią⸣[l]. Velniui išėjus, nebylys
prakalbo, ir minios stebėjosi. 15 Bet kai kurie iš jų tarė:
„Jis per Beelzebulą, velnių valdovą, išvaro velnius“.
16 Kiti mėgindami reikalavo iš jo ženklo iš dangaus.
17 Bet jis, žinodamas jų mintis, jiems tarė: „Kiekviena
savyje nevieninga[m] karalystė nusiaubiama, ir namai
griūva ant namų. 18 Jeigu ir šėtonas nesutinka su savim,
kaip išsilaikys jo karalystė? Nes jūs sakote, kad aš per
Beelzebulą išvarau velnius. 19 Bet jei aš per Beelzebulą
išvarau velnius, tai per ką išvaro jūsų sūnūs? Todėl
jie bus jūsų teisėjai. 20 Bet jei aš Dievo pirštu išvarau
velnius, tai, aišku, pas jus yra atėjusi Dievo karalystė.
21 Kol stipruolis, gerai apsiginklavęs, saugo savo rūmus,
saugi jo nuosavybė. 22 Bet kai stipresnis už jį užpuolęs
jį nugali, jis[n] atima jo ginklus, kuriais jis pasitikėjo, ir
išdalija jo grobį[o]. 23 Kas ne su manim, tas prieš mane, ir
kas nesurenka[p] su manim, tas išsklaido.

Netyrosios dvasios sugrįžimas

(Mt 12, 43–45)

24 Kai netyroji dvasia išeina iš žmogaus, ji pereina
per bevandenes vietas, ieškodama atilsio vietos. Bet

---

[l] **11,14** Kt. Mss: velnią, ir tas buvo nebylys

[m] **11,17** Lit. padalyta prieš save (t.y. pasidalijusi į dvi grupes, kovojančias viena su kita)

[n] **11,22** T.y. stipresnysis

[o] **11,22** T.y. ką stipruolis buvo pasigrobęs

[p] **11,23** Būtent kaip piemuo savo avis į avidę

nerasdama ji[q] sako: ‚Grįšiu į savo namus, iš kur išėjau’.
25 Parėjusi ji randa juos iššluotus ir sutvarkytus. 26 Tada ji
eina ir pasiima septynias kitas dvasias, piktesnes už save,
ir įėjusios jos ten apsigyvena. Taip paskutinė to žmogaus
būklė pasidaro blogesnė už pirmutinę“.

Kas yra tikrai palaimintas?

27 Jam tai besakant, viena moteris iš minios balsiai jam
tarė: „Palaimintos įsčios, kurios tave nešiojo, ir krūtys,
kurias žindei!“ 28 Bet jis tarė: „Geriau sakyti: palaiminti
yra tie, kurie klauso Dievo žodžio ir jo laikosi!“

Žmonės reikalauja ženklo

(Mt l2, 38–42; Mk 8, 12)

29 Minioms gausiau renkantis prie jo, jis pradėjo sakyti:
„Šita karta yra pikta karta. Ji reikalauja ženklo, bet jai
nebus duota jokio kito ženklo, kaip tik Jonos ženklas.
30 Būtent, kaip Jona tapo ženklu ninevičiams, taip ir
Žmogaus Sūnus bus šitai kartai. 31 Pietų karalienė bus
prikelta teismo dieną su šitos kartos žmonėmis ir juos
pasmerks, nes ji atėjo nuo žemės pakraščių pasiklausyti
Saliamono išminties, o štai čia daugiau kaip Saliamonas!
32 Ninevičiai prisikels teismo dieną su šita karta ir ją
pasmerks, nes jie atgailavo, atsakydami į Jonos skelbimą,
o štai čia daugiau kaip Jona!

---

[q] **11,24** Kt. Mss + tada

Kūno žiburys

(Mt 5, 15; 6, 22–23)

33 Nė vienas, uždegęs žiburį, nededa jo į slaptą vietą
⸢nė po saiku⸣[r], bet į žibintą, kad įeinantieji matytų šviesą.
34 Tavo akis yra kūno žiburys. Kai tavo akis sveika, tai
ir visas tavo kūnas šviesus; o kai ji nesveika, tai ir tavo
kūnas tamsus. 35 Tad stebėk, ar tavyje esanti šviesa nėra
tamsa. 36 Taigi, jei visas tavo kūnas šviesus, neturintis
jokios dalies tamsios, jis bus visas šviesus, kaip kada
žiburys tave apšviečia savo spinduliais“.

Jėzus apkaltina fariziejus ir Rašto žinovus

(Mt 23, 1–36; Mk 12, 38–40; Lk 20, 45–47)

37 Jam baigus kalbėti, vienas fariziejus jį pasikvietė
pietauti su juo. Įėjęs jis atsisėdo už stalo. 38 Tai
pamatęs, fariziejus stebėjosi, kad jis pirma, prieš pietus,
nenusiplovė. 39 Bet Viešpats jam tarė: „Dabar jūs,
fariziejai, valote taurės ir dubens išviršinę pusę, bet
jūsų vidus yra pilnas gobšumo ir piktybės. 40 Paikieji!
Ar ne tas, kuris padarė išorę, padarė ir vidų? 41 Tačiau
tai, kas yra viduje[s], duokite kaip išmaldą, ir štai visa
bus jums tyra. 42 Bet vargas jums, fariziejams, nes jūs
duodate dešimtinę iš mėtų, rūtų ir visokių valgomų žolių,
bet apeinate teisingumą ir Dievo meilę! Šituos dalykus
būtinai reikėjo vykdyti ir anų neapleisti. 43 Vargas jums,
fariziejams, nes jūs mėgstate pirmąsias kėdes sinagogose
ir sveikinimus turgavietėse! 44 Vargas jums, nes jūs esate

---

[r] **11,33** ~ kt. Mss.

[s] **11,41** T.y. taurėje ir lėkštėje

kaip nematomi kapai, ir žmonės, kurie vaikščioja viršum
jų, to nežino“. [45] Atsiliepdamas vienas iš įstatymo žinovų
jam sakė: „Mokytojau, tai sakydamas, tu ir mus įžeidi“.
[46] Bet jis tarė: „Vargas ir jums, įstatymo žinovams, nes
jūs apkraunate žmones sunkiai pakeliamomis naštomis, o
patys nė vienu savo pirštu nepaliečiate tų naštų! [47] Vargas
jums, nes jūs statote pranašams paminklus, o jūsų tėvai
užmušė juos! [48] Taigi jūs esate liudytojai ir pritariate
savo tėvų darbams, nes tie, tiesa, užmušė juos, o jūs
statote[t]. [49] Todėl ir Dievo Išmintis pasakė: ‚Aš siųsiu pas
juos pranašų ir apaštalų, ir kai kuriuos iš jų jie užmuš ir
persekios’, – [50] kad iš šitos kartos būtų išreikalautas visų
pranašų kraujas, išlietas nuo pasaulio sukūrimo, [51] nuo
Abelio kraujo iki kraujo Zacharijo, žuvusio tarp aukuro
ir šventyklos. Taip! Jums sakau: jis bus išreikalautas iš
šitos kartos! [52] Vargas jums, įstatymo žinovams, nes jūs
pasiėmėte žinojimo raktą! Jūs patys neįėjote ir norintiems
įeiti kliudėte“. [53] Jam iš ten išėjus, Rašto žinovai ir
fariziejai pradėjo smarkiai jam priešintis ir jį kvosti apie
daugelį dalykų, [54] tykodami jį pagauti ˹ką nors sakant˺[u].[v]

Įspėjimas apie veidmainystę

12 [1] Tuo metu, kai buvo susirinkę tiek minios
tūkstančių, kad jie vieni kitus mindė, jis pradėjo
sakyti pirmučiausia savo mokiniams: „Saugokitės
fariziejų raugo, kuris yra veidmainystė. [2] Nieko nėra
uždengta, kas nebus atidengta, ir nieko paslėpta, kas

---

[t] **11,48** Kt. Mss + jiems paminklus

[u] **11,54** Lit. kuo nors iš jo burnos

[v] **11,54** Kkr. Mss + kad galėtų jį apkaltinti

nepasidarys žinoma. [3] Todėl ką tik sakėte tamsoje, bus
girdima šviesoje, ir ką šnibždėjote į ausį vidiniuose
kambariuose, bus skelbiama ant stogų.

Ko bijoti?

(Mt 10, 38–31)

[4] Sakau jums, savo draugams: nebijokite tų, kurie
užmuša kūną ir paskui nieko daugiau nebegali padaryti.
[5] Jums parodysiu, ko turite bijoti: bijokite to, kuris
užmušęs turi galią įmesti į pragarą[w]; taip, jums sakau, to
bijokite! [6] Ar ne penki žvirbliai parduodami už du centus?
Tačiau nė vienas iš jų nėra Dievo[x] pamirštas. [7] Tikrai,
net jūsų galvos plaukai visi suskaičiuoti! Nebijokite! Jūs
vertesni už daugelį žvirblių.

Paraginimas viešai išpažinti Kristų

(Mt 10, 32–33; 12, 32; 10, 19–20)

[8] Jums sakau: kiekvienas, kuris išpažins mane žmonių
akivaizdoje, tą ir Žmogaus Sūnus išpažins Dievo
angelų akivaizdoje. [9] O kas užsigins manęs žmonių
akivaizdoje, to bus užsiginta Dievo angelų akivaizdoje.
[10] Ir kiekvienam, kuris tars žodį prieš Žmogaus Sūnų, bus
atleista. Bet tam, kuris Šventajai Dvasiai piktžodžiaus,
nebus atleista. [11] Kai jie ves jus į sinagogas, pas valdovus
ir vyresnybes, nesirūpinkite, kaip ar kuo apsiginsite ar
ką sakysite, [12] nes Šventoji Dvasia tą pačią valandą jus
pamokys, ką reikia sakyti“.

---

[w] **12,5** Lit. geheną

[x] **12,6** Lit. Dievo akivaizdoje

Palyginimas apie turtingąjį kvailį

13 Vienas iš minios jam tarė: „Mokytojau, pasakyk
mano broliui, kad jis pasidalytų su manim palikimą“.
14 Bet jis tarė: “Žmogau, kas mane paskyrė jums teisėju
ar dalytoju?“ 15 Jis jiems tarė: „Rūpestingai[y] saugokitės
visokio godo, nes jei kas ir turi perteklių, jo gyvybė
nepriklauso nuo to, ką jis turi“. 16 Ir jis pasakė jiems
palyginimą: „Vieno turtingo žmogaus laukai gerai
užderėjo. 17 Ir jis sau mąstė: ‚Kas man daryti, kad neturiu
kur suvalyti savo derliaus?’ 18 Jis tarė: ‚Štai ką padarysiu:
nuardysiu savo klojimus ir didesnius pastatysiu, ir ten
suvalysiu visus savo javus bei gėrybes. 19 Tada sakysiu
savo sielai: Siela, tu turi daug gėrybių, sukrautų daugeliui
metų. Ilsėkis, valgyk, gerk, linksminkis!’ 20 Bet Dievas
jam tarė: ‚Kvaily, šiąnakt pat tavo gyvybė bus atreikalauta
iš tavęs. O ką priruošei – kam teks?’ 21 Taip yra tam, kuris
krauna sau turtus, bet nėra turtingas pas Dievą“.

Nebūkite susirūpinę savo gyvybe

(Mt 6, 25–34; 19–21)

22 Jis tarė savo mokiniams: „Todėl jums sakau: nebūkite
susirūpinę savo gyvybe – tuo, ką valgysite, nė savo kūnu
– tuo, ką vilkėsite, 23 nes gyvybė svarbesnė už valgį, o
kūnas – už apdarą. 24 Pamąstykite apie varnus! Jie nei sėja,
nei pjauna; jie neturi sandėlio nė klojimo, tačiau Dievas
juos pamaitina. Kaip daug jūs vertesni už paukščius!
25 Kas iš jūsų rūpindamasis gali pridėti valandą[z] prie savo

---

[y]**12,15** Lit. žiūrėkite ir

[z]**12,25** Lit. mastą

amžiaus? 26 Taigi, jei negalite [padaryti] nė [tokio] labai
mažo dalyko, ko esate susirūpinę visais kitais dalykais?
27 Pamąstykite apie lelijas – kaip jos auga! Jos nei ⌜dirba,
nei verpia⌝[a]. Tačiau jums sakau: nė Saliamonas visoje
savo šlovėje nebuvo apsivilkęs, kaip viena iš šitų. 28 Jeigu
Dievas taip apvelka žolę, šiandien augančią lauke, o
rytoj metamą į krosnį, kaip juo labiau jus, mažatikiai!
29 Jūs irgi negalvokite vis apie tai, ką valgysite ar ką
gersite, ir nebūkite susirūpinę! 30 Mat viso to trokšta
pasaulio pagonys. O jūsų Tėvas žino, kad jums to reikia.
31 Verčiau ieškokite jo karalystės, ir tai bus jums pridėta.
32 Nebijok, mažoji kaimene, nes jūsų Tėvui patiko jums
duoti karalystę.

Lobis danguje

33 Parduokite savo nuosavybę ir atiduokite kaip išmaldą.
Pasirūpinkite nesusidėvinčių piniginių, neišsenkantį lobį
danguje, kur vagis neprieina ir kandis nesuėda, 34 nes kur
yra jūsų lobis, ten bus ir jūsų širdis.

Pasakymai apie budrumą ir ištikimybę

(Mt 24, 45–51)

35 Tebūnie jūsų strėnos sujuostos ir žiburiai degantys!
36 Ir jūs būkite panašūs į žmones, laukiančius savo
valdovo, kada tik jis pargrįš iš vestuvių, kad, kai tik
parvyks ir pasibels, tuojau jam atidarytų. 37 Laimingi
tie vergai, kuriuos parėjęs valdovas ras budinčius. Iš
tiesų jums sakau: jis susijuos, pasodins juos prie stalo
ir priėjęs jiems patarnaus. 38 Jei jis pareitų per antrąją

---

[a]**12,27** Kt. Mss: nei verpia, nei audžia

ar trečiąją nakties sargybą ir tokius juos rastų, laimingi
yra tie[b]! 39 Bet tai žinokite: jei šeimininkas būtų žinojęs,
kurią valandą ateis vagis, jis[c] nebūtų leidęs ˹įsibrauti į˺[d]
savo namus. 40 Jūs irgi būkite pasiruošę, nes Žmogaus
Sūnus ateis tą valandą, kurią nelaukiate“. 41 Petras
tarė: „Viešpatie, ar mums sakai šitą palyginimą, ar ir
visiems?“ 42 Viešpats tarė: „Kas gi yra tas ištikimas [ir]
protingas ūkvedys, kuriam valdovas paves prižiūrėti savo
namų tarnus, kad jiems išduotų tinkamu laiku nustatytą
maisto davinį? 43 Laimingas tas vergas, kurį parėjęs jo
valdovas ras taip darantį. 44 Iš tiesų jums sakau: jis jį
paskirs visų savo turtų valdytoju. 45 Bet jei tas vergas
sau[e] tars: ‚Mano valdovas užtrunka pareiti’ ir pradės
mušti tarnus ir tarnaites, valgyti, gerti ir girtauti, 46 tai to
vergo valdovas pareis dieną, kai jis nelaukia, ir valandą,
kurios jis nežino, ˹jį perkirs pusiau˺[f] ir duos jam dalį su
neištikimaisiais. 47 Tas vergas, kuris žinojo savo valdovo
valią, bet nepriruošė ar nepadarė, kaip jis norėjo, gaus
daug kirčių. 48 O kas nežinojo ir padarė tai, kas nusipelno
kirčių, mažai gaus. Iš kiekvieno, kuriam daug duota, bus
daug reikalaujama, ir kam daug patikėta, iš to daugiau
bus paieškota.

---

[b]**12,38** Kkr. Mss + vergai

[c]**12,39** Kt. Mss + būtų budėjęs ir

[d]**12,39** Lit. prakasti

[e]**12,45** Lit. savo širdyje

[f]**12,46** Arba: griežčiausiai nubaus; arba: atskirs [nuo ištikimųjų]

Nesantaika dėl Jėzaus

(Mt 10, 34–36)

[49] Atėjau ugnies sviesti į žemę, ir kaip noriu, kad ji jau
būtų uždegta! [50] Bet krikštu turiu būti pakrikštytas, ir
kaip sunkiai esu spaudžiamas, iki tai bus atlikta! [51] Ar
manote, kad atėjau taikos duoti žemėje? Ne, jums sakau,
bet veikiau nesantaikos! [52] Nes nuo šiol penki vienuose
namuose bus pasidalijų: trys [eis] prieš du ir du prieš tris.
[53] Bus pasidalijų: tėvas eis prieš sūnų ir sūnus prieš tėvą,
motina prieš dukterį ir duktė prieš motiną, anyta prieš
savo marčią ir marti prieš anytą“.

Nemokėjimas dabartinio laiko aiškinti

(Mt 16, 2–3)

[54] Jis sakė ir minioms: „Kai matote debesį kylant iš
vakarų, tuojau sakote: ‚Lietus ateina’, ir taip įvyksta. [55] Ir
kai pietų vėją pučiant, sakote: ‚Bus kaitra’, ir įvyksta.
[56] Veidmainiai! Žemės ir dangaus reiškinį mokate aiškinti,
bet kaip šito laiko nemokate aiškinti?

Susitarimas su kaltintoju

(Mt 5, 25–26)

[57] Kodėl jus patys nenusprendžiate tai, kas teisu? [58] Mat
kai eini su savo kaltintoju pas valdininką, kelyje pasistenk
⌜susitarti su juo⌝[g], kad jis kartais nenutemptų tavęs
pas teisėją. Teisėjas tave perduos teismo vykdytojui, o
teismo vykdytojas tave įmes į kalėjimą. [59] Tau sakau: tu

---

[g] **12,58** Lit. nusikratyti jo

jokiu būdu neišeisi iš ten, iki būsi sumokėjęs paskutinį
pinigėlį“.

Atgaila ar žūtis

13 1 Tuo pat metu ten buvo kai kurie žmonės, kurie
jam pranešė apie galilėjiečius, kurių kraują Pilotas
buvo sumaišęs su jų aukomis. 2 Atsiliepdamas jis jiems
tarė: „Ar manote, kad tie galilėjiečiai buvo didesni
nusidėjėliai negu visi kiti galilėjiečiai, kadangi jie taip
nukentėjo? 3 Ne, jums sakau; bet jei neatgailausite, visi
panašiu būdu žūsite. 4 Arba anie aštuoniolika, ant kurių
užgriuvo Siloamo bokštas ir juos užmušė – ar manote,
kad jie buvo didesni nusikaltėliai negu visi kiti Jeruzalės
gyventojai? 5 Ne, sakau jums; bet jei neatgailausite, visi
taip pat žūsite“.

Palyginimas apie nevaisingą figmedį

6 Ir jis pasakė šitą palyginimą: „Vienas žmogus turėjo
figmedį, pasodintą savo vynuogyne. Jis atėjo ir ieškojo
jame vaisiaus, bet nerado. 7 Ir jis tarė vynuogininkui: ‚Štai
jau treji metai, kaip ateinu ieškodamas vaisiaus šitame
figmedyje, bet nerandu. Nukirsk jį! Kam jis dar žemę
alina?’ 8 Bet šis jam atsakė: Viešpatie, palik jį dar šiais
metais, kol jį apkasiu ir patręšiu. 9 Jei jis duos vaisių
ateityje[h], [gerai]; o jei ne, tai iškirsdinsi jį’“.

Šabatos dieną Jėzus pagydo sulinkusią moterį

10 Šabatos dieną jis mokė vienoje sinagogoje. 11 Ir štai
čia buvo moteris, aštuoniolika metų turėjusi negalės

---

[h] **13,9** Arba: kitais metais

dvasią[i]. Ji buvo sulinkusi ir visiškai negalėjo atsitiesti.
12 Ją pamatęs, Jėzus pasišaukė ir jai tarė: „Moterie,
tu esi išvaduota iš savo negalės!“ 13 Ir jis uždėjo ant
jos rankas. Ji tuojau atsitiesė ir garbino Dievą. 14 Bet
atsiliepdamas sinagogos pirmininkas, supykęs, kad Jėzus
pagydė šabatos dieną, sakė miniai: Yra šešios dienos,
kuriomis privalu dirbti. Tad jomis ateikite ir gydykitės, o
ne šabatos dieną“. 15 Bet Viešpats atsakydamas jam tarė:
„Veidmainiai! Ar kiekvienas iš jūsų šabatos dieną neatriša
savo jaučio ar asilo nuo ėdžių ir nenuveda pagirdyti? 16 O
šita moteris, kuri yra Abraomo duktė, kurią šėtonas laikė
surišęs jau aštuoniolika metų, ar neturėjo būti išvaduota
iš šito ryšio šabatos dieną?“ 17 Jam tai sakant, visi jo
priešininkai gėdijosi, o visa minia džiaugėsi visais jo
daromais šlovingais darbais.

Palyginimai apie garstyčių grūdą ir raugą

(Mt 13, 31–33; Mk 4, 30–32)

18 Taigi jis sakė: „Į ką panaši Dievo karalystė, ir su
kuo man ją palyginti? 19 Ji panaši į garstyčių grūdą, kurį
paėmęs žmogus pasėjo savo darže. Jis užaugo ir pavirto
medžiu, ir dangaus paukščiai susisuko gūžtas jo šakose“.
20 Ir vėl jis tarė: „Su kuo man palyginti Dievo karalystę?
21 Ji panaši į raugą, kurį paėmusi moteris įmaišė į tris
saikus miltų, kol viskas įrūgo“.

---

[i]**13,11** T.y. dvasią, kuri ją padarė negalingą, suluošintą

Ar maža bus išgelbimųjų?

(Mt 7, 13–14, 21–23)

22 Jis ėjo toliau per miestus ir kaimus, mokydamas ir
keliaudamas į Jeruzalę. 23 Kažkas jį paklausė: „Viešpatie,
ar maža bus išgelbimųjų?“ Jis jiems tarė: 24 „Stenkitės
visomis išgalėmis įeiti pro ankštas duris, nes, jums sakau,
daugelis bandys įeiti, bet neįstengs. 25 Kai šeimininkas
bus atsikėlęs ir užrakinęs duris, jūs pradėsite stovėti ir
belstis į duris, sakydami: ‚Viešpatie, atidaryk mums!’ O
jis atsakydamas jums tars: ‚Nežinau, iš kur jūs esate’.
26 Tada pradėsite sakyti: ‚Mes valgėme ir gėrėme tavo
akivaizdoje, ir tu mokei mūsų gatvėse’. 27 Bet jis jums
tars: ‚Nežinau, iš kur jūs esate. Atstokite nuo manęs,
visi piktadariai!’ 28 Ten bus verksmo ir dantų griežimo,
kai išvysite Abraomą, Izaoką, Jokūbą ir visus pranašus
Dievo karalystėje, o save laukan išmestus. 29 Ateis iš rytų
ir vakarų, iš šiaurės ir pietų, ir atsisės prie stalo Dievo
karalystėje. 30 Ir štai yra paskutinių, kurie bus pirmi, ir yra
pirmų, kurie bus paskutiniai“.

Herodas nori nužudyti Jėzų

(Mt 23, 37–39)

31 Tą pačią valandą priėjo kai kurie fariziejai ir jam
sakė: „Pasišalink ir keliauk iš čia, nes Herodas nori tave
nužudyti!“ 32 Jis jiems tarė: „Nuėję pasakykite tai lapei:
‚Štai aš išvarysiu velnius ir atliksiu gydymus šiandien
ir rytoj, o trečiąją dieną ⌜baigsiu savo darbą⌝[j], 33 Tačiau

---

[j] **13,32** Arba: pasieksiu savo tikslą

šiandien, rytoj ir poryt turiu keliauti, nes neįmanoma
pranašui žūti už Jeruzalės ribų’.

Dejonė dėl Jeruzalės

34 Jeruzale, Jeruzale, kuri žudai pranašus ir užmuši
akmenimis pas tave siųstuosius! Kiek kartų norėjau
surinkti tavo vaikus, kaip višta [surenka] savo vištelius
po sparnais, bet nenorėjote! 35 Štai jūsų namai jums
paliekami[k]. Jums sakau: nebematysite manęs, kol ateis
laikas, kai sakysite: ‚Palaimintas, kuris ateina Viešpaties
vardu!’“

Šabatos dieną Jėzus pagydo vandenlige sergantį žmogų

14 1 Jam šabatos dieną atėjus į vieno fariziejų
vyresniojo namus valgyti, jie atidžiai stebėjo jį. 2 Ir
štai jo akivaizdoje buvo vienas žmogus, sergantis vandens
liga. 3 Atsiliepdamas Jėzus tarė įstatymo žinovams ir
fariziejams: „Ar valia šabatos dieną gydyti, ar ne?“ 4 Bet
jie tylėjo. Tada paėmęs jis išgydė jį ir paleido. 5 O jiems
tarė: „Kuris iš jūsų, jei jo sūnus[l] ar jautis įkris į šulinį,
tuojau jo neištrauks šabatos dieną?“ 6 Ir jie neįstengė
atsakyti į tai.

Pamoka pakviestiems svečiams ir kvietėjui

7 O pakviestiesiems jis sakė palyginimą, pastebėjęs,
kaip jie rinkosi pirmąsias vietas. Jis jiems tarė: 8 „Kai esi
kieno pakviestas į vestuves[m], nesisėsk į pirmąją vietą.

---

[k]**13,35** Kkr. Mss + tušti (t.y. apleisti, negyvenami, be žmonių)

[l]**14,5** Kt. Mss: asilas

[m]**14,8** Arba: pokylį

Kartais garbingesnis už tave gali būti jo pakviestas, 9 tad
atėjęs tas, kuris tave ir jį pakvietė, tau sakys: ‚Užleisk
šitam vietą!’ Tada susigėdęs pradėsi imti paskutinę
vietą. 10 Verčiau, kai esi pakviestas, nuėjęs atsisėsk į
paskutinę vietą. Tad, kai ateis tavo kvietėjas, jis tau tars:
‚Drauge, pasislink aukščiau!’ Tada tau bus garbė prieš
visus sėdinčius su tavim prie stalo. 11 Nes kiekvienas,
kuris išsiaukština, bus nužemintas, o kas nusižemina, bus
išaukštintas“. 12 Jis sakė ir tam, kuris buvo jį pakvietęs:
„Kai keli pietus ar vakarienę, nekviesk savo draugų, nei
savo brolių, nei savo giminių, nei turtingų kaimynų,
kad kartais ir jie atsimokėdami tavęs nepakviestų ir tau
nebūtų atlyginta. 13 Bet kai keli pokylį, kviesk neturtėlius,
luošus, raišus, aklus. 14 Tada tu būsi palaimintas, nes jie
neturi kuo tau atsilyginti. Mat tau bus atlyginta teisiųjų
prisikėlime“.

Palyginimas apie didįjį pokylį

(Mt 22, 1–10)

15 Tai išgirdęs, vienas iš sėdinčių su juo prie stalo
jam tarė: „Palaimintas, kuris valgys duonos Dievo
karalystėje!“ 16 Jėzus[n] jam tarė: „Vienas žmogus kėlė
didelę vakarienę ir pakvietė daug [svečių]. 17 Vakarienės
valandą jis išsiuntė savo vergą pasakyti pakviestiesiems:
‚Ateikite, nes jau paruošta’. 18 Bet jie visi kaip vienas
ėmė atsiprašinėti. Pirmasis jam tarė: ‚Nupirkau dirvą ir
būtinai turiu išėjęs ją apžiūrėti. Prašau tave, laikyk mane
pateisintu’. 19 Kitas tarė: ‚Nupirkau penkis jungus jaučių
ir einu jų išmėginti. Prašau tave, laikyk mane pateisintu’.

---

[n] **14,16** Lit. Jis

[20] Dar kitas tarė: ‚Vedžiau moterį ir todėl negaliu
ateiti’. [21] Parėjęs vergas tai pranešė savo valdovui. Tada
užsirūstinęs šeimininkas tarė savo vergui: ‚Skubiai eik į
miesto gatves bei skersgatvius ir čia įvesk neturtėlius,
luošus, aklus ir raišus’. [22] Vergas vėl tarė: ‚Valdove,
padaryta, ką įsakei, bet dar yra vietos’. [23] Tada valdovas
tarė vergui: ‚Išeik į kelius bei patvorius ir priversk įeiti,
kad mano namai pasidarytų pilni! [24] Jums sakau: nė
vienas iš tų pakviestųjų vyrų neragaus mano vakarienės’“.

Kiek atsieina tam, kuris nori būti Jėzaus mokinys

(Mt 10, 37–38)

[25] Didelės minios ėjo su juo, ir atsigręžęs jis joms tarė:
[26] „Jei kas ateina pas mane ir nelaiko neapykantoje savo
tėvo, motinos, žmonos, vaikų, brolių ir seserų, dar net
savo paties gyvybės, negali būti mano mokinys[o]. [27] Kas
neneša savo kryžiaus ir neina paskui mane, negali būti
mano mokinys. [28] Nes kuris iš jūsų, norėdamas pastatyti
bokštą, pirma neatsisėda ir neapskaičiuoja išlaidų, ar
[pakankamai] turi [lėšų] užbaigimui? [29] Kad kartais,
jam padėjus pamatą ir nebeįstengiant atbaigti, visi,
kurie mato, nepradėtų tyčiotis iš jo, [30] sakydami: „Šitas
žmogus pradėjo statyti ir neįstengė atbaigti“. [31] Arba koks
karalius, traukdamas kariauti su kitu karaliumi, pirma
atsisėdęs neapsvarstys, ar jis gali su dešimtimi tūkstančių
eiti prieš tą, kuris su dviem dešimtimis tūkstančių eina
prieš jį? [32] O jėi ne, tai, anam dar toli esant, jis išsiunčia
pasiuntinius ir prašo taikos derybų. [33] Taigi taip pat

---

[o]**14,26** T.y. Kristaus sekėjai turi būti pasiruošę, jei būtina, elgtis su tuo, kas jiems brangiausia, lyg kad tai būtų neapykantos objektas.

kiekvienas iš jūsų, kuris neišsižada visko, ką jis turi,
negali būti mano mokinys.

Beskonė druska

(Mt 5, 13; Mk 9, 50)

34 Druska gi naudinga. Bet jei ir druska neteks skonio,
kuo ją bepadarys skoningą? 35 Ji netinka nei dirvai, nei
mėšlo krūvai. Laukan ją išmeta. Kas turi ausis klausyti,
teklauso!“

Palyginimas apie prapuolusią avį

(Mt 18, 12–14)

15 1 Prie jo artinosi visi muitininkai ir nusidėjėliai jo
klausytis. 2 Fariziejai ir Rašto žinovai murmėjo:
„Šitas priima nusidėjėlius ir valgo su jais“. 3 O jis
pasakė jiems šitą palyginimą: 4 „Kuris žmogus iš
jūsų, turėdamas šimtą avių ir praradęs vieną iš jų,
nepalieka devyniasdešimt devynių tyruose ir neina paskui
prapuolusiąją, kol ją suranda? 5 Suradęs jis užsideda [ją]
ant pečių džiaugdamasis 6 ir, parėjęs namo, susikviečia
draugus bei kaimynus ir jiems sako: ‚Džiaukitės su
manim, nes suradau savo prapuolusią avį!’ 7 Jums sakau:
taip pat bus daugiau džiaugsmo danguje dėl vieno
atgailaujančio nusidėjėlio negu dėl devyniasdešimt
devynių teisiųjų, kuriems nereikia atgailos.

Palyginimas apie pamestą drachmą

8 Arba kuri nors moteris, turėdama dešimt drachmų, jei ji
pameta vieną drachmą, ar ji neužsidega žiburio, nešluoja
namų ir rūpestingai neieško, kol suranda? 9 Suradusi ji
sušaukia drauges bei kaimynes ir sako: ‚Džiaukitės su

manim, nes suradau drachmą, kurią buvau pametusi!’
10 Jums sakau: taip pat ⸢džiaugiasi Dievo angelai⸣[p] dėl
vieno atgailaujančio nusidėjėlio“.

Palyginimas apie sūnų palaidūną

11 Jis tarė: „Vienas žmogus turėjo du sūnus.
12 Jaunesnysis iš jų tarė tėvui: ‚Tėve, duok man
atitenkančią nuosavybės dalį’. Ir jis padalijo jiems turtą.
13 Po nedaugelio dienų, viską surinkęs, jaunesnysis
sūnus iškeliavo į tolimą šalį ir ten, palaidai gyvendamas,
išeikvojo savo nuosavybę. 14 Jam viską išleidus, smarkus
badas kilo toje šalyje, ir jis pradėjo stokoti. 15 Nuėjęs jis
prisimetė prie vieno tos šalies piliečio, ir tas jį pasiuntė
į savo laukus kiaulių ganyti. 16 Ir jis geidė ⸢pripildyti
savo pilvą⸣[q] žiogmedžio ankščių, kurias ėdė kiaulės, bet
niekas jam nedavė. 17 Susiprotėjęs jis tarė: „Kaip daug
mano tėvo samdinių turi duonos, o aš badu čia stimpu!
18 Kelsiuos, eisiu pas savo tėvą ir jam sakysiu: ‚Tėve,
nusidėjau dangui ir tau. 19 Nebesu vertas vadintis tavo
sūnumi. Padaryk mane kaip vieną iš savo samdinių’. 20 Ir
pakilęs jis ėjo pas savo tėvą. Jam dar toli esant, jo tėvas
pamatė jį ir buvo gailesčio sujudintas. Pribėgęs jis puolė
jam ant kaklo ir jį pabučiavo. 21 Sūnus jam tarė: ‚Tėve,
nusidėjau dangui ir tau. Nebesu vertas vadintis tavo
sūnumi’. 22 O tėvas tarė savo vergams: ‚Greitai išneškite
geriausią rūbą ir apvilkite jį. Užmaukite jam žiedą ant
rankos ir kurpes ant kojų. 23 Atveskite nupenėtą veršį,
papjaukite ir valgydami linksminkimės, 24 nes šitas mano

---

[p] **15,10** Lit. yra džiaugsmo Dievo angelų akivaizdoje

[q] **15,16** Kt. Mss: pasisotinti

sūnus buvo miręs ir atgijo, buvo pražuvęs ir atsirado’. Ir
jie pradėjo linksmintis. 25 Jo vyresnysis sūnus buvo lauke,
ir, kai pareidamas priartėjo prie namų, išgirdo muziką ir
šokius. 26 Pasišaukęs vieną iš tarnų, jis teiravosi, kas čia
darosi. 27 Šis jam tarė: ‚Tavo brolis parėjo, ir tavo tėvas
papjovė nupenėtą veršį, kadangi atgavo jį sveiką’. 28 Bet
jis supyko ir nenorėjo įeiti. Jo tėvas išėjęs maldavo jį,
29 bet jis atsakė savo tėvui: ‚Štai tiek metų tau tarnauju ir
niekad neperžengiau tavo įsakymo, tačiau nė kartą man
nedavei net ožiuko, kad galėčiau pasilinksminti su savo
draugais. 30 O kai parėjo šitas tavo sūnus, prarijęs tavo
turtą su paleistuvėmis, jam papjovei nupenėtą veršį’.
31 Bet jis jam tarė: ‚Vaike, tu visuomet esi su manim, ir
viskas, kas mano, yra tavo. 32 Bet reikėjo linksmintis ir
džiaugtis, nes šitas tavo brolis buvo miręs ir atgijo, buvo
pražuvęs ir atsirado’“.

Palyginimas apie gudrų ūkvedį

16 1 Jis sakė ir mokiniams: „Buvo vienas turtingas
žmogus, kuris turėjo ūkvedį, ir tas buvo jam
apskųstas kaip eikvojantis jo nuosavybę. 2 Tad, jį
pasišaukęs, jis jam tarė: ‚Kas yra tai, ką girdžiu apie tave?
Duok apyskaitą iš savo ūkvedybos, nes jau nebegali toliau
būti ūkvedžiu’. 3 Ūkvedys sau tarė: ‚Ką veiksiu, kad mano
valdovas atima iš manęs ūkvedybą? Kasti neįstengiu,
elgetauti gėdžiuosi. 4 Žinau, ką darysiu, kad jie, kai būsiu
atleistas iš ūkvedybos, mane priimtų į savo namus’.
5 Pasišaukęs kiekvieną iš savo skolininkų, jis paklausė
pirmąjį: ‚Kiek esi skolingas mano valdovui?’ 6 Šis atsakė:

‚Šimtą statinių aliejaus’. Ūkvedys[r] jam tarė: ‘Imk savo
skolos raštą ir atsisėdęs skubiai rašyk: penkiasdešimt’.
7 Paskui jis paklausė kitą: ‚O tu kiek skolingas?’ Sis
atsakė: ‚Šimtą saikų kviečių’. Jis jam tarė: ‚Imk savo
skolos raštą ir rašyk: aštuoniasdešimt’. 8 Valdovas pagyrė
neteisųjį ūkvedį, kadangi jis gudriai pasielgė. Mat šito
⸢pasaulio vaikai⸣[s], turėdami reikalų su ⸢tokiais pat, kaip
jie⸣[t], yra gudresni už šviesos vaikus[u].

Trys palyginimo pritaikymai

9 Aš jums sakau: darykite sau draugų su ⸢neteisiojo
mamono⸣[v] pagalba, kad jie, kai jis išsibaigs, priimtų jus
į amžinąsias padangtes. 10 Kas ištikimas mažiausiame
dalyke, tas ištikimas ir dideliame, o kas neteisingas
mažiausiame dalyke, tas neteisingas ir dideliame. 11 Taigi,
jei nebuvote patikimi, prižiūrėdami neteisųjį mamoną,
tai kas tikros vertės turtą jums patikės? 12 Ir jei nebuvote
patikimi, prižiūrėdami kito turtą, kas jums duos jūsąjį[w]?
13 Joks tarnas negali tarnauti dviem valdovams, nes arba
jis vieno nekęs, o kitą mylės, arba bus vienam atsidavęs,
o kitą nieku vers. Negalite tarnauti Dievui ir mamonui“.

---

[r] **16,6** Lit. Jis

[s] **16,8** Lit. amžiaus sūnūs

[t] **16,8** Lit. savo pačių karta (t.y. savo amžininkais)

[u] **16,8** Lit. sūnus

[v] **16,9** T.y. žemiškų turtų, viliojančių į nesąžiningą elgesį. Hbr. mamon lit. reiškia tai, „kuo kas pasitiki“ (t.y. pinigus, turtus)

[w] **16,12** T.y. tokį, kuris turi būti jūsų pačių nuosavybė

Jėzus subara godžius fariziejus

(Mt 11, 12–13)

14 Visa tai girdėjo fariziejai, kurie buvo godūs pinigų,
ir išjuokė jį. 15 Tad jis jiems tarė: „Jūs esate tie, kurie
rodotės žmonėms teisūs, bet Dievas pažįsta jūsų širdis,
nes tai, ⌜ką žmonės didžiai vertina⌝[x], yra bjaurybė Dievo
akivaizdoje.

Du pasakymai apie įstatymą

16 Iki Jono [buvo tik] įstatymas ir pranašai. Nuo tada
skelbiama geroji naujiena apie Dievo karalystę, ir
kiekvienas veržiasi į ją. 17 Bet lengviau dangui ir žemei
praeiti, negu vienam įstatymo brūkšneliui iškristi.

Skyrybos ir svetimoterystė

18 Kiekvienas, kuris atleidžia savo žmoną ir veda
kitą, svetimoteriauja, o kas vyro atleistą veda, tas
svetimoteriauja,

Palyginimas apie didžiaturtį ir Lozorių

19 Buvo vienas turtingas žmogus. Jis vilkėdavo purpuru
bei plona drobe ir kasdien ištaigingai puotaudavo.
20 Vienas vargšas, vardu Lozorius, gulėjo prie jo vartų,
aptekęs votimis 21 ir geisdamas pasisotinti tuo, kas
nukrisdavo nuo turtuolio stalo. Dargi šunys atbėgdavo ir
laižydavo jo votis. 22 Tas vargšas numirė ir buvo angelų
nuneštas į Abraomo prieglobstį. Numirė ir turtuolis ir

---

[x] **16,15** Lit. kas tarp žmonių aukšta

buvo palaidotas. 23 Hade[y] pakėlęs akis, kęsdamas kančias,
jis iš tolo pamatė Abraomą ir Lozorių jo prieglobstyje.
24 Ir šaukdamas tarė: ‚Tėve Abraomai, pasigailėk manęs
ir pasiųsk Lozorių, kad jis pamirkytų savo piršto galą
į vandenį ir atvėsintų mano liežuvį, nes kenčiu šitoje
liepsnoje’. 25 Bet Abraomas tarė: ‚Vaike, atsimink, kad tu
gyvendamas atsiėmei savo gėrybes, o Lozorius tokiu pat
būdu [atsiėmė] blogybes. Dabar jis čia guodžiamas, o tu
kančias kenti. 26 Be visa to, tarp mūsų ir jūsų yra įtvirtinta
didžiulė praraja, kad tie, kurie norėtų iš čia pereiti pas
jus, negalėtų ir kad [norintieji] negalėtų iš ten persikelti
pas mus’. 27 Jis tarė: ‚Tai meldžiu tave, tėve, jį pasiųsti
į mano tėvo namus, 28 nes turiu penkis brolius. Tegul
jis perspėja juos, kad ir jie neateitų į šitą kančios vietą’.
29 Abraomas atsakė: ‚Jie turi Mozę ir pranašus; tegul jų
klauso!’ 30 Anas tarė: ‚Ne, tėve Abraomai, bet jei kas iš
numirusių ateis pas juos, jie darys atgailą’. 31 Abraomas[z]
jam tarė: ‚Jei jie neklauso Mozės ir pranašų, jų neįtikins,
net jei kas iš numirusių prisikeltų’“.

Įspėjimas nevesti į atsimetimą

(Mt 18, 6–7, 21–22; Mk 9, 42)

17 1 Jis tarė savo mokiniams: „Negalima išvengti
⌜dalykų, vedančių į atsimetimą⌝[a], bet vargas tam,
per kurį jie randasi! 2 Jam būtų geriau, jei girnų akmuo
būtų užkabintas jam ant kaklo ir jis būtų įmestas į jūrą,

---

[y]**16,23** T.y. mirusiųjų buveinėje

[z]**16,31** Lit. Jis

[a]**17,1** Būtent nuo Jėzaus sekimo. Lit. suklupimo priežasčių

negu kad jis nuvestų į atsimetimą[b] vieną iš šitų mažutėlių.
3 Saugokitės!

Neribotas atleidimas

Jei tavo brolis nusideda, pabark jį, ir jei jis gailisi,
atleisk jam. 4 Jei jis septynis kartus per dieną tau nusideda
ir septynis kartus kreipiasi į tave, sakydamas: ‚Gailiuos’,
atleisk jam“.

Tikėjimo galia

5 Apaštalai tarė Viešpačiui: „Duok mums daugiau
tikėjimo!“ 6 Viešpats tarė: „Jei turėtumėte[c] tikėjimą kaip
garstyčių grūdą, jūs sakytumėte [šitam] šilkmedžiui:
‚Išsirauk ir pasisodink jūroje’, ir jis paklausytų jūsų.

Palyginimas apie padėkos nevertus vergus

7 Kas iš jūsų yra toks, kuris, turėdamas ariantį ar ganantį
vergą, jam įėjus iš lauko sakys: ‚Tuojau čia ateik ir sėskis
prie stalo’? 8 Ar jis greičiau jam nesakys: ‚Paruošk man
vakarienę ir susijuosęs man patarnauk, kol pavalgysiu ir
atsigersiu; paskui tu pats galėsi valgyti ir gerti’? 9 Argi jis
dėkoja vergui, kad atliko, kas buvo paliepta? 10 Taip ir
jūs, kai būsite atlikę viską, kas jums paliepta, sakykite:
‚Esame neverti[d] vergai; esame atlikę tik ⌜savo pareigą⌝[e]’“.

---

[b] **17,2** Lit. suklupdytų

[c] **17,6** Lit. turite

[d] **17,10** Būtent padėkos ar pagyrimo

[e] **17,10** Lit. tai, ką privalėjome atlikti

Dešimties raupsuotųjų apvalymas

11 Keliaudamas į Jeruzalę, jis ėjo Samarijos ir Galilėjos
tarpusieniu. 12 Jį, įeinantį į vieną kaimą, sutiko dešimt
raupsuotų vyrų, kurie sustojo atstu. 13 Ir jie ⸢garsiai
šaukė⸣[f]: „Jėzau, Mokytojau, pasigailėk mūsų!“ 14 Juos
pamatęs, jis jiems tarė: „Eikite ir pasirodykite kunigams“.
Ir beeidami jie buvo apvalyti. 15 Vienas iš jų, pamatęs,
kad jis išgydytas, sugrįžo, garsiai šlovindamas Dievą.
16 Jis puolė kniūpsčias į jo kojas, jam dėkodamas, ir jis
buvo samarietis. 17 Atsiliepdamas Jėzus tarė: „Ar ne
dešimtis buvo apvalyta? O kur devyni? 18 Ar neatsirado
[kitų,] sugrįžusių duoti garbę Dievui, kaip tik šitas
svetimtautis?“ 19 Ir jis jam tarė: „Kelkis ir eik! Tavo
tikėjimas pagydė tave“.

Kada ateis Dievo karalystė

(Mt 24, 23–28, 37–41)

20 Fariziejų paklaustas, kada ateisianti Dievo karalystė,
jis jiems atsakė[g]: „Dievo karalystė neateina stebimai[h].
21 Ir nebus sakoma ‚Štai ji čia!’ arba: ‚Tenai!’, nes štai
Dievo karalystė yra[i] tarp jūsų“.

---

[f] **17,13** Lit. pakėlė balsą, sakydami

[g] **17,20** Gr. + ir tarė

[h] **17,20** T.y. taip, kad jos atėjimą būtų galima iš anksto stebėti iš regimų ženklų

[i] **17,21** Būtent Jėzaus asmenyje, jo žodžiuose ir darbuose; arba: [staiga] bus

Žmogaus Sūnaus dienos

22 Jis tarė mokiniams: „Ateis dienos, kai geisite pamatyti
vieną iš Žmogaus Sūnaus dienų, bet nepamatysite.
23 Žmonės jums sakys: ‚Štai jis tenai!‘ arba: ‚Štai čia!‘
Nenueikite, nenubėkite paskui [juos]! 24 Nes kaip
tvieskiantis žaibas švystelėja nuo vienos šalies po
dangumi iki kitos, taip bus Žmogaus Sūnus ⌜savo dieną⌝[j].
25 Bet pirma jis turi daug kentėti ir būti šitos kartos
atmestas. 26 Kaip buvo Nojaus dienomis, taip bus ir
Žmogaus Sūnaus dienomis: 27 Žmonės valgė, gėrė, vedė,
tekėjo iki tos dienos, kai Nojus įėjo į laivą; paskui užėjo
tvanas ir sunaikino visus. 28 [Bus] taip pat, kaip buvo Loto
dienomis: žmonės valgė, gėrė, pirko, pardavė, sodino,
statė namus, 29 bet tą dieną, kai Lotas išėjo iš Sodomos,
lijo ugnis bei siera iš dangaus ir sunaikino visus. 30 Lygiai
taip pat bus tą dieną, kai Žmogaus Sūnus bus apreikštas.
31 Kas tą dieną bus ant stogo, o jo daiktai namuose,
tenenulipa jų pasiimti; o kas lauke, taip pat tenesugrįžta.
32 Atsiminkite Loto žmoną! 33 Kas stengsis išsaugoti
savo gyvybę, tas ją pražudys, o kas [ją] pražudys, tas ją
išlaikys. 34 Jums sakau: tą naktį du bus vienoje lovoje:
vienas bus paimtas, o kitas paliktas. 35 Dvi mals kartu;
viena bus paimta, o kita palikta. [36 Du bus lauke; vienas
bus paimtas, o kitas paliktas.][k]“ 37 Tada atsiliepdami jie
klausė jį: „Kur, Viešpatie?“ Jis jiems tarė: „Kur maita, ten
susirinks ir ereliai“.

---

[j] **17,24** ~ kkr. Mss

[k] **17,36** Suskliausto teksto nėra geriausiuose rankraščiuose.

Palyginimas apie nesąžiningą teisėją

18 1 Jis sakė jiems palyginimą apie tai, kad jie
visuomet turi melstis ir nepailsti: 2 „Viename
mieste buvo vienas teisėjas, kuris nebijojo Dievo ir
nepaisė žmogaus. 3 Našlė buvo tame mieste; ji ateidavo
pas jį ir sakydavo: ‚Apgink mane nuo mano priešininko!’
4 Kurį laiką jis nenorėjo, bet paskui sau tarė: ‚Nors ir
nebijau Dievo ir nepaisau žmogaus, 5 tačiau, kadangi
ta našlė mane kvaršina, apginsiu jos teises, kad, vis
ateidama, ji pagaliau ˹manęs nenuvargintų˺[l]’. 6 Ir Viešpats
tarė: „Klausykite, ką sako nesąžiningas teisėjas! 7 O
Dievas – ar jis neapgintų teisių savo išrinktųjų, kurie
jo šaukiasi dieną ir naktį? Ar jis uždels jiems [padėti]?
8 Jums sakau: jis greitai apgins jų teises. Bet kai Žmogaus
Sūnus ateis, argi jis ras tikėjimą[m] žemėje?“

Palyginimas apie fariziejų ir muitininką

9 Jis pasakė šitą palyginimą ir kai kuriems, kurie
pasitikėjo savimi, ˹kadangi jie buvo teisūs˺[n], ir niekino
visus kitus: 10 „Du žmonės užėjo į šventovę melstis:
vienas fariziejus, o kitas muitininkas. 11 Fariziejus
atsistojęs šitaip meldėsi apie save: ‚Dieve, tau dėkoju,
kad nesu toks, kaip visi kiti žmonės – plėšikai, sukčiai,
svetimoteriautojai – arba ir kaip šitas muitininkas.
12 Pasninkauju du kartus per savaitę. Atiduodu dešimtinę
iš visko, ką įsigyju’. 13 O muitininkas, iš tolo stovėdamas,

---

[l] **18,5** Lit. man nesuduotų į paakį

[m] **18,8** T.y. žmonių, kurie tiki, kad Dievas atsiliepia į savųjų šaukimąsi ir neužtrunka jiems padėti

[n] **18,9** Arba: tardamiesi esą teisūs

nedrįso nė akių pakelti į dangų, tik mušėsi į krūtinę,
sakydamas: ‚Dieve, būk gailestingas man nusidėjėliui!’
14 Jums sakau: šitas, ne anas, nuėjo žemyn į savo namus
nuteisintas, nes kiekvienas, kuris save aukština, bus
nužemintas, o kas nusižemina, bus išaukštintas“.

Jėzus laimina vaikučius

(Mt 19, 13–15; Mk 10, 13–16)

15 Žmonės nešė pas jį ir kūdikius, kad jis juos paliestų.
Tai pamatę, mokiniai juos barė. 16 Bet Jėzus pasišaukė
juos[o], sakydamas: „Leiskite vaikučiams ateiti pas mane
ir jiems nekliudykite, nes tokių yra Dievo karalystė. 17 Iš
tiesų jums sakau: kas nepriims Dievo karalystės kaip
vaikutis, tas jokiu būdu neįeis į ją“.

Turtingasis valdovas

(Mt 19, 16–30; Mk 10, 17–31)

18 Vienas valdovas jį paklausė: „Gerasis Mokytojau,
ką turiu daryti, kad paveldėčiau amžiną gyvenimą?“
19 Bet Jėzus jam tarė: „Kam mane vadini geru? Niekas
nėra geras, tik vienas Dievas. 20 Žinai įsakymus:
‚Nesvetimoteriauk, nežmogžudžiauk, nevok, neliudyk
neteisingai, gerbk savo tėvą ir motiną’“. 21 Jis tarė: „Viso
to laikiausi nuo pat jaunystės“. 22 Tai išgirdęs, Jėzus jam
tarė: „Dar vieno dalyko tau trūksta: parduok viską, ką
turi, ir išdalyk [pinigus] beturčiams, ir turėsi lobį danguje.
Paskui ateik ir sek paskui mane“. 23 Bet jis, tai išgirdęs,
labai nuliūdo, nes buvo nepaprastai turtingas.

---

[o]**18,16** T.y. vaikučius

Apie turtus ir Jėzaus mokinių atpildą

24 Pamatęs jį nuliūdusį, Jėzus tarė: „Kaip sunku
turtuoliams įeiti į Dievo karalystę! 25 Mat lengviau
kupranugariui pralįsti pro adatos ausį, negu turtingam įeiti
į Dievo karalystę!“ 26 Tie, kurie tai girdėjo, paklausė: „Tai
kas begali būti išgelbėtas?“ 27 Jis atsakė: „Kas negalima
žmonėms, tai galima Dievui“. 28 Petras tarė: „Štai mes,
palikę savo namus, nusekėme paskui tave“. 29 Jis jiems
tarė: „Iš tiesų jums sakau: nėra nė vieno, kuris, palikęs
namus ar žmoną, ar brolius, ar tėvus, ar vaikus dėl Dievo
karalystės, 30 neatsiimtų daugkart tiek šituo laiku, o
būsimajame pasaulyje – amžino gyvenimo“.

Trečią kartą Jėzus kalba apie savo mirtį ir prisikėlimą

(Mt 20, 17–19; Mk 10, 32–34)

31 Pasiėmęs į šalį Dvylika, jis jiems tarė: „Štai mes
einame aukštyn į Jeruzalę, ir bus užbaigta visa, kas
pranašų parašyta apie Žmogaus Sūnų, 32 nes jis bus
atiduotas pagonims, išjuoktas, įžeistas ir apspjaudytas.
33 Jie nuplakę jį nužudys, o trečiąją dieną jis prisikels“.
34 Bet jie nesuvokė nė vieno iš tų dalykų. Tas žodis[p] buvo
jiems paslėptas, ir jie nesuprato, kas buvo sakoma.

Jėzus pagydo akląjį prie Jericho

(Mt 20, 29–34; Mk 10, 46–52)

35 Jam artinantis prie Jericho, vienas aklas sėdėjo
šalikelėje elgetaudamas. 36 Išgirdęs praeinančią minią, jis
teiravosi, kas tai esą. 37 Jam pranešė, kad praeinąs Jėzus

---

[p] **18,34** T.y. to pasakymo reikšmė

Nazarietis. 38 Tada jis sušuko: „Jėzau, Dovydo Sūnau,
pasigailėk manęs!“ 39 Tie, kurie ėjo priešakyje, draudė jį,
kad tylėtų. Bet jis dar garsiau šaukė: „Dovydo Sūnau,
pasigailėk manęs!“ 40 Jėzus sustojo ir liepė jį atvesti
pas save. Jam prisiartinus, jį paklausė: 41 „Ko nori, kad
tau padaryčiau?“ Šis tarė: „Viešpatie, kad praregėčiau!“
42 Jėzus jam tarė: „Praregėk! Tavo tikėjimas pagydė tave“.
43 Jis tuojau praregėjo ir sekė paskui jį, garbindamas
Dievą. Tai pamatę, visi žmonės atidavė garbę Dievui.

Jėzus ir Zakchiejus

19 1 Įėjęs jis ėjo per Jerichą. 2 Ir štai čia buvo vyras,
vadinamas Zakchiejumi. Jis buvo vyriausiasis
muitininkas ir turtingas. 3 Jis stengėsi pamatyti Jėzų, kas
jis esąs, bet negalėjo dėl minios, nes buvo mažo ūgio.
4 Tad, nubėgęs į priekį, jis įlipo į sikamoro medį, kad jį
pamatytų, nes tuo keliu jis turėjo praeiti. 5 Kai Jėzus atėjo
į tą vietą, jis pažvelgė aukštyn ir jam tarė: „Zakchiejau,
skubiai lipk žemyn, nes šiandien turiu apsistoti tavo
namuose!“ 6 Jis skubiai nulipo ir jį priėmė džiaugdamasis.
7 Tai pamatę, visi pradėjo murmėti: „Pas nusidėjėlį jis
užėjo nakvoti“. 8 Bet atsistojęs Zakchiejus tarė Viešpačiui:
„Štai, Viešpatie, pusę savo turto duodu beturčiams ir,
jei ką iš ko nors neteisėtai išgavau, keturgubai atmoku“.
9 Jėzus jam tarė: „Šiandien išganymas atėjo šitiems
namams, kadangi ir jis yra Abraomo sūnus. 10 Nes
Žmogaus Sūnus atėjo ieškoti ir gelbėti to, kas yra žuvę“.

Palyginimas apie dešimtį minų

(Mt 25, 14–30)

[11] Jiems tai klausantis, jis toliau sakė vieną palyginimą,
nes buvo arti Jeruzalės ir jie manė, kad tuojau
pasirodysianti Dievo karalystė. [12] Tad jis tarė: „Vienas
aukštos kilmės žmogus keliavo į tolimą šalį gauti sau
karaliaus valdžios ir [paskui] sugrįžti. [13] Pasišaukęs
dešimtį savo vergų, jis jiems davė dešimtį minų[q] ir jiems
tarė: ‚Verskitės, kol sugrįšiu'. [14] Bet jo bendrapiliečiai
nekentė jo. Jie pasiuntė jam iš paskos delegaciją pareikšti:
‚Nenorime, kad šitas mums karaliautų!' [15] Kai jis, gavęs
karaliaus valdžią, pargrįžo, jis liepė pašaukti pas save tuos
vergus, kuriems buvo davęs pinigų, norėdamas sužinoti,
kiek ⸢versdamiesi buvo nupelnę⸣[r]. [16] Atėjo pirmasis ir
sakė: ‚Valdove, tavo mina nupelnė dešimtį minų'. [17] Jis
jam tarė: ‚Gerai, šaunus verge! Kadangi buvai ištikimas
labai mažame dalyke, turėk valdžią dešimčiai miestų'.
[18] Atėjo antrasis ir sakė: ‚Tavo mina, valdove, atnešė
penkias minas'. [19] Jis tarė ir šitam: ‚Ir tu valdyk – penkis
miestus'. [20] Dar kitas atėjo ir sakė: ‚Valdove, štai tavo
mina, kurią laikiau įvyniotą į skepetą. [21] Mat bijojau
tavęs, nes esi reiklus[s] žmogus: paimi, ko nepadėjai[t], ir
pjauni, ko nepasėjai. [22] Ji jam tarė: ‚Tavo paties žodžiais[u]
teisiu tave, netikęs verge! Žinojai, kad esu reiklus

---

[q] **19,13** 1 mina = 100 drachmų = 100 denarų (t.y. = kokių 3 mėnesių darbininko atlyginimui)

[r] **19,15** Kt. Mss: kiek kas versdamasis buvo nupelnęs

[s] **19,21** T.y. daug ir griežtai reikalaujantis

[t] **19,21** T.y. paimi iš banko tai, ko nepadėjai į jį

[u] **19,22** Lit. burna

žmogus: paimąs, ko nepadėjau, ir pjaunąs, ko nepasėjau?
23 Tai kodėl nepadėjai mano pinigų ˹į banką˺[v]? Parvykęs
aš su palūkanomis būčiau juos išreikalavęs’. 24 Ir šalia
stovintiems jis tarė: ‚Atimkite iš jo tą miną ir duokite tam,
kuris turi dešimt minų!’ 25 Bet jie jam tarė: ‚Valdove,
jis jau turi dešimt minų!’ – 26 Jums sakau: kiekvienam
turinčiam bus duota, o iš neturinčio bus atimta net tai, ką
jis turi. 27 Bet tuos mano priešininkus, kurie nenorėjo, kad
jiems karaliaučiau, atveskite čia ir juos nužudykite mano
akyse!’“

JĖZAUS VEIKLA JERUZALĖJE

(19, 28–21, 38)

Karališkas įžengimas į Jeruzalę

(Mt 21, 1–11: Mk 11, 1–11; Jn 12, 12–19)

28 Tai pasakęs, jis keliavo priešakyje, eidamas aukštyn į
Jeruzalę. 29 Kai jis prisiartino prie Betfagės ir Betanijos,
prie kalno, vadinamo Alyvų [kalnu], jis pasiuntė du
mokinius, 30 sakydamas: „Eikite į priešais esantį kaimą,
kur įeidami rasite pririštą asilaitį, ant kurio dar joks
žmogus niekad nėra sėdėjęs, ir atrišę jį atveskite. 31 Ir
jei kas jus paklaustų: ‚Kam atrišate?’, taip atsakykite:
‚Viešpačiui jo reikia’. 32 Nuėję pasiųstieji rado, kaip
jis buvo jiems pasakęs. 33 Jiems atrišant asilaitį, jo
savininkai juos paklausė: „Kam atrišate asilaitį?“ 34 Jie
atsakė: „Viešpačiui jo reikia“. 35 Jie atvedė jį pas Jėzų
ir, užmetę savo apsiaustus ant asilaičio, užsodino ant jo

---

[v]**19,23** Lit. ant [pinigų skolintojų] stalo

Jėzų. 36 Jam jojant, žmonės tiesė po juo savo apsiaustus
kelyje. 37 Jam jau artinantis prie Alyvų kalno šlaito,
visa mokinių daugybė pradėjo džiaugdamasi garsiai
šlovinti Dievą dėl visų galingų darbų, kuriuos jie buvo
matę, 38 sakydami: „Palaimintas karalius, kuris ateina
Viešpaties vardu! Ramybė danguje ir garbė aukštybėse!“
39 Kai kurie fariziejai iš minios jam tarė: „Mokytojau,
sudrausk savo mokinius!“ 40 Jis atsakė: „Jums sakau: jei
šitie tylės, akmenys šauks!“

Jėzus apverkia Jeruzalės artėjantį likimą

41 Kai jis prisiartino, išvydęs miestą, verkė jo,
42 sakydamas: „O kad ir tu šiandien būtum pažinęs,
kas atneša ramybę! Bet dabar tavo akims tai paslėpta.
43 Nes ateis tau dienų, kai tavo priešai sumes prieš tave
apgulos sampilus, tave apsiaus, tave suspaus iš visų
pusių, 44 parblokš ant žemės tave bei tavo vaikus tavyje ir
nepaliks akmens ant akmens tavyje, nes nepažinai savo
aplankymo meto“.

Jėzus išvaro prekiautojus iš šventovės

(Mt 21, 12–17; Mk 11, 15–19; Jn 2, 13–22)

45 Įėjęs į šventovę, jis pradėjo varyti laukan
pardavinėtojus, 46 jiems sakydamas: „Parašyta: ‚Mano
namai turi būti maldos namai’, o jūs iš jų padarėte ‚plėšikų
lindynę’“. 47 Ir jis kasdien mokė šventovėje. O vyriausieji
kunigai ir Rašto žinovai, taip pat tautos vadovai, ieškojo
kaip jį pražudyti, 48 bet nerado kaip tai padaryti, nes visi
žmonės ˹atidžiai jo klausėsi˺[w].

---

[w] **19,48** Lit. klausydamiesi buvo prikibę prie jo

Jėzaus įgaliojimo klausimas

(Mt 21, 23–27; Mk 11, 27–33)

20 1 Vieną dieną, jam mokant žmones šventovėje ir
skelbiant gerąją naujieną, prisiartino vyriausieji
kunigai ir Rašto žinovai su vyresniaisiais 2 ir jam tarė:
„Pasakyk mums, kokia galia tai darai, arba kas yra tas,
kuris tau davė tą galią?“ 3 Jis jiems atsakė: „Ir aš jus
paklausiu klausimą. Man pasakykite: 4 Jono krikštas –
ar jis buvo iš dangaus, ar iš žmonių?“ 5 Jie svarstė tarp
savęs, sakydami: „Jei pasakysime: ‚Iš dangaus’, jis sakys:
‚Kodėl netikėjote juo?’ 6 O jei pasakysime: ‚Iš žmonių’,
visa tauta mus užmuš akmenimis, nes ji yra įsitikinusi,
kad Jonas esąs pranašas“. 7 Ir jie atsakė nežiną, iš kur.
8 Tada Jėzus jiems tarė: „Nė aš jums nesakysiu, kokia
galia tai darau“.

Palyginimas apie vynuogyną ir jo nuomininkus

(Mt 21, 33–46; Mk 12, 1–12)

9 Paskui jis pradėjo sakyti žmonėms šitą palyginimą:
„Vienas žmogus įsiveisė vynuogyną, jį išnuomojo
vynuogininkams ir iškeliavo svetur ilgokam laikui.
10 Metui atėjus, jis nusiuntė pas vynuogininkus vergą, kad
jam duotų vynuogyno vaisių dalį. Bet vynuogininkai jį
primušė ir tuščiom paleido. 11 Jis vėl pasiuntė kitą vergą,
bet jie ir tą primušė, begėdiškai pasielgė su juo ir tuščiom
paleido. 12 Jis dar pasiuntė trečią, bet jie ir tą sužeidę
išmetė. 13 Tada vynuogyno savininkas tarė: ‚Kas man
daryti? Siųsiu savo mylimąjį sūnų. Gal jie parodys jam
pagarbą’. 14 Bet, jį pamatę, vynuogininkai tarėsi vienas su
kitu: ‚Šitas yra įpėdinis. Užmuškime jį, kad mums tektų

palikimas!’ [15] Ir, išmetę jį iš vynuogyno, užmušė. Ką tad
vynuogyno savininkas jiems darys? [16] Jis ateis, išžudys
tuos vynuogininkus ir atiduos vynuogyną kitiems“. Tai
išgirdę, jie tarė: „Gink, Dieve!“ [17] Bet jis, pažvelgęs
į juos, tarė: „Tai ką reiškia šitas Rašto posakis: ‚Tas
akmuo, kurį atmetė statytojai, tapo kertiniu akmeniu’?
[18] Kiekvienas, kuris kris ant to akmens, suduš, o ant ko jis
kris, tą sudaužys“

Ar mokėti mokesčius ciesoriui?

(Mt 22, 15–22; Mk 12, 13–17)

[19] Rašto žinovai ir vyriausieji kunigai tą pačią valandą
norėjo jį suimti, tačiau pabijojo žmonių, nes suprato,
kad jis jiems taikė šitą palyginimą. [20] Tad jie įdėmiai [jį]
stebėjo ir atsiuntė šnipų, kurie dėjosi esą teisūs, kad jį
taip sugautų kalboje, jog galėtų jį perduoti valdytojo
teisiamajai ir valdomajai galiai. [21] Jie paklausė jį:
„Mokytojau, mes žinome, kad teisingai kalbi bei mokai
ir nepasirodai šališkas, bet tikrai mokai Dievo kėlio[x]:
[22] ar mums leistina mokėti mokesčius ciesoriui, ar ne?“
[23] Nuvokdamas jų suktybę, jis jiems tarė: [24] „Parodykite
man denarą! Kieno jis turi atvaizdą ir įrašą?“ Jie tarė:
„Ciesoriaus“. [25] Jis jiems tarė: „Taigi atiduokite ciesoriui,
kas ciesoriaus, o Dievui – kas Dievo“. [26] Jie neįstengė jo
sugauti ką sakant minios akivaizdoje ir, nusistebėję jo
atsakymu, nutilo.

---

[x]**20,21** T.y. tokio gyvenimo būdo, kokio Dievas reikalauja iš žmonių

Klausimas apie mirusiųjų prisikėlimą

(Mt 22, 23–33; Mk 12, 18–27)

27 Priėję kai kurie sadukiejai, kurie tvirtina, kad nesą
prisikėlimo, jį paklausė: 28 „Mokytojau, Mozė mums
parašė: ‚Jei numirs kieno nors vedęs brolis, ir jei jis bus
bevaikis, tai jo brolis turi vesti našlę ir prikelti palikuonių
savo broliui'. 29 Gi buvo septyni broliai. Pirmasis, vedęs
žmoną, numirė bevaikis. 30 Antrasis 31 ir trečiasis ją
vedė, taip pat ir ⌜visi kiti iš septynių⌝[y]; jie mirė, nepalikę
vaikų. 32 Pagaliau numirė ir ta moteris. 33 Taigi ta moteris
prisikėlime – kurio iš jų žmona ji bus, kadangi septyni
buvo ją vedę?“ 34 Jėzus jiems tarė: „Šito pasaulio vaikai
veda ir teka, 35 o tie, kurie bus pripažinti vertais gauti
dalį aname pasaulyje[z] ir prisikėlime iš numirusių, nei
ves, nei tekės. 36 Jie juk ir mirti nebegali, nes prilygsta
angelams. Kadangi jie yra prisikėlimo vaikai, jie yra
Dievo vaikai. 37 O kad mirusieji prikeliami, nurodė ir
Mozė pasakojime apie krūmą, kai jis kalba apie Viešpatį
kaip Abraomo Dievą, Izaoko Dievą ir Jokūbo Dievą.
38 Dievas nėra mirusiųjų, bet gyvųjų Dievas, nes visi
jam gyvi“. 39 Atsiliepdami kai kurie Rašto žinovai tarė:
„Mokytojau, gerai pasakei“. 40 Nes jie nebedrįso jį ko
nors klausti.

---

[y] **20,31** Lit. septyni

[z] **20,35** Lit. amžiuje

Klausimas apie Dovydo sūnų

(Mt. 22, 41 – 46; Mk 12, 35–37)

41 Jis jiems tarė: „Kaip galima tvirtinti, kad Mesijas[a]
esąs Dovydo sūnus? 42 Juk Dovydas Psalmių knygoje
sako: ‚Viešpats tarė mano Viešpačiui: Sėskis mano
dešinėje, 43 kol padėsiu tavo priešus kaip suolelį tavo
kojoms’. 44 Taigi Dovydas jį vadina Viešpačiu; tai kaip jis
gali būti jo sūnus?“

Saugokitės Rašto žinovų

(Mt 23, 1–36; Mk 12, 38–40; Lk 11, 37–54)

45 Visiems žmonėms girdint, jis tarė mokiniams:
46 „Saugokitės Rašto žinovų, kurie noriai vaikščioja ilgais
drabužiais ir mėgsta sveikinimus turgavietėse, pirmąsias
kėdes sinagogose ir garbės vietas pokyliuose, 47 kurie
praryja našlių namus ir dėl akių kalba ilgas maldas. Šitie
susilauks griežtesnio pasmerkimo“.

Našlės auka

(Mk 12, 41–44)

21 1 Pažvelgęs aukštyn, jis pamatė turtuolius metant
savo dovanas į iždinę[b]. 2 Jis pamatė vieną vargingą
našlę ten įmetant du varinukus 3 ir tarė: „Iš tiesų jums
sakau: šita neturtinga našlė įmetė daugiau už visus, 4 nes
šitie visi metė į ⌜dovanų skrynią⌝[c] iš savo pertekliaus,

---

[a]**20,41** Arba: Kristus

[b]**21,1** T.y. į trimito pavidalo aukų talpintuvus, pastatytus šventovės kambaryje, kurį vadino „iždine“

[c]**21,4** Lit. dovanas

o ši iš savo nepritekliaus įmetė visą pragyvenimą, kurį
turėjo“.

Apie šventyklos sunaikinimą

(Mt 24, 1–2; Mk 13, 1–2)

5 Kai kuriems kalbant apie šventyklą, kad ji papuošta
gražiais akmenimis ir [Dievui] pašvęstomis dovanomis,
jis tarė: 6 „Tai, ką matote, – ateis dienos, kai nebus
paliktas akmuo ant akmens, kuris nebus nuverstas“.

Ženklai ir persekiojimai

(Mt 24, 3–14; Mk 13, 3–13)

7 Jie paklausė jį: „Mokytojau, kada gi tai bus? Ir koks
bus ženklas, kada tai turės įvykti?“ 8 Jis tarė: „Žiūrėkite,
kad nebūtumėte suklaidinti! Nes daugelis ateis mano
vardu, sakydami: ‚Tai aš’ ir ‚Laikas priartėjo’. Neikite
paskui juos! 9 O kai išgirsite apie karus ir sukilimus,
nenusigąskite! Nes tai turi įvykti pirma, bet ne tuoj
ateis galas“. 10 Tada jis jiems sakė: „Tauta kelsis prieš
tautą ir karalystė prieš karalystę. 11 Bus smarkių žemės
drebėjimų ir vietomis badų bei marų. Bus baisių reginių
ir didelių ženklų iš dangaus. 12 Bet pirma visų tų įvykių
žmonės jus suims ir persekios, perduodami sinagogoms ir
kalėjimams; jūs būsite vedami pas karalius ir valdytojus
dėl mano vardo. 13 Tai duos jums progą liudyti. 14 Taigi
įsidėkite į širdis nesiruošti iš anksto, kaip apsiginti, 15 nes
aš duosiu jums iškalbą ir išmintį, kuriai negalės atsispirti
ar prieštarauti nė vienas jūsų priešininkas. 16 Jūs būsite
išduodami net gimdytojų, brolių, giminių ir draugų, ir
nužudys kai kuriuos iš jūsų. 17 Jus būsite visų nekenčiami

dėl mano vardo. 18 Tačiau nė plaukas jums nuo galvos
neprapuls! 19 Savo ištverme laimėsite[d] savo gyvybes.

Jeruzalės nusiaubimas

(Mt 24, 15–21; Mk 13, 14–19)

20 Kai pamatysite Jeruzalę kariuomenių apgulamą, tada
žinokite, kad yra priartėjęs jos nusiaubimas. 21 Tada
tie, kurie bus Judėjoje, tebėga į kalnus, kurie mieste[e] –
teišeina, o kurie laukuose – teneįeina į jį[f], 22 nes šitos yra
‚atkeršijimo[g] dienos’, kad išsipildytų visa, kas parašyta.
23 Vargas nėščioms ir žindančioms tomis dienomis! Nes
didelė nelaimė ištiks šalį ir rūstybė tautą. 24 Jie kris nuo
kalavijo ašmenų ir bus vedami nelaisvėn į visas tautas, ir
Jeruzalė bus pagonių mindoma, kol išsipildys pagonių
laikai[h].

Žmogaus Sūnaus atėjimas

(Mt 24, 29–31; Mk 13, 24–27)

25 Bus ženklų saulėje, mėnulyje ir žvaigždėse, o žemėje
– sielvartas tautų, nežinančių kur dėtis, jūrai ūžiant ir
banguojant, 26 kai žmonės alps bijodamiesi ir laukdami
to, kas ateis pasauliui, nes dangaus galybės bus sukrėstos.
27 Tada jie išvys Žmogaus Sūnų, ateinantį debesyje su
didele galybe ir šlove. 28 Tiems dalykams pradedant

---

[d]**21,19** Kt. Mss: laimėkite

[e]**21,21** Lit. jos (t.y. Jeruzalės) viduje

[f]**21,21** Lit. ją (t.y. Jeruzalę)

[g]**21,22** Arba: nubaudimo

[h]**21,24** T.y. kol pasibaigs pagonių viešpatavimui nustatytas laikas

įvykti, atsitieskite ir pakelkite savo galvas, nes artėja jūsų
atpirkimas“.

Figmedžio palyginimas

(Mt 24, 32–35; Mk 13, 28–31)

29 Ir jis jiems pasakė palyginimą: „Pažvelkite į figmedį
ir į visus medžius! 30 Kai jie jau išsprogę, jūs žiūrėdami
savaime žinote, kad jau arti vasara. 31 Taip ir jūs, kai
matysite tai vykstant, žinokite, kad arti Dievo karalystė.
32 Iš tiesų jums sakau: šita karta nepraeis, kol viskas įvyks.
33 Dangus ir žemė praeis, bet mano žodžiai nepraeis.

Paraginimas budėti

34 Saugokitės, kad kartais jūsų širdys nebūtų apsunkintos
pagiriomis, girtumu ir gyvenimo rūpesčiais ir kad ta
diena staiga neužkluptų jūsų 35 ⸢kaip žabangai, nes⸣[i] ji
ūmai užeis ant visų, gyvenančių visos žemės paviršiuje.
36 Visuomet budėkite melsdamiesi, kad pajėgtumėte
išvengti viso to, kas turi įvykti, ir stotis Žmogaus Sūnaus
akivaizdon“. 37 Dieną jis mokydavo šventovėje, o naktį
išeidavo ir nakvodavo kalne, vadinamame Alyvų [kalnu].
38 Visi žmonės atsikeldavo anksti rytą [ir ateidavo] pas jį
jo klausytis šventovėje.

---

[i]**21,35** Kt. Mss: nes kaip žabangai

JĖZAUS KANČIA IR PRISIKĖLIMAS

(22, 1–24, 53)

Sąmokslas nužudyti Jėzų

(Mt 26, 1–5. 14–16; Mk 14, 1–2, 10–11; Jn 11, 45–53)

22 1 Artinosi Neraugintos duonos šventė, vadinama
Velykomis. 2 Vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai
ieškojo būdo jam nužudyti, nes bijojo žmonių.

Judas išduoda Jėzų

3 Šėtonas įėjo į Judą, vadinamą Iskariotu, kuris buvo iš
Dvylikos skaičiaus. 4 Nuėjęs jis aptarė su Vyriausiaisiais
kunigais ir šventyklos sargybos viršininkais, kaip galėtų
jiems išduoti jį. 5 Jie apsidžiaugė ir sutarė jam duoti
pinigų. 6 Jis sutiko ir ieškojo patogios progos jį išduoti
jiems nuošaliai nuo minios.

Velykų vakarienės paruošimas

(Mt 26, 17–25; Mk 14, 12–21; Jn 13, 21–30)

7 Atėjo Neraugintos duonos diena, kai turėjo pjauti
Velykų [avinėlį]. 8 Jėzus[j] pasiuntė Petrą ir Joną,
sakydamas: „Nuėję mums paruoškite Velykų vakarienę,
kad galėtume valgyti“. 9 Jie jam tarė: „Kur nori, kad
paruoštume?“ 10 Jis tarė: „Kai tik būsite įėję į miestą, jus
pasitiks žmogus, nešinas ąsočiu vandens. Eikite paskui jį į
namus, į kuriuos jis įeis, 11 ir sakykite namų šeimininkui:
‚Mokytojas tau sako: Kur yra svetainė, kurioje su savo

---

[j] **22,8** Lit. Jis

mokiniais galėčiau valgyti Velykų vakarienę?’ 12 Ir jis
jums parodys didelį aukštutinį kambarį, išklotą kilimais.
Ten paruoškite“. 13 Nuėję jie rado, kaip jis buvo jiems
pasakęs, ir paruošė Velykų vakarienę.

Paskutinė vakarienė

(Mt 26, 26–30; Mk 14, 22–26; 1 Kor 11, 23–25)

14 Kai atėjo valanda, jis atsisėdo prie stalo ir apaštalai
su juo. 15 Ir jis jiems tarė: „Aš geiste geidžiau valgyti šitą
Velykų vakarienę su jumis prieš kentėdamas, 16 nes jums
sakau: jos nebevalgysiu, kol ji įgaus užbaigtą pavidalą
Dievo karalystėje“. 17 Paėmęs taurę, jis padėkojo [Dievui]
ir tarė: „Imkite šitą ir dalykitės tarp savęs, 18 nes jums
sakau: nuo dabar negersiu vynmedžio vaisiaus, kol ateis
Dievo karalystė“ 19 Paėmęs duoną, jis padėkojo, laužė
ir jiems davė, sakydamas: „Tai yra mano kūnas, kuris
duodamas už jus. Tai darykite man atsiminti“. 20 Jis
taip pat [paėmė] taurę po vakarienės, sakydamas: „Šita
taurė yra naujoji sandora, patvirtinta mano krauju, kuris
išliejamas už jus. 21 Tačiau štai mano išdavėjo ranka su
manim prie stalo. 22 Nes Žmogaus Sūnus, tiesa, eina savo
keliu, kaip nulemta, tačiau vargas tam žmogui, kurio jis
išduodamas!“ 23 Tada jie pradėjo klausinėti vienas kitą,
kas iš jų galįs būti tas, kuris tai padarysiąs.

Kas yra didžiausias?

24 Kilo tarp jų ir ginčas, kas iš jų turįs būti laikomas
didžiausiu. 25 Bet jis jiems tarė: „Tautų karaliai joms
viešpatauja ir jų valdovai ˹vadinasi ‚geradariais’˺[k]’.

---

[k] **22,25** Arba: leidžia save ‚geradariais’ vadinti

26 Bet jūs nebūkite tokie! Priešingai, didžiausiasis tarp
jūsų tegul tampa kaip jauniausiasis, o vadovas – kaip
patarnautojas. 27 Nes katras yra didesnis – kas sėdi prie
stalo ar kas patarnauja? Ar ne tas, kuris sėdi prie stalo?
Tačiau aš esu tarp jūsų kaip patarnautojas. 28 O esate tie,
kurie pasilikote su manim per mano išmėginimus. 29 Ir
aš jums suteiksiu karališką valdžią, kokią mano Tėvas
man suteikė, 30 kad galėtumėte valgyti ir gerti prie mano
stalo mano karalystėje ir sėdėti sostuose, teisdami dvylika
Izraelio genčių“.

Jėzus išpranašauja Petro išsigynimą

(Mt 26, 31–35; Mk 14, 27–31; Jn 13, 36–38)

31 „Simonai, Simonai! Štai šėtonas išprašė [leidimą] jus
persijoti kaip kviečius. 32 Bet aš meldžiau už tave, kad
tavo tikėjimas nepaliautų. O tu, kartą atsigręžęs, stiprink
savo brolius“. 33 Petras[l] jam tarė: „Viešpatie, su tavim esu
pasiruošęs eiti ir į kalėjimą, ir į mirtį!“ 34 Bet Jėzus[m] tarė:
„Sakau tau, Petrai, šiandien gaidys nepragys, o tu jau tris
kartus būsi išsigynęs mane pažįstąs“.

Piniginė, kelionmaišis ir kalavijas

35 Jis jiems tarė: „Kai jus išsiunčiau be piniginės,
kelionmaišio ir kurpių, argi jums ko nors pristigo?“
Jie tarė: „Nieko“. 36 Jis jiems tarė: „Bet dabar, kas turi
piniginę, tepasiima ją, taip pat ir kelionmaišį. O kas
neturi, teparduoda savo apsiaustą ir tenusiperka kalaviją.
37 Nes jums sakau: šitas Rašto posakis turi išsipildyti

---

[l] **22,33** Lit. Jis

[m] **22,34** Lit. jis

manyje: ‚Ir jis buvo priskaitytas prie piktadarių; nes tai,
kas [parašyta] apie mane, eina prie galo‘. [38] Jie tarė:
„Viešpatie, štai čia du kalavijai!“ Jis jiems tarė: „Gana!“

Jėzus meldžiasi Alyvų kalne

(Mt 26, 36–46; Mk 14, 32–42)

[39] Išėjęs jis ėjo, kaip buvo pratęs, į Alyvų kalną; nusekė
paskui jį ir jo mokiniai. [40] Atėjęs į vietą, jis jiems tarė:
„Melskitės, kad nepatektumėte į pagundą[n]“. [41] Jis pats,
pasitraukęs nuo jų maždaug tiek, kiek galima numesti
akmenį, ir atsiklaupęs, meldėsi, [42] sakydamas: „Tėve,
jei nori, atimk šitą taurę nuo manęs; tačiau teįvyksta
ne mano, bet tavo valia!“ [[43] Jam pasirodė iš dangaus
angelas, stiprindamas jį. [44] Sielvarto apimtas, jis dar
karščiau meldėsi, ir jo prakaitas pasidarė kaip kraujo
lašai, varvantys ant žemės.][o] [45] Atsistojęs nuo maldos, jis
atėjo pas mokinius ir rado juos miegančius iš nuliūdimo.
[46] Jis jiems tarė: „Ko miegate? Kelkitės ir melskitės, kad
nepatektumėte į pagundą[p]“.

Jėzus išduodamas ir suimamas

(Mt 26, 47–56; Mk 14, 43–50; Jn 18, 3–11)

[47] Jam dar bekalbant, štai būrys ir vadinamasis Judas,
vienas iš Dvylikos, ėjo pirma jų ir prisiartino prie
Jėzaus jo pabučiuoti. [48] Bet Jėzus jam tarė: „Judai, ar
pabučiavimu išduodi Žmogaus Sūnų?“ [49] Tie, kurie
buvo aplink jį, matydami, kas bus, tarė: „Viešpatie,

---

[n] **22,40** Arba: išbandymą

[o] **22,44** ~ kt. Mss

[p] **22,46** Arba: išbandymą

ar mums smogti kalaviju?“ 50 Vienas iš jų smogė
vyriausiojo kunigo vergui ir jam nukirto dešiniąją
ausį. 51 Bet Jėzus atsakė: „˹Liaukitės! Gana to!˺[q]“ Ir,
palietęs ausį, jis pagydė jį. 52 Paskui Jėzus tarė prie jo
priėjusiems vyriausiesiems kunigams, šventovės sargybos
viršininkams ir vyresniesiems: „Kaip prieš plėšiką išėjote
su kalavijais ir vėzdais! 53 Man kasdien būnant su jumis
šventykloje, neištiesėte rankų prieš mane. Bet šita yra
jūsų valanda ir tamsos valdžia[r]“.

Petras išsigina Jėzaus

(Mt 26, 57–58, 69–75; Mk 14, 53–54, 66–72; Jn 18, 12–27)

54 Jį suėmę, jie nusivedė ir įvedė į vyriausiojo kunigo
namus. Petras sekė iš tolo. 55 Jiems susikūrus ugnį kiemo
viduryje ir susėdus, Petras atsisėdo tarp jų. 56 Viena
tarnaitė, pamačiusi jį sėdint prie šviesos ir įsižiūrėjusi į jį,
tarė: „Ir šitas buvo su juo!“ 57 Bet jis išsigynė, sakydamas:
„Moterie, jo nepažįstu!“ 58 Truputį vėliau kitas, jį
pamatęs, tarė: „Ir tu esi vienas iš jų!“ Bet Petras tarė:
„Žmogau, nesu!“ 59 Bemaž vienai valandai praslinkus, dar
kitas patvirtino, sakydamas: „Tikrai ir šitas buvo su juo,
nes ir jis juk yra galilėjietis“. 60 Bet Petras tarė: „Žmogau,
nežinau, ką sakai!“ Ir tuojau, dar jam bekalbant, pragydo
gaidys. 61 Viešpats atsigręžęs pažvelgė į Petrą, ir Petras
atsiminė Viešpaties žodį, kaip jis buvo jam pasakęs: „Dar
gaidžiui šiandien nepragydus, tris kartus manęs išsiginsi“.
62 Išėjęs laukan, jis graudžiai verkė.

---

[q]**22,51** Arba: Leiskite net tai! (T.y. leiskite jiems net mane suimti)
[r]**22,53** T.y. laikas, kai tamsa valdo

Jėzus išjuokiamas ir mušamas

(Mt 26, 67–68; Mk 14, 65)

63 Tie vyrai, kurie laikė jį suėmę, tyčiojosi iš jo, jį
mušdami. 64 Užrišę jam akis, jie klausinėjo: „Pranašauk,
kas yra tas, kuris tau sudavė?“ 65 Ir daug ką kita
piktžodžiaudami jie kalbėjo prieš jį.

Jėzus prieš sinedrioną

(Mt 26, 59–66; Mk 14, 55–64; Jn 18, 19–24)

66 Kai išaušo diena, susirinko tautos vyresnybė,
vyriausieji kunigai bei Rašto žinovai, ir jį atvesdino į
savo sinedrioną[s]. 67 Jie sakė: „Jei tu esi Mesijas[t], pasakyk
mums!“ Jis jiems tarė: „Jei jums pasakysiu, netikėsite,
68 o jei paklausiu, neatsakysite. 69 Tačiau nuo dabar
Žmogaus Sūnus sėdės Dievo galybės dešinėje“. 70 Tada
jie visi klausė: „Tai tu esi Dievo Sūnus?“ Jis jiems tarė:
„Jūs sakote, kad aš esu“. 71 Jie tarė: „Kam dar mums
bereikia liudijimo? Mes juk patys girdėjome iš jo paties
burnos!“

Jėzų nuveda pas Pilotą

(Mt 27, 1–2, 11–14; Mk 15, 1–5; Jn 18, 28–38)

23 1 Tada atsistojo visas jų susirinkimas ir jį nuvedė
pas Pilotą. 2 Ir jie pradėjo jį kaltinti, sakydami:
„Šitą radome klaidinantį mūsų tautą, draudžiantį mokėti
mokesčius ciesoriui ir tvirtinantį, kad jis esąs Mesijas,
karalius“. 3 Pilotas jį paklausė: „Ar tu esi žydų karalius?“

---

[s]**22,66** Arba: sanhedriną (t.y vyriausiąjį teismą)

[t]**22,67** Arba: Kristus

Jis jam atsakė: „Tu tai sakai!“ 4 Tada Pilotas tarė
vyriausiesiems kunigams ir minioms: „Nerandu jokios
kaltės šitame žmoguje“. 5 Bet jie dar atkakliau tvirtino:
„Jis kursto tautą, mokydamas po visą Judėją; jis pradėjo
Galilėjoje [ir jau atkilo] iki čia“.

Pilotas siunčia Jėzų pas Herodą

6 Tai išgirdęs, Pilotas paklausė, ar tas žmogus esąs
galilėjietis. 7 Sužinojęs, kad jis priklausąs Herodo
valdžios sričiai, jis nusiuntė jį pas Herodą, kuris ir pats
tomis dienomis buvo Jeruzalėje. 8 Pamatęs Jėzų, Herodas
labai apsidžiaugė. Mat jis jau ilgoką laiką norėjo jį
pamatyti, nes buvo girdėjęs apie jį ir tikėjosi išvysiąs
kokį nors jo daromą ženklą. 9 Jis klausė jį daug klausimų,
bet Jėzus[u] jam nieko neatsakė, 10 nors vyriausieji kunigai
ir Rašto žinovai [ten] stovėjo, smarkiai jį kaltindami.
11 Herodas [irgi] su savo kareiviais, jį paniekinęs ir iš jo
pasityčiojęs, jį apvilkdino šviesiu drabužiu ir nusiuntė
[atgal] Pilotui. 12 Tą pačią dieną Herodas ir Pilotas
susidraugavo. Mat anksčiau juodu gyveno nesantaikoje
vienas su kitu.

Pilotas pareiškia Jėzų esant nekaltą

(Mt 27, 15–26; Mk 15, 6–15; Jn 18, 39–19, 16)

13 Pilotas, sušaukęs vyriausiuosius kunigus, vadovus
ir žmones, 14 jiems tarė: „Jūs atvedėte pas mane šitą
žmogų, esą, jis kurstąs tautą maištui. Štai aš, jūsų
akivaizdoje jį išklausinėjęs, neradau šitame žmoguje
jokio pagrindo tam, kuo jį kaltinate. 15 Dar daugiau: nė

---

[u] **23,9** Lit. jis

Herodas [nerado], nes jis pasiuntė jį atgal pas mus. Ir
štai jo nieko nepadaryta, kas būtų verta mirties. 16 Taigi
nuplakdinęs jį paleisiu“.[V]

Pilotas nusileidžia miniai: paleidžia Barabą, o Jėzų nuteisia mirti

18 Bet jie visi kartu ėmė šaukti: „Šalin šitą! Paleisk mums
Barabą!“ 19 (Šis dėl kažkokio mieste įvykusio maišto ir
žmogžudystės buvo įmestas į kalėjimą.) 20 Norėdamas
paleisti Jėzų, Pilotas vėl kreipėsi į juos. 21 Bet jie šaukė:
„Nukryžiuok, nukryžiuok jį!“ 22 Jis trečią kartą jiems tarė:
„Ką gi bloga šitas padarė? Neradau jame jokio pagrindo
mirties bausmei. Taigi nuplakdinęs jį paleisiu“. 23 Bet
jie nesiliovė garsiais šauksmais reikalavę, kad jis būtų
nukryžiuotas, ir jų šauksmas vis ėjo smarkyn. 24 Tada
Pilotas nusprendė įvykdyti jų reikalavimą. 25 Jis paleido
už maištą ir žmogžudystę įkalintąjį, kurio jie reikalavo, o
Jėzų atidavė jų valiai.

Jėzus nukryžiuojamas

(Mt 27, 32–44; Mk 15, 21–32; Jn 19, 17–27)

26 Kai jie vedė jį šalin, jie nutvėrė vieną Simoną,
kirėnietį, pareinantį iš lauko, ir uždėjo jam kryžių, kad
jį neštų paskui Jėzų. 27 Sekė paskui jį didelė daugybė
žmonių ir moterų, kurios apdejavo ir apraudojo jį.
28 Atsigręžęs į jas, Jėzus tarė: „Jeruzalės dukterys,
neverkite manęs! Verčiau verkite savęs ir savo vaikų!
29 Nes štai ateina dienos, kai sakys: ‚Palaimintos

[V] **23,16** Čia arba po 19 skn. kt. Mss + Jis turėjo per šventę paleisti jiems vieną.

nevaisingosios ir įsčios, kurios negimdė, ir krūtys, kurios
nežindė!’ 30 Tada pradės sakyti kalnams: ‚Griūkite ant
mūsų!’ ir kalvoms: ‚Apdenkite mus!’ 31 Nes jei žaliam
medžiui tai daro, tai kas sausam atsitiks?“ 32 Buvo vedami
žudyti su juo ir kiti du [vyrai], piktadariai. 33 Ir kai jie
atėjo į vietą, vadinamą Kaukole, ten nukryžiavo jį ir
piktadarius – vieną iš dešinės, o kitą iš kairės. 34 ⌜Jėzus
tarė: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą“⌝[w].
Pasidalydami jo drabužius, jie metė burtą. 35 Žmonės
stovėjo žiūrėdami. Šaipėsi ir vadovai, sakydami: „Kitus
jis gelbėjo, tegu save gelbi, jei jis yra Dievo Mesijas[x],
Išrinktasis!“ 36 Iš jo tyčiojosi ir kareiviai, prieidami,
paduodami jam rūgštaus vyno 37 ir sakydami: „Jei tu esi
žydų karalius, gelbėk save!“ 38 Viršuj jo buvo ir užrašas:
„Šitas – žydų karalius“. 39 Vienas iš kybančių piktadarių
jam piktžodžiavo: „Argi tu nesi Mesijas[y]? Išgelbėk save
ir mus!“ 40 O kitas, jį drausdamas, atsiliepė: „Ar tu net
nesibijai Dievo, nors esi taip pat pasmerktas? 41 Mes,
žinoma, [pasmerkti] teisingai, nes gauname tai, ko mūsų
darbai verti, bet šitas nieko nepadoraus nepadarė“. 42 Jis
toliau sakė: „Jėzau, atsimink mane, kai ateisi ⌜į savo
karalystę⌝[z]“. 43 Jėzus[a] jam tarė: „Iš tiesų tau sakau:
šiandien būsi su manim rojuje“.

---

[w]**23,34** ~ kt. Mss

[x]**23,35** Arba: Kristus

[y]**23,39** Arba: Kristus

[z]**23,42** Kt. Mss: su savo karališka valdžia

[a]**23,43** Lit. Jis

Jėzaus mirtis

(Mt 27, 45–56; Mk 15, 33–41; Jn 19, 28–30)

44 Jau buvo apie šeštą valandą[b], ir tamsa apgaubė visą
šalį iki devintos valandos, 45 nes saulė buvo aptemusi.
Šventyklos uždanga perplyšo pusiau. 46 Tada Jėzus garsiai
sušuko: „Tėve, į tavo rankas atiduodu savo dvasią!“
Tai pasakęs, jis išleido savo dvasią. 47 O šimtininkas,
pamatęs, kas įvyko, garbino Dievą, sakydamas: „Tikrai
šitas žmogus buvo teisus!“ 48 Visos minios, kurios
buvo susiėjusios pasižiūrėti šito reginio, pamačiusios,
kas įvyko, grįžo namo mušdamosi į krūtinę. 49 O visi
jo pažįstami ir moterys, kurios buvo jį atlydėjusios iš
Galilėjos, atokiai stovėjo ir tai matė.

Jėzaus laidotuvės

(Mt 27, 57–61; Mk 15, 42–47; Jn 19, 38–42)

50 Štai vienas vyras, vardu Juozapas, tarybos narys,
geras ir teisus vyras – 51 jis nebuvo pritaręs jų sumanymui
ir veiksmui, – kilęs iš žydų miesto Arimatėjos, laukiantis[c]
Dievo karalystės, – 52 šis, nuėjęs pas Pilotą, paprašė
Jėzaus kūno. 53 Nuėmęs jis tą įvyniojo į drobulę ir jį[d]
paguldė uoloje iškaltame kape, kuriame dar niekas
nebuvo buvęs paguldytas. 54 Buvo Pasiruošimo diena, ir
šabata buvo beprasidedanti. 55 Moterys, kurios buvo kartu
su juo atėjusios iš Galilėjos, nusekė iš paskos, pasižiūrėjo
į kapą ir kaip buvo paguldytas jo kūnas. 56 Sugrįžusios jos

---

[b] **23,44** T.y. mūsų laiku vidudienį

[c] **23,51** Lit. kuris laukė

[d] **23,53** T.y. Jėzų

paruošė kvepalų ir tepalų. Šabatos dieną, klausydamos
įsakymo, jos ilsėjosi.

PRISIKĖLIMO PASAKOJIMAS

(24, 1–53)

Moterys ir Petras randa tuščią kapą

(Mt 28, 1–10; Mk 16, 1–8; Jn 20, 1–10)

24 1 O pirmąją savaitės dieną, aušrai vos pradedant
brėkšti, jos atėjo prie kapo, nešinos kvepalais,
kuriuos buvo paruošusios. 2 Jos rado akmenį atristą nuo
kapo, 3 bet įėjusios nerado Viešpaties Jėzaus kūno. 4 Joms
nesusivokiant apie tai, štai du vyrai spinduliuojančiais
drabužiais atsistojo prie jų. 5 Joms nusigandus ir nuleidus
žemyn veidus, juodu joms tarė: „Kam ieškote gyvojo
tarp mirusiųjų? 6 Jo nėra čia, bet jis yra prikeltas!
Atsiminkite, kaip jis, dar būdamas Galilėjoje, jums
kalbėjo, 7 sakydamas, kad Žmogaus Sūnus turįs būti
perduotas į žmonių nusidėjėlių rankas, būti nukryžiuotas
ir trečiąją dieną prisikelti“. 8 Tada jos atsiminė jo žodžius.
9 Sugrįžusios nuo kapo, jos pranešė visa tai Vienuolikai
ir visiems kitiems. 10 Tai buvo Marija Magdalietė, Joana,
Jokūbo motina Marija ir visos kitos su jomis. Jos tai sakė
apaštalams, 11 bet jiems atrodė tie žodžiai lyg nesąmonė,
ir jie netikėjo jomis. 12 Tačiau Petras pakilęs nubėgo
prie kapo ir pasilenkęs pamatė vien drobules. Jis parėjo,
stebėdamasis tuo, kas buvo įvykę.

Jėzus pasirodo kelyje į Emausą

(Mk 16, 12–13)

13 Štai du iš jų tą pačią dieną keliavo į kaimą, vadinamą
Emausu, nutolusį nuo Jeruzalės per šešiasdešimt stadijų[e].
14 Jie kalbėjosi vienas su kitu apie visus tuos įvykius.
15 Jiems besikalbant ir tarp savęs besitariant, pats Jėzus
prisiartinęs pradėjo keliauti su jais. 16 Bet jų akys buvo
taip sulaikytos, kad jie neatpažino jo. 17 Jis jiems tarė:
„Kas čia per kalbos, kuriomis eidami pasikeičiate?“ Jie
stabtelėjo [ir atrodė] nuliūdę. 18 Vienas, vardu Kleopas,
jam atsakė: „Ar tu esi vienintelis Jeruzalės lankytojas,
kuris nepatyrė, kas šiomis dienomis atsitiko joje?“
19 Jis paklausė juos: „Kas gi?“ Jie jam tarė: „Tai, kas
atsitiko Jėzui Nazarėnui, kuris pasirodė esąs pranašas,
galingas veiksmu ir žodžiu Dievo ir visos tautos akyse;
20 kaip mūsų vyriausieji kunigai bei vadovai jį perdavė
nuteisti mirtim ir jį nukryžiavo. 21 O mes tikėjomės, kad
jis esąs tas, kuris atpirksiąs Izraelį. Betgi, be viso to,
šita yra trečia diena po to, kai tai įvyko. 22 Tačiau dar
kelios moterys iš mūsiškių nustebino mus: 23 anksti rytą
atėjusios prie kapo ir neradusios jo kūno, jos parėjo ir
sakė mačiusios regėjimą angelų, kurie sakę jį esant gyvą.
24 Tada kai kurie iš mūsiškių nuėjo prie kapo ir rado taip,
kaip moterys buvo pasakiusios, bet jo paties nematė“.
25 Jis jiems tarė: „O, neišmanėliai ir nerangios širdies
tikėti visa, ką kalbėjo pranašai! 26 Argi Mesijas[f] neturėjo
to iškentėti ir įeiti į savo šlovę?“ 27 Pradėjęs nuo Mozės

---

[e]**24,13** 60 stadijų = 11 km

[f]**24,26** Arba: Kristus

ir visų pranašų, jis jiems išaiškino, kas visuose Raštuose
apie jį pasakyta. 28 Jie prisiartino prie kaimo, į kurį
keliavo, ir jis dėjosi toliau keliaująs. 29 Bet jie privertė jį
[pasilikti], sakydami: „Pasilik su mumis, nes pavakarys ir
diena jau eina galop“. Tad jis įėjo, kad pasiliktų su jais.
30 Atsisėdęs su jais prie stalo, jis paėmė duoną, sukalbėjo
palaiminimą ir sulaužęs jiems davė. 31 Tad buvo atvertos
jų akys, ir jie atpažino jį, bet jis ⌜pradingo jiems iš akių⌝[g].
32 Ir jie sakė vienas kitam: „Argi mūsų širdys nedegė
mumyse, kai jis mums kalbėjo kelyje, kai jis atvėrė mums
Raštus?“ 33 Tą pačią valandą pakilę, jie sugrįžo į Jeruzalę
ir rado susirinkusius Vienuolika ir jų draugus, 34 kurie
sakė: „Viešpats tikrai prikeltas ir pasirodė Simonui!“
35 Tada jie[h] papasakojo, kas buvo atsitikę kelyje ir kaip jis
buvo jų atpažintas, kai jis laužė duoną.

Jėzus pasirodo mokiniams Jeruzalėje

(Mt 28, 16–20; Mk 16, 14–18; Jn 20, 19–23; Apd 1, 6–8)

36 Jiems tai bekalbant, jis pats atsistojo jų viduryje ir
jiems tarė: „Ramybė jums!“ 37 Krūptelėję ir išsigandę, jie
tarėsi matą dvasią. 38 Bet jis jiems tarė: „Ko esate sumišę
ir kodėl abejonės kyla jūsų širdyse? 39 Pažiūrėkite į mano
rankas ir kojas, [ir pamatysite,] kad tai aš pats. Palieskite
mane ir pažiūrėkite: dvasia neturi kūno ir kaulų, kaip
matote mane turint“. 40 Tai pasakęs, jis jiems parodė
rankas ir kojas. 41 Jiems dar netikint iš džiaugsmo ir
besistebint, jis jiems tarė: „Ar turite čia ko valgyti?“ 42 Jie
padavė jam gabalą keptos žuvies, 43 ir paėmęs jis valgė

---

[g] **24,31** Lit. pasidarė jiems nematomas

[h] **24,35** T.y. mokiniai, sugrįžę iš Emauso

jų akivaizdoje. 44 Jis jiems tarė: „Šitie yra mano žodžiai,
kuriuos jums kalbėjau, dar būdamas su jumis: ‚Turi
išsipildyti visa, kas apie mane parašyta Mozės Įstatyme,
Pranašuose ir Psalmėse'“. 45 Tada jis atvėrė jiems protą
Raštams suprasti 46 ir jiems tarė: „Šitaip parašyta:
Mesijas[i] turi kentėti ir trečiąją dieną keltis iš numirusių,
47 ir atgaila nuodėmėms atleisti turi būti skelbiama jo
vardu visoms tautoms, pradedant nuo Jeruzalės. 48 Jūs
esate tų dalykų liudytojai. 49 Ir štai aš jums atsiųsiu, kas
mano Tėvo pažadėta, o jūs pasilikite mieste, kol būsite
aprengti jėga iš aukštybių“.

Jėzus užžengia į dangų

(Mk 16, 19–20; Apd 1, 9–11)

50 Jis išsivedė juos ligi Betanijos ir, pakėlęs rankas,
palaimino juos. 51 Juos laimindamas, jis atsiskyrė nuo jų
ir kilo[j] į dangų. 52 Jį kniūpsčiom pagarbinę, su dideliu
džiaugsmu jie sugrįžo į Jeruzalę. 53 Jie nuolat būdavo
šventovėje, garbindami Dievą.

---

[i]**24,46** Arba: Kristus

[j]**24,51** Lit. buvo nešamas aukštyn

EVANGELIJA PAGAL JONĄ

Žodis tapo kūnu

1 1 Pradžioje buvo Žodis; Žodis buvo pas Dievą, ir
Žodis buvo Dievas. 2 Jis buvo pradžioje pas Dievą.
3 Visa per jį atsirado, ir be jo neatsirado nieko, kas yra
atsiradę. 4 Jame buvo gyvybė, ir ta gyvybė buvo žmonių
šviesa. 5 Šviesa šviečia tamsoje, bet tamsa jos nesuvokė[a].
6 Pasirodė Dievo siųstas žmogus, vardu Jonas. 7 Jis atėjo
liudyti, šviesos paliudyti, kad visi įtikėtų per jį. 8 Jis pats
nebuvo šviesa, bet [atėjo] šviesos paliudyti. 9 ⌜Tikroji
šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų, buvo beateinanti į
pasaulį⌝[b]. 10 Jis buvo pasaulyje, ir pasaulis per jį atsirado,
tačiau pasaulis jo nepažino. 11 Jis atėjo į savo nuosavybę,
o savieji jo nepriėmė. 12 Bet visiems, kurie jį priėmė, jis
davė galią tapti Dievo vaikais – tiems, kurie tiki jo vardą,
13 kurie yra gimę ne iš kraujo, ir ne kūno noru, ir ne vyro
noru, bet iš Dievo. 14 Žodis tapo kūnu ir apsigyveno[c] tarp
mūsų, ir mes išvydome jo šlovę – šlovę kaip vienintelio
Tėvo Sūnaus, pilno malonės ir tiesos. 15 (Jonas liudijo
apie jį ir šaukė, sakydamas: „Šitas buvo tas, apie kurį
sakiau: ‚Tas, kuris ateina po manęs, yra viršesnis už mane,
nes jis buvo anksčiau už mane'".) 16 Nes iš jo pilnybės
mes visi esame gavę malonę po malonės; 17 nes įstatymas

---

[a] **1,5** Arba: nenugalėjo

[b] **1,9** Būtent Jono Krikštytojo veiklos metu. Arba: [Ta] buvo tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų, ateinantį į pasaulį.

[c] **1,14** Lit. pasistatė palapinę

buvo duotas per Mozę, malonė ir tiesa atėjo per Jėzų
Kristų. 18 Dievo niekas niekad nėra matęs. ⌜Vienintelis
[Sūnus], Dievas⌝[d], kuris yra Tėvo prieglobstyje, tas [jį[e]]
apreiškė.

Jono Krikštytojo liudijimas

(Mt 3, 1–12; Mk 1, 2–8; Lk 3, 15–17)

19 Šitas yra Jono liudijimas, kai žydai nusiuntė pas jį
iš Jeruzalės kunigų ir levių jo paklausti: „Kas tu esi?“
20 Jis išpažino ir neužsigynė; jis išpažino: „Aš nesu
Mesijas[f]“. 21 Ir jie klausė jį: „Tai kas tu? Ar esi Elijas?“
Jis tarė: „Nesu“, – “Ar tu esi pranašas?“ Ir jis atsakė:
„Ne!“ 22 Tada jie jam tarė: „Kas esi? – kad galėtume
duoti atsakymą tiems, kurie mus siuntė. Ką sakai apie
save?“ 23 Jis tarė: „Aš esu dykumoje šaukiančiojo balsas:
‚Darykite tiesų Viešpaties kelią!’ – kaip yra pasakęs
pranašas Jezajas“. 24 ⌜Jie buvo atsiųsti⌝[g] iš fariziejų.
25 Jie klausinėjo jį ir jam tarė: „Tai kam krikštiji, jei tu
nesi Mesijas[h], nei Elijas, nei pranašas?“ 26 Jonas jiems
atsakė[i]: „Aš krikštiju vandeniu. Tarp jūsų stovi tas, kurio
jūs nepažįstate, 27 kuris ateina po manęs, kurio kurpės
dirželio aš nesu vertas atrišti“. 28 Tai įvyko Betanijoje,
anapus Jordano, kur Jonas krikštijo.

---

[d] **1,18** Kt. Mss: Vienintelis Sūnus

[e] **1,18** T.y. Tėvą

[f] **1,20** Arba: Kristus

[g] **1,24** Kt. Mss: Atsiųstieji buvo

[h] **1,25** Arba: Kristus

[i] **1,26** Gr. + tardamas

Dievo Avinėlis

29 Kitą dieną jis pamatė Jėzų ateinant pas jį ir tarė: „Štai
Dievo Avinėlis, kuris atima pasaulio nuodėmę! 30 Šitas
yra tas, apie kurį aš sakiau: ‚Po manęs ateina vyras, kuris
yra viršesnis už mane, nes jis buvo anksčiau už mane’.
31 Ir aš pats jo nepažinau, bet tam, kad jis būtų apreikštas
Izraeliui, aš atėjau krikštydamas vandeniu“. 32 Ir Jonas
paliudijo, sakydamas: „Aš išvydau Dvasią kaip karvelį[j]
nusileidžiant iš dangaus, ir ji pasiliko ant jo. 33 Ir aš pats jo
nepažinau, bet tas, kuris mane siuntė krikštyti vandeniu,
man pasakė: ‚Ant ko pamatysi Dvasią nusileidžiant ir
pasiliekant, tas bus, kuris krikštys Šventąja Dvasia’. 34 Aš
pats esu matęs ir paliudijęs, kad šitas yra Dievo Sūnus“.

Pirmieji mokiniai

35 Kitą dieną vėl stovėjo Jonas ir du jo mokiniai.
36 Pažvelgęs į praeinantį Jėzų, jis tarė: „Štai Dievo
Avinėlis!“ 37 Tuodu mokiniai girdėjo jį tai kalbant ir
nusekė paskui Jėzų. 38 O Jėzus, atsigręžęs ir pamatęs juos
sekančius, jiems tarė: „Ko ieškote?“ Jie jam tarė: „Rabi,
– išvertus tai reiškia ‚Mokytojau’, – kur esi apsistojęs?“
39 Jis jiems tarė: „Ateikite ir pamatysite“. Tada jie atėjo
ir pamatė, kur jis yra apsistojęs, ir tą dieną pasiliko
pas jį. Tai buvo apie dešimtą valandą[k]. 40 Andriejus,
Simono Petro brolis, buvo vienas tų dviejų, kurie buvo
girdėję, ˹ką Jonas kalbėjo, ir nuėję paskui Jėzų˺[l]. 41 Jis

---

[j] **1,32** T.y. plasnojančio karvelio pavidalu

[k] **1,39** T.y. ketvirtą valandą p.p. mūsų laiku

[l] **1,40** Lit. iš Jono ir nuėję paskui jį

pirmiausia susiieškojo savo brolį Simoną ir jam tarė:
„Radome Mesiją (išvertus tai reiškia ‚Pateptąjį’[m])“. [42] Jis
jį atvedė pas Jėzų. Giliai pasižiūrėjęs į jį, Jėzus tarė: „Tu
esi Simonas, Jono sūnus. Tu būsi vadinamas Kėfu (tai
verčiama ‚Petru’[n])“.

Pilypo ir Natanaelio pašaukimas

[43] Kitą dieną jis norėjo išvykti į Galilėją. Jis rado Pilypą,
ir Jėzus jam tarė: „Sek paskui mane!“ [44] O Pilypas buvo
iš Betsaidos, iš Andriejaus ir Petro miesto. [45] Pilypas
susieškojo Natanaelį ir jam tarė: „Radome tą, apie
kurį Mozė rašė įstatyme ir pranašai, – Jėzų, Juozapo
sūnų, iš Nazareto“. [46] O Natanaelis jį paklausė: „Ar iš
Nazareto gali būti kas gera?“ Pilypas jam tarė: „Ateik ir
pasižiūrėk!“ [47] Jėzus, išvydęs Natanaelį ateinant pas jį,
pasakė apie jį: „Štai tikras izraelis, kuriame nėra vyliaus!“
[48] Natanaelis jį paklausė: „Iš kur mane pažįsti?“ Jėzus
jam atsakė: „Prieš Pilypui pašaukiant tave, kai buvai po
figmedžiu, mačiau tave“. [49] Natanaelis jam atsakė: „Rabi,
tu esi Dievo Sūnus, tu esi Izraelio Karalius!“ [50] Jėzus jam
atsakė: „Ar tiki todėl, kad tau pasakiau, jog tave mačiau
po figmedžiu? Pamatysi dalykų, didesnių už tai“. [51] Ir jis
jam tarė: „Iš tiesų, iš tiesų jums sakau: jūs matysite dangų
atvirą ir Dievo angelus, pakylančius ir nusileidžiančius
ant Žmogaus Sūnaus“.

---

[m] **1,41** Gr. Kristų

[n] **1,42** Lit. Uola

Vestuvės Kanoje

2 1 Trečiąją dieną įvyko vestuvės Galilėjos Kanoje, ir
ten buvo Jėzaus motina. 2 Taip pat ir Jėzus su savo
mokiniais buvo pakviestas į vestuves. 3 Pritrūkus vyno,
Jėzaus motina prabilo į jį: „Jie nebeturi vyno“. 4 O Jėzus
jai tarė: „Moterie, ką tas tavo rūpestis turi darbo su
manim? Mano valanda dar nėra atėjusi“. 5 Jo motina
tarė tarnams: „Darykite, ką tik jis jums sakys!“ 6 Ten
buvo padėti, laikantis žydų apsiplovimo reikalavimų, šeši
akmeniniai indai, kuriuose tilpo po du ar tris saikus[o].
7 Jėzus jiems tarė: „Pripilkite indus vandens!“ Ir jie
sklidinai juos pripylė. 8 Jis jiems tarė: „Dabar pasemkite
ir nuneškite vyriausiajam padavėjui“. Ir jie nunešė.
9 O kai padavėjas paragavo vynu virtusio vandens ir
nežinojo, iš kur jis yra, nors tarnai, kurie buvo pasėmę
vandenį, žinojo, – padavėjas pasišaukė jaunikį 10 ir
jam tarė: „Kiekvienas žmogus pirma paduoda gerąjį
vyną, o kai svečiai jau įsigėrę, – prastesnį. Tu esi ligšiol
palaikęs gerąjį vyną“. 11 Šitą, ženklų pirmąjį[p], Jėzus
padarė Galilėjos Kanoje ir [tuo] apreiškė savo garbę, o
jo mokiniai įtikėjo juo. 12 Paskui jis nuėjo į Kafarnaumą
– jis pats, jo motina, jo broliai ir jo mokiniai, ir ten jie
išbuvo keletą dienų.

---

[o] **2,6** 1 saikas (gr. metrētēs) - apie 39 l

[p] **2,11** Lit. pradžią

Šventyklos apvalymas

(Mt 21, 12–13; Mk 11, 15–17; Lk 19, 45–46)

13 Žydų Velykos buvo arti, ir Jėzus atėjo aukštyn į
Jeruzalę. 14 Šventovėje jis rado jaučių, avių ir karvelių
pardavėjų ir susėdusių pinigų keitėjų. 15 Nusivijęs botagą
iš virvelių, jis juos visus išvarė iš šventovės, ir avis, ir
jaučius, išbarstė pinigmainių monetas ir apvertė [jų]
stalus, 16 o karvelių pardavėjams tarė: „Pašalinkite tai iš
čia! Nepaverskite mano Tėvo namų prekybos namais!“
17 Jo mokiniai atsiminė, kad yra parašyta: „Uolumas
dėl tavo namų sugrauš mane“. 18 Tada žydai atsiliepė
ir jam tarė: „Kokį ženklą gali mums parodyti, kad turi
galią tai daryti?“ 19 Jėzus jiems atsakė: „Sugriaukite šitą
šventyklą, ir per tris dienas ją atstatysiu“. 20 Tada žydai
tarė: „Keturiasdešimt šešerius metus buvo statoma šita
šventykla, o tu per tris dienas ją atstatysi?“ 21 Bet jis
kalbėjo apie savo kūno šventyklą. 22 Taigi, kai jis buvo
prikeltas iš numirusių, jo mokiniai atsiminė jį tai kalbėjus
ir įtikėjo Raštu bei žodžiais, kuriuos Jėzus buvo pasakęs.
23 O kai jis per Velykų šventę buvo Jeruzalėje, daugelis,
stebėdami jo ženklus, kuriuos jis darė, įtikėjo jo vardu.
24 Bet Jėzus pats ⌜jais nepasitikėjo⌝[q], nes jis pažino juos
visus. 25 Ir jam nereikėjo, kad kas paliudytų apie žmogų,
nes jis žinojo, kas slypi žmoguje.

Jėzaus pokalbis su Nikodemu

3 1 Buvo vienas žmogus iš fariziejų, vardu Nikodemas,
žydų vyriausiosios tarybos narys. 2 Šitas nakčia atėjo

---

[q]**2,24** Lit. savęs jiems nepatikėjo

pas jį ir jam tarė: „Rabi, mes žinome, kad tu esi nuo
Dievo atėjęs mokytojas, nes niekas negali daryti tų
ženklų, kuriuos tu darai, jei Dievas nebūtų su juo“. 3 Jėzus
jam atsakė: „Iš tiesų, iš tiesų tau sakau: jei kas nėra
užgimęs[r] ⌜iš aukšto⌝[s], negali matyti Dievo karalystės“.
4 Nikodemas jam tarė: „Kaip gali užgimti žmogus, senas
būdamas? Bene jis gali antrą kartą įeiti į savo motinos
įsčias ir užgimti?“ 5 Jėzus atsakė: „Iš tiesų, iš tiesų tau
sakau: jei kas nėra užgimęs[t] iš vandens ir Dvasios, negali
įeiti į Dievo karalystę. 6 Kas yra gimę[u] iš kūno, yra kūnas,
ir kas yra gimę iš Dvasios, yra dvasia. 7 Nesistebėk, kad
tau pasakiau: ‚Jūs turite užgimti[v] ⌜iš aukšto⌝[w]‘. 8 Vėjas
pučia, kur jis nori, ir tu girdi jo ūžimą, bet nežinai, iš kur
jis ateina ir kur nueina. Taip yra su kiekvienu, kuris yra
gimęs[x] iš Dvasios“. 9 Nikodemas atsiliepdamas jam tarė:
„Kaip tai gali įvykti?“ 10 Jėzus jam atsakė: „Tu esi Izraelio
mokytojas ir to nesupranti? 11 Iš tiesų, iš tiesų tau sakau:
mes kalbame, ką žinome, ir liudijame, ką esame matę, bet
jūs nepriimate mūsų liudijimo. 12 Jei netikite, kai jums
kalbėjau apie žemiškus dalykus, tai kaip tikėsite, jei jums
kalbėsiu apie dangiškus dalykus? 13 Niekas nėra užžengęs
į dangų, kaip tik tas, kuris nužengė iš dangaus – Žmogaus

---

[r] **3,3** Arba: pagimdytas

[s] **3,3** Arba: iš naujo

[t] **3,5** Arba: pagimdytas

[u] **3,6** Arba: pagimdyta

[v] **3,7** Arba: būti pagimdyti

[w] **3,7** Arba: iš naujo

[x] **3,8** Arba: pagimdytas

Sūnus[y]. 14 Ir kaip Mozė iškėlė gyvatę dykumoje, taip
turi būti iškeltas Žmogaus Sūnus, 15 kad kiekvienas,
kuris tiki, jame turėtų amžiną gyvenimą. 16 Nes Dievas
taip mylėjo pasaulį, jog davė savo vienintelį Sūnų, kad
kiekvienas, kuris jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžiną
gyvenimą. 17 Nes Dievas nesiuntė Sūnaus į pasaulį
pasaulio pasmerkti, bet kad pasaulis būtų išgelbėtas per
jį. 18 Kas jį tiki, nepasmerkiamas; o kas netiki, jau yra
pasmerktas, nes nėra tikėjęs Dievo vienintelio Sūnaus
vardo. 19 Ir šitas yra pasmerkimo pagrindas: šviesa yra
atėjusi į pasaulį, bet žmonės labiau mylėjo tamsą negu
šviesą, nes jų darbai buvo pikti. 20 Nes kiekvienas, kuris
daro kas nedora, nekenčia šviesos ir neina į šviesą, kad
jo darbai neiškiltų aikštėn. 21 Bet kas daro tiesą, eina į
šviesą, kad išaiškėtų, jog jo darbai yra nuveikti Dieve[z]“.[a]

Jėzus ir Jonas Krikštytojas

22 Paskui Jėzus ir jo mokiniai nuėjo į Judėjos šalį; jis
ten kurį laiką išbuvo su jais ir krikštijo. 23 Bet ir Jonas
krikštijo Enone, arti Salimo, nes ten buvo daug vandens.
Žmonės ateidavo ir būdavo krikštijami, 24 nes Jonas
dar nebuvo įmestas į kalėjimą. 25 Kilo ginčas tarp Jono
mokinių ir vieno žydo dėl apeiginio apsivalymo. 26 Jie
atėjo pas Joną ir jam tarė: „Rabi, tas, kuris buvo su tavim
anapus Jordano, – kurį tu esi paliudijęs – štai jis krikštija,
ir visi eina pas jį“. 27 Jonas atsakydamas tarė: „Žmogus
nieko negali pasiimti, jeigu jam nebūtų duota iš dangaus.

---

[y] **3,13** Kkr. Mss + kuris yra danguje

[z] **3,21** T.y. draugystėje su Dievu

[a] **3,21** Kai kurie aiškintojai deda kabutes po 15 skn.

28 Jūs patys man liudijate, kad pasakiau: ‚Aš nesu Mesijas,
bet esu pasiųstas pirm jo’. 29 Kas turi jaunąją, yra jaunikis.
Jaunikio draugas, kuris stovi šalia ir jo klausosi, džiaugte
džiaugiasi jaunikio balsu. Taigi šitas mano džiaugsmas
yra tapęs tobulas. 30 Jis turi didėti, o aš turiu mažėti“.[b]

Liudijimas To, kuris yra iš dangaus

31 Kas ateina iš aukšto, yra visų vyriausias; kas yra iš
žemės, priklauso žemei ir kalba ⌜apie žemės dalykus⌝[c].
Kas ateina iš dangaus, yra visų vyriausias; 32 jis[d] liudija
tai, ką yra matęs ir girdėjęs, bet niekas nepriima jo
liudijimo. 33 Kas priėmė jo liudijimą, patvirtino[e], kad
Dievas yra tiesakalbis. 34 Nes tas, kurį Dievas atsiuntė,
kalba Dievo žodžius, nes be saiko jis[f] duoda Dvasią.
35 Tėvas myli Sūnų ir viską yra atidavęs į jo ranką. 36 Kas
tiki Sūnų, turi amžiną gyvenimą, o kas neklauso Sūnaus,
nematys gyvenimo – tik Dievo rūstybė pasilieka ant jo.

Jėzus ir samarietė

4 1 Taigi, kai Jėzus patyrė, kad fariziejai esą girdėję,
jog jis laimįs ir krikštijąs daugiau mokinių už Joną,
– 2 nors pats Jėzus nekrikštijo, tik jo mokiniai, – 3 jis
paliko Judėją ir nuėjo atgal į Galilėją. 4 Bet jis turėjo
pereiti per Samariją. 5 Tad jis atėjo į Samarijos miestą,
vadinamą Sicharu, prie pat sklypo, kurį Jokūbas buvo

---

[b]**3,30** Kai kurių aiškintojų nuomone, Jono kalba baigiasi 36-tuoju skn.

[c]**3,31** Lit. iš žemės

[d]**3,32** ~ kt. Mss

[e]**3,33** Lit. užantspaudavo tai

[f]**3,34** T.y. Dievas

davęs savo sūnui Juozapui. 6 O ten buvo Jokūbo šulinys.
Taigi Jėzus, pavargęs iš kelionės, tuojau[g] atsisėdo prie
šulinio. Buvo apie šeštą valandą[h]. 7 Atėjo viena samarietė
moteris vandens pasisemti. Jėzus jai tarė: „Duok man
gerti“. 8 (Mat jo mokiniai buvo nuėję į miestą maisto
nusipirkti.) 9 Tad samarietė moteris jam tarė: „Kaip tu,
būdamas žydas, gali prašyti mane, samarietę moterį,
gerti?“ (Mat žydai nebendrauja su samariečiais.) 10 Jėzus
jai atsakė: „Jei žinotum Dievo dovaną ir kas yra tas,
kuris tau sako: ‚Duok man gerti’, tu būtum jį prašiusi ir
jis būtų tau davęs gyvojo vandens“. 11 Moteris jam tarė:
„Viešpatie, tu neturi kuo pasemti, o šulinys yra gilus. Tai
iš kur tu imsi to ‚gyvojo vandens’? 12 Argi tu esi didesnis
už mūsų protėvį Jokūbą, kuris mums davė tą šulinį ir
pats iš jo gėrė, ir jo sūnūs, ir jo gyvuliai?“ 13 Jėzus jai
atsakė: „Kiekvienas, kuris geria šito vandens, vėl trokš.
14 Bet kas gers vandens, kurio aš jam duosiu, nebetrokš
per amžius. Tačiau vanduo, kurio jam duosiu, jame
taps versme vandens, trykštančio amžinam gyvenimui“.
15 Moteris prabilo į jį: „Viešpatie, duok man to vandens,
kad nebetrokščiau ir nebeturėčiau nueiti tą kelio galą
čion semti!“ 16 Jis jai tarė: „Eik, pašauk savo vyrą ir čion
ateik!“ 17 Moteris jam atsakė: „Neturiu vyro“. Jėzus jai
tarė: „Gerai pasakei: ‚Neturiu vyro’, 18 nes jau turėjai
penkis vyrus, o tas, kurį dabar turi, nėra tavo vyras. Ką
pasakei – tiesa!“ 19 Moteris jam tarė: „Viešpatie, matau,
kad tu esi pranašas. 20 Mūsų protėviai garbino Dievą
šitame kalne, bet jūs sakote Jeruzalėje esant tą vietą, kur

---

[g]**4,6** Lit. kaip jis buvo (t.y. nieko nelaukdamas)

[h]**4,6** T.y. vidudienį

jį turi garbinti“. 21 Jėzus jai tarė: „Tikėk manim, moterie,
kad ateina valanda, kai nei šitame kalne, nei Jeruzalėje
negarbinsite Tėvo. 22 Jūs garbinate, ko nepažįstate; mes
garbiname, ką pažįstame, nes išganymas yra iš žydų.
23 Bet ateina valanda, ir dabar ji jau yra, kai tikrieji
garbintojai garbins Tėvą dvasia[i] ir tiesa[j], nes ir Tėvas
ieško tokių jo garbintojų. 24 Dievas yra dvasia, ir tie, kurie
jį garbina, turi garbinti dvasia ir tiesa. 25 Moteris jam tarė:
„Žinau, kad ateina Mesijas (kuris vadinamas Kristumi).
Kai jis ateis, mums viską paskelbs“. 26 Jėzus jai tarė: „Aš,
kuris kalbu su tavim, tas esu“.

Samarietės liudijimas

27 Kaip tik tuo metu atėjo jo mokiniai ir stebėjosi, kad jis
kalbėjosi su moterimi. Tačiau nė vienas neprasitarė: „Ko
nori?“ arba: „Kodėl kalbies su ja?“ 28 Tada moteris paliko
savo vandens ąsotį, nuėjo į miestą ir sakė žmonėms:
29 „Eikite, pamatykite žmogų, kuris man pasakė visa,
ką esu padariusi! Ar tik jis nėra Mesijas?“ 30 Jie išėjo iš
miesto ir ėjo pas jį.

Jėzaus pokalbis su mokiniais

31 Tuo tarpu mokiniai ragino jį, sakydami: „Rabi,
valgyk“. 32 Bet jis jiems tarė: „Aš turiu valgyti valgį,
kurio jūs nežinote“. 33 Tad mokiniai klausinėjo vienas
kitą: „Argi kas atnešė jam valgyti?“ 34 Jėzus jiems
paaiškino: „Mano valgis – tai vykdyti valią to, kuris mane
siuntė, ir užbaigti jo darbą. 35 Ar jūs nesakote: ‚Dar keturi

---

[i]**4,23** Arba: Dvasia (t.y. Dievo Dvasios teikiama galia)

[j]**4,23** T.y. tikrą Dievo pažinimą, ar apreiškimą, atitinkančiu būdu

mėnesiai, ir ateis pjūtis’? Štai, jums sakau, pakelkite
akis ir pažiūrėkite, ⌜kaip laukai⌝[k] pabalę pjūčiai! 36 Jau
dabar pjovėjas gauna algą ir surenka derlių[l] amžinam
gyvenimui, kad sėjėjas ir pjovėjas džiaugtųsi drauge.
37 Šiuo atveju pasitvirtina posakis: ‚Vienas sėja, o kitas
pjauna’. 38 Aš pasiunčiau jus pjauti to, dėl ko jūs nesate
sunkiai dirbę. Kiti yra dirbę, o jūs esate įstoję į jų darbą“.

Samariečių tikėjimas

39 Daug to miesto samariečių jį įtikėjo dėl žodžio
moters, kuri liudijo: „Jis man pasakė visa, ką padariau“.
40 Taigi, kai samariečiai atėjo pas jį, jie prašė jį pasilikti
pas juos. Ir jis ten pasiliko dvi dienas. 41 Ir daug daugiau
įtikėjo dėl jo žodžio. 42 O moteriai jie sakė: „Jau nebe dėl
tavo kalbos tikime, nes patys girdėjome ir žinome, kad
šitas tikrai yra pasaulio Išganytojas“.

Jėzus atvyksta į Galilėją ir pagydo karaliaus valdininko sūnų

(Mt 8, 5–13; Lk 7, 1–10)

43 Po dviejų dienų jis iš ten išvyko į Galilėją, 44 nes Jėzus
pats buvo paliudijęs, kad pranašas negerbiamas savo
tėviškėje. 45 Taigi, kai jis atvyko į Galilėją, galilėjiečiai
jį priėmė, nes buvo matę visa, ką jis per šventę buvo
padaręs Jeruzalėje, nes ir jie buvo nuvykę į šventę.
46 Taigi jis vėl atvyko į Galilėjos Kaną, kur buvo pavertęs
vandenį vynu. O Kafarnaume buvo vienas karaliaus
valdininkas, kurio sūnus sirgo. 47 Šitas, išgirdęs, kad

---

[k]**4,35** Lit. į laukus, kad jie

[l]**4,36** Lit. vaisių

Jėzus buvo atvykęs iš Judėjos į Galilėją, nuėjo pas jį ir
meldė, kad jis nueitų žemyn ir pagydytų jo sūnų, nes tas
buvo prie mirties. 48 Tad Jėzus prabilo į jį: „Jei nematysite
ženklų ir stebuklų, jokiu būdu netikėsite!“ 49 Karaliaus
valdininkas jam tarė: „Viešpatie, nueik žemyn, kol mano
vaikelis dar nenumiręs“. 50 Jėzus jam tarė: „Keliauk, tavo
sūnus gyvas!“ Žmogus patikėjo žodžiu, kurį Jėzus jam
pasakė, ir iškeliavo. 51 Jam jau beeinant žemyn, jo vergai
jį pasitiko, sakydami, kad jo vaikas gyvas. 52 Tada jis
teiravosi jų, kurią valandą jam pasidarė geriau. Jie jam
tarė: „Vakar septintą valandą[m] jį pametė karštis“. 53 Taip
tėvas patyrė, kad tai įvyko tą pačią valandą, kai Jėzus
jam tarė: „Tavo sūnus gyvas“, ir įtikėjo jis pats bei visi jo
namai. 54 O šitą, jau[n] antrą ženklą, Jėzus padarė, parvykęs
iš Judėjos į Galilėją.

Jėzus pagydo 38 metus sirgusį

5 1 Paskui buvo žydų šventė, ir Jėzus nuvyko aukštyn
į Jeruzalę. 2 O Jeruzalėje prie Avių vartų yra
tvenkinys, hebrajiškai vadinamas Bėt-Zata[o]; jis turėjo
penkis portikus[p]. 3 Juose gulėjo daugybė ligonių – aklų,
raišų, paralitikų.[q] 5 Ten buvo vienas žmogus, išsirgęs
trisdešimt aštuonerius metus. 6 Jėzus, pamatęs jį gulintį

---

[m]**4,52** T.y. pirmą valandą p.p. mūsų laiku

[n]**4,54** Lit. vėl

[o]**5,2** Kt. Mss: Betesda; vėl kt.: Betsaida

[p]**5,2** T.y. stogines, kurios laikosi ant kolonų

[q]**5,3** Kkr. Mss + vėlesnę pstb.: kurie laukė vandens sujudėjimo. 4 Nes Viešpaties angelas protarpiais nužengdavo į tvenkinį ir sujudindavo vandenį. Tad kas pirmas po vandens sujudinimo įžengdavo, pasveikdavo nuo bet kokios ligos, kuria sirgo.

ir žinodamas, kad jis jau ilgą laiką serga, jam tarė: „Ar
nori pasveikti?“ 7 Ligonis jam atsakė: „Viešpatie, neturiu
žmogaus, kuris, kai vanduo sujudintas, mane [tuoj] įneštų
į tvenkinį. O kol aš einu, kitas pirm manęs įžengia“.
8 Jėzus jam tarė: „Kelkis, paimk savo gultą ir vaikščiok!“
9 Ir tuojau tas žmogus pasveiko, paėmė savo gultą ir
vaikščiojo. O ta diena buvo šabata. 10 Todėl žydai sakė
pagydytajam: „Yra šabata, ir tau nevalia nešti savo gulto“.
11 Bet jis jiems atsakė: „Kas mane pagydė, tas man tarė:
‚Paimk savo gultą ir vaikščiok!’ 12 Jie paklausė jį: „Kas
yra tas žmogus, kuris tau tarė: ‚Paimk ir vaikščiok’?“
13 Bet pagydytasis nežinojo, kas jis yra, nes, miniai esant
toje vietoje, Jėzus buvo [nepastebimai] pasitraukęs.
14 Paskui Jėzus jį rado šventovėje ir jam tarė: „Žiūrėk,
esi pasveikęs! Nebenusidėk daugiau, kad tau neatsitiktų
kas blogesnio!“ 15 Žmogus nuėjo ir pranešė žydams, kad
Jėzus yra tas, kuris jį pagydė. 16 Žydai persekiojo Jėzų
dėl to, kad jis darė tokius darbus šabatos dieną. 17 Bet
Jėzus jiems atsakė: „Mano Tėvas ligšiol tebedirba, ir aš
dirbu“. 18 Dėl to žydai juo labiau siekė jį nužudyti, nes jis
ne tik panaikino šabatą, bet ir Dievą vadino savo Tėvu,
lygindamasis su Dievu.

Sūnaus galia

19 Tada atsakydamas Jėzus jiems kalbėjo: „Iš tiesų, iš
tiesų jums sakau: Sūnus nieko negali daryti iš savęs; jis
daro tik tai, ką mato Tėvą darant. Nes ką šis daro, tą ir
Sūnus panašiai daro. 20 Nes Tėvas myli Sūnų ir rodo jam
visa, ką jis pats daro, ir jam parodys darbų, didesnių už
šituos, kad jūs turėsite stebėtis. 21 Nes kaip Tėvas prikelia
mirusiuosius ir juos atgaivina, taip ir Sūnus atgaivina

tuos, kuriuos nori. 22 Be to, Tėvas juk nė vieno neteisia,
bet visą teismą yra pavedęs Sūnui, 23 kad visi gerbtų
Sūnų, kaip jie gerbia Tėvą. Kas negerbia Sūnaus, negerbia
Tėvo, kuris jį siuntė. 24 Iš tiesų, iš tiesų jums sakau: kas
klausosi mano žodžio ir tiki tą, kuris mane siuntė, turi
amžiną gyvenimą, ir jis neina į teismą, bet yra perėjęs
iš mirties į gyvenimą. 25 Iš tiesų, iš tiesų jums sakau:
ateina valanda, ir dabar ji yra, kai mirusieji išgirs Dievo
Sūnaus balsą, ir tie, kurie išgirs, atgis. 26 Nes kaip Tėvas
turi gyvybę savyje, taip ir Sūnui jis davė turėti gyvybę
savyje. 27 Ir jis jam davė galią teisti, nes jis Žmogaus
Sūnus. 28 Nesistebėkite tuo! Nes ateina valanda, kai visi
gulintieji kapuose išgirs jo balsą 29 ir išeis: tie, kurie darė
gera, kelsis gyventi, o tie, kurie darė bloga, kelsis, kad
būtų pasmerkti[r].

Jėzaus liudytojai

30 Aš nieko negaliu daryti iš savęs. Kaip girdžiu, taip
teisiu, ir mano teismas yra teisingas, nes ieškau ne savo
valios, bet valios to, kuris mane siuntė. 31 Jei aš liudyčiau
pats už save, mano liudijimas nebūtų tikras[s]. 32 Yra
kitas, kuris liudija už mane, ir aš žinau, kad tikras yra
tas liudijimas, kurį jis liudija už mane. 33 Jūs esate siuntę
pasiuntinius pas Joną, ir jis yra paliudijęs tiesą. 34 Tačiau
aš pats priimu ne žmogaus liudijimą. Bet tai sakau, kad
jūs būtumėte išgelbėti. 35 Anas buvo degąs ir šviečiąs
žiburys, ir jūs patys norėjote kurį laiką pasidžiaugti jo

---

[r]**5,29** Arba: nuteisti

[s]**5,31** T.y. nepriimtinas kaip tikras įrodymas, nes nebūtų Tėvo patvirtintas

šviesa. [36] Tačiau aš turiu svaresnį už Jono liudijimą,
būtent darbus, kuriuos Tėvas yra man pavedęs užbaigti.
Tie patys darbai, kuriuos darau, liudija už mane, kad
Tėvas yra mane siuntęs. [37] Ir Tėvas, kuris mane siuntė,
pats yra paliudijęs už mane. Jūs nesate nei jo balso
kada nors girdėję, nei jo pavidalo regėję, [38] ir jo žodžio
⸢nepalaikote savyje⸣[t], nes jūs netikite tuo, kurį jis siuntė.
[39] Jūs tyrinėjate Raštus, nes manote juose turį amžiną
gyvenimą. Ir jie yra tie, kurie liudija už mane. [40] Tačiau
nenorite ateiti pas mane, kad turėtumėte gyvenimą.
[41] Garbės iš žmonių aš nepriimu. [42] Bet jus pažįstu: jūs
Dievo meilės neturite savyje. [43] Aš esu atėjęs savo Tėvo
vardu, tačiau manęs nepriimate. Jei kitas ateis savo vardu,
tą priimsite. [44] Kaip galite įtikėti jūs, kurie vieni iš kitų
priimate garbę, o garbės, kuri ateina iš vieno Dievo,
neieškote? [45] Nemanykite, kad aš jus kaltinsiu Tėvui.
Yra, kas jus kaltina – Mozė, į kurį jūs esate sudėję savo
viltis. [46] Nes jei tikėtumėte Moze, tikėtumėte manimi, nes
jis parašė apie mane. [47] Bet jei netikite jo raštais, tai kaip
tikėsite mano žodžiais?“

Jėzus pasotina penkis tūkstančius

(Mt 14, 13–21; Mk 6, 20–44; Lk 9, 10–17)

6 [1] Vėliau Jėzus nuvyko į Galilėjos, [arba] Tiberiados,
jūros krantą. [2] Paskui jį sekė didelė žmonių minia,
nes jie matė ženklus, kuriuos jis darė ligoniams. [3] Jėzus
užlipo į kalną ir ten atsisėdo su savo mokiniais. [4] Arti
buvo Velykos, žydų šventė. [5] Tada Jėzus, pakėlęs akis
ir pamatęs didžiulę minią einant pas jį, tarė Pilypui:

---

[t]**5,38** Lit. neturite pasiliekančio jumyse

„Kur mums pirkti duonos šitiems pavalgydinti?“ 6 Bet
jis tai sakė, jį mėgindamas, nes pats žinojo, ką darysiąs.
7 Pilypas jam atsakė: „Duonos[u] už du šimtus denarų[v]
jiems neužteks, kad kiekvienas gautų bent kąsnelį!“
8 Vienas iš jo mokinių, Andriejus, Simono Petro brolis,
jam tarė: 9 „Čia yra berniukas, kuris turi penkis miežinės
duonos kepalus ir dvi žuveles. Bet kas tai yra tokiai
daugybei?“ 10 Jėzus tarė: „Susodinkite žmones!“ Daug
žolės buvo toje vietoje. Taigi vyrai susėdo – iš viso
kokie penki tūkstančiai. 11 Tada Jėzus paėmė kepalus ir
padėkojęs išdalijo susėdusiems, taip pat ir žuveles, kiek
jie norėjo. 12 O kai jie buvo pasisotinę, jis savo mokiniams
paliepė: „Surinkite likusius trupinius, kad nieko nežūtų!“
13 Taigi jie surinko ir iš penkių miežinės duonos kepalų
pripylė dvylika pintinių trupinių, kurie buvo atlikę nuo
valgiusiųjų. 14 Tad žmonės, pamatę ženklą, kurį jis buvo
padaręs, sakė: „Šitas tikrai yra tas pranašas, kuris turi
ateiti į pasaulį“. 15 Jėzus, nuvokęs juos rengiantis ateiti ir
jį pagriebti, kad jį padarytų karaliumi, vėl pasitraukė į
kalną – pats vienas.

Jėzus vaikščioja ant vandens

(Mt 14 22–27; Mk 6, 45–52)

16 O kai atėjo vakaras, jo mokiniai nusileido prie jūros
17 ir, įlipę į valtį, ėmė irtis skersai jūros į Kafarnaumą. Jau
buvo sutemę, ir Jėzus dar nebuvo atėjęs pas juos. 18 Be
to, smarkiam vėjui pučiant, jūra įsibangavo. 19 Nusiyrę

---

[u] **6,7** Lit. Duonos kepaliukų

[v] **6,7** Vienas denaras buvo įprastinis darbininko dienos atlyginimas.

apie dvidešimt penkias ar trisdešimt stadijų[w], jie išvydo
Jėzų einant per jūrą ir artėjant prie valties ir išsigando.
20 Bet jis jiems tarė: „Tai aš, nebijokit!“ 21 Tada jie norėjo
jį paimti į valtį, ir tuojau valtis atsidūrė prie kranto, į kurį
jie plaukė.

Žmonės seka paskui Jėzų į Kafarnaumą

22 Kitą dieną minia, kuri buvo pasilikusi kitame jūros
krante, patyrė, kad ten buvo buvęs tik vienas laivelis
ir kad Jėzus nebuvo kartu su savo mokiniais įlipęs į
valtį, bet kad jo mokiniai buvo nuplaukę vieni. 23 Tačiau
laiveliai atplaukė iš Tiberiados prie pat tos vietos, kur
jie, ˹Viešpačiui padėkojus˺[x], buvo valgę duonos. 24 Taigi,
kai minia pamatė, kad ten nebėra Jėzaus nė jo mokinių,
jie[y] sulipo į laivelius ir, ieškodami Jėzaus, nuplaukė į
Kafarnaumą.

Jėzus – gyvenimo duona

25 Jį atradę kitame jūros krante, jie jam tarė: „Rabi, kada
čia atvykai?“ 26 Jėzus jiems atsakė: „Iš tiesų, iš tiesų jums
sakau: manęs ieškote ne todėl, kad matėte ženklų, bet
todėl, kad valgėte duonos[z] ir buvote pasotinti. 27 Plušėkite
ne dėl pragaištančio maisto, bet dėl amžinam gyvenimui
išliekančio maisto, kurį Žmogaus Sūnus jums duos, nes
Tėvas, Dievas, Jį patvirtino savo antspaudu[a]. 28 Tada jie

---

[w] **6,19** 25-30 stadijų = 4,5-5,5 km.

[x] **6,23** Šitų žodžių nėra daugelyje senovinių rankraščių.

[y] **6,24** T.y. žmonės

[z] **6,26** Lit. kepalų

[a] **6,27** T.y. jį įgalino teikti tikintiesiems dangaus duonos

paklausė jį: „Kas mums daryti, kad dirbtume Dievo[b]
darbus?“ 29 Jėzus jiems atsakė: „Dievo darbas yra tas, kad
tikėtumėte tą, kurį jis siuntė“. 30 Tad jie klausė jį: „Tai
kokį ženklą padarysi[c], kad pamatytume ir patikėtume
tavim? Ką nuveiksi? 31 Mūsų tėvai valgė maną dykumoje,
kaip yra parašyta: ‚Jis duonos iš dangaus jiems davė
valgyti’“. 32 Tada Jėzus jiems tarė: „Iš tiesų, iš tiesų jums
sakau: Ne Mozė jums davė duonos iš dangaus, bet mano
Tėvas jums duoda tikrąją duoną iš dangaus. 33 Nes Dievo
duona yra ta, kuri nusileidžia iš dangaus ir teikia gyvybę
pasauliui“. 34 Tada jie sakė jam: „Viešpatie, visuomet
mums duok tos duonos!“ 35 Jėzus jiems paaiškino: „Aš
esu gyvenimo duona. Kas ateina pas mane, niekad nealks,
ir kas tiki mane, niekad netrokš. 36 Bet jums pasakiau:
nors esate mane matę, tačiau netikite. 37 Visa, ką Tėvas
man duoda, ateis pas mane, ir ateinančio pas mane jokiu
būdu neišvarysiu lauk, 38 nes esu nužengęs iš dangaus
ne savo paties valios vykdyti, bet valios to, kuris mane
siuntė. 39 O ta yra mane siuntusio valia, kad nieko
neprarasčiau iš to, ką Tėvas yra man davęs, bet kad tą
prikelčiau paskučiausiąją dieną. 40 Nes ta yra mano Tėvo
valia, kad kiekvienas, kuris žvelgia į Sūnų ir jį tiki, turėtų
amžiną gyvenimą. Ir aš jį prikelsiu paskučiausiąją dieną“.
41 Tada žydai ėmė murmėti dėl jo, nes jis buvo pasakęs:
„Aš esu ta duona, kuri nusileido iš dangaus“, 42 ir kalbėjo:
„Ar šitas ne Jėzus, Juozapo sūnus, kurio tėvą ir motiną
mes pažįstame? Kaip jis dabar gali sakyti: ‚Esu nužengęs
iš dangaus’?“ 43 Jėzus jiems atsakė: „Liaukitės murmėję

---

[b] **6,28** T.y. Dievo reikalaujamus ir jam patinkamus

[c] **6,30** Lit. darai

tarp savęs! [44] Niekas negali ateiti pas mane, jeigu jo
netrauktų Tėvas, kuris mane siuntė, ir aš jį prikelsiu
paskučiausiąją dieną. [45] Yra parašyta Pranašuose: ‚Ir jie
visi bus Dievo mokomi’. Kiekvienas, kuris išgirdo iš
Tėvo ir pasimokė, ateina pas mane. [46] Ne [sakau,] kad
kas yra matęs Tėvą – tik kas yra iš Dievo, tas yra matęs
Tėvą. [47] Iš tiesų, iš tiesų jums sakau: kas tiki, turi amžiną
gyvenimą. [48] Aš esu gyvenimo duona. [49] Jūsų tėvai valgė
dykumoje maną ir mirė. [50] Šita yra duona, kuri nusileidžia
iš dangaus, kad žmogus jos valgytų ir nemirtų. [51] Aš esu
gyvoji duona, kuri nusileido iš dangaus. Jei kas valgys tos
duonos, gyvens per amžius. O duona, kurią aš duosiu, yra
mano kūnas, duodamas už pasaulio gyvenimą“. [52] Dėl
to žydai ginčijosi tarp savęs, sakydami: „Kaip šitas gali
mums duoti valgyti savo kūną?“ [53] Tad Jėzus jiems tarė:
„Iš tiesų, iš tiesų jums sakau: jei nevalgysite žmogaus
Sūnaus kūno ir negersite jo kraujo, neturėsite savyje
gyvenimo. [54] Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują,
tas turi amžiną gyvenimą, ir aš jį prikelsiu paskučiausiąją
dieną. [55] Nes mano kūnas yra tikras[d] valgis, ir mano
kraujas yra tikras[e] gėrimas. [56] Kas valgo mano kūną ir
geria mano kraują, pasilieka manyje, ir aš jame. [57] Kaip
mane siuntė gyvasis Tėvas ir aš esu gyvas per Tėvą, taip
ir tas, kuris mane valgo, gyvens per mane. [58] Šita yra
duona, kuri nusileido iš dangaus: ne kaip ta, kurią tėvai
valgė ir mirė. Kas valgo šitą duoną, gyvens per amžius“.

---

[d] **6,55** Kt. Mss: tikrai

[e] **6,55** Kt. Mss: tikrai

Amžinojo gyvenimo žodžiai

59 Tai jis pasakė, mokydamas sinagogoje, Kafarnaume.
60 Tai išgirdę, daugelis jo mokinių tarė: „Šitas mokslas[f]
yra šiurkštus. Kas gali jo klausytis?“ 61 Bet Jėzus,
nuvokdamas, kad jo mokiniai dėl to murma, jiems tarė:
„Tai jus piktina? 62 Tai [kas būtų,] jei pamatytumėte
Žmogaus Sūnų užžengiantį, kur jis pirmiau buvo?
63 Dvasia yra ta, kurį teikia gyvybę: iš kūno – nieko
naudos. Žodžiai, kuriuos aš esu jums kalbėjęs, yra Dvasia
ir gyvybė. 64 Bet ⸢kai kurie iš jūsų⸣[g] netiki“. Mat iš pat
karto Jėzus žinojo, kurie yra netikintieji ir kas yra tas,
kuris jį išduos. 65 Ir jis tęsė: „Štai kodėl jums pasakiau:
niekas negali ateiti pas mane, jeigu jam nebūtų Tėvo
duota“. 66 ⸢Nuo to laiko⸣[h] daugelis jo mokinių pasitraukė
ir daugiau nebevaikščiojo su juo. 67 Tad Jėzus tarė
Dvylikai: „Argi ir jūs norite pasišalinti?“ 68 Simonas
Petras jam atsakė: „Viešpatie, pas ką mes eisime? Tu
turi amžino gyvenimo žodžius. 69 Mes esame įtikėję ir
pažinę, kad tu esi Dievo Šventasis“. 70 Jėzus jiems atsakė:
„Ar ne aš jus dvylika išsirinkau, tačiau vienas iš jūsų yra
velnias?“ 71 Jis turėjo omenyje Judą, Simono Iskarioto
sūnų, nes šitas, vienas iš Dvylikos, turėjo jį išduoti.

Jėzus vyksta į Palapinių šventę

7 1 Paskui Jėzus vaikščiojo po Galilėją, nes nenorėjo
vaikščioti po Judėją dėl to, kad žydai ieškojo progos

---

[f]**6,60** Lit. žodis

[g]**6,64** Lit. yra iš jūsų kai kurie, kurie

[h]**6,66** Arba: Todėl

jį nužudyti. 2 Buvo arti žydų šventė, Palapinės. 3 Tad
jo broliai jam patarė: „Eik iš čia ir vyk į Judėją, kad ir
tavo mokiniai matytų darbus, kuriuos darai, 4 nes niekas
nieko nedaro slapčia, jei jis ieško progos išeiti viešumon.
Jei tokius darbus darai, pasirodyk pasauliui“. 5 Mat nė
jo broliai netikėjo juo. 6 Tad Jėzus jiems tarė: „Man dar
ne laikas, bet jums laikas visuomet tinkamas. 7 Pasaulis
negali jūsų nekęsti, bet jis manęs nekenčia, nes aš liudiju
prieš[i] jį, kad jo darbai pikti. 8 Jūs eikite aukštyn į šventę.
Aš neisiu į šitą šventę, nes mano laikas dar ne visai yra
atėjęs“. 9 Tai pasakęs, jis pasiliko Galilėjoje. 10 Tačiau,
kai jo broliai buvo nuėję aukštyn į šventę, ir jis nuėjo –
ne viešai, bet [tartum][j] slapčia. 11 Žydai jo ieškojo per
šventę ir klausinėjo: „Kur jis yra?“ 12 Ir minioje[k] buvo
daug šnibždų apie jį. Vieni sakė: „Jis yra geras“. O kiti
sakė: „Ne, jis suvedžioja minią“. 13 Tačiau niekas viešai
nekalbėjo apie jį, nes bijojo žydų.

Jėzus viešai moko šventovėje

14 O šventei jau įpusėjus, Jėzus užėjo į šventovę ir
pradėjo mokyti. 15 Tad žydai stebėjosi, sakydami: „Kaip
šitas, niekad neturėjęs mokytojo, ⌜yra toks mokytas⌝[l]?“
16 Jėzus jiems atsakė: „Mano mokslas nėra mano, bet
to, kuris mane siuntė. 17 Jei kas norės vykdyti jo valią,
pažins, ar tas mokslas yra iš Dievo, ar aš iš savęs kalbu.
18 Kas iš savęs kalba, ieško sau garbės. Bet kas ieško

---

[i] **7,7** Lit. apie

[j] **7,10** ~ kkr. Mss

[k] **7,12** Kt. Mss: miniose

[l] **7,15** Lit. žino raštą

garbės to, kuris jį siuntė, tas yra tiesakalbis, ir jame nėra
neteisybės. 19 Ar ne Mozė yra jums davęs įstatymą?
Tačiau niekas iš jūsų jo nevykdo. Kam kėsinatės mane
nužudyti?“ 20 Minia atsiliepė: „Tu velnio apsėstas[m]! Kas
kėsinasi tave nužudyti?“ 21 Jėzus jiems atsakė: „Vieną
darbą padariau, ir visi esate nustebę 22 ⌜dėl jo. Mozė⌝[n]
yra jums įvedęs apipjaustymą – iš tikrųjų jis nėra kilęs iš
Mozės, bet iš protėvių, – ir šabatos dieną apipjaustote
žmogų. 23 Jei žmogus ⌜gali būti apipjaustytas⌝[o] šabatos
dieną, kad nebūtų panaikintas Mozės įstatymas, tai ko
pykstate ant manęs, kad visą žmogų pagydžiau šabatos
dieną? 24 Nespręskite paviršutiniškai[p], bet teisingai
spręskite“.

Ar jis Mesijas?

25 Tada kai kurie jeruzaliečiai kalbėjo: „Ar ne šitas yra
tas, kurį jie kėsinasi nužudyti? 26 Štai jis viešai kalba, ir
jie nieko jam nesako! Nejaugi vyresnieji tikrai įsitikino,
kad šitas yra Mesijas? 27 Tačiau mes žinome, iš kur jis. O
kai Mesijas ateis, niekas nežinos, iš kur jis“. 28 Tada Jėzus
šventovėje mokydamas sušuko: „Jūs ir mane pažįstate, ir
žinote, iš kur esu. Aš ne savo valia esu atėjęs, bet tikras
yra tas, kuris mane siuntė, kurio jūs nepažįstate. 29 Aš
jį pažįstu, nes iš jo esu ir jis mane siuntė“. 30 Tada jie
kėsinosi jį suimti, bet nė vienas ranka nepalietė jo, nes

---

[m]**7,20** Lit. Velnią tu turi

[n]**7,22** Arba: Dėl to (t.y. parodyti tam, kad šabatos įstatymas daro išimčių ir kad tuo būdu viso žmogaus pagydymas – dar labiau negu apipjaustymas – gali būti vykdomas šabatos dieną) Mozė

[o]**7,23** Lit. gauna apipjaustymą

[p]**7,24** Lit. pagal išvaizdą

jo valanda dar nebuvo atėjusi. 31 O iš minios daug kas
patikėjo juo ir kalbėjo: „Kai Mesijas ateis, argi jis padarys
daugiau ženklų, negu šitas yra padaręs?“

Siunčia sargybinius Jėzaus suimti

32 Fariziejai nugirdo minią šnibždant apie jį tuos
dalykus, tad vyriausieji kunigai ir fariziejai pasiuntė
šventyklos sargybinius jo suimti. 33 Tada Jėzus tarė: „Dar
trumpą laiką būsiu su jumis, paskui nueisiu pas tą, kuris
mane siuntė. 34 Manęs ieškosite, bet nerasite, ir kur aš
būsiu, jūs negalėsite ateiti“. 35 Tad žydai sakė vienas
kitam: „Kur šitas rengiasi keliauti, kad mes jo nerasime?
Bene jis rengiasi keliauti pas išsklaidytuosius[q] tarp graikų
ir mokyti graikus? 36 Ką reiškia tie žodžiai, kuriuos jis
pasakė: ‚Manęs ieškosite, bet nerasite’, ir ‚kur aš būsiu,
jūs negalėsite ateiti’?“

Gyvojo vandens upės

37 O paskutiniąją, didžiąją šventės dieną Jėzus stovėjo
ir šaukė, sakydamas: „Jei kas trokšta, ⸢tegul ateina pas
mane; ir tegul geria, 38 kas tiki mane! Kaip Raštas pasakė:
‚Gyvojo⸣[r] vandens upės tekės iš jo vidaus’. 39 O jis tai
pasakė apie Dvasią, kurią turėjo gauti tie, kurie įtikėjo
jį. Mat Dvasios dar nebuvo gauta, nes Jėzus dar nebuvo
pašlovintas.

---

[q]**7,35** Lit. diasporą

[r]**7,38** Arba: tegul ateina pas mane ir geria! 38 Kas tiki mane, – kaip Raštas pasakė, – ‚gyvojo

Žmonių nesutarimas

40 Taigi kai kurie iš minios, išgirdę šituos žodžius,
kalbėjo: „Šitas tikrai yra pranašas“. 41 Kiti sakė: „Šitas
yra Mesijas“. Bet kiti klausė: „Nejaugi Mesijas ateis
iš Galilėjos? 42 Argi Raštas nėra pasakęs, kad Mesijas
ateis iš Dovydo palikuonių ir iš Betliejaus, to kaimo, kur
Dovydas gyveno?“ 43 Tad minioje kilo nesutarimas dėl
jo. 44 Kai kurie iš jų norėjo jį suimti, tačiau nė vienas jo
nepalietė rankomis.

Valdovų netikėjimas

45 Taigi šventyklos sargybiniai sugrįžo pas
vyriausiuosius kunigus ir fariziejus, o tie juos paklausė:
„Kodėl jo neatvedėte?“ 46 Sargybiniai atsakė: „Dar niekad
žmogus nėra taip kalbėjęs![s]“ 47–48 Tada fariziejai jiems
atkirto: „Ar ir jūs esate suvedžioti? Argi kas iš vyresniųjų
ar iš fariziejų įtikėjo jį? 49 Bet šita minia, kuri nepažįsta
įstatymo – jie prakeikti!“ 50 Nikodemas, kuris anksčiau
buvo atėjęs pas jį ir buvo vienas iš jų, prabilo į juos:
51 „Argi mūsų įstatymas pasmerkia žmogų, jeigu nebūtų
pirma jo išklausęs ir sužinojęs, ką jis daro?’ 52 Jie jam
atsakė: „Bene ir tu esi iš Galilėjos? Patyrinėk ir pamatyk,
kad joks pranašas nekyla iš Galilėjos“. 53 Ir jie kiekvienas
nuėjo į savo namus.

Moteris pagauta svetimaujant

8 1 O Jėzus nuėjo į Alyvų kalną. 2 Auštant jis vėl atėjo
į šventovę. Visi žmonės ėjo pas jį, ir atsisėdęs jis

---

[s]**7,46** Kt. Mss + kaip šitas žmogus

juos mokė. 3 Rašto žinovai ir fariziejai atvedė moterį,
pagautą svetimaujant, ir, ją pastatę viduryje, 4 jam tarė:
„Mokytojau, šita moteris buvo pagauta besvetimaujant.
5 Įstatyme Mozė mums įsakė tokias užmušti akmenimis.
O ką tu sakai?“ 6 Jie tai sakė, jį mėgindami, kad turėtų
kuo jį kaltinti. Bet Jėzus, pasilenkęs žemyn, ėmė rašyti
pirštu ant žemės. 7 Kai jie nesiliovė jo klausę, jis atsitiesė
ir jiems tarė: „Kas jūsų be nuodėmės, tegul pirmas meta
į ją akmenį“. 8 Ir jis vėl pasilenkęs rašė ant žemės. 9 Bet
tie, kurie tai girdėjo, vienas po kito ėjo iš ten, pradedant
vyresniaisiais, ir jis buvo paliktas vienas su moterim,
stovinčia viduryje. 10 Atsitiesęs Jėzus jai tarė: „Moterie,
kur jie yra? Niekas tavęs nepasmerkė?“ 11 Ji tarė: „Niekas,
viešpatie“. Jėzus tarė: „Nė aš tavęs nepasmerkiu. Eik ir
nuo dabar daugiau nebenusidėk!“[t]

Jėzus – pasaulio šviesa

12 Jėzus vėl jiems kalbėjo, sakydamas: „Aš esu pasaulio
šviesa. Kas seka paskui mane, niekad nevaikščios
tamsoje, bet turės gyvenimo šviesą“. 13 Tad fariziejai jam
sakė: „Tu liudiji už save patį. Tavo liudijimas negalioja“
14 Jėzus jiems atsakė: „Net jei aš liudyčiau už save patį,
mano liudijimas galiotų, nes žinau, iš kur atėjau ir kur
nueinu. Bet jūs nežinote, iš kur ateinu ar kur nueinu.
15 Jūs teisiate žmogiškai[u] – aš nė vieno neteisiu. 16 Bet jei
aš ir teisiu, mano teismas ⌜turi galią⌝[v], nes nesu vienas,
kuris teisiu, bet aš ir tas, kuris mane siuntė, Tėvas. 17 Ir

---

[t] **8,11** Daugumas seniausių ir patikimiausių Mss neturi 7,53-8,11. Kt. Mss įterpia šitą tekstą čia ar po 7,36, ar po 21,25, ar po Lk 21,38.

[u] **8,15** Lit. pagal kūną (t.y. pagal žmogiškus standartus)

[v] **8,16** Lit. yra tikras

jūsų įstatyme parašyta, kad dviejų žmonių liudijimas
galioja. [18] Aš pats esu tas, kuris liudija už save, ir tas,
kuris mane siuntė, Tėvas, liudija už mane“. [19] Tada jie
paklausė jį: „Kur yra tavo tėvas?“ Jėzus atsakė: „Jūs nei
manęs nepažįstate, nei mano Tėvo. Jei mane pažintumėte,
tai ir mano Tėvą pažintumėte“. [20] Šituos žodžius jis
iškalbėjo prie iždinės, mokydamas šventovėje. Bet niekas
jo nesuėmė, nes dar nebuvo atėjusi jo valanda.

Jėzus pranašauja savo mirtį

[21] Jis vėl jiems tarė: „Aš einu sau, ir jūs ieškosite
manęs, tačiau mirsite savo nuodėmėje. Kur aš einu, jūs
negalite nueiti“. [22] Tada žydai tarė: „Argi jis nusižudys,
kad sako: ‚Kur aš einu, jūs negalite nueiti’?“ [23] Ir jis
jiems tarė: „Jūs esate iš žemo, aš esu iš aukšto. Jūs esate
iš šito pasaulio, aš nesu iš šito pasaulio. [24] Todėl jums
pasakiau, kad mirsite savo nuodėmėse. Nes jei netikėsite,
kad ⌜AŠ ESU⌝[w], mirsite savo nuodėmėse“. [25] Tada jie
klausė jį: „Kas tu esi?“ Jėzus jiems atsakė: ⌜“Aš pradžioje
pasakiau, ką jums ir [dabar] kalbu⌝[x]. [26] Daug ką turiu apie
jus kalbėti ir smerkti. Tačiau tas, kuris mane siuntė, yra
tiesakalbis, ir ką išgirdau iš jo, tą kalbu pasauliui“. [27] Jie
nesuprato, kad jis jiems kalbėjo apie Tėvą. [28] Tad Jėzus
jiems tarė: „Kai būsite aukštyn iškėlę Žmogaus Sūnų,
tada suprasite, kad AŠ ESU ir nieko iš savęs nedarau, bet
taip kalbu, kaip mane pamokė Tėvas. [29] Ir tas, kuris mane
siuntė, yra su manimi. Jis nepaliko manęs vieno, nes aš

---

[w]**8,24** T.y. Dievo vardo ‚AŠ ESU’ nešėjas, Dievo unikalus atstovas. Arba: aš esu [ką sakau save esant]

[x]**8,25** p(66); arba: „Kam aš iš viso jums kalbu?

visuomet darau, kas jam patinka“. 30 Jam tai kalbant,
daugelis įtikėjo jį.

Jėzus ir Abraomas

31 Tada Jėzus juo tikėjusiems žydams sakė: „Jei jūs
˹vis laikotės mano mokslo˺[y], tikrai esate mano mokiniai
32 ir pažinsite tiesą, o tiesa jus išlaisvins“. 33 Jie jam
atsakė: „Mes esame Abraomo palikuonys ir niekam
niekad nesame vergavę. Kaip tu gali sakyti: ‚Jūs tapsite
laisvi’?“ 34 Jėzus jiems atsakė: „Iš tiesų, iš tiesų jums
sakau: kiekvienas, kuris daro nuodėmę, yra nuodėmės
vergas. 35 Bet vergas nepasilieka namuose visą laiką;
sūnus pasilieka visą laiką. 36 Tad jei Sūnus jus išlaisvins,
jūs tikrai būsite laisvi. 37 Žinau, kad esate Abraomo
palikuonys. O vis dėlto ieškote progos mane nužudyti,
nes mano žodis neturi vietos jumyse. 38 Kalbu, ką aš esu
matęs pas Tėvą[z]. ˹Jūs irgi darote, ką girdėjote iš savo
tėvo“.˺[a] 39 Jie jam atsakė: „Mūsų tėvas yra Abraomas“.
Jėzus jiems tarė: „Jei būtumėte Abraomo vaikai,
darytumėte[b] Abraomo darbus. 40 Bet dabar ieškote progos
mane nužudyti – žmogų, kalbėjusį[c] jums tiesą, kurią
išgirdau iš Dievo. To Abraomas nedarė. 41 Jūs darote
savo tėvo darbus“. Jie jam prieštaravo: „Mes nesame
pavainikiai[d]. Turime vieną Tėvą – Dievą“. 42 Jėzus jiems

---

[y] **8,31** Lit. pasiliekate mano žodyje

[z] **8,38** Kt. Mss: savo Tėvą

[a] **8,38** Arba: Tad ir jūs darykite, ką girdėjote iš Tėvo“.

[b] **8,39** Kkr. Mss: darykite

[c] **8,40** Lit. kuris esu kalbėjęs

[d] **8,41** Lit. gimę iš paleistuvystės

tarė: „Jei Dievas būtų jūsų Tėvas, mane mylėtumėte, nes
aš iš Dievo išėjau ir čia esu; nes ne savo valia esu atėjęs,
bet jis mane siuntė. 43 Kodėl nesuprantate mano kalbos?
Todėl, kad negalite klausytis mano žodžio. 44 ⌜Jūsų tėvas
– velnias⌝[e], ir jūs norite tenkinti savo tėvo įgeidžius. Jis
nuo pat pradžios buvo žmogžudys ir nesilaikė tiesos, nes
nėra tiesos jame. Kada jis meluoja, kalba tai[f], kas jam
sava, nes jis yra melagis ir melo[g] tėvas. 45 Bet kadangi
aš sakau tiesą, jūs netikite manim. 46 Kas iš jūsų gali
įrodyti mane nusidėjus? Jei sakau tiesą, kodėl jūs netikite
manim? 47 Kas yra iš Dievo, klauso Dievo žodžių. Jūs dėl
to neklausote, kad nesate iš Dievo“. 48 Žydai jam atsakė:
„Ar mes ne teisingai sakome, kad tu samarietis ir velnio
apsėstas?“ 49 Jėzus atsakė: „Aš nesu velnio apsėstas, bet
gerbiu savo Tėvą, o jūs plėšiate man garbę. 50 Bet aš
neieškau sau garbės. Yra Vienas, kuris ieško ir teisia. 51 Iš
tiesų, iš tiesų jums sakau: jei kas laikysis mano žodžio,
nepatirs[h] mirties per amžius“. 52 Žydai jam tarė: „Dabar
mes žinome, kad tu velnio apsėstas. Abraomas mirė,
ir pranašai, o tu sakai: ‚Jei kas laikysis mano žodžio,
neragaus mirties per amžius’. 53 Argi tu didesnis už mūsų
tėvą Abraomą, kuris mirė? Ir pranašai mirė. Kuo save
laikai?“ 54 Jėzus atsakė: „Jei aš garbinčiau save, mano
garbė būtų niekai. Yra mano Tėvas, keliantis mano garbę,
apie kurį jūs sakote: ‚Jis yra mūsų Dievas’, 55 nors nesate
jo pažinę. Bet aš jį pažįstu. Ir jei sakyčiaus jo nepažįstąs,

---

[e] **8,44** Lit. Jūs esate iš tėvo velnio

[f] **8,44** Lit. iš to

[g] **8,44** Arba: melagio; lit. jo

[h] **8,51** Lit. neregės

būčiau į jus panašus melagis. Bet jį pažįstu ir laikaus jo
žodžio. 56 Jūsų tėvas Abraomas džiūgavo galėsiąs išvysti
mano dieną; jis ją išvydo ir džiaugėsi“. 57 Tada žydai jam
sakė: „Neturi dar nė penkiasdešimt metų, o esi matęs
Abraomą?“ 58 Jėzus jiems tarė: „Iš tiesų, iš tiesų jums
sakau: prieš Abraomui gimstant, aš esu“. 59 Tada jie
griebėsi akmenų, kad mestų į jį. Bet Jėzus pasislėpė ir
išėjo iš šventovės.

Jėzus pagydo aklą gimusį

9 1 Praeidamas jis išvydo žmogų, aklą nuo pat gimimo.
2 Jo mokiniai jį paklausė[i]: „Rabi, kas nusidėjo, jis ar
jo tėvai, kad gimė aklas?“ 3 Jėzus atsakė: „Nei jis, nei jo
tėvai nenusidėjo, bet [jis gimė aklas,] kad Dievo darbai
būtų apreikšti jame. 4 ⌜Mes turime⌝[j] dirbti darbus to, kuris
mane siuntė, kol yra diena. Ateina naktis[k], kai niekas
negali dirbti. 5 Kol esu pasaulyje, esu pasaulio šviesa“.
6 Tai pasakęs, jis spjovė ant žemės, padarė ⌜su seilėmis⌝[l]
purvo, patepė purvu jo akis 7 ir jam tarė: „Eik, nusiprausk
Siloamo (išvertus tai reiškia ‚Siųstojo’) tvenkinyje!“ Jis
nuėjo, nusiprausė ir parėjo regintis. 8 Tada kaimynai ir tie,
kurie anksčiau matydavo jį elgetaujant, sakė: „Ar jis ne
tas, kuris sėdėdavo ir elgetaudavo?“ 9 Vieni sakė: „Tai
jis“. Kiti sakė: „Ne, tik panašus į jį“. Jis pats sakė: „Tai
aš“. 10 Tada jie klausinėjo jį: „Tai kaip tau buvo atvertos
akys?“ 11 Jis atsakė: „Žmogus, vadinamas Jėzumi, padarė

---

[i] **9,2** Gr. + sakydami

[j] **9,4** Kt. Mss: Aš turiu

[k] **9,4** T.y. mirtis

[l] **9,6** Lit. iš seilių

purvo, juo patepė mano akis ir man tarė: ‚Eik į Siloamą ir
nusiprausk!’ Tada aš nuėjau ir nusiprausęs praregėjau“.
[12] Jie paklausė jį: „Kur jis yra?“ Šis atsakė: „Nežinau“.

Fariziejai tiria pagydymą

[13] Jie nuvedė jį, pirmiau buvusį aklą, pas fariziejus. [14] O
⸢ta diena⸣[m], kai Jėzus padarė purvo ir atvėrė jo akis, buvo
šabata. [15] Tad ir fariziejai vėl ėmė jį klausinėti, kaip jis
praregėjęs. Jis jiems tarė: „Jis patepė purvu man akis, aš
nusiprausiau ir regiu“. [16] Tada kai kurie fariziejai sakė:
„Šitas žmogus nėra iš Dievo, nes nesilaiko šabatos“. Bet
kiti prieštaravo: „Kaip gali žmogus nusidėjėlis daryti
tokius ženklus?“ Ir nesutarimas kilo tarp jų. [17] Tada jie
vėl klausė akląjį: „Kadangi jis tau atvėrė akis, ką tu
pats sakai apie jį?“ Šis atsakė: „Jis yra pranašas“. [18] Bet
žydai nenorėjo tikėti[n], kad jis buvęs aklas ir praregėjęs,
kol jie pasišaukė tėvus to, kuris buvo praregėjęs. [19] Ir
jie klausinėjo juos: „Ar tai jūsų sūnus, kurį jūs sakote
gimus aklą? Tai kaip jis dabar regi?“ [20] Jo tėvai atsakė:
„Žinome, kad šitas yra mūsų sūnus ir kad jis gimė aklas.
[21] Bet kaip jis dabar regi, nežinome. Jį patį klauskite! Jis
yra pilnametis. Jis pats kalbės už save“. [22] Tai pasakė
jo tėvai, nes bijojo žydų. Mat žydai jau buvo susitarę,
kad, jei kas jį išpažintų esant Mesiją, būtų atskirtas nuo
sinagogos. [23] Todėl jo tėvai pasakė: „Jis yra pilnametis. Jį
patį klauskite!“ [24] Taigi jie antrą kartą pasišaukė žmogų,
buvusį aklą, ir jam tarė: „Pagarbink Dievą! Mes žinome,
kad tas žmogus nusidėjėlis“. [25] Jis atsakė: „Nežinau, ar

---

[m]**9,14** Lit. tą dieną

[n]**9,18** Lit. tikėti apie jį

jis nusidėjėlis. Viena žinau: buvau aklas – dabar regiu“.
26 Tada jie klausė jį: „Ką jis tau padarė? Kaip jis atvėrė
tavo akis?“ 27 Jis jiems atsakė: „Jau jums pasakiau, ir jūs
nesiklausėte. Kam vėl norite girdėti? Bene ir jūs norite
tapti jo mokiniais?“ 28 Tada jie išplūdo jį, sakydami: „Tu
esi jo mokinys, 0 mes esame Mozės mokiniai. 29 Mes
žinome, kad Dievas yra kalbėjęs Mozei, bet dėl šito,
nežinome, iš kur jis“. 30 Žmogus jiems atsakė: „Tuo juk
ir reikia stebėtis, kad jūs nežinote, iš kur jis, o vis dėlto
jis man atvėrė akis! 31 Žinome, kad Dievas neišklauso
nusidėjėlių, bet jei kas yra Dievo garbintojas ir vykdo jo
valią, tą jis išklauso. 32 Nuo amžių negirdėta, kad kas būtų
atvėręs aklo gimusio akis. 33 Jei jis nebūtų nuo Dievo,
nieko negalėtų padaryti“. 34 Jie jam atsakė: „Tu gimei
visas nuodėmingas, ir tu mus mokai?“ Ir jie išmetė jį lauk.

Dvasinis aklumas

35 Jėzus išgirdo, kad jie buvo jį išmetę lauk, ir, jį radęs,
paklausė: „Ar tu tiki Žmogaus Sūnų?“ 36 Jis atsakė: „Tai
kas jis yra, viešpatie, kad galėčiau jį tikėti?“ 37 Jėzus jam
tarė: „Tu esi jį matęs, ir jis yra tas, kuris kalba su tavim“.
38 Jis tarė: „Tikiu, Viešpatie!“ ir jį pagarbino. 39 Jėzus
tarė: „Teisti aš atėjau į šį pasaulį: kad neregintieji regėtų
ir regintieji apaktų“. 40 Tai išgirdo kai kurie fariziejai,
kurie buvo prie jo, ir jį klausė: „Argi ir mes esame akli?“
41 Jėzus jiems tarė: „Jei būtumėte akli, neturėtumėte
nuodėmės. Bet dabar sakote: ‚Mes regime’. Jūsų nuodėmė
pasilieka“.

Jėzus – Gerasis Ganytojas

10 1 „Iš tiesų, iš tiesų jums sakau: kas neįeina pro
vartus[o] į avių gardą, bet įlipa per kur kitur, tas
yra vagis ir plėšikas. 2 Bet tas, kuris įeina pro vartus[p],
yra avių ganytojas. 3 Jam vartininkas[q] atidaro, ir avys
klauso jo balso. Jis savąsias avis šaukia vardu ir jas
išveda. 4 Išsivaręs visas savąsias, jis eina jų priešakyje,
o avys seka paskui jį, nes jos pažįsta jo balsą. 5 Paskui
svetimą jos neseks, bet bėgs nuo jo, nes jos nepažįsta
svetimųjų balso“. 6 Jėzus jiems pasakė tą palyginimą,
bet jie nesuprato reikšmės to, ką jis jiems kalbėjo. 7 Tad
Jėzus vėl jiems tarė: „Iš tiesų, iš tiesų jums sakau: Aš esu
avių vartai[r]. 8 Visi, kurie atėjo pirm manęs, yra vagys ir
plėšikai, bet avys jų neklausė. 9 Aš esu vartai. Jei kas pro
mane įeis, bus išgelbėtas; jis įeis ir išeis ir ras ganyklą.
10 Vagis ateina tik vogti, pjauti ir naikinti. Aš atėjau,
kad jos turėtų gyvenimą ir apsčiai jo turėtų. 11 Aš esu
gerasis ganytojas. Gerasis ganytojas guldo savo gyvybę
už avis. 12 Samdinys, kuris nėra ganytojas, kuris nėra avių
savininkas, mato vilką ateinant, palieka avis ir bėga, – o
vilkas jas pasigriebia ir išvaiko, – 13 nes jis yra samdinys
ir avys jam nerūpi. 14 Aš esu gerasis ganytojas. Aš pažįstu
savąsias, ir manosios pažįsta mane, 15 kaip Tėvas mane
pažįsta ir aš pažįstu Tėvą, ir aš guldau savo gyvybę už
avis. 16 Dar turiu kitų avių, kurios nėra iš šito gardo. Jas

---

[o] **10,1** Lit. duris

[p] **10,2** Lit. duris

[q] **10,3** Lit. durininkas

[r] **10,7** Lit. durys; taip pat 10,9

irgi aš turiu vedžioti[s], ir jos klausys mano balso. Tada
bus viena kaimenė, vienas ganytojas. 17 Tėvas mane myli
dėl to, kad aš guldau savo gyvybę, kad ją vėl atsiimčiau.
18 Niekas jos neatėmė[t] iš manęs, bet savo paties valia aš ją
guldau. Turiu galią ją guldyti, ir turiu galią ją vėl atsiimti.
Šitą įsakymą gavau iš savo Tėvo“. 19 Tarp žydų vėl kilo
nesutarimas dėl šitų žodžių. 20 Daugelis jų sakė: „Jis
velnio apsėstas ir eina iš proto! Kam jo klausote?“ 21 Kiti
sakė: „Šitie žodžiai nėra velnio apsėsto. Argi velnias gali
atverti aklųjų akis?“

Žydai atmeta Jėzų

22 Tąsyk Jeruzalėje buvo šventyklos atnaujinimo[u]
šventė. Buvo žiema. 23 Ir Jėzus vaikščiojo šventovėje,
Saliamono portike[v]. 24 Tada žydai jį apstojo ratu ir jam
sakė: „Kaip ilgai mus laikysi netikrume? Jei tu esi
Mesijas, pasakyk mums atvirai!“ 25 Jėzus jiems atsakė:
„Jums pasakiau, bet jūs netikite. Darbai, kuriuos darau
savo Tėvo vardu, tie liudija už mane. 26 Bet jūs netikite,
nes nesate iš manųjų avių. 27 Manosios avys klauso
mano balso. Aš jas pažįstu, ir jos seka paskui mane.
28 Aš joms duodu amžiną gyvenimą; jos nepražus per
amžius, ir niekas jų neišplėš iš mano rankos. 29 ⌜Mano
Tėvas, kuris yra man [jas] davęs, yra didesnis už visus⌝[w],
ir niekas negali jų išplėšti iš Tėvo rankos. 30 Aš ir

---

[s] **10,16** Arba: atvesti

[t] **10,18** Kt. Mss: neatima

[u] **10,22** T.y. Hanukos

[v] **10,23** T.y. atviroje, kolonų palaikomu stogu uždengtoje salėje

[w] **10,29** Kt. Mss: Ką mano Tėvas yra man davęs, yra daugiau už viską.

Tėvas esame viena“. 31 Žydai vėl griebėsi akmenų, kad
jį užmuštų. 32 Jėzus jiems atsakė: „Daug gerų darbų
jums parodžiau ˹Tėvo galia˺[x]. Dėl kurio jų norite
mane užmušti akmenimis?“ 33 Žydai jam atsakė: „Dėl
gero darbo nenorime tavęs užmušti akmenimis, tik dėl
piktžodžiavimo, būtent dėl to, kad tu, būdamas žmogus,
daraisi Dievu“. 34 Jėzus jiems atsakė: „Ar nėra parašyta
jūsų įstatyme: ‚Aš pasakiau: dievai esate’? 35 Jei jis[y]
pavadino dievais tuos, pas kuriuos atėjo Dievo žodis, –
o Raštas negali būti panaikintas, – 36–37 tai ar jūs galite
sakyti tam, kurį Tėvas pašventino ir atsiuntė į pasaulį:
‚Tu piktžodžiauji’, todėl, kad pasakiau: ‚Aš esu Dievo
Sūnus’? Jei nedarau savo Tėvo darbų, netikėkite manim!
38 Bet jei darau, tai, nors ir netikėtumėte manim, tikėkite
darbais, kad žinotumėte ir suprastumėte[z], jog Tėvas yra
manyje ir aš Tėve“. 39 Jie vėl mėgino jį suimti, bet jis
ištrūko iš jų rankų. 40 Jis vėl nuėjo skersai Jordano į
tą vietą, kur Jonas iš pradžių krikštijo, ir ten pasiliko.
41 Daugelis atėjo pas jį ir sakė: „Jonas, tiesa, nepadarė
jokio ženklo, bet visa, ką Jonas pasakė apie šitą, buvo
tiesa“. Ir ten daugelis įtikėjo jį.

Lozoriaus mirtis ir prikėlimas

11 1 Buvo vienas ligonis, Lozorius iš Betanijos, iš
Marijos ir jos sesers Mortos kaimo. 2 O Marija
buvo ta, kuri patepė Viešpatį kvepalais ir nušluostė jo
kojas savo plaukais. Jos brolis Lozorius sirgo. 3 Tad

---

[x] **10,32** Lit. iš Tėvo

[y] **10,35** T.y. Įstatymas

[z] **10,38** Kt. Mss: tikėtumėte

seserys jam pasiuntė žinią[a]: „Viešpatie, ⌜žinok, kad⌝[b] tas,
kurį myli, serga“. 4 Bet Jėzus, tai išgirdęs, tarė: „Šita
liga nėra mirčiai, bet Dievo garbei, kad ja Dievo Sūnus
būtų pašlovintas“. 5 Jėzus mylėjo Mortą, jos seserį ir
Lozorių. 6 Taigi, kai jis išgirdo, kad tas serga, užtruko dvi
dienas toje vietoje, kurioje buvo. 7 Tik po to jis pasakė
savo mokiniams: „Vėl eikime į Judėją!“ 8 Mokiniai
jam tarė: „Rabi, žydai ką tik mėgino tave užmušti
akmenimis, o tu vėl ten vyksti?“ 9 Jėzus atsakė: „Ar ne
dvylika yra dienos valandų? Jei kas dieną vaikščioja,
nesuklumpa, nes jis regi šito pasaulio šviesą. 10 Bet
jei kas naktį vaikščioja, suklumpa, nes jis be šviesos“.
11 Jis tai pasakė, ir paskui jiems tarė: „Mūsų draugas
Lozorius yra užmigęs, bet aš vykstu jo pažadinti iš
miego“. 12 Mokiniai jam tarė: „Viešpatie, jei jis užmigęs,
pasveiks“. 13 Tačiau Jėzus buvo kalbėjęs apie jo mirtį.
O jie manė jį kalbant apie paprastą miegą. 14 Tada Jėzus
atvirai jiems pasakė: „Lozorius mirė, 15 bet dėl jūsų,
kad tikėtumėte, džiaugiuos, kad ten nebuvau. Tačiau
eikime pas jį!“ 16 Tada Tomas, vadinamas Dvyniu, tarė
savo bendramokiniams: „Eikime ir mes numirti su juo!“
17 Atėjęs Jėzus jį rado jau keturias dienas gulėjusį kape.
18 O Betanija buvo arti Jeruzalės – apie penkiolika stadijų[c]
nuo jos. 19 Ir daug žydų buvo atėję pas Mortą ir Mariją jų
paguosti dėl brolio. 20 Taigi, kai Morta išgirdo, kad Jėzus
ateinąs, ji išėjo jo pasitikti, o Marija liko sėdėti namie.
21 Morta prabilo į Jėzų: „Viešpatie, jei būtum čia buvęs,

---

[a] **11,3** Lit. sakydamos

[b] **11,3** Lit. štai

[c] **11,18** T.y. 2,75 km.

mano brolis nebūtų miręs. 22 Bet žinau, kad ir dabar, ko
tik prašysi Dievą, Dievas tau duos“. 23 Jėzus jai pasakė:
„Tavo brolis prisikels!“ 24 Morta jam tarė: „Žinau, kad
jis prisikels prisikėlimo metu, paskučiausiąją dieną“.
25 Jėzus jai tarė: „Aš esu prisikėlimas ˹ir gyvenimas˺[d].
Kas tiki mane, net jei numirtų, bus gyvas, 26 ir kiekvienas,
kuris gyvas ir tiki mane, nemirs per amžius. Ar tai tiki?“
27 Ji jam tarė: „Taip, Viešpatie! Aš esu įtikėjusi, kad tu esi
Mesijas, Dievo Sūnus, tas, kuris turi ateiti į šį pasaulį“.
28 Tai pasakiusi, ji nuėjo, pasišaukė savo seserį Mariją
ir jai privačiai[e] tarė: „Mokytojas čia yra ir šaukia tave“.
29 Kai ji tai išgirdo, skubiai pakilo ir ėjo pas jį. 30 Jėzus
dar nebuvo atėjęs į kaimą, bet tebebuvo toje vietoje, kur
Morta buvo jį pasitikusi. 31 Žydai, kurie, ją guosdami,
buvo su ja namuose, pamatę, kad Marija skubiai pakilo ir
išėjo, nusekė paskui ją, manydami, jog ji einanti pas kapą,
kad ten raudotų. 32 Kai Marija atėjo, kur buvo Jėzus, jį
išvydusi, ji puolė jam į kojas, jam sakydama: „Viešpatie,
jei čia būtum buvęs, mano brolis nebūtų miręs!“ 33 Kai
Jėzus pamatė ją verkiančią ir verkiančius su ja atėjusius
žydus, jis susigraudino[f] ir susijaudino. 34 Ir jis paklausė:
„Kur jį esate padėję?“ Jie jam atsakė: „Viešpatie, ateik ir
pamatyk!“ 35 Jėzus apsiašarojo. 36 Tad žydai sakė: „Štai
kaip jis jį mylėjo!“ 37 Bet kai kurie iš jų tarė: „Ar tas, kuris
atvėrė aklojo akis, negalėjo padaryti, kad ir šitas nebūtų

---

[d]**11,25** ~ kt. Mss

[e]**11,28** Lit. slapčia; kt. Mss: tylomis

[f]**11,33** Arba: susierzino (būtent dėl jų beviltiško raudojimo ir netikėjimo amžinu gyvenimu akivaizdoje To, kuris yra „prisikėlimas ir gyvenimas“)

miręs?“ 38 Jėzus, vėl susigraudinęs[g], nuėjo prie kapo. Tai
buvo ola, užrista akmeniu. 39 Jėzus paliepė: „Nuriskite
akmenį!“ Mirusiojo sesuo Morta jam sakė: „Viešpatie,
jis jau dvokia, nes jau keturios dienos, kaip jis miręs!“
40 Jėzus jai tarė: „Ar tau nesakiau, kad, jei tikėsi, išvysi
Dievo šlovę?“ 41 Tada jie nurito akmenį. O Jėzus pakėlė
aukštyn akis ir prabilo: „Tėve, tau dėkoju, kad mane
išklausei. 42 Aš žinojau, kad visuomet mane išklausai.
Tačiau dėl aplinkui stovinčių žmonių tai pasakiau, kad jie
įtikėtų, jog tu mane siuntei“. 43 Ir, tai pasakęs, garsiu balsu
sušuko: „Lozoriau, išeik!“ 44 Numirėlis išėjo; jo rankos
ir kojos buvo apraišiotos lininiais aprišalais ir jo veidas
apvyniotas skepeta. Jėzus jiems paliepė: „Atraišiokite jį ir
leiskite jam eiti!“

Sąmokslas nužudyti Jėzų

(Mt 26, 1–5; Mk 14, 1–2; Lk 22, 1–2)

45 Tad daugelis žydų, kurie buvo atėję pas Mariją
ir matė, ką jis padarė, įtikėjo jį. 46 Bet kai kurie iš jų
nuėjo pas fariziejus ir jiems pranešė, ką Jėzus buvo
padaręs. 47 Tada vyriausieji kunigai ir fariziejai sušaukė
sinėdrioną[h] ir tarėsi: „Ką gi mes darome? Šitas žmogus
daro daug ženklų. 48 Jei jam toliau leisime taip veikti,
visi jį įtikės; tada ateis romėnai ir atims ir tą mūsų vietą[i],
ir mūsų tautą“. 49 Vienas jų, Kajafas, buvęs tų metų
vyriausiasis kunigas, jiems tarė: „Jūs nieko neišmanote
50 ir nepagalvojate, jog jums būtų geriau, kad vienas

---

[g] **11,38** Arba: susierzinęs

[h] **11,47** Arba hbr. sanhedriną, t.y, vyriausiąją, tarybą, tvarkančią religinius ir visuomeninius dalykus

[i] **11,48** T.y. šventyklą

žmogus mirtų už tautą, negu kad visa tauta pražūtų“. 51 Jis
tai pasakė ne iš savęs, bet, būdamas tų metų vyriausiasis
kunigas, išpranašavo, kad Jėzus turįs mirti už tautą – 52 ir
ne tik už tautą, bet ir tam, kad surinktų į viena Dievo
išsklaidytuosius vaikus. 53 Taigi nuo tos dienos jie buvo
nusprendę jį nužudyti. 54 Todėl Jėzus daugiau viešai
nebevaikščiojo tarp žydų, bet iš ten nuėjo į šalį arti
dykumos, į miestą, vadinamą Efraimu, ir ten apsistojo su
mokiniais. 55 Buvo arti žydų Velykos, ir prieš Velykas
daugelis iš šalies traukė aukštyn į Jeruzalę apsivalyti.
56 Jie ieškojo Jėzaus ir, stovėdami šventovėje, kalbėjosi
vienas su kitu: „Ką jus manote? Argi jis tikrai neatvyks į
šventę?“ 57 O vyriausieji kunigai ir fariziejai buvo davę
įsakymą, kad, jei kas sužinotų, kur jis yra, praneštų, kad
jie galėtų jį suimti.

Patepimas Betanijoje

(Mt 26, 6–13; Mk 14, 3–9)

12 1 Buvo šešios dienos prieš Velykas, kai Jėzus
atėjo į Betaniją, kur buvo Lozorius, kurį Jėzus
buvo prikėlęs iš numirusių. 2 Ten jie iškėlė jam pokylį.
Morta patarnavo, o Lozorius buvo vienas iš tų, kurie
sėdėjo su juo prie stalo. 3 Marija, paėmusi svarą brangių
kvepalų, pagamintų iš tikro nardo, patepė Jėzaus kojas
ir savo plaukais nušluostė jo kojas. Namas pasidarė
pilnas kvepalų kvapo. 4–5 Bet Judas Iskariotas, vienas iš
jo mokinių, kuris turėjo jį išduoti, prikišo: „Kodėl šitų
kvepalų nepardavė už tris šimtus denarų ir neatidavė
[pinigų] vargšams?“ 6 Jis tai pasakė ne todėl, kad jam
rūpėjo vargšai, bet kad jis buvo vagis ir, laikydamas
pinigų dėžutę, vagiliaudavo, kas įdėta. 7 Į tai Jėzus atsakė:

„Palik ją! [Tai įvyko tam,] kad ji tai palaikytų mano
laidotuvių dienai, 8 nes vargšų visuomet turėsite pas save,
bet mane ne visuomet turėsite“.

Sąmokslas nužudyti Lozorių

9 Didelė žydų minia sužinojo, kad jis ten yra, ir atėjo ne
tik dėl Jėzaus, bet pamatyti ir Lozoriaus, kurį jis buvo
prikėlęs iš numirusių. 10 O vyriausieji kunigai nusprendė
ir Lozorių nužudyti, 11 nes dėl jo daugelis žydų traukėsi
[nuo jų] ir tikėjo Jėzų.

Iškilmingas įėjimas į Jeruzalę

(Mt 21, 1–11; Mk 11, 1–11; Lk 19, 28–40)

12 Kitą dieną didelė žmonių minia, kuri buvo atėjusi į
šventę, išgirdusi, kad Jėzus ateinąs į Jeruzalę, 13 pasiėmė
palmių šakų ir išėjo jo pasitikti, ir jie šaukė: „Hosana!
Palaimintas, kuris ateina Viešpaties vardu – Izraelio
Karalius!“ 14 Jėzus, radęs jauną asilą užsėdo ant jo, kaip
parašyta: 15 „Nebijok, dukterie Sijona! Štai atvyksta
tavo karalius, sėdėdamas ant asilaičio!“ 16 Iš pradžių
jo mokiniai to nesuprato, tik tada, kai Jėzus buvo
pašlovintas, atsiminė, kad tai buvo apie jį parašyta ir kad
jie buvo jam tai padarę. 17 Minia, buvusi su juo, kai jis
Lozorių pašaukė iš kapo ir jį prikėlė iš numirusių, tai
liudijo. 18 Žmonės todėl ir išėjo jo pasitikti, kad jie buvo
girdėję jį padarius tą ženklą. 19 Tada fariziejai vienas
kitam sakė: „Matot, kad nieko negalite padaryti. Štai
pasaulis nuėjo paskui jį!“

Kai kurie graikai nori pamatyti Jėzų

[20] Tarp atvykusių per šventę Dievo garbinti buvo graikų.
[21] Tie priėjo prie Pilypo, kilusio iš Galilėjos Betsaidos,
ir jį prašė, sakydami: „Meldžiamasis, norime pamatyti
Jėzų“. [22] Pilypas nuėjo ir pasakė Andriejui. Andriejus ir
Pilypas nuėjo ir pasakė Jėzui. [23] Bet Jėzus jiems atsakė:
„Atėjo valanda, kad būtų pašlovintas Žmogaus Sūnus.
[24] Iš tiesų, iš tiesų jums sakau: jei kviečio grūdas neįkrinta
į žemę ir nenumiršta, jis pasilieka vienas: bet jei jis
numiršta, neša daug vaisių. [25] Kas myli savo gyvybę, ją
pražudo, bet kas nekenčia savo gyvybės šiame pasaulyje,
ją išsaugos amžinam gyvenimui. [26] Jei kas nori man
tarnauti, tegul seka paskui mane, ir kur aš esu, ten bus ir
manasis tarnas. Jei kas man tarnaus, jį pagerbs Tėvas.

Žmogaus Sūnus turi būti pakeltas nuo žemės

[27] Dabar mano siela sukrėsta. Ir kas man sakyti? ‚Tėve,
gelbėk mane nuo šios valandos!’? Bet juk tam[j] atėjau
į šią valandą. [28] Tėve, pašlovink savo vardą!“ Tada
atsklido balsas iš dangaus: „Aš jį pašlovinau ir vėl
pašlovinsiu!“ [29] Aplink stovinti ir tai girdėjusi minia
sakė, kad griaustinis sugriaudės. Kiti sakė: „Angelas jam
kalbėjo“. [30] Jėzus atsakė: „Ne dėl manęs pasigirdo šitas
balsas, bet dėl jūsų. [31] Dabar teisiamas šis pasaulis. Dabar
šio pasaulio kunigaikštis bus išmetamas lauk. [32] O aš,
kai būsiu pakeltas nuo žemės, visus trauksiu pas save“.
[33] Jis tai pasakė, nurodydamas, kokia mirtimi turės mirti.
[34] Minia jam atsakė: „Mes girdėjome iš įstatymo, kad

---

[j] **12,27** T.y. tam, kad pereičiau per šitą kančios valandą

Mesijas pasiliekąs per amžius. Tai kaip tu gali sakyti,
kad Žmogaus Sūnus turį būti pakeltas aukštyn? Kas yra
tas Žmogaus Sūnus?“ 35 Jėzus jiems tarė: „Dar trumpą
laiką šviesa yra tarp jūsų. Vaikščiokite, kol turite šviesą,
kad tamsa jūsų neužkluptų. Kas vaikščioja tamsoje,
nežino, kur eina. 36 Kol turite šviesą, tikėkite šviesą, kad
taptumėte šviesos vaikais[k]“.

Žydų netikėjimas

Jėzus tai pasakė ir nuėjęs pasislėpė nuo jų. 37 Bet nors
jis ir buvo padaręs tiek daug ženklų jų akivaizdoje, jie
juo netikėjo, 38 kad įvyktų pranašo Jezajo žodis, kurį jis
pasakė: „Viešpatie, kas įtikėjo mūsų skelbiama žinia? Ir
kam Viešpaties ranka buvo apreikšta?“ 39 Jie negalėjo
tikėti dėl to, kad Jezajas vėl pasakė: 40 „Jis apakino jų akis
ir užkietino jų širdį, kad neregėtų akimis ir neišmanytų
širdimi, – kad jie neatsiverstų ir aš jų nepagydyčiau“.
41 Jezajas tai pasakė, nes jis išvydo jo šlovę ir kalbėjo
apie jį. 42 Vis dėlto ir daug vyresniųjų jį įtikėjo, bet dėl
fariziejų to neišpažino, kad nebūtų atskirti nuo sinagogos,
43 nes jie labiau mėgo žmonių negu Dievo teikiamą garbę.

Jėzaus skelbimo santrauka

44 Jėzus šaukdamas[l] tarė: „Kas mane tiki, ne mane tiki,
bet tą, kuris mane siuntė. 45 Ir kas mane mato, mato tą,
kuris mane siuntė. 46 Aš, šviesa, esu atėjęs į pasaulį, kad
kiekvienas, kuris mane tiki, nepasiliktų tamsoje. 47 Ir jei
kas klauso mano žodžių ir jų nelaiko, aš jo neteisiu, nes

---

[k]**12,36** Lit. sūnumis

[l]**12,44** Lit. šaukė ir

atėjau ne pasaulio teisti, bet pasaulio gelbėti. [48] Kas mane
atmeta ir nepriima mano žodžių, turi tą, kuris jį teisia: tas
žodis, kurį kalbėjau, jį teis paskučiausiąją dieną. [49] Nes
aš nekalbėjau iš savęs, bet pats Tėvas, kuris mane siuntė,
yra man davęs įsakymą, ką turiu sakyti ir ką kalbėti. [50] Ir
žinau, kad jo įsakymas yra amžinas gyvenimas. Taigi, ką
aš kalbu, kalbu taip, kaip Tėvas yra man pasakęs“.

Jėzus plauna mokinių kojas

13 [1] Tai įvyko prieš Velykų šventę. Jėzus, žinodamas,
kad buvo atėjusi jo valanda pereiti iš šito pasaulio
pas Tėvą, mylėjęs savuosius, kurie buvo pasaulyje, jiems
parodė savo meilę ˹iki pat galo˺[m]. [2] Ir vakarienės metu,
velniui jau įdėjus į ˹Simono sūnaus Judo Iskarioto˺[n] širdį
[sumanymą] jį išduoti. [3–4] Žinodamas, kad Tėvas jam
visa atidavė į rankas ir kad jis išėjo nuo Dievo ir eina
pas Dievą, jis pakilo nuo vakarienės [stalo], nusivilko
viršutinius drabužius ir, paėmęs rankšluostį, juo apsijuosė.
[5] Paskui jis įpylė vandens į praustuvę ir pradėjo mazgoti
mokinių kojas ir jas šluostyti rankšluosčiu, kuriuo buvo
apsijuosęs. [6] Jis priėjo prie Simono Petro. Šis jam tarė:
„Viešpatie, ar tu man mazgosi kojas?!“ [7] Jėzus jam atsakė:
„Ką aš darau, tu dabar nesupranti, bet vėliau suvoksi“.
[8] Petras jam tarė: „Tu niekad nemazgosi man kojų!“ Jėzus
jam atsakė: „Jei tavęs nenumazgosiu, neturėsi nieko
bendra su manim“. [9] Simonas Petras jam tarė: „Viešpatie,
ne tik mano kojas, bet ir rankas, ir galvą!“ [10] Jėzus jam
tarė: „Kas nusimaudęs, tam reikia tik kojas numazgoti;

---

[m] **13,1** Arba: iš paskutiniųjų (t.y. kiek galėdamas)

[n] **13,2** Kt. Mss: Simono Iskarioto sūnaus Judo

šiaip jis visas švarus. Ir jūs esate švarūs, tik ne visi“.
11 Jis mat žinojo savo išdavėją. Todėl jis pasakė: „Ne visi
esate švarūs“. 12 Kai jis buvo numazgojęs jiems kojas,
pasiėmęs savo viršutinius drabužius ir vėl atsisėdęs[o] prie
stalo, jiems tarė: „Ar suprantate, ką esu jums padaręs?
13 Jūs mane vadinate ‚Mokytoju’ ir ‚Viešpačiu’, ir gerai
sakote, nes tas esu. 14 Taigi, jei aš, Viešpats ir Mokytojas,
jums numazgojau kojas, ir jūs privalote mazgoti vieni
kitiems kojas. 15 Nes esu jums davęs pavyzdį, kad ir jūs
taip darytumėte, kaip aš jums dariau. 16 Iš tiesų, iš tiesų
jums sakau: vergas nėra didesnis už savo valdovą nė
pasiuntinys didesnis už savo siuntėją. 17 Jei žinote tuos
dalykus, – esate palaiminti, jei juos darote. 18 Ne apie
jus visus kalbu. Aš žinau, kuriuos išsirinkau. Bet turi
išsipildyti Raštas: ‚Tas, kuris valgo mano[p] duoną, pakėlė
prieš mane savo kulnį’.[q] 19 Jau[r] dabar, prieš įvykstant,
jums tai sakau, kad, kai įvyks, tikėtumėte, jog AŠ ESU[s].
20 Iš tiesų, iš tiesų jums sakau: kas priima kokį nors
asmenį, kurį siunčiu, mane priima; o kas mane priima,
priima tą, kuris mane siuntė“.

---

[o]**13,12** Lit. atsilošęs

[p]**13,18** Kt. Mss: su manimi

[q]**13,18** T.y. pavartojo prieš mane smurtą

[r]**13,19** Lit. Nuo

[s]**13,19** Žr. 8,24.

Jėzus pasako iš anksto, kad jis būsiąs išduotas

(Mt 26, 20–25; Mk 14, 17–21; Lk 22, 21–23)

21 Tai pasakęs, Jėzus buvo labai[t] susijaudinęs ir
patvirtindamas tarė: „Iš tiesų, iš tiesų jums sakau: vienas
iš jūsų mane išduos“. 22 Mokiniai dairėsi vienas į kitą,
nesusivokdami, apie kurį jis kalbąs. 23 Vienas jo mokinių,
kurį Jėzus mylėjo, gulėjo[u] prie jo krūtinės. 24 Simonas
Petras jam linktelėjo [galva], ˹kad pasiklaustų, kas galėtų
būti tas˺[v], apie kurį jis kalba. 25 Tada šis iš savo vietos
pasilenkęs atgal į Jėzaus krūtinę, jį paklausė: „Viešpatie,
kas tai?“ 26 Jėzus atsakė: „Tai tas, kuriam aš ˹duosiu
padažęs gabaliuką duonos˺[w]“. Padažęs gabaliuką duonos,
jis padavė[x] jį Judui, ˹Simono Iskarioto sūnui˺[y]. 27 Ir tada,
˹paėmus tą gabaliuką˺[z], šėtonas įėjo į jį[a]. Jėzus jam tarė:
„Ką darai, greičiau daryk!“ 28 Tačiau nė vienas gulinčių
prie stalo nesuprato, kuriam tikslui jis jam tai pasakė.
29 Nes kai kurie manė, kadangi Judas turėjo pinigų
dėžutę, kad Jėzus jam sakąs: „Nupirk, ko mums reikia

---

[t]**13,21** Lit. dvasia

[u]**13,23** T.y. rytiečių papročiu valgė ant šono pusiau gulom, kairiąja alkūne atsirėmęs į pagalvį ir dešiniąja ranka imdamas valgį nuo šalia padėto žemo stalo.

[v]**13,24** Kt. Mss: ir tarė: „Sakyk; ‚Kas yra tas, apie kurį jis kalba’“,

[w]**13,26** Lit. padažysiu gabaliuką duonos ir jam duosiu

[x]**13,26** Kt. Mss: paėmė ir padavė

[y]**13,26** Kt. Mss: Judui Iskariotui, Simono sūnui

[z]**13,27** Lit. po gabaliuko duonos

[a]**13,27** T.y. Judą

šventei“, arba kad Judas[b] turįs ką duoti vargšams. 30 Tad
šis, paėmęs gabaliuką duonos, tuojau išėjo. Buvo naktis.

Naujas įsakymas

31 Kai jis išėjo, Jėzus tarė: „Dabar Žmogaus Sūnus
pašlovintas, ir Dievas pašlovintas jame[c]. 32 ⌜Jei Dievas
pašlovintas jame⌝[d], tai ir Dievas jį pašlovins savyje[e] ir
tuojau jį pašlovins. 33 Vaikeliai, dar valandėlę esu su
jumis. Manęs ieškosite ir, kaip pasakiau žydams: ‚Kur aš
einu, jūs negalite nueiti’, taip ir jums dabar sakau. 34 Jums
duodu naują įsakymą, kad mylėtumėte vienas kitą. 35 Jei
mylėsite vieni kitus, iš to visi pažins, kad esate mano
mokiniai“.

Jėzus iš anksto pasako, kad Petras jo užsiginsiąs

(Mt 26, 31–35; Mk 14, 27–31; Lk 22, 31–34)

36 Simonas Petras jam tarė: „Viešpatie, kur eini?“ Jėzus
jam atsakė: „Kur einu, tu dabar negali sekti paskui mane,
bet vėliau nuseksi“. 37 Petras jam tarė: „Viešpatie, kodėl
dabar negaliu sekti paskui tave? Savo gyvybę guldysiu už
tave!“ 38 Jėzus atsakė: „Savo gyvybę guldysi už mane? Iš
tiesų, iš tiesų tau sakau: „Dar gaidžiui nepragydus, tu tris
kartus manęs užsiginsi!“

---

[b]**13,29** Lit. jis

[c]**13,31** T.y. per jo kančią ir mirtį

[d]**13,32** ~kkr. Mss

[e]**13,32** paimdamas į savo dievišką būtį ir šlovę

Jėzus – kelias pas Tėvą

14 1 „Tenebūnie nerimastingos jūsų širdys! Tikėkite[f]
Dievą, ir mane tikėkite! 2 Mano Tėvo namuose yra
daug buveinių. Jei taip nebūtų, argi būčiau jums pasakęs:
‚Einu jums vietos paruošti’? 3 Jei nueisiu ir paruošiu
jums vietą, vėl ateisiu[g] ir jus pasiimsiu pas save, kad,
kur aš esu, ir jūs būtumėte. 4 Ir ⌜jūs žinote kelią [į ten],
kur einu⌝[h]“. 5 Tomas jam tarė: „Viešpatie, nežinome, kur
eini. Kaip galime žinoti kelią?“ 6 Jėzus jam tarė: „Aš
esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas neateina pas Tėvą
kitaip, kaip tik per mane. 7 ⌜Jei esate mane pažinę, tai
ir mano Tėvą pažinsite⌝[i]. Jau dabar jį pažįstate ir esate
matę“. 8 Pilypas jam tarė: „Viešpatie, parodyk mums
Tėvą, ir to mums pakaks“. 9 Jėzus jam tarė: „Jau tokį ilgą
laiką esu su jumis, ir tu dar nesi manęs pažinęs, Pilypai?
Kas yra mane matęs, yra matęs Tėvą. Kaip tu gali sakyti:
‚Parodyk mums Tėvą’? 10 Ar tu netiki, kad aš esu Tėve
ir Tėvas yra manyje? Žodžius, kuriuos aš jums kalbu,
nekalbu iš savęs. Bet Tėvas, pasiliekąs manyje, daro savo
darbus. 11 Tikėkite manim[j], kad aš esu Tėve ir Tėvas
manyje. Bet jei netikite[k], tai tikėkite dėl pačių darbų! 12 Iš
tiesų, iš tiesų jums sakau: kas mane tiki, tas irgi darys
darbus, kuriuos aš darau, ir jis darys dar didesnius už

---

[f]**14,1** Arba: Jūs tikite

[g]**14,3** Gr. ateinu (esamasis laikas, vartojamas busimojo prasme)

[h]**14,4** Kt. Mss: žinote, kur einu, ir žinote kelią

[i]**14,7** Kt. Mss: Jei būtumėte mane pažinę, tai ir mano Tėvą būtumėte pažinę.

[j]**14,11** T.y. tuo, ką dabar sakau

[k]**14,11** Lit. ne

juos, nes aš einu pas Tėvą. 13 Ir ko tik prašysite mano
vardu, tai padarysiu, kad Tėvas būtų pašlovintas Sūnuje.
14 Jei ko mane[l] prašysite mano vardu, aš padarysiu.

Jėzus pažada Šventąją Dvasią

15 Jei mane mylite, laikysitės[m] mano įsakymų. 16 Ir aš
prašysiu Tėvą, ir jis jums duos kitą Padėjėją[n], kad jis būtų
su jumis per amžius, – 17 tiesos[o] Dvasią, kurios pasaulis
negali priimti, nes jos nemato ir nepažįsta. Jūs ją pažįstate,
nes ji pasilieka pas jus ir bus jumyse. 18 Nepaliksiu jūsų
našlaičių; ateisiu pas jus. 19 Dar valandėlė, ir pasaulis
manęs nebematys, bet jūs mane matysite. Kadangi aš
gyvenu, tai ir jūs gyvensite. 20 Tą dieną jūs žinosite, kad
aš esu savo Tėve, jūs manyje ir aš jumyse. 21 Kas ˹yra
priėmęs˺[p] mano įsakymus ir juos vykdo, tas yra mane
mylintis. O kas mane myli, bus mano Tėvo mylimas, ir
aš jį mylėsiu ir jam apsireikšiu“. 22 Judas – ne Iskariotas
– jam tarė: „Viešpatie, kaip čia yra, kad tu nori mums
apsireikšti, o ne pasauliui?“ 23 Jėzus jam atsakė: „Jei kas
mane myli, laikysis mano žodžio. Mano Tėvas jį mylės, ir
pas jį mes ateisime ir pasidarysime buveinę. 24 Kas manęs
nemyli, nesilaiko mano žodžių. O žodis, kurį girdite,
nėra mano, bet Tėvo, kuris manę siuntė. 25 Tai esu jums
kalbėjęs, tebebūdamas pas jus. 26 Bet Padėjėjas – Šventoji

---

[l]**14,14** ~ kkr. Mss

[m]**14,15** Kt. Mss: vykdykite

[n]**14,16** Gr. paraklėtos (lit. „pašauktas kam pagelbėti“) reiškia kaltinamojo gynėją, užtarėją, patarėją – bendrai imant, pagelbėtoją, padėjėją.

[o]**14,17** T.y. Dvasią, kuri apreiškia tiesą apie Dievą

[p]**14,21** Lit. turi

Dvasia, kurią Tėvas atsiųs mano vardu, – jis visko jus
išmokys ir primins jums visa, ką aš esu jums pasakęs.
[27] Ramybę jums palieku, savo ramybę jums duodu. Ne
taip, kaip pasaulis duoda, aš jums duodu. Tenebūnie
nerimastinga ir baiminga jūsų širdis! [28] Girdėjote, kad
aš jums pasakiau: ‚Iškeliauju ir [vėl] ateisiu[q] pas jus'.
Jei mane mylėtumėte, džiaugtumėtės, kad keliauju pas
Tėvą, nes Tėvas yra didesnis už mane. [29] Ir jau dabar,
prieš įvykstant, esu jums tai pasakęs, kad tikėtumėte,
kada tai įvyks. [30] Jau nebedaug kalbėsiu su jumis, nes
ateina pasaulio kunigaikštis. Jis neturi man galios, [31] bet
pasaulis turi žinoti, kad myliu Tėvą ir darau taip, kaip
Tėvas man įsakė. Kelkitės, eikime iš čia!“

Jėzus – tikrasis vynmedis

15 [1] „Aš esu tikrasis vynmedis, o mano Tėvas yra
sodininkas. [2] Kiekvieną manyje [esančią] šakelę,
neduodančią vaisių, jis nupjauna[r], o kiekvieną, duodančią
vaisių, apvalo[s], kad neštų daugiau vaisių. [3] Jūs jau esate
apvalyti[t] ⌜dėl žodžio⌝[u], kurį esu jums kalbėjęs. [4] Pasilikite
manyje, ir aš pasiliksiu jumyse. Kaip šakelė negali duoti
vaisių iš savęs, jei ji nepasiliks vynmedyje, taip negalite
ir jūs, jei nepasiliksite manyje. [5] Aš esu vynmedis, jūs –
šakelės. Kas pasilieka manyje ir aš jame, tas duoda daug
vaisių, nes nuo manęs atskirti jūs nieko negalite nuveikti.

---

[q] **14,28** Gr. ateinu (esam.l. busimojo prasme)

[r] **15,2** Lit. pašalina

[s] **15,2** T.y. apgenėja

[t] **15,3** Lit. švarūs

[u] **15,3** T.y. dėl jumyse pasiliekančio žodžio; arba: žodžiu

6 Kas nepasiliks manyje, bus išmestas lauk kaip šakelė
ir sudžius. Jas[v] surenka ir įmeta į ugnį, ir jos sudega.
7 Jei pasiliksite manyje ir mano žodžiai pasiliks jumyse,
prašykite, ko norite, ir bus jums duota. 8 Mano Tėvas yra
pašlovintas tuo, kad duodate daug vaisių ir taip pasirodote
esą mano mokiniai. 9 Kaip Tėvas mane mylėjo, taip ir aš
jus mylėjau. Pasilikite mano meilėje[w]! 10 Jei laikysitės
mano įsakymų, pasiliksite mano meilėje, kaip ir aš esu
laikęsis savo Tėvo įsakymų ir pasilieku jo meilėje. 11 Tai
jums kalbėjau, kad manasis džiaugsmas būtų jumyse[x]
ir kad jūsų džiaugsmas būtų tobulas. 12 Mano įsakymas
yra tas, kad mylėtumėte vienas kitą, kaip aš jus mylėjau.
13 Niekas neturi didesnės meilės už tą, kad kas guldo savo
gyvybę už savo draugus. 14 Jūs esate mano draugai, jei
darote, ką aš jums įsakau. 15 Nebevadinu jūsų tarnais,
nes tarnas nežino, ką daro jo šeimininkas. Bet jus esu
pavadinęs draugais, nes jums pranešiau visa, ką girdėjau
iš savo Tėvo. 16 Ne jūs mane išsirinkote, bet aš jus
išsirinkau ir jus paskyriau, kad nuėję[y] duotumėte vaisių ir
jūsų vaisiai pasiliktų, kad, ko tik prašytumėte Tėvą mano
vardu, jis jums duotų. 17 Aš jums tai įsakau: mylėkite
vienas kitą!

Pasaulio neapykanta

18 Jei pasaulis jūsų nekenčia, žinokite, kad jis yra manęs
nekentęs pirmiau negu jūsų. 19 Jei ⌜priklausytumėte

---

[v] **15,6** T.y. šakeles

[w] **15,9** T.y. meilės prieglobstyje

[x] **15,11** T.y. jūsų

[y] **15,16** Lit. nueitumėte ir

pasauliui˺[z], pasaulis mylėtų savuosius. Kadangi jūs
nepriklausote pasauliui, bet aš jus išsirinkau iš pasaulio,
tad pasaulis jūsų nekenčia. [20] Atsiminkite žodį, kurį jums
pasakiau: ‚Vergas nėra didesnis už savo šeimininką’.
Jei jie mane persekiojo, tai ir jus persekios. Jei jie
laikėsi mano žodžio, tai laikysis ir jūsų. [21] Bet visa tai
jie jums darys dėl mano vardo, nes nepažįsta to, kuris
mane siuntė. [22] Jei nebūčiau atėjęs ir jiems kalbėjęs, jie
neturėtų nuodėmės. Bet dabar jie neturi kuo pateisinti
savo nuodėmę. [23] Kas manęs nekenčia, nekenčia ir mano
Tėvo. [24] Jei tarp jų nebūčiau padaręs darbų, kurių niekas
kitas nėra padaręs, jie neturėtų nuodėmės. Bet dabar jie
yra ir matę, ir nekentę tiek manęs, tiek ir mano Tėvo.
[25] Tačiau turėjo išsipildyti žodis, parašytas jų įstatyme:
‚Jie be priežasties manęs nekentė’. [26] Kai ateis Padėjėjas,
kurį aš jums siųsiu nuo Tėvo, – tiesos Dvasia, kuri išeina
iš Tėvo, – jis liudys už mane. [27] Bet ir jūs liudysite[a], nes
nuo pradžios esate buvę su manim.

16 [1] Tai jums kalbėjau, kad ˹neatkristumėte nuo
tikėjimo˺[b]. [2] Jie atskirs jus nuo sinagogų. Netgi
ateina valanda, kai kiekvienas, kuris jus nužudys, tarsis
atliekąs tarnystę Dievui. [3] Ir jie tai darys, nes nepažino nei
Tėvo, nei manęs. [4] Bet tai jums kalbėjau, kad, kai ateis jų[c]
valanda, atsimintumėte, jog aš jums tai pasakiau.

---

[z] **15,19** Lit. būtumėte iš pasaulio

[a] **15,27** Gr. liudijate (esam.l. būsimoje prasme)

[b] **16,1** Lit. kad nesukluptumėte

[c] **16,4** T.y. persekiotojų

Šventosios Dvasios atėjimas ir veikla

Aš iš pradžių jums to nepasakiau, nes buvau su jumis.
5 Bet dabar einu pas tą, kuris mane siuntė, ir nė vienas
iš jūsų manęs neklausia: ‚Kur eini?’ 6 Tačiau, kadangi
jums tai kalbėjau, jūsų širdis pilna liūdesio. 7 Tačiau aš
jums sakau tiesą: jums naudinga, kad aš einu, nes, jei
nenueisiu, Padėjėjas neateis pas jus. Bet jei nueisiu, jį
atsiųsiu pas jus. 8 Ir atėjęs jis įrodys pasaulį klystant apie
nuodėmę, teisumą ir teismą: 9 apie nuodėmę – kadangi
žmonės netiki manim; 10 apie teisumą – kadangi einu pas
Tėvą ir manęs nebematysite; 11 apie teismą – kadangi
šito pasaulio kunigaikštis yra pasmerktas[d]. 12 Dar daug
ką turiu jums sakyti, tačiau dabar jūs negalite to pakelti.
13 Bet kai Padėjėjas[e] – tiesos Dvasia[f] – ateis, jis ⌜jus ves
į visą tiesą⌝[g], nes jis nekalbės iš savęs, bet kalbės, ką
tik išgirs, ir jums paskelbs, kas turi įvykti. 14 Jis mane
pagarbins, nes ims iš to, kas mano, ir jums paskelbs.
15 Visa, ką Tėvas turi, yra mano. Todėl pasakiau, kad jis
ims iš to, kas mano, ir jums paskelbs.

Liūdesys pavirs džiaugsmu

16 Valandėlė – ir manęs nematysite; ir vėl valandėlė – ir
mane išvysite“. 17 Tad kai kurie jo mokiniai sakė vienas
kitam: „Ką reiškia tai, ką jis mums sako: ‚Valandėlė – ir

---

[d] **16,11** Arba: nuteistas

[e] **16,13** Gr. anas

[f] **16,13** T.y. Dvasia, kuri apreiškia tiesą apie Dievą arba kas iš tikrųjų Dievas yra

[g] **16,13** Kt. Mss: bus jums vadovas visoje tiesoje (t.y. visoje tiesos srityje)

manęs nematysite; ir vėl valandėlė – ir mane išvysite’?
ir: ‚Einu pas Tėvą’?“ 18 Taigi jie sakė: „Ką reiškia tai, ką
jis sako: ‚Valandėlė’? Nežinome, ką jis kalba“. 19 Jėzus
žinojo, kad jie norėjo jį klausti, ir jiems tarė: „Ar dėl
to klausinėjate vienas kitą, kad pasakiau: ‚Valandėlė
– ir manęs nematysite; ir vėl valandėlė – ir mane
išvysite’? 20 Iš tiesų, iš tiesų jums sakau: jūs verksite
ir raudosite, bet pasaulis džiaugsis. Jūs liūdėsite, bet
jūsų liūdesys pavirs džiaugsmu. 21 Moteris, kai ji gimdo,
yra nuliūdusi, nes atėjo jos valanda. Bet kai ji pagimdo
kūdikį, nebeatsimena skausmo iš džiaugsmo, kad žmogus
gimė pasauliui. 22 Taip ir jūs dabar esate, tiesa, nuliūdę,
bet aš vėl jus išvysiu. Tada džiaugsis jūsų širdys, ir jūsų
džiaugsmo niekas neatims iš jūsų. 23 Ir tą dieną manęs
nieko neklausite. Iš tiesų, iš tiesų jums sakau: jei ko
prašysite Tėvą ⌜mano vardu, jis jums duos⌝[h]. 24 Ligšiol
nieko neprašėte mano vardu. Prašykite ir gausite, kad
jūsų džiaugsmas būtų tobulas.

Aš esu nugalėjęs pasaulį

25 Aš kalbinėmis figūromis jums kalbėjau. Ateina
valanda, kai nebe figūromis jums kalbėsiu, bet aiškiai
jums skelbsiu apie Tėvą. 26 Tą dieną prašysite mano
vardu. Jums nesakau, kad aš prašysiu Tėvą už jus, 27 nes
pats Tėvas jus myli todėl, kad jūs esate mane mylėję
ir įtikėję, jog aš nuo Dievo[i] išėjau. 28 Išėjau nuo[j] Tėvo

---

[h] **16,23** Kt. Mss: jis jums duos mano vardu

[i] **16,27** Kt. Mss: Tėvo

[j] **16,28** Kt. Mss: iš

ir esu atėjęs į pasaulį. ˹Dabar, atvirkščiai˺[k], palieku
pasaulį ir einu pas Tėvą“. 29 Jo mokiniai tarė: „Štai dabar
aiškiai kalbi ir nevartoji jokios kalbinės figūros. 30 Dabar
žinome, jog žinai visa ir tau nereikia, kad kas tave
klaustų[l]. Todėl[m] tikime, kad nuo Dievo išėjai“. 31 Jėzus
jiems atsakė: „Dabar tikite? 32 Štai ateina valanda, ir ji yra
jau atėjusi, kad išsiskirstysite kiekvienas į savo namus ir
mane vieną paliksite. Tačiau nesu vienas, nes Tėvas yra
su manim. 33 Jums tai kalbėjau, kad manyje turėtumėte
ramybę. Pasaulyje turite kentėti. Bet būkite drąsūs! Aš
esu nugalėjęs pasaulį“.

Jėzus meldžiasi už savo mokinius

17 1 Jėzus tai kalbėjo ir, pakėlęs akis į dangų, prabilo:
„Tėve, atėjo valanda. Pašlovink savo Sūnų, kad
Sūnus tave pašlovintų, 2 kad jis, kadangi jam suteikei
˹visos žmonijos˺[n] valdžią, ˹visiems, kuriuos˺[o] esi jam
davęs, duotų amžiną gyvenimą. 3 O amžinasis gyvenimas
yra tai, kad jie tave pažintų, vienintelį tikrąjį Dievą ir
tavo siųstąjį Jėzų Kristų. 4 Aš tave pašlovinau žemėje,
užbaigęs darbą, kurį esi man davęs atlikti. 5 O dabar tu,
Tėve, pašlovink mane pas save ta šlove, kurią turėjau
pas tave prieš atsirandant pasauliui. 6 Aš apreiškiau tavo
vardą žmonėms, kuriuos man davei iš pasaulio. Tavo jie
buvo, ir man juos davei, ir jie yra laikęsi tavo žodžio.

---

[k]**16,28** Lit. Vėl

[l]**16,30** T.y. tu iš anksto žinai dar nepaklaustus klausimus

[m]**16,30** Lit. Per tai

[n]**17,2** Lit. viso kūno

[o]**17,2** Lit. visam, ką

[7] Dabar jie yra pažinę, kad visa, ką esi man davęs, ateina[p]
iš tavęs. [8] Nes žodžius, kuriuos man davei, esu jiems
davęs, ir jie [juos] priėmė. Jie tikrai pažino, kad nuo
tavęs išėjau, ir įtikėjo, kad tu mane siuntei. [9] Aš meldžiu
už juos. Ne už pasaulį meldžiu, bet už tuos, kuriuos
esi man davęs, nes jie yra tavo. [10] Visa, kas yra mano,
yra tavo, ir kas tavo, – mano, ir aš esu pašlovintas per
juos. [11] Aš jau nebesu pasaulyje, bet jie yra pasaulyje,
ir aš einu pas tave. Šventasis Tėve, išlaikyk juos savo
vardu[q], kurį esi man davęs, kad jie būtų viena, kaip mes
[esame viena]. [12] Kai buvau su jais, aš juos išlaikiau tavo
vardu[r], kurį esi man davęs, ir išsaugojau, ir nė vienas iš jų
nepražuvo, tiktai prapulties sūnus, kad Raštas išsipildytų.
[13] O dabar einu pas tave, ir tai kalbu pasaulyje, kad jie
˹patirtų mano tobulą džiaugsmą˺[s]. [14] Aš esu jiems davęs
tavo žodį, ir pasaulis jų nekentė, nes jie nepriklauso
pasauliui, kaip ir aš nepriklausau pasauliui. [15] Nemeldžiu,
kad juos paimtum iš pasaulio, bet kad juos apsaugotum
nuo piktojo[t]. [16] Jie nepriklauso pasauliui, kaip ir aš
nepriklausau pasauliui. [17] Pašventink juos tiesa: tavo
žodis yra tiesa. [18] Kaip tu mane siuntei į pasaulį, taip ir
aš juos siunčiau į pasaulį. [19] Ir dėl jų pašventinu save,
kad ir jie būtų ˹tikrai pašventinti˺[u]. [20] Tačiau meldžiu

---

[p] **17,7** Lit. yra

[q] **17,11** T.y. man duoto ir mokiniams perteikto apreiškimo galia (Dievo vardas = jo apreikštas būdas). Arba: varde (t.y. tame, ką Jėzus jiems apreiškė apie Dievo būdą)

[r] **17,12** Arba: varde

[s] **17,13** Lit. turėtų savyje pilną mano džiaugsmą

[t] **17,15** Arba: pikta

[u] **17,19** Arba: pašventinti tiesa

ne vien už šituos, bet ir už tuos, kurie mane tikės per jų
žodį, 21 kad jie visi būtų viena, kaip tu, Tėve, esi manyje
ir aš esu tavyje, kad ir jie būtų[v] mumyse, – kad pasaulis
tikėtų, jog tu mane siuntei. 22 Ir aš tą šlovę, kurią esi man
davęs, esu jiems davęs, kad jie būtų viena, kaip ir mes
esame viena: 23 aš juose ir tu manyje, kad jie būtų visiškai
suvienyti, – kad pasaulis pažintų, jog tu mane siuntei ir
juos mylėjai, kaip ir mane mylėjai. 24 Tėve, noriu, kad ir
jie, kuriuos[w] esi man davęs, būtų su manim ten, kur aš
esu, kad jie matytų manąją šlovę, kurią esi man davęs, nes
mane mylėjai prieš pasaulio įkūrimą. 25 Teisusis Tėve,
nors pasaulis tavęs nepažino, aš tave pažinau, ir šitie
pažino, kad tu mane siuntei. 26 Aš padariau jiems žinomą
tavo vardą ir jį darysiu žinomą, kad meilė, kuria tu mane
mylėjai, būtų juose ir aš būčiau juose“.

Jėzaus išdavimas ir suėmimas

(Mt 26, 47–56; Mk 14, 43–50; Lk 22, 47–53)

18 1 Tai pasakęs, Jėzus išėjo su savo mokiniais į kitą
Kidrono upelio[x] pusę, kur buvo sodas. Į jį įėjo
jis ir jo mokiniai. 2 Bet ir Judas, jo išdavėjas, žinojo tą
vietą, nes Jėzus dažnai ten susieidavo su savo mokiniais.
3 Taigi Judas, pasiėmęs būrį kareivių ir vyriausiųjų
kunigų bei fariziejų sargybinių[y], ten ėjo su žibintais,
deglais ir ginklais. 4 Jėzus, žinodamas visa, kas turėjo

---

[v] **17,21** Kt. Mss + viena

[w] **17,24** Lit. ką

[x] **18,1** Lit. žiemą tekančio srauto

[y] **18,3** T.y. šventyklos sargybinių

jam atsitikti, išėjo[z] ir jiems tarė: „Ko ieškote?“ 5 Jie jam
atsakė: „Jėzaus Nazariečio“. Jis jiems tarė: „⌜Tai aš⌝[a]“.
Judas, jo išdavėjas, irgi stovėjo su jais. 6 Kai Jėzus[b] jiems
pasakė: „Tai aš“, jie atsitraukė ir parpuolė ant žemės.
7 Jis vėl juos paklausė: „Ko ieškote?“ Jie pakartojo:
„Jėzaus Nazariečio“. 8 Jėzus atsakė: „Jums pasakiau, kad
tai aš. Jei manęs ieškote, leiskite šitiems pasišalinti“,
– 9 kad išsipildytų žodis, kurį jis buvo pasakęs: „Iš tų,
kuriuos esi man davęs, nė vieno nepražudžiau“. 10 Tada
Simonas Petras, kuris turėjo kalaviją, jį išsitraukė, smogė
vyriausiojo kunigo vergui ir nukirto jam dešiniąją ausį.
Tas vergas buvo vardu Malkus. 11 Tada Jėzus tarė Petrui:
„Kišk kalaviją į makštį! Argi neturėčiau gerti tos taurės,
kurią Tėvas yra man davęs?“

Jėzus pas vyriausiąjį kunigą Haną

(Mt 26, 57–58; Mk 14, 53–54; Lk 22, 54)

12 Taigi būrys kareivių, tūkstantininkas ir žydų
sargybiniai suėmė Jėzų, surišo 13 ir nuvedė pirma pas
Haną, nes jis buvo uošvis Kajafo, kuris buvo anų metų
vyriausiasis kunigas. 14 O Kajafas buvo tas, kuris buvo
pataręs žydams, kad geriau esą vienam žmogui numirti
už tautą.

---

[z] **18,4** Būtent iš sodo; arba: priekin

[a] **18,5** Lit. Aš esu

[b] **18,6** Lit. jis

Petras išsigina Jėzaus

(Mt 26, 69–70; Mk 14, 66–68; Lk 22, 55–57)

15 Paskui Jėzų sekė Simonas Petras ir kitas mokinys,
Tas mokinys buvo pažįstamas vyriausiajam kunigui, ir jis
įėjo su Jėzumi į vyriausiojo kunigo kiemą. 16 O Petras
liko bestovįs lauke prie durų. Tada tas kitas mokinys,
vyriausiojo kunigo pažįstamas, išėjo, pasikalbėjo su
durininke ir įsivedė Petrą. 17 Tarnaitė durininke tarė
Petrui: „Ar ir tu nesi vienas iš šito žmogaus mokinių?“ Jis
tarė: „Nesu!“ 18 Kadangi buvo šalta, vergai ir sargybiniai,
susikūrę ugnį iš anglių, stovėjo [aplink ją] ir šildėsi.
Petras irgi stovėjo prie jų ir šildėsi.

Vyriausiasis kunigas klausinėja Jėzų

(Mt 26, 59–66; Mk 14, 55–64; Lk 22, 66–71)

19 Vyriausiasis kunigas klausinėjo Jėzų apie jo mokinius
ir apie jo mokslą. 20 Jėzus jam atsakė: „Aš esu viešai
kalbėjęs pasauliui. Aš visuomet mokiau sinagogoje
ir šventovėje, kur visi žydai susieina, ir slapta nieko
nekalbėjau. 21 Ko mane klausinėji? Klausinėk tuos, kurie
yra girdėję, ką jiems kalbėjau. Štai tie žino, ką aš sakiau“.
22 Jam tai pasakius, vienas iš šalia stovinčių sargybinių
kirto Jėzui į žandą, tardamas: „Šitaip atsakai vyriausiajam
kunigui?“ 23 Jėzus jam atsakė: „Jei netiesą kalbėjau,
įrodyk, kad tai netiesa. Bet jei tiesą, kam mane muši?“
24 Tada Hanas nusiuntė jį surištą pas vyriausiąjį kunigą
Kajafą.

Petras vėl išsigina Jėzaus

(Mt 26, 71–75; Mk 14, 69–72; Lk 22, 58–62)

25 Tuo tarpu Simonas Petras stovėjo ir šildėsi. Jie[c] jį
paklausė „Ar ir tu nesi vienas iš jo mokinių?“ Jis išsigynė,
sakydamas: „Nesu!“ 26 Vienas iš vyriausiojo kunigo
vergų, giminaitis to, kuriam Petras buvo nukirtęs ausį,
tarė: „Argi aš tavęs nemačiau sode su juo?“ 27 Tada Petras
vėl išsigynė, ir tuojau gaidys pragydo.

Jėzus pas Pilotą

(Mt 27, 1–2, 11–14; Mk 15, 1–5; Lk 23, 1–5)

28 Jie nuvedė Jėzų nuo Kajafo į pretoriją[d]. Buvo
ankstyvas rytas. Jie patys neįėjo į pretoriją, kad
nesusiteptų ir[e] galėtų valgyti Velykų avinėlį. 29 Tad
Pilotas išėjo laukan pas juos ir paklausė: „⌜Kuo jūs
kaltinate⌝[f] šitą žmogų?“ 30 Jie jam atsakė: „Jei šitas
nebūtų piktadarys, nebūtume tau jo perdavę“. 31 Pilotas
jiems tarė: „Jį paimkite jūs patys ir jį teiskite pagal savo
įstatymą!“ Žydai jam priešinosi: „Mes neturime teisės
ką nors nužudyti“, – 32 kad išsipildytų Jėzaus žodis, kurį
jis buvo ištaręs, nurodydamas, kokia mirtimi turės mirti.
33 Tada Pilotas įėjo atgal į pretoriją, pasišaukė Jėzų ir
jį paklausė: „Ar tu esi žydų karalius?“ 34 Jėzus atsakė:
„Ar tu pats[g] tai sakai, ar kiti tau pasakė apie mane?“

---

[c]**18,25** T.y. tie, kurie stovėjo aplink ugniakurą

[d]**18,28** T.y. romėnų vietininko bustinę

[e]**18,28** Lit. bet

[f]**18,29** Lit. Kokį kaltinimą atnešate prieš

[g]**18,34** Lit. nuo savęs

35 Pilotas atsakė: „Argi aš esu žydas? Tavoji tauta ir
vyriausieji kunigai tave man perdavė. Ką padarei?“
36 Jėzus atsakė: „Mano karalystė nėra iš šio pasaulio.
Jei iš šio pasaulio būtų mano karalystė, mano valdiniai
kovotų, kad nebūčiau atiduotas žydams. Bet ⌜iš tikrųjų⌝[h]
mano karalystė nėra iš čia“. 37 Pilotas jam tarė: „Tai tu esi
karalius?“ Jėzus atsakė: „Tu sakai, kad aš esu karalius.[i]
Aš tam esu gimęs ir tam atėjęs į pasaulį, kad paliudyčiau
tiesą. Kiekvienas, kuris ⌜priklauso tiesai⌝[j], klauso mano
balso“. 38 Pilotas jį paklausė: „Kas yra tiesa?“

Minia atmeta Jėzų ir pasirenka Barabą

(Mt 27, 15–31; Mk 15, 6–20; Lk 23, 13–25)

Tai pasakęs, jis vėl išėjo pas žydus ir jiems tarė: „Aš
jame nerandu jokios kaltės. 39 Bet jūs turite paprotį, kad
vieną jums paleisčiau per Velykas. Ar norite, kad jums
paleisčiau ‚žydų karalių’?“ 40 Jie vėl šaukė, sakydami:
„Ne šitą, bet Barabą!“ O Barabas buvo plėšikas.

Jėzus nuplakamas, išjuokiamas ir pasmerkiamas mirti

19 1 Tada Pilotas paėmė Jėzų ir nuplakdino.
2 Kareiviai, nupynę vainiką iš erškėčių, uždėjo
jam ant galvos ir jį apsiautė purpurine skraiste. 3 Jie vis
ėjo prie jo, sakydami: „Sveikas, žydų karaliau!“ ir kirto
jam į žandą. 4 Pilotas vėl išėjo laukan ir jiems tarė: „Štai
jums jį išvedu, kad žinotumėte, jog jame nerandu jokios

---

[h]**18,36** Lit. dabar

[i]**18,37** Suprasti taip: Tu tai sakai, ne aš; „karalius“ – tavo žodis.

[j]**18,37** Lit. yra iš tiesos

kaltės“. 5 Tada Jėzus išėjo laukan su[k] erškėčių vainiku ir
purpurine skraiste. O Pilotas[l] jiems tarė: „Štai žmogus!“
6 Kai vyriausieji kunigai ir sargybiniai jį pamatė, jie
šaukė sakydami: „Nukryžiuok! Nukryžiuok!“ Pilotas
jiems tarė: „Jį paimkite jūs patys ir nukryžiuokite, nes aš
jame nerandu kaltės!“ 7 Žydai jam atsakė: „Mes turime
įstatymą, ir pagal tą įstatymą jis turi mirti, nes jis ⸢pareiškė
esąs Dievo Sūnus⸣[m]“. 8–9 Kai Pilotas išgirdo šitą žodį, jis
dar labiau nusigando. Jis vėl įėjo į pretoriją ir paklausė
Jėzų: „Iš kur tu esi?“ Bet Jėzus jam neatsakė. 10 Tada
Pilotas jam tarė: „Nekalbi su manim? Ar nežinai, kad
turiu galią tave paleisti ir turiu galią tave nukryžiuoti?“
11 Jėzus jam atsakė: „Neturėtum man jokios galios, jei
tau nebūtų duota iš aukšto. Todėl didesnė nuodėmė to,
kuris mane tau perdavė“. 12 ⸢Nuo šiol⸣[n] Pilotas stengėsi jį
paleisti. Bet žydai šaukė sakydami: „Jei šitą paleisi, nesi
ciesoriaus draugas. Kiekvienas, kuris darosi karalium,
priešinasi ciesoriui“. 13 Tada Pilotas, išgirdęs šituos
žodžius, išvedė Jėzų laukan ir atsisėdo į teisėjo krėslą
vietoje, vadinamoje Akmenų grindiniu, hebrajiškai
Gabata. 14 Buvo Velykų Prisirengimo diena; buvo apie
šeštą valandą[o]. Ir jis tarė žydams: „Štai jūsų karalius!“
15 Bet jie šaukė: „Šalin, šalin! Nukryžiuok jį!“ Pilotas
jiems tarė: „Ar man nukryžiuoti jūsų karalių?“ Vyriausieji

---

[k] **19,5** Lit. nešinas

[l] **19,5** Lit. jis

[m] **19,7** Lit. save padarė Dievo Sūnumi

[n] **19,12** Arba: Dėl tos priežasties

[o] **19,14** T.y. vidudienį

kunigai atsakė: „Neturime karaliaus, tik ciesorių!“ 16 Tada
jis jiems perdavė jį, kad būtų nukryžiuotas.

Jėzus nukryžiuojamas

(Mt 27, 32–44; Mk 15, 21–32; Lk 23, 26–43)

Taigi jie pasiėmė Jėzų, 17 ir, pats[p] nešdamas kryžių,
jis išėjo į vadinamąją Kaukolės vietą, kuri hebrajiškai
vadinasi Golgota. 18 Ten[q] jie nukryžiavo jį ir su juo kitus
du iš šonų, o Jėzų viduryje. 19 Pilotas liepė parašyti ir
užrašą ir jį prisegti prie kryžiaus. Buvo parašyta: „Jėzus
Nazarietis, žydų karalius“. 20 Šį užrašą skaitė daugelis
žydų, nes ta vieta, kur Jėzus buvo nukryžiuotas, buvo arti
miesto. Ir jis[r] buvo parašytas hebrajiškai, lotyniškai ir
graikiškai. 21 Tad žydų vyriausieji kunigai sakė Pilotui:
„Nepalik užrašęs: ‚Žydų karalius’, bet: ‚Jis tvirtino: „Aš
esu žydų karalius’“. 22 Pilotas atsakė: „Ką esu parašęs,
esu parašęs!“[s] 23 Kai kareiviai buvo nukryžiavę Jėzų,
jie paėmė jo drabužius ir juos padalijo į keturias dalis
– kiekvienam kareiviui po dalį, ir jie [pasiėmė] tuniką[t].
O tunika buvo be siūlės, nuo pat viršaus iš vieno gabalo
išausta. 24 Tad jie sakė vienas kitam: „Neplėšykime jos,
bet meskime dėl jos burtą [ir pamatykime], kam ji teks“,
– kad išsipildytų Raštas, kuris sako: „Jie pasidalijo mano
drabužius ir dėl mano apdaro metė burtą“. Taigi kareiviai
tai ir padarė.

---

[p] **19,17** Arba: sau

[q] **19,18** Lit. kur

[r] **19,20** T.y. užrašas

[s] **19,22** T.y. nepakeisiu, ką esu parašęs

[t] **19,23** T.y. ilgą, sutanos pavidalo apatinį drabužį

Jėzus ir jo motina

[25] Tuo tarpu prie Jėzaus kryžiaus stovėjo jo motina, jo
motinos sesuo, Marija Klopienė ir Marija Magdalietė.
[26] Jėzus, pamatęs motiną ir šalia stovintį mokinį, kurį jis
mylėjo, tarė motinai: „Moterie, štai tavo sūnus!“ [27] Paskui
jis tarė mokiniui: „Štai tavo motina!“ Ir nuo tos valandos
tas mokinys ją paėmė į savo namus.

Jėzaus mirtis

(Mt 27, 45–56; Mk 15, 33–41; Lk 23, 44–49)

[28] Paskui Jėzus, žinodamas, jog jau viskas atlikta, kad
galutinai įvyktų Raštas, tarė: „Trokštu!“ [29] Ten stovėjo
indas, pilnas rūgštaus vyno. Tad, užmovę ant yzopo
kempinę, primirkytą vyno, jie ją prikišo prie jo lūpų[u].
[30] Paragavęs vyno, Jėzus tarė: „Atlikta!“ Ir, nulenkęs
galvą, atidavė dvasią.

Kareivis perduria Jėzaus šoną

[31] Kadangi buvo Prisirengimo diena, tai žydai, kad
kūnai nepaliktų ant kryžiaus per šabatą, – nes tos šabatos
diena buvo ˹iškilminga šventė,˺[v] – prašė Pilotą, kad būtų
sutriuškintos jų kojos[w] ir jie būtų pašalinti. [32] Tad atėjo
kareiviai ir sutriuškino pirmojo kojas ir kito, nukryžiuoto
su juo. [33] Bet kai, priėję prie Jėzaus, pamatė jį jau mirus,
jie nesutriuškino jo kojų, [34] tik vienas kareivis[x] smeigė

---

[u] **19,29** Lit. burnos

[v] **19,31** Lit. didelė

[w] **19,31** T.y. kūju sudaužyti jų blauzdikauliai ir šlaunikauliai

[x] **19,34** Lit. kareivių

ietimi jam į šoną, ir tuojau ištekėjo kraujas ir vanduo.
35 Tas, kuris tai matė, yra paliudijęs – jo liudijimas yra
tikras, ir jis žino, kad jis sako tiesą, – kad ir jūs tikėtumėte,
36 nes tai atsitiko, kad išsipildytų Raštas: „Joks kaulas
nebus jam sulaužytas“. 37 Ir vėl kitas ˹Rašto žodis˺[y] sako:
„Jie žiūrės į tą, kurį perdūrė“.

Jėzaus laidotuvės

(Mt 27, 57–61; Mk 15, 42–47; Lk 23, 50–56)

38 Vėliau Juozapas iš Arimatėjos, kuris buvo Jėzaus
mokinys, – bet slaptas, nes bijojo žydų, – paprašė Pilotą,
kad tas jam leistų pasiimti Jėzaus kūną. Ir Pilotas leido.
Tad jis atėjo ir pasiėmė jo kūną. 39 Atėjo ir Nikodemas,
kuris pirmą kartą buvo atėjęs pas jį nakčia, nešdamas
šimtą svarų miros ir alavijo mišinio. 40 Jie paėmė Jėzaus
kūną ir suvyniojo į drobules su kvepalais, kaip žydai yra
pratę laidoti[z]. 41 O toje vietoje, kur jis buvo nukryžiuotas,
buvo sodas ir tame sode naujas kapas, kuriame dar niekas
nebuvo paguldytas. 42 Taigi dėl žydų Prisirengimo dienos
jie ten paguldė Jėzų, nes kapas buvo arti.

Tuščias kapas

(Mt 28, 1–10; Mk 16, 1–8; Lk 24, 1–12)

20 1 Pirmąją savaitės dieną[a], anksti, kai dar buvo
tamsu, Marija Magdalietė atėjo prie kapo ir pamatė
akmenį nuristą nuo kapo. 2 Tad ji atbėgo[b] pas Simoną

---

[y] **19,37** Lit. raštas

[z] **19,40** Arba: paruošti laidojimui

[a] **20,1** T.y. sekmadienį

[b] **20,2** Lit. bėgo ir atėjo

Petrą ir pas kitą mokinį, kurį Jėzus mylėjo, ir jiems tarė:
„Paėmė Viešpatį iš kapo, ir nežinome, kur jį padėjo!“
3–4 Tada Petras ir tas kitas mokinys išskubėjo[c] prie kapo.
Abu bėgo kartu, bet tas kitas mokinys pralenkė Petrą ir
pirmas pasiekė kapą. 5 Pasilenkęs jis išvydo gulinčias
drobules, tačiau neįėjo. 6 Tada atskubėjo ir Simonas
Petras, sekdamas paskui jį, ir įėjo į kapą. Jis pamatė
gulinčias drobules 7 ir Jėzaus[d] galvą dengusią skepetą
ne prie drobulių gulinčią, bet atskirai suvyniotą vienoje
vietoje. 8 Tada įėjo ir kitas mokinys, kuris pirmas buvo
atėjęs pas kapą; jis pamatė ir įtikėjo. 9 Mat jie dar nebuvo
supratę Rašto, kad jis turįs keltis iš numirusių. 10 Paskui
tie mokiniai vėl parėjo namo[e].

Jėzus pasirodo Marijai Magdalietei

(Mk 16, 9–11)

11 O Marija verkdama stovėjo prie kapo lauke. Kai
ji verkė, pasilenkė į kapo vidų[f] 12 ir pamatė sėdint du
angelus baltais drabužiais ten, kur buvo gulėjęs Jėzaus
kūnas: vieną galvūgalyje, o kitą[g] kojūgalyje. 13 Ir jie jai
tarė: „Moterie, ko verki?“ Ji jiems tarė: „Paėmė mano
Viešpatį ir nežinau, kur jį padėjo“. 14 Tai ištarusi, ji
atsisuko ir išvydo stovintį Jėzų, bet ji nežinojo, kad
tai Jėzus. 15 Jėzus jai tarė: „Moterie, ko verki? Ko
ieškai?“ Manydama, kad jis esąs sodininkas, ji jam tarė:

---

[c] **20,3-4** Lit. išėjo ir leidosi

[d] **20,7** Gr. jo

[e] **20,10** Lit. pas save (t.y. į savo laikiną buveinę)

[f] **20,11** Lit. kapą

[g] **20,12** Lit. vieną

„Meldžiamasis! Jei tamsta jį nunešei, pasakyk man, kur
jį padėjai, ir aš jį pasiimsiu“. [16] Jėzus jai tarė: „Marija!“
Atsigręžusi ji jam hebrajiškai tarė: „Rabuni!“ (tai reiškia:
Mokytojau). [17] Jėzus jai tarė: ˹Paleisk mane˺[h], nes dar
nesu užžengęs pas Tėvą[i]. Bet eik pas mano brolius ir
jiems pasakyk: ‚Aš užžengiu pas savo Tėvą ir jūsų Tėvą,
pas savo Dievą ir jūsų Dievą’“. [18] Marija Magdalietė ėjo
ir pranešė mokiniams: „Mačiau Viešpatį!“ ir kad jis jai tai
pasakė.

Jėzus pasirodo mokiniams

(Mt 28, 16–20; Mk 16, 14–18; Lk 24, 36–19)

[19] Tą dieną, savaitės pirmąją, vakarui atėjus ir durims,
kur buvo mokiniai, dėl žydų baimės esant užrakintoms,
Jėzus atėjo, atsistojo viduryje ir jiems tarė: „Ramybė
jums!“ [20] Tai pasakęs, jis jiems parodė rankas ir šoną.
Mokiniai, pamatę Viešpatį, apsidžiaugė. [21] Jėzus[j] vėl
jiems tarė: „Ramybė jums! Kaip Tėvas yra mane siuntęs,
taip ir aš jus siunčiu“. [22] Tai pasakęs, jis papūtė kvapą
ir jiems tarė: „Priimkite Šventąją Dvasią! [23] Jei kuriems
atleisite nuodėmes, jos bus jiems atleistos; jei kuriems
sulaikysite, jos bus sulaikytos“.

Jėzus ir Tomas

[24] Bet, kai Jėzus atėjo, Tomo, vieno iš Dvylikos,
vadinamo Dvyniu, nebuvo su jais. [25] Tad kiti mokiniai
jam sakė: „Mes matėme Viešpatį!“ Bet jis jiems tarė:

---

[h] **20,17** Lit. Nebepaliesk manęs (t.y. nebelaikyk apkabinus mano kojas, nemėgink toliau laikyti mane)

[i] **20,17** Kt. Mss: savo Tėvą

[j] **20,21** Kt. Mss: Jis

„Jei nepamatysiu jo rankose vinių žymės ir neįdėsiu savo
piršto į vinių vietą[k], ir neįdėsiu savo rankos į jo šoną,
jokiu būdu netikėsiu!“ 26 Po aštuonių dienų jo mokiniai
vėl buvo kambaryje[l], ir Tomas su jais. Durims esant
užrakintoms, Jėzus atėjo, atsistojo viduryje ir prabilo:
„Ramybė jums!“ 27 Paskui jis tarė Tomui: „Dėk čia savo
pirštą ir pažiūrėk į mano rankas. Ištiesk savo ranką ir įdėk
į mano šoną. Nebūk netikintis, bet tikintis!“ 28 Tomas jam
atsakė: „Mano Viešpats ir mano Dievas!“ 29 Jėzus jam
tarė: „Kadangi esi matęs, esi įtikėjęs. Palaiminti, kurie
nematė, tačiau įtikėjo!“

Knygos tikslas

30 Savo mokinių akyse Jėzus padarė dar daug kitų
ženklų, kurie nesurašyti šitoje knygoje. 31 Bet šitie
surašyti, kad tikėtumėte, jog Jėzus yra Mesijas[m], Dievo
Sūnus, ir kad tikėdami turėtumėte gyvenimą.

Jėzus pasirodo septyniems mokiniams

21 1 Paskui Jėzus vėl pasirodė mokiniams prie
Tiberiados jūros. Jis pasirodė šitaip. 2 Buvo drauge
Simonas Petras, Tomas, vadinamas Dvyniu, Natanaelis
iš Galilėjos Kanos, Zebediejaus sūnūs ir dar du kiti jo
mokiniai. 3 Simonas Petras jiems tarė: „Einu žvejoti“. Jie
jam atsiliepė: „Ir mes einame su tavim“. Jie išėjo ir įlipo į
valtį, bet tą naktį nieko nepagavo. 4 Rytui jau praaušus,
Jėzus stovėjo ant kranto, tačiau mokiniai nežinojo, kad tai

---

[k] **20,25** Kt. Mss: žymę

[l] **20,26** Lit. viduje

[m] **20,31** Arba: Kristus

Jėzaus esama. 5 Jėzus jiems tarė: „Vaikai, ar ˹nesugavote
žuvies˺[n]?“ Jie jam atsakė: „Ne“. 6 Jis jiems tarė:
„Užmeskite tinklą į dešinę valties pusę, ir rasite“. Taigi
jie užmetė ir nebeįstengė jo įtraukti dėl žuvų daugybės.
7 Tada tas mokinys, kurį Jėzus mylėjo, tarė Petrui: „Tai
Viešpats!“ Simonas Petras, išgirdęs, kad tai esąs Viešpats,
apjuosė[o] savo palaidinę, nes jis buvo nuogas, ir metėsi į
jūrą. 8 O kiti mokiniai atsiyrė laiveliu, vilkdami tinklą su
žuvimis, nes jie nebuvo toli nuo kranto, tik apie du šimtus
mastų[p]. 9 Kai jie išlipo į krantą, jie pamatė žemėje[q] ugnį
iš anglių, ant jos padėtą žuvį ir duonos. 10 Jėzus jiems
tarė: „Atneškite ką tik pagautų žuvų!“ 11 Tada Simonas
Petras įlipo [į valtį] ir išvilko į sausumą tinklą, pilną
didelių žuvų; jų buvo šimtas penkiasdešimt trys. Nors jų
buvo tokia daugybė, tačiau tinklas nesuplyšo. 12 Jėzus
jiems tarė: „Eikite šen, pusryčiaukite!“ Bet nė vienas iš
mokinių nedrįso jo paklausti: „Kas tu esi?“, nes jie žinojo
jį esant Viešpatį. 13 Jėzus priėjo, ėmė duonos ir jiems
davė, taip pat žuvies. 14 Tai buvo jau trečias kartas, kai
Jėzus, prikeltas iš numirusių, pasirodė mokiniams.

Jėzus ir Petras

15 Kai jie papusryčiavo, Jėzus tarė Simonui Petrui:
„Simonai, Jono sūnau, ar tu mane myli labiau negu
šitie[r]?“ Šis jam atsakė: „Taip, Viešpatie, tu žinai, kad tave

---

[n]**21,5** Lit. neturite kokių pagardų

[o]**21,7** T.y.užraitęs perrišo diržu aplink save

[p]**21,8** T.y. apie 96-97 m

[q]**21,9** Lit. gulinčią

[r]**21,15** T.y. kiti mokiniai

myliu“. Jis jam tarė: „Ganyk[s] mano avinėlius!“ 16 Jis vėl,
antrą kartą, jį paklausė: „Simonai, Jono sūnau, ar myli
mane?“ Šis jam atsakė: „Taip, Viešpatie, tu žinai, kad tave
myliu“. Jis jam tarė: „Ganyk mano avis[t]!“ 17 Jis trečią
kartą jį paklausė: „Simonai, Jono sūnau, ar myli mane?“
Petras nuliūdo, kad jis trečią kartą jį paklausė: „Ar myli
mane?“ Ir jis jam tarė: „Viešpatie, tu viską žinai; tu žinai,
kad tave myliu“. Jis[u] jam tarė: „Ganyk[v] mano avis! 18 Iš
tiesų, iš tiesų tau sakau: kai buvai jaunas, susijuosdavai
ir vaikščiodavai, kur norėjai. Bet kai pasensi, ištiesi savo
rankas, ir kitas tave sujuos ir ves, kur nenori“. 19 (Jis tai
pasakė, paženklindamas, kokia mirtimi jis pašlovinsiąs
Dievą.) Ir, tai pasakęs, jis jam tarė: „Sek paskui mane!“

Jėzus ir mylimasis mokinys

20 Atsisukęs Petras pamatė iš paskos einantį mokinį,
kurį Jėzus mylėjo, kuris taip pat per vakarienę buvo
atsilenkęs į Jėzaus krūtinę ir paklausęs: „Viešpatie, kas
yra tas, kuris tave išduos?“ 21 Jį pamatęs, Petras tarė
Jėzui: „O kas bus šitam?“ 22 Jėzus jam tarė: „Jei tai būtų
mano valia, kad jis pasiliktų, iki ateisiu, tai kas tau rūpi?
Tu sek paskui mane!“ 23 Tad tarp brolių pasklido ta kalba,
jog tas mokinys nemirsiąs. Bet Jėzus jam nesakė, kad jis
nemirsiąs, tik: „Jei tai būtų mano valia, kad jis pasiliktų,
iki ateisiu, tai kas tau rūpi?“ 24 Šis yra tas mokinys, kuris
liudija tuos dalykus ir juos surašė, ir mes žinome, kad jo

---

[s] **21,15** Lit. Maitink

[t] **21,16** Kt. Mss: avytes

[u] **21,17** T.y. Jėzus

[v] **21,17** Lit. Maitink

liudijimas tikras. [25] Bet yra ir daug kitų dalykų, kuriuos Jėzus padarė. Jei juos visus pavieniui surašytų, tai, manau, nė ⸢visame pasaulyje netilptų knygos⸣[w], kurios būtų parašytos.

---

[w]**21,25** Lit. pats pasaulis neturėtų vietos knygoms

APAŠTALŲ DARBAI

BENDRUOMENĖS PRADŽIA

(1, 1–5, 42)

Šventosios Dvasios pažadas

1 [1] Pirmojoje knygoje, Teofiliau, parašiau apie viską,
ką Jėzus pradėjo daryti ir mokyti [2] iki tos dienos,
kai, per Šventąją Dvasią davęs įsakymą savo išrinktiems
apaštalams, buvo paimtas į dangų. [3] Jiems ir po savo
kančios jis pasirodė gyvas su daugeliu įrodymų, per
keturiasdešimt dienų jiems rodydamasis ir kalbėdamas
apie Dievo karalystės dalykus. [4] Valgydamas su jais, jis
įsakė jiems nepasitraukti iš Jeruzalės, bet laukti to, ką
Tėvas buvo pažadėjęs: „Apie tai, –jis kalbėjo, – girdėjote
iš manęs: [5] ‚Jonas, tiesa, krikštijo vandeniu, o jūs po
nedaugelio dienų būsite pakrikštyti Šventąja Dvasia’“.

Užžengimas į dangų

[6] Taigi tie, kurie buvo susiėję, jį klausė: „Viešpatie,
ar tu šiuo laiku atkursi karalystę Izraeliui?“ [7] Jis jiems
tarė: „Ne jūsų reikalas žinoti laikus ar metus, kuriuos
Tėvas nustatė savo valdžia. [8] Tačiau, Šventajai Dvasiai
nužengus ant jūsų, jūs gausite galybę ir būsite mano
liudytojai Jeruzalėje, visoje Judėjoje, Samarijoje ir iki
žemės pakraščių“. [9] Tai pasakęs, jiems bežiūrint, jis buvo
pakeltas, ir debesis paėmė jį iš jų akių. [10] Kai jie, jam
žengiant, įbedę akis žiūrėjo į dangų, štai du vyrai baltais

drabužiais atsistojo prie jų. 11 Jie tarė: „Galilėjiečiai, ko
stovite žiūrėdami į dangų? Tas Jėzus, kuris buvo paimtas
nuo jūsų į dangų, ateis taip pat, kaip matėte jį žengiant į
dangų“.

Aukštutiniame kambaryje

12 Tada jie sugrįžo į Jeruzalę iš kalno, vadinamo Alyvų
[kalnu], kuris yra arti Jeruzalės šabatos kelio atstumu.
13 Kai jie įėjo, užlipo į aukštutinį kambarį, kur buvo
apsistoję, – Petras, Jonas, Jokūbas ir Andriejus, Pilypas ir
Tomas, Baltramiejus ir Matas, Alfiejaus sūnus Jokūbas,
Simonas Uolusis ir Jokūbo sūnus Judas. 14 Šitie visi
vieningai ir nuolat atsidėjo maldai su moterimis, Jėzaus
motina Marija ir jo broliais.

Motiejų išrenka apaštalu į Judo Iskarioto vietą

15 Tomis dienomis Petras, atsistojęs brolių vidury, – tai
buvo iš viso maždaug šimto dvidešimt asmenų būrys, –
tarė: 16 „Broliai! Turėjo išsipildyti Rašto žodis, kurį iš
anksto pasakė Šventoji Dvasia Dovydo burna apie Judą,
tapusį vadovu tiems, kurie suėmė Jėzų, 17 nes jis buvo
vienas iš mūsų skaičiaus ir buvo gavęs šitos tarnystės
dalį. (18 Taigi, šitas įsigijo žemės sklypą už niekšybės
atlyginimą ir, galva žemyn puldamas, perplyšo, ir visi jo
viduriai išvirto. 19 Tai sužinojo visi Jeruzalės gyventojai,
tad tas sklypas jų kalba buvo pramintas ‚Hakeldama’, tai
yra ‚Kraujo sklypu’.) 20 Nes Psalmių knygoje parašyta:
„Jo buveinė tegul ištuštėja, ir tegul niekas joje negyvena“;
ir: „Jo priežiūros tarnystę teperima kitas“. 21 Taigi vienas
iš tų vyrų, kurie mus lydėjo visą laiką, kol Viešpats Jėzus
įeidavo ir išeidavo mūsų priekyje, 22 pradedant Jono

krikštu iki dienos, kai jis buvo paimtas iš mūsų aukštyn,
– vienas iš jų kartu su mumis turi tapti jo prisikėlimo
liudytoju“. 23 Jie pasiūlė du: Juozapą, vadinamą Barsabu,
kuriam buvo duota pravardė Justas, ir Motiejų. 24 Ir
melsdamiesi tarė: „Tu, Viešpatie, kuris pažįsti visų širdį,
parodyk, kurį iš šių dviejų išsirinkai, 25 kad jis užimtų
vietą tos ⌜apaštalo tarnystės⌝[a], kurią paliko Judas, kad
nueitų į savąją vietą“. 26 Tada jie metė jiems burtus,
ir burtas krito Motiejui. Taip jis buvo priskirtas prie
vienuolikos apaštalų.

Šventosios Dvasios nužengimas

2 1 Sekminių dienai atėjus, visi buvo drauge vienoje
vietoje. 2 Staiga iš dangaus pasigirdo ūžesys lyg
pučiančio smarkaus vėjo, ir pripildė visą namą, kur jie
sėdėjo. 3 Jiems pasirodė besidalą tarsi ugnies liežuviai,
ir po vieną nusileido ant kiekvieno iš jų. 4 Jie visi buvo
pripildyti Šventosios Dvasios ir ėmė kalbėti kitomis
kalbomis, kaip Dvasia jiems davė prabilti. 5 Jeruzalėje
gyveno žydų, pamaldžių vyrų iš visų tautų po dangumi.
6 Šitam ūžimui pasigirdus, susiėjo minia ir sumišo iš
nustebimo, nes kiekvienas girdėjo juos kalbant savo
kalba. 7 Jie apstulbo ir stebėjosi, sakydami: „Argi štai
visi šitie, kurie kalba, nėra galilėjiečiai? 8 Tai kaip mes
girdime [juos kalbant] kiekvienas savo gimtąja kalba?
9 Partai, medai ir elamiečiai, Mesopotamijos, Judėjos ir
Kapadokijos, Ponto ir Azijos, 10 Frigijos ir Pamfilijos,
Egipto ir Kirenės linkui gulinčių Libijos sričių gyventojai,
ir apsilankantys romiečiai, 11 žydai ir prozelitai, kretiečiai

---

[a]**1,25** Lit. tarnystės ir apaštalystės

ir arabai – mes girdime, kaip jie mūsų kalbomis kalba apie
didžius Dievo darbus“. [12] Jie visi apstulbo ir nežinojo, ką
manyti, vienas kitam sakydami: „Ką tai reiškia?“ [13] O kiti
tyčiodamiesi tarė: „Jie pilni saldaus vyno“.

Petro Sekminių kalba

[14] Bet Petras, atsistojęs su Vienuolika, pakėlė savo balsą
ir prabilo į juos: „Judėjai ir visi Jeruzalės gyventojai,
tai tebūnie jums žinoma, ir įsidėmėkite mano žodžius!
[15] Šitie nėra, kaip manote, pasigėrę – nes tėra trečia[b]
dienos valanda, – [16] bet tai yra, kas pasakyta per pranašą
Joelį: [17] ‚Paskutinėmis dienomis, – sako Dievas, – aš
išliesiu savo Dvasios ant ⌜visos žmonijos⌝[c]: jūsų sūnūs
bei jūsų dukterys pranašaus, jūsų jaunuoliai matys
regėjimus, o jūsų seniai sapnuos sapnus. [18] Net ant savo
tarnų bei tarnaičių tomis dienomis išliesiu savo Dvasios,
ir jie pranašaus. [19] Parodysiu stebuklų aukštai danguje
bei ženklų žemai žemėje: kraują, ugnį ir rūkstančius
dūmus. [20] Saulė pavirs į tamsybę ir mėnulis į kraują,
prieš ateinant didžiajai ir šlovingajai Viešpaties dienai,
[21] ir kiekvienas, kuris šauksis Viešpaties vardo, bus
išgelbėtas’. [22] Izraeliai, pasiklausykite šitų žodžių: Jėzų
Nazarietį, Vyrą, Dievo jums akivaizdžiai parodytą
galingais veiksmais, stebuklais ir ženklais, kuriuos
Dievas darė per jį tarp jūsų, kaip patys žinote, – [23] šitą,
išduotą Dievo apgalvotu nutarimu ir išankstiniu žinojimu,
nužudėte nusikaltėlių rankomis, prikalę prie kryžiaus.
[24] Dievas jį prikėlė, išlaisvinęs iš mirties kentėjimų, nes

---

[b]**2,15** T.y. mūsų laiku 9 val. ryto

[c]**2,17** Lit. viso kūno

jai nebuvo galima jį laikyti savo galioje. 25 Nes Dovydas
sako apie jį: ‚Visuomet mačiau Viešpatį prieš save, nes
jis yra mano dešinėje, kad nesvyruočiau. 26 Todėl buvo
linksma mano širdis ir džiūgavo mano liežuvis; be to, ir
mano kūnas ilsėsis su viltimi, 27 nes nepaliksi mano sielos
˹mirusiųjų buveinėje˺[d] ir neleisi savo Šventajam supūti.
28 Tu man parodei gyvenimo kelius; savo akivaizda[e]
padarysi mane kupiną džiaugsmo’. 29 Broliai, galiu jums
atvirai pasakyti apie patriarchą Dovydą: jis mirė ir buvo
palaidotas, ir jo kapas tebėra pas mus iki pat šios dienos.
30 Taigi, būdamas pranašas ir žinodamas, kad Dievas jam
siekte prisiekė vieną iš jo palikuonių pasodinti į jo sostą,
31 jis, tai numatydamas, kalbėjo apie Mesijo[f] prisikėlimą,
kad jis nebuvęs paliktas mirusiųjų buveinėje ir kad jo
kūnas nesupuvęs. 32 Šitą Jėzų Dievas prikėlė; mes visi
esame to liudytojai. 33 Taigi, Dievo dešinės paaukštintas
ir gavęs iš Tėvo Šventosios Dvasios pažadą, jis išliejo
tai, ką jūs regite ir girdite. 34 Nes Dovydas neužžengė į
dangų, bet jis pats sako: ‚Viešpats tarė mano Viešpačiui:
Sėskis mano dešinėje, 35 kol padėsiu tavo priešus kaip
suolelį po tavo kojomis’. 36 Tad tebūnie tikri visi Izraelio
namai, kad Dievas jį padarė Viešpačiu ir Mesiju[g] – šitą
Jėzų, kurį jūs nukryžiavote“.

---

[d]**2,27** Lit. hade

[e]**2,28** Lit. veidu

[f]**2,31** Arba: Kristaus

[g]**2,36** Arba: Kristumi

Pirmoji krikščionių bendruomenė

37 Kai jie tai girdėjo, jiems vėrė širdį, ir jie tarė Petrui
bei visiems kitiems apaštalams: „Ką turime daryti,
broliai?“ 38 Petras jiems tarė: „Atgailaukite ir kiekvienas
iš jūsų tebūnie pakrikštytas vardan Jėzaus Kristaus jūsų
nuodėmėms atleisti, ir jūs gausite Šventosios Dvasios
dovaną. 39 Nes jums priklauso tas pažadas ir jūsų vaikams
bei visiems toli esantiems, kuriuos tik Viešpats, mūsų
Dievas, pasišauks“. 40 Dar daugeliu kitų žodžių jis
primygęs juos maldavo ir ragino, sakydamas: „Gelbėkitės
iš šitos iškrypusios kartos!“ 41 Taigi tie, kurie priėmė
jo žodį, buvo pakrikštyti; ir tą dieną prisidėjo apie trys
tūkstančiai asmenų. 42 Jie tvirtai laikėsi apaštalų mokymo
ir bendrystės, duonos laužimo ir maldų. 43 Kiekvieną
apėmė baimė, ir daug stebuklų bei ženklų buvo daroma
per apaštalus. 44 Visi tikintieji laikėsi drauge ir turėjo
viską bendra. 45 Jie parduodavo nekilnojamus bei
kilnojamus turtus ir padalydavo, kas gauta, visiems,
kiek kam reikėdavo. 46 Jie kasdien vienširdžiai daug
laiko prabūdavo šventovėje, laužsaid duoną vienur kitur
namuose ir dalydavosi maistu su širdingu džiugesiu ir
dosnumu, 47 garbindami Dievą ir įsigydami[h] visų žmonių
palankumą. O Viešpats kasdien pridėdavo prie jų būrio
tuos, kurie buvo išganomi.

---

[h] **2,47** Lit. turėdami

Luošas elgeta pagydomas prie šventyklos vartų

3 1 Petras ir Jonas ėjo aukštyn į šventovę maldos
valandą, devintąją[i], 2 kai vienas vyras, apsigimęs
luošas, buvo [ten] nešamas. Jį kasdien pasodindavo prie
šventovės vartų, vadinamų Gražiaisiais, kad jis prašytų
išmaldos iš įeinančių į šventovę. 3 Pamatęs Petrą ir Joną
beįeinančius į šventovę, jis paprašė išmaldos. 4 Bet Petras,
įbedęs į jį akis, tarė: „Pažvelk į mus!“ 5 Jis atkreipė savo
dėmesį į juos, tikėdamasis ką iš jų gausiąs. 6 Tačiau Petras
tarė: „Sidabro ir aukso neturiu, bet ką turiu, tą tau duodu:
Jėzaus Kristaus Nazariečio vardu ˹kelkis ir˺[j] vaikščiok!“
7 Ir paėmęs jį už dešiniosios rankos, pakėlė. Tučtuojau
sutvirtėjo jo pėdos ir riešai. 8 Jis pašoko ant kojų ir pradėjo
vaikščioti. Jis įėjo su jais į šventovę vaikščiodamas,
šokinėdamas ir garbindamas Dievą. 9 Visi žmonės matė
jį vaikščiojant ir garbinant Dievą. 10 Jie atpažino jį, kad
jis buvo tas, kuris sėdėdavo prašydamas išmaldos prie
šventyklos Gražiųjų vartų, ir jie pasidarė pilni nustebimo
ir apstulbimo dėl to, kas jam buvo atsitikę.

Petro kalba Saliamono portike

11 Jam laikantis Petro ir Jono, visi žmonės, nepaprastai
nustebę, subėgo pas juos vadinamajame Saliamono
portike[k]. 12 Tai pamatęs, Petras kreipėsi į žmones:
„Izraeliai, ko stebitės tuo, arba ko žiūrite įbedę akis į mus,
lyg kad mes savo pačių jėga ar pamaldumu būtume padarę

---

[i]**3,1** T.y. mūsų laiku 3 val. p. p.

[j]**3,6** ~ kt. Mss

[k]**3,11** T.y. kolonomis paremtoje stoginėje

jį vaikščiojantį? 13 Abraomo, Izaoko ir Jokūbo Dievas,
mūsų protėvių Dievas, pašlovino savo tarną Jėzų, kurį
jūs išdavėte ir kurio išsigynėte Piloto akivaizdoje, kai šis
buvo nusprendęs jį paleisti. 14 Jūs išsigynėte Šventojo ir
Teisiojo ir išsiprašėte paleisti žmogžudį kaip jums daromą
malonę, 15 ir nužudėte gyvybės Kūrėją[l], kurį Dievas
prikėlė iš numirusių. Mes esame to liudytojai. 16 Per
tikėjimą jo[m] vardu šitą [žmogų], kurį matote ir pažįstate,
jo vardas sutvirtino, ir tikėjimas, kuris ateina per jį, jam
suteikė šitą visišką sveikatą jūsų visų akivaizdoje. 17 O
dabar, broliai, žinau, kad jūs taip padarėte nežiniomis,
kaip ir jūsų vadovai. 18 Bet Dievas šituo būdu įvykdė,
ką jis iš anksto buvo paskelbęs visų pranašų burna,
kad jo Mesijas[n] turėsiąs kentėti. 19 Tad atgailaukite ir
atsiverskite, kad būtų išdildytos jūsų nuodėmės, 20 kad
ateitų nuo Viešpaties veido atgaivos laikai ir kad jis
atsiųstų iš anksto jums skirtąjį Mesiją[o], Jėzų, 21 kurį turi
priimti dangus iki laiko[p], kai bus atkurti[q] visi dalykai, apie
kuriuos Dievas kalbėjo savo šventųjų senovės pranašų
burna. 22 Mozė gi pasakė: ‚Viešpats Dievas jums prikels
iš jūsų brolių pranašą, ˹kaip jis prikėlė˺[r] mane. Klausykite
jo – visko, ką jis jums sakys. 23 O kiekvienas asmuo,
kuris neklausys to pranašo, bus išnaikintas iš tautos’.

---

[l]**3,15** Arba: Kunigaikštį

[m]**3,16** T.y. Jėzaus

[n]**3,18** Gr. Kristus

[o]**3,20** Gr. Kristų

[p]**3,21** Lit. laikų

[q]**3,21** Arba: įkurti

[r]**3,22** Arba: tokį, kaip aš

24 Taip pat visi pranašai, nuo Samuelio ir jo įpėdinių,
visi, kurie kalbėjo, irgi paskelbė šitas dienas. 25 Jūs esate
sunūs pranašų ir sandoros, kurią Dievas sudarė su jūsų
protėviais, sakydamas Abraomui: ‚Per tavo palikuonis bus
palaimintos visos žemės giminės’. 26 Prikėlęs savo Tarną,
Dievas pirma jį atsiuntė pas jus, kad jus palaimintų,
atversdamas kiekvieną iš jūsų nuo jo piktų darbų“.

Petras ir Jonas prieš sinedrioną

4 1 Jiems bekalbant žmonėms, prie jų priėjo kunigai,
šventovės sargybos viršininkas ir sadukiejai,
2 gieždami apmaudą dėl to, kad jie mokė žmones ir
skelbė Jėzuje prisikėlimą iš numirusių. 3 Jie suėmė juos
ir pasodino į kalėjimą iki rytojaus, nes jau buvo vakaras.
4 Bet daugelis tų, kurie girdėjo tą kalbą, įtikėjo, ir vyrų
skaičius pakilo maždaug iki penkių tūkstančių. 5 Rytojaus
dieną Jeruzalėje susirinko jų vadovai, vyresnieji ir Rašto
žinovai, 6 vyriausiasis kunigas Hanas, Kajafas, Jonas,
Aleksandras ir visi, kurie buvo iš vyriausiojo kunigo
šeimos. 7 Juos pastatę viduryje, jie ėmė klausinėti: „Kokia
galia ar kokiu vardu jūs tai padarėte?“ 8 Tada Petras,
pripildytas Šventosios Dvasios, jiems tarė: „Tautos
vadovai ir vyresnieji! 9 Jei mes šiandien esame tardomi
dėl ligoniui padaryto gero darbo, kuriuo jis yra pagydytas,
10 tai tebūnie žinoma jums visiems ir visai Izraelio
tautai, kad vardu Jėzaus Kristaus Nazariečio, kurį jūs
nukryžiavote, kurį Dievas prikėlė iš numirusių, – juo
šitas [vyras] čia stovi jūsų akivaizdoje sveikas. 11 Jėzus[s]
yra tas akmuo, kuris jūsų, statytojų, buvo atmestas, kuris

---

[s]**4,11** Lit. Šitas

tapo kertiniu[t] akmeniu. 12 Ir nė viename kitame nėra
išgelbėjimo, nes po dangumi nėra tarp žmonių duoto kito
vardo, kuriuo mes turime būti išgelbėti“. 13 Matydami
Petro ir Jono drąsą ir patyrę, kad tie yra nemokyti ir
paprasti žmonės, jie stebėjosi. Viena, jie atpažino juos
buvus su Jėzumi. 14 Kita vertus, matydami pagydytąjį
žmogų stovint su jais, jie neturėjo ką priešingai sakyti.
15 Bet, įsakę jiems išeiti laukan iš sinedriono, jie tarėsi
tarpusavy, 16 sakydami: „Ką mums daryti su šitais
žmonėmis? Juk visiems Jeruzalės gyventojams aišku, kad
įžymus ženklas padarytas per juos, ir mes negalime to
paneigti. 17 O kad tai nepasklistų plačiau tarp žmonių,
jiems pagrasinkime, kad jie šituo vardu nebekalbėtų
jokiam žmogui“. 18 Tad, juos pasišaukę, jie įsakė visai
nekalbėti ir nemokyti Jėzaus vardu. 19 Bet Petras ir Jonas
jiems atsakė: „Spręskite patys, ar teisu Dievo akivaizdoje
labiau klausyti jūsų negu Dievo! 20 Mes juk negalime
nekalbėti apie tai, ką matėme ir girdėjome“. 21 Bet jie,
darkart prigrasinę, juos paleido, nerasdami, kaip juos
nubausti, dėl žmonių, nes visi šlovino Dievą dėl to, kas
buvo įvykę. 22 Nes žmogus, kuriam buvo padarytas tas
pagydymo ženklas, buvo daugiau nei keturiasdešimt metų
amžiaus.

Tikintieji meldžia drąsos

23 Paleisti jie nuėjo pas savuosius ir išpasakojo viską,
ką jiems vyriausieji kunigai ir vyresnieji buvo pasakę.
24 Tie išgirdę vieningai pakėlė balsą į Dievą ir tarė:
„Valdove, tu, kuris padarei dangų ir žemę, jūrą ir visa,

---

[t] **4,11** Arba: spyniniu

kas yra juose, 25 kuris per Šventąją Dvasią mūsų protėvio
Dovydo, tavo tarno, burna pasakei: ‚Kodėl įnirto pagonys
ir tautos surengė tuščių sąmokslų? 26 Žemės karaliai
susirikiavo ir valdovai susirinko prieš Viešpatį ir prieš
jo Mesiją[u]’, – 27 nes iš tiesų šitame mieste susirinko
prieš tavo šventąjį Tarną Jėzų, kurį patepei, Herodas
ir Ponto Pilotas su pagonimis ir Izraelio žmonėmis,
28 kad įvykdytų visa, ką tavo ranka ir tavo valia iš anksto
nusprendė turėsiant įvykti. 29 O dabar, Viešpatie, pažvelk
į jų grasinimus ir duok savo tarnams su visu drąsumu
kalbėti tavo žodį, 30 ištiesdamas savo ranką gydyti ir
ženklams bei stebuklams daryti tavo Šventojo Tarno
Jėzaus vardu“. 31 Jiems pasimeldus, sudrebėjo vieta,
kur jie buvo susirinkę; visi buvo pripildyti Šventosios
Dvasios ir drąsiai kalbėjo Dievo žodį.

Viskas bendra

32 Įtikėjusiųjų daugybė buvo vienos širdies ir sielos;
nė vienas nesakė ką nors iš to, ką turėjo, esant nuosava,
bet jiems viskas buvo bendra. 33 Su didele jėga apaštalai
liudijo Viešpaties Jėzaus prisikėlimą, ir ˹[Dievo] malonė
stipriai veikė juose visuose˺[v]. 34 Gi jokio skurstančio
nebuvo tarp jų, nes visi, kurie buvo žemės sklypų ar namų
savininkai, juos parduodavo, atnešdavo pajamas, gautas
už tai, kas parduota, 35 ir padėdavo prie apaštalų kojų.
Kiekvienam būdavo padalijama tiek, kiek kam reikėdavo.
36 Juozapas, kurį apaštalai vadino pravarde Barnabas (tai

---

[u] **4,26** Lit. Pateptąjį

[v] **4,33** Lit. didelė malonė buvo ant jų visų

reiškia Drąsintojas[w]), levis, kilęs iš Kipro, 37 pardavęs
jam priklausantį lauką, atnešė pinigus ir padėjo prie
apaštalų kojų.

Hananijas ir Sapfyra

5 1 Vienas vyras, vardu Hananijas, su savo žmona
Sapfyra pardavė nuosavybę. 2 Jis atidėjo sau, irgi
su žmonos žinia, dalį gautų pinigų ir, atnešęs kitą dalį,
padėjo prie apaštalų kojų. 3 Bet Petras tarė: „Hananijau,
kodėl šėtonas taip pripildė tavo širdį, kad tu pamelavai
Šventajai Dvasiai ir atidėjai sau dalį už sklypą gautų
pinigų? 4 Ar jis neparduotas nebūtų tau palikęs ir,
kai buvo parduotas, [ar pinigai] nebuvo tavo žinioje?
Kodėl sumanei tokį dalyką savo širdyje? Pamelavai ne
žmonėms, bet Dievui!“ 5 Girdėdamas šituos žodžius,
Hananijas pargriuvo ir išleido dvasią. Ir didelė baimė
apėmė visus, kurie girdėjo [apie tai]. 6 Atsikėlę jaunuoliai
jį suvyniojo[x] ir išnešę palaidojo. 7 Po kokių trijų valandų
įėjo ir jo žmona, kuri nežinojo, kas buvo atsitikę. 8 Petras
kreipėsi į ją: „Pasakyk man, ar už tiek pardavėte sklypą?“
Ji atsakė: „Taip, už tiek“. 9 Petras jai [tarė]: „Kodėl
susitarėte mėginti Viešpaties Dvasią? Klausykis! Kojos
tų, kurie palaidojo tavo vyrą, yra už durų, ir jie tave
išneš“. 10 Ji tuojau pargriuvo prie jo kojų ir išleido dvasią.
Įėję jaunuoliai rado ją mirusią ir išnešę palaidojo šalia jos
vyro. 11 Didelė baimė apėmė visą bendruomenę ir visus,
kurie girdėjo apie tai.

---

[w]**4,36** Lit. Padrąsinimo sūnus

[x]**5,6** drobulėmis

Ženklai ir stebuklai

12 Per apaštalus buvo daroma daug ženklų ir stebuklų
tarp žmonių. Jie visi drauge rinkdavosi Saliamono
portike. 13 Nė vienas iš kitų[y] nedrįsdavo prisijungti prie
jų, tačiau žmonės juos labai gerbė. 14 Prie jų prisidėdavo
vis daugiau tikinčių Viešpatį, daugybė vyrų ir moterų.
15 Buvo taip, kad net ligonius išnešdavo į gatves ir
paguldydavo ant lovų bei gultų, kad, Petrui praeinant,
bent jo šešėlis kristų ant kurio nors iš jų. 16 Susirinkdavo
ir daugybė žmonių iš aplinkinių Jeruzalės miestų,
gabendami ligonius ir netyrų dvasių varginamus, kurie
visi būdavo pagydomi.

Apaštalai persekiojami

17 Tada vyriausiasis kunigas ir visa jo partija, tai yra
sadukiejų sekta, ėmėsi priemonių. Jie pasidarė pilni
pavydo. 18 Tad jie suėmė apaštalus ir juos pasodino į
viešąjį kalėjimą. 19 Bet naktį Viešpaties angelas, atidaręs
kalėjimo duris ir juos išvedęs, tarė: 20 „Eikite ir atsistoję
kalbėkite šventovėje žmonėms visus žodžius apie šitą
gyvenimą!“ 21 Tai išgirdę, jie auštant įėjo į šventovę
ir pradėjo mokyti. Vyriausiasis kunigas ir jo partija
atėję sušaukė sinedrioną, visą izraelių seniūnų tarybą,
ir pasiuntė į kalėjimą, kad juos atvestų. 22 Bet tarnai
nuėję nerado jų kalėjime ir sugrįžę pranešė: 23 „Kalėjimą
radome visai saugiai užrakintą ir sargybinius stovinčius
prie durų, bet atrakinę nė vieno neradome viduje“. 24 Kai
šventovės sargybos viršininkas ir vyriausieji kunigai

---

[y] **5,13** T.y. nekrikščionių

išgirdo šituos žodžius, jie nežinojo, ką apie juos manyti,
[stebėdamiesi,] kas iš to išeisią. 25 Kažkas atėjęs jiems
pranešė: „Štai tie vyrai, kuriuos pasodinote į kalėjimą,
stovi šventovėje ir moko žmones“. 26 Tada šventovės
sargybos viršininkas su tarnais nuėjo ir juos atvedė
– ne varu, nes jie bijojo, kad žmonės jų neapmėtytų
akmenimis. 27 Atvedę jie pastatė juos prieš sinedrioną.
Vyriausiasis kunigas juos klausinėjo, 28 sakydamas:
„Mes jums griežtai įsakėme nemokyti šituo vardu. O štai
jūs esate ⌜paskleidę savo mokslą po visą Jeruzalę⌝[z] ir
norite užtraukti ant mūsų šito žmogaus kraują“. 29 Bet
Petras ir apaštalai atsakė: „Reikia labiau klausyti Dievo
negu žmonių. 30 Mūsų protėvių Dievas prikėlė Jėzų,
kurį jūs nužudėte, pakabindami ant medžio. 31 Jį Dievas
savo dešine išaukštino kaip Kunigaikštį ir Gelbėtoją,
kad suteiktų Izraeliui atgailą ir nuodėmių atleidimą.
32 Mes esame šitų dalykų liudytojai ir Šventoji Dvasia,
kurią Dievas suteikėjo klausantiems“. 33 Tai išgirdę, jie
labai užpyko ir norėjo juos užmušti. 34 Bet sinedrione
atsistojęs vienas fariziejus, vardu Gamalielis, visų
žmonių gerbiamas įstatymo mokytojas, liepė tuos žmones
trumpam išvesti laukan 35 ir jiems[a] tarė: „Izraeliai,
saugokitės to, ką manote daryti šitiems žmonėms! 36 Mat
prieš kurį laiką iškilo Teudas, tardamasis kas esąs. Prie
jo prisidėjo kokių keturių šimtų vyrų skaičius. Jis buvo
nužudytas, ir visi, kurie jo klausė, buvo išsklaidyti ir į
nieką pavirto. 37 Po jo, cenzo[b] dienomis, iškilo Judas

---

[z]**5,28** Lit. padarę Jeruzalę pilną savo mokslo

[a]**5,35** T.y. sinedriono nariams

[b]**5,37** T.y. gyventojų turto surašymo apmokestinimo tikslui

Galilėjietis ir patraukė žmonių paskui save į atskilimą.
Jis taip pat žuvo, ir visi, kurie jo klausė, buvo išvaikyti.
38 Tad dabar jums sakau: atstokite nuo šitų žmonių ir
paleiskite juos! Nes jei šitas sumanymas ar šitas darbas
bus iš žmonių, jis sužlugs, 39 bet jei jis yra iš Dievo,
negalėsite jų užgniaužti – kad kartais nebūtumėte rasti net
kovoją su Dievu!“ Jie paklausė jo. 40 Pasišaukę apaštalus,
jie nuplakdino juos, įsakė jiems nekalbėti Jėzaus vardu
ir paleido. 41 Taigi jie ėjo iš sinedriono džiaugdamiesi,
kad buvo palaikyti vertais dėl to vardo kęsti gėdą.
42 Kiekvieną dieną šventovėje ir vienur kitur namuose jie
nesiliovė mokę ir skelbę gerąją naujieną apie Mesiją[c],
Jėzų.

PERSEKIOJIMAS IR IŠPLITIMAS

(6, 1–9, 31)

Septynių paskyrimas

6 1 Tomis dienomis, mokinių skaičiui didėjant, kilo
helenistų[d] murmėjimas prieš hebrajus[e] dėl to, kad,
kasdien skirstant maistą, jų našlės būdavo aplenkiamos.
2 Tada Dvylika, sušaukę mokinių bendruomenę, tarė:
„Netinka, kad mes, palikę Dievo žodį, tarnautume prie
stalų. 3 Verčiau, broliai, išsirinkite iš savo tarpo septynis
vyrus, turinčius gerą vardą, pilnus Dvasios ir išminties.
Juos paskirsime šiai pareigai, 4 o mes patys toliau
atsidėsime maldai ir žodžio tarnybai“. 5 Tam pasiūlymui

---

[c] **5,42** Gr. Kristų

[d] **6,1** T.y. graikiškai kalbančių žydų

[e] **6,1** T.y. Palestinos žydus

pritarė visa bendruomenė, ir jie išsirinko Steponą, vyrą
pilną tikėjimo ir Šventosios Dvasios, Pilypą, Prochorą,
Nikanorą, Timoną, Parmeną ir Nikalojų, prozelitą iš
Antiochijos. 6 Jie pastatė apaštalų akivaizdon, o tie
pasimeldė ir uždėjo ant jų rankas. 7 Dievo žodis augo, ir
mokinių skaičius Jeruzalėje labai didėjo. Be to, didelis
kunigų būrys pakluso tikėjimui.

Suima ir apkaltina Steponą

8 Steponas, pilnas malonės ir galios, darė tarp
žmonių didžių stebuklų ir ženklų. 9 Bet kai kurie iš tų,
kurie priklausė vadinamajai paleistųjų[f] – kirėniečių,
aleksandriečių, kilikiečių ir azijiečių – sinagogai, pakilo ir
ėmė ginčytis su Steponu. 10 Tačiau jie neįstengė atsispirti
˹Dvasios įkvėptai išminčiai˺[g], su kuria jis kalbėjo. 11 Tada
jie slapčia priragino vyrus, ir šie sakė: „Mes esame
girdėję jį kalbant piktžodžiavimus prieš Mozę ir Dievą“.
12 Jie sukurstė žmones, vyresniuosius bei Rašto žinovus,
užpuolę jį sugriebė ir nuvedė į sinedrioną. 13 Ir jie pastatė
netikrų liudininkų, kurie sakė: „Šitas žmogus nesiliauja
kalbėjęs žodžius prieš šitą šventąją vietą ir prieš įstatymą,
14 nes esame girdėję jį sakant: ‚Šitas Jėzus Nazarietis
sunaikins šitą vietą ir pakeis papročius, kuriuos Mozė
mums perdavė!‘“ 15 Visi, kurie sėdėjo sinedrione, įbedę
akis žiūrėjo į jį ir matė, kad jo veidas buvo tarsi angelo
veidas.

---

[f]**6,9** T.y. buvusių vergų ar jų vaikų, kuriems jų savininkai suteikė laisvę

[g]**6,10** Lit. išminčiai ir Dvasiai

Stepono kalba

7 1 Vyriausiasis kunigas paklausė: „Ar tai tiesa?“
2 Steponas[h] tarė: „Broliai ir tėvai, klausykite!
Šlovingasis Dievas pasirodė mūsų protėviui Abraomui,
kai jis buvo Mesopotamijoje, prieš apsigyvendamas
Charane, 3 ir jam tarė: ‚Išeik iš savo šalies ir nuo savo
giminių ir eik į šalį, kurią tau parodysiu’. 4 Tada, išėjęs iš
Kaldėjų šalies, jis apsigyveno Charane. Iš ten, jo tėvui
mirus, Dievas jį perkėlė į šitą šalį, kurioje jūs dabar
gyvenate. 5 Jis nedavė jam veldinio joje, nė pėdos žemės,
tik pažadėjo ją duoti nuosavybėn jam ir jo palikuonims,
nors jis dar neturėjo vaiko. 6 Dievas šitaip kalbėjo:
‚Jo palikuonys bus ateiviai svetimame krašte. Juos
pavergs ir piktai su jais elgsis keturis šimtus metų. 7 O
tą tautą, kuriai jie vergaus, aš teisiu’. 8 Ir jis[i] jam davė
apipjaustymo sandorą. Taip jis, kai jam gimė Izaokas, jį
apipjaustė aštuntąją dieną, Izaokas – Jokūbą, o Jokūbas –
dvylika patriarchų. 9 Patriarchai pavydėjo Juozapui ir jį
pardavė į Egiptą. Bet Dievas buvo su juo 10 ir jį išgelbėjo
iš visų jo bėdų. Jis jam davė malonės ir išminties Egipto
karaliaus Faraono akivaizdoje, o šis jį paskyrė Egipto
ir visų savo namų valdytoju. 11 Atėjo badas ir didelis
vargas visam Egiptui bei Kanaanui, ir mūsų protėviai
negalėjo rasti maisto. 12 Bet Jokūbas, išgirdęs, kad
Egipte esą javų, išsiuntė mūsų protėvius pirmą kartą.
13 O antrą kartą Juozapas išsipažino savo broliams, ir
Faraonui paaiškėjo Juozapo kilmė. 14 Juozapas [juos]

---

[h]**7,2** Gr. Jis

[i]**7,8** T.y. Dievas

pasiuntė ir pasikvietė savo tėvą Jokūbą bei visus savo
giminaičius – septyniasdešimt penkis asmenis. 15 Taip
Jokūbas nuvyko į Egiptą ir mirė – jis pats ir mūsų
protėviai. 16 Jie buvo pergabenti į Sichemą ir paguldyti
kape, kurį už tam tikrą pinigų sumą Abraomas buvo
nupirkęs iš Emoro sūnų Sicheme. 17 Kai priartėjo ˹laikas
ištesėti pažadą˺[j], kurį Dievas buvo davęs Abraomui,
žmonės augo ir daugėjo Egipte, 18 kol Egiptą ėmė valdyti
kitas karalius, kuris nieko nežinojo apie Juozapą. 19 Jis
klastingai išnaudojo mūsų giminę ir piktai elgėsi su mūsų
protėviais, versdamas juos išmesti savo kūdikius, kad
tie neišliktų gyvi. 20 Tuo metu gimė Mozė, ir jis buvo
˹nepaprastai gražus˺[k]. Jis tris mėnesius buvo auginamas
tėvo namuose. 21 Kai jis buvo išmestas, jį įsūnijo Faraono
duktė ir užsiaugino kaip sūnų. 22 Mozė buvo išmokytas
visos egiptiečių išminties ir buvo galingas savo žodžiais
ir darbais. 23 Kai jam sukako keturiasdešimt metų, jame
kilo mintis aplankyti savo brolius, izraelius. 24 Pamatęs
vieną [iš jų] skriaudžiamą, jis ėjo jo ginti; jis nudėjo
egiptietį ir atkeršijo už engiamąjį. 25 Jis manė, kad broliai
suprasią, jog Dievas per jį jiems suteiks išgelbėjimą,
bet jie nesuprato. 26 Kitą dieną jis pasirodė jiems, kai
jie vaidijosi, ir bandė juos sutaikyti, sakydamas: ‚Vyrai,
jus esate broliai. Kam skriaudžiate vienas kitą?’ 27 Bet
tas, kuris skriaudė artimą, jį pastūmė šalin, sakydamas:
‚Kas tave paskyrė mums valdovu ir teisėju? 28 Argi tu
nori mane nužudyti, kaip vakar nužudei egiptietį?’ 29 Tai
išgirdęs, Mozė pabėgo ir tapo ateiviu Midjano šalyje, kur

---

[j] **7,17** Lit. laikas pažado

[k] **7,20** Lit. gražus Dievui (= dieviškai gražus)

jam gimė du sūnūs. 30 Praslinkus keturiasdešimčiai metų,
Sinajaus kalno tyruose jam pasirodė angelas degančio
erškėčio liepsnoje. 31 Tai pamatęs, Mozė stebėjosi
reginiu. Jam artinantis pasižiūrėti, pasigirdo Viešpaties
balsas: 32 ‚Aš esu tavo tėvų Dievas, Abraomo, Izaoko ir
Jokūbo Dievas’. Mozė ėmė drebėti ir nebedrįso žiūrėti.
33 Viešpats jam tarė: ‚Nusiauk kurpes nuo savo kojų, nes
vieta, kur stovi, yra šventa žemė. 34 Aš tikrai mačiau savo
Egipte esančių žmonių priespaudą, išgirdau jų dejavimą
ir nužengiau jų vaduoti. O dabar eik, tave siunčiu į
Egiptą!’ 35 Tą Mozę, kurio jie išsižadėjo, sakydami: ‚Kas
tave paskyrė valdovu ir teisėju?’ – tą Dievas atsiuntė
kaip valdovą ir vaduotoją per angelą, jam pasirodžiusį
erškėtyje. 36 Jis išvedė, darydamas stebuklų ir ženklų
Egipto šalyje, Raudonojoje jūroje ir per keturiasdešimt
metų tyruose. 37 Jis yra tas Mozė, kuris pasakė izraeliams:
‚Dievas jums prikels iš jūsų brolių pranašą, ˹kaip jis
prikėlė˺[l] mane’. 38 Jis yra tas, kuris, susirinkus tyruose,
buvo su angelu, jam kalbančiu Sinajaus kalne, ir su mūsų
protėviais. Jis gavo gyvų žodžių jums[m] pateikti. 39 Jūsų
tėvai nenorėjo jo klausyti, bet jį atstūmė ir savo širdimis
nusigręžė į Egiptą, 40 sakydami Aharonui: ‚Padaryk mums
dievų, kurie eitų mūsų priešaky, nes tas Mozė, kuris mus
išvedė iš Egipto, – nežinome, kas jam atsitiko’. 41 Anomis
dienomis jie pasidirbo veršį, aukojo tam stabui auką ir
gėrėjosi savo rankų darbu[n]. 42 O Dievas nusigręžė ir juos
atidavė dangaus kariuomenės garbinti, kaip parašyta

---

[l]**7,37** Arba: tokį, kaip

[m]**7,38** Kt. Mss: mums

[n]**7,41** Lit. darbais

Pranašų knygoje: ‚Argi man aukojote ˹papjautų gyvulių˺[o]
aukas keturiasdešimt metų tyruose, o Izraelio namai!
43 Ne! Jūs nešiojotės Molocho padangtę ir savo dievo
Raifano žvaigždę – atvaizdus, kuriuos pasidarėte garbinti.
Tad jus ištremsiu anapus Babilono’. 44 Mūsų protėviai
tyruose turėjo liudijimo padangtę, [padarytą taip,] kaip
tas, kuris kalbėjo Mozei, įsakė ją padaryti pagal pavyzdį,
kurį šis buvo matęs. 45 Mūsų protėviai perėmę ją įgabeno
su Jošuva, kai jie atėmė šalį iš tautų, kurias Dievas išvijo
mūsų protėviams iš akių. [Taip pasiliko] iki Dovydo
dienų. 46 Šis rado malonę Dievo akivaizdoje ir prašė, kad
jam būtų leista surasti buveinę Jokūbo Dievui. 47 Tik
Saliamonas jam pastatė namus. 48 Tačiau Aukščiausiasis
negyvena žmonių rankomis darytuose namuose, kaip
pranašas sako: 49 ‚Dangus yra mano sostas, o žemė –
suolelis po mano kojomis. Kokius namus man statysite,
– sako Viešpats, – arba kur yra mano poilsio vieta? 50 Ar
ne mano ranka visa tai padarė?’ 51 Kietasprandžiai ir
neapipjaustytų širdžių bei ausų! Jūs visuomet priešinatės
Šventajai Dvasiai. Kaip jūsų tėvai, taip ir jūs. 52 Kurio iš
pranašų nepersekiojo jūsų tėvai? Jie užmušė tuos, kurie
iš anksto paskelbė atėjimą Teisiojo, kurio išdavėjais ir
žudikais jūs dabar tapote – 53 jūs, kurie gavote įstatymą
kaip angelų [perduotus] įsakus, bet jo nesilaikėte“.

Steponą užmuša akmenimis

54 Tai girdėdami, jie įširdo ir griežė ant jo dantimis.
55 O jis, būdamas pilnas Šventosios Dvasios, žiūrėjo
į dangų ir išvydo Dievo šlovę ir Jėzų stovint Dievo

---

[o]**7,42** Lit. papjautus gyvulius ir aukas

dešinėje. 56 Jis tarė: „Štai aš regiu atvirą dangų ir
Žmogaus Sūnų stovint Dievo dešinėje“. 57 Visu balsu
šaukdami, jie užsidengė ausis, visi kaip vienas puolė jį
58 ir, išmetę už miesto, ėmė mušti akmenimis. Liudytojai
padėjo savo drabužius prie kojų jaunikaičio, vadinamo
Saulium. 59 Jie mušė akmenimis Steponą, besišaukiantį
[Viešpaties]: „Viešpatie Jėzau, priimk mano sielą!“
60 Paskui atsiklaupęs jis garsiai sušuko: „Viešpatie,
nepriskaičiuok jiems tos nuodėmės!“ Ir, tai ištaręs,
užmigo[p]. Saulius pritarė jo nužudymui.

Saulius persekioja bendruomenę

8 1 Tą dieną kilo didelis persekiojimas, nukreiptas
prieš Jeruzalėje esančią bendruomenę. Visi, išskyrus
apaštalus, buvo išsklaidyti po Judėjos ir Samarijos sritis.
2 Steponą palaidojo pamaldūs vyrai ir labai jo raudojo. 3 O
Saulius niokojo bendruomenę. Braudamasis čia į vienus,
čia į kitus namus ir tempdamas iš jų vyrus bei moteris, jis
perduodavo juos įkalinti.

Pilypas skelbia evangeliją Samarijoje

4 Taigi išsklaidytieji ėjo aplinkui, skelbdami žodį.
5 Pilypas, nuėjęs į[q] Samarijos miestą, jiems paskelbė
Mesiją[r]. 6 Žmonių minios kaip vienas dėmėjosi tuo, ką
Pilypas sakė, kai jos to klausėsi ir matė ženklus, kuriuos
jis darė. 7 Nes iš daugelio netyrų dvasių apsėstųjų jos
išeidavo garsiai šaukdamos, ir buvo pagydyta daug

---

[p]**7,60** T.y. mirė

[q]**8,5** Kt. Mss: į vieną,

[r]**8,5** Gr. Kristų

paralyžiuotų bei luošų. 8 Buvo daug džiaugsmo tame
mieste. 9 Jau anksčiau mieste buvo vienas vyras, vardu
Simonas, verčiąsis magija ir stebinąs Samarijos tautiečius,
sakąsis esąs kas didis. 10 Kreipė dėmesį į jį visi, maži
ir dideli, sakydami: „Šitas [žmogus] yra Dievo jėga,
kurią vadina Didžiąja“. 11 Jie kreipė dėmesį į jį todėl,
kad jis jau ilgą laiką buvo juos stebinęs savo magija.
12 O kai jie patikėjo Pilypu, skelbiančiu gerąją naujieną
apie Dievo karalystę ir Jėzaus Kristaus vardą, buvo
pakrikštyti – vyrai ir moterys. 13 Net pats Simonas įtikėjo
ir pakrikštytas nuolat laikėsi Pilypo. Matydamas daromus
ženklus ir didžius galybės veiksmus, jis be galo stebėjosi.

Petras ir Jonas aplanko Samariją

14 Jeruzalėje esą apaštalai, išgirdę, kad Samarija
priėmusi Dievo žodį, nusiuntė pas juos Petrą ir Joną.
15 Tie nuėję meldėsi už juos, kad jie gautų Šventąją
Dvasią, 16 nes ji dar nebuvo nupuolusi nė ant vieno iš jų;
jie tik buvo pakrikštyti Viešpaties Jėzaus vardan. 17 Tada
[Petras ir Jonas] uždėjo ant jų rankas, ir jie gavo Šventąją
Dvasią.

Petras ir Simonas Magas

18 Simonas, pamatęs, kad apaštalų rankų uždėjimu
teikiama Dvasia, pasiūlė jiems pinigų, 19 sakydamas:
„Duokite ir man šitą galią, kad kiekvienas, kuriam uždėsiu
rankas, gautų Šventąją Dvasią“. 20 Bet Petras jam tarė:
„Tavo pinigai tepražūva su tavim, nes manei už pinigus
galėsiąs įsigyti Dievo dovaną! 21 Tu neturi nei dalies,
nei dalios šitame dalyke, nes tavo širdis netiesi Dievo
akivaizdoje. 22 Taigi atsiversk nuo šito savo nelabumo ir

melsk Viešpatį! Gal bus atleistas tas tavo širdies kėslas,
23 nes matau tave esant pilną karčios tulžies ir neteisybės
supančiotą“. 24 Simonas atsakė: „Jūs melskite už mane
Viešpatį, kad neateitų man nieko iš to, ką esate pasakę“.
25 Taigi, paliudiję ir apsakę Viešpaties žodį, jie grįžo į
Jeruzalę ir skelbė gerąją naujieną daugeliui samariečių
kaimų.

Pilypas ir Etiopijos valdininkas

26 Viešpaties angelas prakalbo į Pilypą: „Kelkis ir
keliauk pietų link į kelią, einantį žemyn iš Jeruzalės į
Gazą!“ (Tai tyrų kelias.) 27 Atsikėlęs jis iškeliavo. Štai
etiopas, eunuchas, etiopų karalienės Kandakės rūmų
valdininkas, viso jos iždo valdytojas, kuris buvo atvykęs į
Jeruzalę Dievo garbinti, 28 buvo begrįžtąs; jis sėdėjo savo
vežime ir skaitė pranašą Jezają. 29 Dvasia tarė Pilypui:
„Prieik ir laikykis greta šito vežimo!“ 30 Pilypas pribėgęs
išgirdo jį skaitant pranašą Jezaią ir tarė: „Argi supranti,
ką skaitai?“ 31 Jis tarė: „Kaip galėčiau, nebent jei kas
man paaiškintų?“ Jis paprašė Pilypą įlipti ir atsisėsti šalia
jo. 32 Rašto skyrius, kurį jis skaitė, buvo šitas: „Kaip
avis jis buvo vedamas papjauti; ir kaip tylintis ėriukas
prieš savo kirpėją, taip jis neatveria savo burnos. 33 Jį
nužeminus, jam buvo atimtos teisės. Kas pasakos apie
jo palikuonis? Nes jo gyvybė paimama nuo žemės“.
34 Atsiliepdamas eunuchas tarė Pilypui: „Meldžiu tave,
apie ką pranašas tai sako? Apie save ar apie ką kitą?“
35 Prabilęs[s] ir pradėjęs nuo šitos Rašto vietos, Pilypas
jam paskelbė gerąją naujieną apie Jėzų. 36 Važiuodami

---

[s] **8,35** Lit. Atvėręs savo burną

keliu, jie prikeliavo kažkokį vandenį, ir eunuchas tarė:
„Štai vanduo! Kas kliudo man būti pakrikštytam?“ [37 O
Pilypas tarė: „Jei tiki visa širdimi, tai galima“. Jis atsakė:
„Tikiu, kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus.“][t]. 38 Jis
paliepė sustabdyti vežimą, ir jie abu, Pilypas ir eunuchas,
nulipo į vandenį, ir Pilypas pakrikštijo jį. 39 Kai jie išlipo
iš vandens, Viešpaties Dvasia pagavo Pilypą, ir eunuchas
nebematė jo. Jis važiavo toliau savo keliu džiaugdamasis.
40 O Pilypas atsirado Azote ir, ⌜eidamas per visus miestus,
jiems skelbė gerąją naujieną⌝[u], kol atvyko į Cezarėją.

Sauliaus atsivertimas

9 1 Saulius, tebekvėpuodamas žmogžudiškais
grasinimais Viešpaties mokiniams, nuėjo pas
vyriausiąjį kunigą 2 ir išprašė iš jo laiškų į Damaską
sinagogoms, kad, jei tik jis rastų kokius nors to Kelio
šalininkus, vyrus ir moteris, galėtų juos sukaustytus
atvesti į Jeruzalę. 3 Kai keliaudamas jis priartėjo prie
Damasko, staiga jį apšvietė šviesa iš dangaus. 4 Parkritęs
ant žemės, jis išgirdo balsą, jam sakantį: „Sauliau,
Sauliau, kam mane persekioji?“ 5 Jis paklausė: „Kas esi,
Viešpatie?“ Šis atsakė: „Aš esu Jėzus, kurį tu persekioji.
6 Bet kelkis ir įeik į miestą, ir tau bus pasakyta, ką tu
turi daryti“. 7 Vyrai, kurie keliavo su juo, stovėjo be
žado, balsą, tiesa, girdėdami, bet nė vieno neregėdami.
8 Saulius atsikėlė nuo žemės, bet, atmerkęs akis, nieko
nematė. Laikydami už rankos, jie įvedė jį į Damaską. 9 Jis
išbuvo tris dienas apakęs, nevalgė ir negėrė. 10 Damaske

---

[t]**8,37** Šito skirsnelio nėra geriausiuose rankraščiuose.

[u]**8,40** Lit. pereidamas skelbė gerąją naujieną visiems miestams

buvo vienas mokinys, vardu Hananijas. Viešpats regėjime
jam tarė: „Hananijau!“ Jis atsiliepė: „Štai aš, Viešpatie!“
[11] Viešpats jam [tarė]: „Pakilęs eik į gatvę, vadinamą
Tiesiąja, ir teiraukis Judo namuose tarsiečio, vardu
Sauliaus, nes štai jis meldžiasi [12] ir [regėjime] matė vyrą,
vardu Hananiją, įeinantį ir uždedantį ant jo rankas, kad
atgautų regėjimą“. [13] Bet Hananijas atsakė: „Viešpatie,
iš daugelio girdėjau apie tą vyrą, kiek pikta jis padarė
tavo šventiesiems Jeruzalėje. [14] Ir čia jis turi įgaliojimą iš
vyriausiųjų kunigų sukaustyti visus, kurie šaukiasi tavo
vardo“. [15] Bet Viešpats jam tarė: „Eik, nes šitas yra mano
išrinktas įrankis mano vardui nešti tautoms, karaliams
ir izraeliams. [16] Aš gi pats jam parodysiu, kiek jis turės
kentėti dėl mano vardo“. [17] Hananijas nuėjo, įėjo į namus
ir, uždėjęs ant jo rankas, tarė: „Broli Sauliau, Viešpats
mane pasiuntė – Jėzus, kuris tau pasirodė kelyje, kuriuo
atvykai, – kad atgautum regėjimą ir būtum pripildytas
Šventosios Dvasios“. [18] Tuoj pat lyg kokie žvynai
nukrito nuo jo akių, jis atgavo regėjimą ir atsikėlęs buvo
pakrikštytas. [19] Paskui užvalgęs atsigavo.

Saulius skelbia Damaske

Jis pabuvo kelias dienas pas mokinius Damaske [20] ir
tuojau sinagogose ėmė skelbti, kad Jėzus yra Dievo
Sūnus. [21] Visi, kurie klausėsi, be galo stebėjosi ir sakė:
„Ar ne šitas yra tas, kuris Jeruzalėje niokojo tuos, kurie
šaukiasi šito vardo, ir ar jis nėra čion atvykęs tam, kad
juos sukaustytus nuvestų pas vyriausiuosius kunigus?“
[22] O Saulius vis labiau stiprėjo ir kėlė sąmyšį tarp žydų,

gyvenančių Damaske, įrodinėdamas, kad Jėzus[v] yra
Mesijas.

Saulius pabėga iš Damasko

23 O kai praslinko daug dienų, žydai susitarė jį nužudyti.
24 Bet Saulius sužinojo apie jų sąmokslą. Jie saugojo
vartus dieną ir naktį, kad jį nužudytų. 25 Bet jo mokiniai
naktį jį paėmė ir nuleido per sieną[w] pintinėje.

Saulius Jeruzalėje

26 Atvykęs į Jeruzalę, jis mėgino prisidėti prie mokinių,
bet jie visi jo bijojo, netikėdami, kad jis yra mokinys.
27 Tačiau Barnabas, jį pasiėmęs, atvedė pas apaštalus ir
jiems papasakojo, kaip kelyje jis matęs Viešpatį, kad šis
jam kalbėjęs ir kaip jis Damaske drąsiai skelbęs Jėzaus
vardu. 28 Jis apsistojo pas juos ⌜ir visur ėjo⌝[x] Jeruzalėje,
drąsiai skelbdamas Viešpaties vardu. 29 Jis kalbėjo ir
ginčijosi su helenistais, o tie užsimojo jį nužudyti. 30 Tai
sužinoję, broliai jį nuvedė į Cezarėją ir iš ten jį pasiuntė į
Tarsą. 31 Taigi Bendruomenė visoje Judėjoje, Galilėjoje
ir Samarijoje turėjo ramybę. Bijodama Viešpaties, ji
vis buvo statoma ir darė pažangą, ir jos skaičius didėjo
Šventosios Dvasios padrąsinimu.

---

[v] **9,22** Gr. šitas

[w] **9,25** Gr. + leisdami žemyn

[x] **9,28** Lit. įeidamas ir išeidamas

PETRO VEIKSMAI IR PAGONIŲ KRIKŠČIONYBĖS PRADŽIA

(9, 32–12, 25)

Petras Lydoje: Enėjo pagydymas

32 Eidamas per visas [apylinkes], Petras nuėjo žemyn
ir pas šventuosius, gyvenančius Lydoje. 33 Ten jis rado
vieną žmogų, vardu Enėją, aštuonerius metus išgulėjusį
lovoje. Jis buvo paralyžiuotas. 34 Petras jam tarė: „Enėjau,
Jėzus Kristus pagydo tave. Kelkis ir pasiklok lovą!“ Ir
jis tuojau atsikėlė. 35 Jį pamatė visi Lydos bei Šarono
gyventojai, ir jie gręžėsi į Viešpatį.

Petras Jopėje: Tabitos prikėlimas

36 Jopėje buvo viena mokinė, vardu Tabita, kuri išvertus
vadinasi Stirna[y]. Ji visą laiką praleido darydama gerus
darbus ir duodama išmaldas. 37 Tomis dienomis ji susirgo
ir mirė. Nuplovę ją paguldė aukštutiniame kambaryje.
38 Kadangi Lyda yra arti Jopės, mokiniai, išgirdę, kad
Petras yra joje, pasiuntė pas jį du vyrus su prašymu:
„Nedelsdamas ateik pas mus!“ 39 Petras pakilęs nuėjo su
jais. Jį atvykusį užvedė į aukštutinį kambarį. Jį apstojo
visos našlės, verkdamos ir rodydamos marškinius ir
viršutinius drabužius, kuriuos Stirna darydavo, kol buvo
su jomis. 40 Petras, visas išvaręs laukan ir atsiklaupęs,
pasimeldė. Paskui, atsigręžęs į kūną, tarė: „Tabita,
kelkis!“. Ji atvėrė akis ir, išvydusi Petrą, atsisėdo.
41 Padavęs jai ranką, jis pakėlė ją. Pašaukęs šventuosius

---

[y] **9,36** Gr. Dorkas

ir našles, jis parodė ją gyvą. 42 Tai sužinojo visa Jopė, ir
daugelis įtikėjo Viešpatį. 43 Jis daug dienų pasiliko Jopėje
pas vieną Simoną, kailiadirbį.

Kornelijaus vizija

10 1 Cezarėjoje vienas vyras, vardu Kornelijus,
vadinamosios Italų kohortos šimtininkas,
2 pamaldus ir Dievo bijantis su visa savo šeimyna, duodąs
žmonėms daug išmaldų ir reguliariai meldžiąsis Dievui
– 3 apie devintą[z] valandą dienos aiškiai matė regėjime,
kaip Dievo angelas įėjo pas jį ir jam tarė: „Kornelijau!“
4 Įbedęs į jį[a] akis ir nusigandęs, jis paklausė: „Kas
yra, viešpatie?“ Šis jam atsakė: „Tavo maldos ir tavo
išmaldos užžengė Dievo akivaizdon kaip auka tau
atminti. 5 O dabar siųsk vyrus į Jopę ir pasikviesk Simoną,
kuris vadinamas Petru. 6 Jis viešі pas vieną Simoną
kailiadirbį, turintį namus prie jūros“. 7 Kai kalbėjęs su
juo angelas pasišalino, Kornelijus[b], pasišaukęs du iš savo
namiškių bei vieną pamaldų kareivį iš savo nuolatinių
patarnautojų 8 ir viską jiems išpasakojęs, juos pasiuntė
į Jopę. 9 Rytojaus dieną, tiems [vyrams] keliaujant ir
artinantis prie miesto, apie šeštą valandą Petras užlipo
ant namo stogo[c] melstis. 10 Jis buvo alkanas ir norėjo
valgyti. Gaminant [jam] valgį, jis pateko į ekstazę. 11 Jis
išvydo atsivėrusį dangų ir lyg kokią didelę drobulę
nusileidžiantį padėklą, už keturių kampų nuleidžiamą ant

---

[z]**10,3** T.y. mūsų laiku 3 val. p.p.

[a]**10,4** T.y. angelą

[b]**10,7** Gr. jis

[c]**10,9** T.y. plokščiastogio

žemės. 12 Jame buvo visokių žemės keturkojų bei roplių
ir dangaus paukščių. 13 Jam pasigirdo balsas: „Kelkis,
Petrai, pjauk ir valgyk!“ 14 Bet Petras tarė: „Nieku
būdu, Viešpatie, nes dar niekad nevalgiau nieko sutepto
ar netyro!“ 15 Vėl antrą kartą jam [pasigirdo] balsas:
„Ką Dievas padarė tyrą, tu nevadink suteptu!“ 16 Tai
pasikartojo tris kartus, ir tuojau padėklas buvo paimtas
aukštyn į dangų. 17 Kol Petras dar negalėjo išsiaiškinti,
ką galėtų reikšti jo matytas regėjimas, štai Kornelijaus
pasiųsti vyrai, išsiklausę, kur Simono namai, sustojo prie
vartų 18 ir pasišaukę[d] teiravosi, ar Simonas, vadinamas
Petru, čia viešįs. 19 Petrui tebemąstant apie tą regėjimą,
Dvasia tarė: „Štai du vyrai ieško tavęs. 20 Taigi kelkis,
nulipk ir eik su jais nė kiek neabejodamas, nes aš pats
esu juos atsiuntęs“. 21 Petras, nulipęs pas tuos vyrus, tarė:
„Štai aš esu tas, kurio ieškote. Dėl kokios priežasties čia
esate?“ 22 Jie tarė: „Šimtininkas Kornelijus, teisingas
ir dievobaimingas vyras, turįs gerą vardą visoje žydų
tautoje, gavo iš švento angelo nurodymų pasikviesti tave
į savo namus ir pasiklausyti, ką tu turi pasakyti“. 23 Taigi
įsivadinęs jis juos priėmė kaip svečius.

Petras įeina į Kornelijaus namus

Rytojaus dieną atsikėlęs jis išėjo su jais, ir kai kurie
broliai iš Jopės lydėjo jį. 24 Kitą dieną jis įėjo į Cezarėją.
Kornelijus, susikvietęs savo giminaičius ir artimus
draugus, jau laukė jų. 25 Petrui įeinant, Kornelijus jį
pasitiko ir, parpuolęs prie jo kojų, išreiškė jam pagarbą.
26 Bet Petras jį pakėlė, sakydamas: „Stokis! Aš irgi esu

---

[d] **10,18** ką nors iš Simono kailiadirbio namų

[tik] žmogus!“ 27 Su juo kalbėdamasis, jis įėjo į vidų ir
rado daug susirinkusių. 28 Jis jiems tarė: „Jūs žinote,
kad žydui neleidžiama bendrauti su kitataučiu ar užeiti
pas jį. Bet Dievas man parodė, kad jokio žmogaus
neturiu vadinti suteptu ar netyru. 29 Todėl pakviestas ir
atvykau neatsikalbinėdamas. Taigi klausiu, kodėl mane
pasikvietėte“. 30 Kornelijus tarė: „Prieš keturias dienas,
lygiai šitą, devintąją, valandą, meldžiausi savo namuose.
Staiga[e] prieš mane atsistojo vyras spindinčiais drabužiais
31 ir prakalbo: ‚Kornelijau, tavo malda išklausyta ir
Dievas atsiminė tavo išmaldas. 32 Tad siųsk į Jopę ir
pasikviesk Simoną, vadinamą Petru. Jis viešj kailiadirbio
Simono namuose, pajūryje’. 33 Todėl tuojau siunčiau pas
tave, o tu gerai padarei, kad atvykai. Taigi dabar mes visi
čia esame Dievo akivaizdoje, kad išgirstume viską, kas
tau Viešpaties įsakyta“.

Petro kalba

34 Petras prabilo[f]: „Tikrai suprantu, kad Dievas nėra
šališkas, 35 bet kiekvienoje tautoje jis priima tą, kuris
jo bijosi ir teisingai elgiasi. 36 [Jus žinote] žodį, kurį jis
pasiuntė izraeliams, skelbdamas per Jėzų Kristų gerąją
taikos naujieną. Jis yra visų Viešpats. 37 Jūs žinote, kas
įvyko visoje Judėjoje, pradedant Galilėja, po krikšto, kurį
skelbė Jonas, – 38 kaip Dievas patepė Šventąja Dvasia
ir galia Jėzų iš Nazareto, kuris ėjo aplinkui, darydamas
gera ir gydydamas visus velnio apgalėtuosius, nes Dievas
buvo su juo. 39 Mes esame liudytojai visko, ką jis padarė

---

[e] **10,30** Lit. Ir štai

[f] **10,34** Lit. atvėręs burną, tarė

žydų šalyje ir Jeruzalėje. Jie nužudė jį, pakabindami ant
medžio. 40 Jį Dievas prikėlė trečiąją dieną ir leido jam
pasirodyti – 41 visiems žmonėms, tik Dievo iš anksto
parinktiems liudytojams: mums, kurie, jam prisikėlus
iš numirusių, valgėme ir gėrėme su juo. 42 Jis įsakė
skelbti žmonėms ir liudyti, kad jis yra Dievo paskirtasis
gyvųjų ir mirusiųjų teisėjas. 43 Jį paliudija visi pranašai,
[pareikšdami,] kad kiekvienas, kuris jį tiki, jo vardu
gauna nuodėmių atleidimą“.

Pagonys gauna Šventąją Dvasią

44 Petrui tuos žodžius betariant, Šventoji Dvasia
nužengė ant visų, kurie klausėsi tos kalbos. 45 Tikintieji
iš apipjaustytųjų, kurie buvo atėję su Petru, be galo
nustebo dėl to, kad ir ant pagonių išlieta Šventosios
Dvasios dovana, 46 nes jie girdėjo juos kalbant kalbomis
ir garbinant Dievą. Tada Petras atsiliepė: 47 „Argi gali kas
uždrausti vandenį, kad nebūtų pakrikštyti tie, kurie gavo
Šventąją Dvasią, kaip ir mes?“ 48 Jis įsakė, kad jie būtų
pakrikštyti Jėzaus Kristaus vardu. Tada jie prašė, kad jis
pasiliktų keletą dienų.

Petro pranešimas Jeruzalės bendruomenei

11 1 Apaštalai ir broliai, kurie buvo Judėjoje,
išgirdo, kad ir pagonys priėmę Dievo žodį. 2 Kai
Petras atėjo į Jeruzalę, su juo ginčijosi tie, kurie buvo iš
apipjaustytųjų, 3 sakydami: „Tu užėjai pas neapipjaustytus
žmones ir valgei su jais“. 4 Pradėjęs Petras jiems pasakojo
[įvykius] iš eilės, sakydamas: 5 „Aš meldžiausi Jopės
mieste ir ekstazėje mačiau regėjimą: nusileidžiantį
kažkokį padėklą tarsi didelę drobulę, už keturių kampų

nuleidžiamą iš dangaus, ir ji nusileido prie pat manęs.
[6] Žiūrėjau į ją įbedęs akis ir pamačiau žemės keturkojų,
žvėrių, roplių ir dangaus paukščių. [7] Išgirdau ir balsą,
man sakantį: ‚Kelkis, Petrai, pjauk ir valgyk!' [8] Bet aš
tariau: ‚Nieku būdu, Viešpatie, nes nieko sutepto ar netyro
niekad neįėjo į mano burną'. [9] Tačiau antrą kartą balsas
atsiliepė iš dangaus: ‚Ką Dievas padarė tyrą, tu nevadink
suteptu!' [10] Tai pasikartojo tris kartus, ir vėl viskas buvo
užtraukta į dangų. [11] Ir štai tuojau sustojo prie namų, kur
mes buvome, trys vyrai, atsiųsti iš Cezarėjos pas mane.
[12] Dvasia man pasakė eiti su jais nė kiek nedvejojant. Su
manim ėjo ir šitie šeši broliai, ir mes įėjome į to vyro
namus. [13] Jis mums papasakojo, kaip savo namuose
išvydo angelą, stovintį ir sakantį: „Nusiųsk į Jopę ir
pasikviesk Simoną, vadinamą Petru. [14] Jis kalbės tau
žodžius, kuriais būsi išgelbėtas tu ir visa tavo šeimyna".
[15] Man pradėjus kalbėti, Šventoji Dvasia nužengė ant jų,
kaip ir ant mūsų pradžioje. [16] Tada atsiminiau Viešpaties
žodį, kaip jis sakė: ‚Jonas, tiesa, krikštijo vandeniu, o jūs
būsite pakrikštyti Šventąja Dvasia'. [17] Taigi, jei Dievas
jiems suteikė tokią pat malonę, kaip ir mums, kurie
įtikėjome Viešpatį Jėzų Kristų, kaip aš būčiau galėjęs
kliudyti Dievui?" [18] Tai išgirdę, jie nutilo ir garbino
Dievą, sakydami: „Taigi ir pagonims Dievas suteikė
atgailą, vedančią į gyvenimą".

Antiochijos bendruomenė

[19] Tie, kurie buvo išsklaidyti dėl persekiojimo,
kilusio dėl Stepono, nukeliavo iki Fenikijos, Kipro ir
Antiochijos, niekam kitam neskelbdami žodžio, kaip
tik žydams. [20] Tačiau kai kurie iš jų buvo kipriečiai

ir kirėniečiai, kurie, atėję į Antiochiją, ėmė kalbėti ir
graikams, skelbdami gerąją naujieną apie Viešpatį Jėzų.
21 Viešpaties ranka buvo su jais, ir didelis skaičius, kuris
įtikėjo, atsivertė į Viešpatį.

Barnabo ir Sauliaus veikla Antiochijoje

22 Žinia apie tai nuaidėjo į Jeruzalėje esančios
bendruomenės ausis, ir jie[g] išsiuntė Barnabą į Antiochiją.
23 Atvykęs ir pamatęs Dievo malonę, jis apsidžiaugė ir
ragino visus su nuoširdžiu ryžtu likti ištikimus Viešpačiui.
24 Mat jis buvo geras vyras, pilnas Šventosios Dvasios ir
tikėjimo. Ir didelis būrys buvo atvestas[h] prie Viešpaties.
25 Paskui jis išvyko į Tarsą Sauliaus ieškoti 26 ir, jį radęs,
atsivedė į Antiochiją. Ištisus metus jie susieidavo su
bendruomene ir mokė didelę minią. Antiochijoje pirmą
kartą mokiniai buvo pavadinti krikščionimis.

Pašalpa Judėjos broliams

27 Tomis dienomis iš Jeruzalės į Antiochiją atvyko
pranašų. 28 Vienas iš jų, vardu Agabas, atsistojęs
pranašavo per Dvasią didelį badą būsiant visame
pasaulyje. (Tai įvyko Klaudijui viešpataujant.)
29 Mokiniai, kiek kuris galėjo [pinigais], kiekvienas iš jų
nutarė [ką nors] pasiųsti Judėjoje gyvenantiems broliams
sušelpti. 30 Tą jie padarė, nusiuntę vyresniesiems per
Barnabą ir Saulių.

---

[g] **11,22** T.y. Jeruzalės tikintieji

[h] **11,24** Lit. pridėtas

Herodas leidžia nužudyti Jokūbą ir suimti Petrą

12 1 Apie tą laiką karalius Herodas griebėsi smurto
veiksmų prieš kai kuriuos iš bendruomenės,
norėdamas jiems pakenkti. 2 Jis leido nužudyti Jokūbą,
Jono brolį, kalaviju. 3 Pamatęs, kad tai patinka žydams,
jis toliau leido suimti ir Petrą. Buvo Neraugintos duonos
dienos. 4 Jis leido jį sulaikyti ir pasodinti į kalėjimą,
pavedęs jį saugoti keturioms kareivių ketveriukėms,
norėdamas po Velykų jį išvesti žmonėms. 5 Taigi Petras
buvo laikomas kalėjime. O bendruomenė karštai[i] meldėsi
už jį Dievui.

Angelas išveda Petrą iš kalėjimo

6 Kai Herodas rengėsi jį išvesti, tą naktį[j] Petras miegojo
tarp dviejų kareivių, pririštas [prie jų] dviem grandinėmis,
o sargybiniai prie durų ėjo sargybą. 7 Staiga Viešpaties
angelas atsistojo prie jo, ir šviesa sušvito kameroje.
Sudavęs Petrui į šoną, jis pažadino jį, sakydamas: „Greitai
kelkis!“ Ir grandinės nukrito jam nuo rankų. 8 Angelas
jam tarė: „Susijuosk ir apsiauk kurpes!“ Jis taip padarė.
Paskui [angelas] jam tarė: „Apsisiausk apsiaustu ir sek
paskui mane!“ 9 Išėjęs jis sekė paskui jį ir nesuvokė, kad
tikra yra tai, kas daroma[k] per angelą; jis tarėsi matąs
regėjimą. 10 Praėję pro pirmą ir antrą sargybą, jie atėjo
prie geležinių vartų, vedančių į miestą. Tie savaime jiems
atsidarė. Išėję jie paėjo viena gatve, ir tuoj angelas paliko

---

[i] **12,5** Arba: be perstojo

[j] **12,6** T.y. naktį prieš jį išvedant

[k] **12,9** Būtent: Dievo

jį. 11 Petras atsipeikėjęs tarė: „Dabar tikrai žinau, kad
Viešpats atsiuntė savo angelą ir mane išvadavo iš Herodo
rankos ir iš viso to, ko tikėjosi žydų tauta“. 12 Susivokęs
jis atėjo prie Morkumi vadinamo Jono motinos Marijos
namų, kur buvo daug susirinkusių ir besimeldžiančių.
13 Jam pasibeldus į vartų duris, atėjo tarnaitė, vardu
Rodė, atsiliepti [į beldimą]. 14 Atpažinusi Petro balsą, iš
džiaugsmo nebeatidarė vartų, bet įbėgusi pranešė, kad
Petras stovįs prie vartų. 15 Jie jai tarė: „Eini iš proto!“
Bet ji atkakliai tvirtino, kad taip esą. Jie sakė: „Tai jo
angelas“. 16 Bet Petras beldėsi toliau. Atidarę jie išvydo
jį ir liko be žado. 17 Pamojęs jiems ranka, kad tylėtų, jis
papasakojo jiems, kaip Viešpats jį išvedęs iš kalėjimo.
Ir jis pridūrė: „Praneškite apie tai Jokūbui ir broliams“.
Išėjęs jis nuėjo į kitą vietą. 18 Išaušus dienai, tarp kareivių
kilo nemažas sąmyšis: kas gi galėjo atsitikti su Petru?
19 O Herodas, jo ieškojęs ir neradęs, ištardė sargybinius ir
įsakė juos nubausti mirtim. Paskui, nuvykęs iš Judėjos į
Cezarėją, ten pasiliko.

Herodo Agripos 1 mirtis

20 Jis nirto ant tyriečių ir sidoniečių. Bet jie drauge
atvyko pas jį ir, perkalbėję Blastą, karaliaus rūmų
valdytoją, prašė taikos, nes jų kraštas maitinosi iš
karaliaus [krašto]. 21 Paskirtą dieną Herodas, apsirengęs
karališkais drabužiais [ir] atsisėdęs į sostą, sakė jiems
prakalbą. 22 O liaudis šaukė pritardama: „Tai Dievo
balsas, ne žmogaus!“ 23 Tuojau Viešpaties angelas jam
sudavė, nes jis nedavė garbės Dievui. Ir jis, kirmėlių
suėstas, išleido dvasią. 24 O Viešpaties žodis vis augo ir

plito. 25 Barnabas ir Saulius, atlikę [savo] misiją, sugrįžo
iš Jeruzalės, paėmę su savim Joną, vadinamą Morkumi.

APAŠTALŲ SUSIRINKIMAS JERUZALĖJE

(12, 25–15, 35)

Barnabas ir Paulius išsiunčiami iš Antiochijos

13 1 Antiochijoje, ten esančioje bendruomenėje,
buvo apaštalų ir mokytojų: Barnabas, Simeonas,
vadinamas Nigeriu, kirėnietis Lucijus, tetrarcho Herodo
įbrolis Menaenas ir Saulius. 2 Jiems tarnaujant Viešpačiui
ir pasninkaujant, Šventoji Dvasia tarė: „Išskirkite man
Barnabą ir Saulių tam darbui, kuriam esu juos pašaukusi“.
3 Tada jie, papasninkavę, pasimeldę ir uždėję ant jų
rankas, juos išleido.

Apaštalai Kipre

4 Taigi, Šventosios Dvasios išsiųsti, jie nuvyko į
Seleukiją, o iš ten nuplaukė į Kiprą. 5 Atvykę į Salamį,
jie skelbė Dievo žodį žydų sinagogose. Jie turėjo ir Joną
kaip padėjėją. 6 Perėję visą salą iki Pafo, jie užtiko vieną
žynį, netikrą pranašą, žydą, vardu Barjėzų. 7 Jis buvo
vienas iš prokonsulio Sergijaus Pauliaus, protingo vyro,
svitos. Pasikvietęs Barnabą ir Saulių, prokonsulis[1] norėjo
pasiklausyti Dievo žodžio. 8 Bet jiems priešinosi Elimas,
žynys, – mat išvertus tą reiškia jo vardas, –stengdamasis
nukreipti prokonsulį nuo tikėjimo. 9 O Saulius, kuris
vadinasi ir Paulius, pripildytas Šventosios Dvasios,
įbedęs į jį akis, 10 tarė: „Velnio sūnau, pilnas visokios

[1]**13,7** Gr. šitas

klastos ir suktybės, visokios teisybės priešininke, ar
nesiliausi kraipęs tiesių Viešpaties kelių? 11 Dabar štai
Viešpaties ranka užgauna[m] tave: tu būsi aklas ir kurį laiką
neregėsi saulės“. Tuojau jį užpuolė[n] ˹tamsi migla˺[o], ir,
grabaliodamas aplinkui, jis ieškojo tų, kurie jį vestų už
rankos. 12 Tada prokonsulis, pamatęs tą įvykį, įtikėjo,
stebėdamasis Viešpaties mokslu.

Paulius ir Barnabas Pisidijos Antiochijoje

13 Išplaukę iš Pafo, Paulius ir jo palydovai atvyko į
Pamfilijos Pergę. Jonas, atsiskyręs nuo jų, sugrįžo į
Jeruzalę, 14 o jie, perėję [per kalnus], iš Pergės atvyko į
Pisidijos Antiochiją. Šabatos dieną įėję į sinagogą, jie
atsisėdo. 15 Po įstatymo ir pranašų skaitymo sinagogos
vadovai pasiuntė jiems žinią: „Broliai, jei jūs turite
žmonėms kokį paskatinimo žodį – tarkite“. 16 Atsistojęs ir
pamojęs ranka, Paulius tarė: „Izraeliai ir dievobaimingieji,
klausykitės! 17 Šitos Izraelio tautos Dievas išsirinko mūsų
protėvius ir tą tautą išaukštino, kai ji buvo apsistojusi
Egipto šalyje, ir pakelta[p] ranka juos išvedė iš jos. 18 Apie
keturiasdešimt metų jis ˹pakentė juos˺[q] tyruose 19 ir,
sunaikinęs septynias tautas Kanaano šalyje, leido jiems
paveldėti jų šalį. 20 [Visa tai truko] apie keturis šimtus
penkiasdešimt metų. Paskui jis davė teisėjus iki pranašo
Samuelio. 21 Vėliau jie paprašė karaliaus, ir Dievas jiems

---

[m]**13,11** Lit. prieš

[n]**13,11** T.y. aptraukė jo akis

[o]**13,11** Lit. miglotumas ir tamsa (t.y. jis apako)

[p]**13,17** T.y. galinga

[q]**13,18** Kt. Mss: rūpinosi jais (lit. kaip auklė nešiojo juos)

davė Saulių, Kišo sūnų, vyrą iš Benjamino padermės,
valdžiusį keturiasdešimt metų. 22 Jį pašalinęs, jis prikėlė
jiems karalium Dovydą, apie kurį liudydamas pasakė:
‚Radau Dovydą, Jesės sūnų, vyrą pagal mano širdį; jis
vykdys visus mano norus’. 23 Iš jo palikuonių Dievas,
kaip pažadėjo, atvedė[r] Izraeliui Gelbėtoją – Jėzų. 24 Prieš
jam ateinant, Jonas jau buvo paskelbęs atgailos krikštą
visai Izraelio tautai. 25 Kai Jonas baigė savo gyvenimo
darbą, jis sakė: ‚Ką manote mane esant? Aš nesu jis[s].
Bet štai po manęs ateina tas, kurio kojų apavo nesu
vertas atrišti’. 26 Broliai, Abraomo giminės sūnūs ir
tie jūsiškiai, kurie bijosi Dievo! Mums buvo pasiųsta
žinia apie šitą išgelbėjimą, 27 nes Jeruzalės gyventojai
ir jų valdovai nepripažino jo ir, jį pasmerkdami, įvykdė
pranašų žodžius, skaitomus kas šabatą. 28 Nors jie ir
nerado jokios priežasties nubausti mirtim, tačiau prašė
Pilotą, kad jis būtų nužudytas. 29 Kai jie buvo įvykdę
visa, kas apie jį parašyta, nuėmę [jį] nuo medžio, paguldė
į kapą. 30 Bet Dievas jį prikėlė iš numirusių. 31 Per
daugelį dienų jis rodėsi atėjusiems su juo iš Galilėjos į
Jeruzalę; dabar jie yra jo liudytojai žmonėms. 32 Mes
jums skelbiame gerą naujieną apie pažadą, duotą mūsų
protėviams: 33 jį Dievas, prikeldamas Jėzų, yra ištesėjęs
mums, jų vaikams, kaip ir antrojoje psalmėje parašyta:
‚Tu esi mano Sūnus; šiandien aš tapau tavo tėvu’. 34 O kad
jis prikėlė jį iš numirusių kaip nebegrįšiantį į supuvimą,
jis šitaip yra pasakęs: ‚Aš jums suteiksiu šventuosius
[ir] patikimuosius palaiminimus, pažadėtus Dovydui’.

---

[r] **13,23** Kt. Mss: prikėlė

[s] **13,25** T.y. Mesijas

35 Todėl ir kitoje vietoje jis sako: ‚Tu neduosi savo
Šventajam supūti’. 36 Mat Dovydas, atitarnavęs savajai
kartai, Dievo nutarimu užmigo, buvo palaidotas prie savo
tėvų ir supuvo. 37 Bet tas, kurį Dievas prikėlė, nesupuvo.
38 Taigi, broliai, žinokite, kad per jį jums skelbiamas
nuodėmių atleidimas, ir iš viso, iš ko negalėjote būti
išteisinami Mozės įstatymu, 39 per jį išteisinamas
kiekvienas, kuris tiki. 40 Taigi žiūrėkite, kad neužeitų,
kas pasakyta pranašuose[t]: 41 ‚Matykite, jūs niekintojai,
stebėkitės ir pražūkite, nes aš darau darbą jūsų dienomis –
darbą, kuriuo netikėsite, net jei kas [jį] jums išaiškintų!’“
42 Jiems išeinant, žmonės [juos] ragino kitą šabatą jiems
kalbėti apie tuos dalykus. 43 Sinagogą paleidus, daugelis
žydų ir pamaldžių prozelitų nusekė paskui Povilą ir
Barnabą, kurie, jiems kalbėdami, juos įtikinėjo toliau
vis pasikliauti Dievo malone. 44 Kitą šabatą beveik visas
miestas susirinko pasiklausyti Dievo žodžio. 45 O žydai,
pamatę minias, pasidarė pilni pavydo ir piktžodžiaudami
prieštaravo tam, ką Paulius kalbėjo. 46 Įsidrąsinę Paulius
ir Barnabas tarė: „Pirma jums turėjo būti pasakytas Dievo
žodis. Kadangi jį atmetate ir nelaikote savęs vertais
amžinojo gyvenimo, štai mes kreipiamės į pagonis, 47 nes
Viešpats yra šitaip mums paliepęs: ‚Tave paskyriau,
kad būtum šviesa pagonims, išganymo priemonė iki pat
žemės pakraščių’“. 48 Tai girdėdami, pagonys džiaugėsi ir
šlovino Viešpaties žodį, ir įtikėjo visi, kurie buvo paskirti
amžinam gyvenimui. 49 Viešpaties žodis išplito po visą
šalį. 50 Bet žydai sukurstė Dievą garbinančias aukšto
luomo moteris bei miesto įžymiuosius, sukėlė Pauliaus

---

[t] **13,40** T.y. Pranašų knygoje

ir Barnabo persekiojimą ir juos išvijo iš savo srities. 51 O
tie, nupurtę prieš juos dulkes nuo kojų, atvyko į Ikoniją.
52 Mokiniai buvo pilni džiaugsmo ir Šventosios Dvasios.

Paulius ir Barnabas Ikonijuje

14 1 Ikonijuje jie taip pat įėjo į žydų sinagogą ir
kalbėjo taip, jog įtikėjo didelė daugybė žydų ir
graikų. 2 Bet žydai, kurie neįtikėjo, sukėlė ir sukiršino
pagonis prieš brolius. 3 Taigi jie[u] ten praleido ilgą
laiką, drąsiai skelbdami ir pasitikėdami Viešpačiu,
patvirtinančiu savo malonės žodį, leidžiančiu per juos
įvykti ženklams ir stebuklams. 4 Miesto minia pasidalijo:
vieni palaikė žydų, kiti – apaštalų pusę. 5 O kai pagonys ir
žydai su savo valdovais kėsinosi juos išniekinti ir užmušti
akmenimis, 6 jie, tai sužinoję, pabėgo į Likaonijos miestus
– Listrą, Derbę ir [jų] apylinkes – 7 ir ten skelbė gerąją
naujieną.

Listroje ir Derbėje

8 Listroje sėdėjo vienas vyras, negalįs valdyti kojų,
luošas nuo pat gimimo. Jis dar niekad nebuvo vaikščiojęs.
9 Jis klausėsi kalbančio Pauliaus. Šis, įbedęs į jį akis ir
pamatęs, jog jis turi tikėjimą, kad galėtų būti pagydytas,
10 garsiai tarė: „Stokis stačias ant savo kojų!“ Jis pašoko
ir pradėjo vaikščioti. 11 Minios, pamačiusios, ką Povilas
padarė, ⌜ėmė likaoniškai šaukti⌝[v]: „Dievai, pasidarę
panašūs į žmones, nužengė pas mus!“ 12 Barnabą jie
vadino Dzeusu, o Paulių – Hermiu, nes jis vadovavo

---

[u]**14,3** T.y. Paulius ir Barnabas

[v]**14,11** Lit. pakėlė savo balsą, likaoniškai sakydamos

kalbai. [13] Priešais miestą ˹esančios Dzeuso šventyklos˺[w]
kunigas, atvaręs prie vartų jaučių su vainikais, norėjo
su miniomis aukoti auką. [14] Bet apaštalai Barnabas ir
Povilas, tai išgirdę, persiplėšė drabužius ir šoko laukan[x]
į minią, šaukdami: [15] „Vyrai, ką čia darote? Mes irgi
esame tokios pat prigimties žmonės, kaip ir jūs. Mes
jums skelbiame gerąją naujieną, kad gręžtumėtės nuo
šitų tuštybių į gyvąjį Dievą, kuris padarė dangų ir
žemę, jūrą ir visa, kas yra juose. [16] Jis praėjusiomis
kartomis visoms tautoms leido eiti savo keliais. [17] Tačiau
jis nepaliko savęs nepaliudyto, nes darė gera, jums
siųsdamas lietaus iš dangaus ir vaisių duodančius metų
laikus, parūpindamas apsčiai maisto ir padarydamas jūsų
širdis pilnas linksmybės“. [18] Net tai sakydami, jie vos ne
vos atkalbėjo minias jiems neaukoti. [19] Iš Antiochijos
ir Ikonijaus atėjo žydų. Jie perkalbėjo minias, apmėtė
Povilą akmenimis ir, manydami jį esant mirus, išvilko už
miesto. [20] Tačiau, mokiniams jį apsupus ratu, jis atsikėlė
ir įėjo į miestą. Kitą dieną jis su Barnabu išvyko į Derbę.

Paulius ir Barnabas sugrįžta į Sirijos Antiochiją

[21] Paskelbę tame mieste gerąją naujieną ir laimėję
daug mokinių, jie sugrįžo į Listrą, Ikonijų ir Antiochiją,
[22] stiprindami mokinių sielas, ragindami išlaikyti tikėjimą
ir [sakydami]: „Per daugelį vargų mes turime įeiti į Dievo
karalystę“. [23] Jiems paskyrę vyresniuosius kiekvienoje
bendruomenėje, pasimeldę su pasninku, jie pavedė juos
Viešpačiui, kurį jie buvo įtikėję. [24] Perėję Pisidiją, jie

---

[w]**14,13** Lit. esančio Dzeuso

[x]**14,14** Turbūt iš namų, kur buvo apsistoję

atvyko į Pamfiliją. 25 Apsakę žodį Pergėje, jie patraukė
žemyn į Ataliją. 26 Iš ten jie nuplaukė į Antiochiją, kur
buvo buvę patikėti Dievo malonei, kad dirbtų darbą,
kurį buvo atlikę. 27 Parvykę ir surinkę bendruomenę, jie
pranešė visa, ką Dievas nuveikė su jais, ir kaip jis atvėrė
pagonims tikėjimo duris. 28 Nemažai laiko jie išbuvo su
mokiniais.

Apaštalų susirinkimas Jeruzalėje

15 1 Kai kurie, atvykę iš Judėjos, ėmė mokyti brolius:
„Jei nesate apipjaustyti pagal Mozės paprotį,
negalite būti išgelbėti“. 2 Kilus nemažam Pauliaus ir
Barnabo nesutarimui bei ginčui su jais, jie[y] patvarkė, kad
Paulius, Barnabas ir kai kurie kiti iš jų dėl šito ginčijamo
klausimo eitų aukštyn pas apaštalus ir vyresniuosius į
Jeruzalę. 3 Taigi, bendruomenės išleisti į kelionę, jie
ėjo per Fenikiją ir Samariją, pasakodami apie pagonių
atsivertimą, ir darė didelį džiaugsmą visiems broliams.
4 Atvykę į Jeruzalę, jie buvo bendruomenės, apaštalų bei
vyresniųjų priimti ir pranešė visa, ką Dievas buvo su jais
nuveikęs. 5 Tačiau kai kurie fariziejų partijos įtikėjusieji
atsistojo ir tarė: „Jie turi būti apipjaustyti ir jiems turi būti
įsakyta laikytis Mozės įstatymo“. 6 Apaštalai ir vyresnieji
susirinko aptarti tą dalyką. 7 Po ilgo ginčo Petras atsistojęs
jiems tarė: „Broliai, jūs žinote, jog jau seniai Dievas tarp
mūsų įvykdė pasirinkimą, kad per mano burną pagonys
išgirstų gerosios naujienos žodį ir įtikėtų. 8 Dievas, kuris
pažįsta širdį, ⌜parodė savo pritarimą⌝[z], suteikdamas

---

[y] **15,2** T.y. Antiochijos bendruomenės broliai ar jų vyresnieji
[z] **15,8** Lit. paliudijo

jiems Šventąją Dvasią, kaip ir mums. 9 Jis nedarė jokio
skirtumo tarp mūsų ir jų, nes tikėjimu apvalė jų širdis.
10 Tai kam dabar mėginate Dievą tuo, kad ant mokinių
kaklo dedate jungą, kurio nei mūsų protėviai, nei mes
patys neįstengėme panešti? 11 Priešingai, tikime, kad
per Viešpaties Jėzaus malonę mes būsime išgelbėti taip
pat, kaip ir jie“. 12 Visas susirinkimas nutilo ir klausėsi
Barnabo ir Pauliaus pasakojant apie visus didžius ženklus
bei stebuklus, kuriuos Dievas per juos buvo padaręs tarp
pagonių. 13 Jiems nutilus, atsiliepė Jokūbas: 14 „Broliai,
paklausykite manęs! Simeonas papasakojo, kaip pirmą
kartą Dievas teikėsi paimti tautą iš pagonių savo vardui.
15 Ir su tuo sutaria pranašų žodžiai, kaip parašyta: 16 ‚Po
to aš sugrįšiu ir atstatysiu sugriuvusią Dovydo padangtę.
Jos griuvėsius atstatysiu ir ją atitiesiu, 17–18 kad likusieji
žmonės ieškotų Viešpaties, visi pagonys, ⌜pavadinti mano
vardu⌝[a], sako Viešpats, tai leidžiąs žinoti nuo seniai’.
19 Todėl aš sprendžiu, kad neturėtume apsunkinti tų iš
pagonių, kurie gręžiasi į Dievą, 20 tik jiems parašyti, kad
jie susilaikytų nuo susitepimo stabais, nuo paleistuvystės,
nuo pasmaugto [gyvulio] ir nuo kraujo, 21 nes Mozė
nuo senų kartų turi kiekviename mieste jį skelbiančių
žmonių; jis kas šabatą skaitomas sinagogose“. 22 Tada
apaštalai ir vyresnieji su visa bendruomene nutarė
iš savo tarpo išrinktus vyrus pasiųsti į Antiochiją su
Paulium ir Barnabu: Judą, vadinamą Barsabu, ir Silą,
vadovaujančius vyrus tarp brolių. 23 Jie pasiuntė per juos
tokį laišką: „Apaštalai ir vyresnieji, [jūsų] broliai, siunčia
sveikinimą pagonių kilmės broliams, gyvenantiems

---

[a] **15,17-18** Lit. ant kurių ištartas mano vardas

Antiochijoje, Sirijoje ir Kilikijoje. [24] Kadangi išgirdome,
jog kai kurie [išėję] iš mūsų ėmė jus kvaršinti kalbomis,
sukeldami jūsų sielose sąmyšį, nors jiems ir nebuvome
davę [tokių] potvarkių, [25] tai mes vieningai nutarėme
išsirinkti vyrus ir pasiųsti pas jus su mūsų mylimaisiais
Barnabu ir Paulium – [26] žmonėmis, guldžiusiais savo
gyvybes už mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardą.
[27] Taigi siunčiame Judą ir Silą, ir jie patys žodžiu tą pat
praneš. [28] Būtent, Šventajai Dvasiai ir mums atrodė gera
neužkrauti jums jokios didesnės naštos, kaip tik tai, kas
būtina: [29] susilaikyti nuo aukų stabams, nuo kraujo, nuo
to, kas pasmaugta, ir nuo paleistuvystės. Jei tų dalykų
saugositės, gerai elgsitės. Likite sveiki!“ [30] Taigi išleisti
jie nuėjo žemyn į Antiochiją ir, surinkę bendruomenę,
įteikė laišką. [31] Skaitydami jie džiaugėsi padrąsinimu.
[32] Judas ir Silas, patys būdami pranašai, daugeliu kalbų
padrąsino ir pastiprino brolius. [33] Ten praleidę kurį laiką,
jie buvo brolių išleisti ⌜su ramybės linkėjimu⌝[b] pas tuos,
kurie buvo juos atsiuntę. [35] O Paulius ir Barnabas pasiliko
Antiochijoje, su daugeliu kitų mokydami ir skelbdami
Viešpaties žodį.

---

[b] **15,33** Lit. su ramybe (t.y. su sveikinimu: „Eik ramus“ arba: „Ramybė tau“)

PAULIAUS VEIKLA PAGONIŲ ŠALYSE

(15, 36–19, 20)

Antrosios misijos kelionės pradžia

Paulius išsiskiria su Barnabu

36 Po kurio laiko Paulius tarė Barnabui: „Grįžkime
ir aplankykime brolius kiekviename mieste, kuriame
paskelbėme Viešpaties žodį, [ir pažiūrėkime,] kaip jiems
sekasi“. 37 Barnabas norėjo paimti su savim ir Joną,
vadinamą Morkumi. 38 Paulius manė, kad būtų geriau
nepasiimti kartu tokio, kuris Pamfilijoje buvo juos palikęs
ir neėjęs su jais į darbą. 39 Kilo toks aštrus nesutarimas,
kad jie atsiskyrė vienas nuo kito. Barnabas, pasiėmęs
Morkų, išplaukė į Kiprą, 40 o Paulius, pasirinkęs Silą,
brolių patikėtas Viešpaties malonei, iškeliavo. 41 Jis
perėjo per Siriją ir Kilikiją, stiprindamas bendruomenes.

Paulius ir Silas Pietinėje Galatijoje. Timotiejus keliauja su jais

16 1 Jis atvyko į Derbę ir Listrą. Štai ten[c] buvo vienas
mokinys, vardu Timotiejus, tikinčios žydės ir
tėvo graiko sūnus, 2 apie kurį gerai atsiliepė broliai
Listroje ir Ikonijuje. 3 Paulius panorėjo, kad jis išvyktų
su juo. Tad paėmęs jis apipjaustė jį dėl tose vietose
esančių žydų, nes visi žinojo, kad jo tėvas buvo graikas.
4 Keliaudami per miestus, jie perdavė jiems Jeruzalėje
esančių apaštalų bei vyresniųjų priimtus nutarimus,

---

[c]**16,1** T.y. Listroje

kad jų laikytųsi. 5 Taip bendruomenės stiprėjo tikėjimu
ir kasdien gausėjo skaičiumi. 6 Jie traukė per Frigijos
ir Galatijos šalį, nes Šventosios Dvasios jiems buvo
uždrausta kalbėti žodį Azijoje. 7 Atėję ties Mizija, jie
mėgino keliauti į Bitiniją, bet Jėzaus Dvasia jiems
neleido. 8 Eidami palei Miziją, jie nusileido į Troadą.
9 Naktį Pauliui pasirodė regėjimas: vienas makedonietis
stovėjo ir jį maldavo: „Pereik į Makedoniją ir padėk
mums!“ 10 Kai jis pamatė tą regėjimą, tuojau susiruošėm
išvykti į Makedoniją, pasidarydami išvadą, kad Dievas
yra mus pasišaukęs jiems skelbti gerąją naujieną. Lidijos
atsivertimas 11 Išplaukę iš Troados, leidomės tiesiai į
Samotrakę, o kitą dieną į Neapolį. Iš ten [atėjome] į
Filipus. 12 Šis yra pirmosios[d] Makedonijos srities miestas,
romėnų kolonija. Šitame mieste išbuvome keletą dienų.
13 Šabatos dieną išėjome už vartų prie upės, kur manėme
esant maldavietę, ir atsisėdę kalbėjome susirinkusioms
moterims. 14 Klausėsi viena moteris, vardu Lidija,
prekiautoja purpuru iš Tiatyrų miesto, Dievo garbintoja.
Viešpats taip atvėrė jos širdį, kad ji kreipė dėmesį į tai,
ką Paulius kalbėjo. 15 Kai ji buvo pakrikštyta su savo
namiškiais, maldavo: „Jei esate nusprendę mane esant
tikinčią Viešpatį, įeikite į mano namus ir pasilikite“. Ir ji
mus privertė.

Paulius ir Silas Filipų kalėjime

16 Mums einant į maldavietę, mus sutiko viena mergina
vergė, turinti žyniavimo dvasią. Ji burdama savo
šeimininkams duodavo daug pelno. 17 Sekiodama paskui

---

[d]**16,12** Dgl. Mss: pirmasis

Paulių ir mus, ji šaukė: „Šitie žmonės yra Aukščiausiojo
Dievo tarnai, kurie jums skelbia išganymo kelią!“ [18] Taip
ji darė daug dienų. Nebeapsikentęs Paulius atsigręžė ir
tarė dvasiai: „Tau įsakau Jėzaus Kristaus vardu išeiti iš
jos!“ Ir ji tuoj pat išėjo. [19] Jos savininkai, pamatę, kad
jų pasipelnymo viltis žlugusi[e], sugriebę Paulių ir Silą,
nutempė į miesto aikštę pas valdininkus. [20] Nuvedę juos
pas pretorius, jie tarė: „Šitie žmonės, būdami žydai, kelia
sąmyšį mūsų mieste [21] ir skelbia papročius, kurių mums,
romėnams, nevalia nei priimti, nei laikytis“. [22] Minia irgi
prisidėjo prie jų užpuolimo. Nutraukę nuo jų drabužius,
pretoriai įsakė [juos] plakti lazdomis. [23] Sudavę jiems
daug kirčių, jie įmetė juos į kalėjimą, įsakydami kalėjimo
sargui juos patikimai saugoti. [24] Gavęs tokį įsakymą,
šis įmetė juos į vidinį kalėjimą ir jų kojų pėdas įtverė
į šiekštą. [25] Apie vidunaktį Povilas ir Silas meldėsi ir
giedojo Dievui himnus, o kaliniai jų klausėsi. [26] Staiga
kilo toks smarkus žemės drebėjimas, jog susiūbavo
kalėjimo pamatai. Tučtuojau atsivėrė visos durys ir visų
pančiai atsirišo. [27] Pabudęs iš miego ir pamatęs atviras
kalėjimo duris, kalėjimo sargas išsitraukė kalaviją ir
norėjo nusižudyti, manydamas, kad kaliniai išbėgę.
[28] Bet Paulius garsiai sušuko: „Nedaryk sau nieko pikto,
nes mes visi čia esame!“ [29] Paprašęs šviesų, jis įšoko ir
drebėdamas puolė Pauliui ir Silui po kojų. [30] Juos išvedęs
laukan, jis paklausė: „Tamstos, ką turiu daryti, kad būčiau
išgelbėtas?“ [31] Jie atsakė: „Tikėk Viešpatį Jėzų, ir būsi
išgelbėtas – tu ir tavo namiškiai!“ [32] Ir jie skelbė Dievo
žodį jam bei visiems, esantiems jo namuose. [33] Tą pačią

---

[e]**16,19** Lit. išėjusi

nakties valandą juos pasiėmęs, jis nuplovė jų žaizdas, ir
tuojau buvo pakrikštytas – jis pats ir visi jo [namiškiai].
34 Užsivedęs juos į namus, jis ⸢padengė jiems⸣[f] stalą ir
džiūgavo su visa savo šeimyna, kad buvo įtikėjęs Dievą.
35 Dienai išaušus, pretoriai atsiuntė liktorius[g] su žinia:
„Paleisk tuos žmones!“ 36 Kalėjimo sargas pranešė tuos
žodžius Pauliui [, sakydamas]: „Pretoriai atsiuntė [įsaką]
jus paleisti. Taigi dabar išeikite ir keliaukite ramūs“.
37 Bet Paulius jiems[h] tarė: „Viešai be teismo sprendimo
mus, Romos piliečius, nuplakę, jie įmetė į kalėjimą. Ar
dabar nori slapčia mus išmesti? Nieku būdu! Verčiau tegu
jie patys ateina ir mus išveda!“ 38 Liktoriai pranešė šituos
žodžius pretoriams. Tie išsigando išgirdę, kad jie Romos
piliečiai. 39 Atėję jie atsiprašė jų, išvedė ir prašė palikti
miestą. 40 Išėję iš kalėjimo, jie nuėjo pas Lidiją. Pasimatę
su broliais, jie padrąsino juos ir išvyko.

Sąmyšis Tesalonikoje

17 1 Perėję per Amfipolį ir Apoloniją, jie atėjo į
Tesaloniką, kur buvo žydų sinagoga. 2 Paulius,
kaip jam buvo įprasta, užėjo pas juos ir tris šabatas vedė
pokalbį su jais iš Raštų, 3 aiškindamas ir įrodinėdamas,
kad Mesijas turėjo kentėti ir prisikelti iš numirusių, ir
[sakydamas]: „Tas Jėzus, kurį jums skelbiu, yra Mesijas“.
4 Kai kurie iš jų davėsi įtikinami ir prisidėjo prie Pauliaus
ir Silo, taip pat didelė daugybė Dievą garbinančių
graikų ir nemaža aukšto luomo moterų. 5 Tačiau žydai,

---

[f] **16,34** Lit. padėjo prie [kiekvieno]

[g] **16,35** T.y. jų įsakymus ir nuosprendžius vykdančius pareigūnus

[h] **16,37** T.y. liktoriams

apimti pavydo, pasitelkę kai kuriuos nelabus žmones iš
turgavietės dykinėtojų ir subūrę minią, sukėlė mieste
sąmyšį. Užpuolę Jasono namus, jie ieškojo jų[i], norėdami
juos išvesti prieš liaudies susirinkimą. [6] Jų neradę,
nutempė Jasoną ir kai kuriuos brolius pas politarchus[j],
šaukdami: „Tie, kurie kėlė riaušes visame pasaulyje, ir
čion atvyko. [7] Juos yra priglaudęs Jasonas. Tie visi veikia
prieš ciesoriaus įsakus, sakydami esant kitą karalių –
Jėzų“. [8] Jie sukėlė minią ir politarchus, kai šie tai girdėjo.
[9] Paėmę įkaitų iš Jasono ir likusiųjų, jie[k] paleido juos.

Paulius ir Silas Bėrėjoje

[10] Broliai tuojau nakčia išsiuntė Paulių ir Silą į Berėją.
Atvykę jie nuėjo į žydų sinagogą. [11] Bet šitie buvo
⌜atviresnio proto⌝[l] negu tesalonikiečiai. Jie priėmė žodį
mielu[m] noru, kasdien tyrinėdami Raštus, ar tiesa tai [,
ką Paulius sakė]. [12] Taigi daugelis iš jų įtikėjo, nemaža
ir įžymių graikų moterų bei vyrų. [13] O kai Tesalonikos
žydai sužinojo, kad ir Bėrėjoje Pauliaus buvo paskelbtas
Dievo žodis, jie ir ten atėjo, kurstydami ir sukeldami
minias. [14] Tada broliai tuojau išsiuntė Paulių, kad jis eitų
ligi jūros, o Silas ir Timotiejus ten pasiliko. [15] Pauliaus
vadovai jį nuvedė iki Atėnų ir, gavę [jo] įsakymą Silui ir
Timotiejui ko greičiausiai ateiti pas jį, išvyko.

---

[i]**17,5** T.y. Pauliaus ir jo bendradarbių

[j]**17,6** T.y. vyriausius miesto valdininkus

[k]**17,9** T.y. politarchai

[l]**17,11** Lit. kilnesni

[m]**17,11** Lit. visu

Paulius Atėnuose

16 Pauliui Atėnuose jų belaukiant, erzinosi jame jo
dvasia, kai jis matė miestą esant pilną stabų. 17 Tad
jis vedė pokalbius sinagogoje su žydais bei Dievo
garbintojais ir kasdien turgavietėje su tais, kurie
atsitiktinai ten būdavo. 18 Taip pat kai kurie epikūrininkai
ir stoikai filosofai ginčijosi su juo. Vieni sakė: „Ką šis
plepys[n] norėtų pasakyti?“[o] Kiti: „Jis atrodo esąs svetimų
dievybių skelbėjas“ – mat jis skelbė gerąją naujieną apie
Jėzų ir prisikėlimą. 19 Nutvėrę jie nuvedė jį į Areopagą[p],
sakydami: „Ar galime sužinoti, kas yra tas naujas
mokslas, kurį tu skelbi? 20 Nes kažką keista ⌜girdi iš
tavęs mūsų ausys⌝[q]. Taigi norime žinoti, ką tai reiškia“.
21 Visi atėniečiai ir ten gyveną svetimšaliai niekam kitam
nepraleisdavo laiko, kaip tik tam, kad ką visai nauja
pasakytų ar išgirstų.

Pauliaus kalba Atėnuose

22 Atsistojęs Areopago viduryje, Paulius tarė:
„Atėniečiai, matau, kad jūs kiekvienu požiūriu esate
nepaprastai religingi. 23 Nes vaikščiodamas po [miestą] ir
apžiūrėdamas jūsų garbinamus daiktus, radau ir aukurą
su įrašu: ‚Nepažįstamam Dievui’. Taigi, ką nepažindami
garbinate, tą aš jums skelbiu. 24 Dievas, kuris padarė
pasaulį ir visa, kas yra jame, jis, būdamas dangaus ir

---

[n] **17,18** Lit. sėklų lesėjas (t.y. mokslo likučių rinkėjas, diletantas)

[o] **17,18** Nutylėtas sakinio pagrindas: jei galėtų ką pasakyti

[p] **17,19** T.y. vyriausiąją Atėnų miesto tarybą, gavusią savo vardą nuo Areopago (t.y. Areso kalvos), kur ji posėdžiaudavo

[q] **17,20** Lit. įneši į mūsų ausis

žemės Viešpats, negyvena žmonių rankomis padarytose
šventyklose [25] ir nėra aptarnaujamas žmonių rankomis,
lyg kad jam dar ko reikėtų, [nes] jis juk pats visiems
teikia gyvybę, kvėpavimą ir viską. [26] Jis padarė iš vieno
[žmogaus[r]] kiekvieną žmonių tautą, kad jie gyventų
visame žemės paviršiuje, nustatęs paskirtus laikus ir jų
gyvenamos vietos ribas, [27] kad jie ieškotų Dievo su viltim
jį apčiuopomis rasti, nors jis yra netoli nuo kiekvieno iš
mūsų, [28] nes ‚jame gyvename, judame ir būvame’, kaip
ir kai kurie jūsų poetai yra pasakę: ‚Mes juk esame kilę
iš jo’. [29] Taigi, būdami kilę iš Dievo, neturime manyti,
kad Dievybė panaši į auksą ar sidabrą, ar akmenį, į
žmogaus meno ir vaizduotės sukurtą atvaizdą. [30] Taigi
Dievas, nekreipęs dėmesio į nežinojimo laikus, dabar
įsako visiems žmonėms visur atgailauti, [31] nes nustatė
dieną, kai jis teisingai teis pasaulį per Vyrą, kurį jis
paskyrė. Jis tai garantavo visiems, prikeldamas jį iš
numirusių“. [32] Išgirdę apie mirusių prisikėlimą, vieni
ėmė šaipytis, o kiti tarė: „Tavęs pasiklausysime apie tai
kitą kartą“. [33] Taip Paulius ⌜juos paliko⌝[s]. [34] Tačiau kai
kurie vyrai prisidėjo prie jo ir įtikėjo, tarp jų ir Dionizijus
Areopagietis, moteris, vardu Damaris, ir kiti su jais.

Paulius Korinte

18 [1] Paskui, išvykęs iš Atėnų, jis atėjo į Korintą. [2] Čia
rado vieną žydą, vardu Akvilą, kilimo pontietį,
neseniai atvykusį iš Italijos, ir jo žmoną Priskilą, nes
Klaudijus buvo išleidęs įsaką visiems žydams išvykti iš

---

[r] **17,26** Kkr. Mss: kraujo

[s] **17,33** Lit. išėjo iš jų vidurio

Romos. Jis nuėjo pas juos 3 ir, kadangi mokėjo tokį pat
amatą, pasiliko su jais ir darbavosi, nes iš amato jie buvo
palapinių dirbėjai. 4 Kiekvieną šabatą jis vedė pokalbius
sinagogoje ir bandė įtikinti žydus ir graikus. 5 Kai Silas
ir Timotiejus atvyko iš Makedonijos, Paulius visiškai
atsidėjo skelbimui, liudydamas žydams, kad Jėzus yra
Mesijas. 6 Jiems prieštaraujant ir piktžodžiaujant, jis,
nusipurtęs drabužius, jiems tarė: „Jūsų kraujas teateinie
ant jūsų galvų![t] Aš neatsakingas[u]. Nuo dabar eisiu pas
pagonis“. 7 Iš ten pasišalinęs, jis įėjo į namus vieno
Dievo garbintojo, vardu Titijaus Justo, kurio namai buvo
šalia sinagogos. 8 Sinagogos vadovas Krispas su visais
savo namiškiais įtikėjo Viešpatį, ir daugelis korintiečių
klausydamiesi tikėjo ir buvo krikštijami. 9 Viešpats naktį
regėjime pasakė Pauliui: „Nebijok, bet kalbėk ir netylėk,
10 nes aš esu su tavim! Ir niekas nesikėsins tau pakenkti,
nes aš turiu daug žmonių šitame mieste“. 11 Tad jis ten
pasiliko metus ir šešis mėnesius, mokydamas tarp jų
Dievo žodžio. 12 Galionui esant Achajos prokonsuliu,
žydai visi kaip vienas sukilo prieš Paulių ir nuvedė jį prieš
teismo kėdę, 13 sakydami: „Šitas [vyras] įtikina žmones
garbinti Dievą įstatymui priešingu būdu“. 14 Pauliui
besiruošiant prabilti[v], Galionas tarė žydams: „O žydai! Jei
tai būtų kokia piktadarybė ar pikta apgavystė, man būtų
protinga priimti jūsų skundą. 15 Bet jei tai yra klausimai
apie mokslą, vardus ir jūsų pačių įstatymą, spręskite
patys! Aš nenoriu būti tokių dalykų teisėjas“. 16 Ir juos

---

[t] **18,6** T.y. jei žūsite, tai dėl jūsų pačių kaltės

[u] **18,6** Lit. esu nesuteptas

[v] **18,14** Lit. atverti burną

nuvarė nuo teismo kėdės. 17 Tada jie visi, sugriebę
sinagogos vadovą Susteną, ėmė jį plakti priešais teismo
kėdę. O Galionas visai nekreipė į tai dėmesio.

Paulius sugrįžta į Antiochiją

18 Paulius dar daug dienų ten pasiliko. Atsisveikinęs su
broliais, jis plaukė į Siriją, ir su juo – Priskila bei Akvilas.
Kenchrėse jis buvo nusikirpdinęs galvą, nes buvo davęs
įžadą. 19 Jie atvyko į Efezą, ir jis ten juos paliko. O
pats, užėjęs į sinagogą, vedė pokalbius su žydais. 20 Bet
kai jie prašė [jį] pasilikti ilgesnį laiką, jis nesutiko.
21 Atsisveikinęs ir pasakęs: „Aš vėl, jei Dievas norės,
sugrįšiu pas jus“, išplaukė iš Efezo. 22 Atvykęs į Cezarėją,
jis patraukė aukštyn ir pasveikino bendruomenę[w]; paskui
nuėjo žemyn į Antiochiją.

Trečiosios kelionės pradžia

23 Kurį laiką ten išbuvęs, jis išvyko ir ėjo iš vietos į
vietą per visą Galatijos šalį ir Frygiją, stiprindamas visus
mokinius.

Apolas Efeze ir Korinte

24 Vienas žydas, vardu Apolas, kilimo aleksandrietis,
mokytas vyras, atvyko į Efezą. Jis gerai mokėjo Raštus.
25 Jis buvo pamokytas Viešpaties kelio ir su degančia
dvasia kalbėjo ir tiksliai mokė, kas buvo atsitikę Jėzui,
nors žinojo tik Jono krikštą. 26 Jis pradėjo drąsiai skelbti
sinagogoje. Jo pasiklausę, Priskila ir Akvilas jį paėmė
pas save ir jam tiksliau išaiškino Viešpaties kelią. 27 Jam

---

[w] **18,22** T.y. Jeruzalės bendruomenę

norint perplaukti į Achają, broliai, [jį] paskatinę, parašė
mokiniams, kad jį priimtų. Atvykęs jis ⌜per [Dievo]
malonę daug padėjo įtikėjusiems⌝[x], 28 nes jis smarkiai
sukirsdavo žydus, viešai įrodydamas su Raštų pagalba,
kad Jėzus yra Mesijas.

Paulius Efeze

Paulius ir dvylika mokinių

19 1 Apolui esant Korinte, Paulius, perėjęs aukštumas,
atvyko į Efezą. Ten rado kelis mokinius 2 ir juos
paklausė: „Ar įtikėję gavote Šventąją Dvasią?“ Jie jam
atsakė: „Ne, mes net negirdėjome, kad yra Šventoji
Dvasia“. 3 Jis paklausė: „Tai kokiu krikštu buvote
pakrikštyti?“ Jie atsakė: „Jono krikštu“. 4 Paulius tarė:
„Jonas krikštijo atgailos krikštu, sakydamas žmonėms,
kad jie tikėtų tą, kuris po jo ateisiąs, tai yra Jėzų“. 5 Tai
išgirdę, jie buvo pakrikštyti Viešpaties Jėzaus vardan.
6 Pauliui uždėjus ant jų rankas, Šventoji Dvasia atėjo ant
jų, ir jie kalbėjo kalbomis ir pranašavo. 7 Iš viso jų buvo
kokie dvylika vyrų.

Paulius veda pokalbius Tirano paskaitų salėje

8 Įėjęs į sinagogą, jis tris mėnesius drąsiai kalbėjo,
vesdamas pokalbius ir įtikinėdamas apie Dievo karalystę.
9 O kai kurie ne kurie atkakliai priešinosi ir nenorėjo
tikėti, piktžodžiaudami Keliui bendruomenės akivaizdoje,
jis pasitraukė nuo jų ir atskyrė mokinius, kasdien
vesdamas pokalbius Tirano paskaitų salėje. 10 Tai truko

---

[x] **18,27** Arba: daug padėjo tiems, kurie buvo įtikėję per [Dievo] malonę

dvejus metus, ir visi Azijos gyventojai – tiek žydai, tiek
graikai – išgirdo Viešpaties žodį.

Skevo sūnūs

11 Pauliaus rankomis Dievas darė nepaprastai galingus
darbus – 12 tokius, kad net skepetas ar prijuostės nuo jo
kūno nunešdavo ligoniams, ir ligos palikdavo juos ir
piktosios dvasios išeidavo. 13 Taip pat kai kurie keliaują
žydų egzorcistai bandė ant piktųjų dvasių apsėstųjų ištarti
Viešpaties Jėzaus vardą, sakydami: „Aš primygtinai
jums įsakau Jėzumi, kurį skelbia Paulius!“ 14 Tai darė
vieno žydo Skevo, vyriausio kunigo, septyni sūnūs.
15 Bet piktoji dvasia jiems atsakė: „Jėzų pažįstu ir Paulių
žinau, o kas jūs esate?“ 16 Tada žmogus, kuriame buvo
piktoji dvasia, šoko ant jų ir visus[y] įveikė. Jis taip juos
apgalėjo, kad jie nuogi ir sužeisti išbėgo iš anų namų.
17 Tai sužinojo visi žydai ir graikai, gyveną Efeze. Juos
visus apėmė baimė, o Viešpaties Jėzaus vardas buvo
aukštinamas. 18 Daug įtikėjusiųjų ateidavo, išpažindami ir
atskleisdami savo magiškas praktikas. 19 Didelis skaičius
tų, kurie praktikavo magiją, sunešę knygas, jas degino
visiems matant. Jie apskaičiavo jų vertę ir rado ją esant
penkiasdešimt tūkstančių sidabro drachmų. 20 Taip
⌜galingai Viešpaties⌝[z] žodis plito ir stiprėjo.

---

[y] **19,16** Arba: abu (t.y. du egzorcistus)

[z] **19,20** Arba: Viešpaties galia

PAULIAUS SUMANYMAS APLANKYTI ROMĄ IR KELIONĖ Į JĄ

(19, 21–28, 31)

Pauliaus ateities planai

21 Po tų įvykių Paulius nusprendė pereiti Makedoniją
bei Achają ir keliauti į Jeruzalę. 22 Pasiuntęs į Makedoniją
du iš savo padėjėjų, Timotiejų ir Erastą, jis pats kurį laiką
pasiliko Azijoje.

Maištas Efeze

23 Maždaug tuo metu kilo nemažas sąmyšis dėl
Kelio. 24 Vienas vyras, vardu Demetrijus, sidabrakalys,
kuris gamindavo sidabrines Artemidės šventyklėles,
parūpindavo amatininkams nemaža pelno. 25 Surinkęs
juos ir tokio pat verslo darbininkus, jis tarė: „Vyrai,
jūs žinote, kad nuo šito verslo priklauso mūsų gerovė.
26 Bet jūs matote ir girdite, kad šitas Paulius ne tik Efezo,
bet kone visos Azijos didelį žmonių skaičių įtikino ir
patraukė į save, sakydamas: ‚Tie ne dievai, kuriuos rankos
padaro'. 27 Gresia pavojus, kad ne tik ta mūsų verslo
šaka gali įgyti blogą vardą, bet kad ir didžiosios deivės
Artemidės šventykla bus paniekinta ir ji pati[a], kurią
garbina visa Azija ir pasaulis, neteks[b] savo didybės".
28 Tai išgirdę ir įnirtę, jie ėmė šaukti: „Didi efeziečių
Artemidė!" 29 Miestas pasidarė pilnas sąmyšio. Visi kaip
vienas jie veržėsi į teatrą, pasigriebę makedoniečius Gajų

---

[a] **19,27** T.y. Artemidė

[b] **19,27** Lit. bus nuversta nuo

ir Aristarchą, Pauliaus bendrakeleivius. [30] O kai Paulius
norėjo įeiti į minią, mokiniai jam neleido. [31] Taip pat
kai kurie jam draugiškai nusiteikę aziarchai[c] pasiuntė
jam žinią ir prašė, kad jis neišdrįstų eiti į teatrą. [32] Taigi
vieni šaukė šį, kiti tą, nes susirinkimas buvo sumišęs, ir
dauguma nežinojo, dėl ko jie buvo susiėję. [33] Kai kurie iš
minios davė nurodymų Aleksandrui, žydams jį stumiant
į priekį. Mostelėjęs ranka, Aleksandras norėjo pasakyti
miniai apsigynimo kalbą. [34] Bet kai jie atpažino, kad
jis žydas, iš visų pakilo vienas balsas, ir jie šaukė apie
dvi valandas: „Didi efeziečių Artemidė!“ [35] Nuraminęs
minią, miesto raštininkas tarė: „Efeziečiai, kas gi yra toks
žmogus, kuris nežino, kad efeziečių miestas yra didžiosios
Artemidės šventyklos ir iš dangaus nukritusio atvaizdo
saugotojas? [36] Taigi, kadangi to negalima paneigti, jūs
turite būti ramūs ir nedaryti nieko neapgalvoto. [37] Mat
jūs atvedėte šituos vyrus[d], nors jie nėra nei šventyklos
plėšikai, nei mūsų deivės piktžodžiautojai. [38] Tad, jei
Demetrijus ir jo amato bendrai turi prieš ką nors skundą,
tam yra teismo dienos ir prokonsuliai; jie teskundžia
vienas kitą. [39] O jei turite kokį ˹toliau siekiantį˺[e] reikalą,
tai turi būti nuspręsta teisėtame susirinkime. [40] Juk
mums net gresia pavojus, kad galime būti apskųsti dėl
šiandieninio maišto, kadangi nėra jokios priežasties,
kuria galėtume pateisinti šitą maištingą susibūrimą“. Tai
pasakęs, jis paleido susirinkimą.

---

[c] **19,31** Taip buvo vadinami Mažosios Azijos miestų valdininkai, kurie prižiūrėdavo ciesoriaus kultą ir rengdavo su juo susijusius žaidimus.

[d] **19,37** kaip apkaltintus

[e] **19,39** Kt. Mss: kitą

Paulius aplanko Makedoniją ir Graikiją

20 1 Sąmyšiui paliovus, Paulius, pasikvietęs mokinius
ir juos padrąsinęs, atsisveikino ir iškeliavo į
Makedoniją. 2 Perėjęs per anas sritis ir daugeliu žodžių
juos[f] padrąsinęs, jis atvyko į Graikiją. 3 Ten jis praleido
tris mėnesius. Kai prieš jį, besirengiantį išplaukti į
Siriją, žydai ruošė sąmokslą, jis nusprendė grįžti per
Makedoniją. 4 Jį lydėjo berėjietis Sopatras, Piro sūnus, iš
tesalonikiečių – Aristarchas ir Sekundas, derbietis Gajus
ir Timotiejus, azijiečiai Tichikas ir Trofimas. 5 Šitie,
anksčiau išvykę, laukė mūsų Troadoje, 6 o mes, praėjus
Neraugintos duonos dienoms, išplaukėme iš Filipų ir per
penkias dienas atvykome pas juos į Troadą, kur išbuvome
septynias dienas.

Paulius Troadoje

7 Pirmąją savaitės dieną, mums susirinkus duonos laužti,
Paulius jiems pamokslavo ir, kadangi kitą dieną ketino
išvykti, pratęsė kalbą iki vidurnakčio. 8 Aukštutiniame
kambaryje, kur buvome susirinkę, buvo daug žiburių.
9 Vienas jaunuolis, vardu Eutichas, sėdėjo ant palangės
ir, Pauliui vis dar ilgiau kalbant, kietai įmigo. Miego
įveiktas, jis nukrito iš trečiojo aukšto ir buvo pakeltas
negyvas. 10 Nulipęs Paulius metėsi ant jo ir, jį apglėbęs,
tarė: „Nekelkite triukšmo, nes jo gyvybė yra jame!“
11 Paskui užlipęs jis laužė duoną ir valgė, ir dar ilgai, iki
aušros, jiems kalbėjęs, išvyko. 12 Jie atvedė vaikiną gyvą
ir buvo nepaprastai paguosti.

---

[f] **20,2** T.y. mokinius

Kelionė į Miletą

[13] Anksčiau nuėję į laivą, mes išplaukėme į Asą, kad iš
ten paimtume Paulių laivan, nes taip jis buvo patvarkęs,
pats norėdamas eiti sausuma[g]. [14] Kai jis susitiko su mumis
Ase, mes, jį paėmę į laivą, atvykome į Mitilėnę. [15] Iš ten
išplaukę, kitą dieną atvykome ties Chiju, o dar kitą dieną
perplaukėme į Samą. Dieną vėliau atvykome į Miletą.
[16] Mat Paulius buvo nusprendęs praplaukti Efezą, kad
neturėtų praleisti laiko Azijoje, nes skubėjo, norėdamas,
jei jam tai būtų galima, Sekminių dieną būti Jeruzalėje.

Paulius kalba Efezo vyresniesiems

[17] Iš Mileto jis pasiuntė [žinią] į Efezą ir pasikvietė
bendruomenės vyresniuosius. [18] Kai jie atėjo pas jį, jis
jiems tarė: „Jūs žinote, kaip aš nuo pirmosios dienos,
kurią įžengiau į Aziją, visą laiką elgiausi pas jus,
[19] tarnaudamas Viešpačiui su visu nuolankumu, su
ašaromis ir išbandymais, ⌜kuriuos iškentėjau⌝[h] per žydų
sąmokslus; [20] kaip nevengiau nieko iš to, kas naudinga,
jums paskelbti ir jus pamokyti viešai ir po namus,
[21] pareikšdamas[i] tiek žydams, tiek graikams, kad jie
atgailaudami turi gręžtis į Dievą ir tikėti mūsų Viešpatį
Jėzų. [22] Ir štai dabar aš, Dvasios sukaustytas, vykstu į
Jeruzalę, nežinodamas, kas man joje atsitiks. [23] Tik tiek
žinau, kad Šventoji Dvasia kiekviename mieste man

---

[g] **20,13** Arba: pėsčias

[h] **20,19** Lit. man atsitikusiais

[i] **20,21** Lit. liudydamas

pareiškia[j], jog manęs laukia pančiai ir vargai. 24 Tačiau
aš nebranginu savo gyvybės, kad galėčiau užbaigti savo
bėgynes ir tarnystę, kurią gavau iš Viešpaties Jėzaus:
paliudyti Dievo malonės gerąją naujieną. 25 Ir štai dabar
aš žinau, kad jau nebematysite mano veido jūs visi,
kuriuos apėjau, skelbdamas karalystę. 26 Todėl šiandien
jums pareiškiu, kad esu neatsakingas už [jūsų] visų
kraują[k], 27 nes nevengiau jums paskelbti visos Dievo
valios. 28 Žiūrėkite savęs ir visos kaimenės, kurioje
Šventoji Dvasia jus paskyrė prievaizdais, kad ganytumėte
Dievo bendruomenę, kurią jis įsigijo savojo [Sūnaus]
krauju. 29 Aš žinau, kad, man išvykus, įsibraus pas jus
žiaurių vilkų, nesigailinčių kaimenės. 30 Net iš jūsų
pačių kelsis vyrų, ⌜iškraipančių tiesą⌝[l], kad patrauktų
mokinius paskui save. 31 Todėl budėkite, atsimindami,
kad per trejus metus, naktį ir dieną, nesilioviau su
ašaromis kiekvieną atskirai įspėjęs. 32 O dabar patikiu jus
Viešpačiui ir jo malonės žodžiui, galinčiam jus statyti ir
jums suteikti veldinį tarp visų pašvęstųjų. 33 Negeidžiau
nė vieno [asmens] sidabro, nei aukso, nei apdaro. 34 Jūs
patys žinote, kad šitos rankos tarnavo mano reikalams ir
mano palydovams. 35 Kiekviena proga jums parodžiau,
kad, šitaip dirbant, reikia padėti silpniesiems ir atsiminti
Viešpaties Jėzaus žodžius, nes jis pasakė: ‚Laimingiau
duoti negu imti'". 36 Tai pasakęs, jis atsiklaupė ir su jais
visais pasimeldė. 37 Visi graudžiai pravirko ir, apsikabinę
Pauliaus kaklą, jį bučiavo, 38 labiausiai liūdėdami dėl jo

---

[j]**20,23** Lit. paliudija sakydama
[k]**20,26** T.y. būsiu nekaltas, jei kas iš jūsų prarastų amžiną gyvenimą
[l]**20,30** Lit. kalbančių iškreiptus dalykus

pasakyto žodžio, kad nebematysią jo veido. Jie palydėjo
jį į laivą.

Iš Mileto į Tyrą

21 [1] Nuo jų atsiskyrę[m] ir išplaukę į jūrą, mes plaukėme
tiesia kryptim ir atvykome į Kosą, kitą dieną į
Rodą ir iš ten į Patarą. [2] Radę laivą, plaukiantį skersai
į Fenikiją, įlipome ir išplaukėme. [3] Pamatę Kiprą ir jį
palikę kairėje, plaukėme į Siriją ir įplaukėme į Tyrą,
nes ten laivas turėjo iškrauti krovinį. [4] Suradę mokinių,
ten pasilikome septynias dienas. Jie kalbėjo Pauliui
per Dvasią nevykti į Jeruzalę. [5] Mūsų dienoms praėjus,
išvykome ir keliavome. Jie visi su žmonomis ir vaikais
mus palydėjo iki užmiesčio. Pajūryje atsiklaupę ir
pasimeldę, [6] atsisveikinome. Mes įlipome į laivą, o jie
sugrįžo namo.

Iš Tyro į Cezarėją

[7] ⌜Mes toliau plaukėme iš Tyro ir⌝[n] atvykome į
Ptolemaidą. Pasveikinę brolius, pasilikome pas juos vieną
dieną. [8] Kitą dieną iškeliavę atvykome į Cezarėją. Įėję į
namus evangelisto Pilypo, kuris buvo vienas iš Septynių,
pasilikome pas jį. [9] Jis turėjo keturias netekėjusias
dukteris, kurios buvo pranašės. [10] Mums pasilikus daugiau
dienų, atvyko vienas pranašas iš Judėjos, vardu Agabas.
[11] Atėjęs pas mus ir paėmęs Povilo juostą, jis susirišo
kojas bei rankas ir tarė: „Taip sako Šventoji Dvasia: ‚Tą
vyrą, kurio šita juosta, šitaip žydai suriš Jeruzalėje ir

---

[m]**21,1** Lit. atsiplėšę (nuo jų apsikabinimų)

[n]**21,7** Arba: Baigę plaukti iš Tyro, mes

perduos į pagonių rankas’“. [12] Kai tai išgirdome, mes ir
vietiniai maldavome, kad jis neitų aukštyn į Jeruzalę.
[13] Tada Paulius atsakė: „Ką darote, verkdami ir gildydami
man širdį? Aš juk esu pasiruošęs ne tik būti supančiotas,
bet ir mirti Jeruzalėje dėl Viešpaties Jėzaus vardo“.
[14] Kadangi jis nesidavė perkalbamas, nutilome pasakę:
„Tebūnie Viešpaties valia!“

Paulius atvyksta į Jeruzalę

[15] Toms dienoms praėjus, susiruošę kelionėn, traukėme
aukštyn į Jeruzalę. [16] Su mumis kartu ėjo ir kai kurie
mokiniai iš Cezarėjos ir mus nuvedė pas kiprietį
Mnasoną, ˹seniai įtikėjusį˺[o] mokinį, kad pas jį viešėtume.

Paulius aplanko Jokūbą ir bendruomenės vyresniuosius

[17] Kai atvykome į Jeruzalę, broliai džiaugsmingai mus
priėmė. [18] Kitą dieną Paulius su mumis užėjo pas Jokūbą;
suėjo ir visi vyresnieji. [19] Juos pasveikinęs, jis smulkiai
išpasakojo, ką Dievas per jo tarnystę buvo nuveikęs tarp
pagonių. [20] Tai išgirdę, jie garbino Dievą ir jam tarė:
„Matai, broli, kiek tūkstančių yra įtikėjusių tarp žydų,
ir jie visi yra uolūs įstatymo šalininkai. [21] Bet jiems
pranešta apie tave, kad tu visus tarp pagonių gyvenančius
žydus mokąs atsimesti nuo Mozės, sakydamas, kad jie
neturį apipjaustyti vaikų, nei laikytis papročių. [22] ką tad
daryti? Tikrai jie išgirs, kad esi atvykęs. [23] Tad daryk, ką
tau sakome. Mes turime keturis vyrus, davusius įžadą.
[24] Juos paimk su savim, atlik su jais apsivalymo apeigas

---

[o]**21,16** Arba: pradžioje įtikėjusį; lit. senybinį

ir apmokėk jų išlaidas, kad jie galėtų apsikirpdinti galvą.
Tada visi žinos, kad netiesa, kas jiems apie tave pranešta,
bet kad ir tu pats korektiškai elgiesi, laikydamasis
įstatymo. [25] O dėl įtikėjusių pagonių, mes laišku
pranešėme savo nutarimą, kad jie saugotųsi stabams
paaukotos mėsos, kraujo, pasmaugto ir paleistuvystės“.
[26] Tada Paulius, paėmęs tuos vyrus su savim, kitą dieną
su jais atliko apsivalymo apeigas. Jis įėjo į šventovę ir
pranešė, kada iš jų bus paaukota auka.

Maištas šventovėje

[27] O kai septynios dienos buvo beveik suėjusios, Azijos
žydai, jį pastebėję šventovėje, sukurstė visą minią ir
jį nutvėrė, [28] šaukdami: „Izraeliai, gelbėkite! Šitas yra
vyras, kuris visus visur moko prieš tautą, įstatymą ir
šitą vietą. Be to, jis ir graikus įvedė į šventovę ir suteršė
šitą šventą vietą“. [29] Mat jie anksčiau buvo matę efezietį
Trofimą mieste su juo ir manė, kad Povilas jį įvedęs į
šventovę. [30] Sujudo visas miestas, ir subėgo žmonės.
Suėmę Paulių, jie vilko jį lauk iš šventovės, ir tuoj pat
buvo užrakintos durys.

Romėnai išgelbsti Paulių

[31] Jiems mėginant jį užmušti, kohortos[p] tribūną[q] pasiekė
žinia: „Visoje Jeruzalėje kyla sąmyšis“. [32] Pasiėmęs
kareivių ir šimtininkų, jis tuojau nubėgo pas juos. Pamatę
tribūną ir kareivius, jie liovėsi mušę Paulių. [33] Tada

---

[p] **21,31** T.y. romėnų kariuomenės vieneto, susidarančio iš 600 kareivių

[q] **21,31** Lit. tūkstantininką (t.y. romėnų įgulos viršininką, vadovaujantį vienai kohortai)

prisiartinęs tribūnas suėmė jį, įsakė sukaustyti dviem
grandinėmis ir klausinėjo, kas jis esąs ir ką padaręs.
34 Minioje vieni šaukė viena, kiti kita. Negalėdamas
dėl sąmyšio nieko tikro sužinoti, jis įsakė jį nuvesti
į kareivines. 35 Kai jis priėjo prie laiptų, dėl minios
smurtingos grūsties turėjo būti kareivių nešamas, 36 nes
veržėsi iš paskos daugybė žmonių, šaukiančių: „Šalin jį!“

Pauliui leidžiama kreiptis į minią

37 Kai Paulių buvo beįvedą į kareivines, jis tarė tribūnui:
„Ar galiu tau ką pasakyti?“ Šis atsakė: „Graikiškai moki?
38 Tai ar tu nesi tas egiptietis, kuris prieš kurį laiką suruošė
sukilimą ir išvedė į tyrus keturis tūkstančius sikarijų[r]?“
39 Paulius tarė: „Aš esu žydas iš Kilikijos Tarso, ne kokio
nežymaus miesto pilietis. Meldžiu tave, leisk man prabilti
į minią“. 40 Jam leidus, Paulius, atsistojęs ant laiptų,
mostelėjo žmonėms ranka. Pasidarius didelei tylai, jis
prašneko hebrajų kalba:

Pauliaus gynimosi kalba

22 1 „Broliai ir tėvai, pasiklausykite mano gynimosi
kalbos, kuria dabar kreipiuos į jus!“ 2 Išgirdę, kad
jis prašneko hebrajų kalba, jie dar labiau nurimo. Jis tęsė:
3 „Aš esu žydas, gimęs Kilikijos Tarse, bet užaugintas
šitame mieste, išmokytas prie Gamalielio kojų pagal
griežtą protėvių įstatymo aiškinimą. Buvau uolus Dievo
išpažinėjas, kaip jūs visi šiandien esate. 4 Aš šitą Kelią

[r] **21,38** Lit. pasalžudiių. Taip vadinosi kraštutinis žydų tautinės partijos sparnas, kuris savo nariams leido žudyti iš pasalų jų politinius priešus.

mirtinai[s] persekiojau, sukaustydamas ir atiduodamas į
kalėjimus vyrus bei moteris, 5 kaip ir vyriausiasis kunigas
ir visa vyresnybė man gali paliudyti. Iš jų gavęs net
laiškų broliams į Damaską, keliavau į jį, norėdamas ir ten
pabėgusius[t] atvesti į Jeruzalę sukaustytus, kad jie būtų
nubausti. 6 Man keliaujant ir artinantis prie Damasko,
apie vidudienį staiga mane apšvietė skaisti šviesa iš
dangaus. 7 Aš parkritau ant žemės ir išgirdau balsą, man
sakantį: ‚Sauliau, Sauliau, kam mane persekioji?’ 8 Aš
atsakiau: ‚Kas esi, Viešpatie?’ Jis man tarė: ‚Aš esu
Jėzus Nazarietis, kurį tu persekioji’. 9 Mano palydovai,
tiesa, regėjo šviesą, bet negirdėjo balso to, kuris kalbėjo
su manim. 10 Aš tariau: ‚Kas man daryti, Viešpatie?’
Viešpats man tarė: ‚Kelkis, eik į Damaską ir ten tau bus
pasakyta visa, kas tau skirta daryti’. 11 Kai dėl tos šviesos
skaistumo apakau, savo palydovų už rankų vedamas
atėjau į Damaską. 12 Toks Ananijas, įstatymo požiūriu
pamaldus vyras, apie kurį gerai kalbėjo visi ten gyveną
žydai, 13 atėjo pas mane ir, prie manęs atsistojęs, man tarė:
‚Broli Sauliau, ⌜pažvelk aukštyn⌝[u]!’ Aš tą pačią akimirką
pažvelgiau aukštyn į jį. 14 Jis tarė: ‚Mūsų protėvių Dievas
tave išsirinko, kad pažintum jo valią, pamatytum Teisųjį
ir išgirstum balsą iš jo burnos, 15 nes būsi jam liudytoju
visiems žmonėms to, ką esi matęs ir girdėjęs. 16 O
dabar ko delsi? Kelkis, būk pakrikštytas ir nusiplauk
nuodėmes, šaukdamasis jo vardo!’ 17 Sugrįžęs į Jeruzalę
ir melsdamasis šventovėje, aš patekau į ekstazę 18 ir

---

[s]**22,4** T.y. taip, jog tikinčiuosius išduodavau net mirtim nubausti
[t]**22,5** Lit. esančius
[u]**22,13** Gr. žodis reiškia „atgauk regėjimą“ ir „pažvelk aukštyn“.

išvydau jį man sakant: ‚Skubėk ir greit išeik iš Jeruzalės,
nes jie nepriims tavo liudijimo apie mane’. 19 Aš sakiau:
Viešpatie, jie patys žino, kad aš leisdavau įkalinti ir
plakti kiekvienoje sinagogoje tuos, kurie tiki tavimi.
20 Kai tavo liudytojo Stepono kraujas buvo liejamas, aš
pats irgi stovėjau šalia, pritariau ir saugojau jo žudikų
drabužius’. 21 O jis man tarė: ‚Eik, nes aš tave išsiųsiu toli
pas pagonis’“.

Paulius ir tribūnas

22 Jie klausėsi jo, iki jis ištarė tą žodį, ⌜paskui ėmė garsiai
šaukti⌝[v]: „Pašalink tokį nuo žemės! Juk neleistina jam
likti gyvam!“ 23 Jiems rėkiant, mojuojant drabužiais ir
mėtant dulkes į orą, 24 tribūnas įsakė jį įvesti į kareivines
ir paliepė jį plakant iškvosti, kad sužinotų, dėl kokios
priežasties jie taip šaukė prieš jį. 25 O kai jie ištempė
jį, norėdami plakti, Paulius tarė [šalia] stovinčiam
šimtininkui: „Ar jūs turite teisę plakti Romos pilietį,
dargi nenuteistą?“ 26 Tai išgirdęs šimtininkas nuėjo pas
tribūną ir pranešė, sakydamas: „Ką manai daryti? Juk
šitas žmogus yra Romos pilietis!“ 27 Priėjęs tribūnas
jį paklausė: „Pasakyk man, ar tu esi Romos pilietis?“
Šis atsakė: „Taip“. 28 Tribūnas atsiliepė: „Aš įsigijau
šitą pilietybę už didelę pinigų sumą“. Paulius tarė: „O
aš jau esu gimęs pilietis“. 29 Tad tuojau atsitraukė nuo
jo tie, kurie rengėsi jį tardyti. Tribūnas irgi išsigando
sužinojęs, kad jis Romos pilietis, ir todėl, kad buvo leidęs
jį sukaustyti.

---

[v] **22,22** Lit. ir pakėlė savo balsą, sakydami

Paulius aiškinasi sinedrionui

30 Rytojaus dieną, norėdamas sužinoti ką tikra apie tai,
kuo jis žydų kaltinamas, jis paleido jį ir įsakė susirinkti
vyriausiesiems kunigams bei visam sinedrionui. Nuvedęs
Paulių žemyn, jis pastatė jį prieš juos.
23 1 Įdėmiai žiūrėdamas į sinedrioną, Paulius tarė:
„Broliai, aš iki šios dienos su visai gryna sąžine
elgiaus Dievo akyse“. 2 Vyriausiasis kunigas Hananijas
įsakė šalia jo stovintiems suduoti jam per burną. 3 Tada
Paulius jam tarė: „Dievas tau suduos, tu pabaltinta
siena! Tu čia sėdi, kad mane teistum pagal įstatymą,
bet priešingai įstatymui įsakai mane mušti?“ 4 Šalia
stovintieji tarė: „Drįsti įžeisti vyriausiąjį Dievo kunigą?“
5 Paulius tarė: ‚Broliai, nežinojau, kad jis yra vyriausiasis
kunigas. Juk parašyta: ‚Nepiktžodžiauk savo tautos
valdovui!’“ 6 Paulius, žinodamas, kad viena dalis susidarė
iš sadukiejų, o kita – iš fariziejų, sinedrione šaukė:
„Broliai, aš esu fariziejus, fariziejų sūnus! ˹Dėl mirusių
prisikėlimo vilties˺[w] aš teisiamas!“ 7 Jam tai pasakius,
kilo ginčas tarp fariziejų ir sadukiejų, ir susirinkimas
suskilo. 8 Mat sadukiejai sako, kad nesą nei prisikėlimo,
nei angelo, nei dvasios, o fariziejai visa tai pripažįsta.
9 Kilo garsus šauksmas: kai kurie fariziejų partijos Rašto
žinovai atsistoję smarkiai ginčijosi, sakydami: „Mes
nerandame nieko blogo šitame žmoguje. Kas, jei su juo
kalbėjo dvasia ar angelas?“ 10 Kilus aštriam susikirtimui,
tribūnas, pabūgęs, kad jie nesudraskytų Pauliaus, įsakė
kareivių daliniui nueiti žemyn, išplėšti jį iš jų ir nuvesti į

---

[w] **23,6** Lit. dėl vilties ir mirusių prisikėlimo

kareivines. 11 Kitą naktį Viešpats atsistojo prie jo ir tarė:
„Būk drąsus, nes, kaip paliudijai mane Jeruzalėje, taip tu
turi paliudyti ir Romoje!“

Sąmokslas nužudyti Paulių

12 Dienai išaušus, žydai susimokė ir prasikeikė[x],
sakydami, kad nei valgysią, nei gersią, iki užmušią
Paulių. 13 O tokių, kurie padarė tą sąmokslą, buvo
daugiau nei keturios dešimtys [vyrų]. 14 Nuėję pas
vyriausiuosius kunigus ir vyresniuosius, jie tarė:
„Prasikeikdami prisiekėme nieko neparagauti, iki
užmušime Paulių. 15 Taigi dabar jūs su sinedrionu
praneškite tribūnui, kad leistų jį atvesti žemyn pas jus,
tartum norinčius nuodugniau ištirti jo dalyką. O mes,
jam dar neprisiartinus[y], esame pasiruošę jį nužudyti“.
16 Pauliaus seserėnas, išgirdęs apie tą pasalą, atėjo,
įėjo į kareivines ir pranešė Pauliui. 17 Pasišaukęs vieną
šimtininką, Paulius tarė: „Šitą jaunikaitį nuvesk pas
tribūną. Jis turi jam ką pranešti“. 18 Taigi, jį pasiėmęs,
jis nuvedė pas tribūną ir tarė: „Kalinys Paulius mane
pasišaukė ir paprašė šitą jaunuolį atvesti pas tave. Jis turįs
tau ką pasakyti“. 19 Tribūnas paėmė jį už rankos, paėjo į
šalį ir ėmė klausinėti: „Kas yra tai, ką turi man pranešti?“
20 Jis tarė: „Žydai susitarė prašyti tave, kad rytoj leistum
nuvesti Paulių žemyn į sinedrioną, tarsi norintį ką
nuodugniau iškvosti apie jį. 21 Tad tu nepaklausyk jų, nes
daugiau kaip keturiasdešimt vyrų iš jų tyko jo pasaloje.

---

[x]**23,12** T.y. prisiekė imti ant savęs Dievo prakeikimą, jei neištesėtų savo įžado

[y]**23,15** Būtent: prie jūsų

Jie prasikeikdami prisiekė, kad nei valgysią, nei gersią,
iki jį užmušią. Jau dabar jie yra pasiruošę, laukdami
tavo sutikimo“. 22 Tada tribūnas paleido jaunuolį įsakęs:
„Niekam neprasitark, kad man tai pranešei!“

Tribūnas nugabena Paulių į Cezarėją

23 Paskui, pasišaukęs du šimtininkus, tarė: „Nuo trečios
nakties valandos[z] laikykite parengtyje du šimtus kareivių,
kad jie žygiuotų į Cezarėją, septyniasdešimt raitelių ir du
šimtus ietininkų. 24 Parūpinkite ir gyvulių, kad, užsodinę
Paulių, saugiai nugabentumėte pas valdytoją Feliksą“.
25 Ir jis parašė tokio turinio laišką: 26 „Klaudijus Lisijas
Jo Didenybei Valdytojui Feliksui siunčia sveikinimą.
27 Šitą vyrą, kurį žydai suėmė ir ketino nužudyti, aš,
atėjęs su kareivių daliniu, išgelbėjau, patyręs, kad jis
yra Romos pilietis. 28 Norėdamas sužinoti priežastį, dėl
kurios jie kaltino jį, nuvedžiau jį į jų sinedrioną. 29 Radau
jį kaltinamą dėl jų įstatymo ginčijamų klausimų, bet
nebuvo jokio jam daromo kaltinimo, baustino mirtim ar
įkalinimu. 30 Bet kadangi man pranešta apie įvyksiantį
pasikėsinimą prieš tą vyrą, aš tuoj pat jį siunčiu pas tave,
įsakydamas ir kaltintojams pareikšti tau skundą prieš
jį“. 31 Taigi kareiviai, kaip jiems buvo įsakyta, paėmė
Paulių ir nakčia jį nugabeno į Antipatridą. 32 Kitą dieną,
išleidę raitelius su juo, jie sugrįžo į kareivines. 33 Nuvykę
į Cezarėją ir atidavę laišką valdytojui, jie pristatė jam ir
Paulių. 34 Perskaitęs ir paklausęs, iš kokios provincijos
jis esąs, ir sužinojęs, kad iš Kilikijos, 35 jis tarė: „Aš

---

[z]**23,23** T.y. mūsų laiku nuo devintos valandos vakaro

išklausysiu tavo bylą, kai atvyks ir tavo kaltintojai“. Jis
įsakė jį saugoti Herodo rūmuose.

Žydų vyresnybė apskundžia Paulių Feliksui

24 1 Po penkių dienų atvyko vyriausiasis kunigas
Hananijas su kai kuriais vyresniaisiais ir vienu
advokatu, Tertulu. Jie pareiškė valdytojui skundą prieš
Paulių. 2 Kai šis buvo iškviestas, Tertulas ėmė jį skųsti,
sakydamas: „Kad per tave patiriame didelę ramybę ir kad
tavo rūpesčiu daromi pagerinimai šitai tautai, 3 tai mes,
Jūsų Didenybe Feliksai, visaip ir visur pripažįstame su
didžia padėka. 4 Bet kad tavęs per ilgai nevarginčiau[a],
meldžiu tave trumpai pasiklausyti mūsų su savo įprastu
maloningumu. 5 Mat radome šitą vyrą esant marą, riaušių
kėlėją tarp visų pasaulio žydų ir nazariečių atskalos vadą.
6 Jis net mėgino sutepti šventovę, bet jį suėmėme [ir
norėjome jį nuteisti pagal savąjį įstatymą. 7 Bet priėjęs
tribūnas Lisijas su didele prievarta jį nuvedė iš mūsų
rankų, 8 įsakydamas jo kaltintojams ateiti pas tave.][b] Iš
jo tu pats, klausinėdamas apie visa tai, galėsi sužinoti,
kuo mes jį kaltiname“. 9 Prie puolimo prisidėjo ir žydai,
tvirtindami, kad taip buvę.

Paulius atsako kaltintojams

10 Paulius, kai jam valdytojas pamojo kalbėti, atsakė:
„Žinodamas, kad tu jau daugelį metų esi šitos tautos
teisėjas, drąsiai ginu savo bylą. 11 Tu [lengvai] gali
patikrinti, kad yra ne daugiau kaip dvylika dienų nuo

---

[a]**24,4** Arba: neužgaišinčiau

[b]**24,8** Suskliausto teksto nėra seniausiuose rankraščiuose.

tada, kai užėjau į Jeruzalę [Dievo] garbinti. 12 Jie nerado
manęs su kuo nors ginčijantis ar minią kurstant maištauti
nei šventovėje, nei sinagogose, nei mieste. 13 Jie taip
pat negali tau įrodyti tai, kuo dabar mane kaltina. 14 Bet
tau išpažįstu tai, kad aš tarnauju protėvių Dievui taip,
kaip reikalauja Kelias, kurį jie vadina atskala, tikėdamas
viską, kas sutinka su įstatymu ir parašyta pranašuose,
15 turėdamas Dieve viltį, kurią ir šitie patys priima, kad
bus teisiųjų ir neteisiųjų prisikėlimas. 16 Todėl ir aš pats
visuomet stengiuos turėti nepeiktiną sąžinę prieš Dievą ir
žmones. 17 Po daugelio metų atvykau, norėdamas įteikti
˹labdaros dovanų˺[c] savo tautai ir paaukoti aukų. 18 Man
tai darant, jie rado mane šventovėje atlikusį apsivalymo
apeigas, be minios ir be sąmyšio. 19 Bet kai kurie žydai
iš Azijos – jie turėtų čia būti prieš tave ir kaltinti, jei
ką turėtų prieš mane. 20 Arba šitie patys tepasako, kokį
nusikaltimą jie rado, man stovint prieš sinedrioną,
21 nebent tai buvo tas vienas sakinys, kurį šaukdamas
ištariau, kai stovėjau tarp jų: ‚Dėl mirusiųjų prisikėlimo
aš šiandien teisiamas jūsų akivaizdoje!‘“ 22 Feliksas,
gana tiksliai žinodamas apie tą Kelią, atidėjo jų bylą ir
tarė: „Kai tribūnas Lisijas atvyks, išspręsiu jūsų bylą“.
23 Šimtininkui jis įsakė jį saugoti, tačiau nesuvaržyti ir nė
vienam iš jo savųjų nekliudyti jam patarnauti.

Pauliaus pasimatymai su Feliksu

24 Po kelių dienų atėjo Feliksas su savo žmona Drusila,
kuri buvo žydė. Jis iškvietė Paulių ir klausėsi jo [kalbos]

---

[c] **24,17** Lit. išmaldų (t.y. dovanų Jeruzalės bendruomenės varguoliams sušelpti)

apie tikėjimą Kristumi Jėzumi. 25 Bet jam dėstant
apie teisybę, susilaikymą ir būsimąjį teismą, Feliksas
išsigandęs atsiliepė: „Šį kartą eik sau! Gavęs progą,
tave išsikviesiu“. 26 Tuo pat metu jis dar tikėjosi, kad
Paulius jam duosiąs pinigų. Todėl jis ir dažniau[d], jį
išsikviesdamas, kalbėdavosi su juo. 27 Bet dvejiems
metams praėjus, Felikso įpėdiniu tapo Porcijus Festas.
Norėdamas įsiteikti žydams, Feliksas paliko Povilą kalėti.

Festas aplanko Jeruzalę

25 1 Taigi, atvykęs į provinciją, Festas po trijų dienų
iš Cezarėjos traukė aukštyn į Jeruzalę. 2 Vyriausieji
kunigai ir žydų vadovai įteikė jam skundą prieš Paulių ir
jį maldavo, 3 prašydami malonės ˹Pauliaus nenaudai˺[e],
kad šį iškviestų į Jeruzalę, nes jie ruošėsi iš pasalų jį
nužudyti kelyje. 4 Festas atsakė, kad Paulius saugomas
Cezarėjoje, o jis pats netrukus ˹ten vyksiąs˺[f]. 5 „Taigi jūsų
įžymieji, – jis sakė, – tegul traukia žemyn su manim ir, jei
tas žmogus kuo neteisus, tegul kaltina jį“.

Teisindamasis Festui, Paulius apeliuoja į ciesorių

6 Išbuvęs pas juos ne daugiau kaip aštuonias ar dešimt
dienų, jis nuvyko į Cezarėją. Kitą dieną, atsisėdęs į
teismo kėdę, įsakė atvesti Paulių. 7 Jį pasirodžiusį apspito
iš Jeruzalės atvykę žydai, primesdami jam daug sunkių
kaltinimų, kurių jie neįstengė įrodyti. 8 Paulius gynėsi:
„Aš nesu nei žydų įstatymui, nei šventovei, nei ciesoriui

---

[d] **24,26** Arba: labai dažnai

[e] **25,3** Lit. prieš jį

[f] **25,4** Lit. išvyksiąs (būtent iš Jeruzalės)

kuo nusidėjęs“. 9 Bet Festas, norėdamas parodyti žydams
malonę, atsiliepdamas Pauliui tarė: „Ar nori nukilti į
Jeruzalę ir ten prieš mane būti teisiamas dėl tų dalykų?“
10 Bet Paulius tarė: „Aš stoviu prieš ciesoriaus teismo
kėdę, kur turiu būti teisiamas. Žydams nepadariau jokio
nusikaltimo, kaip ir tu labai gerai žinai. 11 Taigi, jeigu
esu neteisus ir ką mirtim baustino padaręs, neatsisakau
mirti. Bet jei nepagrįsta tai, kuo šitie [vyrai] mane kaltina,
tai niekas negali jiems manęs išduoti. Aš kreipiuos į
ciesorių!“ 12 Tada Festas, pasitaręs su taryba, atsakė:
„Kreipeis į ciesorių – pas ciesorių vyksi!“

Festas pasakoja apie Paulių Agripai II ir Bernikei

13 Kelioms dienoms praėjus, karalius Agripa ir Bernikė
atvyko į Cezarėją Festo pasveikinti. 14 Kai jie ten
buvojo daug dienų, Festas išdėstė karaliui Pauliaus bylą,
sakydamas: „Yra Felikso paliktas vienas kalinys, 15 kurį,
man atvykus į Jeruzalę, apskundė žydų vyriausieji kunigai
ir vyresnieji, reikalaudami jį pasmerkti. 16 Jiems atsakiau,
kad romėnams neįprasta išduoti kokį nors žmogų,
kaltinamajam dar pačiam nesusitikus su skundėjais ir
negavus progos gintis nuo kaltinimo. 17 Taigi, jiems čia
susiėjus, aš, nė kiek neuždelsęs, kitą dieną atsisėdau į
teismo kėdę ir įsakiau atvesti tą vyrą. 18 Aplink jį sustoję
kaltintojai nepateikė jokio kaltinimo piktais darbais,
kokių aš tikėjaus. 19 Jie tik įsileido į kai kuriuos ginčytinus
klausimus apie savąją religiją ir apie kažkokį mirusį Jėzų,
kurį Paulius tvirtino esant gyvą. 20 Nenusimanydamas,
kaip kvosti apie tuos dalykus, klausiau, ar jis norėtų
keliauti į Jeruzalę ir ten būti teisiamas dėl tų dalykų. 21 Bet

kadangi Paulius atsišaukė[g], reikalaudamas jį saugoti Jo Didenybės[h] nusprendimui, tai įsakiau jį saugoti, kol jį pasiųsiu aukščiau[i] pas ciesorių". 22 Agripa tarė Festui: „Aš ir pats norėčiau išgirsti tą žmogų." – „Rytoj, – šis tarė , – tu išgirsi jį".

Paulius ginasi Agripos akivaizdoje

23 Taigi rytojaus dieną, kai Agripa ir Bernikė atėjo su didžia iškilme ir įėjo į audiencijos salę su tribūnais ir miesto įžymiaisiais vyrais, Festui įsakius, buvo atvestas Paulius. 24 Festas tarė: „Karaliau Agripa ir visi vyrai, kurie čia esate su mumis, jūs matote tą vyrą, dėl kurio visa daugybė žydų kreipėsi į mane su prašymu Jeruzalėje ir čia, šaukdami, kad jis neturįs ilgiau gyventi. 25 Bet man paaiškėjo, kad jis nieko mirtim baustino nėra padaręs. O kai jis pats kreipėsi į Jo Didenybę, nusprendžiau jį pasiųsti[j]. 26 Neturiu nieko tikro parašyti apie jį viešpačiui. Todėl leidau jį atvesti prieš jus, ir ypač prieš tave, karaliau Agripa, kad, įvykus tardymui, turėčiau ką parašyti, 27 nes man atrodo neprotinga pasiųsti kalinį, nenurodžius kartu jam daromų kaltinimų".

26 1 Agripa tarė Pauliui: „Tau leidžiama kalbėti už save". Tada Paulius, ištiesęs ranką, pradėjo gynimosi kalbą: 2 „Karaliau Agripa, laikau save laimingu, kad šiandien tavo akivaizdoje galiu gintis nuo viso, kuo esu žydų kaltinamas, 3 ypač todėl, kad tu esi visų žydų

---

[g]**25,21** Būtent į ciesoriaus teismą

[h]**25,21** T.y. ciesoriaus

[i]**25,21** T.y. į aukštesnį teismą, į kurį jis kreipėsi

[j]**25,25** Būtent į Romą

papročių ir ginčytinų klausimų žinovas. Todėl prašau
kantriai manęs pasiklausyti. [4] Visi žydai žino, kaip aš
gyvenau nuo pat jaunystės, nuo pradžios, tarp savo
tautiečių ir [ypač] Jeruzalėje. [5] Jie jau seniai mane pažįsta,
jei tik norėtų paliudyti, kad aš kaip fariziejus gyvenau
laikydamasis griežčiausios mūsų religijos sektos. [6] Dabar
[čia] stoviu teisiamas dėl vilties, kad bus ištesėtas Dievo
mūsų protėviams duotas pažadas. [7] Jo [ištesėjimo] viliasi
sulauksią mūsų dvylika genčių, naktį ir dieną garbinančių
[Dievą]. Dėl tos vilties aš žydų kaltinamas, karaliau!
[8] Kodėl jūs laikote neįtikimu dalyku, kad Dievas prikelia
numirusius? [9] Aš, tiesa, maniau, kad turiu daryti daug
ką priešinga Jėzaus Nazariečio vardui. [10] Tą ir dariau
Jeruzalėje. Gavęs įgaliojimą iš vyriausiųjų kunigų, aš
daug šventųjų uždariau į kalėjimus ir, kai jie buvo
žudomi, balsavau prieš juos. [11] Dažnai kiekvienoje
sinagogoje, juos bausdamas, versdavau piktžodžiauti[k]
ir, nepaprastai siusdamas prieš juos, persekiojau
pasiekdamas net užsienio miestus. [12] Keliaudamas tam
tikslui į Damaską su vyriausiųjų kunigų įgaliojimu
ir pavedimu, [13] vidudienyje išvydau kelyje, karaliau,
dangaus šviesą, skaistesnę už saulę, apšvietusią mane
ir mano bendrakeleivius. [14] Mums visiems nupuolus
ant žemės, išgirdau balsą, man tariantį hebrajų kalba:
‚Sauliau, Sauliau, kam mane persekioji? Skaudu tau
spardyti akstiną!’ [15] Aš paklausiau: ‚Kas esi, Viešpatie?’
Viešpats atsakė: ‚Aš esu Jėzus, kurį tu persekioji. [16] Bet
kelkis ir stokis ant kojų! Nes tam tau pasirodžiau, kad
tave paskirčiau tarnu ir liudytoju tiek to, ką regėjai [apie

---

[k] **26,11** Būtent Jėzui

mane], tiek to, kame tau pasirodysiu, 17 gelbėdamas tave
iš tautiečių ir pagonių, pas kuriuos aš tave siunčiu 18 jų
akių atverti, jų atgręžti nuo tamsos į šviesą ir nuo šėtono
valdžios į Dievą, kad jie gautų nuodėmių atleidimą
ir veldinį tarp pašventintųjų per tikėjimą manimi’.
19 Tad, karaliau Agripa, nebuvau neklusnus dangiškajam
regėjimui, 20 bet skelbiau pirmučiausia damaskiečiams,
paskui jeruzaliečiams ir [žmonėms] po visą Judėjos
šalį, taip pat pagonims, kad jie atgailautų ir gręžtųsi į
Dievą, darydami atgailai tinkamus darbus. 21 Dėl tos
priežasties žydai, mane suėmę šventykloje, mėgino
nužudyti. 22 Taigi iki šios dienos, gavęs pagalbos iš
Dievo, aš stoviu liudydamas ir mažam, ir dideliam, nieko
kita nesakydamas, tik tai, ką pranašai ir Mozė kalbėjo
įvyksiant: 23 kad Mesijas turįs kentėti ir kad, būdamas
pirmutinis prisikėlęs iš numirusių, paskelbsiąs šviesą tiek
[savo] tautai, tiek ir pagonims“.

Festo, Pauliaus ir Agripos pokalbis

24 Taip jam ginantis, Festas garsiai tarė: „Iš proto eini,
Pauliau! Didelis mokytumas tave veda iš proto!“ 25 Bet
Paulius tarė: „Aš neinu iš proto, Jūsų Didenybe Festai,
bet sakau tiesos ir sveiko proto žodžius. 26 Tuos dalykus
juk žino karalius, ir jam drąsiai kalbu. Mat esu tikras,
kad niekas iš tų dalykų nėra jo nepastebėtas, nes tai nėra
įvykę užkampyje. 27 Ar, karaliau Agripa, tiki pranašais?
Žinau, kad tiki“. 28 Agripa tarė Pauliui: „Per trumpą
laiką tu mėgini įtikinti mane ˹[ir] padaryti [iš manęs]˺[1]
krikščionį!“ 29 Paulius atsakė: „Norėčiau melstis Dievui,

---

[1]**26,28** Arba: dėtis krikščionimi

kad ar per trumpą, ar per ilgą laiką ne tik tu, bet ir visi,
kurie šiandien manęs klausosi, taptų tokie, koks aš esu,
tik be šitų grandinių!“

Karalius ir valdytojas pripažįsta Paulių esant nekaltą

30 Tada atsistojo karalius, valdytojas, Bernikė bei
sėdintieji su jais 31 ir pasitraukę kalbėjo vienas kitam:
„Šitas žmogus nedaro nieko baustino mirtim ar
įkalinimu“. 32 Agripa tarė Festui: „Šitą žmogų būtų buvę
galima paleisti, jei jis nebūtų kreipęsis į ciesorių“.

Paulius keliauja jūra į Romą

27 1 Kai buvo nuspręsta, kad mes turime išplaukti
į Italiją, Paulių ir kelis kitus kalinius perdavė
Augustinės kohortos šimtininkui, vardu Julijui. 2 Įlipę
į Adramatijos laivą, besirengiantį plaukti į palei
Aziją esančius uostus, išplaukėme. Su mumis buvo
makedonietis Aristarchas iš Tesalonikos. 3 Kitą dieną
įplaukėme į Sidoną, ir, kadangi Julijus draugiškai
elgėsi su Pauliumi, jam leido nueiti pas draugus, kad
tie jį aprūpintų. 4 Iš ten išplaukę, mes buriavome Kipro
užuovėja, nes vėjai buvo priešiniai. 5 Perplaukę atvirą
jūrą palei Kilikiją ir Pamfiliją, atvykome į Lykijos Myrą.
6 Ten šimtininkas rado Aleksandrijos laivą, plaukiantį
į Italiją, ir mus persodino į jį. 7 Daug dienų pamažu
plaukėme ir vargais negalais atvykome ties Knidu.
Kadangi vėjas neleido [stumtis] į priekį, įplaukėme
į Kretos užuovėją ties Salmona. 8 Vargingai palei ją
plaukdami, atvykome į vieną vietą, vadinamą Puikiuoju
Uostu; arti jo buvo Lasėjos miestas. 9 Kadangi daug laiko
buvo praslinkę ir laivavimas jau buvo pavojingas, nes

jau ir pasninkai buvo praėję, Paulius įspėjinėjo, [10] jiems
sakydamas: „Vyrai, numatau, kad plaukimas bus susijęs
su nuostoliu ir skaudžiu netekimu ne tik krovinio ir laivo,
bet ir mūsų gyvybių“. [11] Bet šimtininkas labiau klausė
vairininko ir laivo savininko negu to, ką Paulius sakė.
[12] Kadangi uostas netiko žiemojimui, daugumas patarė
iš ten išplaukti, jei galėtų kaip nors atvykti į Feniksą,
Kretos uostą, atvirą į pietų vakarus ir šiaurės vakarus, ir
ten žiemoti.

Audra jūroje

[13] Papūtus švelniam pietų vėjui, manydami pasieksią
tikslą, jie pakėlė inkarus ir plaukė palei Kretą,
laikydamiesi arti kranto. [14] Bet netrukus atūžė nuo jos
viesulas, vadinamas šiauriaryčiu. [15] Kadangi laivas buvo
[jo] pagautas ir negalėjo [priekigaliu] atsisukti į vėją, mes
[šiam] pasidavę buvome nešami [pavėjui]. [16] Leisdamiesi
vienos salelės, vadinamos Kauda, užuovėja, mes vos ne
vos įstengėme suvaldyti valtį. [17] Ją užkėlę, jie pavartojo
lynus laivui suveržti. Bijodami užplaukti ant Sirtės
seklumų, jie nuleido ˹velkamą inkarą˺[m] ir taip buvo
nešami. [18] Kadangi audra mus smarkiai blaškė, kitą dieną
jie ėmė mesti iš laivo krovinį, [19] o trečiąją dieną savo
rankomis išmetė laivo burių įrangą[n]. [20] Nei saulei, nei
žvaigždėms daugelį dienų nesirodant ir nemažai audrai
gulint ant mūsų, pagaliau ėmė dingti bet kokia mūsų
išsigelbėjimo viltis. [21] Tada, [jiems] ilgai nevalgius[o],

---

[m] **27,17** Lit. prietaisą. Šis terminas gali reikšti ir viršutinę burių įrangą.

[n] **27,19** Turbūt didžiąją rėją (t.y. didįjį horizontalų stiebą, prie kurio yra pritaisytos burės)

[o] **27,21** Arba: nenorėjus valgyti

Paulius, atsistojęs tarp jų, tarė: „Reikėjo, vyrai, manęs
paklausyti, neišplaukti iš Kretos ir taip išvengti šito
nuostolio bei netekimo. 22 O dabar jus raginu nenustoti
drąsos, nes nė vienas iš jūsų nepraras gyvybės, tik
laivas žus. 23 Mat šią naktį atsistojo prie manęs angelas
Dievo, kuriam aš priklausau ir kuriam tarnauju, 24 ir
tarė: ‚Nebijok, Pauliau! Tu turi stotis prieš ciesorių. Ir
štai Dievas yra tau padovanojęs visus, plaukiančius su
tavimi. 25 Todėl, vyrai, būkite drąsūs! Nes tikiu Dievu,
kad bus taip, kaip man pasakyta. 26 Bet mes turime
užplaukti ant kokios nors salos“. 27 Kai, mus nešant per
Adrijos jūrą, atėjo keturioliktoji naktis, apie vidurnaktį
jūrininkai pradėjo spėti kažkokią sausumą artėjant prie jų.
28 Išmatavę gilumą, jie rado dvidešimt jūros sieksnių[p],
o toliau paplaukę ir vėl išmatavę, rado penkiolika
sieksnių. 29 Bijodami kur nors užplaukti ant uolėtų vietų,
jie išmetė iš paskuigalio keturis inkarus ir geidė, kad
išauštų diena. 30 O kai jūrininkai mėgino pabėgti nuo
laivo ir nuleido į jūrą valtį, dėdamiesi norį iš pirmagalio
išmesti inkarus, 31 Paulius tarė šimtininkui ir kareiviams:
„Jei šitie nepasiliks laive, jūs negalėsite būti išgelbėti“.
32 Tada kareiviai nukapojo valtį laikiusias virves ir leido
jai nukristi. 33 Prieš aušrą Paulius ragino visus valgyti[q],
sakydamas: „Šiandien jau keturiolikta diena, kaip laukiate
ir liekate nevalgę, nieko neimdami į burną. 34 Todėl jus
raginu valgyti, nes tai reikalinga jūsų išsigelbėjimui. Mat
nė vienam iš jūsų nė plaukas nuo galvos nepražus“. 35 Tai
pasakęs ir paėmęs duonos, visiems matant padėkojo

---

[p] **27,28** 1 jūros sieksnis (gr. orguia) = 6 pėdoms = 1,85 m

[q] **27,33** Lit. imti maisto

Dievui, ją sulaužė ir pradėjo valgyti. 36 Visi pralinksmėję
ir patys ėmė sau maisto. 37 Laive mūsų buvo iš viso du
šimtai septyniasdešimt šeši asmenys. 38 Pasisotinę maistu,
jie palengvino laivą, išmesdami kviečius į jūrą

Laivas sudūžta

39 Dienai išaušus, jie neatpažino tos sausumos, tačiau
pastebėjo vieną įlanką su paplūdimiu, ant kurio jie nutarė,
jei galėtų, užvaryti laivą. 40 Numetę inkarus, jie paliko
juos jūroje. Tuo pat metu atleido vairų ryšius ir iškėlę
priekinę burę prieš vėją leidosi į paplūdimį. 41 Patekę
į ⌜smėlio seklumą⌝[r], jie užvarė ant jos laivą. Įsibedęs
pirmagalys liko nepajudinamas, o paskuigalis iro nuo
bangų mūšos. 42 Kareiviai sumanė užmušti kalinius, kad
kuris nors išplaukęs nepaspruktų. 43 Bet šimtininkas,
norėdamas išgelbėti Paulių, jiems sukliudė įvykdyti tą
sumanymą. Jis įsakė mokantiems plaukti pirmiems šokti
iš laivo ir išlipti į krantą, 44 o likusiems vieniems ant
lentų, kitiems ant laivo atlaužų. Taip jie visi išsigelbėję
pasiekė krantą.

Paulius Maltos saloje

28 1 Išsigelbėję sužinojome, kad toji sala vadinasi
Melita. 2 ⌜Vietos gyventojai⌝[s] parodė mums
nepaprastą maloningumą: sukūrę ugnį, jie priėmė mus
visus, nes užėjo lietus ir buvo šalta. 3 Pauliui surinkus
žagarų glėbį ir jį uždėjus ant ugnies, iššliaužė nuo šilimos
gyvatė ir prikibo prie jo rankos. 4 Kai vietiniai pamatė

---

[r] **27,41** Lit. vietą su [gilesne] jūra iš abiejų pusių

[s] **28,2** Lit. barbarai. Barbarais vadino visus graikiškai nekalbančius.

gyvūną kabant ant[t] jo rankos, kalbėjo vienas kitam:
„Tikriausiai šitas žmogus yra galvažudys: nors jis ir
išsigelbėjo iš jūros, ˹dieviškasis teisingumas˺[u] neleido
jam gyventi“. 5 Tačiau, nupurtęs gyvūną į ugnį, jis
nieko blogo nepatyrė. 6 O jie laukė jį ištinsiant ar staiga
krisiant negyvą. Ilgai laukdami ir stebėdami, kad nieko
ypatinga jam nesidaro, jie pakeitė savo nuomonę ir sakė
jį esant dievą. 7 Tos vietos apylinkėje vyriausiasis salos
valdininkas, vardu Publijus, turėjo dvarų. Mus priėmęs,
jis tris dienas draugiškai vaišino. 8 Atsitiko, kad Publijaus
tėvas, sirgdamas karštine ir kruvinąja, gulėjo [lovoje].
Įėjęs pas jį ir pasimeldęs, Paulius uždėjo ant jo rankas ir jį
pagydė. 9 Tam įvykus, ir visi kiti salos ligoniai ėjo pas jį
ir buvo gydomi. 10 Jie taip pat išreiškė mums daugeriopą
pagarbą ir išplaukiantiems įkrovė [į laivą], ko reikėjo
[kelionei].

Paulius atvyksta į Romą

11 Po trijų mėnesių išplaukėme Aleksandrijos laivu,
žiemojusiu saloje ir turinčiu Dvynius[v] kaip laivaženklį.
12 Nuplaukę į Sirakūzus, ten pasilikome tris dienas. 13 Iš
ten plaukėme aplinkui ir atvykome į Regijų. Po vienos
dienos pakilo pietų vėjas, ir antrąją dieną atvykome į
Puteolius, 14 kur, radę brolių, buvome pakviesti pasilikti
pas juos septynias dienas. Ir taip atvykome į Romą. 15 Iš
ten broliai, išgirdę apie mus, išėjo mūsų pasitikti iki
Apijaus Forumo ir Trijų Tabernų. Juos išvydęs Paulius

---

[t]**28,4** Lit. nuo

[u]**28,4** Arba: Dikė (t.y, teisingumo deivė)

[v]**28,11** Lit. Dioskūrus (t.y. Dzeuso dvynius Kastorą ir Poluksą, laikomus laivo globėjais)

padėkojo Dievui ir įgavo drąsos. 16 Kai įėjome į Romą,
Pauliui buvo leista privačiai gyventi su jį saugojančiu
kareiviu.

Paulius ir Romos žydai

17 Po trijų dienų jis sukvietė žydų vadovus. Jiems
susirinkus, jis prabilo į juos: „Aš, broliai, nors nieko
priešingo nepadariau [savo] tautai ar protėvių papročiams,
iš Jeruzalės esu perduotas kaip kalinys į romėnų rankas.
18 Tie, mane ištardę, norėjo paleisti, nes mano atveju
nebuvo jokio pagrindo bausti mirtim. 19 Bet, žydams
prieštaraujant, buvau priverstas kreiptis į ciesorių – ne
todėl, kad turėjau kuo nors kaltinti savo tautą. 20 Taigi dėl
tos priežasties jus pakviečiau, norėdamas jus pamatyti
ir jums pakalbėti, nes dėl Izraelio vilties nešioju šitą
grandinę“. 21 Jie jam tarė: „Mes negavome iš Judėjos nei
laiškų apie tave, nei kas nors iš brolių atėjęs pranešė ar
pakalbėjo ką pikta apie tave. 22 Tačiau norėtume iš tavęs
paties išgirsti tavo pažiūras, nes apie šitą atskalą mes
žinome, kad jai visur prieštaraujama“. 23 Jie paskyrė jam
dieną, ir dar didesnis jų skaičius atėjo pas jį į jo svetainę.
Nuo ryto iki vakaro jis jiems dėstė, paliudydamas Dievo
karalystę ir mėgindamas Mozės įstatymu ir pranašais juos
įtikinti apie Jėzų. 24 Vieni, tiesa, leidosi įtikinami tuo, ką
jis sakė, bet kiti netikėjo. 25 Nesutardami tarp savęs, jie
skirstėsi, Pauliui ištarus tą vieną žodį: „Šventoji Dvasia
teisingai pasakė per pranašą Jezają jūsų protėviams:
26 ‚Eik pas šituos žmones ir tark: Jūs girdėte girdėsite,
bet nesuprasite, ir žiūrėte žiūrėsite, bet nematysite, 27 nes
šitų žmonių širdis nutuko, jie sunkiai girdėjo ausimis
ir užmerkė savo akis, kad kartais nepamatytų akimis

ir neišgirstų ausimis, nesuprastų širdimi ir neatsiverstų,
ir aš jų neišgydyčiau’. [28] Tad žinokite, kad šitas Dievo
išgelbėjimas yra pasiųstas pagonims, ir jie klausysis!“
[[29] Jam tai pasakius, žydai nuėjo, labai ginčydamiesi tarp
savęs.][w] [30] Jis pasiliko ištisus dvejus metus savo paties
išsinuomotame bute ir priiminėdavo visus, užeinančius
pas jį, [31] skelbdamas Dievo karalystę ir visai atvirai,
nekliudomas, mokydamas apie Viešpatį Jėzų Kristų.

---

[w]**28,29** Suskliausto teksto nėra seniausiuose rankraščiuose.

ROMIEČIAMS

Sveikinimas

1 1 Paulius, Kristaus Jėzaus vergas, pašauktas
apaštalauti, išskirtas Dievo evangelijai, 2 kurią jis
iš anksto pažadėjo per savo pranašus Šventuosiuose
Raštuose, 3 apie jo Sūnų, kūno atžvilgiu kilusį iš
Dovydo palikuonių, 4 ⌜Šventosios Dvasios⌝[a] atžvilgiu
paskirtą galingu Dievo Sūnumi ⌜nuo jo prisikėlimo iš
numirusių⌝[b], – Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį, 5 per kurį
gavome ⌜apaštalystės malonę⌝[c] tikėjimo klusnumui[d]
laimėti visose pagonių tautose jo vardo garbei. 6 Tarp jų
esate ir jūs, pašaukti priklausyti Jėzui Kristui. 7 Visiems
Romoje esantiems Dievo mylimiesiems, pašauktiems būti
šventais: Malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo,
ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.

Pauliaus troškimas aplankyti Romą

8 Pirmučiausia aš dėkoju savo Dievui per Jėzų Kristų
už jus visus, kad apie jūsų tikėjimą skelbiama visame

---

[a]**1,4** T.y. dieviškos galios, kuria jis galingai veikia kaip nuo prisikėlimo (arba: per prisikėlimą) išaukštintas Dievo Sūnus. Arba: [jo] šventos dvasios

[b]**1,4** Lit. nuo mirusiųjų prisikėlimo. Arba: per jo prisikėlimą iš numirusių

[c]**1,5** Lit. malonę ir apaštalystę

[d]**1,5** T.y. iš tikėjimo kylančiam klusnumui, kuris dėkingai priima Dievo parodytą malonę, ne klusnumui, siekiančiam darbais ją įgyti

pasaulyje. 9 Nes Dievas, kuriam tarnauju savo dvasia jo
Sūnaus evangelijoje, yra man liudytojas, kaip aš nuolat
prisimenu[e] jus, 10 visuomet savo maldose melsdamas, kad
kokiu nors būdu pagaliau kartą Dievo valia man pavyktų
nuvykti pas jus. 11 Nes ilgiuosi pamatyti jus, norėdamas
pasidalyti su jumis kokia nors dvasine dovana, kad jūs
būtumėte pastiprinti, 12 tai yra, kad aš tarp jūsų būčiau
padrąsintas drauge [su jumis] bendru tikėjimu – tiek jūsų,
tiek mano. 13 ⌜Noriu, kad jūs, broliai, žinotumėte⌝[f], jog
daug kartų ketinau jus aplankyti, – bet iki šiol buvau
sukliudytas, – kad turėčiau vaisių ir tarp jūsų, kaip ir
kitose pagonių tautose. 14 Esu įpareigotas[g] tiek graikams,
tiek ir barbarams, tiek išmintingiems, tiek ir paikiems.
15 Taigi mano troškimas ir jums, esantiems Romoje,
paskelbti evangeliją.

Evangelija – Dievo jėga

16 Nes nesigėdiju evangelijos, kadangi ji yra Dievo
jėga išgelbėti kiekvienam, kuris tiki: pirma žydui,
paskui graikui. 17 Nes Dievo teisumas joje apreiškiamas
⌜tikėjimu tikėjimui⌝[h], – kaip parašyta: „⌜Kas tikėjimu yra
teisus, gyvens⌝[i]“.

---

[e] **1,9** Arba: miniu

[f] **1,13** Lit. Nenoriu, kad jūs nežinotumėte, broliai

[g] **1,14** Lit. skolininkas

[h] **1,17** T.y. tikėjimu visiems, kurie tiki (plg. Gal 3,22). Lit. iš tikėjimo į tikėjimą. Arba: tikėjimu nuo pradžios iki galo (t.y. vienu tikėjimu)

[i] **1,17** Arba: Teisusis gyvens tikėjimu.

Dievo rūstybės apsireiškimas pagonims

18 Nes Dievo rūstybė apreiškiama iš dangaus kiekvienai
bedievystei ir neteisybei žmonių, užgniaužiančių[j] tiesą
neteisybe, 19 todėl, kad, kas galima žinoti apie Dievą, yra
jiems aišku, nes Dievas jiems aiškiai parodė, 20 būtent
jo neregimosios ypatybės – tiek jo amžinoji jėga, tiek
ir dievystė – nuo pasaulio sukūrimo yra protu aiškiai
įžiūrimos per kūrinius. Tad jie yra nepateisinami. 21 Todėl,
kad, nors jie pažino Dievą, negarbino jo kaip Dievo
nė dėkojo jam, bet suniekėjo savo protavimuose, ir jų
neišmani širdis aptemo. 22 Tardamiesi esą išmintingi,
jie sukvailėjo 23 ir iškeitė nemirtingojo[k] Dievo šlovę į
mirtingo[l] žmogaus, ir paukščių, ir keturkojų, ir roplių
atvaizdo panašybę. 24 Todėl Dievas juos perdavė jų
širdžių geiduliuose į netyrumą[m], taip kad su jų kūnais
buvo begėdiškai elgiamasi tarp jų. 25 Jie iškeitė Dievo
tiesą į melą ir garbino bei tarnavo verčiau tam, kas
sukurta, negu Kūrėjui. Jis yra pagirtas per amžius! Amen.
26 Dėl to Dievas juos perdavė į gėdingas aistras, nes ir jų
moteriškės iškeitė prigimtinį santykiavimą į prigimčiai
priešingą. 27 Taip pat vyriškiai, palikę prigimtinį
santykiavimą su moteriške, savo pageidime užsidegė
vienas į kitą, vyriškiai su vyriškiais darydami tai, kas
begėdiška, ir taip atsiimdami savyje būtiną atlyginimą

---

[j] **1,18** Arba: varžančių

[k] **1,23** Lit. negendančiojo

[l] **1,23** Lit. gendančio

[m] **1,24** T.y. seksualinį ištvirkimą

už savo nuklydimą. [28] Ir kadangi[n] jie nelaikė tinkamu
dalyku išlaikyti Dievo pažinimą, Dievas juos perdavė į
netikusią galvoseną daryti tam, kas nepridera, – [29] [juos,]
pripildytus visokios neteisybės, piktybės, gobšumo,
blogybės; pilnus pavydo, žmogžudystės, nesantaikos,
klastos, piktos valios; šnibždeikas, [30] šmeižikus,
nekenčiančius Dievo, akiplėšas, išdidėlius, pagyrūnus,
blogo išradėjus, neklusnius gimdytojams, [31] neišmanius,
neištikimus, nemeilingus, negailestingus. [32] Jie, nors ir
žinojo Dievo teisų sprendimą, kad tie, kurie daro tokius
dalykus, yra mirties verti, ne tik juos daro, bet ir pritaria
juos darantiesiems.

Dievo teisingas teismas

2 [1] Todėl esi nepateisinamas, žmogau, kiekvienas,
kuris teisi, nes kuriame dalyke teisi kitą, save
pasmerki, kadangi tu, kuris teisi, darai tą patį. [2] O mes
žinome, kad Dievo teismas tiems, kurie daro tokius
dalykus, yra teisingas. [3] Ar tu, žmogau, kuris teisi tokius
dalykus darančius ir pats juos darai, manai išvengsiąs
Dievo teismo? [4] Arba ar tu paniekini jo maloningumo,
pakantumo ir kantrybės turtus, nenuvokdamas, kad
Dievo maloningumas siekia tave vesti į atgailą? [5] Bet
savo užkietėjimu ir neatgailaujančia širdim tu krauni sau
pačiam rūstybę [, kuri išsilies] rūstybės ir Dievo teisingo
teismo apreiškimo dieną. [6] Jis atlygins kiekvienam
pagal jo darbus: [7] tiems, kurie, ištvermingai darydami
gera, ieško šlovės, pagarbos ir nemirtingumo[o] – amžinu

---

[n]**1,28** Arba: lygiai kaip

[o]**2,7** Lit. negendamumo

gyvenimu, 8 bet tiems, kurie žiūri tik savo pačių naudos
ir neklauso tiesos, o klauso neteisybės, [teks] rūstybė
ir įtūžis! 9 Suspaudimas ir sielvartas ⌜kiekvienam
asmeniui⌝[p], darančiam bloga, pirma žydui, paskui graikui,
10 bet šlovė, pagarba ir ramybė kiekvienam, darančiam
gera, pirma žydui, paskui graikui, 11 nes Dievas nėra
šališkas. 12 Nes visi, kurie nusidėjo be įstatymo, be
įstatymo ir pražus, ir visi, kurie nusidėjo ⌜įstatymo
ribose⌝[q], bus įstatymu teisiami, 13 nes ne įstatymo
klausytojai teisūs Dievui, bet įstatymo vykdytojai bus
išteisinti. 14 (Nes kada tik pagonys, kurie neturi įstatymo,
iš prigimties daro, ko reikalauja įstatymas, tai jie, nors
ir neturi įstatymo, yra patys sau įstatymas: 15 jie įrodo
įstatymo reikalaujamą darbą esant įrašytą jų širdyse, jų
sąžinei kartu [tai] paliudijant ir jų mintims tarp savęs
[juos] kaltinant ar net ginant.) 16 [Tai įvyks] tą dieną, kai
Dievas, anot mano evangelijos, teis žmonių paslaptis per
Jėzų Kristų.

Žydai ir įstatymas

17 Bet jei tu vadiniesi žydas, pasikliauji įstatymu ir
giriesi Dievu, 18 pažįsti [jo] valią ir, įstatymo pamokytas,
pritari tam, kas reikšminga, 19 įsitikinęs esąs aklųjų
vadovas, tamsoje glūdančių šviesa, 20 neišmaniųjų
auklėtojas, nepilnamečių mokytojas, turįs įstatyme
pažinimo ir tiesos įkūnijimą, – 21 tai ar tu, kuris mokai
kitą, savęs paties nemokai? Tu, kuris skelbi, kad
nevalia vogti, vagi? 22 Tu, kuris sakai, kad nevalia

---

[p] **2,9** Lit. kiekvienai sielai žmogaus

[q] **2,12** Lit. įstatyme (t.y. įstatymo nubrėžtose elgesio ribose)

svetimoteriauti, svetimoteriauji? Tu, kuris bodiesi
stabais, apiplėši šventyklas? 23 Tu, kuris giriesi įstatymu,
įstatymo laužymu darai Dievui negarbę, 24 nes, kaip
parašyta, „dėl jūsų Dievo vardui piktžodžiaujama tarp
pagonių“. 25 Apipjaustymas, be abejo, naudingas, jei
vykdai įstatymą. Bet jei esi įstatymo laužytojas, tavo
apipjaustymas yra tapęs neapipjaustymu. 26 Taigi, jei
neapipjaustytasis[r] laikysis įstatymo reikalavimų, ar jo
neapipjaustymas nebus palaikytas apipjaustymu? 27 Ir
[tada] iš prigimties neapipjaustytasis[s], įvykdąs įstatymą,
teis tave, kuris su ⌜rašytiniu kodeksu⌝[t] ir apipjaustymu esi
įstatymo laužytojas. 28 Nes ne išviršinis yra tikrasis žydas
nė išviršinis, kūne atliekamas, yra tikrasis apipjaustymas.
29 Priešingai, vidinis[u] yra [tikrasis] žydas, ir [tikrasis] yra
širdies apipjaustymas Dvasia, ne ⌜rašytiniu kodeksu⌝[v]. Jo
pagyrimas ateina ne iš žmonių, bet iš Dievo.

3 1 Tai ką žydas turi pranašaus, arba kokia apipjaustymo
nauda? 2 Daug ką, kiekvienu atžvilgiu. Pirma tai,
kad jiems yra patikėti Dievo posakiai. 3 Kas, jei kai
kurie netikėjo[w]? Argi jų netikėjimas[x] panaikins Dievo
ištikimybę? 4 Nieku būdu! Tegul Dievas pasirodo
tiesakalbis, o kiekvienas žmogus – melagis, kaip
parašyta: kad būtum pripažintas teisus savo žodžiuose

---

[r]**2,26** Lit. neapipjaustymas

[s]**2,27** Lit. neapipjaustymas

[t]**2,27** Lit. raide

[u]**2,29** Lit. slaptasis

[v]**2,29** Lit. raide (t.y. vien tik išviršinės įstatymo formos korektišku vykdymu)

[w]**3,3** Arba: pasidarė neištikimi (t.y. sulaužė sandorą)

[x]**3,3** Arba: neištikimybė (t.y. sandoros laužymas)

ir laimėtum, kai teisiamasi su tavim“. 5 Bet jei mūsų
neteisumas aiškiau parodo Dievo teisumą, ką sakysime?
Ar Dievas, užtraukdamas rūstybę, neteisingas?
Žmogiškai kalbu. 6 Nieku būdu! Kitaip[y] kaip Dievas
begalėtų teisti pasaulį? 7 Bet jei Dievo tiesa per mano
melagystę ypatingai išryškėjo jo garbei, tai kam aš dar
teisiamas kaip nusidėjėlis? 8 O gal turėtume sakyti, kaip
piktžodžiaujančiai[z] apie mus praneša ir kaip kai kurie
tvirtina mus sakant: „Darykime bloga, kad iš to išeitų
gera!“? ⌜Jie yra nusipelnę pasmerkimo⌝[a].

Nėra nė vieno teisaus

9 Ką gi? Ar mes turime pirmenybę? Visai ne! Nes jau
pirma apkaltinome visus – ir žydus, ir graikus – esant
nuodėmės valdžioje, 10 kaip parašyta: „Nėra teisaus, nė
vieno. 11 Nėra išmanančio, nėra Dievo ieškančio. 12 Visi
nusikreipė, kartu pasidarė nenaudingi. Nėra rodančio
maloningumą, nėra nė vieno. 13 Atviras kapas jų gerklė;
savo liežuviais jie kalba klastą. Angių nuodai po jų
lūpomis. 14 Jų burna pilna keiksmo ir kartybės. 15 Jų
kojos eiklios kraujui išlieti. 16 Sunaikinimas ir skurdas jų
keliuose, 17 ir taikos kelio jie nepažino. 18 Nėra Dievo
baimės prieš jų akis“.[b] 19 O mes žinome, kad visa, ką
įstatymas sako, sako tiems, kurie yra įstatymo ribose,
kad kiekviena burna būtų užčiaupta ir visas pasaulis

---

[y]**3,6** T.y. jei šitas mano paneigimas tvirtinimo, jog Dievas neteisingas, būtų netiesa

[z]**3,8** Arba: šmeižikiškai

[a]**3,8** Lit. Jų [t.y. šmeižikų] pasmerkimas yra teisingas (arba: nupelnytas).

[b]**3,18** T.y. jie nemato reikalo bijoti Dievo teismų.

pasidarytų atsakingas Dievo teismui, 20 nes įstatymo
darbais „⌜jokia žmogiška būtybė⌝[c] nebus išteisinta jo
akivaizdoje“: įstatymu ateina [tik] nuodėmės pažinimas.

Teisumas įgyjamas tikėjimu

21 Bet dabar be įstatymo yra apreikštas Dievo teisumas,
apie kurį liudija įstatymas ir pranašai, – 22 tai yra teisumas
[, kuris] per tikėjimą Jėzumi Kristumi [tenka] visiems,
kurie tiki. Nes nėra skirtumo, 23 kadangi visi nusidėjo
ir stokoja Dievo šlovės. 24 Jie dovanai išteisinami jo
malone, per atpirkimą [, įvykdytą] Kristuje Jėzuje. 25 Jį
Dievas viešai išstatė kaip tikėjimu [pasisavinamą] ⌜auką
permaldauti⌝[d] jo krauju[e], kad parodytų savo teisumą,
kadangi paliko nenubaudęs už nuodėmes, padarytas
anksčiau, 26 Dievo kantrumo laikais, kad parodytų
savo teisumą dabartiniu metu, kad jis pats būtų teisus
ir išteisinantis tą, kuris tiki Jėzų. 27 Tai kur belieka
pasigyrimas? Jis pašalintas. Kokiu įstatymu? Darbų?
Ne, bet tikėjimo įstatymu. 28 Nes mes sprendžiame, kad
žmogus išteisinamas tikėjimu, be įstatymo darbų. 29 Arba
ar Dievas yra tik žydų Dievas? Ar ir ne pagonių? Taip,
ir pagonių, 30 kadangi vienas yra Dievas, kuris išteisins
apipjaustytąjį[f], remdamasis tikėjimu, ir neapipjaustytąjį[g]
– tikėjimu. 31 Ar tad panaikiname įstatymą tikėjimu?
Nieku būdu! Priešingai, mes įstatymą patvirtiname.

---

[c]**3,20** Lit. joks kūnas

[d]**3,25** Arba: priemonę atsiteisti [už nuodėmių kaltę]

[e]**3,25** T.y. kraujo praliejimu, mirtimi

[f]**3,30** Lit. apipjaustymą

[g]**3,30** Lit. neapipjaustymą

Abraomas pripažintas teisus tikėjimu

4 1 Tai ką sakysime Abraomą, mūsų kūno protėvį,
radus? 2 Nes jei Abraomas buvo pripažintas teisus
darbais, jis turi kuo pasigirti, bet ne Dievui. 3 Nes ką
Raštas sako? „Abraomas patikėjo Dievu, ir tai jam
buvo įskaityta kaip teisumas“. 4 Tam, kuris dirba, alga
neatskaitoma kaip malonė, bet kaip skola. 5 Tačiau
tam, kuris nedirba, bet tiki tą, kuris išteisina bedievį,
jo tikėjimas įskaitomas kaip teisumas. 6 Lygiai kaip
ir Dovydas kalba apie palaiminimą žmogaus, kuriam
Dievas įskaito teisumą be darbų: 7 „Palaiminti, kurių
neteisybės atleistos ir kurių nuodėmės uždengtos.
8 Palaimintas vyras, kurio nuodėmės Viešpats niekaip
nepriskaitys!“ 9 Ar tad šitas palaiminimas taikomas
apipjaustytajam[h], ar ir neapipjaustytajam[i]? Nes mes
sakome: „Abraomui tikėjimas įskaitytas kaip teisumas“.
10 Tai kokiomis aplinkybėmis jis buvo įskaitytas? Ar
kai jis buvo apipjaustytas, ar neapipjaustytas? – Ne
kai jis buvo apipjaustytas, bet neapipjaustytas. 11 Ir jis
gavo apipjaustymo žymę, antspaudą teisumo, ⸢įgyto
tikėjimu⸣[j], kurį jis turėjo, kai dar buvo neapipjaustytas,
kad jis būtų tėvas visų, kurie, būdami neapipjaustyti,
tiki, kad jiems būtų įskaitytas teisumas, 12 ir [kad jis
būtų] apipjaustytųjų[k] tėvas – tiems, kurie ne tik priklauso
apipjaustytiems, bet ir seka pėdomis mūsų tėvo Abraomo

---

[h] **4,9** Lit. apipjaustymui

[i] **4,9** Lit. neapipjaustymui

[j] **4,11** Lit. tikėjimo

[k] **4,12** Lit. apipjaustymo

tikėjimo, kurį jis turėjo, kai dar buvo neapipjaustytas.
13 Nes ne per įstatymą Abraomas arba jo palikuonys gavo
pažadą, kad jis būsiąs pasaulio paveldėtojas, bet per
tikėjimo teisumą. 14 Nes jei tie, kurie gyvena įstatymu, yra
paveldėtojai, tai tikėjimas yra padarytas negaliojančiu[l] ir
pažadas panaikintas, 15 kadangi įstatymas atneša rūstybę.
Bet kur nėra įstatymo, nėra nė peržengimo. 16 Dėl tos
priežasties [paveldima] tikėjimu, kad būtų iš malonės,
kad pažadas būtų garantuotas visiems palikuonims: ne
tik tiems, kurie gyvena įstatymu, bet ir tiems, kurie
gyvena Abraomo tikėjimu. Jis yra mūsų visų tėvas
– 17 kaip parašyta: „Aš padariau tave daugelio tautų
tėvu“ – akivaizdoje Dievo, kuriuo jis pasitikėjo, kuris
mirusiuosius atgaivina ir tai, ko nėra, pašaukia būtin.
18 ⌜Priešingai tam, ko žmogiškai galima viltis⌝[m], jis tikėjo
su viltimi taip, kad tapo[n] daugelio tautų tėvu, anot to,
kas buvo pasakyta: „Tokie gausūs bus tavo palikuonys“.
19 Ir, nepasilpdamas tikėjimu, jis susimąstęs stebėjo savo
jau apmirusį kūną – jis buvo apie šimtą metų amžiaus
– ir Saros įsčių apmirimą. 20 Tačiau jis neabejojo dėl
Dievo pažado netikėjimu, bet buvo pastiprintas tikėjimu,
duodamas Dievui garbę 21 ir būdamas tvirtai įsitikinęs,
kad ką jis[o] yra pažadėjęs, įstengia ir įvykdyti. 22 Todėl tai
ir „įskaityta jam kaip teisumas“. 23 Tačiau ne tik dėl jo
vieno parašyta: „jam įskaityta“, 24 bet ir dėl mūsų, kurie
tiki tuo, kuris prikėlė iš numirusių Jėzų, mūsų Viešpatį,

---

[l]**4,14** Lit. tuščiu

[m]**4,18** Lit. Prieš viltį

[n]**4,18** Arba: taptų

[o]**4,21** T.y. Dievas

25 kuris buvo perduotas dėl mūsų nusikaltimų ir prikeltas
dėl mūsų išteisinimo.

Taika su Dievu

5 1 Taigi, būdami išteisinti tikėjimu, turime[p] taiką
su Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, 2 per kurį
tikėjimu esame gavę ir priėjimą[q] prie tos malonės, kurioje
stovime, ir giriamės Dievo šlovės viltimi, 3 ir ne tik
tuo, bet mes giriamės ir prispaudimais, žinodami, kad
prispaudimas gamina ištvermę, 4 ištvermė – išmėgintą
būdą[r], o išmėgintas būdas – viltį. 5 O viltis neapvilia[s],
nes Dievo meilė yra išlieta mūsų širdyse per mums duotą
Šventąją Dvasią. 6 Nes, mums dar tebesant silpniems,
Kristus numirė už mus, dar tuo laiku bedievius. 7 Nes
vargu ar kas mirs už teisų; nors už gerąjį gal kas ir išdrįs
numirti. 8 Bet Dievas įrodo savo meilę mums tuo, kad,
mums dar tebesant nusidėjėliams, Kristus numirė už mus.
9 Tai [kaip] daug labiau, būdami dabar išteisinti jo krauju,
būsime išgelbėti per jį nuo rūstybės! 10 Nes jei, būdami
priešai, buvome sutaikinti su Dievu jo Sūnaus mirtimi, tai
[kaip] daug labiau, būdami sutaikinti, būsime išgelbėti
jo gyvenimu! 11 Ir ne tik [kaip sutaikinti], bet ir kaip tie,
kurie giriasi Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, per
kurį dabar gavome sutaikinimą.

---

[p]**5,1** Kt. Mss: turėkime

[q]**5,2** Arba: privedimą

[r]**5,4** T.y. savybę, kuria kas nors ištveria mėginimą

[s]**5,5** Lit. nesugėdina

Kristus ir Adomas

12 Todėl, kaip per vieną žmogų nuodėmė įėjo į pasaulį
ir per nuodėmę mirtis, ir taip mirtis prasiskverbė į visus
žmones, kadangi jie visi nusidėjo – 13 nes iki įstatymo
nuodėmė buvo pasaulyje, bet nuodėmė neįskaitoma, kai
nėra įstatymo. 14 O vis dėlto mirtis viešpatavo nuo Adomo
iki Mozės ir tiems, kurie nebuvo nusidėję peržengimu,
panašiu į Adomo, kuris yra Būsimojo pirmavaizdis.
15 Tačiau ne taip, kaip su nusidėjimu, yra ir su malone.
Nes jei daugelis mirė vieno nusidėjimu, tai daug labiau
Dievo malonė ir dovana [, suteikta] vieno žmogaus,
Jėzaus Kristaus, malone, su kaupu teko daugeliui. 16 Ir ne
taip, kaip atsitiko per vieną nusidėjusį, yra su dovana, nes
teismas iš vieno [nusidėjimo] atvedė į pasmerkimą, bet
malonės dovana iš daugelio nusidėjimų – į išteisinimą.
17 Nes jei per vieno nusidėjimą mirtis užsiviešpatavo
per vieną, tai daug labiau tie, kurie gauna malonės ir
teisumo dovanos perteklių, viešpataus gyvenime per
vieną, Jėzų Kristų. 18 Taigi, kaip per vieno[t] nusidėjimą
visiems žmonėms radosi pasmerkimas, taip ir per vieno[u]
teisų veiksmą visiems žmonėms randasi ⌜išteisinimas,
vedąs į gyvenimą⌝[v]. 19 Nes kaip per vieno žmogaus
nepaklusnumą daugelis tapo nusidėjėliai, taip ir per vieno
paklusnumą daugelis taps teisūs. 20 O įstatymas įsiterpė,
kad nusidėjimas padidėtų. Bet kur nuodėmė padidėjo,
malonė tapo dar apstingesnė, 21 kad, kaip nuodėmė

---

[t]**5,18** Arba: vieną

[u]**5,18** Arba: vieną

[v]**5,18** Lit. gyvenimo išteisinimas

viešpatavo mirtimi, taip ir malonė viešpatautų teisumu,
vedančiu į amžiną gyvenimą per Jėzų Kristų, mūsų
Viešpatį.

Mirę nuodėmei, bet gyvi Dievui

6 [1] Tai ką sakysime? Ar mums pasilikti nuodėmėje,
kad malonė padidėtų? [2] Nieku būdu! Tokie, kurie
mirėme nuodėmei, kaip dar begyvensime joje? [3] Arba
ar nežinote, kad mes visi, kurie buvome pakrikštyti[w] į
Kristų Jėzų, buvome pakrikštyti į jo mirtį? [4] Taigi mes
buvome palaidoti su juo ⌜krikštu į mirtį⌝[x], kad, kaip
Kristus buvo prikeltas iš numirusių Tėvo šlovinga galia,
taip ir mes ⌜gyventume naują gyvenimą⌝[y]. [5] Nes jei mes
esame[z] suaugę su jo mirties panašybe[a], tai tikrai būsime
ir su jo prisikėlimo panašybe[b], [6] tai žinodami, kad mūsų
senasis aš[c] buvo su juo nukryžiuotas, kad nuodėmės
[valdomas] kūnas būtų padarytas neveiksmingas, idant
mes nebevergautume nuodėmei. [7] Nes kas yra miręs, yra
pripažintas laisvas nuo nuodėmės. [8] Bet jei numirėme su
Kristumi, tikime, kad ir gyvensime su juo, [9] žinodami,
kad Kristus, prikeltas iš numirusių, nebemiršta, mirtis

---

[w]**6,3** Lit. panardinti

[x]**6,4** Arba: mirties krikštu

[y]**6,4** Lit. vaikščiotumėte gyvenimo naujume

[z]**6,5** Lit. esame pasidarę

[a]**6,5** T.y. su jo mirties realybe, kiek ji yra patiriama ir veiksminga čia ir dabar

[b]**6,5** T.y. su jo prisikėlimo galia, patiriama dabar ir visiškai realizuota prikėlimu iš numirusių

[c]**6,6** Lit. žmogus (t.y. nuodėmės ir mirties valdomas žmogus, priklausąs Adomo epochai)

jam nebe viešpatauja. [10] Nes kad jis numirė, tai numirė
nuodėmei kartą visam laikui; o kad jis gyvena, tai
gyvena Dievui. [11] Taip ir jūs laikykite save mirusiais
nuodėmei, bet gyvais Dievui Kristuje Jėzuje. [12] Taigi
nuodėmė teneviešpatauja jūsų mirtingame kūne, taip
kad turėtumėte klausyti jo geidulių. [13] Ir nepaduokite
nuodėmei naudoti jūsų narius kaip neteisumo įrankius[d],
bet paduokite save Dievui kaip atgijusius iš numirusių
ir savo narius kaip teisumo įrankius. [14] Nes nuodėmė
jums neviešpataus, kadangi nesate įstatymo, bet malonės
valdžioje.

Teisumo vergai

[15] Tai ką? Ar mums nusidėti, kadangi nebesame
įstatymo, bet malonės valdžioje? Nieku būdu! [16] Ar
nežinote, kad, kam pasiduodate vergais jo klausyti, esate
vergai to, kurio klausote: arba nuodėmės, vedančios į
mirtį, arba paklusnumo, vedančio į teisumą? [17] Bet, dėkui
Dievui, jūs buvote nuodėmės vergai, tačiau iš širdies
paklusote tam mokslo pavyzdžiui, kuriam buvote paduoti.
[18] Išlaisvinti iš nuodėmės, jus buvote pavergti teisumui.
[19] (Žmogiškai kalbu[e] dėl jūsų ⌜žmogiškos prigimties⌝[f]
silpnumo.) Nes kaip buvote padavę savo narius vergauti[g]
netyrybei ir įstatymo neklausymui, vedančiam į jo
laužymą, taip dabar paduokite savo narius vergauti[h]

---

[d]**6,13** Arba: ginklus

[e]**6,19** T.y. pasinaudoju iš kasdieninės žmonių kalbos paimta ir nevisai tinkama valdovo - vergo santykio analogija

[f]**6,19** Lit. kūno

[g]**6,19** Lit. vergais

[h]**6,19** Lit. vergais

teisumui, vedančiam į pašventinimą[i]. 20 Nes kai buvote
nuodėmės vergai, buvote nepriklausomi nuo teisumo.
21 Kokį gi vaisių tada turėjote? – Dalykus, kurių dabar
gėdijatės, nes tų dalykų baigtis[j] – mirtis. 22 Bet dabar,
išlaisvinti iš nuodėmės ir padaryti vergais Dievui, jūs
turite savo vaisių, vedantį į pašventinimą, ir kaip baigtį
– amžiną gyvenimą. 23 Nes nuodėmės [mokama] alga –
mirtis, bet Dievo malonės dovana – amžinas gyvenimas
Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje.

Santuokos analogija

7 1 Arba ar nežinote, broliai, – nes kalbu žinantiems
įstatymą, – kad įstatymas galioja žmogui iki tol, kol
jis gyvena? 2 Pavyzdžiui, ištekėjusi moteris yra įstatymu
surišta su savo vyru, kol jis gyvas; bet jei vyras miršta, ji
yra atleista nuo santuokos[k] įstatymo. 3 Taigi, [tik] vyrui
gyvam esant, ji vadinsis svetimautoja, jei atsiduos kitam
vyrui. Bet jei vyras miršta, ji yra laisva nuo įstatymo, ir
ji nėra svetimautoja, jei atsiduoda kitam vyrui. 4 Taigi,
mano broliai, ir jūs buvote numarinti įstatymui per
Kristaus kūną, kad atsiduotumėte kitam, tam, kuris
buvo prikeltas iš numirusių, kad neštume vaisių Dievui.
5 Nes, kol ⌜gyvenome kūniškai⌝[l], nuodėmingos aistros,
įstatymo[m] pažadintos, taip veikė mūsų nariuose, kad
mes nešėme vaisių mirčiai. 6 Bet dabar esame atleisti

---

[i] **6,19** T.y. vyksmą, kuriuo nuteisintasis tampa šventu

[j] **6,21** T.y. baigiamasis rezultatas.

[k] **7,2** Lit. vyro

[l] **7,5** Lit. buvome kūne (t.y. nuodėmingos prigimties kontroliuojami)

[m] **7,5** Lit. įstatymu

nuo įstatymo, mirę tam[n], kurio[o] buvome varžomi[p], taip
kad mes vergaujame ⸢nauju, Dvasios įgalintu, o ne senu
rašytinio kodekso laikymosi būdu⸣[q].

Įstatymas ir nuodėmė

7 Tai ką sakysime? Ar kad įstatymas yra nuodėmė?
Nieku būdu! O vis dėlto aš nebūčiau pažinęs nuodėmės,
jei ne per įstatymą; nes ir pageidimo nebūčiau žinojęs, jei
įstatymas nebūtų pasakęs: „Negeisk!“ 8 Bet nuodėmė,
⸢pasinaudojusi proga, įsakymu⸣[r] sukėlė manyje visokį
pageidimą, nes be įstatymo nuodėmė negyva. 9 Aš
kartą buvau gyvas be įstatymo. Bet, įsakymui atėjus,
nuodėmė atgijo, 10 ir aš numiriau. Ir tas pats įsakymas,
žadąs nuvesti į gyvenimą, man pasirodė vedąs į mirtį.
11 Nes nuodėmė, ⸢pasinaudojusi proga, įsakymu⸣[s] prigavo
mane ir juo užmušė mane. 12 Taigi įstatymas šventas, ir
įsakymas – šventas, ir teisingas, ir geras. 13 Tai ar kas gera
virto man mirtimi? Nieku būdu! Bet [tai buvo] nuodėmė,
kuri, kad pasirodytų kaip nuodėmė, per tai, kas gera,
atnešė man mirtį, kad nuodėmė per įsakymą pasidarytų
be saiko nuodėminga.

---

[n]**7,6** T.y. įstatymui

[o]**7,6** Lit. kuriuo

[p]**7,6** Arba: kalinami

[q]**7,6** Lit. Dvasios naujume ir ne raidės senume

[r]**7,8** Arba: pasinaudojusi įsakymo suteikta proga

[s]**7,11** Žr. 8 skn.

Vidinis sankirtis

14 Nes žinome, kad įstatymas yra dvasinis, bet aš esu kūniškas, parduotas kaip vergas į nuodėmės valdžią. 15 Nes nesuprantu, ką darau; nes nedarau to, ko noriu, bet darau tai, ko nekenčiu. 16 Bet jei darau tai, ko nenoriu, pritariu įstatymui, kad jis geras. 17 Bet dabar jau nebe aš tai darau, bet manyje gyvenanti nuodėmė. 18 Nes žinau, kad negyvena manyje, tai yra mano ˹kūniškajame aš˺[t], gera; nes norėti gera yra man po ranka, bet padaryti gera – ne; 19 nes nedarau gera, ko noriu, bet bloga, ko nenoriu, – tai darau. 20 Bet jei aš darau tai, ko nenoriu, tai nebe aš tai vykdau, bet manyje gyvenanti nuodėmė. 21 Taigi randu [tokį] įstatymą[u], jog, man norint daryti gera, man bloga yra po ranka. 22 Nes kaip vidinis žmogus aš džiaugiuos Dievo įstatymu, 23 bet įžiūriu savo nariuose kitą[v] įstatymą[w], kariaujantį prieš mano proto įstatymą[x] ir darantį mane belaisviu nuodėmės įstatymo[y], veikiančio mano nariuose. 24 Vargingas aš žmogus! Kas mane išgelbės iš šito mirtingo kūno? 25 Bet dėkui ˹Dievui! [Jis išgelbės]˺[z] per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį! 26 Taigi aš

---

[t] **7,18** Lit. kūne (t.y. nuodėmingoje prigimtyje)

[u] **7,21** T.y. elgesio principą ar normą, turinčią pavergiamą galią, kitaip dar vadinamą „nuodėmės įstatymu“

[v] **7,23** Arba: kitokį

[w] **7,23** Žr. 21 skn.

[x] **7,23** T.y. dorinę sąmonę, kiek ji konkrečiai apsprendžia valią ir elgesį

[y] **7,23** T.y. principo, kuriuo nuodėmė vykdo savo galią ir kontrolę mumyse

[z] **7,25** Arba: Dievui

pats protu vergauju Dievo įstatymui, o ˹kūniškuoju aš˺[a] –
nuodėmės įstatymui.

Dvasios įgalintas gyvenimas

8 [1] Taigi dabar nebėra jokio pasmerkimo tiems, kurie
yra Kristuje Jėzuje. [2] Nes gyvybę teikiančios Dvasios
įstatymas[b] Kristuje Jėzuje išlaisvino tave[c] iš nuodėmės
ir mirties įstatymo[d]. [3] Nes ko įstatymas negalėjo
padaryti, kadangi jis buvo silpnas dėl ˹nuodėmingos
prigimties˺[e], [tai] Dievas [įvykdė]: atsiuntęs savo paties
Sūnų ˹nuodėmingos prigimties˺[f] panašume ir ˹nuodėmei
įveikti˺[g], jis pasmerkė nuodėmę ˹nuodėmingoje
prigimtyje˺[h], [4] kad teisingas įstatymo reikalavimas būtų
įvykdytas mumyse, kurie elgiamės ne kūniškai, bet kaip
veda Dvasia. [5] Nes tie, kurie yra kūniški[i], siekia to, ko
geidžia nuodėminga prigimtis, bet tie, kuriems vadovauja
Dvasia, – to, ko geidžia Dvasia. [6] Nuodėmingos prigimties
siekimas – mirtis, bet Dvasios siekimas – gyvenimas ir
ramybė. [7] Dėl to, kad nuodėmingos prigimties siekimas

---

[a] **7,25** Lit. kūnu (t.y. nuodėminga prigimtimi)

[b] **8,2** T.y. veikimo principas, viešpataująs lyg koks įstatymas širdyje

[c] **8,2** Kt. Mss: mane

[d] **8,2** Žr. 7,23.25 ir 7,10-11.13.

[e] **8,3** Lit. kūno (t.y, nuodėmės dominuojamo žmogaus, priklausančio Adomo epochai)

[f] **8,3** Lit. kūno (t.y, nuodėmės dominuojamo žmogaus, priklausančio Adomo epochai)

[g] **8,3** Arba: kaip auką už nuodėmę

[h] **8,3** Lit. kūne

[i] **8,5** T.y. nuodėmingos prigimties kontroliuojami

yra priešiškas[j] Dievui, nes jis nepaklūsta Dievo įstatymui
ir negali [paklusti]. 8 O tie, kurie yra kūniški, negali
patikti Dievui. 9 Tačiau jūs nesate kūniški, bet Dvasios
vadovaujami, jei iš tikrųjų Dievo Dvasia gyvena jumyse.
O kas neturi Kristaus Dvasios, tas jam nepriklauso.
10 Bet jei Kristus yra jumyse, tai, nors kūnas negyvas dėl
nuodėmės, Dvasia yra gyvenimas dėl teisumo[k]. 11 Bet
jei Dvasia to, kuris prikėlė Jėzų iš numirusių, gyvena
jumyse, tai tas, kuris prikėlė Kristų iš numirusių, padarys
gyvus ir jūsų mirtingus kūnus savo jumyse gyvenančia
Dvasia.

Įsūnystės Dvasia

12 Taigi, broliai, esame įpareigoti[l] – ne nuodėmingai
prigimčiai, kad turėtume kūniškai gyventi. 13 Nes jei
kūniškai gyvenate, turėsite mirti; bet jei Dvasia marinate
kūno darbus – gyvensite. 14 Nes visi, kurie Dievo Dvasios
vedami, yra Dievo sūnūs. 15 Nes negavote vergystės
Dvasios[m], kad vėl turėtumėte bijoti, bet gavote įsūnystės
Dvasią, kuria šaukiame: „Aba[n], Tėve!“ 16 Pati Dvasia
liudija mūsų dvasiai, kad esame Dievo vaikai. 17 Bet jei
vaikai, tai ir paveldėtojai, o Kristaus bendrapaveldėtojai,
jei tik kenčiame su juo, kad būtume ir pagarbinti su juo.

---

[j] **8,7** Lit. priešiškumas

[k] **8,10** T.y. Dvasia yra jūsų naujojo gyvenimo teikėjas ir būsimoje prisikėlimo laidas dėl teisumo, jums įskaityto per tikėjimą Kristumi

[l] **8,12** Lit. skolininkai

[m] **8,15** T.y. Dievo Dvasios kaip tokios, kuri sugrąžintų į vergystę

[n] **8,15** Aramėjų žodis „abba“ reiškia tėvą.

Būsimoji garbė

18 Nes esu tikras, kad dabartinio laiko kentėjimų
negalima lyginti su šlove, kuri bus mums apreikšta. 19 Nes
˹kūrinija su ilgestingu lūkesčiu˺[o] laukia Dievo sūnų
apreiškimo. 20 Nes kūrinija buvo pajungta ˹beprasmei
būčiai˺[p] – ne savo valia, bet to[q], kuris [ją] pajungė su
viltimi, 21 kad pati kūrinija bus išlaisvinta iš vergystės
gedimui į Dievo vaikų šlovingo būvio laisvę. 22 Nes
žinome, kad visa kūrinija ligšiol drauge dūsauja ir kenčia
gimdymo skausmus. 23 Ir ne tik ji, bet ir mes, kurie turime
Dvasios pirmones, – ir mes patys savyje dūsaujame, su
ilgesiu laukdami įsūnystės, mūsų kūno atpirkimo. 24 Nes
tai vilčiai buvom išgelbėti. Bet regima viltis[r] nėra viltis,
nes kas viliasi to, ką jis regi? 25 Bet jei viliamės to, ko
neregime, tai to ištvermingai laukiame. 26 O tokiu pat
būdu ir Dvasia ateina į pagalbą mūsų silpnybei.[s] Nes
nežinome, ko melsti, kaip turėtume, bet pati Dvasia
užtaria bežodžiais dūsavimais. 27 O tas, kuris ištiria širdis,
žino, ˹ko trokšta Dvasia˺[t], kad ji užtaria šventuosius pagal
Dievo valią. 28 Be to, žinome, kad ˹Dievą mylintiems

---

[o]**8,19** Lit. ilgestingas kūrinijos lūkestis

[p]**8,20** Lit. tuštybei (t.y. tokiai būčiai, kuri nepasiekia tikslo, kuriam ji buvo sukurta)

[q]**8,20** Lit. per tą

[r]**8,24** T.y. gėris, kurio kas viliasi

[s]**8,26** T.y. kaip kūrinija dūsauja ir kaip mes patys dūsaujame (žr. 23 skn.), taip dūsauja ir mums į pagalbą ateinanti Dvasia.

[t]**8,27** Lit. kas yra Dvasios troškimas

visi dalykai veikia išvien gerui – tiems˺[u], kurie yra
pašaukti, kaip jo iš anksto nutarta. 29 Nes kuriuos jis iš
anksto pažino, tuos ir iš anksto paskyrė, kad jie būtų
tokio pat pavidalo, kaip jo Sūnaus atvaizdas[v], kad jis
būtų pirmagimis tarp daugelio brolių. 30 O kuriuos jis iš
anksto paskyrė, tuos ir pašaukė. Ir kuriuos pašaukė, tuos
ir išteisino. O kuriuos išteisino, tuos ir pagarbino.

Dievo meilė Kristuje Jėzuje

31 Tai ką apie tai sakysime? Jei Dievas už mus,
kas prieš mus? 32 Jis, kuris nepagailėjo savo paties
Sūnaus, bet jį atidavė už mus visus, – kaip jis ir visko
mums nepadovanotų su juo? 33 Kas apkaltins Dievo
išrinktuosius? Dievas yra tas, kuris išteisina. 34 Kas yra
tas, kuris pasmerks? Kristus Jėzus yra tas, kuris numirė,
– dar daugiau, kuris buvo prikeltas, kuris taip pat yra
Dievo dešinėje, kuris ir užtaria mus. 35 Kas mus atskirs
nuo Kristaus meilės[w]? Prispaudimas ar sielvartas, ar
persekiojimas, ar badas, ar nuogumas, ar pavojus, ar
kalavijas? 36 Kaip parašyta: „Dėl tavęs esame žudomi
visą dieną, laikomi pjautinomis avimis“. 37 O vis dėlto
visuose tuose dalykuose mes esame daugiau negu
nugalėtojai per tą, kuris mus mylėjo. 38 Nes esu įsitikinęs,

---

[u]**8,28** Kt. Mss: su Dievą mylinčiais visuose dalykuose Dievas veikia išvien gerui – su tais; arba: su Dievą mylinčiais jis (t.y. Dievas; arba: ji, t.y. Dvasia) veikia išvien gerui – su tais

[v]**8,29** T.y. pavidalas, kuriuo prisikėlęs Kristus pasirodė nuskaistintu kūnu

[w]**8,35** T.y. nuo Kristaus meilės mums

kad nei mirtis nei gyvenimas, nei angelai nei valdovai[x],
nei dabartiniai nei būsimieji dalykai, nei galybės, 39 nei
aukštybė nei gilybė, nei kuris nors kitas kūrinys negalės
mūsų atskirti nuo Dievo meilės, kuri yra Kristuje Jėzuje,
mūsų Viešpatyje.

Izraelio netikėjimas

9 1 Kalbu tiesą Kristuje – nemeluoju; mano sąžinė
tai patvirtina Šventąja Dvasia, – 2 kad turiu didelį
nuliūdimą ir kad mano širdis turi neperstojantį skausmą.
3 Nes galėčiau melsti[y], kad aš pats būčiau prakeiktas
[ir atskirtas] nuo Kristaus labui savo brolių, savo
bendrataučių kūno požiūriu. 4 Jie yra izraeliai; jiems
priklauso įsūnystė ir šlovė[z], ir sandoros, ir įstatymo
leidyba, ir Dievo garbinimas, ir pažadai. 5 Jiems priklauso
ir protėviai, ir iš jų kūno atžvilgiu yra kilęs Mesijas[a],
⌜viskam viešpataująs Dievas⌝[b], pagirtas per amžius.
Amen.

Izraelio išrinkimas – Dievo suverenios malonės veiksmas

6 Bet nėra taip, lyg kad Dievo žodis[c] būtų niekais nuėjęs.
Nes ne visi, kurie yra kilę iš Izraelio, yra „Izraelis“.
7 Ir ne todėl, kad jie yra Abraomo palikuonys, visi jau

---

[x] **8,38** Turbūt tam tikra antgamtinių, geravalių ar piktavalių dvasių kategorija

[y] **9,3** Arba: norėti

[z] **9,4** T.y. regimas neregimojo Dievo apsireiškimas jo tautoje

[a] **9,5** Arba: Kristus

[b] **9,5** Arba: Viskam viešpataująs Dievas tebūnie

[c] **9,6** T.y. Dievo pažadas Izraeliui

yra jo vaikai. Priešingai, „per Izaoką bus tau pašaukti
palikuonys“. 8 Tai yra, ne kūno vaikai yra Dievo vaikai,
bet pažado vaikai skaitomi „palikuonimis“. 9 Nes
pažadas[d] yra šitas žodis: „Apie šitą laiką aš ateisiu, ir
Sara turės sūnų“. 10 Ir ne tik tai [gali eiti pavyzdžiu], bet
ir Rebeka, kuri nuo vieno, mūsų sentėvio Izaoko, buvo
tapusi nėščia. 11 Nes jiems[e] dar neužgimus nė ką nors
gera ar bloga padarius, – kad patvertų Dievo nutarimas,
vadovaująsis išrinkimu, 12 pagrįstas ne darbais, bet
pašaukėju, – jai buvo pasakyta: „Vyresnysis tarnaus
jaunesniajam“, 13 kaip parašyta: „Jokūbą mylėj au, o
Ėsavo nekenčiau“. 14 Tai ką sakysime? Ar kad ˹Dievas
neteisingas˺[f]? Nieku būdu! 15 Nes jis sako Mozei:
„Pasigailėsiu to, kurio pasigailiu, ir būsiu gailestingas
tam, kuriam esu gailestingas“. 16 Taigi tai[g] priklauso ne
nuo to, kuris nori, nei nuo to, kuris bėga, bet nuo Dievo,
kuris pasigaili. 17 Nes Raštas sako Faraonui: „Kaip tik
tam iškėliau tave, kad tavyje parodyčiau savo galybę ir
kad mano vardas būtų skelbiamas visoje žemėje“. 18 Taigi
jis pasigaili to, kurio nori, ir užkietina tą, kurio nenori.

Dievo rūstybė ir gailestingumas

19 Tad man sakysi: „Kam jis dar prikiša? Nes kas yra
atsispyręs jo valiai?“ 20 Bet kas gi tu, o žmogau, esi, kad
drįsti prieštarauti Dievui? „Ar žiedinys sakys tam, kuris jį
nužiedė: ‚Kam mane tokį padarei?’ 21 Arba ar puodžius

---

[d] **9,9** Lit. pažadėjimo [žodis]

[e] **9,11** T.y. jos dvyniams

[f] **9,14** Lit. nėra teisybės pas Dievą

[g] **9,16** T.y. tas dalykas, kad Dievas parodo gailestį tam, kuriam jis nori parodyti

neturi teisės iš tos pačios molio minklės padaryti vieną
indą ypatingam[h], o kitą – ⌜paprastam vartojimui⌝[i]? [22] O
[kas], jei Dievas, norėdamas parodyti rūstybę ir apreikšti
savo galybę, su dideliu kantrumu pakentė pražūčiai
nužiestus rūstybės indus, [23] ir [be to, tai padarė], kad
apreikštų savo garbės turtus gailestingumo indams,
kuriuos jis iš anksto priruošė garbei, – [24] kuriuos jis ir
pašaukė – mus, ne tik iš žydų, bet ir iš pagonių? [25] Kaip jis
ir Hošejoje sako: „Pavadinsiu ‚ne-savo-tautą’ savo tauta
ir ‚nemylimąją’ – mylimąja. [26] Ir toje vietoje, kur jiems
buvo pasakyta: ‚Jūs ne mano tauta’, ten jie bus vadinami
gyvojo Dievo sūnumis“. [27] O Jezajas sušunka apie Izraelį:
„Jei izraelių skaičius būtų kaip jūros smiltys, tik liekana
bus išgelbėta! [28] Nes, ištesėdamas ir greit įvykdydamas
savo žodį, Viešpats tai padarys žemėje“. [29] Ir kaip Jezajas
iš anksto yra pasakęs: „Jei kariuomenių Viešpats nebūtų
mums palikęs palikuonių, mes būtume tapę kaip Sodoma
ir būtume prilygę Gomorai“.

Izraelis nesuprato Dievo teisumo

[30] Tai ką sakysime? Tai, kad pagonys, kurie nesivijo
teisumo, nutvėrė teisumą –teisumą, įgyjamą tikėjimu.
[31] Bet Izraelis, vydamasis ⌜teisumą nusakantį[j] įstatymą⌝[k],
įstatymo nepasiekė. [32] Kodėl? Todėl, kad jis [vijosi jį[l]] ne
tikėjimu, bet tarytum [pasiekiamą] darbais. Jie suklupo

---

[h] **9,21** Lit. garbei

[i] **9,21** Lit. negarbei

[j] **9,31** Arba: žadantį

[k] **9,31** Lit. teisumo įstatymą

[l] **9,32** T.y teisumą nusakantį ar žadantį įstatymą

ant „suklupimo akmens“, [33] kaip parašyta: „Štai aš dedu
Sijonoje suklupimo akmenį ir parpuolimo uolą, ir kas ˹jį
tiki˺[m], nebus sugėdintas“.

10 [1] Broliai, ko mano širdis trokšta ir ko meldžiuos
Dievui už juos yra tai, kad jie būtų išgelbėti. [2] Nes
jiems liudiju, kad jie turi uolumą Dievui, bet ne pagrįstą
tikru žinojimu. [3] Nes, nesuprasdami Dievo teisumo ir
siekdami įstatyti savąjį [teisumą], jie nepasidavė Dievo
teisumui. [4] Nes Kristus yra įstatymo galas, kad įgytų
teisumą kiekvienas, kuris tiki.

Išganymas visiems

[5] Nes Mozė rašo apie teisumą, įgyjamą įstatymu:
„Žmogus, kuris tai daro, tuo gyvens“. [6] Bet teisumas,
įgyjamas tikėjimu, šitaip sako: „Nesakyk savo širdyje:
‚Kas užžengs į dangų?’“ – tai yra Kristaus nuvesti
žemyn. [7] “Arba: ‚Kas nužengs į bedugnę?’ – tai yra
Kristaus atvesti aukštyn iš numirusių. [8] Bet ką jis sako?
– „Arti tavęs yra žodis, tavo burnoje ir tavo širdyje“ –
tai yra tikėjimo žodis, kurį skelbiame. [9] Nes jei išpažinsi
savo burna Jėzų esant Viešpatį ir tikėsi savo širdimi,
kad Dievas jį prikėlė iš numirusių, būsi išgelbėtas.
[10] Nes širdimi tikima, ir taip įgyjamas teisumas; o burna
išpažįstama, ir taip įgyjamas išgelbėjimas. [11] Nes Raštas
sako: „Nė vienas, kuris jį tiki, nebus sugėdintas“. [12] Mat
nėra skirtumo tarp žydo ir graiko, nes tas pats yra visų
Viešpats, pertekęs turtų visiems, kurie šaukiasi jo.
[13] Nes „kiekvienas, kuris šauksis Viešpaties vardo, bus
išgelbėtas“.

---

[m]**9,33** Arba: juo pasitiki

Izraelis negali pasiteisinti

14 Bet kaip jie šauktųsi to, kurio neįtikėjo? Ir kaip
jie įtikės tą, apie kurį negirdėjo? Ir kaip jie išgirstų be
skelbėjo? 15 Ir kaip jie skelbtų, jei nebūtų pasiųsti? Kaip
parašyta: „Kokios puikios[n] kojos tų, kurie skelbia gerą
naujieną!“ 16 Tačiau ne visi pakluso evangelijai, nes
Jezajas sako: „Viešpatie, kas įtikėjo mūsų skelbiama
žinia?“ 17 Taigi tikėjimas ateina iš klausymo, o klausymas
– per Kristaus žodį. 18 Bet aš klausiu: ar jie neišgirdo?
Priešingai! „Po visą žemę paplito jų balsas, iki
gyvenamojo pasaulio pakraščių jų žodžiai“. 19 Bet aš
klausiu: ar Izraelis nesuprato? Mozė pirmas sako: „Aš jus
padarysiu pavydulingus tuo, kas yra netauta, neišmančia
tauta jus užrūstinsiu“. 20 O Jezajas drąsiai sako: „Daviausi
randamas tų, kurie manęs neieškojo, pasirodžiau tiems,
kurie apie mane neklausė“. 21 Bet apie Izraelį jis sako:
„Per ištisą dieną laikiau ištiesęs savo rankas į tautą,
neklausančią ir prieštaraujančią“.

Izraelio liekana

11 1 Tad klausiu: ar Dievas atstūmė savo tautą? Nieku
būdu! Nes ir aš esu izraelis, iš Abraomo palikuonių,
Benjamino genties. 2 Dievas neatstūmė savo tautos,
kurią jis iš anksto pažino. Arba ar nežinote, ką Raštas
sako ˹skyriuje apie Eliją˺[o]? Kaip jis kreipiasi į Dievą
prieš Izraelį: 3 “Viešpatie, tavo pranašus jie užmušė,
tavo aukurus nugriovė; aš vienas išlikau, ir jie tykoja

---

[n]**10,15** Arba: savalaikės (t.y. atskubančios reikiamu laiku)

[o]**11,2** Lit. Elijuje

mano gyvybės“. 4 Bet ką jam sako Dievo atsakas? –
“Pasilaikiau septynis tūkstančius vyrų, kurie nepalenkė
kelių Baalui“. 5 Taigi taip ir dabartiniu metu yra atsiradusi
liekana, išrinkta malone. 6 Bet jei malone, tai nebe darbų
pagrindu; kitaip malonė jau nebebūtų malonė. 7 Tai
ką? Ko Izraelis stengiasi pasiekti, to jis nepasiekė, tik
išrinktieji pasiekė. O likusieji užkietėjo, 8 kaip parašyta:
„Dievas jiems davė kvaitulio dvasią, akis, kad neregėtų,
ir ausis, kad negirdėtų, iki pat šios dienos“. 9 Ir Dovydas
sako: „Jų stalas tepavirsta jiems pinklėmis ir žabangais,
spąstais[p] ir atmokesčiu. 10 Tebūnie apspangusios jų akys,
kad neregėtų, ir laikyk jų nugarą nuolat sulenktą“.

Pagonių išganymas

11 Tad aš klausiu: ar jie suklupo, kad parpultų? Nieku
būdu! Bet per jų nusidėjimą išgelbėjimas ateina pagonims,
kad juos[q] padarytų pavydulingus. 12 Bet jei jų nusidėjimas
yra pasaulio turtas ir jų pralaimėjimas pagonių turtas, tai
kaip daug daugiau bus jų ⌜visų atsivertimas⌝[r]! 13 O jums,
pagonims, sakau: taigi, kiek aš esu tautų apaštalas, giriu
savo tarnystę, 14 tikėdamasis padaryti savo giminaičius[s]
pavydulingus ir kai kuriuos jų [tuo] išgelbėti. 15 Nes
jei jų atmetimas reiškia pasaulio sutaikinimą, ką reikš
jų priėmimas, jei ne gyvenimą iš numirusių?! 16 O jei
pirmosios atnašos kepalas šventas, tai ir visa tešla. Ir jei
šaknis šventa, tai ir šakos. 17 Bet jei kai kurios šakos

---

[p] **11,9** Lit. spąstų prievilo lazda

[q] **11,11** T.y. izraelius

[r] **11,12** Lit. pilnis

[s] **11,14** Lit. kūną

buvo išlaužtos, o tu, būdamas laukinis alyvmedis, buvai
įskiepytas į jų tarpą ir pasidarei alyvmedžio sultingos
šaknies dalininkas, 18 tai nesididžiuok prieš šakas! O jei
didžiuojies, [žinok, kad] ne tu išlaikai šaknį, bet šaknis
[išlaiko] tave! 19 Taigi sakysi: „Šakos buvo išlaužtos,
kad aš būčiau įskiepytas“. 20 Gerai! Jos netikėjimu buvo
išlaužtos, bet tu [vien] tikėjimu stovi. Negalvok išdidžiai,
verčiau bijokis! 21 Nes jei Dievas nepagailėjo prigimtinių
šakų, jis nė tavęs nepagailės. 22 Taigi pamatyk Dievo
maloningumą ir griežtumą; tiems, kurie nupuolė, tenka
griežtumas, o tau – Dievo maloningumas, jei pasiliksi
tame maloningume; kitaip ir tu būsi iškirstas! 23 Bet ir
anie, jei nepasiliks netikėjime, bus įskiepyti, nes Dievas
turi galią vėl juos įskiepyti. 24 Nes jei tu buvai iškirstas
iš tau prigimto laukinio alyvmedžio ir įskiepytas į tau
neprigimtą kultivuotą alyvmedį, tai kaip daug labiau šitos
prigimtinės [šakos] bus įskiepytos į savąjį alyvmedį!

Izraelio atstatymas

25 Nes, kad nesimanytumėte esą išmintingi, nenoriu,
kad jūs, broliai, nežinotumėte tos paslapties, jog dalinis
užkietėjimas įvyko Izraeliui, iki kol įeis pilnas pagonių
skaičius, 26 ir taip visas Izraelis bus išgelbėtas, kaip
parašyta: „Iš Sijonos ateis Gelbėtojas. Jis nukreips
bedievystę nuo Jokūbo. 27 Ir ta bus mano sandora, kai
nuimsiu jų nuodėmes“. 28 Evangelijos atžvilgiu jie yra
Dievo priešai dėl jūsų, bet išrinkimo atžvilgiu – mylėtiniai
dėl protėvių, 29 nes neatšaukiamos Dievo malonės
dovanos ir pašaukimas. 30 Nes kaip jūs kadaise buvote
nepaklusnūs Dievui, bet dabar gavote pasigailėjimą
dėl jų nepaklusnumo, 31 taip ir šitie dabar nepakluso

dėl jums suteikto pasigailėjimo, kad ir jie dabar gautų
pasigailėjimą. 32 Nes Dievas visus drauge įkalino
nepaklusnume, kad visų pasigailėtų.

Doksologija

33 O Dievo turtų, išminties ir pažinimo gelme! Kokie
neištiriami jo teismai ir nesusekami jo keliai! 34 Nes „kas
pažino Viešpaties mintį? Arba kas buvo jo patarėjas?
35 Arba kas jam pirma davė, kad jam būtų atmokėta?“
36 Nes iš jo, per jį ir jam yra visa. Jam tebūnie garbė per
amžius. Amen.

Dvasinis Dievo garbinimas

12 1 Taigi aš raginu jus, broliai, Dievo gailestingumu
atnašauti savo kūnus kaip gyvą, šventą, Dievui
patinkamą auką. Tai yra jūsų dvasinis[t] Dievo garbinimas.
2 Ir nesitaikykite prie šito pasaulio[u], bet pasikeiskite proto
atnaujinimu, kad ištirtumėte, kas yra Dievo valia – kas
gera, Dievui patinkama ir tobula.

Dvasinių dovanų vartojimas

3 Nes man suteiktos malonės dėka sakau kiekvienam,
esančiam tarp jūsų, nesusidaryti geresnės nuomonės
apie save negu privalu susidaryti, bet turėti blaivią[v]
nuomonę, destis kokį tikėjimo saiką Dievas yra
kiekvienam priskyręs. 4 Nes kaip viename kūne turime
daug narių ir tie visi nariai neatlieka to paties uždavinio,

---

[t] **12,1** Arba: protingas

[u] **12,2** Lit. amžiaus

[v] **12,3** Arba: sveiką

5 taip mes, daugelis, esame vienas kūnas Kristuje, bet
pavieniui – vieni kitiems priklausą nariai. 6 Mes turime
dovanų, kurios skiriasi pagal mums suteiktą malonę. Jei
pranašystę, [naudokime ją] ˹tikėjimą atitinkančiu būdu˺[w];
7 jei tarnystę – tarnavime; jei kas moko, [tegul naudoja
savo dovaną] mokyme; 8 jei kas ragina – raginime; kas
dalijasi [tuo, ką turi, tegul tai daro] ˹iš širdies˺[x]; kas
vadovauja – uoliai; kas daro gailestingumo darbus –
džiugiai.

Meilė – tarpasmeninių santykių norma

9 Meilė tebūnie neveidmainiška. Bodėkitės to, kas pikta;
tvirtai laikykitės to, kas gera. 10 Nuoširdžiai mylėkite
vienas kitą broliška meile. ˹Pagerbimu pranokite vienas
kitą˺[y]. 11 Uolumu nebūkite tingūs, būkite užsidegę
Dvasia, tarnaukite Viešpačiui. 12 Džiaukitės viltimi,
būkite ištvermingi prispaudime, pastoviai atsidėję maldai.
13 Duokite savo dalį šventųjų reikalams. Stenkitės
parodyti svetingumą. 14 Laiminkite tuos, kurie jus
persekioja; laiminkite ir nekeikite. 15 Džiaukitės su tais,
kurie džiaugiasi; verkite su tais, kurie verkia. 16 Gyvenkite
santarvėje vienas su kitu. Nepuoselėkite išdidžių minčių,
bet draugaukite su žemaisiais. Nesidėkite esą išmintingi.
17 Niekam neatmokėkite blogu už bloga. Rūpinkitės
tuo, kas gera visų žmonių akivaizdoje. 18 Jei galima,
kiek tai priklauso nuo jūsų, gyvenkite taikoje su visais

---

[w] **12,6** Lit. proporcingai tikėjimui (t.y. taip, jog pranašystė atitinka mums individualiai priskirtą tikėjimo saiką ir neišeina iš jo ribų)

[x] **12,8** Lit. su paprastumu (t.y. nesivadovaudamas kitais motyvais, kaip tik noru patenkinti artimo reikalą)

[y] **12,10** Arba: Gerbkite vienas kitą labiau už save. Plg. Flp 2,3.

žmonėmis. 19 Nekeršykite patys, mylimieji, bet palikite
vietos [Dievo] rūstybei, nes parašyta: „Mano yra kerštas,
aš atmokėsiu, sako Viešpats“. 20 Verčiau, „jei tavo priešas
alksta, pavalgydink jį; jei jis trokšta, pagirdyk jį, nes, tai
darydamas, sukrausi žarijas ant jo galvos“. 21 Nesiduok
blogo nugalimas, bet nugalėk bloga geru.

Paklusnumas valdžiai

13 1 Kiekvienas asmuo tebūnie pasidavęs valdančioms
vyresnybėms, nes nėra vyresnybės, kuri nebūtų iš
Dievo, o tos, kurios gyvuoja, yra Dievo įsteigtos. 2 Taigi
tas, kuris nepasiduoda vyresnybei, priešinasi Dievo
santvarkai, o tie, kurie priešinasi, užsitrauks teismą. 3 Nes
valdovai nėra atgrasas nuo gero darbo, bet nuo blogo.
Nori nesibijoti vyresnybės? Daryk gera, ir gausi iš jos
pagyrimą, 4 nes jis[z] yra tarnas tavo labui. Bet jei darai
bloga, bijokis, nes jis ne veltui nešioja kalaviją. Nes
jis yra Dievo tarnas, keršytojas, kad parodytų [Dievo]
rūstybę tam, kuris daro bloga. 5 Todėl būtina pasiduoti ne
tik dėl rūstybės, bet ir dėl sąžinės. 6 Nes dėl tos priežasties
ir mokesčius mokate, nes jie yra Dievo tarnautojai,
atsidedantys kaip tik tam dalykui. 7 Atiduokite visiems,
ką esate skolingi: kam mokestį – mokestį, kam muitą –
muitą, kam baimę – baimę, kam pagarbą – pagarbą.

Meilė – įstatymo įvykdymas

8 Niekam nieko nebūkite skolingi, kaip tik meilės vienas
kitam, nes kas myli kitą, yra įvykdęs įstatymą. 9 Nes
„nesvetimoteriauk“, „neužmušk“, „nevok“, „negeisk“

---

[z]**13,4** T.y. valdovas

ir bet kuris kitas įsakymas yra susumuojami šitame
posakyje: „Mylėk savo artimą, kaip save patį“. 10 Meilė
nedaro artimui nieko bloga. Tad meilė yra įstatymo
įvykdymas.

Gyvenimas šviesoje

11 Ir tai [darykite], nuvokdami laiką, kad jau valanda
jums pabusti iš miego, nes ⌜mūsų išgelbėjimas dabar
yra arčiau⌝[a], negu tada, kai įtikėjome. 12 Naktis beveik
praslinko, ir diena yra arti. Tad padėkime į šalį tamsos
darbus ir apsivilkime šviesos šarvais. 13 Padoriai elkimės,
kaip dieną: ne lėbaudami ir girtaudami, ne sugulėdami
ir paleistuvaudami, ne vaidydamiesi ir pavyduliaudami.
14 Verčiau apsivilkite Viešpačiu Jėzumi Kristumi ir
nesirūpinkite ⌜nuodėminga prigimtimi⌝[b] jos geiduliams
patenkinti.

Silpnieji ir stiprieji

14 1 O tą, kuris yra silpnas tikėjimo atžvilgiu[c],
priimkite, tik ne ginčams [vesti] apie nuomones.
2 Vienas yra įsitikinęs, kad jam valia viską valgyti,
o silpnasis valgo tik daržoves. 3 Tas, kuris valgo,
tenepaniekina to, kuris nevalgo, o tas, kuris nevalgo,
teneteisia to, kuris valgo, nes Dievas jį priėmė. 4 Kas
esi tu, kuris teisi kito namų vergą? Savo valdovui
jis stovi ar puola. Bet jis stovės, nes valdovas jį gali
pastatyti. 5 Vienas vertina vieną dieną labiau už kitą,

---

[a] **13,11** Arba: išgelbėjimas yra dabar arčiau prie mūsų

[b] **13,14** Lit. kūnu

[c] **14,1** T.y. silpnas ta prasme, kad nėra tikras, jog jo tikėjimas jam leidžia ar draudžia ką daryti

kitas lygiai vertina kiekvieną dieną. Kiekvienas tebūnie
visiškai įsitikinęs savo paties protu. 6 Kas laiko vieną
dieną ypatinga, laiko Viešpačiui[d], ir kas valgo[e] –
valgo Viešpačiui, nes jis dėkoja Dievui; o kas nevalgo,
nevalgo Viešpačiui ir dėkoja[f] Dievui. 7 Nes nė vienas
iš mūsų negyvena sau ir nė vienas nemiršta sau. 8 Nes
jei gyvename, gyvename Viešpačiui, ir jei mirštame,
mirštame Viešpačiui. Taigi ar gyvename, ar mirštame
– esame Viešpaties. 9 Nes tam Kristus numirė ir atgijo,
kad būtų mirusiųjų ir gyvųjų Viešpats. 10 O tu – ko teisi
savo brolį? Arba ko žiūri iš aukšto į savo brolį? Nes mes
visi stovėsime prieš Dievo teismo sostą. 11 Nes parašyta:
„Kaip tikrai aš gyvas, sako Viešpats, man nusilenks
kiekvienas kelis, ir kiekvienas liežuvis išpažins Dievą“.
12 Taigi kiekvienas iš mūsų duos ataskaitą Dievui už save.
13 Todėl nebeteiskite vienas kito, verčiau tai nuspręskite:
nepadėti broliui suklupimo akmens ar kliūties[g]. 14 Aš
žinau ir esu įsitikinęs Viešpatyje Jėzuje, kad nieko nėra
netyro savyje; tik tam, kuris laiko ką esant netyra, jam tai
netyra. 15 Nes jei dėl valgio tavo brolis įsižeidžia, tu jau
nebesielgi, kaip verčia meilė. Savo valgiu nepražudyk
to, už kurį Kristus numirė. 16 Taigi neleiskite kalbėti
pikta apie tai, kas jums gera. 17 Nes Dievo karalystė nėra
valgymas ir gėrimas, bet teisumas, ramybė ir džiaugsmas
per Šventąją Dvasią. 18 Nes kas tuo tarnauja Kristui,
patinka Dievui ir nusipelno žmonių pritarimą. 19 Taigi

---

[d] **14,6** T.y. Viešpaties garbei

[e] **14,6** T.y. valgo mėsą

[f] **14,6** Būtent už savo valgį be mėsos

[g] **14,13** T.y. neduoti jam progos pasipiktinti ir nupulti

vykimės tai, kas veda į santaiką ir tarpusavio pagerinimą[h].
20 Negriauk dėl valgio Dievo darbo. Tiesa, viskas yra tyra,
bet bloga žmogui, kuris valgo papiktindamas[i]. 21 Gera
nevalgyti mėsos, negerti vyno ir nieko nedaryti, kuo tavo
brolis pasipiktina[j]. 22 Tu tikėjimą, kurį turi, pasilaikyk
Dievo akivaizdoje. Palaimintas, kuris neturi smerkti
savęs tuo, kam jis pritaria! 23 Bet tas, kuris abejoja, jeigu
jis valgo, yra pasmerktas, nes jis to nedaro iš tikėjimo.[k] O
visa, kas nėra iš tikėjimo, yra nuodėmė.[l]

15 1 Bet mes, stiprieji, privalome nešti silpnųjų
silpnybes ir ne sau įtikti. 2 Kiekvienas iš mūsų
teįtinka savo artimui, [jo] labui, pagerinimui. 3 Nes ir
Kristus ne sau įtiko, bet, kaip parašyta, „tavo įžeidėjų
įžeidimai užpuolė mane“. 4 Nes visa, kas pirmiau buvo
parašyta, parašyta mums pamokyti, kad mes su ištverme
ir Raštų teikiamu padrąsinimu turėtume viltį. 5 O ⸢Dievas,
kuris teikia ištvermę ir padrąsinimą⸣[m], tegul jums duoda
būti tarp savęs vienos minties, ⸢sekant Kristaus Jėzaus
pavyzdžiu⸣[n], 6 kad sutartinai, viena burna, garbintumėte
mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Dievą ir Tėvą.

---

[h] **14,19** Lit. statymą

[i] **14,20** Arba: su pažeista sąžine

[j] **14,21** Lit. suklumpa

[k] **14,23** T.y. iš tvirto įsitikinimo tuo, ką jo tikėjimas jam leidžia ar draudžia daryti

[l] **14,23** Kkr. Mss + 16,25-27

[m] **15,5** Lit. ištvermės ir padrąsinimo Dievas

[n] **15,5** Arba: pagal Kristaus Jėzaus norą; lit. pagal Kristų Jėzų

Kristus ir pagonys

[7] Todėl priimkite vienas kitą, kaip ir Kristus jus priėmė,
Dievo garbei. [8] Nes pareiškiu: Kristus yra pasidaręs
apipjaustytųjų tarnas ˹dėl Dievo tiesos˺[o], kad patvirtintų
protėviams duotus pažadus [9] ir kad pagonys garbintų
Dievą dėl [jo] gailestingumo, kaip parašyta: „Todėl
išpažinsiu tave tarp pagonių ir tavo vardui giedosiu“. [10] Ir
vėl [Raštas] sako: „Džiaukitės, pagonys, su jo tauta!“
[11] Ir vėl: „Garbinkite, visi pagonys, Viešpatį, ir tegul jį
giria visos tautos!“ [12] Ir vėl – Jezajas sako: „Atžels Jesės
šaknis, tas, kuris kelsis pagonių valdyti; į jį pagonys padės
savo viltį“. [13] O ˹Dievas, kuris teikia viltį˺[p], tepripildo jus
visokio džiaugsmo ir ramybės tikėjime, kad Šventosios
Dvasios galia jūs turėtumėte apstingai vilties.

Paulius – Kristaus tarnas pagonims

[14] Mano broliai, aš pats esu įsitikinęs apie jus, kad ir
jūs patys esate pilni gerumo, pripildyti visokio pažinimo,
galį ir vienas kitą įspėti. [15] Tačiau jums parašiau kai kur
gana drąsiai kaip jums primenantis dėka malonės, Dievo
man suteiktos tam, [16] kad būčiau Kristaus Jėzaus tarnas
pagonims, atliekąs kunigo pareigas Dievo evangelijai,
idant ˹pagonių auka˺[q] būtų priimtina, Šventosios Dvasios
pašventinta. [17] Taigi aš turiu tą pasigyrimą Kristuje Jėzuje,
atsižvelgdamas į ˹savo tarnystę Dievui˺[r]. [18] Nes nedrįsiu

---

[o] **15,8** T.y. Dievo sandoros ištikimybei parodyti

[p] **15,13** Lit. vilties Dievas

[q] **15,16** T.y. auka, kurią sudaro pagonys

[r] **15,17** Lit. tai, kas siejasi su Dievu

ko nors pasakoti, ko Kristus nebūtų nuveikęs per mane
pagonių klusnumui laimėti – žodžiu ir darbu, [19] ženklų ir
stebuklų galia, ⸢Dievo Dvasios⸣[s] galia. Pasekmė ta, kad
nuo Jeruzalės ir aplinkui ligi Ilyrijos esu baigęs skelbti
Kristaus evangeliją, [20] taip uoliai stengdamasis skelbti
evangeliją, kur Kristaus vardas dar nebuvo minimas, kad
nestatyčiau ant kitam priklausančio pamato. [21] Bet, kaip
parašyta, „tie, kuriems nebuvo skelbta apie jį, pamatys, ir
tie, kurie nebuvo girdėję, supras“.

Pauliaus sumanymas aplankyti Romą

[22] Dėl tos priežasties aš ir buvau daug kartų sutrukdytas
atvykti pas jus. [23] Bet dabar, nebeturėdamas vietos šitose
srityse ir jau daugelį metų ilgėdamasis atvykti pas jus,
[24] kai tik vyksiu į Ispaniją, –[t]. Nes praeidamas turiu viltį
jus išvysti ir būti jūsų aprūpintas kelionei į ten, kai pirma
būsiu trumpai pasigėrėjęs jūsų draugyste. [25] Bet dabar
keliauju į Jeruzalę, patarnaudamas šventiesiems. [26] Nes
Makedonija ir Achaja teikėsi padaryti tam tikrą rinkliavą[u]
Jeruzalėje gyvenančių šventųjų neturtėliams. [27] Jos
teikėsi tai padaryti, ir iš tikrųjų yra jų skolininkės. Nes jei
pagonys pasidarė jų dvasinių palaimų dalininkai, tai jie
irgi turėtų jiems patarnauti medžiaginėmis palaimomis.
[28] Taigi, tai užbaigęs ir jiems ⸢saugiai nugabenęs, kas
surinkta⸣[v], pro jus keliausiu į Ispaniją. [29] Ir aš žinau,

---

[s]**15,19** Kt. Mss: Šventosios Dvasios; vėl kt.: Dvasios

[t]**15,24** Kkr. vėlesni Mss atbaigia neužbaigtą sakinį: atvyksiu pas jus. Žr. 29 skn.

[u]**15,26** Lit. bendrystės išreiškimą (t.y. pasidalijimą ištekliais kaip broliškos meilės ir vienybės įrodymą)

[v]**15,28** Lit. užantspaudavęs šitą vaisių

kad, kai pas jus atvyksiu, atvyksiu su pilnu Kristaus
palaiminimo saiku. 30 Aš raginu jus, broliai, mūsų
Viešpačiu Jėzumi Kristumi ir Dvasios žadinama meile
grumtis drauge su manimi maldose už mane pas Dievą,
31 kad būčiau išgelbėtas nuo netikinčiųjų Judėjoje ir kad
mano paslauga Jeruzalei būtų priimtina šventiesiems,
32 kad aš, Dievo valia atvykęs pas jus su džiaugsmu,
drauge su jumis atsigaivinčiau. 33 O ˹Dievas, kuris teikia
ramybę˺[w], tebūnie su jumis visais.[x] Amen.

Febės rekomendacija

16 1 Aš pavedu jums mūsų seserį Febę, kuri yra
Kenchrėse esančios bendruomenės diakonė[y], 2 kad
ją priimtumėte Viešpatyje, kaip pritinka šventiesiems, ir
jai padėtumėte, kuriuo tik reikalu jai prireiktų jūsų, nes ir
ji pati yra buvusi daugelio ir mano paties globėja.

Sveikinimai

3 Sveikinkit Priską ir Akvilą, mano bendradarbius
Kristuje Jėzuje, 4 kurie ˹guldė savo kaklą˺[z] už mano
gyvybę, kuriems ne aš vienas dėkoju, bet ir visos
pagonių bendruomenės. 5 Sveikinkite ir bendruomenę,
susirenkančią jų namuose. Sveikinkite mano mylimąjį
Epenetą, kuris yra Azijos pirmasis atsivertusysis į Kristų.
6–7 Sveikinkite Mariją, kuri daug triūsė jūsų labui.
Sveikinkite Androniką ir Juniją, mano bendratautiečius

---

[w] **15,33** Lit. ramybės Dievas

[x] **15,33** p(46) + 16,25-27

[y] **16,1** Lit. diakonas

[z] **16,4** T.y. rizikavo savo gyvybe. Lit. dėjo po (t.y. guldė ant budelio trinkos po grasinančiu kirviu)

ir mano bendrakalinius, kurie yra įžymūs tarp apaštalų,
kurie taip pat pirma manęs buvo Kristuje. 8 Sveikinkite
Ampliatą, mano mylimąjį Viešpatyje. 9 Sveikinkite
Urboną, mūsų bendradarbį Kristuje, ir mano mylimąjį
Stachį. 10 Sveikinkite Apelį, ištirtąjį Kristuje. Sveikinkite
tuos, kurie yra iš Aristobulo šeimynos. 11 Sveikinkite
mano bendratautį Herodioną. Sveikinkite tuos iš Narcizo
šeimynos, kurie yra Viešpatyje. 12 Sveikinkite Trifeną ir
Trifozą, kurios triūsia Viešpatyje. Sveikinkite mylimąją
Persidę, kuri daug triūsė Viešpatyje. 13 Sveikinkite Rufą,
išrinktąjį Viešpatyje, ir jo bei mano motiną. 14 Sveikinkite
Asinkritą, Flegontą, Hermesą, Patrobą, Hermą ir su jais
esančius brolius. 15 Sveikinkite Filologą ir Juliją, Nerėją ir
jo seserį, ir Olimpą, ir visus su jais esančius šventuosius.
16 Sveikinkite vienas kitą šventu pabučiavimu. Jus
sveikina visos Kristaus bendruomenės.

Įspėjimas saugotis tų, kurie kelia nesutarimus

17 Aš raginu jus, broliai, saugotis tų, kurie kelia
nesutarimus ir papiktinimus, eidami prieš tą mokslą,
kurio jūs išmokote, ir venkite jų. 18 Nes tokie netarnauja
mūsų Viešpačiui Kristui, bet savo pilvui, ir saldliežuviška
bei įteiklia kalba apgaudinėja neįtariųjų širdis, 19 nes žinia
apie jūsų paklusnumą pasiekė visus. Todėl džiaugiuos
jumis, tačiau noriu, kad jūs būtumėte išmintingi gero
atžvilgiu, o nekalti blogo atžvilgiu. 20 O ˹Dievas, kuris
teikia ramybę˺[a], veikiai[b] sutryps šėtoną po jūsų kojomis.
Mūsų Viešpaties Jėzaus malonė tebūnie su jumis.

---

[a]**16,20** Lit. ramybės Dievas

[b]**16,20** Arba: netrukus

Apaštalo bendradarbių sveikinimai

21 Jus sveikina mano bendradarbis Timotiejus ir mano
bendratautiečiai Liucijus, Jasonas ir Sosipatras. 22 Aš,
Tercijus, kuris parašė šitą laišką, jus sveikinu Viešpatyje.
23 Jus sveikina Gajus, mano ir visos bendruomenės
šeimininkas. Jus sveikina Erastas, miesto iždininkas, ir
brolis Kvartas.

Doksologija

25 O tam, kuris gali jus sustiprinti pagal mano evangeliją,
tai yra Jėzaus Kristaus skelbimą, pagal apreiškimą
paslapties, nutylėtos per ⌜ilgus amžius⌝[c], 26 bet dabar
atskleistos ir pranašų raštais amžinojo Dievo paliepimu
paskelbtos visoms tautoms tikėjimo klusnumui laimėti, –
27 vienam išmintingam Dievui tebūnie garbė amžinai per
Jėzų Kristų. Amen.

---

[c] **16,25** Lit. amžinus laikus

PIRMASIS LAIŠKAS KORINTIEČIAMS

Sveikinimas

1 1 Paulius, Dievo valia pašauktas būti Kristaus
Jėzaus apaštalu, ir brolis Sostenas 2 Korinte esančiai
Dievo bendruomenei, pašventintiems[a] Kristuje Jėzuje,
pašauktiems būti šventais[b], drauge su visais, kurie
kiekvienoje vietoje[c] šaukiasi mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus vardo – jų ir mūsų [Viešpaties]. 3 Malonė jums
ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus
Kristaus.

Dėkojimas

4 Aš visuomet dėkoju savo[d] Dievui už jus dėl Kristuje
Jėzuje jums suteiktos Dievo malonės, 5 kad viskuo buvote
praturtinti jame, visokia kalba ir visokiu žinojimu,
6 kaip ir [mūsų] liudijimas apie Kristų buvo patvirtintas
jumyse.[e] 7 Tad jums, laukiantiems mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus apsireiškimo, nestinga jokios malonės dovanos.
8 Jis taip pat išlaikys jus tvirtus iki galo, nepeiktinus mūsų
Viešpaties Jėzaus Kristaus dieną. 9 Ištikimas yra Dievas,

---

[a] **1,2** T.y. atskirtiems priklausyti Dievui, būti jo žmonėmis

[b] **1,2** T.y. šventa Dievo tauta, išrinkta tarnauti Dievo tikslams

[c] **1,2** Arba: susirinkimo vietoje

[d] **1,4** ~kt. Mss

[e] **1,6** T.y. Dvasios įrodytas esąs tikras jūsų patyrime

kurio jūs buvote pašaukti į jo Sūnaus, mūsų Viešpaties
Jėzaus Kristaus draugystę.

Prieš partišką prisirišimą prie bendruomenės vadovų

[10] Maldauju jus, broliai, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus
vardu, kad visi sutartumėte vienas su kitu ir kad tarp
jūsų nebūtų skilimų, bet kad būtumėte visiškai vienokios
minties ir vienokios nuomonės. [11] Mat Chloės namiškių
man pranešta apie jus, mano broliai, kad tarp jūsų esą
nesutarimų. [12] Manau tai, kad kiekvienas iš jūsų sako:
„Aš priklausau Pauliui“, „aš – Apolui“, „aš – Kėfui“,
„aš – Kristui“. [13] Ar Kristus padalytas? Argi Paulius
buvo už jus nukryžiuotas, arba ar buvote pakrikštyti
Pauliaus vardan? [14] Esu dėkingas Dievui[f], jog nė vieno
iš jūsų nepakrikštijau, išskyrus Krispą ir Gajų, [15] kad
kas nors negalėtų pasakyti, jog mano vardan buvote
pakrikštyti. [16] Pakrikštijau ir Stepono namiškius. Daugiau
nežinau, ar ką kitą pakrikštijau, [17] nes Kristus siuntė
mane ne krikštyti, bet evangelijos skelbti – ne ⌜su kalbos
gudrybe⌝[g], kad Kristaus kryžius neliktų be galios.

Kristus – Dievo galybė ir išmintis

[18] Mat žodis apie kryžių žūstantiems yra paikybė,
bet mums, išgelbimiems, jis yra Dievo galybė. [19] Juk
parašyta: „Aš sunaikinsiu išmintingųjų išmintį ir
išmaniųjų išmanymą niekais paversiu“. [20] Kur išminčius?
Kur rašto žinovas? Kur šito amžiaus disputuotojas? Argi
Dievas pasaulio išminties nepavertė paikybe? [21] Mat,

---

[f] **1,14** ~kkr. Mss

[g] **1,17** T.y. su retoriniu sumanumu

kadangi Dievo išmintingu sutvarkymu pasaulis [savo]
išmintimi Dievo nepažino, Dievas nutarė skelbiamosios
žinios paikybe išgelbėti tuos, kurie tiki. [22] Žydai
reikalauja ženklų ir graikai ieško išminties, [23] o mes
skelbiame Kristų nukryžiuotą: žydams papiktinimą, o
pagonims paikybę, [24] bet pašauktiesiems, tiek žydams,
tiek graikams, – Kristų, Dievo galybę ir Dievo išmintį.
[25] Nes Dievo paikybė yra išmintingesnė už žmones, ir
Dievo silpnybė – stipresnė už žmones. [26] Pažvelkite,
broliai, į savo pašaukimą: nedaug buvo išmintingų
žmogišku požiūriu, nedaug įtakingų, nedaug aukštos
kilmės. [27] Bet Dievas išsirinko tai, kas pasaulyje paika,
kad sugėdintų išmintinguosius. Dievas išsirinko tai, kas
pasaulyje silpna, kad sugėdintų kas stipru, [28] ir Dievas
išsirinko tai, kas pasaulyje žemos kilmės bei paniekinta,
net tai, ko nėra, kad niekais paverstų tai, kas yra, – [29] kad
joks kūnas nesigirtų prieš Dievą. [30] Jo veiksmu jūs esate
Kristuje Jėzuje, kurį Dievas mums padarė išmintimi,
teisumu, pašventinimu ir atpirkimu, [31] kad būtų, kaip
parašyta: „Kas giriasi, tesigiria Viešpačiu!“

Kristaus Nukryžiuotojo skelbimas

2 [1] Kai aš atėjau pas jus, broliai, atėjau ne kaip
pasižymintis iškalba ar [žmogiška] išmintimi jums
Dievo liudijimo[h] skelbti, [2] nes nusprendžiau nieko kito
nežinoti tarp jūsų, kaip tik Jėzų Kristų ir tą nukryžiuotą!
[3] Aš atvykau pas jus silpnas, baimingas ir labai drebantis,
[4] ir mano kalba bei mano skelbimas buvo [sustiprinti] ne

---

[h] **2,1** Kt. Mss: paslapties

įtikinančiais išminties žodžiais, bet ˹Dvasios ir galybės˺[i]
parodymu, [5] kad jūsų tikėjimas remtųsi ne žmonių
išmintimi, bet Dievo galybe.

Dvasios apreiškiama išmintis

[6] Tačiau mes kalbame išmintį[j] tarp subrendusiųjų – ne
išmintį šito pasaulio ir ne šito pasaulio valdovų, ˹kuriems
lemta pranykti˺[k]. [7] Ne, mes kalbame Dievo paslaptingąją
paslėptąją išmintį, kurią Dievas iš anksto, pirm amžių,
paskyrė mūsų garbei. [8] N ė vienas iš šito amžiaus
valdovų jos nepažino, nes, jei jie būtų ją pažinę, nebūtų
nukryžiavę garbės Viešpaties. [9] Bet [ta išmintis apreikšta],
kaip parašyta: „Tai, ko akis neregėjo ir ausis negirdėjo,
kas žmogaus mintin neatėjo, ką[l] Dievas paruošė jį
mylintiems“. [10] Bet[m] mums Dievas tai apreiškė Dvasia,
nes Dvasia ištiria visa, net Dievo gilybes. [11] Mat kas
iš žmonių žino žmogaus mintis, jei ne žmogaus dvasia,
esanti jame? Taip ir Dievo minčių niekas kitas nežino,
kaip tik Dievo Dvasia. [12] Mes gavome ne pasaulio dvasią,
bet iš Dievo ateinančią Dvasią, kad suvoktume, kas mums
Dievo dovanota. [13] Apie tai ir kalbame ne žmogiškos
išminties pamokytais žodžiais, bet Dvasios pamokytais,

---

[i] **2,4** Arba: Dvasios galybės

[j] **2,6** T.y. skelbiame žinią apie Kristų Nukryžiuotąjį

[k] **2,6** Arba: kurie pranyksta

[l] **2,9** p(46): visa, ką

[m] **2,10** Kt. Mss: Mat

aiškindami dvasines[n] tiesas ˹dvasiniais[o] žodžiais˺[p].
14 Nedvasiškas[q] žmogus nepriima to, kas Dievo Dvasios
apreikšta, nes jam tai yra paikybė, ir jis negali suvokti,
nes tai dvasiškai tiriama. 15 Dvasiškas žmogus tiria viską,
tačiau pats neprieinamas nė vieno tyrimui[r]. 16 Nes „kas
suvokė Viešpaties mintį, kad jį pamokytų?“ Tačiau mes
turime Kristaus mintį.

Paulius ir Apolas – Kristaus tarnai

3 1 Aš, broliai, galėjau kalbėti jums ne kaip dvasiškiems,
bet [tik] kaip kūniškiems žmonėms, kaip kūdikiams
Kristuje. 2 Pienu jus maitinau[s], ne kietu maistu, nes
dar negalėjote [jo priimti]. Bet ir dabar dar negalite,
3 nes tebesate kūniški. Kadangi tarp jūsų yra pavydo ir
nesantaikos, ar nesate kūniški? Ar nesielgiate žmogiškai?
4 Nes kai vienas sako: „Aš priklausau Pauliui“. o kitas:
„Aš – Apolui“, ar nesate [tik kūniški] žmonės? 5 Kas gi
yra Apolas? Kas yra Paulius? Tarnai, per kuriuos įtikėjote,
ir kiekvienas tarnavo, kaip jam Viešpats davė tarnauti.
6 Aš pasodinau, Apolas palaistė, o Dievas augino. 7 Taigi
nei sodintojas, nei laistytojas ką reiškia, bet tik augintojas,
Dievas. 8 Sodintojas ir laistytojas turi vieną tikslą, tačiau
kiekvienas gaus savo atlyginimą pagal savo triūsą. 9 Mat
mes esame Dievui priklausą bendradarbiai; jūs esate

---

[n]**2,13** T.y. Dievo Dvasios apreikštas

[o]**2,13** T.y. Dvasios pamokytais

[p]**2,13** Arba: dvasiškiems žmonėms

[q]**2,14** Arba: Prigimtinis (t.y: negavęs Dievo Dvasios)

[r]**2,15** T.y. Dvasios nekontroliuojamas žmogus neturi priemonių ištirti ir kritiškai įvertinti to, kas dvasiškam žmogui Dievo Dvasios apreikšta.

[s]**3,2** Lit. girdžiau

Dievo dirva, Dievo pastatas. 10 Dievo man suteikta
malone aš, kaip prityręs statybininkas, padėjau pamatą,
o kitas stato ant jo. Tačiau kiekvienas težiūri, kaip jis
stato, 11 nes niekas negali padėti kito pamato, kaip tik
tą, kuris jau padėtas, kuris yra Jėzus Kristus. 12 Jei kas
ant to pamato stato auksą, sidabrą, brangius akmenis,
medį, šieną, šiaudus, – 13 kiekvieno darbas paaiškės:
[teismo] diena jį atskleis, nes ji apsireikš ugnimi, ir ugnis
ištirs, koks yra kiekvieno darbas. 14 Jei kieno darbas,
kurį jis ant to pamato statė, išliks, jis gaus atlyginimą.
15 Jei kieno darbas sudegs, jis patirs nuostolį, bet pats
bus išgelbėtas, tačiau taip, kaip [perėjęs] per ugnį. 16 Ar
nežinote, kad jūs esate Dievo šventykla ir Dievo Dvasia
gyvena jumyse? 17 Jei kas naikina Dievo šventyklą, tą
Dievas sunaikins, nes Dievo šventykla yra šventa, ir ta jūs
esate. 18 Tegul niekas neapsigauna. Jei kas tarp jūsų tariasi
esąs išmintingas šitame amžiuje, tepasidaro „paikas“,
kad taptų išmintingas, 19 nes šito pasaulio išmintis yra
paikybė Dievo akyse. Nes parašyta: „Jis [yra tas,] kuris
sugauna išmintinguosius jų gudrume“; 20 ir vėl: „Viešpats
žino, kad išmintingųjų mintys niekingos“. 21 Tad niekas
tenesigiria žmonėmis, nes viskas yra jūsų: 22 ar tai būtų
Paulius, ar Apolas, ar Ketas, ar pasaulis, ar gyvenimas, ar
mirtis, ar dabartis, ar ateitis – viskas yra jūsų, 23 bet jūs
patys esate Kristaus, o Kristus yra Dievo.

Kristus – apaštalų teisėjas

4 1 Tegul žmonės šitokiais mus laiko: kaip Kristaus
tarnais ir Dievo paslapčių prižiūrėtojais. 2 Šiuo atveju
iš prižiūrėtojų dar reikalaujama, kad bet kuris [iš jų]
būtų rastas patikimas. 3 Bet man labai mažai ką reiškia

būti jūsų ar ⌜kokio nors žmonių teismo⌝[t] tiriamam. Dar
daugiau, aš net pats savęs netiriu, 4 nes nenusivokiu kuo
nors kaltas. Bet tuo dar nesu išteisintas, o tas, kuris mane
tiria, yra Viešpats. 5 Todėl neteiskite ko nors prieš laiką,
kol ateis Viešpats, kuris nušvies tai, kas tamsoje paslėpta,
ir atskleis širdžių sumanymus. Tada kiekvienam teks
pagyrimas iš Dievo.

Korintiečiai ir jų apaštalai

6 Broliai, tai[u] pritaikiau sau ir Apolui jūsų labui, kad jūs
iš mūsų pasimokytumėte [to posakio reikšmės]: „Neišeik
už ribų to, kas parašyta“, kad nė vienas iš jūsų vieno labui
nepasipūstų prieš kitą. 7 Nes kas tave išskiria iš kitų? Ką
turi, ko negavai? O jeigu gavai, ko giries, lyg nebūtum
gavęs? 8 Jūs jau esate pasisotinę! Jau praturtėjote! ⌜Be
mūsų⌝[v] jau pradėjote karaliauti! O, kad būtumėte pradėję
karaliauti, kad ir mes galėtume karaliauti su jumis!
9 Nes man atrodo, kad Dievas mus, apaštalus, išstatė
paskutinius, kaip pasmerktus mirti[w], nes tapome reginiu
pasauliui – ir angelams, ir žmonėms. 10 Mes esame paiki
dėl Kristaus, o jūs protingi Kristuje! Mes silpni, o jūs
stiprūs! Jūs gerbiami, o mes niekinami! 11 Iki pat šios
valandos alkstame ir trokštame, esame prastai apsirengę,
mušami ir be pastogės 12 ir nuvargstame dirbdami savo
pačių rankomis. Keikiami laiminame, persekiojami

---

[t] **4,3** Lit. kokios žmonių dienos

[u] **4,6** T.y. tokias kalbines figūras, kaip sodintojas, laistytojas, prižiūrėtojas, paminėtas 3,5-4,6

[v] **4,8** T.y. mums nedalyvaujant

[w] **4,9** T.y. kaip arenoje pasmerktus mirti belaisvius, žygiuojančius triumfo procesijos gale

ištveriame, [13] šmeižiami maloniai kalbame. Iki šiol
esame tapę tarsi pasaulio padugnėmis, visų atmatomis.
[14] Tai rašau ne jums sugėdinti, bet kaip savo mylimiems
vaikams įspėti. [15] Nors turėtumėte tūkstančius auklėtojų
Kristuje, tačiau neturite daug tėvų, nes aš tapau jūsų tėvu
Kristuje Jėzuje per evangeliją. [16] Tad jus raginu: būkite
mano sekėjai! [17] Dėl tos priežasties jums pasiunčiau[x]
Timotiejų, kuris yra mano mylimas vaikas ir ištikimas
Viešpatyje. Jis jums primins mano kelius[y] Kristuje
Jėzuje, kaip jų mokau visur, kiekvienoje bendruomenėje.
[18] Kai kurie pasipūtė, lyg kad neateičiau. [19] Tačiau
netrukus ateisiu pas jus, jei Viešpats panorės, ir patirsiu
ne pasipūtėlių kalbą, bet jų galią, [20] nes Dievo karalystė
glūdi ne kalboje, bet galioje. [21] Ko norite? Ar kad ateičiau
pas jus su lazda, ar su meile ir švelnia dvasia?

Prieš paleistuvystę

5 [1] Iš tikrųjų girdima apie paleistuvystę tarp jūsų, dargi
apie tokią paleistuvystę, kokios nepasitaiko nė tarp
pagonių, kad kažkas gyvenąs su savo tėvo žmona. [2] Ir jūs
dar esate pasipūtę! Ar verčiau neturėjote taip nuliūsti, kad
iš jūsų būtų pašalintas tas, kuris padarė šitą darbą? [3] O
aš gi, nebūdamas pas jus kūnu, tačiau būdamas dvasia,
jau esu padaręs sprendimą, lyg kad būdamas pas jus, taip
pasielgusį[z], [4] Viešpaties Jėzaus vardu jums susirinkus
ir dalyvaujant mano dvasiai su mūsų Viešpaties Jėzaus
galybe, [5] atiduoti tokį šėtonui, kad sunaikintų kūną, kad

---

[x] **4,17** Arba: siunčiu

[y] **4,17** T.y. dorines normas ir jų reguliuojamus poelgius

[z] **5,3** Lit. tai padariusį

dvasia būtų išgelbėta Viešpaties dieną. 6 Negeras jūsų
pasigyrimas. Ar nežinote, kad truputis raugo visą tešlą
suraugina? 7 Apsivalykite nuo senojo raugo, kad būtumėte
nauja tešla, „nerauginti“, kokie [tikrai] esate, nes ir mūsų
Velykų Avinėlis, Kristus, jau paaukotas. 8 Tad švęskime
šventę[a] ne su senu raugu ir ne su piktos valios bei
nelabumo raugu, bet su nuoširdumo ir tiesos neraugintа
duona. 9 Jums rašiau savo laiške, kad nebendrautumėte su
paleistuviais, 10 visai neturėdamas omenyje šio pasaulio
paleistuvių, ar gobšuolių ir sukčių, ar stabmeldžių, nes
tada turėtumėte palikti pasaulį! 11 Bet dabar jums rašau,
kad nebendrautumėte su bet kokiu vadinamu broliu, jei jis
yra paleistuvis ar gobšuolis, ar stabmeldys, ar keikūnas,
ar girtuoklis, ar plėšikas. Su tokiu nė nevalgykite!
12 Nes koks man reikalas teisti pašaliečius[b]? Argi jūs
patys neteisiate savųjų[c]? 13 O pašaliečius Dievas teis.
„Pašalinkite nelabąjį iš savo pačių tarpo!“

Prieš bylinėjimąsi tarp krikščionių pagonių teismuose

6 1 Kaip drįsta kas nors iš jūsų, bylinėdamasis su kitu,
ieškoti teismo sprendimo pas neteisiuosius, o ne
pas šventuosius? 2 Arba ar nežinote, kad šventieji teis
pasaulį? Ir jei pasaulis jūsų teisiamas, tai ar esate neverti
menkiausioms byloms spręsti? 3 Ar nežinote, kad angelus
teisime, nekalbant apie kasdieninius dalykus? 4 Taigi,
jei turite bylų dėl kasdieninių dalykų, ar tada paskiriate
teisėjais tuos, kurie nieko nereiškia bendruomenėje?

---

[a] **5,8** T.y. naują gyvenimą Kristuje

[b] **5,12** Lit. esančius lauke (t.y. nepriklausančius bendruomenei)

[c] **5,12** T.y. jei nesutinkate su šituo mano pasakymu, ar tai reiškia, kad nežinote, jog šventieji teis pasaulį?

5 Jums sugėdinti tai sakau. Argi taip yra, kad tarp
jūsų nėra nė vieno išmintingo, kuris sugebėtų išspręsti
tarp brolių[d] iškilusią bylą, 6 bet kad brolis su broliu
bylinėjasi ir tai daro prieš netikinčiuosius? 7 [e]Jau tai, kad
teisiatės vienas su kitu, iš viso yra jums pralaimėjimas.
Kodėl verčiau nepakenčiate neteisybės? Kodėl verčiau
nesiduodate apgaunami? 8 Bet jūs patys darote neteisybę
ir apgaunate, ir tai darote broliams! 9 Arba ar nežinote,
kad neteisieji nepaveldės Dievo karalystės? Neklyskite!
Nei paleistuviai, nei stabmeldžiai, nei svetimoteriautojai,
nei vyriškiai, parsiduodą savo lyties asmenims, nei
homoseksualai, 10 nei vagys, nei gobšuoliai, nei
girtuokliai, nei keikūnai, nei plėšikai nepaveldės Dievo
karalystės. 11 Tokie jūs buvote, kai kurie. Bet jūs buvote
nuplauti, pašventinti, išteisinti Viešpaties Jėzaus Kristaus
vardu ir mūsų Dievo Dvasia.

Venkite paleistuvystės!

12 „Viskas man valia“, bet ne viskas naudinga. „Viskas
man valia“, bet aš niekam neleisiu savęs užvaldyti.
13 Valgiai yra pilvui, ir pilvas – valgiams. Bet Dievas ir
jį, ir juos sunaikins. Tačiau kūnas yra ne paleistuvystei,
bet Viešpačiui, o Viešpats – kūnui. 14 Bet Dievas prikėlė
Viešpatį ir mus taip pat prikels savo galia. 15 Ar nežinote,
kad jūsų kūnai yra Kristaus nariai? Ar tad aš, paėmęs
Kristaus narius, padarysiu juos paleistuvės nariais? Nieku
būdu! 16 Arba ar nežinote, kad tas, kuris susijungia
su paleistuve, yra vienas kūnas su ja? „Nes du“, sako

---

[d]**6,5** Lit. [brolio] ir jo brolio

[e]**6,7** Kt. Mss + Taigi

[Raštas], „taps vienu kūnu“. 17 Bet tas, kuris susijungia
su Viešpačiu, yra vieną dvasia su juo. 18 Bėkite nuo
paleistuvystės! Kiekviena kita nuodėmė, kurią žmogus
daro, yra kūno išorėje, bet tas, kuris paleistuvauja,
nusideda savo paties kūnui. 19 Arba ar nežinote, kad jūsų
kūnas yra šventykla jumyse gyvenančios Šventosios
Dvasios, kurią turite iš Dievo, ir kad nepriklausote sau?
20 Nes buvote nupirkti už kainą. Tad šlovinkite Dievą
savo kūnu!

ATSAKYMAI Į KORINTIEČIŲ LAIŠKĄ

Santuokiniai santykiai

7 1 Dėl dalykų, apie kuriuos rašėte: Gera žmogui
nepaliesti moters[f]. 2 Bet, kadangi būna paleistuvysčių,
tegul kiekvienas turi savą žmoną ir kiekviena – savą vyrą.
3 Tegul vyras atlieka žmonai savo santuokinę pareigą, taip
pat ir žmona –vyrui. 4 Žmona neturi valios savo kūnui,
bet vyras. Taip pat ir vyras neturi valios savo kūnui, bet
žmona. 5 Nesitraukite vienas nuo kito, nebent abipusiu
sutikimu kuriam laikui, kad atsidėtumėte maldai, paskui
vėl susieitumėte – kad šėtonas jūsų nesugundytų dėl jūsų
nesusilaikymo. 6 Bet tai sakau kaip nuolaidžiaudamas, ne
kaip įsakydamas. 7 Noriu, kad visi žmonės būtų tokie,
kaip ir aš pats. Tačiau kiekvienas turi savo ypatingą
dovaną iš Dievo – vienas vienokią, kitas kitokią.

---

[f] **7,1** T.y. neturėti lytinių santykių su ja. Jei sakinys yra citata iš korintiečių laiško Pauliui, jis reikia išskirti kabutėmis.

Apie nevedusius, našles, mišrias santuokas ir skyrybas

8 Sakau nesusituokusiems[g] ir našlėms: jiems
gera, jei jie pasilieka tokie, kaip ir aš. 9 Bet jei jie
nesusilaiko, tesituokia, nes geriau tuoktis, negu degti.
10 Susituokusiems įsakau – ne aš, bet Viešpats, – kad
žmona nesiskirtų nuo vyro, – 11 o jei ji ir atsiskiria,
tepasilieka netekėjusi arba tesusitaiko su vyru, – ir kad
vyras žmonos nepaleistų. 12 Visiems kitiems sakau aš,
ne Viešpats: jei koks nors brolis turi netikinčią žmoną ir
ji sutinka gyventi su juo, tenepaleidžia jos. 13 Jei kokia
nors žmona turi netikintį vyrą ir jis sutinka gyventi
su ja, tenepaleidžia vyro. 14 Mat netikintis vyras yra
pašventintas žmona, ir netikinti žmona – broliu, nes
kitaip jūsų vaikai būtų netyri, o dabar jie yra šventi.
15 Bet jei netikintysis skiriasi, tesiskiria. Tokiais atvejais
brolis ar sesuo nėra [santuokos] susaistyti. Dievas yra
jus[h] pašaukęs gyventi santaikoje. 16 Nes kaip tu, žmona,
žinai, kad[i] išgelbėsi vyrą? Arba kaip tu, vyre, žinai, kad
išgelbėsi žmoną?

Kiekvienas tepasilieka būklėje, kurioje buvo pašauktas

17 Tačiau, kaip kiekvienam Viešpats yra priskyręs,
kaip kiekvieną Dievas yra pašaukęs, taip jis tesielgia.
Taip patvarkau visose bendruomenėse. 18 Jei kas buvo
pašauktas apipjaustytas, tenepašalina apipjaustymo
žymės. Jei kas pašauktas neapipjaustytas, tenesiduoda

---

[g] **7,8** Arba: našliams

[h] **7,15** Kt. Mss: mus

[i] **7,16** Lit. ar

apipjaus tomas. [19] Apipjaustymas yra niekas, ir
neapipjaustymas yra niekas, bet Dievo įsakymų
vykdymas – viskas. [20] Kiekvienas tepasilieka toje būklėje,
kurioje buvo pašauktas. [21] Jei buvai pašauktas, būdamas
vergas, nesisielok, – bet jei tikrai gali tapti laisvas, verčiau
pasinaudok [ta galimybe], – [22] nes Viešpatyje[j] pašauktas
vergas yra Viešpaties išlaisvintasis. Taip pat pašauktas
laisvasis yra Kristaus vergas. [23] Jūs buvote nupirkti už
kainą. Nepasidarykite žmonių vergais. [24] Kiekvienas,
broliai, tepasilieka prieš Dievą tokioje būklėje, kokioje
buvo pašauktas.

Mergelės ir našlės

[25] O dėl mergelių, neturiu Viešpaties įsakymo, bet
pateikiu savo nuomonę kaip toks, kuris Viešpaties
gailestingumu esu patikimas. [26] Taigi manau, kad tai
yra gera dėl artėjančio[k] suspaudimo: kad gera žmogui
pasilikti tokiam, koks jis yra. [27] ⸢Jei esi surištas su žmona,
neieškok atrišimo. Jei esi laisvas nuo žmonos, neieškok
žmonos⸣[l]. [28] Bet jei ir vedi, nenusidedi, ir jei mergelė
išteka, nenusideda. Tačiau tokie turės kūno vargų, ir
aš noriu jus apsaugoti nuo jų. [29] Tai manau, broliai:
paskirtas laikas[m] yra trumpas. Nuo dabar tie, kurie turi
žmonas, tebūnie lyg neturį, [30] kurie verkia – lyg neverkią,
kurie džiaugiasi – lyg nesidžiaugią, kurie perka – lyg

---

[j]**7,22** T.y. pašauktas būti Viešpatyje (t.y. krikščioniu)

[k]**7,26** Arba: dabartinio

[l]**7,27** Arba: Jei esi surištas [=susižadėjęs] su moterim, neieškok atrišimo [=nenutrauk įsipareigojimo]. Jei esi laisvas nuo moters [=neįsipareigojęs jai], neieškok žmonos.

[m]**7,29** T.y. laikas prieš pasaulio galą

nesisaviną [kas nupirkta] 31 ir kurie naudojasi pasauliu[n]
– lyg visiškai juo nesinaudoją, nes ⌜šitas pasaulis, koks
jis dabar yra⌝[o], praeina. 32 Noriu, kad jūs būtumėte
nesusirūpinę. Nesusituokęs rūpinasi Viešpaties reikalais,
kaip patikti Viešpačiui. 33 Bet susituokęs rūpinasi pasaulio
reikalais, kaip patikti žmonai, 34 ir [taip savo rūpesčiais]
yra pasidalijęs. Neištekėjusi moteris[p] ir mergelė rūpinasi
Viešpaties reikalais, kad būtų šventos kūnu ir dvasia.
Bet ištekėjusi rūpinasi pasaulio reikalais, kaip patikti
vyrui. 35 Tai sakau jūsų pačių naudai, ne norėdamas
užnerti jums kilpą, bet kad padoriai elgtumėtės ir atsidavę
tarnautumėte Viešpačiui be išsiblaškymo. 36 Bet jei kas
mano nepadoriai elgiąsis su savo sužadėtine[q], jei ⌜jis yra
per daug aistringas⌝[r] ir ⌜jei būtina⌝[s], tedaro, kaip nori:
jis nenusideda. Juodu tesusituokia. 37 O kas yra tvirtai
pasiryžęs savo širdyje ir nejaučia būtinumo, bet turi
galios savo paties valiai ir yra nusprendęs savo širdyje
išlaikyti savo sužadėtinę [netekėjusią], tas gerai padarys.
38 Taigi tas, kuris veda savo sužadėtinę, gerai daro, o tas,
kuris neveda, geriau padarys. 39 Žmona yra susaistyta, kol
gyvena jos vyras. Bet jei jos vyras miršta[t], ji turi laisvę
ištekėti už ko nori, tik [tai turi įvykti] Viešpatyje. 40 Bet,

---

[n]**7,31** T.y. pasaulio ištekliais ir progomis

[o]**7,31** Lit. šio pasaulio pavidalas

[p]**7,34** T.y. našlė ar atsiskyrusi nuo vyro

[q]**7,36** Lit. mergele

[r]**7,36** Arba: ji išeina iš metų (arba: ji yra tinkamo amžiaus tuoktis)

[s]**7,36** Lit. taip turi būti (t.y. jis jaučiasi turįs vesti)

[t]**7,39** Lit. užminga

mano nuomone, ji yra laimingesnė, jei pasilieka tokia,
kokia yra. Manau, kad ir aš turiu Dievo Dvasią.

Apie stabams paaukotos mėsos valgymą

8 1 Apie stabams paaukotą mėsą: žinome, kad „visi
turime pažinimą“. Pažinimas daro pasipūtusį, bet
meilė ugdo. 2 Jei kas tariasi ką pažinęs, dar nepažino, kaip
turi pažinti. 3 O jei kas myli Dievą, tas yra jo pažintas.
4 Taigi apie stabams paaukotos mėsos valgymą žinome,
kad „nėra jokio dievaičio“ pasaulyje ir kad „nėra jokio
kito Dievo, kaip tik vienas“. 5 Mat nors ir yra vadinamųjų
dievų, ar danguje, ar žemėje, – kaip iš tikrųjų yra daug
„dievų“ ir daug „viešpačių“, – 6 mes turime [tik] vieną
Dievą, Tėvą, iš kurio yra viskas ir mes esame jam, ir
vienas Viešpats, Jėzus Kristus, per kurį yra viskas ir
mes esame per jį. 7 Tačiau ne visi turi tą pažinimą. Kai
kurie, iki šiol pripratę prie stabų, tebevalgo mėsą kaip
stabams paaukotą, ir jų sąžinė, būdama silpna, sutepama.
8 Maistas nepriartins mūsų prie Dievo. Nei mums blogiau,
jei nevalgome, nei geriau, jei valgome. 9 Tik žiūrėkite,
kad šita jūsų laisvė[u] netaptų suklupimo priežastim
silpniesiems. 10 Nes jei kas tave, turintį pažinimą, pamatys
sėdint prie stalo stabo šventykloje, ar jo sąžinė, jam esant
silpnam, nebus skatinama valgyti stabams aukoj amą
mėsą? 11 Mat per tavo pažinimą žūva silpnasis – brolis,
už kurį Kristus numirė. 12 Šitaip nusidėdami broliams
ir pažeisdami jų silpną sąžinę, jūs nusidedate Kristui.

---

[u]**8,9** T.y. galia valgyti bet kokį maistą

13 Todėl, jei maistas suklupdo[v] mano brolį, aš niekad
nevalgysiu mėsos, kad nesuklupdyčiau savo brolio.

Apaštalo teisės, laisvė ir savidrausmė

9 1 Ar nesu laisvas? Ar nesu apaštalas? Ar nesu matęs
Jėzaus, mūsų Viešpaties? Ar jūs nesate mano darbo
padarinys Viešpatyje? 2 Jei kitiems nesu apaštalas,
vis dėlto jums esu, nes jus esate mano apaštalystės
antspaudas Viešpatyje. 3 Šitoks yra mano apsigynimas
nuo tų, kurie mane tiria: 4 Ar neturime teisės valgyti ir
gerti? 5 Ar neturime teisės ⌜krikščionę žmoną⌝[w] vedžiotis
aplinkui, kaip ir kiti apaštalai, Viešpaties broliai ir
Kėfas? 6 Arba ar vien tik aš ir Barnabas neturime teisės
nedirbti [pragyvenimui]? 7 Kas kada nors kareiviauja
savo paties kaštu? Kas sodina vynuogyną ir nevalgo jo
vaisių? Arba kas gano kaimenę ir neminta kaimenės
pienu? 8 Ar tai kalbu vien žmonių būdu[x]? Ar to nesako
ir įstatymas? 9 Mozės įstatyme juk parašyta: „Neužrišk
nasrų jaučiui, kuliančiam javus“. Ar Dievui rūpi jaučiai?
10 Ar jis[y] neabejotinai kalba dėl mūsų? Taip, dėl mūsų
buvo parašyta, nes[z] artojas turi arti su viltimi ir kūlėjas
[kulti] su viltimi gauti savo dalį. 11 Jei mes pasėjome
dvasinių gėrybių, ar didelis dalykas, jei mes pjausime
jūsų medžiaginių gėrybių? 12 Jei kiti dalijasi teise į jus[a],

---

[v] **8,13** T.y. veda į nupuolimą, atsimetimą nuo Kristaus

[w] **9,5** Lit. seserį kaip žmoną

[x] **9,8** T.y. remdamasis analogijomis, paimtomis iš kasdieninio gyvenimo

[y] **9,10** T.y. įstatymas

[z] **9,10** Arba: kad

[a] **9,12** T.y. į jūsų teikiamą medžiaginę paramą

ar ne juo labiau mes turėtume? Tačiau nepasinaudojome
ta teise. Priešingai, viską pakenčiame, kad nepadarytume
kokios nors kliūties Kristaus evangelijai. 13 Ar nežinote,
kad tie, kurie atlieka šventas apeigas, valgo tai, ką
gauna iš šventyklos, kad tie, kurie tarnauja prie aukuro,
dalijasi ⌜tuo, kas aukojama ant aukuro⌝[b]? 14 Taip ir
Viešpats įsakė tiems, kurie skelbia evangeliją, gyventi iš
evangelijos. 15 Bet aš nesu pasinaudojęs nė viena iš šitų
teisių. Ir tai rašau ne tam, kad taip įvyktų mano atveju[c],
nes man geriau mirti, negu – mano pasigyrimo niekas
man nepanaikins! 16 Mat, jei skelbiu evangeliją, neturiu
pagrindo girtis, nes būtinybė gula ant manęs. Vargas
man, jei neskelbčiau evangelijos! 17 Nes, jei savo valia
tai darau, turiu užmokestį; bet jei ne savo valia, tai man
tik patikėtas uždavinys. 18 Tai kas yra mano užmokestis?
[Tas,] kad, skelbdamas evangeliją, ją nemokamai pateikiu
ir taip visiškai nesinaudoju savo teise evangelijoje[d].
19 Mat, būdamas laisvas nuo visų, pasidariau vergas
visiems, kad laimėčiau didesnį skaičių. 20 Pasidariau
žydams kaip žydas, kad laimėčiau žydus: tiems, kurie yra
pavaldūs[e] įstatymui, – kaip pavaldus įstatymui, – nors
pats nesu pavaldus įstatymui, – kad laimėčiau tuos, kurie
yra įstatymui pavaldūs. 21 Tiems, kurie neturi įstatymo,
pasidariau kaip neturintis įstatymo, – nors nesu be Dievo
įstatymo; priešingai, esu pavaldus Kristaus įstatymui, –
kad laimėčiau tuos, kurie neturi įstatymo. 22 Silpniesiems

---

[b]**9,13** Lit. aukuru

[c]**9,15** T.y. kad jūs man taip padarytumėte

[d]**9,18** T.y. kaip evangelijos skelbėjas

[e]**9,20** T.y. tokie, iš kurių reikalaujama laikytis ar klausyti Mozės Įstatymo

pasidariau silpnas, kad laimėčiau silpnuosius. Visiems
esu pasidaręs viskas, kad vienokiu ar kitokiu būdu kai
kuriuos išgelbėčiau. 23 Visa tai darau evangelijos labui,
kad tapčiau jos dalininku. 24 Ar nežinote, kad bėgantieji
stadione visi, tiesa, bėga, bet [tik] vienas gauna prizą?
Taip bėkite, kad laimėtumėte. 25 Kiekvienas varžovas nuo
visko susilaiko: anie, kad gautų pragaištantį vainiką, o
mes – nepragaištantį. 26 Taigi aš taip bėgu – ne kaip bėgąs
be tikslo; taip einu kumštynių – ne kaip kumščiuojąs
orą. 27 Bet aš drausminu[f] savo kūną ir jį pavergiu, kad
kartais, kitiems ėjęs šauklio pareigas, pats nepasidaryčiau
atmestinas.

Įspėjimas vengti stabmeldystės

10 1 Mat nenoriu, kad jūs broliai, nežinotumėte, jog
visi mūsų protėviai buvo po debesimi ir visi perėjo
per jūrą. 2 Jie visi pasikrikštijo[g] į Mozę debesyje ir jūroje.
3 Visi valgė tą patį dvasinį valgį 4 ir visi gėrė tą patį dvasinį
gėrimą. Jie gėrė iš dvasinės uolos, kuri sekė paskui juos,
o ta uola buvo Kristus. 5 Tačiau jų daugumas Dievui
nepatiko – jie buvo išklotі[h] tyruose. 6 Tie įvykiai tapo
pavyzdžiais mums [įspėti], kad mes neužsigeistume piktų
dalykų, kaip anie užsigeidė. 7 Ir nebūkite stabmeldžiai,
kaip kai kurie iš jų, – kaip parašyta: „Žmonės susėdo
valgyti bei gerti ir atsikėlė žaisti[i]. 8 Ir nepaleistuvaukime,
kaip kai kurie iš jų paleistuvavo, ir vieną dieną krito

---

[f] **9,27** Lit. sumušu iki mėlynių (tarsi boksininkas, kurio smūgiai palieka kūne mėlynes)

[g] **10,2** Kt. Mss: buvo pakrikštyti

[h] **10,5** T.y. jų lavonai išbarstyti

[i] **10,7** Arba: šokti, linksmintis

dvidešimt trys tūkstančiai. 9 Ir nemėginkime Kristaus[j],
kaip kai kurie iš jų mėgino ir žuvo nuo gyvačių. 10 Ir
nemurmėkite, kaip kai kurie iš jų murmėjo ir žuvo nuo
žudytojo. 11 Jiems tai atsitiko kaip pavyzdys ir parašyta
kaip įspėjimas mums, kuriems yra atėjęs amžių galas.
12 Todėl, kas tariasi stovįs, težiūri, kad nepultų. 13 Jūsų
nėra užtikęs joks kitas mėginimas[k], kaip tik žmogiškas.
Bet Dievas yra ištikimas. Jis neleis jūsų mėginti[l] labiau,
negu galite [pakelti], bet kartu su mėginimu[m] parūpins ir
išeitį, kad galėtumėte ištverti.

Viešpaties Vakarienė ir stabmelžių pokyliai

14 Todėl, mano mylimieji, bėkite nuo stabmeldystės.
15 Kaip protingiems kalbu. Apsvarstykite patys, ką
sakau. 16 Palaiminimo taurė, kurią laiminame[n], ar ji nėra
dalyvavimas Kristaus kraujuje[o]? Duona, kurią laužome,
ar ji nėra dalyvavimas Kristaus kūne[p]? 17 Kadangi yra
vienas kepalas, mes, daugelis, esame vienas kūnas, nes
visi dalijamės tuo vienu kepalu. 18 Pažvelkite į istorinį
Izraelį! Ar tie, kurie valgo aukas, nėra aukuro dalininkai?
19 Tai ką sakau? Ar kad stabams aukojama mėsa yra kas
nors? Arba ar kad stabas yra kas nors? 20 Ne, bet [sakau,]

---

[j] **10,9** Kt. Mss: Viešpaties

[k] **10,13** Arba: gundymas

[l] **10,13** Arba: gundyti

[m] **10,13** Arba: gundymu

[n] **10,16** T.y. virš kurios ištariame palaiminimo [=dėkojimo] maldos žodžius

[o] **10,16** T.y. Kristaus mirties nuopelnuose

[p] **10,16** T.y. atpirktųjų bendruomenėje, kurią, apaštalas vadina Kristaus kūnu

kad tai, ką jie aukoja, aukoja demonams, ne Dievui.
Nenoriu, kad jūs taptumėte demonų bendrininkais. 21 Jūs
negalite gerti Viešpaties taurės ir demonų taurės. Negalite
būti Viešpaties stalo ir demonų stalo dalininkai. 22 Arba ar
norime padaryti Viešpatį pavydulingą? Ar esame stipresni
už jį?

Krikščionies laisvė ir jos apribojimas

23 „Viskas leidžiama“, bet ne viskas naudinga, „Viskas
leidžiama“, bet ne viskas ugdo[q] [bendruomenę]. 24 Niekas
teneieško to, kas sau pačiam gera, bet kas kitam.
25 Valgykite viską, kas parduodama mėsos prekyvietėje,
nieko neklausinėdami dėl sąžinės, 26 nes „Viešpaties yra
žemė ir visa, ko ji pilna“. 27 Jei kas iš netikinčiųjų jus
pasikviečia ir jūs norite nueiti, valgykite viską, kas jums
padedama, nieko neklausinėdami dėl sąžinės. 28 Bet jei
kas jums pasakytų: „Tai yra aukos mėsa“, nevalgykite dėl
to, kuris jums tai nurodė, ir dėl sąžinės. 29 Turiu omenyje
ne savo paties, bet kito sąžinę. Nes kam mano laisvė[r]
kitos sąžinės teisiama? 30 Jei aš valgau dėkodamas, kam
esu smerkiamas[s] dėl to, už ką dėkoju? 31 Taigi, ar valgote,
ar geriate, ar šiaip ką darote, viską darykite Dievo garbei.
32 Nekelkite pasipiktinimo nei žydams, nei graikams, nei
Dievo bendruomenei, 33 kaip ir aš visaip visiems patinku,
neieškodamas savo, bet daugelio naudos, kad jie būtų
išgelbėti.

---

[q]**10,23** Lit. stato

[r]**10,29** valgyti tai, ką manau esant gera

[s]**10,30** Lit. šmeižiamas

11 1 Sekite mano pavyzdžiu, kaip ir aš Kristaus.

Apie moterų galvos apgaubimą maldos susirinkimuose

2 Jus giriu, kad visais atžvilgiais mane prisimenate
ir laikotės tradicijų taip, kaip jums [jas] perdaviau.
3 Bet noriu, kad žinotumėte, jog kiekvieno vyro galva
yra Kristus, žmonos galva – vyras, o Kristaus galva –
Dievas. 4 Kiekvienas vyras, kuris meldžiasi ar pranašauja
apdengta galva, apgėdina savo galvą. 5 Bet kiekviena
moteris, kuri meldžiasi ar pranašauja atidengta galva,
apgėdina savo galvą, nes tai viena ir tas pat, kas
būti nuskustai. 6 Jei moteris neapsigaubia, tegu ji ir
apsikerpa. O jei moteriai gėda nusikirpti ar nusiskusti, ji
teapsigaubia. 7 Mat vyras neprivalo galvos apdengti: jis
yra Dievo atvaizdas ir garbė, o moteris yra vyro garbė,
8 nes ne vyras yra kilęs iš moters, bet moteris iš vyro,
9 taip pat ne vyras buvo sutvertas moteriai, bet moteris
vyrui. 10 Todėl moteris privalo turėti ⌜galios ženklą⌝[t]
ant galvos dėl angelų[u]. 11 Tačiau Viešpatyje nei moteris
nėra nepriklausoma nuo vyro, nei vyras nepriklausomas
nuo moters, 12 nes, kaip moteris buvo paimta iš vyro,
taip ir vyras ateina per moterį, o viskas yra iš Dievo.
13 Spręskite patys: ar pritinka moteriai melstis Dievui
neapsigaubusiai? 14 Ar pati prigimtis jūsų nemoko, kad,
jei vyras nešioja ilgus plaukus, jam negarbė, 15 bet, jei
moteris nešioja ilgus plaukus, jai garbė? Nes plaukai [jai]

---

[t] **11,10** Lit. galią (turbūt apdangalą, ženklinantį Dievo jai suteiktą galią melstis ir pranašauti susirinkime)

[u] **11,10** Gal dėl to, kad neįsižeistų angelai, Dievo sukurtos tvarkos saugotojai, dėl jos pažeidimo.

duoti kaip apdangalas. [16] Bet jei kas nori ginčytis [dėl to]
– mes neturime tokio papročio nė Dievo bendruomenės.

Viešpaties Vakarienė

[17] Bet, ⌜duodamas tą nurodymą, [jūsų] negiriu dėl to⌝[v],
kad jūsų suėjimai ⌜daro daugiau blogo negu gero⌝[w].
[18] Mat, pirmiausia, girdžiu, kad, kai jūs sueinate kaip
bendruomenė, tarp jūsų esą grupuočių, ir iš dalies tai tikiu,
[19] nes turi būti ir skilimų tarp jūsų, kad ištirtieji išeitų
viešumon tarp jūsų. [20] Taigi, kai jūs sueinate draugėn,
tai ne Viešpaties Vakarienės valgyti, [21] nes kiekvienas
valgydamas ima prieš laiką savo paties valgį, ir taip
vienas lieka alkanas, o kitas nusigeria. [22] Argi neturite
namų, kur galite valgyti ir gerti? Arba ar niekinate Dievo
bendruomenę ir darote gėdą tiems, kurie nieko neturi?
Kas man sakyti jums? Ar jus girti? Už tai negiriu. [23] Nes
aš tai gavau iš Viešpaties, ką ir jums perteikiau, kad
Viešpats Jėzus tą naktį, kai buvo išduotas, paėmė duoną
[24] ir padėkojęs [ją] laužė ir tarė: „Tai yra mano kūnas,
kuris [duodamas] už jus. Tai darykite man atminti“.
[25] Tokiu pat būdu[x], po vakarienės [jis paėmė] ir taurę,
sakydamas: „Šita taurė yra naujoji sandora, patvirtinta
mano krauju. Tai darykite, kiek kartų gersite, man
atminti“, [26] nes, kiek kartų valgote tą duoną ir geriate tą
taurę, jūs skelbiate Viešpaties mirtį, kol jis ateis. [27] Taigi
kas nevertai valgo tą duoną ir geria Viešpaties taurę, bus

---

[v] **11,17** Arba; duodamas nurodymų, nepritariu tam

[w] **11,17** Lit. neišeina į tai, kas yra geriau, bet kas blogiau

[x] **11,25** T.y. sukalbėjęs padėkos maldą

kaltas Viešpaties kūnu ir kraujuy[y]. 28 Bet žmogus tegul
ištiria pats save, ir taip tegul valgo tos duonos ir geria iš
tos taurės, 29 nes kas valgo ir geria, tas valgo ir geria sau
teismą, jei neatskiria kūno[z]. 30 Todėl tarp jūsų yra daug
liguistų bei sergančių ir didokas skaičius užminga[a]. 31 Bet
jei tyrinėtume save, nebūtume teisiami. 32 O kai esame
Viešpaties teisiami, esame drausminami, kad nebūtume
pasmerkti su pasauliu. 33 Taigi, mano broliai, kai sueinate
valgyti, palaukite vieni kitų. 34 Jei kas alkanas, tepavalgo
namie, kad nesueitumėte teismo užsitraukti. O apie visa
kita duosiu potvarkių, kai ateisiu.

Šventosios Dvasios dovanos

12 1 Nenoriu, broliai, palikti jūsų be žinios apie
dvasines dovanas. 2 Jūs žinote, kad, kai buvote
pagonys, – kaip būdavote traukiami prie nebylių
stabų ir nuklaidinami. 3 Todėl jums paaiškinu, kad nė
vienas kalbantis per Dievo Dvasią nesako: „⌜Jėzus yra
prakeiktas⌝[b]“, ir nė vienas negali pasakyti: „Jėzus yra
Viešpats“, jei ne per Šventąją Dvasią. 4 Yra skirtingų
malonės dovanų, tačiau ta pati Dvasia. 5 Yra skirtingų
tarnysčių, tačiau tas pats Viešpats. 6 Ir yra skirtingų
veikimų, tačiau tas pats Dievas, kuris viską veikia
visuose. 7 Kiekvienam teikiamas Dvasios apsireiškimas

---

[y] **11,27** T.y. Viešpaties mirties profanacija

[z] **11,29** Tai gali reikšti: neįžiūri skirtumo tarp paprasto ir Šv. Vakarienės valgio, turinčio ryšį su Kristaus kūnu, t.y. jo mirties atminimu; arba: neįžiūri skirtumo tarp bendruomenės, valgančios Vakarienę kaip vienas Kristaus kūnas, ir bet kokio kito pokyliaujančių sambūrio

[a] **11,30** T.y. miršta

[b] **12,3** Arba: Prakeiktas tebūnie Jėzus

bendram labui: 8 vienam per Dvasią teikiama išminties
kalba, kitam – žinojimo kalba ta pačia Dvasia, 9 kitam –
tikėjimas ta pačia Dvasia, kitam – gydymų dovanos ta
viena Dvasia, 10 kitam – ⸢stebuklų darymas⸣[c], kitam –
pranašystė, kitam – galia atskirti dvasias, kitam – įvairios
kalbų rūšys, kitam – kalbų aiškinimas. 11 Visa tai veikia
viena ir ta pati Dvasia, kiekvienam atskirai priskirdama,
kaip ji nori.

Vienas kūnas – daug narių

12 Mat kaip kūnas yra vienas ir turi daug narių, ir visi
tie kūno nariai, nors jų daug, yra vienas kūnas, taip ir
Kristus[d], 13 nes juk viena Dvasia mes visi – ar būtume
žydai, ar graikai, vergai ar laisvieji – buvome pakrikštyti
⸢vienam kūnui sudaryti⸣[e], ir visi buvome pagirdyti viena
Dvasia, 14 nes juk kūnas nesusideda iš vieno nario,
bet iš daugelio. 15 Jei koja tartų: „Kadangi nesu ranka,
nepriklausau kūnui“, ar ji dėl to nepriklausytų kūnui?
16 Ir jei ausis tartų: „Kadangi nesu akis, nepriklausau
kūnui“, ar ji dėl to nepriklausytų kūnui? 17 Jei visas kūnas
tebūtų akis, kur bebūtų girda? Jei jis visas tebūtų girda,
kur bebūtų uoslė? 18 Bet dabar Dievas sudėjo narius,
kiekvieną iš jų, kūne, kaip jis norėjo. 19 Jei jie visi tebūtų
vienas narys, kur bebūtų kūnas? 20 Bet dabar, tiesa, yra
daug narių, tačiau vienas kūnas. 21 Akis negali tarti
rankai: „Man tavęs nereikia“, ar vėl galva kojoms: „Man
jūsų nereikia“. 22 Priešingai, tie kūno nariai, kurie atrodo

---

[c]**12,10** Lit. galingų veiksmų nuveikimai

[d]**12,12** T.y. bendruomenė kaip Kristaus kūnas

[e]**12,13** Arba: į vieną kūną

esą silpnesni, yra juo labiau būtini, 23 ir tuos kūno narius,
kuriuos laikome mažiau garbingais, aprengiame ypatinga
pagarba. Mūsų nepadorieji[f] nariai gauna ypatingą
padorumą, 24 o mūsų padoriesiems to nereikia. Tačiau
Dievas sudėjo kūną, suteikdamas ypatingą pagarbą nariui,
kuriam jos trūksta, 25 kad nebūtų suskilimo kūne, bet
kad nariai vienodai rūpintųsi vieni kitais. 26 Jei vienas
narys kenčia, su juo kenčia visi nariai. Ir jei vienas narys
gerbiamas, su juo džiaugiasi visi nariai. 27 Jūs esate
Kristaus kūnas ir, atskirai imant, nariai. 28 Ir[g] Dievas įstatė
Bendruomenėje, pirma, apaštalus, antra, pranašus, trečia,
mokytojus; paskui eina stebuklai, gydymų dovanos,
paslaugos, reikalų tvarkymai, kalbų rūšys. 29 Argi visi
yra apaštalai? Ar visi pranašai? Ar visi mokytojai? Ar
visi stebukladariai[h]? 30 Ar visi turi gydymo dovanų? Ar
visi kalba kalbomis? Ar visi aiškina? 31 Bet uoliai siekite
aukštesniųjų malonės dovanų. Ir dar prakilnesnį kelią
jums parodysiu.

Meilė

13 1 Jei kalbėčiau žmonių ir angelų kalbomis, bet
neturėčiau meilės, būčiau žvangąs gongas[i] ar
skambą cimbolai. 2 Jei turėčiau pranašystės dovaną ir
suvokčiau visas paslaptis bei visą žinojimą ir jei turėčiau
visą tikėjimą, tokį, kad galėčiau perkelti kalnus, bet
jei neturėčiau meilės, aš būčiau niekas. 3 Jei išdalyčiau

---

[f]**12,23** T.y. netinkami pasirodymui

[g]**12,28** Lit. Ir vienus (nutraukta konstrukcija: vienus...kitus)

[h]**12,29** Lit. galingi veiksmai

[i]**13,1** T.y. disko pavidalo mušamas žalvarinis muzikos instrumentas

visą savo turtą vargšams ir jei atiduočiau savo kūną,
kad ⸢būčiau sudegintas⸣[j], bet neturėčiau meilės, man
iš to nebūtų jokios naudos. 4 Meilė yra kantri, meilė
yra maloninga. Ji nepavydi, [k]nesigiria, nepasipučia,
5 nesielgia grubiai, neieško savo naudos, nesusierzina,
nelaiko nuoskaudų[l] sąskaitos, 6 nesidžiaugia neteisybe,
bet džiaugiasi tiesa. 7 Ji viską pakelia, viską tiki[m], visko
viliasi[n], viską ištveria. 8 Meilė niekad nesibaigia. O
jei tai yra pranašystės[o] – jos pranyks, jei kalbos – jos
paliaus, jei žinojimas – jis pranyks. 9 Mat pažįstame iš
dalies ir pranašaujame iš dalies, 10 bet kai ateis tai, kas
visiška, pranyks tai, kas yra dalinio pobūdžio. 11 Kai
buvau vaikas, kalbėjau kaip vaikas, mąsčiau kaip vaikas,
protavau kaip vaikas. Bet kai tapau vyru, padėjau į šalį,
kas buvo vaikiška. 12 Mat dabar matome [lyg] veidrodyje,
neaiškiai[p], bet tada matysime veidas į veidą. Dabar
pažįstu iš dalies, bet tada visiškai pažinsiu, kaip ir aš esu
visiškai pažintas. 13 O dabar pasilieka tikėjimas, viltis,
meilė – tie trys, bet jų didžiausia – meilė.

---

[j] **13,3** Kt. Mss: galėčiau girtis

[k] **13,4** Kt. Mss + Meilė

[l] **13,5** T.y. kitų daromų nuoskaudų

[m] **13,7** T.y. niekad nesiliauja tikėjusi

[n] **13,7** T.y. niekad nepraranda vilties

[o] **13,8** Arba: pranašavimo dovanos

[p] **13,12** Lit. mįslingai (t.y. kaip neaiškų ar netiesioginį atspindį)

Kalbėjimas kalbomis ir pranašavimas

14 [1] Vykitės meilę ir uoliai siekite dvasinių dovanų,
o labiau pranašavimo, [2] nes kalba[q] kalbantysis
kalba ne žmonėms, bet Dievui; nes niekas jo nesupranta,
bet Dvasia jis kalba paslaptis. [3] O kas pranašauja, tas
kalba žmonėms tai, kas ugdo[r], padrąsina ir paguodžia.
[4] Kas kalba kalba, ugdo save patį, o kas pranašauja, tas
ugdo bendruomenę. [5] Noriu, kad jūs visi kalbėtumėte
kalbomis, bet labiau, kad pranašautumėte. Didesnis yra
tas, kuris pranašauja, negu tas, kuris kalba kalbomis,
nebent jei pastarasis [jas] išaiškina, kad bendruomenė
būtų ugdoma. [6] O dabar, broliai, jei ateisiu pas jus,
kalbėdamas kalbomis, kuo būsiu jums naudingas, jei
jums nekalbėsiu ar per apreiškimą, ar per žinojimą, ar
per pranašystę, ar per pamokymą? [7] Panašiai negyvi
daiktai, skleidžiantys garsą, ar tai būtų fleita, ar lyra, –
jei jie neišduos skirtingų tonų[s], kaip kas nors žinos, kas
grojama fleita ar lyra? [8] Ir jei trimitas išduos neaiškų
garsą, kas ruošis į mūšį? [9] Taip pat, jei ir jūs liežuviu
neištarsite suprantamos kalbos, kaip kas nors žinos,
kas kalbama? Jūs juk kalbėsite į orą. [10] Kas žino, kaip
daug yra kalbų rūšių pasaulyje, ir jokia nėra bereikšmė.
[11] Taigi, jei nesuvoksiu kalbos reikšmės, kalbėtojui būsiu
svetimkalbis[t] ir kalbėtojas bus man svetimkalbis. [12] Taip

---

[q]**14,2** T.y. ekstazine, Šv. Dvasios įkvėpta kalba

[r]**14,3** Lit. stato

[s]**14,7** T.y. melodijos

[t]**14,11** Lit. barbaras (t.y. asmuo, kalbantis ne graikų, bet savotiška „bar bar“ garsų, svetima ir nesuprantama kalba)

ir jūs, kadangi esate uolūs ⌜dvasinių dovanų⌝[u] siekėjai,
stenkitės [jų] apsčiai turėti bendruomenės ugdymo[v]
tikslui. 13 Todėl kalbantysis kalba tegu meldžiasi, kad
galėtų [ją] išaiškinti. 14 [Mat] jei meldžiuos kalba, tai
meldžiasi mano dvasia, bet mano protas yra nevaisingas[w].
15 Ką tad daryti? Aš melsiuos dvasia[x], bet melsiuos ir
protu; giedosiu dvasia, bet giedosiu ir protu. 16 Kitaip, jei
Dvasia ⌜garbini Dievą⌝[y], kaip tas, kuris užima paprasto
klausytojo vietą, galės tarti „amen“ tavo padėkos
maldai, nes jis nežino, ką tu kalbi? 17 Tu juk gali gražiai
dėkoti, bet kitas neugdomas. 18 Dėkui Dievui, aš kalbu
kalbomis daugiau už jus visus, 19 tačiau bendruomenės
susirinkime mieliau tariu penkis žodžius savo protu,
kad ir kitus pamokyčiau, negu dešimt tūkstančių žodžių
kalba[z]. 20 Broliai, nebūkite vaikai išmanymu. Verčiau
blogybe būkite kūdikiai, o išmanymu būkite subrendę.
21 Įstatyme parašyta: „Per kitomis kalbomis kalbančius ir
svetimųjų lūpomis aš bylosiu šitai tautai, tačiau net tada
jie neklausys manęs, – sako Viešpats“. 22 Taigi kalbos
skirtos būti ženklu ne tikintiesiems, bet netikintiesiems, o
pranašystė – ne netikintiesiems, bet tikintiesiems. 23 Taigi,
jei susirinks visa bendruomenė ir visi kalbės kalbomis, ir
įeis pašaliečių ar netikinčių, ar jie nesakys, kad einate iš

---

[u] **14,12** Lit. dvasių (t.y. Dvasios, apsireiškiančios per jų individualias dvasias)

[v] **14,12** Lit. statymo

[w] **14,14** T.y. aktyviai nedalyvauja vyksme ir nepatiria iš jo naudos arba yra neproduktyvus bendruomenės gyvenime

[x] **14,15** T.y. savo dvasia Dievo Dvasios teikiamais žodžiais

[y] **14,16** Lit. ištari palaiminimą

[z] **14,19** T.y. charizmatine kalba

proto? 24 Bet jei visi pranašauja ir įeina koks netikintis ar
pašalietis, jis yra visų įtikinamas [nusidėjėlis esąs], visų
apklausiamas. 25 Jo širdies paslaptys išaiškėja, ir taip jis
puls veidu į žemę ir pagarbins Dievą, išpažindamas: „Iš
tiesų Dievas yra tarp jūsų!“

Viskas darytina tvarkingai

26 Tai ką daryti, broliai? Kai susieinate, kiekvienas turi
[viena ar kita]: himną, pamokymą, apreiškimą, kalbą,
aiškinimą. Viskas tebūnie daroma [bendruomenei] ugdyti.
27 Jei kas kalba kalba, kaskart tegul kalba du ar daugiausia
trys, ir pakaitomis, o vienas tegul aiškina. 28 Bet jei
nėra aiškintojo, tegul jis tyli bendruomenės susirinkime
ir tegul kalba sau bei Dievui. 29 Tegul kalba du ar trys
pranašai, o kiti tegul tiria. 30 Bet jei kitam, ten sėdinčiam,
kas apreiškiama, pirmasis tegul tyli, 31 nes jūs galite po
vieną visi pranašauti, kad visi pasimokytų ir visi būtų
paraginti[a]. 32 Pranašų dvasios[b] yra pavaldžios pranašams,
33 nes Dievas yra ne netvarkos, bet ramybės Dievas. Kaip
visose šventųjų bendruomenėse, 34 moterys tegul tyli
bendruomenės susirinkimuose, nes joms neleidžiama
kalbėti, bet jos turi būti klusnios, kaip ir įstatymas sako.
35 Bet jei jos nori ko išmokti, namie tepasiklausia savo
vyrų, nes gėda moteriai kalbėti susirinkime. 36 Ar iš
jūsų išėjo Dievo žodis? Arba ar pas jus vienus jis atėjo?
37 Jei kas tariasi esąs pranašas ar Dvasios žmogus, tas
turi pripažinti, kad tai, ką jums rašau, yra Viešpaties
įsakymas. 38 Bet jei kas to nepripažįsta, jis bus [Dievo]

---

[a]**14,31** Lit. padrąsinti

[b]**14,32** T.y. Dievo Dvasios įkvėptas, pranašas kalba per savo dvasią

nepripažįstamas. 39 Taigi, mano broliai, uoliai siekite
pranašauti ir nedrauskite kalbėti kalbomis. 40 Tačiau
viskas tebūnie daroma padoriai ir tvarkingai.

Kristaus prisikėlimas

15 1 Aš primenu jums, broliai, evangeliją, kurią
jums paskelbiau, kurią jūs ir priėmėte, kurioje
ir stovite, 2 kuria ir esate išgelbimi: ⌜kokiais žodžiais[c]
jums ją paskelbiau, jei tvirtai jos laikotės⌝[d], – jei ne
veltui įtikėjote. 3 Mat jums perdaviau, ką ir pats gavau,
kaip pirminės reikšmės dalyką, kad Kristus numirė už
mūsų nuodėmes, kaip pranašavo Raštai, 4 kad jis buvo
palaidotas ir kad jis ⌜buvo prikeltas⌝[e] trečiąją dieną, kaip
pranašavo Raštai, 5 ir kad jis pasirodė Kėfui, paskui
Dvylikai. 6 Paskui jis pasirodė vienu metu daugiau
nei penkiems šimtams brolių, kurių dauguma lig šiol
tebegyvena, o kai kurie jau užmigo[f]. 7 Paskui jis pasirodė
Jokūbui, paskui visiems apaštalams. 8 Visų paskiausiai,
lyg ne laiku gimusiam, jis pasirodė ir man. 9 Mat esu
apaštalų mažiausias, nevertas vadintis apaštalu, nes
persekiojau Dievo Bendruomenę. 10 Bet Dievo malone
esu, kas esu, ir jo man suteikta malonė neliko be
pasekmių. Ne, aš dirbau sunkiau už juos visus, tačiau ne
aš, bet Dievo su manim esanti malonė. 11 Taigi ar aš, ar
jie – taip mes skelbiame ir taip jūs įtikėjote.

---

[c]**15,2** T.y. 3b – 5 skn. pateiktais išpažinimo formulės žodžiais

[d]**15,2** Arba: jei tvirtai laikotės žodžių, kuriais jums ją paskelbiau

[e]**15,4** Lit. yra būvęs prikeltas (t.y. buvo prikeltas ir tebėra gyvas)

[f]**15,6** T.y. mirė

Mirusiųjų prisikėlimas

12 O jei apie Kristų skelbiama, kad jis prikeltas iš
numirusių, kaip kai kurie iš jūsų gali sakyti, kad
nesą mirusiųjų prisikėlimo? 13 Bet jei nėra mirusiųjų
prisikėlimo, tai ir Kristus neprikeltas. 14 O jei Kristus
neprikeltas, tai tuščias mūsų skelbimas, tuščias ir jūsų
tikėjimas. 15 Mus dar randa netikrus Dievo liudytojus
esant, nes paliudijome prieš Dievą[g], kad jis prikėlė Kristų,
kurio neprikėlė, jei iš tikrųjų mirusieji neprikeliami.
16 Nes jei mirusieji neprikeliami, tai ir Kristus neprikeltas.
17 O jei Kristus neprikeltas, tai bergždžias jūsų tikėjimas,
tai jūs tebesate savo nuodėmėse; 18 tai ir Kristuje
užmigusieji yra žuvę. 19 Jei tik šiam gyvenimui esame
dėję savo viltis į Kristų, mes esame labiausiai apgailėtini
iš visų žmonių. 20 Bet iš tikrųjų Kristus yra prikeltas iš
numirusių – pirmasis[h] iš užmigusiųjų. 21 Mat kadangi
per žmogų atėjo mirtis, tai ir per žmogų ateina mirusiųjų
prisikėlimas. 22 Mat kaip Adome visi miršta, taip ir
Kristuje visi bus atgaivinti. 23 Bet kiekvienas savo
eile: pirmasis[i] Kristus, paskui, kai jis ateis, tie, kurie
priklauso Kristui. 24 Paskui bus galas, kai jis perduos
karalystę Dievui Tėvui, kai jis sunaikins visokią valdžią
ir visokią galybę bei jėgą, 25 nes jis turi karaliauti, iki
padės visus priešus po savo kojomis. 26 Kaip paskutinis
priešas sunaikinama mirtis. 27 Mat „jis viską pajungė
po jo kojomis“. Bet kai sakoma, kad viskas pajungta,

---

[g] **15,15** T.y. apkaltinome Dievą padarius tai, ko jis nėra padaręs

[h] **15,20** Lit. pirmoji naša (t.y. Dievo laidas, kad bus suvalytas visas prikeltų mirusiųjų derlius)

[i] **15,23** Žr. 20 skn.

tai aišku, kad išskyrus tą, kuris pajungė jam viską. 28 O
kai viskas jam bus pajungta, tada ir pats Sūnus bus
pajungtas tam, kuris pajungė jam viską, kad Dievas būtų
visur viskas. 29 Kita vertus, ką darys tie, kurie krikštijasi
už mirusiuosius? Jei iš viso mirusieji neprikeliami, tai
kam jie dar kirkštijasi už juos? 30 Kam ir mes patys
kas valandą esame pavojuje? 31 Aš kasdien mirštu![j]
Taip tikrai, kaip jūs, broliai[k], esate mano pasigyrimas,
kurį turiu Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje. 32 Jei aš tik
kaip žmogus[l] kovojau su žvėrimis Efeze, kokia man
nauda? Jei mirusieji neprikeliami, tai „valgykime ir
gerkime, nes rytoj mirsime“. 33 Neleiskite savęs apgauti[m]:
„blogos draugystės pagadina gerus papročius“. 34 Tikrai
išsiblaivykite ir toliau nenusidėkite, nes kai kurie neturi
Dievo pažinimo. Tai sakau jums sugėdinti.

Prisikėlimo kūnas

35 Bet kas nors paklaus: „Kaip mirusieji prikeliami?
Su kokiu kūnu jie ateis?“ 36 Neišmanėli! Ką tu sėji,
neatgyja, jei nenumiršta. 37 Ir ką tu sėji, sėji ne būsimąjį
kūną, bet nuogą grūdą, sakysim, kviečio ar kurio nors
iš kitų javų. 38 Dievas jam duoda kūną, kokį norėjo[n], ir
kiekvienai sėklos rūšiai savitą kūną. 39 Ne kiekvienas
kūnas yra toks pat kūnas, bet vienoks yra žmonių,
kitoks gyvulių kūnas, dar kitoks paukščių kūnas, vėl

---

[j] **15,31** T.y. sutinku mirtį, žiūriu mirčiai į akis

[k] **15,31** ~kkr. Mss

[l] **15,32** T.y. toks, kurio gyvenimo lygis yra toks pat, kaip ir kitų žmonių, neturinčių prisikėlimo vilties

[m] **15,33** Arba: suklaidinti

[n] **15,38** T.y. pradžioje nusprendė duoti sukurdamas

kitoks žuvų. 40 Yra dangaus kūnai ir žemės kūnai.
Bet vienoks yra dangaus kūnų skaistumas, o kitoks
žemės kūnų. 41 Vienoks yra saulės skaistumas, kitoks
mėnulio skaistumas ir kitoks žvaigždžių skaistumas.
Juk žvaigždė skiriasi nuo žvaigždės skaistumu. 42 Taip
yra ir su mirusiųjų prisikėlimu. Sėjamas gendantis
kūnas, prikeliamas negendantis. 43 Vejamas negarbingas,
prikeliamas garbingas. Sėjamas silpnas, prikeliamas
galingas. 44 Sėjamas prigimtinis kūnas, prikeliamas
dvasinis kūnas. Jei yra prigimtinis kūnas, tai yra ir
dvasinis. 45 Taip ir parašyta: „Pirmasis žmogus, Adomas,
tapo gyva būtybe, paskutinis Adomas – gyvybę teikiančia
Dvasia“. 46 Tačiau pirma atėjo ne dvasinis, bet prigimtinis,
tik paskui dvasinis. 47 Pirmasis žmogus yra iš žemės,
sukurtas iš dulkių, antrasis žmogus – iš dangaus. 48 Koks
iš dulkių sukurtasis, tokie ir iš dulkių sukurtieji, ir koks
dangaus žmogus, tokie ir dangaus žmonės. 49 Ir kaip
nešiojome iš dulkių sukurto žmogaus atvaizdą, nešiosime
ir dangaus žmogaus atvaizdą. 50 Tai tvirtinu, broliai:
kūnas ir kraujas[o] negali paveldėti Dievo karalystės, nė
tai, kas genda, nepaveldi to, kas negenda. 51 Klausykite!
Jums sakau paslaptį: mes ne visi užmigsime, bet visi
būsime perkeisti – 52 ūmai, akimirka, paskutiniam trimitui
gaudžiant. Mat trimitas gaus, ir mirusieji bus prikelti
negendantys, o mes būsime perkeisti, 53 nes šis gendantis
[kūnas] turi apsivilkti negendamumu ir šis mirtingas
[kūnas] apsivilkti nemirtingumu. 54 Kai šis gendantis
[kūnas] apsivilks negendamumu ir šis mirtingas [kūnas]

---

[o]**15,50** T.y. dabartinis silpnas, gendąs ir mirtingas kūnas, netinkamas amžinam gyvenimui

apsivilks nemirtingumu, tada išsipildys tas parašytas
žodis: „Mirtis pergalės praryta!“ 55 „Kur, mirtie, tavo
pergalė? Kur, mirtie, tavo geluonis?“ 56 Mirties geluonis
yra nuodėmė, o nuodėmės galia – įstatymas. 57 Bet dėkui
Dievui, kuris teikia mums pergalę per mūsų Viešpatį Jėzų
Kristų. 58 Taigi, mano mylimi broliai, būkite pastovūs,
nepajudinami, visuomet pranašūs Viešpaties darbu,
žinodami, kad jūsų triūsas ne veltui Viešpatyje.

Rinkliava Jeruzalės šventiesiems

16 1 Dėl rinkliavos šventiesiems: kaip nurodžiau
Galatijos bendruomenėms, taip ir jūs darykite.
2 Kas pirmąją savaitės dieną tegul kiekvienas iš jūsų
[kiek] atideda pas save ir sutaupo [iš to,] ką nupelno,
kad rinkliavos nebūtų daromos tada, kai ateisiu. 3 Kai
atvyksiu, pasiųsiu tuos, kuriuos pripažinsite esant
tinkamus, su laiškais nunešti jūsų dovaną[p] į Jeruzalę. 4 Jei
bus patartina ir man keliauti, tai jie keliaus su manim.

Kelionės planai

5–6 Perėjęs Makedoniją, aš atvyksiu pas jus, nes
peržiemosiu, kad jūs mane toliau palydėtumėte, kur
tik keliausiu. 7 Mat nenoriu dabar pamatyti jūsų tik
praeidamas, nes tikiuosi, jei Viešpats leis, kurį laiką
prabūti pas jus. 8 Bet Efeze pasiliksiu iki Sekminių, 9 nes
man yra atsivėrusios plačios durys veiksmingam darbui,
nors yra daug priešininkų.

---

[p] **16,3** Lit. malonę

Apie Timotiejaus ir Apolo apsilankymą

10 Jei ateis Timotiejus, žiūrėkite, kad jis būtų pas jus be baimės, nes jis dirba Viešpaties darbą, kaip ir aš. 11 Tad niekas tenepaniekina jo. Išlydėkite jį su ramybe, kad ateitų pas mane, nes laukiu jo su broliais. 12 Dėl brolio Apolo: rimtai jį raginau vykti pas jus su broliais, bet ˹jis visai nenorėjo dabar vykti˺[q].

Paraginimai ir sveikinimai

13 Būkite budrūs, tvirtai stovėkite tikėjime, būkite vyriški, būkite stiprūs. 14 Viskas, ką darote, tebūnie daroma su meile. 15 Jūs žinote, kad Stepono namiškiai yra Achajos pirmatikiai ir kad jie paskyrė save tarnauti šventiesiems. Aš raginu[r] jus, broliai, 16 kad ir jūs būtumėte klusnūs tokiems žmonėms ir kiekvienam bendradarbiaujančiam ir triūsiančiam. 17 Džiaugiuosi Stepono, Fortunato ir Achaiko atvykimu, nes jie užpildė tai, ko leidote man stokoti[s]. 18 Mat jie nuramino mano ir[t] jūsų dvasią. Tad pripažinkite tokius žmones. 19 Jus sveikina Azijos bendruomenės. Jus karštai sveikina Viešpatyje Akvilas ir Priska su jų namuose esančia bendruomene. 20 Jus sveikina visi broliai. Sveikinkite vieni kitus šventu pabučiavimu. 21 Šis sveikinimas [parašytas] mano, Pauliaus, ranka. 22 Jei kas nemyli

---

[q]**16,12** Arba: visai nebuvo [Dievo] valia, kad jis dabar vyktų

[r]**16,15** Arba: maldauju

[s]**16,17** T.y. pašalino įtampą mūsų santykiuose

[t]**16,18** taip darydami

Viešpaties, tebūnie prakeiktas. ˹Marana ta!˺[u] 23 Viešpaties
Jėzaus malonė tebūnie su jumis. 24 Mano meilė jums
visiems Kristuje Jėzuje.

---

[u] **16,22** Aramėjų kalbos sakinys, reiškiąs: „Mūsų Viešpatie, ateik!“

ANTRASIS LAIŠKAS KORINTIEČIAMS

Sveikinimas

1 [1] Paulius, Dievo valia Kristaus Jėzaus apaštalas,
ir brolis Timotiejus Dievo bendruomenei, esančiai
Korinte, su visais šventaisiais, esančiais visoje Achajoje.
[2] Malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir
Viešpaties Jėzaus Kristaus.

Padėka už Dievo teikiamą paguodą prispaudimuose

[3] Palaimintas[a] Dievas ir mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus
Tėvas, gailestingumo Tėvas ir visokios paguodos Dievas,
[4] kuris mus taip guodžia kiekviename mūsų prispaudime,
jog galime guosti visaip prispaustus ta paguoda, kuria
mes patys esame Dievo guodžiami, [5] nes kaip mums
gausiai tenka Kristaus kentėjimų, taip per Kristų ir
mūsų paguoda gausi. [6] Jei kenčiame priespaudą, tai jūsų
paguodai ir išganymui. Jei esame guodžiami, tai jūsų
paguodai, veiksmingai pasireiškiančiai ištvėrimu tokių
pat kentėjimų, kokius ir mes kenčiame. [7] Mūsų viltis dėl
jūsų yra tvirta, nes žinome, kad, kaip jūs esate kentėjimų,
taip ir paguodos dalyviai. [8] Mat nenorime palikti jūsų,
broliai, be žinių apie mūsų priespaudą, mus ištikusią
Azijoje: mes buvome nepaprastai, nepakeliamai prislėgti
– taip, jog buvome nustoję vilties net išlikti gyvi. [9] Taip,

---

[a] **1,3** Arba: Tebūnie palaimintas

mes jautėmės gavę mirties sprendimą, kad nepasitikėtume
savimi, bet Dievu, kuris prikelia mirusiuosius. 10 Iš tokios
grėsmingos mirties jis mus išgelbėjo ir išgelbės. Juo
mes esame parėmę savo viltį, kad jis ir toliau gelbės,
11 bendradarbiaujant ir jums malda mūsų labui, kad
daugelis asmenų už mums suteiktą malonę, daugelio
išmelstą, dėkotų [Dievui] už mus.

Paulius aiškinasi dėl atidėto apsilankymo

12 Šitas yra mūsų pasigyrimas: mūsų sąžinės liudijimas,
kad mes elgėmės pasaulyje, o ypač su jumis, su Dievo
teikiamu paprastumu ir nuoširdumu – ne su kūniška
išmintimi, bet [pasikliaudami] Dievo malone. 13 Juk
nerašome jums nieko kito, kaip tik tai, ką skaitote ar
suprantate. Tikiuosi, kad jūs visiškai suprasite, 14 kaip
ir mus iš dalies supratote, jog mūsų Viešpaties Jėzaus
dieną mes būsime jūsų pasididžiavimas, kaip ir jūs
mūsų. 15 Šitaip pasitikėdamas, aš nusprendžiau pirma
atvykti pas jus, kad ⌜gautumėte antrą[b] malonę⌝[c]: 16 pro
jus vykti į Makedoniją ir vėl iš Makedonijos atvykti
pas jus ir būti jūsų palydėtas į Judėją. 17 Argi tad aš, tai
nuspręsdamas, pasielgiau lengvabūdiškai? Arba ar tai, ką
sumanau, pasauliškai[d] sumanau – taip, kad tuo pat metu
sakau „taip, taip“ ir „ne, ne“? 18 Kaip Dievas ištikimas,
mūsų jums paskelbtas žodis nėra „taip“ ir „ne“, 19 nes
Dievo Sūnus, Kristus Jėzus, kurį mes – aš, Silvanas ir

---

[b] **1,15** T.y. dvigubą

[c] **1,15** Arba: turėtumėte antrą progą, [man] parodyti malonę

[d] **1,17** Lit. pagal kūną (t.y. kaip pasaulio žmogus, kuris sudarinėja ir pakeičia planus, žiūrėdamas vien to, kas kiekvienu atveju jam naudinga)

Timotiejus – paskelbėme tarp jūsų, nebuvo „taip“ ir „ne“, bet jame „taip“ buvo ir visuomet yra tikrenybė; 20 nes kiek tik yra Dievo pažadų, jie yra jame „taip“[e]. Todėl ir per jį mes tariame „amen“ Dievui, jo garbei. 21 Tas, kuris patvirtina, kad mes su jumis priklausome Kristui, ir kuris mus patepė, yra Dievas. 22 Jis dar paženklino mus savo nuosavybės antspaudu ir davė į mūsų širdis Dvasią kaip pirmą įmoką[f]. 23 Aš šaukiu Dievą liudytoju prieš save[g], kad, gailėdamasis jūsų, nebeatvykau į Korintą. 24 Tai nereiškia, kad mes viešpataujame jūsų tikėjimui, bet mes veikiame su jumis jūsų džiaugsmui, nes tikėjime jūs tvirtai stovite.

2 1 Mat[h] tai sau nusprendžiau: nevykti pas jus dar kartą liūdesiu nešinas. 2 Nes jei aš jus nuliūdinu, tai kas yra tas, kuris mane pradžiugins, jei ne tas, kuris dėl manęs nuliūdinamas? 3 Be to, kaip tik tai jums parašiau, kad atvykęs nenuliūsčiau dėl tų, kurie turėtų mane pradžiuginti, nes esu įsitikinęs apie jus visus, kad mano džiaugsmas yra [ir] jūsų visų džiaugsmas. 4 Mat iš didelio sielvarto ir širdies suspaudimo jums parašiau su gausybe ašarų ne tam, kad jūs būtumėte nuliūdinti, bet kad pažintumėte meilę, kurios ypač jums turiu.

Atleidimas įžeidėjui

5 O jei kas yra nuliūdinęs, tai ne mane yra nuliūdinęs, bet iš dalies, kad neperdėčiau, jus visus. 6 Tokiam asmeniui

---

[e] **1,20** T.y. Kristaus asmenyje jie yra pasitvirtinę, išsipildę

[f] **1,22** Būtent kaip laidą, kad visa kita bus išmokėta, t.y. kad visos kitos Dievo pažadėtos palaimos bus suteiktos

[g] **1,23** jei nesakau tiesos

[h] **2,1** Kt. Mss: Bet

pakanka šito daugumos pabarimo. 7 Tad, priešingai,
jūs turite verčiau jam atleisti ir jį paguosti, kad kartais
toks žmogus nebūtų pernelyg didelio liūdesio prarytas.
8 Todėl jus raginu patvirtinti jam [savo] meilę. 9 Mat
tam tikslui ir parašiau, kad sužinočiau, kaip jūs išlaikote
mėginimą, ar visais atvejais esate paklusnūs. 10 O kam jūs
ką atleidžiate, tam ir aš [atleidžiu]. Mat ką esu atleidęs, jei
esu ką turėjęs atleisti, [tą esu atleidęs] dėl jūsų Kristaus
akivaizdoje, 11 kad nebūtume šėtono apgauti, nes gerai
pažįstame jo kėslus.

Kelionė į Troadą ir Makedoniją

12 O kai atvykau į Troadą Kristaus evangelijos skelbti,
nors durys man buvo atvertos Viešpatyje, 13 neturėjau
palengvinimo savo dvasiai, nes neradau savo brolio Tito.
O vis dėlto, atsisveikinęs nuo jų, išvykau į Makedoniją.

Apaštalai – Kristaus pergalės dalyviai

14 Bet dėkui Dievui, kuris Kristuje visuomet mus veda
savo pergalės eisenoje ir per mus paskleidžia savo
pažinimo kvapą kiekvienoje vietoje, 15 nes mes esame
Kristaus malonus kvapas Dievui tarp išganomųjų ir tarp
žūstančiųjų: 16 vieniems ⌜kvapas, vedantis iš mirties į
mirtį, kitiems kvapas, vedantis iš gyvenimo į gyvenimą⌝[i].
Ir kas yra tam nuojėgus[j]? – 17 Nes mes neprekiaujame[k],
kaip daugelis, Dievo žodžiu, bet kalbame kaip tie, kurie

---

[i] **2,16** Kt. Mss: mirtinas kvapas, vedantis į mirtį, kitiems gyvybę teikiantis kvapas, vedantis į gyvenimą

[j] **2,16** T.y. kompetentingas, turintis reikiamą sugebėjimą ar įgalinimą

[k] **2,17** tarsi smulkių prekių pardavėjai pasipelnymo tikslui

kalba iš tikros širdies, iš Dievo, Dievo akivaizdoje,
Kristuje[l].

Apaštalai – naujosios sandoros tarnai

3 1 Ar mes vėl pradedame įsiteikti? Arba argi mums,
kaip kai kuriems, reikia įteikiamųjų laiškų jums
ar iš jūsų? 2 Jūs esate mūsų laiškas, įrašytas mūsų[m]
širdyse, visų žmonių žinomas ir skaitomas. 3 Jūs aiškiai
pasirodote esą mūsų tarnavimu parūpintas Kristaus
laiškas, įrašytas ne rašalu, bet gyvojo Dievo Dvasia, ne
akmeninėse plokštėse, bet kūno širdžių plokštėse. 4 Tokį
pasitikėjimą Dievu mes turime per Kristų. 5 Ne kad mes
savaime esame tokie nuojėgūs, jog galėtume manyti ką
nors kaip iš mūsų pačių kilus, bet mūsų nuojėga ateina
iš Dievo, 6 kuris juk mus įgalino būti tarnais naujosios
sandoros – ne raidės, bet Dvasios, nes raidė užmuša, bet
Dvasia teikia gyvybę. 7 Bet jei mirtį atnešusi tarnystė,
įkalta raidėmis akmenyse, buvo įvesta su tokia šlove,
jog izraeliai negalėjo žiūrėti Mozei į veidą dėl jo laikino
žibesio, 8 kaip daug šlovingesnė bus Dvasios tarnystė!
9 Nes jei tarnystė, vedanti į pasmerkimą, buvo šlovinga,
tai daug labiau tarnystė, vedanti į teisumą, yra pertekus
šlovės! 10 Juk net tai, kas yra buvę padaryta šlovinga,
šituo atžvilgiu[n] [visai] nėra buvę padaryta šlovinga,
lyginant su [naujosios sandoros] pranokstančia šlove.
11 Nes jei tai, kas praeina, buvo šlovinga, tai daug labiau
šlovinga yra tai, kas pasilieka. 12 Taigi, turėdami tokią

---

[l]**2,17** T.y. kaip krikščionys, kurių skelbimą apsprendžia Kristus

[m]**3,2** Kt. Mss: jūsų

[n]**3,10** T.y. atsižvelgiant į naujosios sandoros šlovę

viltį, mes kalbame visai atvirai 13 ir nedarome kaip Mozė,
kuris užsidėdavo dangalą ant savo veido, kad izraeliai
nežiūrėtų į pabaigą to, kas praeina. 14 Bet jų protai atbuko,
nes iki pat šios dienos tas pats dangalas, skaitant senąją
sandorą, pasilieka nenudengtas, nes jis tik per Kristų
pašalinamas. 15 Bet iki šios dienos, kada tik skaitomas
Mozė, dangalas tebeguli ant jų širdies. 16 „Tačiau, kada tik
kas kreipiasi į Viešpatį, dangalas nuimamas“. 17 Viešpats
yra Dvasia, o kur Viešpaties Dvasia, [ten] laisvė. 18 Ir
mes visi, atidengtu veidu žiūrėdami lyg veidrodyje į
Viešpaties šlovę, esame perkeičiami į tą patį atvaizdą iš
vieno šlovės laipsnio į kitą, kaip tai veikia Viešpats, kuris
yra Dvasia.

4 1 Todėl, turėdami šitą tarnystę ˹Dievo gailestingumu˺[o],
mes nenusimename. 2 Priešingai, mes atmetėme
gėdingus, slapta išgalvotus dalykus. Mes nesielgiame
suktai ir neklastojame Dievo žodžio, bet atviru tiesos
skelbimu įsiteikiame kiekvienai žmogaus sąžinei Dievo
akivaizdoje. 3 O jei ir mūsų evangelija yra uždengta, ji
uždengta tik žūstantiems, 4 netikintiems, kuriems šio
pasaulio dievas apakino protus, kad jie aiškiai nematytų
šviesos[p] evangelijos apie šlovę Kristaus, kuris yra Dievo
atvaizdas. 5 Mat ne save pačius skelbiame, bet Kristų Jėzų
kaip Viešpatį, o save kaip jūsų vergus dėl Jėzaus, 6 nes
Dievas, kuris prabilo: „Iš tamsos teprašvinta šviesa!“ – jis
sušvito mūsų širdyse, kad jas apšviestų pažinimu Dievo
šlovės, [regimos] Kristaus veide[q].

---

[o]**4,1** Lit. kaip gavome pasigailėjimą

[p]**4,4** Lit. apšvietos [, einančios iš]

[q]**4,6** T.y. asmenyje

Lobis moliniuose induose

7 Bet mes turime šitą lobį moliniuose induose, kad [būtų
matyti, jog] nepranokstama galia yra Dievo, o ne iš mūsų.
8 Visaip mes esame spaudžiami, tačiau nesugniuždomi;
nežiną išeities, tačiau ne be vilties; 9 persekiojami, tačiau
neapleidžiami; parbloškiami, tačiau nesunaikinami;
10 visuomet aplinkui besinešioją kūne Jėzaus marinimą[r],
kad ir Jėzaus gyvybė pasirodytų mūsų kūne. 11 Nes mes,
gyvieji, nuolat esame atiduodami mirčiai dėl Jėzaus,
kad ir Jėzaus gyvybė pasirodytų mūsų mirtingame kūne.
12 Taigi mirtis veikia mumyse, o gyvybė – jumyse.
13 Bet kadangi turime tokią pat tikėjimo dvasią, kaip
[ta, kurią nurodo] tas Rašto posakis: „Aš tikėjau, todėl
kalbėjau," mes irgi tikime, todėl ir kalbame, 14 žinodami,
kad tas, kuris prikėlė Viešpatį Jėzų, prikels ir mus su
Jėzumi ir pastatys su jumis savo akivaizdon. 15 Juk visa
tai vyksta dėl jūsų, kad malonė, išplitusi vis didesniu
skaičiumi, pagausintų dėkojimą Dievo garbei. 16 Todėl
nenusimename. Priešingai, nors ir mūsų išorinis žmogus
nyksta, tačiau mūsų vidinis žmogus diena iš dienos
atnaujinamas. 17 Nes laikinas lengvas prispaudimas mums
gamina visiškai nepalyginamą, amžiną šlovės svorį,
18 mums įdėmiai žiūrint ne į tai, kas regima, bet į tai, kas
neregima, nes kas regima, yra laikina, o kas neregima –
amžina.

---

[r]**4,10** T.y. nuolat rizikuojame būti nužudyti taip, kaip Jėzus buvo nužudytas

Dangiškojo kūno ir amžinųjų namų ilgesys

5 [1] Nes žinome, kad, jei mūsų žemiškasis palapinės
būstas nugriaunamas, mes turime pastatą iš Dievo,
namus, ne rankomis pastatytus, amžinus danguje. [2] Ir
šitoje [palapinėje] juk dūsaujame, ilgėdamiesi apsivilkti
savo dangaus buveine, [3] jei iš tikrųjų [ją] apsivilkę
nebūsime rasti nuogi. [4] Juk mes, esantys toje palapinėje[s],
dūsaujame prislėgti, kadangi norime ne nusivilkti, bet
užsivilkti[t], kad tai, kas mirtinga, būtų gyvybės praryta.
[5] Tas, kuris mus paruošė kaip tik tam tikslui, yra Dievas,
kuris mums davė Dvasią kaip pirmąją įmoką[u]. [6] Taigi
visuomet drąsiai pasitikėdami ir žinodami, kad, kol
esame namie, kūne, esame svetur, toli nuo Viešpaties,
[7] nes gyvename tikėjimu, ne regėjimu, – [8] mes drąsiai
pasitikime ir mieliau norėtume palikti kūno namus ir būti
namie pas Viešpatį. [9] Todėl, ar būdami namie, ar svetur,
uoliai stengiamės jam patikti, [10] nes mes visi turime
pasirodyti prieš Kristaus teismo kėdę, kad kiekvienas
atsiimtų [atlygį] už tai, ką padarė kūnu, ar tai būtų gera,
ar bloga.

Sutaikinimo tarnystė

[11] Taigi, žinodami, ką reiškia bijoti Viešpaties, mes
bandome įtikinti žmones, bet Dievui esame gerai
pažįstami, Turiu viltį, kad esame gerai pažįstami ir jūsų
sąžinėse. [12] Mes neįsiteikiame jums dar kartą, bet jums

---

[s] **5,4** T.y. žemiškame kūne

[t] **5,4** Būtent: ant savo kūno buveinę, ateinančią iš dangaus

[u] **5,5** T.y. gauta Dvasios dovana yra laidas, kad visa kita, kas Dievo pažadėta ateičiai, bus ištesėta.

duodame progą pasigirti mumis, kad turėtumėte ką sakyti
tiems, kurie giriasi išvaizda, o ne širdimi. 13 Nes jei
esame ekstazėje, tai yra Dievui; jei esame sveiko proto,
tai yra jums. 14 Nes Kristaus meilė verčia [veikti] mus,
padariusius tą išvadą: vienas mirė už visus, tad visi mirė.
15 Ir jis mirė už visus, kad gyvenantieji nebegyventų sau,
bet tam, kuris mirė už juos ir buvo prikeltas. 16 Taigi nuo
dabar nė vieno nebepažįstame ⌜pasauliška požiūriu⌝[v]. Jei
ir esame pažinę Kristų pasaulišku požiūriu, tačiau dabar
jo [taip] nebepažįstame. 17 Taigi, jei kas yra Kristuje, tai
naujas kūrybos veiksmas. Kas sena – praėjo; štai nauja
atsirado. 18 Visa tai yra iš Dievo, kuris per Kristų mus
sutaikino su savim ir mums davė sutaikinimo tarnystę.
19 Tai yra Dievas Kristuje taikino pasaulį su savim, jiems
neįskaitydamas jų nusikaltimų, ir ⌜mums patikėjo⌝[w]
sutaikinimo žinią. 20 Taigi Kristui mes einame pasiuntinių
pareigas, tarsi Dievui raginant per mus. Mes maldaujame
Kristaus vardu: susitaikinkite su Dievu! 21 Tą, kuris
nepažino nuodėmės, jis padarė nuodėme dėl mūsų, kad
mes jame taptume Dievo teisumu.

6 1 Bendradarbiaudami [su Dievu], mes dar raginame
jus nepriimti Dievo malonės veltui, 2 nes jis sako:
„Malonės metu išklausiau tave ir išganymo dieną tau
pagelbėjau“. Štai dabar „malonės metas“, štai dabar
„išganymo diena“! 3 Mes niekaip neduodame jokios
progos pasipiktinti, kad mūsų tarnystė nebūtų peikiama.
4 Priešingai, kaip Dievo tarnai, mes visaip įsiteikiame:

---

[v] **5,16** Lit. kūniškai (t.y. kaip pasauliškas žmogus, kuris nėra miręs su Kristumi nuodėmei ir jame nėra radęs naujo gyvenimo)

[w] **5,19** Lit. padėjo mumyse

didele ištverme prispaudimuose, nelaimėse, sunkumuose,
[5] nuplakimuose, įkalinimuose, sąmyšiuose, sunkiuose
darbuose, budėjimuose, badavimuose; [6] dorumu,
pažinimu, kantrumu, maloningumu, Šventąja Dvasia,
neveidmainiška meile, [7] tiesos žodžiu, Dievo jėga,
teisumo ginklais dešinėje ir kairėje rankoje[x]: [8] garbe
ir negarbe, pikta ir gera paskala; kaip klaidintojai,
tačiau kalbantys tiesą; [9] kaip nepripažįstami, tačiau
pripažįstami; kaip mirštantys, tačiau štai – gyvename;
kaip baudžiami, tačiau nenužudomi; [10] kaip liūdintys,
tačiau visuomet besidžiaugiantys; kaip neturtėliai, tačiau
praturtinantys daugelį; kaip nieko neturintys, tačiau
turintys viską nuosava. [11] ⌜Mes atvirai esame jums
kalbėję⌝[y], korintiečiai, mūsų širdis plačiai atsivėrusi.
[12] Jums ne ankšta mumyse, bet jums ankšta jūsų širdyse![z]
[13] Atsimokėdami tuo pačiu, – kaip [savo] vaikams kalbu,
– ir jūs būkite plačiai atsivėrę!

Gyvojo Dievo šventykla

[14] Neįsikinkykite į nelygų jungą su netikinčiais. Ką gi
bendra turi teisybė su neteisybe? Arba kokią draugystę
turi šviesa su tamsa? [15] Kaip Kristus sutaria su Beliaru[a]?
Arba kokią dalį turi tikintis su netikinčiu? [16] Kaip Dievo
šventykla derinasi su stabais? Mes juk esame gyvojo
Dievo šventykla, kaip Dievas pasakė: „Aš gyvensiu tarp
jų ir vaikščiosiu su jais; aš būsiu jų Dievas, ir jie bus

---

[x] **6,7** T.y. dvasiniais ginklais pulti ir gintis

[y] **6,11** Lit. Mūsų burna yra jums atsivėrusi

[z] **6,12** T.y. mes nesulaikome savo meilės nuo jūsų, bet jūs sulaikote savo meilę nuo mūsų.

[a] **6,15** T.y. šėtonu

mano tauta“. 17 Todėl „išeikite iš jų ir atsiskirkite, –
sako Viešpats, – ir nepalieskite to, kas netyra; tada jus
priimsiu 18 ir būsiu jums Tėvas, o jūs būsite man sūnūs ir
dukterys“, – sako Viešpats, Visagalis.
7 1 Taigi, mylimieji, turėdami šituos pažadus,
apsivalykime nuo visokio kūno ir dvasios susitepimo,
užbaigdami savo pašventinimą su Dievo baime.

Tito džiuginantis pranešimas apie bendruomenės atgailą

2 Padarykite mums vietos [savo širdyse]! Nė vieno
nenuskriaudėme, nė vieno nesužlugdėme[b], nė vieno
neišnaudojome. 3 Tai sakau, ne norėdamas jus pasmerkti.
Juk anksčiau pasakiau, kad „jūs esate mūsų širdyse“, kad
drauge mirtume ir drauge gyventume. 4 Aš labai pasitikiu
jumis, labai giriuos jumis, esu kupinas paguodos, pertekęs
džiaugsmo visame mūsų sielvarte. 5 Mat, ir į Makedoniją
mums atvykus, mūsų kūnas neturėjo jokio atilsio, bet
mes buvome visaip spaudžiami: lauke [vyko] kovos,
viduje [ėmė] baimė. 6 Bet Dievas, prislėgtųjų guodėjas,
paguodė mus Tito atvykimu, 7 ir ne tik jo atvykimu, bet ir
ta paguoda, kuria jis buvo paguostas pas jus, pranešdamas
mums apie jūsų ilgesį[c], jūsų liūdėjimą[d], jūsų uolumą man
[apginti]. Tad dar labiau apsidžiaugiau. 8 Jei ir nuliūdinau
jus laišku, to neapgailestauju. Jei ir apgailestavau, – nes
matau, kad anas laiškas, nors ir laikinai, jus nuliūdino,
– 9 tai dabar džiaugiuos ne todėl, kad buvote nuliūdinti,

---

[b] **7,2** finansiškai ar moraliai

[c] **7,7** mane pamatyti

[d] **7,7** T.y. apgailestavimą

bet todėl, kad nuliūdimu buvote atvesti į atgailą, nes
buvote nuliūdinti pagal Dievo valią, kad nepatirtumėte
jokios žalos dėl mūsų. 10 Mat nuliūdimas, sutinkąs
su Dievo valia, gamina į išganymą vedančią atgailą,
neapgailestautiną, bet pasauliškas nuliūdimas atneša
mirtį. 11 Juk štai kaip tik tai, kad buvote nuliūdinti pagal
Dievo valią, kokį sukėlė jumyse rimtumą! [Ir ne tik jį,] bet
ir gynimąsi, ir pasipiktinimą, ir baimę, ir ilgesį, ir uolumą,
ir nubaudimą! Kiekvienu atžvilgiu jūs pasirodėte esą
nekalti dėl to dalyko. 12 Taigi, jei ir parašiau jums, tai ne
dėl įžeidėjo ir ne dėl įžeistojo, bet todėl, kad jūsų rimtas
rūpestis mumis jums būtų atskleistas Dievo akivaizdoje.
13 Dėl to esame paguosti. Be tos mūsų paguodos, mes
dar labiau nudžiugome dėl Tito džiaugsmo, nes jo dvasia
yra jūsų visų atgaivinta; 14 nes, jei esu jam kuo apie jus
pasigyręs, nelikau sugėdintas. Priešingai, kaip viską
jums teisingai kalbėjome, taip ir mūsų pasigyrimas Titui
pasirodė esąs tiesa. 15 Ir jo širdis dar labiau linksta į
jus, kai jis prisimena jūsų visų paklusnumą, kaip jūs
jį priėmėte su baime ir drebėjimu. 16 Džiaugiuos, kad
kiekvienu atveju galiu drąsiai pasitikėti jumis.

RINKLIAVA JERUZALĖS BENDRUOMENEI SUŠELPTI

(8, 1–9, 15)

Makedonijos bendruomenių pavyzdys

8 1 Pranešame jums, broliai, apie Dievo malonę,
suteiktą Makedonijos bendruomenėms, 2 kad, [jas]
skaudžiai mėginant prispaudimu, jų džiaugsmo perteklius

ir kraštutinis[e] neturtas išsiliejo jų dosnumo turtais. 3 Nes
jos [davė], kiek įstengė, paliudiju, ir daugiau nei įstengė,
savo noru, 4 primygtinai mus prašydamos malonės[f]
leisti joms dalyvauti patarnavime[g] šventiesiems. 5 Ir jos
padarė ne tik taip, kaip tikėjomės, bet pirmiausia atidavė
save Viešpačiui, paskui – Dievo valia mums. 6 Tad mes
prašėme Titą, kad jis, kaip anksčiau buvo pradėjęs, taip ir
užbaigtų jums ir šitą geradarybę[h].

Kreipimasis į korintiečius

7 Tik, kaip visko esate pertekę – tikėjimo, žodžio,
pažinimo, visokio uolumo ir ⸢meilės, mūsų sužadintos
jumyse⸣[i], – taip būkite pertekę ir šitos geradarybės[j]. 8 Ne
įsakydamas tai sakau, bet kitų uolumu[k] norėdamas ištirti
ir jūsų meilės tikrumą. 9 Juk pažįstate mūsų Viešpaties
Jėzaus Kristaus malonę, kad jis, būdamas turtingas,
dėl jūsų tapo neturtingas, kad per jo neturtą taptumėte
turtingi. 10 Taigi šituo reikalu pareiškiu [tik savo]
nuomonę, nes tai[l] tinka jums – tokiems, kurie nuo pernai
pirmieji pradėjote ne tik daryti[m], bet ir norėti [daryti].
11 O dabar pabaikite ir daryti, kad, kaip būta geros valios

---

[e]**8,2** Lit. nusileidžiantis į gilumą

[f]**8,4** T.y. privilegijos

[g]**8,4** T.y. rinkliavoje

[h]**8,6** Lit. malonę

[i]**8,7** Kt. Mss: jūsų meilės mums

[j]**8,7** Lit. malonės

[k]**8,8** T.y. uolumu kaip standartu, norma

[l]**8,10** T.y. mano patarimas ar dalyvavimas rinkliavoje

[m]**8,10** būtent rinkliavą

norėti, taip būtų ir pabaigta, kiek leidžia jūsų ištekliai.
12 Mat, jei esama noringumo, jis priimtinas pagal tai, ką
žmogus turi, ne pagal tai, ko jis neturi, 13 nes [rinkliavos]
tikslas nėra tai, kad kitų palengvinimas turėtų būti jūsų
apsunkinimas, bet kad, laikantis lygybės, 14 dabartiniu
metu jūsų perteklius turėtų papildyti jų nepriteklių, kad
ir jų perteklius galėtų papildyti jūsų nepriteklių, kad
būtų lygybė, – 15 kaip parašyta: „Kas daug surinko,
neturėjo per daug, o kas mažai surinko, neturėjo per
mažai“. 16 Dėkui Dievui, įdiegusiam Titui į širdį tokį
pat[n] uolumą jums, 17 nes jis, žinoma, mano paraginimą
priėmė, bet, būdamas labai uolus, savo noru išvyksta pas
jus. 18 Siunčiame kartu su juo brolį, kuris giriamas [dėl
savo darbo] evangelijoje po visas bendruomenes. 19 ⌜Be
to⌝[o], jis dar yra bendruomenių paskirtas mūsų kelionės
draugu, atliekant šitą mūsų tvarkomą geradarybę [paties]
Viešpaties garbei ir mūsų noringumui parodyti. 20 Mes
stengiamės išvengti galimybės kam nors mus įtarti dėl
tos gausios pinigų sumos, kurią mes prižiūrime, 21 mums
rūpi tai, kas gera, ne tik Viešpaties akyse, bet ir žmonių
akyse. 22 Kartu su jais siunčiame savo brolį, kurį daug
kaip [ir] dažnai išmėginę pripažinome esant uolų, o
dabar jis yra daug uolesnis dėl didelio pasitikėjimo, kurį
jis turi jumis. 23 Dėl Tito – jis yra mano bendrininkas
ir jums [paskirtas] bendradarbis; dėl mūsų brolių –
jie yra bendrijų pasiuntiniai, ⌜Kristaus garbė⌝[p]. 24 Tad

---

[n]**8,16** kaip mano arba kaip makedoniečių ir korintiečių (žr. 7 ir 8 skn.)

[o]**8,19** Lit. Ir ne tik tai, bet

[p]**8,23** T.y. tokie, kurie neša garbę Kristui. Arba: Kristaus atšvaitas (t.y. tokie, kurie atspindi Kristaus šlovę)

bendruomenių akivaizdoj įrodykite jiems savo meilę ir
tai, kad mes [teisėtai] giriamės jumis.

Aukų rinkimas Jeruzalės tikintiesiems šelpti

9 1 Apie patarnavimą šventiesiems, tiesa, man visai
nereikia jums rašyti, 2 nes žinau jūsų noringumą,
dėl kurio giriuos jumis makedoniečiams, [sakydamas,]
kad Achaja [jau] nuo pernai yra pasiruošusi, ir jūsų
uolumas paskatino daugelį. 3 Bet aš siunčiu[q] tuos brolius,
kad mūsų pasigyrimas jumis šituo atveju nepasirodytų
tuščias, kad, kaip sakiau, būtumėte pasiruošę, 4 kad
kartais, jei makedoniečiai atvyktų su manim ir rastų jus
nepasiruošusius, mes – jau nekalbant apie jus – nebūtume
sugėdinti šitame sumanyme. 5 Tad maniau esant būtina
paraginti brolius, kad jie pirma nuvyktų pas jus ir iš
anksto paruoštų jūsų anksčiau žadėtąją palaimos dovaną[r],
kad ta būtų paruošta taip, kaip [tikra] palaimos, o ne kaip
nenorom duodama dovana. 6 Tai manau: kas šykščiai
sėja, šykščiai ir pjaus, o kas dosniai[s] sėja, dosniai ir pjaus.
7 Kiekvienas tegul duoda, kaip yra nusprendęs širdyje,
ne gailėdamas ar iš prievartos, nes Dievas myli linksmą
davėją. 8 Dievas gali gausiai apdovanoti jus visokia
malone, kad, turėdami visko pakankamai, kiekvienu
atžvilgiu visuomet būtumėte pertekę visokiam geram
darbui, – 9 kaip parašyta: „Jis pabėrė, davė vargšams; jo
teisumas pasilieka per amžius“. 10 Tas, kuris parūpina
sėklos sėjėjui ir duonos valgyti, parūpins ir padaugins jūsų

---

[q] **9,3** Arba: pasiunčiau

[r] **9,5** T.y. dovaną, duodamą atsakant į gautą palaimą

[s] **9,6** Arba: apsčiai

sėklą ir leis augti jūsų teisumo vaisiams. [11] Visaip būsite
praturtinti parodyti visokiam dosnumui, kuris per mus
gamina dėkojimą Dievui. [12] Nes šitos tarnystės paslauga
ne tik užpildys šventųjų nepriteklius, bet ir perviršiššsilies
daugeliu padėkos maldų Dievui. [13] Nes, pritardami šitai
paslaugai, jie garbins Dievą dėl jūsų paklusnumo Kristaus
evangelijos išpažinimui ir dėl jūsų dosnumo dalijantis su
jais ir visais. [14] Ir, melsdamiesi už jus, jie ilgėsis jūsų dėl
Dievo jums suteiktos nepranokstamos malonės. [15] Dėkui
Dievui už jo neišsakomą dovaną!

Apaštalas gina savo tarnystę

10 [1] Aš pats, Paulius, jus raginu Kristaus romumu
ir švelnumu – aš, kuris akyse esu „nuolankus“
tarp jūsų, bet už akių „smarkauju“ prieš jus – [2] prašau,
kad, būdamas pas jus, neturėčiau smarkauti su tuo
pasitikėjimu, su kuriuo manau drąsiai pasipriešinti
kai kuriems, manantiems apie mus, kad mes elgiamės
kūniškai. [3] Kūne, žinoma, gyvename, bet nekovojame
kūniškai, [4] nes mūsų kovos ginklai yra ne kūniški, bet
galingi Dievui[t] tvirtovėms nugriauti. Mes nuverčiame
gudragalviavimus [5] ir ⌜visokią puikybę⌝[u], pasikeliančią
prieš Dievo pažinimą, ir paimame nelaisvėn kiekvieną
mintį, kad ji būtų klusni Kristui, [6] ir esame pasirengę
nubausti kiekvieną neklusnumą, kai jūs visiškai paklusite.
[7] Žiūrėkite, kas yra jums prieš akis! Jei kas yra tikras, kad
jis priklauso Kristui, tegul, kita vertus, sau pagalvoja apie
tai, kad, kaip jis priklauso Kristui, taip ir mes. [8] Juk, jei

---

[t] **10,4** T.y. Dievas jais gali galingai veikti

[u] **10,5** Lit. visa, kas aukšta

dar kiek daugiau norėčiau girtis, [būtent] įgaliojimu, kurį
Viešpats mums davė jums statyti, o ne griauti, nebūčiau
sugėdintas. 9 Nenoriu atrodyti tarsi mėginąs jus gąsdinti
laiškais, 10 nes „laiškai, – sako, – yra, tiesa, svarūs ir
įtaigūs, bet jo asmeninis pasirodymas silpnokas ir kalba
nieko verta“. 11 Kas taip sako, tegul pagalvoja tai, kad
mes, kokie pasirodome žodžiu per laiškus kitur būdami,
tokie pasirodysime ir veiksmu vietoj būdami. 12 Žinoma,
nedrįstame savęs priskirti ar prilyginti kai kuriems iš tų,
kurie patys įsiteikia. Bet jie, patys savim save matuodami
ir lygindami save su savim, elgiasi neprotingai. 13 Tačiau
mes nesigirsime už savo ribų, bet tik ribose misijos
srities, kurią Dievas mums priskyrė kaip mūsų ribas –
tokią, kuri pasiekia net jus. 14 Nes mes neišsitiesiame
už savo ribų, lyg kad nebūtume pasiekę jūsų; juk ligi
pat jūsų mes pirmi atkeliavome su Kristaus evangelija.
15 Mes nesigiriame už savo ribų kitų nuveiktais darbais,
bet turime viltį, jūsų tikėjimui augant, savo misijos
srityje žymiai ⌜išplėsti savo darbą⌝[v] tarp jūsų: 16 paskelbti
evangeliją anapus jūsų esančiose vietose, ne girtis tuo,
kas jau nuveikta kito asmens misijos srityje. 17 O „kas
nori girtis, tesigiria Viešpačiu“, 18 nes ne tas, kuris pats
įsiteikia, pripažįstamas tinkamu, bet tas, kurį Viešpats
įteikia.

Paulius ir netikri apaštalai

11 1 O, kad jūs pakęstumėte truputį mano paikybės!
Bet jūs ir pakenčiate mane. 2 Mat pavyduliauju dėl
jūsų su Dievo pavyduliavimu, nes jus sužiedavau su vienu

---

[v] **10,15** Lit. pasidaryti dideli

vyru, Kristumi, kad jam pristatyčiau jus kaip skaisčią
mergelę. 3 Bet bijau, kad kokiu nors būdu, kaip gyvatė
prigavo Ievą savo klasta, niekas nesugadintų ir nepaviliotų
jūsų minčių nuo nuoširdaus ⌜ir tyro⌝[w] atsidavimo Kristui.
4 Nes jei lankytojas skelbia kitą Jėzų, kurio nepaskelbėme,
arba jei gaunate kitokią Dvasią, kurios negavote, arba
[priimate] kitokią evangeliją, kurios nepriėmėte, jūs
puikiai tai pakenčiate! 5 Nes manau nieku neatsiliekąs
nuo „antapaštalių“. 6 O jei ir esu neprityręs kalboje, tačiau
ne pažinime[x]. Atvirkščiai, [jį] visaip jums apreiškėme
visomis aplinkybėmis. 7 Ar nusižemindamas, kad jūs
būtumėte išaukštinti, nusidėjau dėl to, kad dovanai jums
paskelbiau evangeliją? 8 Apiplėšiau kitas bendruomenes,
imdamas iš jų aprūpinimą, kad galėčiau jums tarnauti. 9 O
būdamas pas jus ir pristigęs, nė vieno neapsunkinau, nes
mano nepriteklių atpildė broliai, atvykę iš Makedonijos.
Visokiais būdais saugojaus pasidaryti jums našta ir toliau
saugosiuos. 10 Kaip tikrai Kristaus tiesa yra manyje, šito
mano pasigyrimo niekas nenutildys Achajos srityse!
11 Kodėl? Ar todėl, kad nemyliu jūsų? Dievas žino![y] 12 O
ką darau, tą ir toliau darysiu, kad ⌜neduočiau progos⌝[z]
tiems, kurie geidžia progos būti pripažinti mums prilygstą
tuo, kuo giriasi, 13 nes tokie žmonės yra netikri apaštalai,
klastingi darbininkai, apsimetą Kristaus apaštalais. 14 Ir
nenuostabu, nes pats šėtonas apsimeta šviesos angelu.

---

[w] **11,3** ~kt. Mss

[x] **11,6** T.y. evangelijos kaip Dievo tiesos pažinime

[y] **11,11** T.y. Dievas žino, kad jus myliu

[z] **11,12** Lit. nukirsčiau progą

15 Taigi nieko ypatinga, jei ir jo tarnai apsimeta teisumo
tarnais. Jų galas bus toks, kokie jų darbai.

Paulius giriasi kentėjimais

16 Pakartoju: niekas tenelaiko manęs paiku. O jeigu
laikote, tai ir kaip paiką mane priimkite, kad ir aš
galėčiau mažumėlį pasigirti! 17 Ką kalbu, ne pagal
Viešpatį[a] kalbu, bet šitame pasigyrimo dalyke tartum iš
paikumo. 18 Kadangi daugelis giriasi pasauliškai[b], tai ir
aš pasigirsiu, 19 nes, būdami protingi, mielai pakenčiate
paikuosius! 20 Juk pakenčiate, jei kas jus pavergia, jei
kas apryja, jei kas pagauna [klasta], jei kas išdidžiai
elgiasi, jei kas suduoda jums į veidą! 21 Savo gėdai
prisipažįstu, kad, kaip sako, mes esame buvę per silpni!
Bet kuo kas drįsta didžiuotis, – kalbu kaip iš paikumo,
– tuo drįstu ir aš! 22 Ar jie hebrajai? Aš irgi. Ar jie
izraeliai? Aš irgi. Ar jie Abraomo palikuonys? Aš irgi.
23 Ar jie Kristaus tarnai? Eidamas iš proto sakau: aš juo
labiau! [Toks pasirodžiau] daug labiau darbais, daug
dažniau įkalinimais, žymiai daugiau nuplakimais, dažnai
mirties pavojuose. 24 Nuo žydų gavau penkis kartus
po keturiasdešimt kirčių be vieno. 25 Tris kartus buvau
nuplaktas lazdomis, vieną kartą apmėtytas akmenimis.
Tris kartus pergyvenau laivo sudužimą. Naktį ir dieną
praleidau atviroje jūroje. 26 [Pasirodžiau esąs Kristaus
tarnas] dažnomis kelionėmis, upių pavojais, plėšikų
pavojais, pavojais nuo savo tautos, pavojais nuo pagonių,
pavojais mieste, pavojais dykumoje, pavojais jūroje,

---

[a]**11,17** T.y. ne pasekdamas Kristaus būdu ir pavyzdžiu

[b]**11,18** Arba: kūniškai (lit. pagal kūną)

pavojais tarp netikrų brolių; 27 triūsu ir sunkiu darbu,
dažnai naktimis budėdamas, alkdamas ir trokšdamas,
dažnai būdamas be maisto, kęsdamas šaltį ir nuogumą.
28 Be kita ko, kasdien mane spaudžia rūpestis visomis
bendruomenėmis. 29 Kas yra silpnas, ir aš [taip pat]
nesu silpnas? Ką ⸢suvilioja atsimesti nuo tikėjimo⸣[c], ir
aš [taip pat] nedegu [iš apmaudo]? 30 Jei būtina girtis,
girsiuos savo silpnumu. 31 Viešpaties Jėzaus Dievas ir
Tėvas – jis, kuris yra pagarbintas[d] per amžius – žino,
kad nemeluoju. 32 Damaske karaliaus Areto etnarchas[e]
saugojo damaskiečių miestą, norėdamas mane suimti,
33 bet aš pro langą buvau nuleistas pintinėje per sieną ir
taip ištrūkau iš jo rankų.

Pauliaus regėjimai ir apreiškimai

12 1 Turiu girtis. Nors tai nenaudinga, tačiau eisiu prie
Viešpaties regėjimų ir apreiškimų. 2 Pažįstu žmogų
Kristuje, kuris prieš keturiolika metų – ar kūne, ar be
kūno, nežinau, Dievas žino, –buvo pagautas [ir pakeltas]
iki pat trečiojo dangaus. 3 Ir žinau, kad toks žmogus – ar
kūne, ar be kūno, nežinau, Dievas žino – 4 buvo pagautas
[ir paimtas] į rojų ir girdėjo neišsakomus žodžius, kurių
žmogui nevalia ištarti. 5 Tokiu žmogumi girsiuos, bet
savim nesigirsiu, nebent [savo] silpnybėmis. 6 Mat, jei ir
norėčiau girtis, nebūčiau paikas, nes sakyčiau tiesą. Bet
susilaikau, kad kas nepagalvotų apie mane daugiau negu
tai, ką mato manyje ar girdi ⸢iš manęs, 7 ir dėl nepaprastų

[c] **11,29** Lit. suklupdo

[d] **11,31** Lit. palaimintas

[e] **11,32** T.y. nabatėjų karaliaus Arėto paskirtas Damasko valdytojas ar kokios miesto tautinės grupės viršininkas

apreiškimų. Todėl, kad˺[f] nepasikelčiau puikybėn, man
buvo duotas dyglys kūne, šėtono pasiuntinys, kad mane
badytų kumščiais, kad nepasikelčiau puikybėn. 8 Dėl šito
tris kartus maldavau Viešpatį, kad jį pašalintų nuo manęs.
9 Bet jis man pasakė: „Tau pakanka mano malonės, nes
[mano] jėga tobulai pasireiškia silpnybėje“. Tad verčiau
ko mieliausiai girsiuos silpnybėmis, kad Kristaus jėga
apsigyventų manyje. 10 Todėl gėriuosi silpnybėmis,
įžeidimais, nelaimėmis, persekiojimais ir prispaudimais
dėl Kristaus, nes, kada esu silpnas, tada esu galingas.

Apaštalo rūpestis Korinto bendruomene

11 Esu pasidaręs paikas: jūs mane privertėte. Juk aš
būčiau turėjęs būti jūsų įteikiamas, nes nieku neatsilikau
nuo „antapaštalių“, nors ir esu niekas. 12 [Tikro] apaštalo
ženklai, tiesa, yra parodyti tarp jūsų visokia ištverme,
ženklais, stebuklais ir galingais veiksmais. 13 Kuo gi
pasielgta su jumis blogiau už kitas bendruomenes, jei ne
tuo, kad aš pats netapau jums našta? Atleiskite man šitą
neteisybę! 14 Štai esu pasiruošęs atvykti pas jus šį trečią
kartą ir nebūsiu jums našta, nes ieškau ne jūsų turto, bet
jūsų pačių. Juk ne vaikai privalo krauti lobį gimdytojams,
bet gimdytojai vaikams. 15 O aš labai mielai aukosiu[g] ir
pats visiškai pasiaukosiu[h] už jus. Jei labiau jus myliu,
ar mažiau turėčiau būti mylimas? 16 [Sakysite:] Gerai![i]
Aš neapsunkinau jūsų. Tačiau, būdamas gudrus, jus

---

[f] **12,7** Kt. Mss: iš manęs. 7 Dėl nepaprastų apreiškimų, kad

[g] **12,15** Lit. išleisiu (t.y. panaudosiu savo pinigus, laiką, energiją ir meilę bendruomenės labui)

[h] **12,15** Lit. būsiu išleistas (sunaudotas)

[i] **12,16** Lit. Tebūnie taip

klasta pagavau. 17 Argi per kurį nors iš tų, kuriuos pas
jus nusiunčiau, išnaudojau jus? 18 Aš paraginau Titą
[jus aplankyti] ir pasiunčiau su juo brolį. Argi Titas
jus išnaudojo? Ar mes neveikėme ta pačia dvasia?[j] Ar
nevaikščiojome tomis pačiomis pėdomis?

Įspėjimai ir pažadas aplankyti trečią kartą

19 Jau seniai manote, kad mes ginamės prieš jus. [Jūs
klystate!] Mes kalbame Dievo akivaizdoje Kristuje, ir
visa tai, mylimieji, yra jūsų ugdymo[k] tikslui. 20 Mat
bijau, kad kartais atvykęs nerasčiau jūsų tokių, kokių
nenoriu, ir kad jūs nerastumėte manęs tokio, kokio
nenorite, kad kartais nebūtų nesantaikos, pavydo,
pykčių, savanaudiškų potroškių, šmeižtų, liežuvavimų,
pasipūtimų, netvarkos, – 21 kad, vėl man atėjus, Dievas
nepažemintų manęs prieš jus ir neturėčiau apraudoti
daugelio anksčiau nuodėmiavusių ir neatgailavusių dėl
netyrumo, paleistuvavimo ir ištvirkimo, kuriuos jie darė.

13 1 Šį, trečią kartą vykstu pas jus. „Dviejų ar
trijų liudytojų parodymu[l] turi būti nuspręstas
kiekvienas dalykas“. 2 Įspėjau ir įspėju, kaip antrąjį
kartą būdamas pas jus, taip ir dabar nebūdamas,
anksčiau nuodėmiavusius ir visus kitus, kad, kai vėl
ateisiu, nepasigailėsiu, 3 kadangi reikalaujate įrodymo,
jog Kristus kalba per mane. Jis nėra jums silpnas,
bet galingas tarp jūsų. 4 Juk jis buvo nukryžiuotas iš
silpnumo, bet gyvena Dievo jėga. Juk ir mes esame

---

[j] **12,18** T.y. nesivadavome tais pačiais motyvais

[k] **12,19** Lit. statymo

[l] **13,1** Lit. burna

jame silpni, bet Dievo jėga su juo gyvensime jums
[ugdyti]. 5 Išmėginkite save, ar esate tikėjime, ištirkite
save! Arba ar nenusivokiate, kad Jėzus Kristus yra
jumyse – nebent jei neišlaikote mėginimo? 6 Bet turiu
viltį, kad pripažinsite, jog mes esame išlaikę mėginimą.
7 Mes meldžiamės Dievui, kad jūs nedarytumėte nieko
bloga – ne kad mes pasirodytume išlaikę mėginimą, bet
kad jūs darytumėte gera, o mes būtume tarsi neišlaikę.
8 Mat nieko negalime prieš tiesą, bet tik už tiesą. 9 Juk
džiaugiamės, kad mes esame silpni, o jūs galingi. To dar
meldžiame: jūsų atstatymo[m]. 10 Todėl, nebūdamas pas
jus, tai rašau, kad, vietoj būdamas, neturėčiau pavartoti
griežtumo, kaip leidžia ta galia, kurią Viešpats man davė
statyti, o ne griauti.

Baigiamieji sveikinimai ir palaiminimas

11 Pagaliau, broliai, džiaukitės, atsistatykite, padrąsinkite
vienas kitą, būkite vienos minties, gyvenkite taikoje, o
meilės ir ramybės Dievas bus su jumis. 12 Sveikinkite
vieni kitus šventu pabučiavimu. Jus sveikina visi
šventieji. 13 Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė, Dievo
meilė ir ˹Šventosios Dvasios draugystė˺[n] tebūnie su jumis
visais!

---

[m] **13,9** T.y. pirmiau buvusių santykių su apaštalu atitaisymo ir krikščioniško gyvenimo atnaujinimo

[n] **13,13** Arba: dalyvavimas Šventojoje Dvasioje

GALATAMS

Pasveikinimas

1 1 Paulius, apaštalas – ne nuo žmonių ir ne per žmogų,
bet per Jėzų Kristų ir Dievą Tėvą, prikėlusį jį iš
numirusių, – 2 ir visi su manim esantys broliai Galatijos
bendruomenėms. 3 Malonė jums ir ramybė nuo Dievo,
mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus, 4 atsidavusio už
mūsų nuodėmes, kad mus išgelbėtų iš dabartinio pikto
amžiaus pagal valią mūsų Dievo ir Tėvo, 5 kuriam tebūnie
garbė per amžių amžius. Amen.

Nėra kitos evangelijos

6 Stebiuosi, kad taip greitai persimetate nuo to, kuris
jus pašaukė Kristaus malone, į kitokią evangeliją. 7 [Iš
tikrųjų] ji nėra kita, bet yra tik kai kurie žmonės, kurie jus
supainioja ir nori iškreipti Kristaus evangeliją. 8 Bet net jei
mes patys ar angelas iš dangaus skelbtų jums evangeliją,
prieštaraujančią tai, kurią jums paskelbėme, – tebūnie
prakeiktas! 9 Kaip pirma sakėme, taip dabar dar kartą
sakau: jei kas jums skelbia evangeliją, prieštaraujančią
tai, kurią priėmėte, tas tebūnie prakeiktas! 10 Argi dabar
ieškau žmonių pritarimo, ar Dievo? Arba ar stengiuos
patikti žmonėms? Jei tebesistengčiau žmonėms patikti,
nebūčiau Kristaus tarnas.

Kaip Paulius tapo apaštalu

[11] Aš patikinu jus, broliai, kad mano paskelbtoji
evangelija nėra tik žmogiška, [12] nes jos negavau iš
žmogaus ir nebuvau jos išmokytas, bet ją gavau Jėzaus
Kristaus apreiškimu. [13] Juk girdėjote apie mano ankstesnį
elgesį žydų tikėjime, kad be saiko persekiojau Dievo
Bendruomenę ir stengiaus ją sunaikinti. [14] Judaizme[a]
dariau daugiau pažangos negu daugelis mano tautos
bendraamžių, daug uoliau laikydamasis savo protėvių
padavimų. [15] O kai tam, kuris mane išskyrė nuo mano
motinos įsčių[b] ir pašaukė savo malone, patiko [16] apreikšti
savo Sūnų manyje, kad jį paskelbčiau tarp pagonių, aš
tuoj nepasitariau su ˹jokiu žmogumi˺[c] [17] nė nukilau į
Jeruzalę pas pirmiau už mane pašauktus apaštalus, bet
nuvykau į Arabiją ir vėl sugrįžau į Damaską. [18] Paskui,
po trejų metų, nukilau į Jeruzalę susipažinti su Kėfu ir
pasilikau pas jį penkiolika dienų. [19] Bet nemačiau jokio
kito apaštalo, tik Jokūbą, Viešpaties brolį. [20] (Ką jums
rašau – štai Dievo akivaizdoje [patikinu], kad nemeluoju.)
[21] Paskui nuvykau į Sirijos ir Kilikijos sritis. [22] Bet
buvau iš veido nepažįstamas Judėjos bendruomenėms,
esančioms Kristuje. [23] O jos tik girdėjo: „Tas, kuris
anksčiau mus persekiojo, dabar skelbia tikėjimą, kurį
kadaise stengėsi sunaikinti“. [24] Ir jos garbino Dievą dėl
manęs.

---

[a]**1,14** T.y. žydų tikėjime ir gyvensenoje

[b]**1,15** Tai gali reikšti „nuo mano gimimo“ ar „man dar negimus“.

[c]**1,16** Lit. kūnu ir krauju

Apaštalas antrą kartą aplanko Jeruzalę

2 1 Paskui, po keturiolikos metų, vėl nukilau į
Jeruzalę su Barnabu, pasiėmęs ir Titą. 2 Nukilau,
atsakydamas į apreiškimą, ir jiems išdėsčiau evangeliją,
kurią skelbiu tarp pagonių, o privačiai įžymiesiems,
kad kartais nebėgčiau ar nebūčiau bėgęs veltui. 3 Bet
nė mano palydovas Titas, būdamas graikas, nebuvo
priverstas apsipjaustyti. 4 O dėl slapta įvestų netikrų
brolių, kurie buvo vogčia įsiskverbę šnipinėti mūsų
laisvės, kurią turime Kristuje Jėzuje, kad galėtų mus
pavergti, – 5 mes jiems nė valandėlei nepasidavėme, kad
evangelijos tiesa pasiliktų pas jus. 6 O iš tų, kurie buvo
laikomi įžymiais, – kokie jie kartą buvo, man nesudaro
jokio skirtumo: Dievas nėra žmogui šališkas, – man
įžymieji nieko nepridėjo.[d] 7 Priešingai, pamatę, kad
man patikėta evangelija neapipjaustytiems, kaip Petrui
apipjaustytiems, – 8 nes tas, kuris veikė Petrui, kad šis
eitų apaštalo pareigas apipjaustytiems, veikė ir man,
kad jas eičiau pagonims, – 9 ir, pripažinę man suteiktą
malonę, Jokūbas, Kėfas ir Jonas, kurie laikomi šulais,
padavė man ir Barnabui draugiškumo dešinę [sutardami],
kad mes eitume pas pagonis, o jie – pas apipjaustytus,
10 [prašydami] tik [to,] kad atsimintume vargšus. Kaip tik
tai aš uoliai ir stengiausi daryti.

---

[d]**2,6** T.y. nerado jokio trūkumo mano evangelijoje

Paulius subara Petrą Antiochijoje

11 Bet kai Kėfas atvyko į Antiochiją, jam pasipriešinau į
akis[e], nes jis buvo pasmerktas[f]. 12 Mat, prieš atvykstant
kai kuriems nuo Jokūbo, jis valgydavo drauge su
pagonimis, bet kai jie atvyko, jis ėmė trauktis ir skirtis
nuo jų, bijodamas apipjaustytųjų. 13 Su juo veidmainiavo
ir visi kiti žydai – taip, jog net Barnabas buvo jų
veidmainystės suvedžiotas. 14 Bet kai pamačiau, kad ˹jų
elgesys nesutinka su evangelijos tiesa˺[g], tariau Kėfui visų
akivaizdoje: „Jei tu, būdamas žydas, gyveni pagoniškai,
o ne žydiškai, kaip tu gali versti pagonis laikytis žydų
papročių?“

Žydai ir pagonys išganomi tikėjimu

15 Mes esame gimimo žydai ir ne „nusidėjėliai
iš pagonių“, 16 bet kadangi žinome, jog žmogus
neišteisinamas įstatymo darbais, bet tik per tikėjimą
Kristumi Jėzumi, mes irgi įtikėjome Kristų Jėzų, kad
būtume išteisinti per tikėjimą Kristumi, o ne įstatymo
darbais, nes įstatymo darbais „nebus išteisintas joks
žmogus[h]“. 17 O jei, stengdamiesi būti išteisinti Kristuje,
ir mes patys pasirodėme[i] esą nusidėjėliai, ar tad Kristus
yra nuodėmės tarnas? Nieku būdu! 18 Nes jei atstatau, ką
nugrioviau, pasirodau esąs įstatymo laužytojas. 19 Nes aš

---

[e] **2,11** Lit. veidą

[f] **2,11** Dievo požiūriu arba savo prieštaringo elgesio

[g] **2,14** Lit. jie neina tiesiai į evangelijos tiesą

[h] **2,16** Lit. kūnas

[i] **2,17** Lit. buvome rasti

per įstatymą numiriau įstatymui, kad gyvenčiau Dievui.
Esu nukryžiuotas su Kristumi. 20 Tačiau gyvenu nebe aš,
bet Kristus gyvena manyje. O kiek dabar gyvenu kūne,
gyvenu per tikėjimą Dievo Sūnumi, kuris mane mylėjo
ir atsidavė už mane. 21 Neatmetu Dievo malonės, nes jei
teisumas įgyjamas įstatymu, tai Kristus mirė veltui!

Tikėjimas ar įstatymo vykdymas

3 1 O, neprotingi galatai! Kas užkerėjo jus, kuriems
prieš akis Jėzus Kristus buvo aiškiai pavaizduotas
kaip nukryžiuotas? 2 Tik tai noriu sužinoti iš jūsų: ar
gavote Dvasią darydami įstatymo darbus, ar ˹tikėdami
tai, ką girdėjote˺[j]? 3 Nejaugi esate tokie neprotingi? Ar,
pradėję Dvasia, dabar kūnu baigsite? 4 Ar tiek daug
patyrėte veltui? – jei iš tikrųjų veltui! 5 Taigi tas, kuris
jums suteikė Dvasią ir darė stebuklus tarp jūsų, – ar jis [tai
darė] remdamasis įstatymo darbais, ar tuo, kad ˹tikėjote
tai, ką girdėjote˺[k]? 6 Taip, kaip Abraomas: „Jis patikėjo
Dievu, ir tai jam buvo įskaityta kaip teisumas“. 7 Taigi
žinokite[l], kad tie, kurie gyvena tikėjimu, yra Abraomo
vaikai[m]. 8 Ir Raštas, numatydamas, kad Dievas tikėjimu
išteisins pagonis, iš anksto paskelbė Abraomui gerą
naujieną: „Per tave bus palaimintos visos tautos“. 9 Taigi
tie, kurie gyvena tikėjimu, palaiminami su tikinčiuoju
Abraomu. 10 Mat visi, kurie pasikliauja įstatymo darbais,
yra po prakeikimu, nes parašyta: „Prakeiktas kiekvienas,

---

[j] **3,2** Arba: klausydami su tikėjimu

[k] **3,5** Arba: klausėte su tikėjimu

[l] **3,7** Arba: žinote

[m] **3,7** Lit. sūnūs

kuris nuolat nesilaiko viso to, kas parašyta įstatymo
knygoje, kad tai darytų“. 11 Aišku, kad įstatymu niekas
neišteisinamas Dievo akyse, nes „⌜kas yra teisus tikėjimu,
gyvens⌝“[n]. 12 Bet įstatymas nesiremia tikėjimu: priešingai,
„kas juos[o] įvykdė, jais gyvens“. 13 Kristus mus atpirko
nuo įstatymo prakeikimo, tapdamas už mus prakeikimu,
nes parašyta: „Prakeiktas kiekvienas, kuris kybo ant
medžio“, – 14 kad per Jėzų Kristų pagonims tektų
Abraomo palaiminimas, kad gautume Dvasios pažadą per
tikėjimą.

Įstatymas ir pažadas

15 Broliai, ⌜duodu pavyzdį iš žmonių gyvenimo⌝[p]: kaip
niekas nepanaikina žmogaus patvirtinto testamento ar
nieko neprideda prie jo, taip yra šiuo atveju. 16 Pažadai
buvo ištarti Abraomui „ir jo palikuoniui“. Nesako
daugiskaita: „ir palikuonims“, bet vienaskaita: „ir tavo
palikuoniui“, tai yra Kristui. 17 Manau tai: įstatymas,
įvestas po keturių šimtų trisdešimties metų, nepanaikina
Dievo anksčiau patvirtintos sandoros ir taip nepaverčia
pažado niekais, 18 nes jei paveldėjimas įgyjamas įstatymu,
tai jau nebe pažadu. Bet Dievas pažadu [jį] suteikė
Abraomui iš malonės.

---

[n]**3,11** Arba: teisusis gyvens tikėjimu

[o]**3,12** T.y. įstatymo įsakymus

[p]**3,15** Lit. kalbu žmogiškai

Įstatymo tikslas

19 Tai kam įstatymas? Dėl nusižengimų jis buvo pridėtas,
kol ateis „palikuonis“, kuriam buvo skirtas pažadas. Jis[q]
buvo išleistas per angelus, su tarpininko pagalba. 20 O
tarpininkas neatstovauja [tik] vienai šaliai, bet Dievas yra
vienas. 21 Ar tad įstatymas priešingas [Dievo] pažadams?
Jokiu būdu! Nes jei būtų duotas įstatymas, kuris galėtų
teikti gyvybę, tai teisumas tikrai būtų įgyjamas įstatymu.
22 Bet Raštas ⌜visus be išimties įkalino nuodėmėje⌝[r], kad
tai, kas pažadėta, būtų duota tikintiesiems per tikėjimą
Jėzumi Kristumi. 23 Prieš ateinant tikėjimui, mes buvome
saugomi įstatymo valdžioje, kalinami, iki bus apreikštas
tikėjimas, kuris turėjo ateiti. 24 Tad įstatymas buvo mūsų
prižiūrėtojas iki Kristaus, kad būtume išteisinti tikėjimu.
25 O dabar, atėjus tikėjimui, nebesame prižiūrėtojui
pavaldūs.

Dievo vaikai

26 Mat jūs visi tikėjimu esate Dievo vaikai[s] Kristuje
Jėzuje, 27 nes jūs visi, kurie buvote pakrikštyti į Kristų,
Kristumi apsivilkote. 28 Nėra nei žydo, nei graiko, nėra nei
vergo, nei laisvojo, nėra nei vyriškio, nei moteriškės, nes
jūs visi esate vienas Kristuje Jėzuje. 29 O jei priklausote
Kristui, tai esate Abraomo palikuonys, pagal pažadą –
paveldėtojai.

---

[q]**3,19** T.y. įstatymas

[r]**3,22** Lit. visa drauge užrakino po nuodėme

[s]**3,26** Lit. sūnūs

4 1 Sakau [tai kaip pavaizdą]: kol paveldėtojas tebėra
nepilnametis, jis nieku nesiskiria nuo vergo, nors
yra visko savininkas, 2 bet jis yra saugotojų ir ūkvedžių
prižiūrimas iki tėvo nustatyto laiko. 3 Taip buvo ir su
mumis: kai buvome nepilnamečiai, buvome pavergti
pasaulio pradmenims[t]. 4 Bet, laikui išsipildžius, Dievas
atsiuntė savo Sūnų, gimusį iš moters, gimusį įstatymui
pavaldų, 5 kad jis atpirktų tuos, kurie buvo įstatymui
pavaldūs, kad gautume sūnystę. 6 O ˹kadangi esate
sūnūs,˺[u] Dievas pasiuntė į jūsų širdis savo Sūnaus Dvasią,
šaukiančią: „Aba, Tėve!“ 7 Taigi tu nebesi vergas, bet
sūnus; o jei sūnus, tai ir paveldėtojas Dievo veiksmu.

Pavojus atkristi į senąją vergystę

8 Tačiau anuomet, kai nepažinote Dievo, vergavote
būtybėms, kurios ˹iš esmės˺[v] nėra dievai. 9 Bet dabar,
pažinę Dievą arba, tikriau sakant, būdami Dievo pažinti,
kaip jūs galite vėl gręžtis atgal į silpnus ir vargingus
pradmenis, kuriems vėl iš naujo norite vergauti? 10 Jūs
laikotės dienų, mėnesių, ypatingų laikų ir metų! 11 Bijau
dėl jūsų, kad kartais nebūčiau veltui triūsęs jūsų labui.

Asmeninis kreipimasis

12 Broliai, maldauju jus: tapkite tokie, kaip aš, nes ir aš
tapau toks, kaip jūs! Jūs man nepadarėte jokios skriaudos.
13 Jūs žinote, kad dėl kūno negalios jums pirmąjį kartą
paskelbiau evangeliją. 14 Nors ir mano kūno būklė buvo

---

[t]**4,3** T.y. vergavome elementarinėms kosminėms galybėms: pagonių religijoje – netikriems dievams, o žydų tikėjime – įstatymui

[u]**4,6** Arba: kad esate sūnūs, [galite žinoti iš to:]

[v]**4,8** Arba: iš tikrųjų

jums pagunda [atmesti mane], jūs manęs nepaniekinote ir
neatmetėte, bet kaip Dievo angelą mane priėmėte, kaip
Kristų Jėzų. 15 Tai kur yra jūsų [ankstesnis] palaimos
būvis? Mat liudiju už jus, kad, jei būtų buvę galima,
jūs būtumėte išsilupę akis ir man atidavę. 16 Ar tad aš,
kalbėdamas jums tiesą, esu tapęs jūsų priešu? 17 Jie
įsiteikia jums[w] ne geram tikslui. Jie tik nori jus išskirti[x],
kad turėtumėte jiems įsiteikti! 18 Tačiau „gera būti
tokiems, kuriems visuomet įsiteikiama su geru tikslu“ ir
ne tik tada, kai esu pas jus. 19 Mano vaikai, dėl kurių vėl
kenčiu gimdymo skausmus, kol Kristus bus įpavidalintas
jumyse! 20 Norėčiau dabar pat būti pas jus ir pakeisti savo
toną, nes nežinau, kaip pasielgti su jumis.

Hagaros-Saros alegorija

21 Sakykite man jūs, kurie norite būti įstatymui
pavaldūs, ar nesiklausote[y] įstatymo? 22 Juk parašyta,
kad Abraomas turėjo du sūnus: vieną iš vergės, o kitą
iš laisvosios. 23 Bet tas, kuris buvo iš vergės, gimė
kūnišku būdu, o tas, kuris buvo iš laisvosios, – pažado
ištesėjimu. 24 Tie dalykai [dabar] aiškinami alegoriškai:
šitos [moterys] yra dvi sandoros. Viena – nuo Sinajaus
kalno, gimdanti vergystei; ji yra Hagara. 25 „Hagara“
ženklina Sinajaus kalną Arabijoje ir atvaizduoja dabartinę
Jeruzalę, nes ši vergauja su savo vaikais. 26 Bet aukštai
esanti Jeruzalė yra laisva; ji yra mūsų motina, 27 nes
parašyta: „Džiaukis, nevaisingoji, kuri negimdai, pratrūk

---

[w]**4,17** T.y. stengiasi įsigyti jūsų palankumą, siekia jums įsigerinti, pirštis

[x]**4,17** iš draugystės su manim

[y]**4,21** T.y. nesiklausote ir nesuprantate

šūkavimu, kuri nepažįsti gimdymo skausmų, nes daug
vaikų turi apleistoji, daugiau negu ta, kuri turi vyrą!“ [28] O
jūs[z], broliai, kaip Izaokas, esate pažado vaikai. [29] Bet
kaip tąsyk gimusysis kūnišku būdu persekiojo gimusįjį
Dvasios poveikiu, taip yra ir dabar. [30] Bet ką sako Raštas?
– „Išvaryk vergę ir jos sūnų, nes vergės sūnus neturi gauti
veldinio kartu su laisvosios sūnumi“. [31] Taigi, broliai, mes
nesame vergės vaikai, bet laisvosios.

Krikščioniška laisvė

5 [1] Laisvei Kristus mus išlaisvino, Tad tvirtai stovėkite
ir nesiduokite vėl įkinkomi į vergystės jungą! [2] Štai
aš, Povilas, jums sakau, kad, jei leidžiatės apipjaustomi,
Kristus jums nė kiek nebus naudingas. [3] Vėl paliudiju
kiekvienam žmogui, kuris leidžiasi apipjaustomas, kad
jis yra įpareigotas vykdyti visą įstatymą. [4] Jūs, kurie
stengiatės būti išteisinti įstatymu, nebeturite nieko bendra
su Kristumi; jūs išpuolėte iš malonės. [5] Nes mes Dvasia,
remdamiesi tikėjimu, laukiame teisumo, kurio viliamės;
[6] nes Kristuje Jėzuje nieko nereiškia nei apipjaustymas,
nei neapipjaustymas, bet [tik] tikėjimas, veikiantis
per meilę. [7] Jūs gerai bėgote. Kas jus sutrukdė tiesos
klausyti? [8] Tas įtikinimas nėra iš to, kuris jus šaukia.
[9] Truputis raugo įraugina visą įmaišą. [10] Aš pasitikiu
jumis Viešpatyje, kad nebūsite kitokios nuomonės. O
tas, kuris jus supainioja, turės iškęsti teismą, kad ir kas
jis būtų! [11] Bet jei aš, broliai, tebeskelbiu apipjaustymą,
tai kodėl dar esu persekiojamas? Tuo atveju kryžiaus
papiktinimas yra pašalintas. [12] O kad ir išdarais pasidarytų

---

[z]**4,28** Kt. Mss: mes (...esame)

tie, kurie jums kelia nerimą! 13 Juk jūs, broliai, buvote
pašaukti, kad būtumėte laisvi. Tik nenaudokite tos laisvės
kaip progos kūnui[a], bet per meilę tarnaukite vienas kitam!
14 Nes visas įstatymas yra įvykdytas vienu sakiniu, tuo:
„Mylėk savo artimą kaip save patį“. 15 Bet jei vienas kitą
kremtate ir draskote, žiūrėkite, kad nebūtumėte vienas
kito praryti!

Dvasios vaisius ir kūno darbai

16 Sakau: elkitės Dvasia, tai nepatenkinsite kūno
geidulio. 17 Mat kūnas geidžia, kas priešinga Dvasiai,
o Dvasia – kas priešinga kūnui, nes tie yra vienas
kitam priešingi, kad nedarytumėte, ko norite. 18 Bet
jei esate Dvasios vedami, nesate įstatymui pavaldūs.
19 Kūno darbai yra aiškūs: jie yra paleistuvystė,
netyrumas, ištvirkimas, 20 stabmeldystė, žyniavimas,
neapkentimai, nesantaika, pavyduliavimas, pykčio
proveržiai, ⌜savimyliški potroškiai⌝[b], nesutarimai,
partiniai susiskaldymai, 21 pavydėjimai[c], girtavimai,
lėbavimai ir į tuos panašūs dalykai. Tai sakau iš anksto,
kaip ir anksčiau sakiau, kad tie, kurie daro tokius darbus,
nepaveldės Dievo karalystės. 22 Bet Dvasios vaisius yra
meilė, džiaugsmas, ramybė, kantrumas, malonumas,
gerumas, ištikimybė, 23 romumas, susivaldymas. Nėra
įstatymo prieš tokius dalykus[d]. 24 Tie, kurie priklauso
Kristui Jėzui, nukryžiavo savo kūniškąjį aš su jo aistromis

---

[a]**5,13** T.y. nuodėmingai prigimčiai

[b]**5,20** Arba: vaidai

[c]**5,21** Kt. Mss + žmogžudystės

[d]**5,23** Arba: asmenis

ir geiduliais. 25 Jei gyvename Dvasia, tai Dvasia ir
elkimės. 26 Nesivaikykime tuščios garbės, vieni kitus
erzindami, vieni kitiems pavydėdami!

Nešiokite vieni kitų naštas

6 1 Broliai, jei žmogus ir būtų ⌜užtiktas kuo nors
nusižengęs⌝[e], jūs, kurie esate dvasiški, atstatykite
tokį su romia dvasia. Žiūrėk pats savęs, kad ir tu
nebūtum sugundytas. 2 Nešiokite vieni kitų naštas, ir
taip įvykdysite[f] Kristaus įstatymą, 3 nes jei kas, būdamas
niekas, tariasi kas esąs, tas apsigauna. 4 Tegul kiekvienas
ištiria savo paties darbą, ir tada jis turės pagrindą girtis,
atsižvelgdamas į save vieną ir nelygindamas savęs su
kitu, 5 nes kiekvienas turės nešioti savo paties naštą.
6 Tegul tas, kuris mokomas žodžio, dalijasi su mokytoju
visomis gėrybėmis. 7 Neapsigaukite: Dievas neleidžia
tyčiotis iš savęs! Nes ką žmogus sėja, tą ir pjaus. 8 Būtent:
jei kas sėja į kūną[g], iš kūno pjaus sugedimą, o kas sėja
į Dvasią[h] – iš Dvasios pjaus amžiną gyvenimą. 9 Tad
nepailskime darydami gera, nes tinkamu metu pjausime,
jei nenuleisime rankų. 10 Taigi, kada tik turime progą,
darykime gera visiems, o labiausiai tikėjimo namiškiams.

Baigiamasis įspėjimas ir palaiminimas

11 Žiūrėkite, kokiomis didelėmis raidėmis jums rašau
savo ranka! 12 Visi, kurie nori gerai pasirodyti išviršiniais

---

[e] **6,1** Arba: netyčia įveltas į kokį nors nusižengimą

[f] **6,2** Kt. Mss: įvykdykite

[g] **6,8** T.y. tenkina geidulius, būdingus nuodėmingai prigimčiai

[h] **6,8** T.y. vykdo tai, ko geidžia Dvasia

dalykais, jus verčia apsipjaustyti tik tam, kad dėl Kristaus
kryžiaus neturėtų kentėti persekiojimo. 13 Juk ir tie,
kurie apipjaustomi, patys nesilaiko įstatymo, bet nori
jūsų apsipjaustymo, kad galėtų pasigirti jūsų kūnu.
14 Bet tegul aš niekad nieku kitu nesigirsiu, kaip tik
mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus kryžiumi, kuriuo man
pasaulis nukryžiuotas ir aš pasauliui. 15 Nes nieko
nereiškia nei apipjaustymas, nei neapipjaustymas, bet
tik naujas sukūrimas. 16 Ir visi, kurie laikysis šitos
taisyklės – ramybė ir pasigailėjimas tebūnie jiems ⌜ir
Dievo Izraeliui⌝[i]. 17 Toliau niekas tenevargina manęs, nes
aš nešioju Jėzaus žymes savo kūne. 18 Mūsų Viešpaties
Jėzaus Kristaus malonė tebūnie su jūsų dvasia, broliai.
Amen.

---

[i]**6,16** Arba: Dievo Izraeliui

EFEZIEČIAMS

Pasveikinimas

1 1 Paulius, Dievo valia Kristaus Jėzaus apaštalas,
šventiesiems, esantiems [Efeze][a], tikintiesiems
Kristuje Jėzuje. 2 Malonė jums ir ramybė nuo Dievo,
mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.

Dvasinės palaimos Kristuje

3 Pagarbintas[b] tebūnie mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus
Dievas ir Tėvas, kuris mus palaimino Kristuje visokia
dvasine palaima dangaus srityse, 4 kadangi jis išsirinko
mus jame prieš pasaulio įkūrimą, kad mes būtume jo
akivaizdoje šventi ir nepeiktini, ⸢rodydami meilę. 5 Jis⸣[c]
iš anksto mus paskyrė sau įsūnyti per Jėzų Kristų, kaip
patiko jo valiai, 6 kad girtume šlovę jo malonės, kuria jis
apdovanojo mus Mylimajame, 7 Jame turime atpirkimą
jo krauju, nusikaltimų atleidimą pagal turtingumą jo
malonės, 8 kurios jis gausiai mums suteikė su visokia
išmintimi ir supratimu, 9 Jis leido mums žinoti savo valios
paslaptį pagal jam patinkamą planą, kurį jis sumanė
jame[d] 10 laikų pilnybei įvykdyti[e]: visa suvienyti Kristuje

---

[a] **1,1** ~kt. Mss

[b] **1,3** Lit. Palaimintas

[c] **1,5** Arba: Iš meilės 5 jis

[d] **1,9** T.y. Kristuje

[e] **1,10** T.y. istorijos epochų raidai tvarkyti ir leisti jai pasiekti jos kulminacinį tašką, kur įvyksta jo valios paslapties atskleidimas

– tai, kas danguje ir kas žemėje, jame. 11 Jame mes
taip pat buvome išrinkti, iš anksto paskirti sumanymu
to, kuris viską veikia, kaip nusprendžia savo valia,
12 kad mes, kurie pirmi esame padėję savo viltį į Kristų,
būtume jo garbei girti. 13 Jame ir jūs, išgirdę tiesos žodį,
jūsų išgelbėjimo evangeliją, jame dar įtikėję buvote
užantspauduoti pažadėta Šventąja Dvasia. 14 Ji yra mūsų
veldinio laidas, garantuojąs ⌜atpirkimą tų, kurie yra Dievo
nuosavybė⌝[f], jo garbei girti.

Pauliaus malda

15 Todėl ir aš, išgirdęs apie jūsų tikėjimą Viešpačiu
Jėzumi ir apie jūsų meilę visiems šventiesiems,
16 nepaliauju dėkojęs už jus, prisimindamas[g] jus savo
maldose, 17 kad mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Dievas,
šlovės Tėvas, duotų jums išminties ir apreiškimo
dvasią jo pažinime, 18 apšviestas [jūsų] širdies akis, kad
žinotumėte, kokia yra ta viltis, į kurią esate jo pašaukti,
kokie šlovingi jo veldinio turtai šventuosiuose 19 ir kokia
nepranokstama didybė jo jėgos [, kurią jis leidžia patirti]
mums, tikintiesiems, pagal jo galingos stiprybės veikimą.
20 Su ja jis veikė Kristuje, kai jį prikėlė iš numirusių
ir pasodino savo dešinėje, dangaus srityse, 21 aukštai
virš kiekvienos kunigaikštystės, valdžios, galybės,
viešpatystės ir kiekvieno vardo, minimo ne tik šitame
pasaulyje, bet ir būsimajame. 22 Jis viską pajungė po jo
kojomis ir jį davė kaip galvą viršum visko Bendruomenei,

---

[f]**1,14** Lit. nuosavybės atpirkimą; arba: atpirkimą, leidžiantį jį pasisavinti

[g]**1,16** Arba: minėdamas

23 kuri yra jo kūnas, pilnybė[h] to, kuris pripildo viską
visais požiūriais.

Iš mirties į gyvenimą

2 1 Ir [jis padarė] jus [gyvus], kai buvote mirę savo
nusikaltimais ir nuodėmėmis, 2 kuriose kadaise
elgėtės šito pasaulio amžiaus būdu, klausydami oro srities
kunigaikščio, dvasios, kuri dabar veikia neklusniuosiuose.
3 Tarp jų ir mes visi kadaise elgėmės pagal kūno geidulius,
tenkindami kūno ir juslių norus, ir prigimtimi buvome
⸢nusipelnę Dievo rūstybės⸣[i], kaip ir visi kiti. 4 Bet
Dievas, būdamas turtingas gailestingumo, iš savo didelės
meilės, kuria jis mylėjo mus, 5 net kai mes buvome
mirę nusikaltimais, padarė mus gyvus su Kristumi –
malone esate išgelbėti – 6 ir prikėlė su juo bei pasodino
su juo dangaus srityse, Kristuje Jėzuje, 7 kad ateinančiais
amžiais parodytų nepaprastai gausius savo malonės turtus
[savo] gerumu mums Kristuje Jėzuje. 8 Juk malone esate
išgelbėti per tikėjimą. Ir tai ne iš jūsų – tai Dievo dovana;
9 ne darbais, kad niekas nesigirtų, 10 nes jo veikalas mes
esame, Kristuje Jėzuje sukurti geriems darbams, kuriuos
Dievas iš anksto paruošė, kad juose gyventume.

Dievas per Kristų sukuria vieną bendruomenę iš žydų ir pagonių

11 Todėl atsiminkite, kad kadaise jūs, gimimo[j] pagonys,
vadinamojo apipjaustymo, rankomis atlikto kūne,

---

[h] **1,23** pilnybė ta prasme, kad Kristus ją pripildo savo gyvybės ir jėgų

[i] **2,3** Lit. rūstybės vaikai

[j] **2,11** Lit. kūnu

vadinami neapipjaustymu, – 12 kad anuomet buvote be
Kristaus, atskirti nuo Izraelio sandraugos ir svetimi
pažadą įkūnijančioms sandoroms, neturintys vilties ir be
Dievo pasaulyje. 13 Bet dabar Kristuje Jėzuje jūs, kurie
kadaise buvote toli, priartėjote Kristaus krauju. 14 Nes jis
yra mūsų taika: jis, kuris iš abiejų padarė viena ir nugriovė
skiriamąją pertvaros sieną, priešiškumą, savo kūne,
15 panaikinęs įstatymą, susidarantį iš įsakymų, išreikštų
nuostatais, kad, darydamas taiką, savyje sukurtų iš tų
dviejų vieną naują žmogų 16 ir sutaikintų su Dievu abu
viename kūne per kryžių, užmušęs savyje priešiškumą.
17 Atėjęs jis paskelbė taiką jums, „tolimiesiems“, ir taiką
„artimiesiems“, 18 nes per jį mes vieni ir kiti turime
priėjimą prie Tėvo viena Dvasia. 19 Taigi jūs jau nebesate
svetimšaliai ir ateiviai, bet esate šventųjų bendrapiliečiai
ir Dievo namiškiai, 20 pastatyti ant apaštalų ir pranašų
pamato, kur pats Kristus Jėzus yra kertinis[k] akmuo.
21 Jame visas pastatas suleidžiamas auga į šventyklą
Viešpatyje, 22 kuriame ir jūs esate kartu statomi, kad
Dvasia būtumėte Dievo buveinė.

Paulius – Kristaus paslapties tarnas pagonims

3 1 Dėl tos priežasties aš, Paulius, Kristaus Jėzaus
kalinys dėl jūsų, pagonių, – 2 jei iš tikrųjų girdėjote
apie Dievo man jūsų labui suteiktos Dievo malonės
priežiūros tarnybą, 3 kad apreiškimu man buvo atskleista
paslaptis, kaip jau aukščiau trumpai parašiau. 4 Iš to[l]
skaitydami galite numanyti mano Kristaus paslapties

---

[k] **2,20** Arba: spyninis

[l] **3,4** T.y. iš to, ką jau parašiau

supratimą. 5 Kitomis kartomis ji nebuvo atskleista
žmonėms[m], kaip ji dabar buvo Dvasios apreikšta jo
šventiems apaštalams ir pranašams: 6 kad pagonys
Kristuje Jėzuje yra bendrapaveldėtojai, to pat kūno nariai
ir pažado bendradalininkai per evangeliją. 7 Tapau jos
tarnu dovana Dievo malonės, man suteiktos jo jėgos
veikimu. 8 Man, visų šventųjų mažiausiajam, buvo duota
ta malonė skelbti evangeliją[n] apie neištiriamus Kristaus
turtus 9 ir visiems išaiškinti, kaip vykdoma paslaptis, nuo
amžių paslėpta Dieve, visatos Kūrėjuje, 10 kad dabar
per Bendruomenę būtų atskleista kunigaikštystėms ir
valdžioms dangaus srityse daugeriopa Dievo išmintis
11 pagal amžinąjį Dievo tikslą, kurį jis įvykdė Kristuje
Jėzuje, mūsų Viešpatyje. 12 Jame turime drąsų priėjimą[o]
su pasitikėjimu per tikėjimą juo. 13 Todėl prašau
nenusiminti dėl mano kentėjimų jūsų labui: jie yra jūsų
garbė.

Malda ir doksologija

14 Dėl tos priežasties klaupiuos prieš Tėvą, 15 nuo
kurio kiekviena šeima danguje ir žemėje gauna savo
vardą, 16 [melsdamas,] kad jis duotų jums pagal savo
šlovės turtus sustiprėti jėga per jo Dvasią vidiniame
žmoguje, 17 kad Kristus tikėjimu gyventų jūsų širdyse,
jums esant įsišaknijusiems ir turint pamatą meilėje, 18 kad
pajėgtumėte suvokti su visais šventaisiais, kas yra plotis ir
ilgis, aukštis ir gylis, 19 ir pažinti žinojimą pranokstančią

---

[m] **3,5** Lit. žmonių sūnums

[n] **3,8** T.y. gerąją naujieną

[o] **3,12** prie Dievo

Kristaus meilę, –kad būtumėte pripildyti visos Dievo
pilnybės. [20] O tam, kuris gali padaryti be galo daugiau
negu visa, ko prašome ar ką manome, ta jėga, kuri
veikia mumyse, – [21] jam tebūnie garbė Bendruomenėje ir
Kristuje Jėzuje per visas amžių amžiaus kartas. Amen.

Paraginimas išsaugoti bendruomenės vienybę

4 [1] Taigi aš, kalinys Viešpatyje, raginu jus elgtis, kaip
verta pašaukimo, kuriuo buvote pašaukti, [2] visokiu
nuolankumu ir romumu, su kantrumu, vienam kitą
pakenčiant su meile, [3] stengiantis išlaikyti Dvasios
[sukurtą] vienybę taikos ryšiu. [4] [Yra] vienas kūnas
ir viena Dvasia, kaip ˹yra ir viena jūsų pašaukimui
priklausanti viltis, į kurią buvote pašaukti˺[p]; [5] vienas
Viešpats, vienas tikėjimas, vienas krikštas; [6] vienas
Dievas ir visų Tėvas, kuris ˹viešpatauja visiems˺[q], veikia
per visus ir yra visuose. [7] Tačiau kiekvienam iš mūsų buvo
suteikta malonė pagal Kristaus dovanotą saiką. [8] Todėl
sakoma: „Užžengdamas į aukštybę, jis vedė nelaisvėn
belaisvius, davė žmonėms dovanų“. [9] „Užžengė“ – ką kita
tai reiškia, jei ne tai, kad jis ir nužengė į žemutiniąsias
žemės dalis? [10] Tas, kuris nužengė, yra tas pats, kuris ir
užžengė aukštai virš visų dangų, kad pripildytų visatą.
[11] Ir jis „davė“ vienus kaip apaštalus, kitus kaip pranašus,
kitus kaip evangelistus, kitus kaip ganytojus ir mokytojus
[12] šventiesiems paruošti tarnystės darbui, Kristaus kūnui
ugdyti, [13] kol visi pasieksime tikėjimo ir Dievo Sūnaus
pažinimo vienybę, subrendusią vyrystę, Kristaus pilno

---

[p] **4,4** Lit. ir buvote pašaukti į vieną savo pašaukimo viltį

[q] **4,6** Lit. yra viršum visų

ūgio matmenį[r], 14 kad nebebūtume kūdikiai, bangų
blaškomi ir visokio mokslo vėjo šen bei ten nešiojami
žmonių suktybe, [jų] gudrybe paklydimo pinklėms spęsti,
15 bet kad, kalbėdami tiesą su meile, visaip augtume į jį,
kuris yra galva – Kristus. 16 Iš jo visas kūnas, sujungiamas
ir sunarinamas kiekvienu jį palaikančiu sunėrimu, vykdo
kūno augimą pagal kiekvieną atskirą dalį atitinkantį
veikimą sau ugdyti meilėje.

Senasis ir naujasis gyvenimo būdas

17 Taigi tai sakau ir primygtinai reikalauju ˹Viešpaties
vardu˺[s], kad nebesielgtumėte, kaip elgiasi pagonys,
būdami tuščio proto, 18 aptemdyto supratimo, svetimi
Dievo teikiamam gyvenimui dėl juose esančio
nežinojimo, dėl jų širdies sukietėjimo. 19 Netekę bet
kokio doros jausmo, jie atsidavė ištvirkimui, kad darytų
visokią netyrybę su godulyste. 20 Bet jūs ne taip išmokote
Kristaus[t], 21 jei iš tikrųjų girdėjote apie jį ir jame[u] buvote
pamokyti, kokia yra tiesa Jėzuje: 22 kad, atsižvelgiant
į ankstesnę elgseną, jūs turite nusivilkti senąjį aš[v],
gadinamą apgaulingų geidulių, 23 būti atnaujinamos
galvosenos[w] 24 ir apsivilkti nauju aš, sukurtu panašiu į
Dievą su tikru teisumu ir šventumu.

---

[r] **4,13** T.y. pasidarysime tokie subrendę tikėjime, koks buvo Kristus

[s] **4,17** Lit. Viešpatyje

[t] **4,20** T.y. to, kas per evangelijos skelbimą perduota apie jį ir jo reikalaujamą gyvenimo būdą

[u] **4,21** T.y. kaip krikščionys

[v] **4,22** Lit. žmogų

[w] **4,23** Lit. proto dvasios

Naujojo gyvenimo taisyklės

[25] Todėl, atmesdami melą, kalbėkite tiesą kiekvienas
su savo artimu, nes mes esame vienas kito nariai.
[26] Jei rūstaujate, nenusidėkite; saulė tenenusileidžia ant
jūsų papykio, [27] ir neduokite progos velniui. [28] Vagis
tegul nebevagia, verčiau tegul triūsia, dirbdamas savo
rankomis padorų darbą, kad turėtų kuo dalytis su
stokojančiu. [29] Jokia nešvanki kalba teneišeina iš jūsų
burnos, tik tokia, kuri tinka reikiamam ugdymui, kad
duotų naudos klausytojams. [30] Ir neliūdinkite Dievo
Šventosios Dvasios, kuria buvote užantspauduoti
atpirkimo dienai. [31] Visokia kartybė, įpykis, rūstybė,
rėkavimas ir piktžodžiavimas su visokia blogybe tebūnie
pašalinti nuo jūsų. [32] Bet būkite vienas kitam maloningi,
gailestingi, vienas kitam atlaidūs, kaip ir Dievas Kristuje
atleido jums.

5 [1] Taigi būkite Dievo sekėjai, kaip jo mylimi vaikai, [2] ir
elkitės su meile, kaip ir Kristus mus[x] mylėjo ir atidavė
už mus save kaip saldaus kvapo atnašą ir auką Dievui.
[3] Bet paleistuvystė ir visoks netyrumas ar godulystė
tenebūnie nė minima tarp jūsų, kaip pridera šventiesiems;
[4] nei begėdiška, nei kvaila šneka ar šiurkštus juokavimas,
kurie nepritinka, bet verčiau dėkojimas. [5] Būkite tikri tuo,
kad joks paleistuvis ar netyrasis, ar goduolis – tai yra
stabmeldys – neturi veldinio Kristaus ir Dievo karalystėje.
[6] Niekas teneprigauna jūsų tuščiomis kalbomis, nes dėl
tokių dalykų Dievo rūstybė ateina neklusniesiems[y].

---

[x] **5,2** Kt. Mss: jus

[y] **5,6** Lit. nepaklusnumo sūnums

7 Nebūkite jų bendrininkai, 8 nes kadaise buvote tamsa,
o dabar esate šviesa Viešpatyje. Elkitės kaip šviesos
vaikai – 9 mat šviesos vaisius glūdi visokiame gerume,
teisume ir tiesoje, – 10 ištirdami, kas patinka Viešpačiui.
11 Ir nedalyvaukite nevaisinguose tamsos darbuose, bet
verčiau juos atidenkite, 12 nes gėda net kalbėti apie tai,
kas jų daroma slapčia. 13 Bet visa, kas atidengiama, yra
šviesos apšviečiama, nes visa, kas apšviečiama, yra
šviesa. 14 Todėl sakoma: „Pabusk, miegantysis, ir kelkis
iš mirusiųjų, ir Kristus apšvies tave“. 15 Taigi rūpestingai
žiūrėkite, kaip elgiatės. [Elkitės] ne kaip neišmintingi, bet
kaip išmintingi, 16 ⌜gerai naudodamies laiku⌝[z], nes dienos
yra piktos. 17 Todėl nebūkite neprotingi, bet supraskite,
kokia yra Viešpaties valia. 18 Ir nepasigerkite nuo vyno
– tame glūdi ištvirkimas, – bet būkite pripildyti Dvasios,
19 kalbėdami vienas kitam psalmėmis, himnais ir Dvasios
įkvėptomis giesmėmis, giedodami ir melodijuodami
savo širdimi Viešpačiui, 20 visuomet dėkodami už viską
Dievui ir Tėvui mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu.
21 Pakluskite vienas kitam iš Kristaus baimės.

Žmonos ir vyrai

22 Žmonos, būkite klusnios savo vyrams kaip
Viešpačiui, 23 nes vyras yra žmonos galva, kaip ir Kristus
Bendruomenės galva – jis, [šito savo] kūno Gelbėtojas.
24 Bet kaip Bendruomenė yra klusni Kristui, taip ir
žmonos turi būti visur klusnios savo vyrams. 25 Vyrai,
mylėkite žmonas, kaip ir Kristus mylėjo Bendruomenę ir
atidavė save už ją, 26 kad ją pašventintų, apvalydamas

---

[z]**5,16** Lit. išpirkdami laiką

vandens nuplovimu ⌜per žodį⌝[a], 27 kad jis pats sau
pristatytų Bendruomenę garbingą, neturinčią dėmės
ar raukšlės, ar ko nors tokio, bet kad ji būtų šventa ir
nepeiktina. 28 Taip ir vyrai privalo mylėti savo žmonas
kaip savo pačių kūnus. Kas myli savo žmoną, myli save
patį, 29 nes niekas niekad neapkentė savo paties kūno, bet
jį maitina ir globoja, kaip ir Kristus Bendruomenę, 30 nes
esame jo kūno nariai. 31 „Todėl juodu bus vienas kūnas“.
32 Ta paslaptis[b] yra didelė, bet aš ją pritaikau Kristui ir
Bendruomenei. 33 Kiekvienu atveju ir jūs, kiekvienas iš
jūsų, tegul taip myli savo žmoną, kaip save patį, o žmona
tegul gerbia [savo] vyrą.

Vaikai ir tėvai

6 1 Vaikai, klausykite savo gimdytojų Viešpatyje, nes tai
teisinga. 2 „Gerbk savo tėvą ir motiną“ – tai pirmasis
įsakymas su pažadu: 3 „kad tau gerai sektųsi ir tu ilgai
gyventum žemėje“. 4 Ir jūs, tėvai, nepykdykite savo vaikų,
bet auginkite juos su Viešpaties drausme ir pamokymu.

Vergai ir šeimininkai

5 Vergai, klausykite savo žemiškųjų šeimininkų su
baime ir drebėjimu, su nuoširdumu, kaip [klausytumėte]
Kristaus, 6 tarnaudami ne dėl akių, kaip tokie, kurie nori
žmonėms įtikti, bet kaip Kristaus vergai, iš širdies vykdą
Dievo valią. 7 Tarnaukite gera valia kaip Viešpačiui, o ne
žmonėms, 8 žinodami, kad kiekvienas, jei jis daro ką gera,
tai atsiims iš Viešpaties, ar jis būtų vergas ar laisvasis.

---

[a] **5,26** Arba: su žodžiu

[b] **5,32** T.y. viršuj cituoto teksto paslėpta prasmė

9 Ir jūs, šeimininkai, tą pat jiems darykite, atmesdami
grūmojimą, žinodami, kad tiek jų, tiek ir jūsų Viešpats
yra danguje ir kad jis nesielgia šališkai.

Dievo ginklai kovoje su piktu

10 Pagaliau stiprėkite Viešpatyje ir jo galinga stiprybe.
11 Apsirenkite visais Dievo ginklais, kad galėtumėte
atsilaikyti prieš velnio suktybes, 12 nes mes grumiamės
ne su krauju ir kūnu[c], bet su kunigaikštystėmis, su
valdžiomis, su šitos tamsos pasaulio valdovais, su pikto
dvasinėmis jėgomis dangaus srityse. 13 Todėl stverkitės
visų Dievo ginklų, kad galėtumėte priešintis piktąją
dieną ir, viską atlikę, išsilaikyti. 14 Taigi stovėkite
susijuosę strėnas tiesa, apsivilkę šarvais 15 ir apsiavę
kojas ramybės evangelijos parengtimi, 16 prie viso to
dar nusitvėrę tikėjimo skydą, kuriuo galėsite užgesinti
visas ugningąsias piktojo strėles. 17 Paimkite ir išganymo
šalmą bei Dvasios kalaviją, tai yra Dievo žodį, 18 visokia
malda ir maldavimu kiekvienu metu melsdamiesi Dvasia
ir tam tikslui budėdami su visokiu ištvermingumu
bei maldavimu už visus šventuosius 19 ir už mane,
kad, man burną atveriant, man būtų duotas [tinkamas]
žodis [, kuriuo galėčiau] drąsiai ir atvirai paskelbti
paslaptį evangelijos, 20 kuriai einu pasiuntinio pareigas
grandinėse, kad, ˹ją skelbdamas˺[d], aš drąsiai ir atvirai
kalbėčiau, kaip turiu.

---

[c] **6,12** T.y. žmonėmis

[d] **6,20** Lit. joje (t.y. evangelijoje = evangelijos skelbime)

Baigiamieji žodžiai ir palaiminimas

21 O kad ir jūs žinotumėte, kaip man sekasi, kaip
gyvuoju, viską jums praneš Tichikas, mylimas brolis ir
ištikimas tarnas Viešpatyje. 22 Jį siunčiu pas jus kaip
tik tam, kad žinotumėte, kaip mums einasi, ir kad jis
padrąsintų jūsų širdis. 23 Ramybė tebūnie broliams ir
meilė su tikėjimu nuo Dievo Tėvo ir Viešpaties Jėzaus
Kristaus. 24 Malonė tebūnie su visais, kurie myli mūsų
Viešpatį Jėzų Kristų ˹nepragaištančia meile˺[e].

---

[e]**6,24** Arba: jo nepragaištančioje [šlovėje]; arba: – malonė ir nemirtingimias

FILIPIEČIAMS

Pasveikinimas

1 1 Paulius ir Timotiejus, Kristaus Jėzaus vergai, visiems
šventiesiems Kristuje Jėzuje, esantiems Filipuose, ⌜su
vyskupais[a] ir diakonais⌝[b]. 2 Malonė jums ir ramybė nuo
Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.

Dėkojimas ir malda už filipiečius

3 Dėkoju savo Dievui, kada tik prisimenu[c] jus,
4 visuomet kiekvienoje savo maldoje melsdamasis už
jus visus su džiaugsmu, 5 dėl jūsų veiklaus dalyvavimo
evangelijoje nuo pirmosios dienos iki dabar, 6 būdamas
tikras, kad tas, kuris pradėjo jumyse gerą darbą, jį užbaigs
iki Kristaus Jėzaus dienos. 7 Taip man teisinga apie jus
visus manyti, nes turiu jus širdyje, kadangi jūs visi ir
mano kalinime, ir evangelijos gynime bei sutvirtinime
esate drauge su manim malonės dalininkai. 8 Nes
Dievas yra mano liudytojas, kaip aš jūsų visų ilgiuosi su
Kristaus Jėzaus meile. 9 Ir meldžiu to, kad jūsų meilė
vis labiau turtėtų pažinimu ir visokiu įžvalgumu, 10 kad
galėtumėte pasirinkti[d] tai, kas esminga, kad būtumėte tyri

---

[a] **1,1** Lit. prievaizdais

[b] **1,1** T.y. įskaitant vyskupus ir diakonus

[c] **1,3** Arba: miniu

[d] **1,10** Lit. ištyrę priimti

ir nepeiktini Kristaus dienai, 11 pilni teisumo vaisiaus,
kuris randasi per Jėzų Kristų, Dievo garbei ir gyriui.

Evangelijos pažanga

12 Noriu, kad jūs, broliai, žinotumėte, jog tai, kas man
atsitiko, labiau patarnavo [negu kliudė] evangelijos
pažangai. 13 Pasekmė ta, kad paaiškėjo visoje pretorijoje
ir visiems kitiems, jog esu kalinamas dėl Kristaus, 14 ir
kad daugumas brolių, įgavę pasitikėjimo Viešpačiu per
mano kalinimą, vis labiau drįsta be baimės skelbti Dievo
žodį.

Kristus skelbiamas skirtingais sumetimais

15 Tiesa, kai kurie skelbia Kristų iš pavydo ir mėgimo
varžytis, o kiti ir iš geros valios. 16 Vieni iš meilės,
žinodami, kad esu paskirtas evangelijai ginti, 17 o kiti
apsako Kristų iš savimyliškos garbėtroškos, ne tyrais
sumetimais, manydami sukelsią man sielvarto, man esant
kalėjime. 18 Tai kas? [Svarbu] tik [tai], kad visokiu būdu,
ar netikrais, ar tikrais sumetimais, Kristus yra skelbiamas,
ir tuo džiaugiuos.

Gyvenimas ar mirtis

Bet ir toliau džiaugsiuos, 19 nes žinau, kad per jūsų
užtariamąsias maldas ir su Jėzaus Kristaus Dvasios
pagalba tai man baigsis išgelbėjimu, 20 kaip aš ilgestingai
laukiu ir turiu vilties, kad niekaip nebūsiu sugėdintas, bet
kad ⌜visai atvirai⌝[e] ir dabar, kaip visuomet, Kristus bus
pašlovintas mano kūne – ar per gyvenimą, ar per mirtį,

---

[e]**1,20** Arba: su visa drąsa

21 nes man gyventi yra Kristus, o mirti – laimėjimas.
22 Bet jei man skirta toliau gyventi kūne, man tai reiškia
⌜vaisingą darbą⌝[f], ir negaliu pasakyti, ką pasirinksiu.
23 Esu spaudžiamas iš abiejų pusių: geidžiu iškeliauti ir
būti su Kristumi, nes tai yra užvis geriau. 24 Bet pasilikti
kūne yra labiau būtina dėl jūsų. 25 Tuo įsitikinęs, žinau,
kad pasiliksiu ir toliau būsiu su jumis visais jūsų pažangai
ir džiaugsmui tikėjime, 26 kad per mane apsčiai turėtumėte
kuo girtis Kristuje Jėzuje – dėl to, kad vėl atvyksiu pas
jus.

Vienybė ir drąsa susiduriant su opozicija

27 Tik elkitės kaip [geri] piliečiai Kristaus evangelijos
vertu būtu, kad, ar atvykęs ir išvydęs jus, ar kitur
būdamas, išgirsčiau apie jus, jog tvirtai stovite vienoje
dvasioje, sutartinai drauge kovodami už evangelijos
tikėjimą 28 ir jokiu būdu neleisdami priešininkams
išgąsdinti jūsų. Tai yra jiems prapulties, o jums[g] išganymo
ženklas, ir tai iš Dievo. 29 Nes jums buvo suteikta malonė
dėl Kristaus ne tik jį tikėti, bet ir dėl jo kentėti. 30 Jūs
kovojate[h] tokią pat kovą, kokią matėte mane kovojant ir
apie kokią dabar girdite mane kovojant.

Paraginimas būti vieningiems ir nuolankiems

2 1 Taigi jei yra koks padrąsinimas Kristuje, jei koks
meilės paguodimas, jei ⌜koks dalyvavimas Dvasioje⌝[i],

---

[f] **1,22** Lit. darbo vaisių

[g] **1,28** Lit. jūsų

[h] **1,30** Lit. turite

[i] **2,1** Arba: kokia Dvasios [teikiama] bendrystė

jei koks gailiaširdiškumas ir užuojauta, – 2 tai padarykite
mano džiaugsmą tobulą, būdami tos pačios minties,
turėdami tokią pat meilę, sutardami, siekdami vieno
tikslo. 3 Nieko nedarykite iš savimyliškos garbėtroškos ar
tuščios puikybės, bet su nusižeminimu laikykite vienas
kitą aukštesniu už save, 4 kiekvienas žiūrėdamas ne savo
paties, bet ir kitų naudos.

Kristus Jėzus – aukščiausias nusižemimimo pavyzdys

5 Būkite tarp savęs tokio nusistatymo, koks buvo
ir Kristuje Jėzuje. 6 Jis, būdamas Dievo prigimties[j],
nelaikė lygybės su Dievu savo naudai vartotinu dalyku,
7 bet ⌜išsižadėjo visko⌝[k], priimdamas vergo prigimtį[l],
pasidarydamas toks pat, kaip žmonės. Ir iš išvaizdos
pažintas[m] kaip žmogus, 8 jis nusižemino, pasidarydamas
klusnus iki mirties, mirties ant kryžiaus. 9 Todėl Dievas
ir labai išaukštino jį ir dovanojo jam vardą, pranokstantį
kiekvieną vardą, 10 kad Jėzaus vardo garbei lenktųsi
kiekvienas dangaus, žemės ir požemio būtybių kelis 11 ir
kad kiekvienas liežuvis išpažintų, jog Jėzus Kristus yra
Viešpats Dievo Tėvo šlovei. 12 Taigi, mano mylimieji,
kaip visuomet buvote paklusnūs – ne tik man esant su
jumis, bet daug labiau dabar man nesant, – su baime ir
drebėjimu vykdykite savo išganymą, 13 nes Dievas yra tas,
kuris veikia jumyse ir norėjimą, ir įvykdymą savo geros

---

[j] **2,6** Lit. pavidalo (t.y. formos, kuri tikrai ir tobulai išreiškia kieno nors pačią būties esmę ar prigimtį)

[k] **2,7** Lit. paliko save tuščią (t.y. atsisakė ne savo dievystės, bet savo dieviškų privilegijų)

[l] **2,7** Žr. 6 skn.

[m] **2,7** Lit. rastas

valios tikslui. 14 Viską darykite be murmėjimų ir ginčų,
15 kad būtumėte nepeiktini ir nesutepti, nekliaudingi
Dievo vaikai sugedusioje ir iškrypusioje kartoje. Joje[n] jūs
šviečiate kaip žiburiai[o] pasaulyje, 16 tvirtai laikydamiesi
gyvenimo žodžio, kad Kristaus dieną turėčiau pagrindą
girtis, jog ne veltui bėgau ir ne veltui sunkiai dirbau.
17 Bet jei ir turiu būti išliejamas kaip liejamoji auka jūsų
tikėjimo aukojamai tarnystei papildyti, esu linksmas
ir džiaugiuosi su jumis visais. 18 Taip pat ir jūs būkite
linksmi ir džiaukitės su manim.

Timotiejus ir Epafroditas

19 Bet turiu viltį Viešpatyje Jėzuje netrukus pasiųsti
jums Timotiejų, kad ir aš, sužinojęs apie jūsų būklę,
pralinksmėčiau. 20 Mat neturiu nė vieno tokių pat
jausmų, kuris tikrai rūpinsis jūsų būkle, 21 nes visi [kiti]
ieško savo, ne Kristaus Jėzaus naudos. 22 Bet žinote jo
įrodytą vertę, kad jis, kaip sūnus su tėvu, tarnavo su
manim evangelijai. 23 Taigi turiu viltį jį pasiųsti, kai tik
pamatysiu, kaip man klosis. 24 Ir esu įsitikinęs Viešpatyje,
kad ir pats netrukus atvyksiu. 25 Bet maniau esant būtina
siųsti pas jus brolį Epafroditą, mano bendradarbį ir kovos
draugą, o jūsų pasiuntinį ir patarnautoją mano reikalui,
26 nes jis ilgėjosi jūsų visų ir sielojosi, kadangi buvote
išgirdę, jog jis susirgęs. 27 Ir iš tikrųjų jis taip susirgo,
jog buvo arti mirties. Tačiau Dievas pasigailėjo jo, ir
ne tik jo, bet ir manęs, kad neturėčiau nuliūdimo po
nuliūdimo. 28 Taigi kuo greičiau jį siunčiu, kad, jį pamatę,

---

[n]**2,15** Lit. Tarp jų (t.y. tos kartos žmonių)

[o]**2,15** Arba: žvaigždės

vėl džiaugtumėtės ir aš būčiau mažiau nuliūdęs. 29 Tad jį
priimkite Viešpatyje su visu džiaugsmu ir gerbkite tokius
asmenis, 30 nes dėl Kristaus darbo jis buvo priartėjęs prie
mirties, pavojun statydamas savo gyvybę, kad ⌜atliktų
man patarnavimą, kurio jūs patys negalėjote atlikti⌝[p].

Įspėjimas neatkristi į įstatymo teisumą

3 1 Pagaliau, mano broliai, džiaukitės Viešpatyje! Tą
patį jums rašyti man, tiesa, neįkyru, bet jums saugu [to
laikytis]. 2 Saugokitės šunų, saugokitės blogų darbininkų,
saugokitės susipjaustėlių! 3 Nes mes esame apipjaustytieji
– mes, kurie Dievo Dvasia garbiname jį, giriamės
Kristumi Jėzumi ir nepasitikime kūnu, 4 nors galėčiau
pasitikėti ir kūnu. Jei kas kitas mano galįs pasitikėti kūnu,
aš juo labiau: 5 aštuntą dieną apipjaustytas, iš Izraelio
tautos, Benjamino genties, hebrajas iš hebrajų, įstatymo[q]
požiūriu fariziejus, 6 uolumo požiūriu Bendruomenės
persekiotojas, įstatymu pagrįsto teisumo požiūriu
nepeiktinas. 7 Bet kas man buvo pelnas, tą dėl Kristaus
palaikiau nuostoliu. 8 Dar daugiau: ir toliau viską laikau
nuostoliu dėl Kristaus Jėzaus, mano Viešpaties, pažinimo
nepalyginamos vertės. Dėl jo aš noringai praradau viską
ir tai laikau mėšlu, kad laimėčiau Kristų 9 ir būčiau
rastas jame – ne turintis savo paties teisumą, ateinantį iš
įstatymo[r], bet teisumą, įgyjamą per tikėjimą Kristumi,
ateinantį iš Dievo, paremtą tikėjimu, – 10 kad pažinčiau jį,
tai yra jo prisikėlimo galią ir dalyvavimą jo kentėjimuose,

---

[p]**2,30** Lit. užpildytų jūsų [pačių] man [norimo atlikti] patarnavimo trūkumą (=nebuvimą)

[q]**3,5** T.y. įstatymo laikymosi ir aiškinimo

[r]**3,9** T.y. nupelnomą laikantis įstatymo

vis panašėdamas į jo mirtį[s], 11 tikėdamasis kaip nors
pasieksiąs prisikėlimą iš numirusių.

Bėgantis tiesiai į tikslą

12 Nesakau, kad jau gavau [ko siekiu[t]] ar kad jau esu
tapęs tobulas. Bet veržiuos pirmyn, tikėdamasis [tai]
pagausiąs, kadangi buvau ir Kristaus Jėzaus pagautas.
13 Broliai, aš nemanau, kad esu [tai] pagavęs. [Darau]
tik vieną dalyką: pamiršdamas tai, kas užnugaryje, ir
tiesdamasis į tai, kas priešakyje, 14 bėgu tiesiai į tikslą
gauti laimikio, pažadėto Dievo dangiškojo pašaukimo
Kristuje Jėzuje. 15 Taigi visi, kurie esame tobuli, būkime
taip nusistatę, ir jei apie ką kitaip galvojate, Dievas ir tai
jums apreikš. 16 Tik laikykimės to, ką esame pasiekę[u].

Tikri ir netikri elgesio pavyzdžiai

17 Broliai, vieningai sekite manim ir žiūrėkite į tuos,
kurie elgiasi taip, kaip jūs turite mus pavyzdžiu. 18 Nes
daugelis – apie juos dažnai sakydavau, o dabar net
verkdamas sakau – elgiasi kaip Kristaus kryžiaus priešai.
19 Jų galas – pražūtis, jų dievas – pilvas, ⌜ir jų garbė glūdi
jų gėdoje⌝[v]. Jų mintys nukreiptos į žemiškus dalykus.
20 Bet mūsų valstybė yra danguje, iš kur mes ir laukiame
Gelbėtojo, Viešpaties Jėzaus Kristaus, 21 kuris pakeis
mūsų nužeminto būvio kūną, [padarydamas jį] panašų

---

[s]**3,10** T.y. nuolat darydamasis panašų į pavidalą, kurį Kristus priėmė per savo mirtį

[t]**3,12** T.y. tobulo Kristaus ir jo prisikėlimo galios pažinimo; žr. 3,8-11

[u]**3,16** T.y. elkimės sutinkamai su Dievo jau apreikštos tiesos lygiu

[v]**3,19** T.y. tai, kuo jie didžiuojasi, pasireiškia jų begėdišku elgesiu. Arba: jų garbė baigsis jų gėda [teismo dieną]

į savo šlovingą kūną, ta jėga, kuria jis gali ir viską sau
pajungti.

Baigiamieji paraginimai

4 1 Taigi, mano broliai, kuriuos myliu ir kurių ilgiuosi,
mano džiaugsme ir mano vainike, taip[w] tvirtai
stovėkite Viešpatyje, mylimieji! 2 Raginu Evodiją ir
raginu Sintichę sutarti Viešpatyje. 3 Taip, prašau ir tave,
tikrasis drauge, padėk joms, nes jos kovojo šalia manęs
⌜evangelijos skleidime⌝[x] drauge su Klemensu ir visais
kitais mano bendradarbiais, kurių vardai įrašyti gyvenimo
knygoje. 4 Visuomet džiaukitės Viešpatyje! Pakartosiu:
džiaukitės! 5 Jūsų švelnumas tebūnie žinomas visiems
žmonėms. Viešpats arti. 6 Niekuo nebūkite susirūpinę, bet
kiekvienoje padėtyje praneškite savo prašymus Dievui
malda ir maldavimu su dėkojimu. 7 Ir Dievo ramybė,
pranokstanti visokį supratimą, apsaugos jūsų širdis ir
jūsų protus Kristuje Jėzuje. 8 Pagaliau, broliai, kas tik yra
tiesa, kas tik garbinga, kas tik teisinga, kas tik tyra, kas
tik mylima, kas tik žavinga, jei yra kokia dorybė ir jei kas
girtina, – apie tai mąstykite! 9 Ko išmokote ir ką gavote,
girdėjote ir matėte manyje, tai darykite, ir ramybės Dievas
bus su jumis.

Padėka už filipiečių dovaną

10 Labai nudžiugau Viešpatyje, kad galų gale vėl leidote
pražįsti savo rūpesčiui manim. Tuo[y] juk rūpinotės, bet

---

[w]**4,1** T.y. kaip nurodyta 3,17-21 skn.

[x]**4,3** Lit. evangelijoje

[y]**4,10** T.y. mano gerove

neturėjote progos. 11 Tai sakau ne todėl, kad kenčiu
stoką, nes aš išmokau būti patenkintas, kokioje tik
būklėje esu. 12 Moku ir nepritekęs[z], moku ir pertekęs
gyventi. Bet kokioje ir kiekvienoje būklėje esu išmokęs
paslapties ir būti sotus, ir alkti, ir būti pertekęs, ir kęsti
nepriteklių. 13 Aš visa įstengiu ⌜vienybėje su Tuo⌝[a], kuris
stiprina mane. 14 Vis dėlto gerai padarėte, tapdami mano
prispaudimo bendrininkais. 15 Jūs, filipiečiai, ir patys
žinote, kad evangelijos [skelbimo] pradžioje, kai išvykau
iš Makedonijos, jokia kita bendruomenė nepasidarė
bendrininkė su manim davimo ir gavimo apyskaitoje, kaip
tik jūs vieni, 16 nes, man ir Tesalonikoje esant, daugiau
nei kartą atsiuntėte mano reikalams. 17 Nemanau sakyti,
kad trokštu dovanos, bet trokštu palūkanų, augančių į
jūsų sąskaitą. 18 Pakvituoju viską gavęs ir turiu daugiau,
negu reikia. Esu visiškai aprūpintas, gavęs iš Epafrodito
jūsų atsiųstą dovaną – saldų kvapą, Dievui priimtiną,
patinkamą auką. 19 O mano Dievas patenkins kiekvieną
jūsų reikmę pagal savo ⌜turtus šlovėje per Kristų Jėzų⌝[b].
20 Mūsų Dievui ir Tėvui tebūnie garbė per amžių amžius.
Amen.

Sveikinimai ir palaiminimas

21 Sveikinkite kiekvieną šventąjį Kristuje Jėzuje. Jus
sveikina su manim esantys broliai. 22 Jus sveikina visi
šventieji, ypač tie, kurie yra iš ciesoriaus šeimynos.

---

[z]**4,12** Lit. būti nužemintas

[a]**4,13** Arba: per Tą

[b]**4,19** Arba: šlovingus turtus Kristuje Jėzuje

23 Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūnie su jūsų
dvasia.

KOLOSIEČIAMS

Pasveikinimas

1 1 Paulius, Dievo valia Kristaus Jėzaus apaštalas, ir
brolis Timotiejus 2 Kolosuose esantiems šventiesiems,
tikintiems[a] broliams Kristuje. Malonė jums ir ramybė nuo
Dievo, mūsų Tėvo.

Padėka Dievui už kolosiečių tikėjimą

3 Visuomet dėkojame Dievui, mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus Tėvui, melsdamiesi už jus, 4 išgirdę apie jūsų
tikėjimą Kristumi Jėzumi ir apie meilę, kurią rodote
visiems šventiesiems, 5 dėl vilties, atidėtos jums danguje.
Apie ją anksčiau girdėjote per žodį tiesos, evangelijos,
6 esančios pas jus – kaip ir visame pasaulyje ji duoda
vaisių ir auga, kaip ir tarp jūsų – nuo tos dienos, kai
išgirdote ir tikrai pažinote Dievo malonę su tiesa, 7 taip
kaip jos išmokote iš Epafro, mūsų mylimo bendravergio,
kuris atstovauja mums[b] kaip ištikimas Kristaus tarnas.
8 Jis ir pranešė mums apie jūsų meilę, Dvasios įkvėptą.

Malda už kolosiečių dvasinę gerovę

9 Todėl ir mes nuo tos dienos, kada tai išgirdome,
nepaliaujame už jus meldę ir prašę, kad būtumėte
pripildyti jo valios pažinimo su visokia išmintimi ir

---

[a] **1,2** Arba: ištikimiems

[b] **1,7** Kt. Mss: jums

dvasiniu supratimu 10 tam, kad elgtumėtės Viešpaties
vertu būdu, kad jam visaip patiktumėte, visokiu geru
darbu nešdami vaisių ir augdami Dievo pažinimu,
11 visokia jėga stiprinami pagal jo šlovingąją galią
visokiai ištvermei ir kantrybei [parodyti], su džiaugsmu
12 dėkodami Tėvui, kuris padarė jus tinkamus gauti
šventųjų veldinio dalį šviesoje. 13 Jis išvadavo mus iš
tamsos valdžios ir perkėlė į savo mylimojo Sūnaus
karalystę. 14 Jame turime atpirkimą, nuodėmių atleidimą[c].

Kristaus viršenybė sukūrime ir atpirkime

15 Jis yra neregimojo Dievo atvaizdas, visos kūrinijos
pirmagimis, 16 nes jame buvo sukurta viskas danguje
ir žemėje, kas regima ir kas neregima, ar tai sostai, ar
viešpatystės, ar kunigaikštystės, ar valdžios – viskas
sukurta per jį ir jam. 17 Jis yra pirma visų daiktų, ir jie visi
jame laikosi drauge. 18 Ir jis yra Kūno, Bendruomenės,
galva. Jis yra pradžia, pirmagimis[d] iš mirusiųjų, kad jis
[vienas] visur turėtų pirmenybę, 19 nes visai [Dievo]
pilnybei patiko apsigyventi jame 20 ir per jį sutaikinti
viską su juo, darant taiką jo kryžiaus krauju, – per jį, ar
tai, kas yra žemėje, ar tai, kas danguje.

Sutaikinimas ir kolosiečiai

21 Taip pat jus, kurie kadaise buvote svetimi [Dievui] ir
priešiškai nusistatę piktais darbais, 22 jis[e] dabar sutaikino
jo fiziniame kūne per mirtį, kad jus pastatytų savo

---

[c] **1,14** Kkr. Mss + per jo kraują

[d] **1,18** T.y. pirmutinis prisikėlęs

[e] **1,22** T.y. Dievas

akivaizdon šventus, be ydos ir nepeiktinus, – 23 jeigu
ištvermingai laikotės tikėjimo, tvirtai pasigrindę, pastovūs
ir nesitraukią nuo vilties evangelijos, kurią išgirdote, kuri
paskelbta visai kūrinijai po dangumi, kurios tarnu, aš,
Paulius, tapau.

Apaštalo tarnystė tarp pagonių

24 Dabar džiaugiuos savo kentėjimais už jus ir savo
kūne papildau, kiek dar trūksta Kristaus sielvartų labui
jo Kūno, kuris yra Bendruomenė. 25 Jos tarnu aš tapau
Dievo paskyrimu, man duotu jūsų naudai, kad iki galo
paskelbčiau Dievo žodį – 26 paslaptį, paslėptą per amžius
ir kartas. Bet dabar ji buvo apreikšta jo šventiesiems,
27 kuriems Dievas panorėjo atskleisti, koks yra tos
paslapties šlovės turtingumas tarp pagonių. Ji yra Kristus
jumyse – šlovės viltis. 28 Jį mes skelbiame, įspėdami
kiekvieną žmogų ir su visokia išmintimi pamokydami
kiekvieną žmogų, kad jam pristatytume kiekvieną žmogų
tobulą Kristuje. 29 Tam aš ir sunkiai dirbu, stengdamasis
jo jėga, galingai veikiančia manyje.

Pauliaus ganytojiškas rūpestis

2 1 Mat noriu, kad žinotumėte, kaip didžiai aš stengiuos
už jus, laodikiečius, ir visus, kurie ⌜patys nėra matę
manęs⌝[f], 2 kad, jiems esant suvienytiems meile, būtų
padrąsintos jų širdys, kad jie įgytų visus ⌜turtus tikrumo,
kurį teikia supratimas⌝[g], kad pažintų Dievo paslaptį,

---

[f] **2,1** Lit. nėra matę mano veido kūne

[g] **2,2** Arba: visiško supratimo (lit. supratimo pilnybės) turtus. „Supratimas“ čia reiškia galią atskirti tikra nuo netikro.

Kristų. 3 Jame slypi visi išminties ir pažinimo lobiai. 4 Tai
sakau, kad niekas neapgautų jūsų įtikinančia kalba, 5 nes,
nors ir kūnu nesu prie jūsų, tačiau dvasia esu su jumis,
su džiaugsmu stebėdamas jūsų tvarką ir jūsų tikėjimo
Kristumi tvirtumą.

Paraginimas gyventi Kristuje ir įspėjimas saugotis netikrų mokytojų

6 Taigi, kaip priėmėte Kristų Jėzų Viešpatį, taip elkitės
jame, 7 įsišakniję, statydamiesi jame ir stiprėdami
tikėjimu, kaip buvote išmokyti, būdami pertekę dėkojimo,
8 Žiūrėkite, kad kas nors nenusineštų jūsų kaip grobį[h]
tuščia, apgaulinga filosofija, paremta žmonių padavimu,
pasaulio pradmenimis, o ne Kristumi, 9 nes jame kūniškai[i]
gyvena visa Dievystės pilnybė, 10 ir jūs esate pripildyti
jame, kuris yra kiekvienos kunigaikštystės ir valdžios
galva. 11 Jame taip pat buvote apipjaustyti ne ranka
atliekamu apipjaustymu, ⌜nuodėmingos prigimties⌝[j]
nuvilkimu, Kristaus apipjaustymu. 12 Jūs buvote palaidoti
su juo krikšte, kuriame buvote ir prikelti per tikėjimą
veikimu Dievo, jį prikėlusio iš numirusių. 13 Ir jus,
kai buvote mirę nusikaltimais ir savo ⌜nuodėmingos
prigimties⌝[k] neapipjaustymu, jis atgaivino jus kartu su
juo. Jis atleido mums visus mūsų nusikaltimus, 14 išdildė
mums priešingą skolos raštą su jo reikalavimais – [raštą,]
kuris buvo mums priešiškas, ir jį pašalino, prisegdamas

---

[h] **2,8** Arba: belaisvį

[i] **2,9** T.y. tikrame žmogaus kūne

[j] **2,11** Lit. kūniškojo kūno

[k] **2,13** Lit. kūno

prie kryžiaus. [15] Nuginklavęs kunigaikštystes ir valdžias,
jis padarė iš jų viešą reginį, vesdamas jas pergalės
eisenoje jame[l]. [16] Taigi niekas teneteisia jūsų dėl valgymo
ir gėrimo ar dėl metinės šventės, ar jaunaties, ar šabatos.
[17] Tai tėra būsimųjų dalykų šešėlis, tačiau tikrovė
priklauso Kristui. [18] Tegul nepasmerkia jūsų nė vienas,
mėgstąs „nusižeminimą“ ir angelų garbinimą, tai, ką
įeidamas[m] yra regėjęs, tuščiai pasipūtęs savo kūnišku
protu [19] ir tvirtai nesilaikąs galvos, iš kurios visas kūnas,
sunėrimais bei raiščiais palaikomas ir sunarinamas, auga
Dievo teikiamu augimu. [20] Jei numirėte su Kristumi
pasaulio pradmenims, kam, lyg kad tebegyventumėte
pasauliškai[n], leidžiatės pajungiami nuostatams: [21] „Neimk
į rankas! Neragauk! Nepaliesk!“ – [22] daiktų, kuriems
visiems lemta vartojimu pranykti, – laikydamiesi žmonių
priesakų ir mokymų? [23] Tokie nuostatai, nors atrodo
išmintingi [jų] prasimanytoje religijoje, „nusižeminime“[o]
ir griežtame elgesyje su kūnu, neturi jokios vertės,
tarnauja tik nuodėmingai prigimčiai patenkinti.

Naujas gyvenimas Kristuje

3 [1] Taigi, jei buvote prikelti su Kristumi, ieškokite
to, kas yra aukštai, kur yra Kristus, sėdintis Dievo
dešinėje. [2] Mąstykite apie tai, kas yra aukštai, ne apie
tai, kas žemėje, [3] nes jūs numirėte, ir jūsų gyvenimas

---

[l]**2,15** T.y. Kristuje; arba: per jį

[m]**2,18** Turbūt į šventą sritį, atliekant įvedimo apeigas, ar į vizijos pobūdžio dangišką sferą

[n]**2,20** Lit. pasaulyje

[o]**2,23** T.y. asketizme

yra paslėptas su Kristumi Dieve, 4 Kai Kristus, jūsų[p]
gyvastis, pasirodys, tada ir jūs pasirodysite su juo šlovėje.
5 Taigi numarinkite ˹tai, kas priklauso jūsų žemiškai
prigimčiai˺[q]: paleistuvystę, netyrumą, aistrą, piktą
pageidimą ir godulystę, kuri yra stabmeldystė. 6 Dėl tų
[nuodėmių] ateina Dievo rūstybė[r]. 7 Jas ir jūs kadaise
darėte, kai jose gyvenote. 8 Bet dabar ir jūs meskite šalin
visa tai: rūstybę, įpykį, piktą valią, šmeižtą, begėdišką
kalbą iš savo burnos. 9 Nemeluokite vienas kitam, nes
nusivilkote senąjį žmogų su jo darbais 10 ir apsivilkote
naujuoju, kuris atnaujinamas pagal savo Kūrėjo atvaizdą,
kol pasieks [jo] tobulą pažinimą. 11 Čia nebėra [skirtumo
tarp] graiko ir žydo, apipjaustyto ir neapipjaustyto,
barbaro, skito, vergo ir laisvojo, bet Kristus yra viskas ir
visuose. 12 Taigi, kaip Dievo išrinkti, šventi ir mylimi,
apsivilkite užjaučiančiu gailiaširdiškumu, maloningumu,
nuolankumu, romumu, kantrumu. 13 Pakęskite vienas
kitą ir atleiskite vienas kitam, jei vienas prieš kitą turi
skundą. Kaip Viešpats jums atleido, taip ir jūs atleiskite.
14 Virš tų visų [dorybių], apsivilkite dar meile, kuri
yra raištis, vedantis į tobulybę.[s] 15 Ir Kristaus ramybė
teviešpatauja jūsų širdyse; į ją juk buvote pašaukti ˹kaip
vieno kūno nariai˺[t]. Ir būkite dėkingi. 16 Tegul Kristaus
žodis apsčiai gyvena jumyse[u], jums su visokia išmintimi

---

[p] **3,4** Kt. Mss: mūsų

[q] **3,5** Lit. žemėje esančius narius

[r] **3,6** Kt. Mss + neklusniesiems

[s] **3,14** T.y. meilė suriša bendruomenės narius į vienybę Kristaus kūne ir taip daro juos tobulus.

[t] **3,15** Lit. viename kūne

[u] **3,16** Arba: tarp jūsų

mokant ir įspėjant vienam kitą, dėkingai giedant Dievui
iš visos širdies psalmėmis, himnais ir Dvasios įkvėptomis
giesmėmis. 17 Ir ką tik darote žodžiu ar veiksmu, viską
darykite Viešpaties Jėzaus vardu, dėkodami Dievui Tėvui
per jį.

Šeimyninio gyvenimo priedermės

18 Žmonos, būkite klusnios vyrams, kaip pridera
Viešpatyje. 19 Vyrai, mylėkite žmonas ir nebūkite
joms šiurkštūs. 20 Vaikai, klausykite gimdytojų visuose
dalykuose, nes tai patinkama Viešpatyje. 21 Tėvai,
neerzinkite savo vaikų, kad jie nepasidarytų baukštūs.
22 Vergai, visuose dalykuose klausykite savo žemiškųjų
šeimininkų, ne tarnaudami dėl akių kaip tokie, kurie
nori žmonėms įtikti, bet su neklastinga širdim, bijodami
Viešpaties. 23 Ką tik darote, darykite iš širdies kaip
Viešpačiui, o ne žmonėms, 24 žinodami, kad gausite iš
Viešpaties veldinį kaip atpildą. Tarnaukite Viešpačiui
Kristui. 25 Nes kas daro neteisybę, gaus užmokestį už tai,
ką jis padarė neteisingai, ir ⸢nebus teisiama šališkai⸣[v].

4 1 Šeimininkai, duokite vergams, kas teisu ir teisinga,
žinodami, kad ir jūs turite Viešpatį danguje.

Paraginimai

2 Būkite ištvermingi maldoje, budėdami joje su
dėkojimu, 3 melsdamies tuo pat metu ir už mus,
kad Dievas mums atvertų duris žodžiui, apsakyti
Kristaus paslapčiai, dėl kurios esu kalinamas, – 4 kad ją
atskleisčiau, kaip turiu ją apsakyti. 5 Išmintingai elkitės su

---

[v] **3,25** Lit. nėra šališkumo

pašaliečiais[w], išnaudodami laiką. 6 Jūsų kalba visuomet
tebūnie maloni, pasūdyta druska, kad žinotumėte, kaip
kiekvienam turite atsakyti.

Tichikas ir Onesimas

7 Apie visą mano būklę jums praneš Tichikas, mylimas
brolis bei ištikimas tarnas ir bendravergis Viešpatyje. 8 Jį
kaip tik tam siunčiu pas jus, kad žinotumėte, kaip mums
einasi, ir kad jis padrąsintų jūsų širdis. 9 [Jį siunčiu] su
Onesimu, ištikimu ir mylimu broliu, kuris yra iš jūsų. Jis
praneš jums viską, kas čia dedasi.

Sveikinimai ir baigiamieji nurodymai

10 Jus sveikina mano bendrakalinys Aristarchas ir
Barnabo pusbrolis Morkus, – dėl jo jau gavote nurodymų;
kai jis atvyks pas jus, priimkite jį, – 11 ir [jus sveikina]
Jėzus, vadinamas Justu. Iš apipjaustytųjų jie yra
vieninteliai mano bendradarbiai Dievo karalystei; jie
tapo man paguoda. 12 Jus sveikina jūsiškis Epafras,
Kristaus Jėzaus vergas, visuomet grumiąsis už jus
maldose, kad tvirtai stovėtumėte subrendę ir ⌜visiškai
tikri viskuo⌝[x], ko nori Dievas. 13 Mat galiu paliudyti už
jį, kad jis sunkiai dirba jūsų, laodikiečių ir hierapoliečių
labui. 14 Jus sveikina mylimasis gydytojas Lukas ir
Demas. 15 Sveikinkite brolius laodikiečius ir Nimfą
bei bendruomenę jos namuose. 16 Ir kai šitas laiškas
bus perskaitytas pas jus, pasirūpinkite, kad jis būtų

---

[w] **4,5** Lit. lauke (= už bendruomenės ribų) esančiaisiais (t.y. netikinčiaisiais)

[x] **4,12** Arba: pilni visko

perskaitytas ir laodikiečių bendruomenėje ir kad tą, kuris
ateis iš Laodikėjos, ir jūs perskaitytumėte. 17 Ir pasakykite
Archipui: „Žiūrėk tarnystės, kurią gavai Viešpatyje, kad
ją atliktum“. 18 Tas sveikinimas [parašytas] mano paties,
Pauliaus, ranka. Atsiminkite mano grandines. Malonė su
jumis.

PIRMASIS LAIŠKAS TESALONIKIEČIAMS

Pasveikinimas

1 [1] Paulius, Silvanas ir Timotiejus tesalonikiečių
bendruomenei Dieve Tėve ir Viešpatyje Jėzuje
Kristuje. Malonė jums ir ramybė.

Tesalonikiečių tikėjimas ir pavyzdys

[2] Mes visuomet dėkojame Dievui už jus visus, minėdami
jus savo maldose, nuolat [3] prisimindami mūsų Dievo ir
Tėvo akivaizdoje jūsų tikėjimo darbą, meilės triūsą ir
ištvermę, įkvėptą vilties, nukreiptos į mūsų Viešpatį Jėzų
Kristų. [4] Mes žinome, Dievo mylimi broliai, apie jūsų
išrinkimą, [5] nes[a] mūsų evangelija neatėjo pas jus tik su
žodžiu, bet ir su jėga, su Šventąja Dvasia ir su visišku
įsitikinimu.[b] Jūs taip pat žinote, kaip mes elgėmės tarp
jūsų jūsų labui. [6] Jūs tapote mūsų ir Viešpaties sekėjais,
priimdami žodį dideliame prispaudime su Šventosios
Dvasios teikiamu džiaugsmu, [7] ir taip tapote pavyzdžiu
visiems tikintiesiems Makedonijoje ir Achajoje, [8] nes [,
sklisdamas] iš jūsų Viešpaties žodis yra pagarsėjęs ne
tik Makedonijoje ir Achajoje, bet visur jūsų tikėjimas
Dievu yra pasidaręs žinomas. Tad mums nieko nebereikia

---

[a] **1,5** Arba: išrinkimą: 5 kad

[b] **1,5** T.y. tikrumu, kad mūsų skelbiamoji žinia yra tiesa

sakyti[c], 9 nes žmonės patys praneša apie mus, ˹kaip jūs
priėmėte mus˺[d] ir kaip nuo stabų atsivertėte į Dievą, kad
tarnautumėte gyvajam ir tikrajam Dievui 10 ir lauktumėte
iš dangaus jo Sūnaus, kurį jis prikėlė iš numirusių, –
Jėzaus, mūsų gelbėtojo nuo ateinančios rūstybės.

Evangelijos skelbimas Tesalonikoje

2 1 Broliai, jūs juk patys žinote, kad mūsų apsilankymas
pas jus nebuvo tuščias, 2 bet kad mes, kaip žinote,
prieš tai nukentėję ir įžeisti Filipuose, iš savo Dievo
gavome drąsos apsakyti jums Dievo evangeliją, sutikdami
didelį pasipriešinimą, 3 nes mūsų raginimas[e] plaukia ne
iš klaidos ar netyrų sumetimų ir nedaromas su klasta.
4 Priešingai, kaip mes esame Dievo pripažinti tinkami,
kad mums būtų patikėta evangelija, taip kalbame, ne kaip
žmonėms stengiąsi patikti, bet Dievui, kuris tiria mūsų
širdis. 5 Mes, kaip žinote, niekad nesinaudojome įteiklia
kalba, nei veikėme iš godulystės – Dievas yra liudytojas.
6 Ir neieškojome garbės iš žmonių – nei nuo jūsų, nei nuo
kitų, 7 nors kaip Kristaus apaštalai būtume galėję iškelti
savo reikšmę. Tačiau mes buvome tarp jūsų švelnūs[f].
Kaip žindanti motina rūpinasi savo vaikais, 8 taip mes,
jausdami jums meilę, mielai nutarėme dalytis su jumis
ne tik Dievo evangelija, bet ir savo gyvybėmis, nes
tapote mums mylimi. 9 Jūs, broliai, juk prisimenate mūsų
sunkų darbą ir pastangas: naktį ir dieną dirbdami, kad

---

[c] **1,8** apie jūsų tikėjimą kitiems

[d] **1,9** Lit. kokį įėjimą turėjome pas jus

[e] **2,3** T.y. skelbimas kaip raginimas priimti tikėjimą Kristumi ir naują gyvenimo stilių

[f] **2,7** Kt. Mss: kūdikiai

neapsunkintume kurio nors iš jūsų, mes skelbėme jums
Dievo evangeliją. [10] Jūs ir Dievas esate liudytojai, kaip
šventai, teisingai ir nepeiktinai mes elgėmės tarp jūsų,
tikinčiųjų. [11] Kaip žinote, mes [ugdėme] kiekvieną iš jūsų,
kaip tėvas [ugdo] savo vaikus, [12] ragindami, drąsindami,
primygtinai reikalaudami elgtis taip, kad būtumėt verti
Dievo, kuris jus šaukia į savo karalystę ir šlovę. [13] Todėl ir
mes be paliovos dėkojame Dievui, kad, gavę Dievo žodį,
kurį išgirdote iš mūsų, jį priėmėte ne kaip žmonių žodį,
bet kaip tokį, koks jis iš tikrųjų yra – kaip Dievo žodį,
kuris ir veikia jumyse, tikinčiuosiuose. [14] Nes jūs, broliai,
tapote sekėjais Judėjos Dievo bendruomenių, esančių
Kristuje Jėzuje, kadangi tą patį ir jūs iškentėjote nuo savo
tautiečių, kaip ir jos nuo žydų. [15] Tie nužudė ir Viešpatį
Jėzų, ir pranašus, ir mus išvijo. Jie nepatinka Dievui ir yra
visų žmonių priešai, [16] mums kliudą kalbėti pagonims,
kad tie būtų išgelbėti, – kad kiekvienu metu pripildytų
savo nuodėmių saiką. Bet galų gale juos užklupo [Dievo]
rūstybė.

Pauliaus noras vėl aplankyti tesalonikiečius

[17] O mes broliai, likę be jūsų trumpą laiką našlaičiai –
asmeniškai[g], ne širdimi, – kuo labiau su dideliu išsiilgimu
stengėmės išvysti jūsų veidus, [18] nes panorėjome atvykti
pas jus – aš, Paulius, daugiau nei kartą, – bet mus sutrukdė
šėtonas. [19] Nes kas yra mūsų viltis, ar džiaugsmas,
ar vainikas, kuriuo girsimės mūsų Viešpaties Jėzaus
akivaizdoje, kai jis ateis, – argi ne jūs? [20] Jūs juk esate
mūsų garbė ir džiaugsmas.

---

[g] **2,17** Lit. veidu

Timotiejaus misija

3 1 Todėl, ilgiau nebeiškęsdami, nutarėme vieni
pasilikti Atėnuose 2 ir pasiuntėme Timotiejų, mūsų
brolį ir Dievo bendradarbį Kristaus evangelijoje, jums
sustiprinti ir padrąsinti jūsų tikėjimo labui, 3 kad niekas
nesusvyruotų šituose prispaudimuose. Juk patys žinote,
kad tam esame skirti. 4 Juk ir tada, kai buvome pas jus,
iš anksto jums sakėme, kad turėsime kentėti priespaudą,
kaip tai ir įvyko ir kaip žinote. 5 Todėl ir aš, ilgiau
neiškęsdamas, pasiunčiau, norėdamas sužinoti apie jūsų
tikėjimą, ar kartais gundytojas nesugundė jūsų ir ar neliko
bergždžias mūsų darbas.

Timotiejaus pranešimas

6 Bet dabar, Timotiejui atėjus iš jūsų pas mus ir atnešus
mums gerą žinią apie jūsų tikėjimą bei meilę ir tai,
kad visuomet maloniai atsimenate mus, ilgėdamies
išvysti mus, kaip ir mes jus, 7 dėl tos priežasties, broliai,
mes dėl jūsų buvome padrąsinti visose savo bėdose
ir prispaudimuose – jūsų tikėjimu, 8 nes dabar tikrai
gyvuojame, jei jūs tvirtai stovite Viešpatyje. 9 Kaipgi
galėtume atsidėkoti Dievui už jus, už visą džiaugsmą,
kuriuo džiaugiamės dėl jūsų savo Dievo akivaizdoje,
10 naktį ir dieną rimčiausiai melsdami, kad galėtume
išvysti jūsų veidą ir ⌜papildyti, ko dar trūksta jūsų
tikėjimui⌝[h]? 11 Pats mūsų Dievas ir Tėvas ir mūsų Viešpats
Jėzus tegul praskina mums kelią pas jus. 12 Tegul Viešpats
jums leidžia augti ir apstėti meile vieno kitam ir visiems,

---

[h] **3,10** Lit. užpildyti jūsų tikėjimo trūkumus

kaip ir mes [ja augame ir apstėjame] jums, 13 jūsų širdims
sustiprinti, kad būtumėte nepeiktino šventumo mūsų
Dievo ir Tėvo akivaizdoje, kai mūsų Viešpats Jėzus ateis
su visais savo šventaisiais. [Amen.]

Paraginimas krikščioniškai elgtis

4 1 Taigi pagaliau, broliai, prašome ir raginame jus
Viešpatyje Jėzuje, kad, kaip priėmėte iš mūsų būdą,
kuriuo turite elgtis ir patikti Dievui, kaip iš tikrųjų
elgiatės, – kad darytumėte vis daugiau pažangos, 2 nes
žinote, kokių įsakymų jums davėme per Viešpatį Jėzų.
3 Nes ta yra Dievo valia, jūsų pašventinimas: kad
susilaikytumėte nuo paleistuvystės, 4 kad kiekvienas iš
jūsų mokėtų ⌜apvaldyti savo kūną, jį išlaikyti šventą ir
gerbti⌝[i], 5 nepasiduodamas gašliai aistrai, kaip pagonys,
kurie nepažįsta Dievo; 6 kad tame dalyke niekas
neperžengtų ribų[j] ir neišnaudotų savo brolio[k], nes
Viešpats keršija už visas tokias nuodėmes, kaip jums ir
anksčiau sakėme ir jus rimtai įspėjome. 7 Nes Dievas mus
pašaukė ne susitepimui, bet pašventinimui. 8 Todėl, kas
tai atmeta, ne žmogų atmeta, bet Dievą, kuris jums duoda
savo Šventąją Dvasią. 9 O apie brolių meilę [mums]
nereikia jums rašyti, nes jūs patys esate Dievo išmokyti
mylėti vienas kitą. 10 Juk taip ir darote visiems broliams
visoje Makedonijoje. Tačiau raginame jus, broliai, vis
daugiau taip daryti 11 ir trokšti ramiai gyventi, žiūrėti savo
reikalų ir darbuotis savo rankomis, kaip jums įsakėme,

---

[i] **4,4** Arba: šventai ir pagarbiai gyventi su savo žmona

[j] **4,6** T.y. leistinų lytinių santykių sferos ribų

[k] **4,6** T.y. nepanaudotų jo draugystės savo seksualiniams tikslams, kaip svetimavimui ar kokio nors jo šeimos nario suvedžiojimui

12 kad padoriai elgtumėtės, atsižvelgdami į pašaliečius[l], ir
⌜nuo nė vieno nebūtumėte priklausomi⌝[m].

Kristaus atėjimas ir mirusių tikinčiųjų prikėlimas

13 Nenorime, broliai, palikti jūsų be žinių apie
užminginančiuosius[n], kad nejudėtumėte, kaip ir visi kiti,
kurie neturi vilties. 14 Mat jei tikime, kad Jėzus mirė
ir prisikėlė, taip ir Dievas užmigusiuosius per Jėzų
atves su juo. 15 Tai jums sakome Viešpaties žodžiu, kad
mes, gyvieji, paliekamieji iki Kristaus atėjimo, jokiu
būdu nepralenksime užmigusiųjų, 16 nes pats Viešpats
su įsakymo šauksmu, su arkangelo balsu ir Dievo
trimitu, nužengs iš dangaus, ir mirusieji Kristuje kelsis
pirmučiausia. 17 Paskui mes, gyvieji, paliekamieji, būsime
kartu su jais pagauti debesyse Viešpaties pasitikti ore, ir
taip visuomet būsime su Viešpačiu. 18 Tad padrąsinkite
vienas kitą šitais žodžiais.

5 1 O apie laikus ir datas, broliai, nereikia jums rašyti,
2 nes jūs patys labai gerai žinote, kad Viešpaties
diena ateis taip, kaip vagis naktį. 3 Kai žmonės sakys:
„Ramybė ir saugumas“, tada jiems ateis staigi pražūtis,
kaip gimdymo skausmai nėščiai moteriškei, ir jie jokiu
būdu neištrūks. 4 Bet jūs, broliai, nesate tamsoje, kad ta
diena jus užkluptų kaip vagis, 5 nes jūs visi esate šviesos
sūnūs ir dienos sūnūs. Mes nepriklausome nei nakčiai, nei
tamsai. 6 Tad nemiegokime, kaip visi kiti, bet budėkime ir
būkime blaivūs, 7 nes kurie miega, miega naktį, ir kurie

---

[l]**4,12** T.y. turėdami omenyje tai, kokį įspūdį jūsų elgesys daro netikintiesiems

[m]**4,12** Arba: kad jums nieko nereikėtų

[n]**4,13** T.y. užminginančius mirties miegu

pasigeria, yra girti naktį. [8] Bet mes, priklausydami dienai,
būkime blaivūs, užsidėję tikėjimo bei meilės šarvus ir
išganymo vilties šalmą, [9] nes Dievas nepaskyrė mūsų
rūstybei [užsitraukti], bet tam, kad įgytume išganymą per
mūsų Viešpatį Jėzų Kristų. [10] Jis mirė už mus, kad mes, ar
budime, ar miegame, gyventume drauge su juo. [11] Todėl
padrąsinkite vienas kitą ir ugdykite[o] vienas kitą, kaip ir
darote.

Baigiamieji paraginimai, sveikinimai ir palaiminimas

[12] Mes prašome jus, broliai, pripažinti tuos, kurie sunkiai
dirba tarp jūsų, ˹rūpinasi jumis˺[p] Viešpatyje ir įspėjinėja
jus, [13] ir didžiausiai juos gerbti su meile dėl jų darbo.
Taikiai gyvenkite vienas su kitu. [14] Raginame jus broliai:
įspėkite dykūnus[q], padrąsinkite bailiuosius, padėkite
silpniesiems, būkite kantrūs visiems. [15] Žiūrėkite, kad
kas neatlygintų kam blogu už bloga, bet visuomet
stenkitės daryti gera vienas kitam ir visiems. [16] Visuomet
džiaukitės, [17] be paliovos melskitės, [18] visomis
aplinkybėmis dėkokite, nes to Dievas Kristuje Jėzuje
nori iš jūsų. [19] Negesinkite Dvasios, [20] neniekinkite
pranašysčių. [21] Viską ištirkite. Tvirtai laikykitės to, kas
gera. [22] Susilaikykite nuo visokio pikto. [23] Tegul pats
ramybės Dievas jus visiškai pašventina, ir jūsų dvasia,
siela bei kūnas tebūnie išlaikyti sveiki, nepeiktini, kai
mūsų Viešpats Jėzus Kristus ateis. [24] Ištikimas yra tas,
kuris jus šaukia; jis ir įvykdys. [25] Broliai, melskitės už

---

[o] **5,11** Lit. statykite (t.y. padėkite vienas kitam dvasiškai augti)

[p] **5,12** Arba: jums vadovauja

[q] **5,14** Arba: nedrausminguosius

mus. 26 Pasveikinkite visus brolius šventu pabučiavimu.
27 Saikdindamas jus Viešpačiu, prašau perskaityti šitą
laišką visiems broliams. 28 Mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus malonė tebūnie su jumis.

ANTRASIS LAIŠKAS TESALONIKIEČIAMS

Pasveikinimas

1 1 Paulius, Silvanas ir Timotiejus tesalonikiečių
bendruomenei Dieve, mūsų Tėve, ir Viešpatyje Jėzuje
Kristuje. 2 Malonė jums ir ramybė nuo Dievo Tėvo ir
Viešpaties Jėzaus Kristaus.

Dėkojimas

3 Mes visuomet privalome dėkoti Dievui už jus, broliai,
kaip pridera, nes jūsų tikėjimas nepaprastai tarpsta ir
kiekvieno jūsų visų meilė vieno kitam didėja. 4 Tad mes
patys giriamės jumis Dievo bendruomenėse dėl jūsų
ištvermės ir tikėjimo visuose jūsų persekiojimuose ir
prispaudimuose, kuriuos iškenčiate.

Teismas Kristaus atėjimo dieną

5 Tas yra Dievo teisingo teismo aiškus ženklas: jūs
turite būti palaikyti vertais Dievo karalystės, dėl kurios
juk kenčiate, 6 kadangi Dievui teisinga atmokėti jūsų
prispaudėjams priespauda, 7 o jums, kenčiantiems
priespaudą, palengvinimu kartu su mumis, kai Viešpats
Jėzus apsireikš iš dangaus su savo galingais angelais
8 liepsnojančioje ugnyje. Jis atkeršys tiems, kurie
nepažįsta Dievo ir neklauso mūsų Viešpaties Jėzaus
evangelijos. 9 Tokie kentės bausmę –amžiną pražūtį,
atstumti nuo Viešpaties veido ir nuo jo galybės šlovės,

10 tą dieną, kai jis ateis, kad būtų pašlovintas ⌜tarp
savo šventųjų⌝[a] ir kad būtų juo stebimasi ⌜tarp visų
įtikėjusiųjų⌝[b], nes buvo įtikėtas mūsų jums duotas
liudijimas. 11 Tam tikslui mes ir visuomet meldžiamės už
jus, kad mūsų Dievas palaikytų jus vertais pašaukimo ir
galingai užbaigtų kiekvieną gerą norą[c] ir tikėjimo darbą,
– 12 kad mūsų Viešpaties Jėzaus vardas būtų pašlovintas
per jus ir jūs per jį pagal mūsų Dievo ir Viešpaties Jėzaus
Kristaus malonę.

Didžiojo maištininko iškilimas ir žlugimas

2 1 Mes prašome jus, broliai, dėl mūsų Viešpaties
Jėzaus Kristaus atėjimo ir mūsų surinkimo prie
jo 2 greit nenusikratyti[d] sveiko galvojimo ir neleisti
savęs sutrikdyti nei ⌜Dvasios įkvėpta pranašyste⌝[e],
nei žodžiu, nei laišku, lyg kad tie būtų iš mūsų, esą,
Viešpaties diena jau čia. 3 [Žiūrėkite,] kad niekas kokiu
nors būdu neapgautų jūsų, nes [ta diena neateis,] jei
pirma neįvyks maištas ir nebus apreikštas ⌜maištininkas,
skirtasis pražūčiai⌝[f]. 4 Jis priešinasi ir dedasi aukštesniu
už kiekvieną vadinamąjį dievą ar garbinamą daiktą, taip
kad jis sėdasi Dievo šventykloje, skelbdamasis esąs
Dievas. 5 Ar neprisimenate, kad, dar būdamas pas jus,
jums tai sakiau? 6 Ir jūs žinote, kas jį dabar sulaiko,

---

[a]**1,10** Arba: savo šventuosiuose

[b]**1,10** Arba: visuose įtikėjusiuose [ir jumyse]

[c]**1,11** Lit. gerumo norą

[d]**2,2** Lit. nebūti nukratytiems nuo

[e]**2,2** Lit. Dvasia

[f]**2,3** Lit. neteisės žmogus, pražūties sūnus

kad jis apsireikštų savo laiku. 7 Mat maištavimo slapta
jėga jau veikia, tik tas, kuris dabar [ją] sulaiko [, ir
toliau ją sulaikys], kol bus pašalintas. 8 Ir tada apsireikš
maištininkas, kurį Viešpats Jėzus užmuš savo burnos
kvapu ir sunaikins savo atėjimo spindulingu pasirodymu.
9 Ano[g] atėjimas pasireiškia šėtono veikimu su visokia
galia, apgaulingais ženklais bei stebuklais 10 ir su visokiu
nedoru suvedžiojimu žūstantiems už tai, kad jie atsisakė
mylėti tiesą, kad būtų išgelbėti. 11 Todėl Dievas jiems
siunčia klaidinančią įtaką, kad jie tikėtų melą, 12 kad būtų
pasmerkti visi, kurie netikėjo tiesa, bet pamėgo neteisybę.

Dėkojimas ir padrąsinimas

13 Mes visuomet privalome dėkoti Dievui už jus,
Viešpaties mylimi broliai, todėl, kad Dievas ⌜jus
išsirinko kaip pirmones⌝[h] išganymui Dvasios atliekamu
pašventinimu ir per tikėjimą tiesa. 14 Tam jis ir pašaukė
jus per mūsų evangeliją – mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus
šlovės įgyti. 15 Taigi, broliai, tvirtai stovėkite ir laikykitės
padavimų, kurių buvote išmokyti mūsų žodžiu ar laišku.
16 Tegul pats mūsų Viešpats Jėzus Kristus ir Dievas, mūsų
Tėvas, kuris mus mylėjo ir iš malonės mums davė amžiną
padrąsinimą bei gerą viltį, 17 paguodžia jūsų širdis ir [jus]
sutvirtina kiekviename gerame darbe bei žodyje.

Melskitės už mus

3 1 Pagaliau, broliai, melskitės už mus, kad Viešpaties
žodis greitai sklistų ir būtų priimtas su pagarba, kaip

---

[g]**2,9** T.y. maištininko

[h]**2,13** Kt. Mss: iš pradžios jus išsirinko

ir pas jus, 2 ir kad mes būtume išgelbėti nuo nedorų ir
piktų žmonių, nes ne visi turi tikėjimą. 3 O Viešpats yra
ištikimas: jis stiprins jus ir saugos nuo pikto. 4 Ir mes
pasitikime Viešpatyje jumis, kad [ir] vykdote, ir vykdysite
tai, ką įsakome. 5 Viešpats tepalenkia jūsų širdis į Dievo
meilę ir į Kristaus ištvermę[i].

Įsakymas nedykinėti

6 Įsakome jums, broliai, [mūsų] Viešpaties Jėzaus
Kristaus vardu šalintis nuo kiekvieno brolio, dykinėjančio
ir nesilaikančio padavimo, kurį ˹jie gavo˺[j] iš mūsų.
7 Juk patys žinote, kaip būtina sekti mumis, nes mes
netinginiavome 8 ir nemokamai nevalgėme kieno nors
duonos, bet su triūsu ir prakaitu dirbome naktį ir dieną,
kad neapsunkintume kurio nors iš jūsų. 9 [Taip darėme]
ne todėl, kad neturime teisės [būti šelpiami], bet kad
jums duotume save kaip sektiną pavyzdį. 10 Juk ir tada,
kai buvome pas jus, jums tai įsakydavome: jei kas nenori
dirbti, tenevalgo. 11 Mat girdime, kad kai kurie tarp jūsų
tinginiauja, nieko nedirba, tik kišasi į svetimus reikalus.
12 Tokiems įsakome ir [iš tokių] reikalaujame ˹Viešpatyje
Jėzuje Kristuje˺[k], kad jie, ramiai dirbdami, valgytų
savo pačių pelnytą duoną. 13 O jūs, broliai, nepailskite
darydami gera. 14 Bet jei kas neklauso mūsų pamokymo [,
perteikiamo] šituo laišku, tą pasižymėkite, nebendraukite
su juo, kad susigėstų. 15 Ir nelaikykite jo priešu, bet
įspėkite jį kaip brolį.

---

[i] **3,5** T.y. tokią ištvermę, kokią parodė Kristus

[j] **3,6** Kt. Mss: gavote

[k] **3,12** T.y. Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu; kt. Mss: per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų

Baigiamieji žodžiai

16 Tegul pats ramybės Viešpats suteikia jums ramybę
visuomet, visokiu būdu. Viešpats tebūnie su jumis visais.
17 Pasveikinimas [parašytas] mano paties, Pauliaus,
ranka. Tai yra ženklas[1] kiekviename laiške: taip aš rašau.
18 Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūnie su
jumis visais.

---

[1]**3,17** T.y. ženklas, patvirtinąs laiško autentiškumą

PIRMASIS LAIŠKAS TIMOTIEJUI

Pasveikinimas

1 1 Paulius, Kristaus Jėzaus apaštalas Dievo, mūsų
Gelbėtojo, ir Kristaus Jėzaus, mūsų vilties, įsakymu,
2 Timotiejui, savo tikram vaikui tikėjime. Malonė,
gailestingumas, ramybė nuo Dievo Tėvo ir Kristaus
Jėzaus, mūsų Viešpaties.

Įspėjimas vengti netikrų mokytojų

3 Kaip, keliaudamas į Makedoniją, raginau tave
pasilikti Efeze, kad įsakytum kai kuriems nemokyti
skirtingo mokslo, 4 nei užsiiminėti ⌜pasakomis ir
begalinėmis giminių eilėmis⌝[a], kurios greičiau sukelia
tuščių protavimų negu praverčia Dievo išganomam
ugdymui[b], veikiančiam per tikėjimą, [taip dabar tave
raginu]. 5 O [mano] įsakymo tikslas yra meilė iš tyros
širdies, geros sąžinės ir nuoširdaus tikėjimo. 6 Kai
kurie, atsižadėję tų dalykų, nusikreipė į tuščias kalbas.
7 Nors jie nori būti įstatymo mokytojai, nesupranta
nei ką sako, nei ką atkakliai tvirtina. 8 Bet mes
žinome, kad įstatymas yra geras, jei kas tinkamai[c] juo
naudojasi, 9 žinodamas tai, kad įstatymas išleistas ne

---

[a] **1,4** Lit. mitais ir begalinėmis genealogijomis

[b] **1,4** Arba: planui

[c] **1,8** Lit. teisėtai (t.y. atsižvelgdamas į tai, kam ir kuriam tikslui įstatymas išleistas)

teisiajam, bet įstatymo laužytojams ir neklaužadoms,
bedieviams ir nusidėjėliams, nereligingiems ir
negerbiantiems to, kas šventa, tėvažudžiams ir
motinžudžiams, žmogžudžiams, 10 paleistuviams,
homoseksualams, ⌜vergų prekiautojams⌝[d], melagiams,
kreivai prisiekiantiems ir ⌜bet kam kitam, kas⌝[e] priešinga
sveikam mokslui 11 pagal palaimintojo Dievo šlovės
evangeliją, kuri man buvo patikėta.

Padėka už pasigailėjimą

12 Dėkoju mane sustiprinusiam Kristui Jėzui, mūsų
Viešpačiui, kad jis palaikė mane patikimu, paskirdamas
tarnauti, 13 nors anksčiau buvau piktžodžiautojas,
persekiotojas ir smurtininkas. Tačiau manęs buvo
pasigailėta, nes iš nežinojimo veikiau netikėjime.
14 Pasirodė perviršgausi mūsų Viešpaties malonė
su tikėjimu ir meile, kuriuos turime Kristuje Jėzuje.
15 Patikimas yra tas žodis ir visiško pritarimo vertas,
kad Kristus Jėzus atėjo į pasaulį gelbėti nusidėjėlių,
kurių pirmas[f] aš esu. 16 Bet todėl manęs buvo pasigailėta,
kad per mane pirmą Kristus Jėzus parodytų visą savo
kantrybę, kad tapčiau pavyzdžiu tų, kurie tikės juo
amžinam gyvenimui. 17 Amžių Karaliui, nemirtingam,
neregimam, vieninteliam Dievui tebūnie pagarba ir
šlovė per amžių amžius. Amen. 18 Šitą įsakymą patikiu
tau, vaike Timotiejau, pasikliaudamas pranašystėmis,
anksčiau pasakytomis apie tave, kad, jų sustiprintas,

---

[d] **1,10** Arba: žmogvagiams

[e] **1,10** Lit. jei kas kita yra

[f] **1,15** T.y. pirmas rango ir eilės požiūriu (= blogiausias, įžymiausias, didžiausias)

kovotum gerąją kovą, [19] išlaikydamas tikėjimą ir gerą
sąžinę. Ją atmetę, kai kurie sudaužė savo tikėjimo
laivą. [20] Tarp jų yra Himeniejus ir Aleksandras,
kuriuos perdaviau šėtonui, kad per nubaudimą išmoktų
nepiktžodžiauti.

Malda už visus žmones

2 [1] Taigi visų pirma raginu daryti maldavimus, maldas,
užtarimus, dėkojimus už visus žmones, [2] už karalius
ir visus aukštus pareigūnus, kad gyventume ramų ir tylų
gyvenimą su visu pamaldumu ir rimtumu. [3] Tai yra gera ir
priimtina mūsų Gelbėtojui Dievui, [4] kuris nori, kad visi
žmonės būtų išgelbėti ir ⌜pažintų tiesą⌝[g]. [5] Nes vienas
yra Dievas ir vienas tarpininkas tarp Dievo ir žmonių,
žmogus Kristus Jėzus, [6] kuris atidavė save kaip išpirką už
visus – kaip liudijimą tinkamu laiku[h]. [7] Tam[i] aš buvau
paskirtas šaukliu ir apaštalu, – sakau tiesą, nemeluoju, –
pagonių mokytoju tikėjimo ir tiesos srityje.

Kaip vyrams ir moterims pridera elgtis pamaldose

[8] Taigi noriu, kad kiekvienoje vietoje vyrai melstųsi,
pakeldami šventas rankas, be rūstybės ir nesutarimo; [9] kad
taip pat [ir] moterys kukliai ir santūriai puoštųsi padoriu
apdaru, ne kasomis[j] ir auksu ar perlais, ar brangiais
drabužiais, [10] bet tuo, kas pritinka moterims, kurios
išsipažįsta garbinančios Dievą: gerais darbais. [11] Moteris

---

[g] **2,4** Lit. ateitų į tiesos pažinimą

[h] **2,6** T.y. kaip įrodymą, duotą Dievo nustatytu laiku, kad Dievas nori visų žmonių išganymo

[i] **2,7** T.y. tam pačiam liudijimui skelbti

[j] **2,9** T.y. įmantriai supintais plaukais

tegul mokosi tylomis su visišku klusnumu. 12 Bet moteriai
neleidžiu mokyti, nei viešpatauti vyrui. Priešingai, ji
turi tylėti, 13 nes Adomas buvo supavidalintas pirmas,
paskui – Ieva. 14 Ir Adomas nebuvo apgautas, bet moteris
apgauta įpuolė į nusikaltimą. 15 Tačiau ji bus išganyta
vaikų gimdymu, jei jos[k] pasiliks tikėjime, meilėje ir
šventume su santūrumu.

Koks turi būti vyskupas

3 1 Patikimas yra tas žodis: „Jei kas siekia vyskupo
tarnybos, geidžia gero darbo“. 2 O vyskupas turi būti
nepeiktinas, vienos žmonos vyras, blaivus, santūrus,
doringas, svetingas, sugebąs mokyti, 3 ne girtuoklis, ne
mušeika, bet švelnus, nevaidingas, negodus pinigų, 4 gerai
vadovaujantis savo paties šeimai, ⌜suvaldantis vaikus su
visu rimtumu⌝[l], – 5 nes jei kas nemoka vadovauti savo
paties šeimai, kaip jis galės rūpintis Dievo bendruomene?
– 6 ne naujatikis, kad pasipūtęs neįpultų į velnio teismą[m].
7 Bet jis turi turėti ir gerą pašaliečių[n] liudijimą, kad
neįpultų į išpeikimą ir velnio žabangus.

Kokie turi būti diakonai

8 Diakonai taip pat turi būti verti pagarbos, ne
dviliežuviai[o], ne atsidavę besaikiam vyno gėrimui, ne
geidžią negarbingo pelno, 9 išlaiką tikėjimo paslaptį su

---

[k]**2,15** T.y. moterys

[l]**3,4** Arba: turintis klusnius ir visais atžvilgiais pagarbius vaikus

[m]**3,6** T.y. sprendimą, kurį velnias jam įvykdys

[n]**3,7** Lit. lauke esančiųjų (t.y. nekrikščionių)

[o]**3,8** T.y. ne kalbantys su vienu vienaip, su kitu kitaip; arba: ne kalbantys vienaip, o galvojantys kitaip

tyra sąžine. 10 Bet ir jie pirma turi būti išbandyti, paskui,
jei jie nepeiktini, tegul tarnauja kaip diakonai. 11 Žmonos
taip pat turi būti vertos pagarbos, ne liežuvininkės,
blaivios, patikimos visais atžvilgiais. 12 Diakonai tebūnie
vienos moters vyrai, gerai valdą vaikus ir savo namiškius,
13 nes, gerai diakonavę, įsigyja gerą reputaciją[p] ir didelį
pasitikėjimą tikėjime, kuris remiasi Kristumi Jėzumi.
14 Tai rašau tau, nors turiu viltį netrukus atvykti pas tave,
15 bet, jei užtrukčiau, kad žinotum, kaip reikia elgtis
Dievo namuose, kurie yra gyvojo Dievo bendruomenė,
tiesos šulas ir atrama. 16 Ir, kaip visi išpažįsta, didelė yra
[mūsų] religijos paslaptis: „Jis buvo apreikštas kūne,
pateisintas[q] Dvasia, regėtas angelų, paskelbtas tautose,
įtikėtas pasaulyje, paimtas į šlovę“.

Atsimetimas nuo tikėjimo ir netikras asketizmas

4 1 Bet Dvasia aiškiai sako, kad vėlesniais laikais kai
kurie asmenys atkris nuo tikėjimo, prisirišdami prie
klaidinančių dvasių ir velnių mokslų 2 per veidmainystę
melagių, turinčių įdegintą ženklą[r] savo sąžinėje,
3 draudžiančių tuoktis, [reikalaujančių] susilaikyti nuo
maisto dalykų, kuriuos Dievas sukūrė, kad juos priimtų
su padėka tikintieji ir pažinusieji tiesą, 4 nes kiekvienas
Dievo kūrinys yra geras, ir niekas neatmestina, kas
priimama su padėka, – 5 nes tai pašventinama Dievo
žodžiu ir malda.

---

[p]**3,13** Gr. bathmos reiškia žingsnį, laipsnį ir rangą, šitame kontekste – gerą vardą ir įtaką bendruomenėje.

[q]**3,16** T.y. patvirtintas tikrai esąs Dievo Sūnus, koks jis sakėsi esąs

[r]**4,2** T.y. šėtono įdagą, ženklinantį, kad jie yra jo nuosavybė

Patarimai Timotiejui

6 Tai įteigdamas broliams, būsi geras Kristaus Jėzaus
tarnas, maitinamas žodžiais tikėjimo ir gero mokslo,
kuriuo esi sekęs. 7 Bet venk nešventų ir senoms moterims
būdingų pasakų. Lavinkis, kad būtum pamaldus, 8 nes
kūno lavinimas maža kam naudingas, bet pamaldumas
viskam naudingas, nes jis turi esamojo ir būsimojo
gyvenimo pažadą. 9 Patikimas yra tas žodis ir visiško
pritarimo vertas, 10 nes tam tikslui sunkiai dirbame ir
dedame pastangas, kadangi esame parėmę viltį gyvuoju
Dievu, kuris yra visų žmonių, ypač tikinčiųjų, Gelbėtojas.
11 Tai įsakyk ir mokyk. 12 Tegul niekas neniekina tavo
jaunystės, bet būk tikintiesiems pavyzdys žodžiu, elgsena,
meile, tikėjimu, skaistumu. 13 Kol atvyksiu, atsidėk
[Rašto] skaitymui, paraginimui, pamokymui. 14 Neapleisk
tavyje esančios malonės dovanos, kuri tau buvo suteikta
per pranašytę su vyresniųjų rankų uždėjimu. 15 Rūpinkis
tais dalykais, atsiduok jiems, kad visi matytų tavo
pažangą. 16 Žiūrėk savęs ir mokymo, ištvermingai daryk
tuos dalykus, nes, tai darydamas, išgelbėsi ir save, ir savo
klausytojus.

Kaip padrausti bendruomenės narius

5 1 Senesnio asmens aštriai nesubark, bet įspėk kaip
tėvą, jaunesnius vyrus – kaip brolius, 2 senesnes
moteris – kaip motinas, jaunesnes – kaip seseris su visu
skaistumu.

Nurodymai apie našles

3 Gerbk našles, kurios tikrai yra našlės. 4 Bet jei kuri
nors našlė turi vaikų ar vaikaičių, tegul tie pirmiausia
išmoksta atlikti religinę pareigą savo šeimai ir atsimokėti
⌜gimdytojams ir seneliams⌝[s], nes tai patinka Dievui. 5 Ta,
kuri tikrai yra našlė ir viena likusi, yra parėmusi savo
viltį Dievu ir toliau maldauja ir meldžiasi naktį bei dieną.
6 Bet gašlaujanti, dar gyva būdama, yra mirusi. 7 Tai
įsakyk, kad jos būtų nepeiktinos. 8 Bet jei kas nesirūpina
savaisiais ir ypač namiškiais, yra išsigynęs tikėjimo ir
blogesnis už netikintį. 9 Į sąrašą[t] tebūnie įtraukiama našlė,
sulaukusi ne mažiau kaip šešiasdešimt metų, buvusi vieno
vyro žmona, 10 pasižymėjusi gerais darbais: jei užaugino
vaikus, jei būdavo svetinga, jei nuplaudavo šventųjų
kojas, jei teikdavo pagalbą prispaustiesiems, jei atsidavė
visokiam geram darbui. 11 Bet atsisakyk [įtraukti į sąrašą]
jaunesnių našlių, nes, kai jų gašlumas jas atitolina nuo
Kristaus, jos nori tekėti, 12 užsitraukdamos kaltinimą[u],
kad panaikino savo ankstesnį įžadą. 13 Tuo pat metu jos
išmoksta ir dykinėti, vaikščiodamos aplinkui iš namų į
namus, ir ne tik dykinėti, bet ir plepėti bei kištis į svetimus
reikalus, kalbėdamos tai, ko neturėtų kalbėti. 14 Taigi
noriu, kad jaunesnės [našlės] tekėtų, gimdytų vaikus,
šeimininkautų, neduotų priešininkui jokios progos keikti,
15 nes kai kurios jau nusigręžė [ir nusekė] paskui šėtoną.
16 Jei kuri nors tikinti moteris turi našlių, tegul teikia joms

---

[s]**5,4** Lit. pirmtakams

[t]**5,9** T.y. sąrašą našlių, neturinčių šeimos narių, kurie galėtų rūpintis jomis

[u]**5,12** Lit. sprendimą

pagalbą, ir tenebūnie apsunkinama bendruomenė, kad ji
galėtų teikti pagalbą toms, kurios tikrai yra našlės.

Vyresniųjų atlyginimas, drausmė ir ordinacija

17 Gerai vadovaują vyresnieji tebūnie laikomi vertais
⌜dvigubo atlyginimo⌝[v], ypač tie, kurie sunkiai dirba
skelbdami ir mokydami, 18 nes Raštas sako: „Neužrišk
nasrų kuliančiam jaučiui“, ir: „Darbininkas vertas
savo užmokesčio“. 19 Nepriimk skundo prieš vyresnįjį
kitaip, kaip tik remiantis dviejų ar trijų liudytojų
parodymu. 20 Nusidedančius[w] sudrausk visų akyse, kad
ir likusieji bijotų. 21 Įpareigoju tave Dievo, Kristaus
Jėzaus ir išrinktųjų angelų akyse laikytis tų [nurodymų],
nenusprendžiant iš anksto[x], nieko nedarant šališkai,
22 Niekam greitosiomis neuždėk rankų ir nedalyvauk
svetimose nuodėmėse; išsilaikyk tyras. 23 Nebegerk tik
vandens, bet vartok truputį vyno dėl savo skrandžio ir
dažnų negalavimų. 24 Kai kurių žmonių nuodėmės yra
akivaizdžios, einančios į teismą pirma jų, o kitus jos ir iš
paskos seka.[y] 25 Taip pat ir geri darbai yra akivaizdūs, o
kitokie[z] negali likti paslėpti.

---

[v] **5,17** Lit. dvigubos pagarbos

[w] **5,20** Būtent: vyresniuosius

[x] **5,21** T.y. nenusprendžiant, kad kas nors yra kaltas ar nekaltas, neištyrus ar neišklausius liudytojų parodymų

[y] **5,24** T.y. būdamos aiškiai matomos, jų nuodėmės pasmerkiamos, jiems dar nestojus į teismą, o kitų nuodėmės išaiškėja tik po to, kai jie pasirodo prieš teisėją. Tad, gerai ir ilgesnį laiką nepažinus asmenų, nereikia paskubom jiems uždėti rankų, t.y. jų ordinuoti.

[z] **5,25** T.y. neakivaizdūs

Vergų pareigos

6 1 Visi, kurie yra vergai po jungu, tegul laiko savo
šeimininkus vertais visokios pagarbos, kad nebūtų
piktžodžiaujama Dievo vardui ir mokslui. 2 Turintieji
tikinčius šeimininkus tegul negerbia jų mažiau todėl, kad
jie[a] yra broliai, bet tegul dar geriau jiems tarnauja todėl,
kad tikintys ir mylimi yra tie, kurie turi naudos iš [jų]
gero tarnavimo.

Netikras mokslas ir tikras pamaldumas

To mokyk ir skatink prie to. 3 Jei kas moko skirtingai ir
nesutinka su mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus sveikais
žodžiais ir mokslu, kuris derinasi su pamaldumu[b], 4 jis
yra pasipūtęs, nieko nesupranta, tik turi liguistą potraukį
į ginčus ir kivirčus dėl žodžių. Iš jų[c] kyla pavydas,
nesantaika, piktžodžiavimai, pikti įtarimai, 5 susikirtimai
sugedusio proto ir tiesos netekusių žmonių, manančių
pamaldumą esant pelno šaltinį. 6 Iš tikrųjų pamaldumas
su pasitenkinimu[d] yra didelis pelnas, 7 nes nieko
neatsinešėme į pasaulį; ⌜aišku, kad⌝[e] nieko negalime
išsinešti. 8 Turėdami išlaikymą ir apdarą[f], tuo būkime[g]
patenkinti. 9 Bet norintieji pralobti įpuola į pagundą,

---

[a]**6,2** T.y. šeimininkai

[b]**6,3** T.y. tikru krikščionišku tikėjimu, paremtu Kristaus evangelija

[c]**6,4** T.y. diskusijų ir žodinių ginčų

[d]**6,6** T.y. pasitenkinimu tuo ką žmogus turi

[e]**6,7** Kt. Mss: tad

[f]**6,8** Gr. žodis reiškia apdarą ir pastogę.

[g]**6,8** Gr. būsime

žabangus ir į daugelį neprotingų bei žalingų pageidimų,
kurie nugramzdina žmones į sunaikinimą ir pražūtį, 10 nes
pinigų meilė yra visokių blogybių šaknis. Jų geisdami,
kai kurie nuklydo nuo tikėjimo ir pervėrė save daugybe
skausmų.

Baigiamieji nurodymai

11 Bet tu, Dievo žmogau, bėk nuo tų dalykų. Vykis
teisumą, pamaldumą, tikėjimą, meilę, ištvermę, romumą.
12 Kovok gerąją tikėjimo kovą pagauk amžinąjį gyvenimą,
kuriam esi pašauktas ir išpažinai gerą išpažinimą daugelio
liudytojų akivaizdoje. 13 Tau įsakau akivaizdoje viskam
gyvybę teikiančio Dievo ir Kristaus Jėzaus, liudijusio
prieš Ponto Pilotą gerą išpažinimą, 14 išlaikyti tą įsakymą
nesuteptą, nepeiktiną iki mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus
pasirodymo, 15 kurį savo laiku įvykdys[h] palaimintasis
ir vienintelis Valdovas, karalių Karalius ir viešpačių
Viešpats, 16 vienintelis turįs nemirtingumą, gyvenąs
neprieinamoje šviesoje, kurio joks žmogus neregėjo
ir negali regėti. Jam tebūnie garbė ir amžina valdžia.
Amen. 17 Įsakyk dabartinio pasaulio turtingiesiems, kad
jie nesididžiuotų ir nebūtų sudėję vilčių į nepatikimus
turtus, bet turėtų viltį Dievu, kuris apsčiai mums visko
teikia naudotis su malonumu; 18 kad jie darytų gera, būtų
turtingi gerų darbų, dosnūs, mielai dalijąsi su kitais.
19 Taip jie susikraus lobį kaip gerą pamatą ateičiai, kad
pagautų tikrąjį gyvenimą. 20 O, Timotiejau, saugok, kas
tau patikėta, vengdamas klaidingai vadinamo „žinojimo“

---

[h]**6,15** Lit. parodys

bedieviškų plepalų ir priešingų tvirtinimų. [21] Kai kurie, jį išpažindami, nuklydo nuo tikėjimo. Malonė su jumis.

ANTRASIS LAIŠKAS TIMOTIEJUI

Pasveikinimas

1 1 Paulius, Dievo valia Kristaus Jėzaus apaštalas pagal
Kristuje Jėzuje esančio gyvenimo pažadą, 2 mylimam
vaikui Timotiejui. Malonė, gailestingumas, ramybė nuo
Dievo Tėvo ir Kristaus Jėzaus, mūsų Viešpaties.

Padėka ir padrąsinimas

3 Dėkoju Dievui, kuriam tarnauju su tyra sąžine, kaip
[tarnavo] ir mano protėviai, kai nuolat, naktį ir dieną,
miniu[a] tave savo maldose, 4 ilgėdamasis išvysti tave,
atsimindamas tavo ašaras, kad būčiau kupinas džiaugsmo,
5 prisimindamas tavyje esantį nuoširdų tikėjimą, kuris
pirma gyveno tavo senelėje Loidoje ir tavo motinoje
Eunikėje. Esu įsitikinęs, kad jis gyvena ir tavyje. 6 Dėl tos
priežasties tau primenu vėl įžiebti Dievo malonės dovaną,
kuri yra tavyje mano rankų uždėjimu, 7 nes Dievas mums
davė ne bailumo dvasią, bet jėgos, meilės ir savidrausmės
Dvasią. 8 Taigi nesigėdyk ⌜mūsų Viešpaties liudijimo⌝[b],
nei manęs, jo kalinio, bet kentėk su manim evangelijos
labui Dievo jėga. 9 Jis mus išgelbėjo ir pašaukė šventu
pašaukimu, remdamasis ne mūsų darbais, bet savo paties
nutarimu ir malone, mums suteikta Kristuje Jėzuje prieš

---

[a] **1,3** T.y. prisimenu ir miniu

[b] **1,8** T.y. paliudyti mūsų Viešpatį

amžinuosius laikus, 10 o dabar apreikšta pasirodymu
mūsų Gelbėtojo Kristaus Jėzaus, atėmusio mirčiai jos
galią ir iškėlusio švieson gyvenimą bei nemirtingumą
per evangeliją. 11 Jai buvau paskirtas šaukliu, apaštalu
ir mokytoju. 12 Dėl tos priežasties aš ir[c] tai[d] kenčiu,
bet nesigėdžiu, nes žinau, kuo esu pasitikėjęs, ir esu
įsitikinęs, kad jis gali išsaugoti ˹tai, kas man patikėta˺[e],
iki anos dienos. 13 Sveikų žodžių pavyzdžiu[f] laikyk tuos,
kuriuos girdėjai iš manęs, ˹tikėjime ir meilėje˺[g], kurie
yra [mūsų] Kristuje Jėzuje. 14 Tą puikų, [tau] patikėtą
turtą saugok per Šventąją Dvasią, gyvenančią mumyse.
15 Tai žinai, kad nuo manęs nusigręžė visi esantys
Azijoje; tarp jų yra Figelas ir Hermogenas. 16 Viešpats
tebūnie gailestingas Onesiforo namams, nes šis daug
kartų mane atgaivino ir nesigėdijo mano grandinių,
17 bet, atvykęs į Romą, rūpestingai manęs ieškojo ir
mane surado. 18 Tegul Viešpats aną dieną duoda jam rasti
Viešpaties pasigailėjimą! Tu labai gerai žinai apie visus
patarnavimus, kuriuos jis atliko Efeze.

Geras Kristaus Jėzaus kareivis

2 1 Taigi tu, mano vaike, stiprėk malone, kuri yra
Kristuje Jėzuje[h], 2 ir ką girdėjai iš manęs prie daugelio
liudytojų, tą patikėk patikimiems žmonėms, kurie sugebės

---

[c] **1,12** Arba: dar

[d] **1,12** T.y. įkalinimą ir su juo susijusius vargus

[e] **1,12** Arba: tai, ką esu jam patikėjęs

[f] **1,13** Tiksliau: standartu, norma

[g] **1,13** Arba: su tikėjimu ir meile

[h] **2,1** T.y. kurią tikintysis randa Kristuje Jėzuje ir gauna per draugystę su juo

ir kitus mokyti. [3] Kentėk su manim sunkenybes kaip geras Kristaus Jėzaus kareivis. [4] Niekas kareiviaudamas neįsipainioja į kasdieninio gyvenimo reikalus, kad patiktų tam, kuris jį užverbavo kareiviu. [5] Taip pat, jei kas rungtyniauja, jis nevainikuojamas, jei nerungtyniauja laikydamasis taisyklių. [6] Sunkiai dirbąs ūkininkas turi pirmas gauti [savo] vaisių dalį. [7] Išmanyk, ką sakau, nes Viešpats tau duos supratimą visais atžvilgiais. [8] Atsimink Jėzų Kristų, prikeltą iš numirusių, iš Dovydo palikuonių, pasak mano evangelijos, [9] dėl kurios kenčiu sunkenybes, esu net kalinamas kaip piktadarys, bet Dievo žodis nėra įkalintas. [10] Todėl viską pakenčiu dėl išrinktųjų, kad ir jie įgytų išganymą, kuris yra Kristuje Jėzuje, su amžina šlove. [11] Patikimas yra tas žodis: „Nes jei su juo numirėme, su juo ir gyvensime; [12] jei ištveriame, su juo karaliausime; jei jo išsiginsime, ir jis mūsų išsigins; [13] jei esame neištikimi, jis lieka ištikimas, nes negali savęs išsiginti“.

Pasirodyk Dievui ištirtas darbininkas

[14] Tai primink, [juos] įspėdamas Dievo[i] akyse nesiginčyti dėl žodžių. Tai niekam nenaudinga, tik žlugdo klausytojus. [15] Uoliai stenkis pasirodyti Dievui ištirtas[j], neturįs gėdytis darbininkas, ⌜teisingai aiškinąs⌝[k] tiesos žodį. [16] Venk nešventų plepalų, nes [per juos] jie vis labiau pažengs į bedievystę, [17] ir jų kalba plis kaip vėžys. Tarp jų yra Himeniejus ir Filetas, [18] kurie nuklydo

---

[i] **2,14** Kt. Mss: Viešpaties

[j] **2,15** T.y. Dievo išbandytas ir pripažintas esąs tinkamas

[k] **2,15** Lit. tiesiai pjaunąs

nuo tiesos, sakydami prisikėlimą jau esant įvykus.
Taip jie pargriauna kai kurių tikėjimą. 19 Tačiau stovi
tvirtas Dievo pamatas, turįs tą įrašą[l]: „Viešpats pažįsta
savuosius“ ir: „Teatstoja nuo neteisybės kiekvienas, kuris
mini Viešpaties vardą“. 20 Dideliuose namuose[m] būna
ne tik auksinių ir sidabrinių indų, bet ir medinių bei
molinių: vieni [skirti] garbingam, kiti – negarbingam
vartojimui. 21 Taigi, jei kas apsivalys nuo šitų, bus indas
[, skirtas] garbingam vartojimui, pašventintas, naudingas
šeimininkui, paruoštas visokiam geram darbui. 22 Bėk
nuo jaunatvės geidulių ir vykis teisumą, tikėjimą, meilę,
ramybę su tais, kurie šaukiasi Viešpaties iš tyros širdies.
23 Bet venk kvailų ir nemokšiškų ginčų, žinodamas, kad
jie sukelia[n] vaidus. 24 Viešpaties tarnas turi ne vaidytis,
bet būti malonus visiems, sugebąs mokyti, pakantus,
25 švelniai sudraudžiąs priešininkus, – rasi Dievas jiems
duos atgailą tiesai pažinti, 26 ir jie atsiprotėję ištrūks iš
velnio žabangų – jie, kurie buvo jo paimti į nelaisvę jo
valiai vykdyti.

Paskučiausių laikų žmonių būdas

3 1 Bet žinok tai, kad paskutinėmis dienomis prasidės
sunkūs laikai, 2 nes žmonės bus savimylos, godūs
pinigų, pagyrūnai, išdidūs, piktžodžiautojai, neklusnūs
gimdytojams, nedėkingi, nepagarbūs, 3 nemeilūs,
nesutaikomi, šmeižikai, nesusivaldantys, žiaurūs,
nekenčiantys to, kas gera, 4 išdavikai, karštagalviai,

---

[l] **2,19** Lit. antspaudo įspaudą

[m] **2,20** T.y. krikščionių bendruomenėje

[n] **2,23** Lit. gimdo

pasipūtę, labiau mylintys malonumus negu Dievą,
5 prisilaiką išviršinio religijos pavidalo, bet paneigiantys
jos galią. Šalinkis nuo tokių, 6 nes iš jų yra tie, kurie
spraudžiasi į namus ir suvedžioja[o] silpnavales moteris,
apkrautas nuodėmėmis, įvairių geidulių vedžiojamas,
7 visuomet besimokančias ir niekuomet negalinčias
⸢pažinti tiesos⸣[p]. 8 Kaip Janas ir Jambras priešinosi Mozei,
taip pat ir jie priešinasi tiesai – sugedusio proto žmonės,
⸢kurių tikėjimas neišlaikė bandymo⸣[q]. 9 Bet jie toliau
nepažengs, nes jų kvailystė paaiškės visiems, kaip ir anų
paaiškėjo.

Baigiamieji priesakai

10 Bet tu pasekei mano mokslu, elgsena, tikslu[r], tikėjimu,
kantrumu, meile, ištverme, 11 persekiojimais, kentėjimais,
kokių man teko patirti Antiochijoje, Ikonijuje, Listroje.
Kokius persekiojimus iškentėjau, ir iš visų Viešpats
išgelbėjo mane! 12 Bet ir visi, kurie nori pamaldžiai
gyventi Kristuje Jėzuje, bus persekiojami. 13 Tačiau
pikti žmonės ir apsimetėliai eis blogyn, klaidindami ir
klaidinami. 14 O tu laikykis to, ką išmokai ir kuo esi
įsitikinęs, žinodamas, iš kokių asmenų išmokai 15 ir [tai,]
kad nuo vaikystės pažįsti šventuosius Raštus, galinčius
tave pamokyti išganymui per tikėjimą Kristumi Jėzumi.
16 Kiekvienas Raštas yra Dievo įkvėptas ir naudingas

---

[o]**3,6** Lit. ima nelaisvėn (per apgaulę)

[p]**3,7** Lit. ateiti į tiesos pažinimą

[q]**3,8** Lit. išbandyti ir pripažinti netinkami tikėjimo atžvilgiu

[r]**3,10** T.y. mano gyvenimo ir veiklos vadovaujančiu motyvu

mokymui, pabarimui[s], pataisymui, auklėjimui teisingai
elgtis, 17 kad Dievo žmogus būtų visiškai tinkamas,
viskuo aprūpintas visokiam geram darbui.

4 1 Aš įsakmiai įpareigoju tave akyse Dievo ir Kristaus
Jėzaus, kuris teis gyvus ir mirusius, ir saikdindamas
jo pasirodymu bei jo karalyste: 2 Skelbk žodį, ˹būk tam
pasiruošęs˺[t] patogiu ir nepatogiu laiku, atversk[u], sudrausk,
paragink su visu kantrumu ir visokiu pamokymu, 3 nes
ateis laikas, kai žmonės nepakęs sveiko mokslo, bet,
˹geisdami išgirsti, ką nori išgirsti˺[v], susirinks mokytojų
krūvą pagal savo pačių užgaidas. 4 Jie nukreips ausis
nuo tiesos ir gręšis į pasakas. 5 Bet tu būk blaivus visais
atžvilgiais, kęsk sunkenybes, dirbk evangelisto darbą,
atlik savo tarnystę. 6 Mat aš jau esu išliejamas ant
aukuro[w], ir mano iškeliavimo laikas arti. 7 Esu kovojęs
gerą kovą, baigęs bėgtynes, išlaikęs tikėjimą. 8 Pagaliau
man yra atidėtas teisumo vainikas, kurį aną dieną
Viešpats, teisusis Teisėjas, man duos, – ir ne tik man, bet
ir visiems, kurie yra ˹išsiilgę jo pasirodymo˺[x].

Prašymas greitai atvykti

9 Paskubėk veikiai atvykti pas mane, 10 nes Demas,
pamilęs dabartinį pasaulį, paliko mane ir nukeliavo į
Tesaloniką, Kreskas – į Galatiją, Titas – į Dalmatiją.

---

[s]**3,16** T.y. klaidos paneigimui ir subarimui dėl nuodėmės

[t]**4,2** Lit. stovėk čia pat

[u]**4,2** Būtent nuo nuodėmės į atgailą, nuo klaidos į tiesą

[v]**4,3** Lit. jausdami niežėjimą girdėjimo atžvilgiu

[w]**4,6** kaip liejamoji auka

[x]**4,8** Lit. mylėję jo pasirodymą

11 Lukas tėra vienas su manim. Paėmęs atvesk Morkų su
savim, nes jis yra man naudingas tarnystei. 12 Tichiką
pasiunčiau į Efezą. 13 Ateidamas atnešk apsiaustą, kurį
palikau Troadoje pas Karpą, taip pat knygas, ypač
pergamentus. 14 Varkalys[y] Aleksandras man padarė daug
bloga; Viešpats atlygins jam pagal jo darbus. 15 Jo ir tu
saugokis, nes jis labai priešinosi mūsų žodžiams.

Apsigynimas ir Viešpaties dabartinė bei būsimoji pagalba

16 Mano pirmajame apsigynime nė vienas neparėmė
manęs, bet visi paliko mane. Tenebūnie jiems tai įskaityta!
17 Bet Viešpats man padėjo ir sustiprino mane, kad per
mane skelbimas būtų visiškai užbaigtas ir visos pagonių
tautos jį išgirstų, ir aš buvau išvaduotas iš liūto nasrų.
18 Viešpats mane išvaduos iš kiekvieno pikto užpuolio[z] ir
saugiai įves į savo dangaus karalystę. Jam tebūnie garbė
per amžių amžius. Amen.

Pasveikinimai ir palaiminimas

19 Pasveikink Priską ir Akvilą bei Onesiforo namus.
20 Erastas pasiliko Korinte, o Trofimą palikau Milete
sergantį. 21 Paskubėk ateiti prieš žiemą. Tave sveikina
Eubulas, Pudensas, Linas, Klaudija ir visi broliai.
22 Viešpats tebūnie su tavo dvasia. Malonė tebūnie su
jumis.

---

[y] **4,14** T.y. varinių daiktų kalėjas, varininkas

[z] **4,18** Lit. [priešiško] veiksmo

TITUI

Pasveikinimas

1 1 Paulius, Dievo vergas ir Jėzaus Kristaus apaštalas
– ⌜pagal Dievo išrinktųjų tikėjimą ir su pamaldumu
sutinkančios tiesos pažinimą⌝[a], 2 remiantis viltimi
amžino gyvenimo, kurį nemeluojantis Dievas pažadėjo
pirm amžinųjų laikų 3 ir tinkamu laiku apreiškė savo
žodį skelbime, kuris man buvo patikėtas Dievo, mūsų
Gelbėtojo, įsakymu, – 4 Titui, [mano] tikram vaikui
bendrame tikėjime. Malonė ir ramybė nuo Dievo Tėvo ir
Kristaus Jėzaus, mūsų Gelbėtojo.

Kokie asmenys skirtini vyresniųjų pareigoms

5 Tam palikau tave Kretoje, kad sutvarkytum, kas
dar lieka sutvarkyti, ir paskirtum kiekviename mieste
vyresniuosius, kaip aš tau nurodžiau: 6 jei kas yra
nepeiktinas, vienos žmonos vyras, turintis tikinčius
vaikus, nekaltinamus palaidumu ar neklusnius, 7 nes
vyskupas, kaip Dievo namų prievaizdas, turi būti
nepeiktinas: ne savavalis, ne karštabūdis, ne girtuoklis,
ne mušeika, ne gobšus gėdingo pelno, 8 bet svetingas,
mylintis tai, kas gera, protingas, teisingas, pamaldus,
susivaldąs, 9 tvirtai laikąsis patikimo skelbimo,

---

[a] **1,1** Arba: Dievo išrinktųjų tikėjimo ir su pamaldumu sutinkančios tiesos pažinimo tikslui

sutinkančio su [mūsų] mokslu, kad sugebėtų ir sveiku
mokslu paraginti, ir prieštaraujančius atremti.

Reikalas sudrausti netikrus mokytojus

10 Tai dėl to, kad yra daug neklusnių žmonių,
tuščiakalbių ir klaidintojų, ypač tų, kurie yra iš
apipjaustytųjų. 11 Būtina jiems užkimšti burną. Jie suardo
ištisas šeimynas, mokydami tai, ko neturėtų mokyti,
dėl gėdingo pelno. 12 Vienas iš jų, jų pačių pranašas,
pasakė: „Kretiečiai visados melagiai, pikti žvėrys, tingūs
pilvai[b]“. 13 Šitas liudijimas teisingas. Dėl tos priežasties
juos griežtai sudrausk, kad jie būtų sveiko tikėjimo,
14 nekreipiantys dėmesio į žydiškas pasakas ir nuo tiesos
nusikreipiančių žmonių įsakymus. 15 Viskas yra tyra
tyriems, bet suteptiems ir netikintiems nieko nėra tyra; ir
jų protas, ir jų sąžinė yra sutepti. 16 Jie viešai pareiškia
pažįstą Dievą, bet jo išsigina darbais. Jie yra pasibodėtini,
nepaklusnūs ir netikę jokiam geram darbui.

2 1 Bet tu kalbėk, kas sutinka su sveiku mokslu:
2 kad senesni vyrai būtų blaivūs, garbingi, protingi,
rodytų sveiką tikėjimą, meilę, ištvermę; 3 kad senesnės
moterys taip pat elgtųsi kaip einančios šventą tarnybą,
kad nebūtų liežuvininkės, įpratusios gerti daug vyno,
kad mokytų tai, kas gera, 4 kad paskatintų jaunąsias
mylėti vyrus, mylėti vaikus, 5 būti protingas, skaisčias,
einančias namų ruošą, geras, klusnias savo vyrams,
– kad nebūtų piktžodžiaujama Dievo žodžiui. 6 Taip
pat ragink jaunesnius vyrus, kad jie būtų ⌜protingi,

---

[b] **1,12** T.y. apsirijėliai

7 visais atžvilgiais rodydamasis⌝[c] esąs gerų darbų
pavyzdys, mokyme rodydamas tyrumą[d], rimtumą,
8 pateikdamas sveiką žodį, kuriam negalima prikišti,
kad priešininkas liktų sugėdintas, neturėdamas nieko
blogo sakyti apie mus. 9 Kalbėk, kad vergai būtų klusnūs
savo šeimininkams visais atžvilgiais, jiems įtiktų,
neprieštarautų, 10 nevagiliautų, bet parodytų visą gerą
ištikimybę – kad jie visais atžvilgiais puoštų Dievo, mūsų
Gelbėtojo, mokslą.

Dievo malonė – krikščioniško gyvenimo motyvas

11 Nes Dievo išgananti malonė pasirodė visiems
žmonėms, 12 auklėdama mus, kad, išsižadėję bedievystės
ir pasauliškų geidulių, gyventume dabartiniame
pasaulyje protingai, teisingai ir pamaldžiai, 13 laukdami
palaimintosios vilties ir ⌜mūsų didžiojo Dievo bei
Gelbėtojo, Kristaus Jėzaus, šlovės pasirodymo⌝[e]. 14 Jis
atsidavė už mus, kad atpirktų mus nuo visokios nedorybės
ir apvalytų sau ypatingą tautą, stropią geriems darbams.
15 Tai kalbėk; ragink ir bark su visu įsakmumu. Tegul
niekas nepaniekina tavęs.

Reikalavimas klausyti valdžios, atsidėti geriems darbams ir vengti klaidatikių

3 1 Priminink jiems, kad jie būtų pasidavę valdovams,
vyresnybėms, [joms] klusnūs, pasiruošę kiekvienam

---

[c]**2,7** Arba: protingi 7 visais atžvilgiais, rodydamasis

[d]**2,7** T.y. mokydamas sveiką, nesugadintą mokslą tyrais, ne pasipelnymo sumetimais

[e]**2,13** Arba: didžiojo Dievo bei mūsų Gelbėtojo Kristaus Jėzaus šlovės pasirodymo

geram darbui, 2 nieko neapkalbėtų, būtų nevaidingi,
maloningi, rodytų visą švelnumą visiems žmonėms,
3 nes ir mes kitados buvome neišmanūs, nepaklusnūs,
klaidinami, vergavome įvairiems geiduliams ir
malonumams, praleidome gyvenimą nelabume ir
pavyde, buvome nekenčiami, vieni kitų nekentėme.
4 Bet kai pasirodė Dievo, mūsų Gelbėtojo, gerumas
ir meilė žmonėms, 5 jis mus išgelbėjo ne dėl teisumo
darbų, kuriuos mes patys buvome darę, bet pagal savo
gailestingumą, ⌜atgimdymo[f] nuplovimu ir Šventosios
Dvasios veikiamu atnaujinimu⌝[g]. 6 Jis gausiai jos išliejo
ant mūsų per Jėzų Kristų, mūsų Gelbėtoją, 7 kad, būdami
išteisinti jo malone, ⌜taptume, kaip viliamės, amžino
gyvenimo paveldėtojais⌝[h]. 8 Patikimas yra tas žodis. Ir
aš noriu, kad tu primygtinai reikalautum tų dalykų, kad
įtikėjusieji Dievą rūpintųsi atsidėti geriems darbams.
Tai gera ir naudinga žmonėms. 9 Bet venk kvailų ginčų,
genealogijų[i], nesutarimų ir kivirčų, susijusių su įstatymu,
nes jie yra nenaudingi ir tušti. 10 Neturėk darbo su
žmogum, keliančiu susiskaldymus, vieną ir antrą kartą jį
perspėjęs, 11 žinodamas, kad toks asmuo yra iškrypęs ir
nusideda, būdamas pats savęs pasmerktas.

Asmeniniai nurodymai ir sveikinimai

12 Kai tik nusiųsiu pas tave Artemą ar Tichiką, paskubėk
atvykti pas mane į Nikopolį, nes esu nusprendęs ten

---

[f] **3,5** Arba: atgimimo; arba: naujos pradžios, atsivertimo

[g] **3,5** Arba: atgimimo [arba: naujos pradžios] ir Šventosios Dvasios veikiamo atnaujinimo nuplovimu

[h] **3,7** Arba: taptume paveldėtojais pagal amžino gyvenimo viltį

[i] **3,9** T.y. spėliojimų apie asmenų kilmę ir palikuonis

peržiemoti. 13 Teisininką Zeną ir Apolą, gerai aprūpinęs,
išleisk į kelionę, kad jie nieko nestokotų. 14 Tegul
ir mūsiškiai mokosi verstis gerais darbais būtinoms
reikmėms patenkinti, kad nebūtų nevaisingi. 15 Sveikina
tave visi esantys su manim. Pasveikink mus mylinčius
tikėjime. Malonė tebūnie su jumis visais.

LAIŠKAS FILEMONUI

Pasveikinimas

1 1 Paulius, Kristaus Jėzaus kalinys, ir brolis Timotiejus
Filemonui, mūsų mylimam draugui ir bendradarbiui,
2 seseriai Apfijai, mūsų bendrakareiviui Archipui ir tavo
namuose susirenkančiai bendruomenei. 3 Malonė jums
ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus
Kristaus.

Padėka ir malda už Filemoną

4 Visuomet dėkoju savo Dievui, minėdamas tave
savo maldose, 5 nes girdžiu apie tavo meilę ⌜visiems
šventiesiems ir tikėjimą, kurį turi Viešpačiui Jėzui⌝[a].
6 [Meldžiu,] kad ⌜dosnumas, kylantis iš tavo tikėjimo⌝[b],
veiksmingai pasireikštų viso mumyse esančio[c] gero
pažinimu, vesdamas į Kristų [kaip tikslą]⌝[d]. 7 Aš juk
turėjau daug džiaugsmo ir paguodos iš tavo meilės, nes
šventųjų širdys yra tavo, broli, atgaivintos.

Maldavimas už Onesimą

8 Todėl, nors Kristuje turiu daug drąsos tau įsakyti, kas
[tau] privalu [daryti], 9 meilės dėlei verčiau maldauju

---

[a] **1,5** Arba; ir ištikimybę, kurią rodai Viešpačiui Jėzui ir visiems šventiesiems

[b] **1,6** Arba: dalyvavimas tavo tikėjime

[c] **1,6** T.y. Dievo mums suteikto

[d] **1,6** Arba: Kristaus garbei

–toks, koks esu, Paulius, Kristaus Jėzaus pasiuntinys, o
dabar ir jo kalinys. 10 Maldauju tave už savo vaiką, kurio
tėvu tapau kalėjime, – už Onesimą, 11 anksčiau buvusį
tau nenaudingą, o dabar ir tau, ir man naudingą. 12 Jį
siunčiu tau atgal – jį, tai yra savo širdį. 13 Būčiau norėjęs
jį palaikyti pas save, kad jis vietoj tavęs man tarnautų,
kol esu kalinamas dėl evangelijos, 14 bet nieko nenorėjau
daryti be tavo sutikimo, kad tavo geras darbas pasirodytų
ne priverstas, bet laisvanoriškas. 15 Jis gal dėl to buvo
atskirtas nuo tavęs trumpam laikui, kad jį atsiimtum
visam laikui 16 jau nebe kaip vergą, bet daugiau kaip
vergą: kaip mylimą brolį, ypač man, o kaip daug labiau
tau, ˹ir kaip vergą, ir kaip krikščionį˺[e]. 17 Taigi, jei mane
laikai bendrininku, priimk jį, kaip mane [priimtum]. 18 O
jei jis kuo nuskriaudė tave ar yra ką tau skolingas, tą
įrašyk į mano sąskaitą. – 19 Aš, Paulius, tai rašau savo
ranka: aš pats apmokėsiu, – kad tau nesakyčiau, jog tu dar
ir save esi man skolingas. 20 Taip, broli, norėčiau turėti iš
tavęs kokios nors naudos Viešpatyje. Atgaivink mano
širdį Kristuje!

Baigiamosios pastabos ir sveikinimai

21 Tau rašau, pasitikėdamas tavo klusnumu, nes žinau,
kad padarysi net daugiau negu tai, ką sakau. 22 Tuo pačiu
metu paruošk man kambarį, nes turiu viltį, kad jūsų
maldų dėka jums būsiu padovanotas. 23 Tave sveikina
Epafras, mano bendrakalinys Kristuje Jėzuje, 24 Morkus,
Aristarchas, Demas, Lukas –mano bendradarbiai.

---

[e]**1,16** Lit. ir kūne, ir Viešpatyje

25 Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūnie su jūsų
dvasia.

HEBRAJAMS

Dievas kalbėjo per savo Sūnų

1 1 Dievas, daug kartų ir daugeliu būdų senovėje
kalbėjęs protėviams per pranašus, 2 ⸢šiomis
paskutinėmis dienomis⸣[a] prabilo į mus per Sūnų, kurį
paskyrė visatos paveldėtoju ir per kurį sukūrė pasaulį.
3 Jis, būdamas Dievo šlovės atspindys bei jo būties
atspaudas ir išlaikydamas visatą savo galingu žodžiu,
atlikęs apvalymą nuo nuodėmių, atsisėdo Didenybės
dešinėje aukštybėse, 4 tiek pasidaręs viršesnis už angelus,
kiek yra paveldėjęs už juos prakilnesnį vardą.

Sūnus viršesnis už angelus

5 Nes kuriam iš angelų jis kada nors pasakė: „Tu esi
mano Sūnus, aš šiandien tapau tavo Tėvu“? Ir vėl: „Aš
būsiu jam Tėvas, ir jis bus man Sūnus“? 6 Ir jis vėl, kai
įveda Pirmagimį į pasaulį, sako: „Tegul jį garbina visi
Dievo angelai“. 7 Apie angelus, jis, tiesa, sako: „Jis daro
savo angelus vėjais ir savo tarnus ugnies liepsnomis“,
8 o apie Sūnų: „Tavo, o Dieve, sostas išliks per amžių
amžius, ir teisus skeptras bus tavo karalystės skeptras.
9 Tu pamilai teisumą ir nekentei nedorybės, todėl Dievas[b],
tavo Dievas, patepė tave džiaugsmo aliejumi labiau negu
tavo draugus“. 10 Ir: „Tu, Viešpatie, pradžioje padėjai

---

[a] **1,2** Lit. šių dienų pabaigoje

[b] **1,9** Arba: o Dieve

žemės pamatus, ir dangūs yra tavo rankų darbai. 11 Jie
pranyks, o tu pasiliksi. Jie visi susidėvės kaip drabužis.
12 Kaip apsiaustą tu juos suvyniosi, kaip drabužį, ir jie
bus pakeisti. Bet tu lieki tas pats, ir tavo metai nesibaigs“.
13 O kuriam iš angelų jis yra kada nors pasakęs: „Sėskis
mano dešinėje, kol padėsiu tavo priešus kaip suolelį
po tavo kojomis“? 14 Argi jie visi nėra tarnaujančios
dvasios, siunčiamos tarnauti labui tų, kurie turi paveldėti
išganymą?

Atsimetimo pavojus

2 1 Todėl turime kuo labiau kreipti dėmesį į tai, kas
girdėta, kad kartais nebūtume šalin nunešti. 2 Nes
jei per angelus paskelbtasis žodis turėjo galią ir jei
kiekvienas įstatymo pažeidimas bei nepaklusnumas gavo
teisėtą nubaudimą, 3 tai kaip mes ištrūksime [iš jo], jei
būsime nepaisę tokio didžio išganymo? Šis, pradžioje
[Dievo] paskelbtas per Viešpatį, girdėjusiųjų buvo mums
patvirtintas, 4 Dievui tuo pat metu paliudijant ženklais
ir stebuklais, įvairiais galingais veiksmais ir Šventosios
Dvasios dovanomis, paskirstytomis pagal jo valią.

Dievo Sūnaus nužeminimas ir išaukštinimas

5 Juk ne angelams Jis pajungė būsimąjį pasaulį, apie
kurį kalbame. 6 Bet vienas kažkur paliudijo, sakydamas:
„Kas yra žmogus, kad jį atsimeni, ar žmogaus sūnus,
kad juo rūpinies? 7 Tu padarei jį trumpam[c] žemesnį už
angelus, šlove ir garbe jį apvainikavai, 8 viską padėjai po
jo kojomis“. Pajungdamas jam viską, jis nieko nepaliko,

---

[c] **2,7** Arba: truputį

kas jam nebūtų pajungta. Tačiau dabar dar nematome, kad
jam viskas būtų pajungta. 9 Betgi matome Jėzų, trumpam
„padarytą mažesnį už angelus“, dėl jo mirties kančios
„apvainikuotą šlove ir garbe“, kad ⸢Dievo malone⸣[d] jis
patirtų[e] mirtį už kiekvieną.

Sūnaus solidarumas su žmonija

10 Juk priderėjo tam[f], dėl kurio ir per kurį yra visata,
vedant daugybę sūnų į šlovę, kentėjimais padaryti tobulą
tą, kuris skina kelią jų išganymui, 11 nes visi – šventintojas
ir šventinamieji – yra kilę iš vieno. Dėl tos priežasties
jis nesigėdija vadinti juos broliais, 12 sakydamas: „Aš
paskelbsiu tavo vardą savo broliams, susirinkimo vidury
tau giedosiu gyrių“. 13 Ir jis vėl [sako]: „Aš pasitikėsiu
juo“. Ir vėl: „Štai aš ir vaikai, kuriuos man davė Dievas“.
14 Kadangi vaikai yra kraujo ir kūno[g] dalininkai, tai ir jis
panašiai pasidarė jų dalyvis, kad mirtim atimtų galią tam,
kuris turi mirties galią, tai yra velniui, 15 ir išvaduotų visus
tuos, kurie dėl mirties baimės per visą gyvenimą buvo
atitekę vergystei, 16 nes aišku, kad jis ⸢stveriasi vaduoti ne
angelų, o Abraomo palikuonių⸣[h]. 17 Štai kodėl jis turėjo
pasidaryti viskuo panašus į brolius, kad būtų gailestingas
ir ištikimas vyriausiasis kunigas dalykuose, už kuriuos jie
atsakingi Dievui, ⸢gauti atleidimui⸣[i] už tautos nuodėmes.

---

[d]**2,9** Kkr. Mss: atskirtas nuo Dievo (t.y. Dievo paliktas)

[e]**2,9** Lit. paragautų

[f]**2,10** T.y. Dievui

[g]**2,14** T.y. mirtingos žmogaus prigimties

[h]**2,16** Lit. nutveria ne angelus, o Abraomo palikuonis

[i]**2,17** Arba: permaldauti

18 Nes todėl, kad pats išmėgintas[j] kentėjo [mirtį], jis gali
pagelbėti tiems, kurie yra mėginami[k].

Jėzus viršesnis už Mozę

3 1 Todėl, šventi broliai, dangiškojo pašaukimo
dalininkai, atidžiai žvelkite į mūsų išpažinimo
apaštalą ir vyriausiąjį kunigą Jėzų, 2 kuris buvo ištikimas
tam, kuris jį paskyrė, kaip ir „Mozė [visuose] jo[l]
namuose“, 3 nes jis yra pripažintas vertu didesnės šlovės
negu Mozė – tiek, kiek namų statytojas turi didesnę šlovę
už juos pačius. 4 Nes kiekvieni namai yra kieno nors
statomi, bet tas, kuris pastatė viską, yra Dievas. 5 Mozė,
tiesa, buvo ištikimas visuose jo namuose kaip tarnas
paliudyti tam, kas bus [Dievo] pasakyta. 6 Bet Kristus
buvo ištikimas kaip Sūnus, viešpataująs jo[m] namams. Jo[n]
namai mes esame, jei tik išlaikome[o] pasitikėjimą ir viltį,
kuria giriamės.

Dievo pažadėtas atilsis jo žmonėms

7 Todėl, kaip Šventoji Dvasia sako, „Šiandien, jei
išgirsite jo balsą, 8 neužkietinkite savo širdžių, kaip
[darėte] maištaudami bandymo dieną dykumoje, 9 kur
jūsų protėviai mane bandė tirdami, nors matė mano
darbus 10 per keturiasdešimt metų. Todėl supykau ant

---

[j] **2,18** Arba: gundytas

[k] **2,18** Arba: gundomi

[l] **3,2** T.y. Dievo

[m] **3,6** T.y. Dievo

[n] **3,6** Kt. Mss: Tie

[o] **3,6** Kt. Mss + tvirtą iki galo

šitos kartos ir pasakiau: ‚Jie visuomet klysta širdimi’. Ir
jie nepažino mano kelių. 11 Tad užsirūstinęs prisiekiau:
‚Jie tikrai neįeis į mano atilsį!’“ 12 Žiūrėkite, broliai,
kad kartais kas nors iš jūsų neturėtų piktos, netikinčios
širdies, atsimetusios nuo gyvojo Dievo. 13 Bet kasdien
paraginkite vienas kitą, kol tebevadinama „šiandien“,
kad kas nors iš jūsų nebūtų nuodėmės apgaulingo
patrauklumo sukietintas, 14 nes esame tapę Kristaus
dalininkais, jei tik išlaikome ˹pradinę būtį˺[p] tvirtą iki
galo. 15 Kai sakoma: „Šiandien, jei išgirsite jo balsą,
nesukietinkite savo širdžių, kaip [darėte] maištaudami“,
16 kas gi buvo tie, kurie išgirdę maištavo? Argi ne visi,
kurie, ˹Mozės vedami˺[q], išėjo iš Egipto? 17 Ir ant kurių
jis pyko per keturiasdešimt metų? Ar ne ant nusidėjusių,
kurių „kūnai krito dykumoje“? 18 Ir kuriems jis prisiekė,
kad jie neįeisią į jo atilsį, jei ne tiems, kurie neklausė?
19 Taigi matome, kad jie negalėjo įeiti dėl netikėjimo.
4 1 Taigi imkime bijoti, kad kartais, tebegaliojant
pažadui, ˹jog įeisime˺[r] į jo atilsį, kas nors iš jūsų
neatrodytų atsilikęs, 2 nes mums taip pat, kaip ir aniems,
yra paskelbta geroji naujiena. Tačiau girdėtas žodis
nedavė jiems naudos, nes ˹jie nebuvo tikėjimu suvienyti
su tais˺[s], kurie klausėsi. 3 Mat[t] mes, įtikėjusieji, įeiname į
atilsį, kaip jis yra pasakęs: „Kaip užsirūstinęs prisiekiau,
‚jie tikrai neįeis į mano atilsį!’“ nors [jo] darbai buvo

---

[p]**3,14** Lit. pradžios būtį (t.y. tikėjimo pradžioje patirtą naują, dievišką realybę, kurioje dalyvaujame per Kristų)

[q]**3,16** Lit. per Mozę

[r]**4,1** Lit. įeiti

[s]**4,2** Kt. Mss: jis nebuvo susietas su tikėjimu tuose

[t]**4,3** Kt. Mss: Taigi

užbaigti nuo pasaulio įkūrimo. 4 Nes [Raštas] vienoje
vietoje yra šitaip pasakęs apie septintąją dieną: „Ir Dievas
ilsėjosi septintąją dieną po visų savo darbų“. 5 Ir vėl šitoje
[vietoje]: „Jie tikrai neįeis įmano atilsį!“ 6 Taigi, kadangi
kai kuriems belieka įeiti į jį, o tie, kuriems pirmiau buvo
paskelbta geroji naujiena, neįėjo dėl nepaklusnumo, 7 jis
vėl paskiria tam tikrą dieną, „šiandien“, po tokio ilgo
laiko kalbėdamas per Dovydą, kaip anksčiau pasakyta:
„Šiandien, jei išgirsite jo balsą, neužkietinkite savo
širdžių!“ 8 Nes jei Jošuva būtų jiems davęs atilsį, Dievas
nebūtų kalbėjęs apie kitą, vėlesnę dieną. 9 Taigi šabatos
šventimas dar lieka Dievo tautai, 10 nes kas įeina į jo
atilsį, tas irgi ilsisi po savo darbų, kaip Dievas [ilsėjosi]
po savųjų. 11 Tad stenkimės įeiti į tą atilsį, kad niekas
nenupultų, sekdamas tuo pačiu nepaklusnumo pavyzdžiu,
12 nes Dievo žodis yra gyvas ir veiksmingas, aštresnis
už bet kokį dviašmenį kalaviją; jis prasiskverbia iki ten,
kur atsiskiria siela ir dvasia, sąnariai ir kaulų smegenys,
ir pajėgia teisti širdies sumanymus ir mintis. 13 Ir joks
kūrinys nėra paslėptas jo akyse, bet viskas yra nuoga ir
atidengta akims to, kuriam turime duoti ataskaitą.

Jėzus – didis vyriausiasis kunigas

14 Taigi, turėdami didį vyriausiąjį kunigą, praėjusį pro
dangus, Jėzų, Dievo Sūnų, tvirtai laikykimės [savo]
išpažinimo, 15 nes turime ne tokį vyriausiąjį kunigą, kuris
negalėtų jausti su mumis mūsų silpnybių, bet visais
atžvilgiais panašiai išmėgintą, [tačiau] nenusidėjusį.
16 Tad priženkime su drąsa[u] prie malonės sosto, kad

---

[u] **4,16** Arba: pasitikėjimu

gautume pasigailėjimą ir rastume malonę savalaikei
pagalbai.
5 1 Mat kiekvienas vyriausiasis kunigas, imamas iš
žmonių, yra skiriamas atstovauti žmonėms dalykuose,
kur jie atsakingi Dievui, kad aukotų ir dovanas, ir aukas
už nuodėmes. 2 Jis gali švelniai elgtis su nežiniomis[v]
klystančiaisiais, nes ir pats yra silpnybės apimtas,
3 ir dėl jos turi aukoti aukas tiek už tautos, tiek ir už
savo paties nuodėmes. 4 Ir nė vienas pats nepasiima
tos garbės, [ją pasiima] tik Dievo šaukiamas, kaip ir
Aharonas. 5 Taip ir Kristus ne pats sau suteikė garbę
tapti vyriausiuoju kunigu, bet tas, kuris jam pasakė: „Tu
esi mano Sūnus, šiandien aš tapau tavo Tėvu“. 6 Kaip
jis ir kitoje vietoje sako: „Tu esi kunigas per amžius,
taip kaip Melchisedekas“. 7 Jis[w], aukojęs savo ⌜žemiško
gyvenimo⌝[x] dienomis su garsiu šauksmu ir ašaromis
prašymus ir maldavimus tam, kuris galėjo jį išgelbėti iš
mirties, ir išklausytas dėl savo dievobaimingumo, 8 nors
buvo Sūnus, išmoko klusnumo iš to, ką iškentėjo, 9 ir,
pasidaręs tobulas, liko visiems, kurie jo klauso, amžino
išganymo priežastis, 10 Dievo pavadintas vyriausiuoju
kunigu, taip kaip Melchisedekas.

Dvasinio nesubrendimo pavojus

11 Apie tai mes turime daug kalbėti, ir tai sunku
išaiškinti, kadangi esate pasidarę apykurčiai. 12 Iš tikrųjų,

---

[v]**5,2** Lit. nežinančiaisiais ir

[w]**5,7** T.y. Kristus

[x]**5,7** Lit. kūno

nors ˹šiuo laiku jau˺[y] turėtumėte būti mokytojai, jums
vėl reikia, kad kas nors jus mokytų Dievo apreiškimo[z]
pradmenų, ir jūs esate tapę tokie, kuriems reikia pieno,
o ne tvirto valgio. 13 Juk kiekvienas, kuris minta pienu,
yra nesusipažinęs su mokymu apie teisumą, nes jis tebėra
kūdikis. 14 Tik subrendusiems tinka tvirtas maistas: tiems,
kurie įpratimu turi išlavintas jusles geram nuo pikto
atskirti.

6 1 Todėl, palikę užnugary pradinį mokymą apie Kristų,
eikime toliau į subrendimą, 2 nedėdami dar kartą
pamato, susidedančio iš atgailos nuo negyvų darbų[a] ir
tikėjimo Dievu, iš mokymo apie apsivalymo apeigas,
rankų uždėjimą, mirusiųjų prisikėlimą ir amžiną teismą.
3 Ir tai[b] darysime, jeigu Dievas leis. 4 Nes negalima tų,
kurie kartą buvo apšviesti. paragavo dangaus dovanos,
pasidarė Šventosios Dvasios dalininkai, 5 paragavo gero
Dievo žodžio bei būsimojo amžiaus jėgų 6 ir paskui
atsimetė, vėl atgaivinti atgailai, nes jie patys savo
nuostoliui [vėl] kryžiuoja Dievo Sūnų ir jį išstato viešam
gėdinimui. 7 Mat žemė, kuri sugeria dažnai ant jos
palyjantį lietų ir želdina augmenis, naudingus tiems, dėl
kurių ji taip pat dirbama, gauna savąją Dievo palaimos
dalį. 8 Bet jei ji išželdo erškėčius ir usnis, ji yra netikusi
ir arti prakeikimo. Jos galas – nudeginimas. 9 Bet, nors
ir taip kalbame, mylimieji, mes esame tikri, kad jūsų
būvis yra geresnis, vedantis į išganymą, 10 nes Dievas

---

[y] **5,12** Lit. dėl laiko (t.y. laiko, kurį esate praleidę kaip krikščionys)

[z] **5,12** Lit. posakių

[a] **6,2** T.y. darbų, vedančių į mirtį

[b] **6,3** Būtent tai, kas pasakyta 1 skn.

nėra toks neteisingas, kad pamirštų jūsų darbą ir meilę,
kurią parodėte jo vardui, praeityje ir dabar tarnaudami
šventiesiems. 11 Tačiau pageidaujame, kad kiekvienas iš
jūsų parodytų tokį pat uolumą iki galo visiškai įgyti tam,
ko viliatės, 12 kad neaptingtumėte, bet taptumėte sekėjais
tų, kurie tikėjimu ir kantrumu paveldi pažadus.

Dievo pažadas tikras

13 Mat kai Dievas davė pažadą Abraomui, kadangi
neturėjo nieko didesnio, kuo būtų galėjęs prisiekti,
prisiekė savim, 14 sakydamas: „Iš tiesų aš laiminte
laiminsiu tave ir dauginte danginsiu tave“. 15 Ir taip,
kantriai laukęs, jis gavo, kas buvo pažadėta. 16 Žmonės
juk prisiekia tuo, kas yra didesnis, ir priesaika kaip
patvirtinimas užbaigia kiekvieną tarp jų vykstantį ginčą.
17 Kadangi Dievas kuo aiškiau norėjo parodyti pažado
paveldėtojams savo valios nekintamumą, garantavo
priesaika, 18 kad per du nekintamus dalykus[c], kuriuos
duodant neįmanoma, kad Dievas meluotų, mes, kurie
ieškojome prieglaudos, turėtume stiprų paskatinimą
pasiūlytai[d] vilčiai nutverti. 19 Ją mes turime kaip saugų ir
tvirtą sielos inkarą, įeinantį į už uždangos esančią vidinę
šventyklą, 20 kur kaip pirmtakas įėjo už mus Jėzus, tapęs
amžiams vyriausiuoju kunigu, taip kaip Melchisedekas.

Melchisedekas, kunigas karalius

7 1 Mat tas Melchisedekas buvo Salemo karalius,
Aukščiausiojo Dievo kunigas. Jis pasitiko Abraomą,

---

[c]**6,18** T.y. pažadą ir priesaiką

[d]**6,18** Lit. priešais gulinčiai [arba: padėtai]

kai šis grįžo sumušęs karalius ir jį palaimino. [2] Abraomas
jam paskyrė net dešimtą dalį iš visko[e]. Pirmiausia jis yra
„teisumo karalius“ (tą reiškia jo vardas), paskui ir Salemo
karalius, tai yra „taikos karalius“. [3] Jo tėvas, motina,
giminės eilė nežinomi; jis neturi nei dienų pradžios,
nei gyvenimo pabaigos [įrašų], bet, padarytas panašus į
Dievo Sūnų, jis lieka kunigas visam laikui. [4] Pagalvokite,
koks didis tas, kuriam patriarchas Abraomas davė [net]
dešimtinę iš karo grobio! [5] Beje, ir tie iš Levio palikuonių,
kurie gauna kunigystę, pagal įstatymą turi įsakymą imti
dešimtinę iš žmonių, tai yra iš savo brolių, nors tie yra
˹kilę iš Abraomo˺[f]. [6] Bet tas, kuris savęs nekildina iš jų,
yra ėmęs dešimtinę iš Abraomo ir palaiminęs pažadų
gavėją. [7] Neginčijamai žemesnysis yra aukštesniojo
laiminamas. [8] Čia, tiesa, ima dešimtines mirtingi žmonės,
bet ten vienas, apie kurį liudijama, kad jis tebegyvenąs.
[9] Ir, taip sakant, per Abraomą ir Levis, dešimtinių ėmėjas,
yra davęs dešimtines, [10] nes jis dar buvo tėvo strėnose,
kai šį pasitiko Melchisedekas.

Jėzus toks, kaip Melchisedekas

[11] Jei tobulybė būtų buvusi pasiekiama per levių
kunigystę – mat, ja remiantis, tauta yra gavusi įstatymą,
– tai kam dar būtų reikėję iškilti kitokiam kunigui,
tokiam, kaip Melchisedekas, ir nebūti vadinamam tokiu,
kaip Aharonas? [12] Juk, pakeičiant kunigystę, įvyksta
ir įstatymo pakeitimas. [13] Tas, apie kurį tai sakoma,
priklauso prie kitokios genties, iš kurios dar nė vienas

---

[e]**7,2** T.y. viso savo grobio

[f]**7,5** Lit. išėję iš Abraomo strėnų

nėra tarnavęs aukurui, 14 nes visiems žinoma, kad mūsų
Viešpats yra kilęs iš Judo genties, ryšium su kuria Mozė
nieko nekalbėjo apie kunigus. 15 Ir tai dar labiau paaiškėja,
jei iškyla kitoks, panašus į Melchisedeką kunigas, 16 tapęs
tokiu ne pagal ⌜įstatymą, įsakantį žiūrėti kūno kilmės⌝[g],
bet nesunaikinamo gyvenimo jėga, 17 nes liudijama:
„Tu esi kunigas per amžius, taip kaip Melchisedekas“.
18 Viena, čia panaikinamas ankstesnis įsakymas dėl jo
silpnumo ir nenaudingumo, – 19 nes įstatymas nieko
nepadarė tobulo, – kita vertus, įvedama geresnė viltis,
kuria priartėjame prie Dievo. 20 Ir kiek tai neįvyko be
priesaikos – mat jie[h] yra be priesaikos tapę kunigais,
21 o šis su priesaika per tą, kuris jam tarė: „Prisiekė
Viešpats, ir jis nesigailės: tu esi kunigas per amžius!“, –
22 tiek Jėzus yra tapęs ir geresnės sandoros laiduotoju.
23 Tiesa, jų daugelis yra tapę kunigais, nes mirtis jiems
kliudydavo toliau eiti pareigas, 24 bet kadangi šitas lieka
per amžius, jis turi pastovią kunigystę. 25 Todėl jis ir
gali amžinai išganyti tuos, kurie eina per jį prie Dievo,
nes jis visuomet gyvas, kad juos užtartų. 26 Juk mums
ir tiko toks vyriausiasis kunigas – pasišventęs, nekaltas,
nesuteptas, atskirtas nuo nusidėjėlių ir pakeltas viršum
dangų, 27 kuriam nebūtina, kaip vyriausiesiems kunigams,
kasdien pirma aukoti aukas už savo nuodėmes, paskui
už tautos, nes tai jis įvykdė kartą visiems laikams, kai
paaukojo save patį. 28 Mat įstatymas skiria vyriausiaisiais
kunigais žmones su silpnybėmis, bet vėliau už įstatymą
duotos priesaikos žodis – Sūnų, amžinai padarytą tobulą.

---

[g] **7,16** Lit. kūno įsakymo įstatymą

[h] **7,20** T.y. leviai kunigai

Naujos ir geresnės sandoros Vyriausiasis Kunigas

8 1 Pagrindinis[i] tvirtinimas to, ką sakome, [tas]:
mes turime tokį vyriausiąjį kunigą, kuris atsisėdo
Didenybės sosto dešinėje, danguje, – 2 tarnaujantis
kunigas šventyklos, tikrosios padangtės, kurią pastatė
Viešpats, ne žmogus. 3 Kiekvienas vyriausiasis kunigas
juk skiriamas dovanoms ir aukoms aukoti. Todėl ir
šitas būtinai turėjo ką nors turėti, ką galėtų paaukoti.
4 Taigi, jei jis būtų žemėje, visai nebūtų kunigas, nes čia
jau yra tie, kurie pagal įstatymą aukoja dovanas. 5 Jie
tarnauja dangaus dalykų šešėlvaizdžiui[j], kaip Mozei
buvo nurodyta, kai jis rengėsi statyti padangtę: „Žiūrėk,
– jis[k] sako, – kad viską padarytum pagal pavyzdį, tau
parodytą kalne“. 6 Bet dabar jis[l] yra įgijęs tiek prakilnesnę
tarnybą, kiek jis yra tarpininkas ir geresnės sandoros,
kuri yra įvesta, remiantis geresniais pažadais. 7 Mat jei
ana pirmoji [sandora] būtų buvusi be trūkumų, nebūtų
ieškoma vietos antrajai, 8 nes, ⸢jais[m] skųsdamasis, jis⸣[n]
sako: „Štai ateina dienos, – sako Viešpats, – kai sudarysiu
naują sandorą su Izraelio namais ir su Judo namais – 9 ne
tokią sandorą, kokią sudariau su jų tėvais tą dieną, kai
paėmiau juos už rankos, norėdamas juos išvesti iš Egipto
šalies, nes jie nepasiliko ištikimi mano sandorai, ir aš

---

[i]**8,1** Arba: Vainikuojantis

[j]**8,5** Lit. atvaizdui ir šešėliui

[k]**8,5** T.y. Dievas

[l]**8,6** T.y. Kristus

[m]**8,8** T.y. izraeliais

[n]**8,8** Kt. Mss : skųsdamasis jis jiems

juos apleidau, – sako Viešpats. [10] – Šita yra sandora,
kurią sudarysiu su Izraelio namais po anų dienų, – sako
Viešpats: – aš įdėsiu savo įstatymus į jų protą, ir į jų
širdis juos įrašysiu. Aš būsiu jų Dievas, o jie bus mano
tauta. [11] Nė vienas nebemokys savo bendrapiliečio[o] ir nė
vienas savo brolio, sakydamas: ‚Pažink Viešpatį’, nes jie
visi mane pažins nuo jų mažiausio iki didžiausio; [12] nes
būsiu gailestingas jų neteisybėms ir nebeprisiminsiu jų
nuodėmių“. [13] Minėdamas „naują [sandorą]“, jis yra
pareiškęs pirmąją esant pasenusią. O kas pasensta ir
nukaršta, tas netrukus pranyks.

Kristaus vienkartinė auka

9 [1] Tiesa, pirmoji sandora turėjo apeiginių nuostatų
ir žemišką šventyklą. [2] Mat buvo įrengta padangtė:
priešakinė dalis, kurioje buvo žibintas, stalas ir
išdėtinės duonos – ji vadinama „šventąja“. [3] O už
antrosios uždangos buvo padangtės dalis, vadinama
„švenčiausiąja“, [4] turinti auksinį smilkinamąjį aukurą ir
iš visų šonų auksu apmuštą sandoros skrynią, kurioje
buvo auksinis puodas su mana, išsprogusi Aharono
lazda ir sandoros plokštės, [5] o viršum jos buvo Šlovės
kerubai, apdengiantys šešėliu permaldavimo[p] vietą. Apie
tuos daiktus dabar negalima smulkmeniškai kalbėti.
[6] Daiktams taip esant įrengtiems, į priekinę padangtę[q]
nuolat įeina kunigai, atlieką savo apeigines pareigas, [7] o
į antrąją – kartą per metus vien tik vyriausiasis kunigas,

---

[o]**8,11** Kt. Mss: artimo

[p]**9,5** Arba: atsiteisimo [už nuodėmes] vietą

[q]**9,6** T.y. padangtės dalį

ne be kraujo, kurį jis aukoja už save patį ir už tautos
nežiniomis padarytas nuodėmes. [8] Tuo Šventoji Dvasia
aiškiai parodo, kad kelias į šventyklą dar nėra atviras,
kol tebestovi priekinė padangtė. [9] Ji yra dabartinio laiko
pavaizdas, pagal kurį aukojamos dovanos ir aukos negali
˹tobulai apvalyti garbintojo sąžinės˺[r], [10] [bet] jos yra
tik šalia valgių, gėrimų ir įvairių plovimų[s] žmogiški[t]
potvarkiai, įpareigoją[u] iki naujos tvarkos įvedimo meto.
[11] Bet Kristus, pasirodęs kaip ˹jau esančių˺[v] gėrybių
vyriausiasis kunigas, [eidamas] pro didesnę ir tobulesnę
padangtę, ne rankomis padarytą, tai yra nepriklausančią
šitai kūrybai, [12] ir ne per ožių bei veršių kraują, bet
per savo paties kraują įėjo kartą visiems laikams į
šventyklą, parūpindamas amžiną atpirkimą. [13] Juk jei
ožių bei jaučių kraujas ir telyčios pelenai, apšlakstą
suteptuosius, pašventina, siekiant kūno apvalymo, [14] tai
kaip daug labiau kraujas Kristaus, kuris per amžinąją
Dvasią paaukojo save patį kaip bekliaudę auką Dievui,
apvalys mūsų[w] sąžinę nuo ˹darbų, vedančių į mirtį˺[x],
kad galėtume tarnauti gyvajam Dievui. [15] Ir todėl jis yra
naujos sandoros tarpininkas, kad, įvykus mirčiai atpirkti
nuo nusikaltimų, padarytų pirmosios sandoros metu[y],

---

[r] **9,9** Lit. padaryti garbintojo tobulo sąžinės atžvilgiu

[s] **9,10** T.y. nuostatų, reguliuojančių valgius,gėrimus ir plovimus

[t] **9,10** Lit. kūniški

[u] **9,10** Lit. uždėti

[v] **9,11** Kt. Mss: busimųjų

[w] **9,14** Kt. Mss: jūsų

[x] **9,14** Lit. negyvų darbų

[y] **9,15** Arba: pagrindu

pašauktieji gautų pažadėtą amžiną veldinį. 16 Mat kur yra
sandora, būtinai turi būti įrodyta ratifikuotojo[z] mirtis,
17 nes sandora įsigalioja remiantis aukomis, kadangi ji
niekad neturi galios, kol tebegyvena ratifikuotojas. 18 Štai
kodėl net pirmoji [sandora] neįšventinta be kraujo, 19 nes
kai visi įstatymo įsakymai Mozės buvo paskelbti visai
tautai, jis, paėmęs veršių [bei ožių] kraujo su vandeniu,
purpurinės vilnos ir yzopo, apšlakstė ir pačią knygą, ir
visą tautą, 20 sakydamas: „Tai kraujas sandoros, kurią
įsakė jums Dievas“. 21 Jis taip pat apšlakstė krauju ir
padangtę bei visus apeigų indus. 22 Juk pagal įstatymą
beveik viskas apvaloma krauju, ir be kraujo praliejimo
nėra atleidimo.

Nuodėmė pašalinama Kristaus auka

23 Taigi buvo būtina, kad dangaus tikrybių kopijos būtų
apvalomos šitomis priemonėmis, bet pačios dangaus
tikrybės – geresnėmis aukomis negu šitos, 24 nes Kristus
įėjo ne į rankomis padarytą šventyklą – tikrosios atvaizdą,
bet į patį dangų, kad dabar Dievo akivaizdoje pasirodytų
už mus. 25 Ir jis [įėjo] ne tam, kad pakartotinai save
aukotų, taip kaip vyriausiasis kunigas kasmet įeina į
šventyklą su svetimu krauju; 26 kitaip jis[a] pakartotinai
būtų turėjęs kentėti mirtį nuo pasaulio įkūrimo. Bet dabar
jis kartą visiems laikams yra pasirodęs amžių pabaigoje,
kad pašalintų nuodėmę savo auka. 27 Ir kaip žmonėms

---

[z] **9,16** Ratifikuoti sandorą reiškia padaryti ją teisėtai galiojančią. Pagal S.T. sandoros praktiką, sandoros ratifikacija reikalauja aukos kraujo. Kristaus mirtis parūpino naujosios sandoros aukos kraują ir juo padarė ją galiojančią.

[a] **9,26** T.y. Kristus

skirta vieną kartą mirti, o paskui teismas, 28 taip ir
Kristus, vieną kartą paaukotas daugelio nuodėmėms ant
savęs paimti, antrą kartą pasirodys ⌜nepriklausomai nuo
nuodėmės⌝[b] tiems, kurie jo ilgestingai laukia išganymui.
10 1 Mat kadangi įstatymas turi būsimųjų gėrybių
šešėlį, ne patį dalykų pavidalą, jis niekuomet
negali tomis pačiomis aukomis, kurias kas metai be
paliovos aukoja, visiškai apvalyti tų, kurie artinasi
[prie Dievo], 2 nes kitaip ar aukojimas nebūtų paliovęs
todėl, kad garbintojai, kartą apvalyti, nebeturėtų jokios
nuodėmių sąmonės? 3 Priešingai, jomis kasmet keliamas
nuodėmių prisiminimas, 4 nes neįmanoma, kad jaučių
ir ožių kraujas nuimtų nuodėmes. 5 Todėl, ateidamas
į pasaulį, jis[c] sako: „Tu nenorėjai aukos ir atnašos,
bet man paruošei kūną. 6 Deginamųjų aukų ir aukų už
nuodėmes tu nepamėgai. 7 Tada pasakiau: ‚Štai ateinu –
knygos ritiny parašyta apie mane – vykdyti, o Dieve,
tavo valios’“. 8 Aukščiau[d] ištaręs: „Tu nenorėjai ir
nepamėgai aukų ir atnašų, deginamųjų ir už nuodėmes
daromų aukų“, kurios aukojamos pagal įstatymą, 9 jis
paskui yra pasakęs: „Štai ateinu vykdyti tavo valios“.
Jis panaikina pirmąją santvarką, kad padarytų antrąją
galiojančią. 10 Ta valia mes esame pašventinti per Jėzaus
Kristaus kūno paaukojimą kartą visiems laikams. 11 Tiesa,
kiekvienas kunigas kasdien stovi atlikdamas savo tarnystę
ir pakartotinai aukodamas tas pačias aukas, kurios
niekuomet negali visiškai pašalinti nuodėmių. 12 Bet

---

[b]**9,28** Lit. be nuodėmės (t.y. ne nuodėmės pašalinimo tikslui)

[c]**10,5** T.y. Kristus

[d]**10,8** T.y. pirmojoje citatos dalyje

šitas, visam laikui paaukojęs vieną auką už nuodėmes,
atsisėdo Dievo dešinėje, 13 nuo to laiko laukdamas,
kol jo priešai bus padėti kaip suolelis po jo kojomis,
14 nes vienu aukojimu jis visam laikui yra ˹visiškai
apvalęs˺[e] šventinamuosius. 15 Tai mums paliudija ir
Šventoji Dvasia, nes pasakius: 16 „Šita yra sandora, kurią
sudarysiu su jais po anų dienų, – sako Viešpats: – aš
įdėsiu savo įstatymus į jų širdis ir į jų protą juos įrašysiu“,
17 [toliau ji sako:] „ir jų nuodėmių bei jų nedorybių
tikrai nebeprisiminsiu“. 18 O kur jos atleistos, ten jau
nebeaukojama už nuodėmę.

Priėjimas prie Dievo per Kristaus auką

19 Taigi, broliai, kadangi turime leidimą[f] įeiti į šventyklą
per Jėzaus kraują – 20 ˹tą įėjimą˺[g] jis padarė mums
prieinamą kaip naują ir gyvą[h] kelią pro uždangą, tai yra
per savo kūną, – 21 ir [kadangi turime] didį kunigą Dievo
namams, 22 prieikime su tikra širdim, ˹kupini tikėjimo˺[i],
širdims esant apšlakstytoms [ir apvalytoms] nuo
apsunkintos[j] sąžinės ir kūnui nuplautam švariu vandeniu.
23 Išlaikykime išpažįstamą viltį nesvyruojančią, nes
patikimas tas, kuris davė pažadą. 24 Ir rūpinkimės vienas
kitu meilei ir geriems darbams skatinti, 25 apleisdami
savo susirinkimą, kaip kai kurie įpratę, bet padrąsindami

---

[e] **10,14** Lit. padaręs tobulus

[f] **10,19** Arba: įgaliojimą, visišką laisvę, teisę; arba: drąsumą

[g] **10,20** Lit. kurį

[h] **10,20** T.y. neseniai atidarytą, nesenstantį ir vedantį į amžiną gyvenimą

[i] **10,22** Arba: su visišku tikėjimo tikrumu

[j] **10,22** Lit. piktos (t.y. apsunkintos nuodėmėmis)

vienas kitą, ir juo labiau, kadangi matote priartėjant
[Viešpaties] dieną.

Atsimetimo padariniai

26 Nes jei mes, gavę tiesos pažinimą, sąmoningai vis
nusidedame, tai nebelieka aukos už nuodėmes, 27 o tik
baisus teismo laukimas ir karštis ugnies, kuri prarys
priešininkus. 28 Kas nors, sulaužęs Mozės įstatymą, miršta
be pasigailėjimo, remiantis dviejų ar trijų liudininkų
parodymu. 29 Kaip daug griežtesnę bausmę, jūsų
manymu, nusipelnys tas, kuris pamynė po kojomis Dievo
Sūnų, nešventu palaikė sandoros kraują, kuriuo jis buvo
pašventintas, ir įžeidė malonės Dvasią! 30 Juk žinome tą,
kuris pasakė: „Man priklauso kerštas, aš atmokėsiu“. Ir
vėl: „Viešpats teis savo tautą“. 31 Baisu įpulti į gyvojo
Dievo rankas.

Paraginimas likti ištvermingiems

32 Bet prisiminkite ankstesniąsias dienas, kai apšviesti
ištverėte sunkias kančių grumtynes, 33 tai patys įžeidimais
ir persekiojimais išstatomi viešai pajuokai, tai veikdami
iš vieno su tais, su kuriais taip elgiamasi. 34 Juk užjautėte
kalinius ir priėmėte su džiaugsmu savo nuosavybės
pagrobimą, žinodami, kad turite geresnį ir pasiliekantį
turtą. 35 Taigi nenumeskite savo pasitikėjimo, kuris turi
didelį užmokestį. 36 Mat jums reikia ištvermės, kad,
įvykdę Dievo valią, gautumėte, kas pažadėta, 37 nes „dar
tik trumpa, trumpa valandėlė, [ir] Ateinantysis ateis ir
neužtruks. 38 Bet mano teisusis gyvens tikėjimu[k]. O jei jis

---

[k] **10,38** Arba: ištikimybe

atsitrauks, mano siela jo nemėgs“. 39 Tačiau mes esame ne iš tų, kurie atsitraukia ir taip pražūva, bet iš tų, kurie tiki ir taip įsigyja gyvenimą.

Senovės žmonių tikėjimas

11 1 ⌜Tikėjimas yra tikrovė⌝[l] [palaimų], kurių viliamės, neregimų įvykių įrodymas. 2 Juk tuo[m] senoviniai žmonės gavo Dievo pritarimą. 3 Tikėjimu suvokiame, kad pasaulis sutvertas Dievo žodžiu, taip kad tai, kas regima, nėra atsiradę iš to, kas matoma. 4 Tikėjimu Abelis aukojo Dievui labiau priimtiną auką negu Kainas. Per tikėjimą[n] jis gavo liudijimą, kad jis teisus esąs, pačiam Dievui patvirtinant [jo] dovanas, ir per tikėjimą[o] jis, nors miręs, tebekalba[p]. 5 Tikėjimu Enocbas buvo ⌜paimtas į dangų⌝[q], tad nepatyrė mirties, ir „jo nerado, nes Dievas jį buvo paėmęs“. Mat prieš paėmimą paliudyta, kad jis patikęs Dievui. 6 O be tikėjimo negalima jam patikti, nes tam, kuris artinasi prie Dievo, būtina tikėti, kad jis yra ir atsilygina tiems, kurie jo rimtai ieško. 7 Tikėjimu Nojus, gavęs įspėjimą apie dar neregimus įvykius, iš pagarbos paruošė arką savo šeimynai išgelbėti. Per tikėjimą[r] jis pasmerkė pasaulį ir tapo tikėjimu paremto teisumo paveldėtoju. 8 Tikėjimu Abraomas šaukiamas paklausė

---

[l] **11,1** T.y. tikėjime jau dabar tampa tikrove tai, ko viliamės

[m] **11,2** T.y. tikėjimu

[n] **11,4** Lit. kurį

[o] **11,4** Lit. jį

[p] **11,4** Būtent per Rašte užrašytą pasakojimą apie jį

[q] **11,5** Lit. perkeltas

[r] **11,7** Lit. kurį

išvykti į vietą, kurią turėjo gauti kaip veldinį, ir jis
išvyko, nežinodamas kur einąs. 9 Tikėjimu jis apsigyveno
pažadėtoje šalyje tarsi svetimoje, gyvendamas padangtėse
su Izaoku ir Jokūbu, to paties pažado bendrapaveldėtojais,
10 nes jis laukė miesto su pamatais, kurio architektas ir
statytojas yra Dievas. 11 Tikėjimu jis gavo galią tapti
tėvu, nors pati Sara buvo nevaisinga ir nebe gimdymo
amžiaus, nes jis laikė patikimu tą, kuris buvo davęs
pažadą. 12 Todėl ir iš vieno vyro, dargi apmirusio, gimė
palikuonys, „gausūs kaip dangaus žvaigždės ir kaip
nesuskaitomos smiltys jūros pakrantėje“. 13 Tikėdami
mirė tie visi, negavę pažadėtų dalykų, tik iš tolo juos
matę, sveikinę ir išpažinę, kad jie svetimšaliai ir ateiviai
žemėje, 14 nes tie, kurie taip kalba, aiškiai parodo, kad
jie ieško tėviškės. 15 Ir jeigu jie būtų turėję omeny tą, iš
kurios buvo išvykę, jie būtų turėję progą sugrįžti. 16 Bet
dabar jie ilgisi geresnės tėviškės, tai yra dangiškosios.
Todėl Dievas nesigėdi būti vadinamas jų Dievu, nes jis
paruošė jiems miestą. 17 Tikėjimu Abraomas mėginamas
aukojo Izaoką. Jis, būtent, bandė aukoti vienintelį sūnų –
jis, kuris buvo gavęs pažadus, 18 kuriam buvo pasakyta:
„˹Kilusieji iš Izaoko˺[s] bus vadinami tavo palikuonimis“.
19 [Jis tai darė] galvodamas, kad Dievas gali prikelti net
iš numirusių. Štai kodėl jis ir atgavo jį kaip pavaizdą[t].
20 Tikėjimu Izaokas, irgi žvelgdamas į ateitį, palaimino
Jokūbą ir Esavą. 21 Tikėjimu Jokūbas mirdamas palaimino
kiekvieną Juozapo sūnų ir „pagarbino [Dievą], atsirėmęs
į savo lazdos viršugalį“. 22 Tikėjimu Juozapas, baigdamas

---

[s] **11,18** Lit. Per Izaoką.

[t] **11,19** T.y. kaip ženklą, iš anksto vaizduojantį prisikėlimą iš numirusių

savo gyvenimą, užsiminė apie izraelių išvykimą ir davė
nurodymų apie savo palaikus. 23 Tikėjimu Mozė gimęs
buvo tris mėnesius savo gimdytojų paslėptas, nes jie
matė vaikelį esant nuostabiai gražų ir nepabūgo karaliaus
įsako. 24 Tikėjimu Mozė užaugęs atsisakė būti vadinamas
Faraono dukters sūnumi. 25 Jis verčiau pasirinko kęsti
priespaudą su Dievo tauta negu gėrėtis laikinais nuodėmės
malonumais. 26 Jis laikė užgaulę, kenčiamą dėl Kristaus[u],
turtu, didesniu už Egipto lobius, nes žvelgė į atlyginimą.
27 Tikėjimu jis paliko Egiptą, nepabūgęs karaliaus įniršio,
nes ištvėrė, lyg kad regėdamas Neregimąjį. 28 Tikėjimu
jis šventė Velykas[v] ir apšlakstymą krauju, kad angelas
žudytojas nepaliestų jų pirmagimių. 29 Tikėjimu jie perėjo
per Raudonąją jūrą kaip per sausumą, o egiptiečiai,
bandę ją pereiti, buvo paskandinti. 30 Tikėjimu sugriuvo
Jericho mūrai, kai per septynias dienas buvo žygiuota
aplink juos. 31 Tikėjimu paleistuvė Rahaba nepražuvo su
netikinčiaisiais[w], nes ji taikingai buvo priėmusi žvalgus.
32 Ir ką dar man sakyti? Juk man neužtektų laiko, jei
pasakočiau apie Gideoną, Baraką, Samsoną, Jeftą,
Dovydą ir Samuelį bei pranašus, 33 kurie per tikėjimą
nukariavo karalystes, vykdė teisingumą, įgijo pažadėtas
palaimas, užčiaupė liūtų nasrus, 34 užgesino ⌜įšėlusią
ugnį⌝[x], paspruko nuo kalavijo ašmenų, atsipeikėjo iš
silpnumo, pasidarė stiprūs kare, privertė svetimšalių eiles
trauktis. 35 Moterys atgavo savo mirusiuosius prisikėlimu.

---

[u]**11,26** Lit. Pateptojo

[v]**11,28** Gr. Paschą (t.y. Išvedimo iš Egipto šventę)

[w]**11,31** Arba: neklusniaisiais

[x]**11,34** Lit. ugnies jėgą

O kiti, nepriėmę [siūlomo] paleidimo, buvo kankinami, kad gautų geresnį prisikėlimą. 36 Vėl kiti turėjo iškęsti pasityčiojimus ir nuplakimus, dargi grandines ir kalėjimą. 37 Jie buvo akmenimis užmušti[y], pjūklu perpjauti pusiau, mirė nužudyti kalaviju. Jie vaikščiojo aplinkui apsivilkę avikailiais ir ožkenomis, stokojantys, kenčiantys priespaudą ir tokie, su kuriais piktai elgiasi. 38 Pasaulis nebuvo jų vertas. Jie klaidžiojo dykumose, kalnuose, olose ir žemės plyšiuose. 39 Ir nors tie visi per tikėjimą buvo gavę [Dievo] patvirtinimą, jie nesulaukė to, kas buvo pažadėta, 40 nes Dievas mums buvo numatęs ką geresnio, kad jie be mūsų nepasiektų tobulybės.

Viešpaties drausmė

12 1 Todėl ir mes, tokio didelio liudytojų debesies apsupti, nusimesdami viską, kas apsunkina, ir lengvai ˹į pinkles įviliojančią˺[z] nuodėmę, ištvermingai bėkime mums paskirtų lenkčių, 2 žvelgdami į tikėjimo pradininką ir atbaigėją[a] Jėzų, kuris vietoj[b] jam pasiekiamo džiaugsmo iškentėjo kryžių, nieku versdamas gėdą, ir yra atsisėdęs Dievo sosto dešinėje. 3 Pagalvokite gi apie tą, kuris iškentėjo nuo nusidėjėlių tokį pasipriešinimą sau[c], kad nepailstumėte ir nenusimintumėte. 4 Jūs dar nesipriešinote iki kraujo [praliejimo], grumdamiesi su nuodėme, 5 ir pamiršote paraginimą, kuris kreipiasi į

---

[y] **11,37** Kt. Mss + gundyti

[z] **12,1** Kt. Mss: dėmesį atitraukiančią

[a] **12,2** T.y. tokį, kuriame tikėjimas pasiekė savo tobulą išraišką ar galutinį tikslą

[b] **12,2** Arba: dėl

[c] **12,3** T.y. Jėzui; kt. Mss: jiems patiems žalingą (lit. prieš save)

jus kaip į sūnus: „Mano sūnau, nepaniekink Viešpaties
drausmės ir nenusimink jo baudžiamas, 6 nes ką Viešpats
myli, tą sudraudžia ir plaka kiekvieną sūnų, kurį priima“.
7 Jūs turite iškęsti[d] kaip drausmę. Dievas elgiasi su jumis,
kaip su sūnumis, nes kokio sūnaus nesudraudžia tėvas?
8 O jei esate be drausmės, kurios visi yra gavę savo dalį,
tai esate pavainikiai ir ne sūnūs. 9 Be to, mes turėjome
savo kūno tėvus kaip drausmintojus ir juos gerbėme.
Argi daug labiau nepaklusime dvasių Tėvui ir taip
gyvensime? 10 Jie, tiesa, juk trumpą laiką mus drausmino
savo nuožiūra, bet jis [mus drausmina mūsų] naudai, kad
gautume dalį jo šventume. 11 Tiesa, kiekviena drausmė
šiuo momentu atrodo ne džiuginanti, o liūdinanti, bet
vėliau ji atneša ja išauklėtiems taikingą teisumo vaisių.

Dievo malonės atmetimo pavojus

12 Todėl atitieskite nuleistas rankas ir pasilpusius kelius,
13 ir eikite tiesiais takais savo kojomis, kad tai, kas
apluošę, neišnirtų, bet verčiau sugytų. 14 Vykitės ramybę
drauge su visais ir šventumą, be kurio niekas neregės
Viešpaties, 15 žiūrėdami, kad niekas neprarastų Dievo
malonės, kad kokia nors karti šaknis, leisdama atžalas,
nesukeltų rūpesčių ir per ją daugelis nebūtų sutepti; 16 kad
niekas nebūtų paleistuvis ar bedieviškas žmogus kaip
Ėsavas, kuris už vieną valgį pardavė savo pirmgimystės
teisę. 17 Juk žinote, kad jis ir paskui, norėdamas paveldėti
palaiminimą, buvo atmestas, nes nerado progos atgailai,
nors su ašaromis rimtai jos ieškojo. 18 Nes jūs nesate priėję

---

[d]**12,7** Būtent savo išbandymus

prie ⸢to, kas paliečiama⸣[e], prie liepsnojančios ugnies,
tamsos, ūkanos, viesulo, [19] trimito skardo ir žodžių
garso, kurį girdėjusieji maldavo, kad toliau nebūtų jiems
kalbama, [20] nes jie negalėjo pakelti įsakymo: „Net jei
gyvulys paliestų kalną, jis turi būti užmuštas akmenimis“.
[21] Ir toks baisus buvo tas reginys, jog Mozė tarė: „Esu
persigandęs ir drebu“. [22] Bet jūs esate priėję prie Sijonos
kalno bei gyvojo Dievo miesto, dangaus Jeruzalės, ir
prie miriadų angelų, prie iškilmingo susirinkimo [23] ir
prie danguje įrašytų pirmagimių bendruomenės, prie
Dievo, visų teisėjo, ir prie dvasių teisiųjų, padarytų
tobulų, [24] prie naujosios sandoros tarpininko Jėzaus ir
prie pašlakstyto kraujo, kalbančio veiksmingiau negu
Abelio kraujas. [25] Žiūrėkite, kad neatsisakytumėte
klausyti kalbančiojo! Nes jei anie neištrūko, kai atsisakė
klausyti įspėjančiojo žemėje, tai juo labiau neištrūksime
mes, kurie nusigręžiame nuo įspėjančiojo iš dangaus!
[26] Tąsyk jo balsas sudrebino žemę, o dabar jis yra
pažadėjęs: „Dar kartą aš sudrebinsiu ne tik žemę, bet
ir dangų“. [27] Bet posakis „dar kartą“ aiškiai nurodo
drebinamųjų kaip sukurtų daiktų pašalinimą, kad pasiliktų
tai, kas nesudrebinama. [28] Todėl, kadangi gauname
nesudrebinamą karalystę, reiškime padėką. Ja garbinkime
Dievą priimtinu būdu, su pagarbia baime, [29] nes mūsų
Dievas yra praryjanti ugnis.

Baigiamieji paraginimai

13 [1] Brolių meilė tegul pasilieka. [2] Nepamirškite
svetingumo, nes per jį kai kurie pavaišino angelus,

---

[e] **12,18** Kt. Mss: paliečiamo kalno

to nežinodami. 3 Atsiminkite kalinius, lyg būtumėte
įkalinti su jais, tuos, su kuriais piktai elgiamasi, tartum
ir jūs patys būtumėte [jų] kūne. 4 Santuoka tebūnie visų
gerbiama ir santuokos patalas nesuteptas, nes paleistuvius
ir svetimoteriautojus teis Dievas. 5 [Jūsų] gyvensena
tebūnie laisva nuo pinigų meilės. Pasitenkinkite tuo, ką
turite, nes jis pats yra pasakęs: „Niekad tavęs nepamesiu
ir niekad tavęs nepaliksiu“. 6 Tad drąsiai galime sakyti:
„Viešpats mano padėjėjas – aš nebijosiu! Ką padarys man
žmogus?“ 7 Atsiminkite savo vadus, kurie jums kalbėjo
Dievo žodį. Atidžiai stebėdami jų gyvenimo baigtį, sekite
jų tikėjimu. 8 Jėzus Kristus vakar ir šiandien, tas pats ir
per amžius. 9 Nesiduokite įvairių ir svetimų mokslų šalin
nešami, nes gera, kad širdis būtų sutvirtinta malone, ne
valgiais[f], kurių prisilaikantieji neturėjo naudos. 10 Mes
turime aukurą, nuo kurio neturi teisės valgyti tie, kurie
tarnauja padangtei. 11 Mat kūnai gyvulių, kurių kraujas
vyriausiojo kunigo įnešamas į šventyklą [kaip auka] už
nuodėmę, sudeginami už stovyklos. 12 Todėl ir Jėzus
kentėjo už vartų, kad savo paties krauju pašventintų
tautą. 13 Tad išeikime pas jį už stovyklos, nešdami jo
išniekinimą, 14 nes čia neturime pasiliekančio miesto,
bet ieškome būsimojo. 15 Tad per jį visuomet aukokime
Dievui šlovinimo auką, tai yra jo vardą garbinančių lūpų
vaisių. 16 Nepamirškite daryti gera ir dalytis su kitais, nes
tokios aukos patinka Dievui. 17 Klausykite savo vadovų
ir pasiduokite jų autoritetui, nes jie budi jūsų sielų labui
kaip tokie, kurie bus atskaitingi, kad jie su džiaugsmu tai
darytų, o ne dūsaudami, nes jums tai būtų nenaudinga.

---

[f]**13,9** T.y. apeiginiais valgiais

18 Melskitės už mus, nes esame įsitikinę, jog turime
gryną sąžinę, kadangi norime visais atžvilgiais gerai
elgtis. 19 Ypač raginu tai daryti[g], kad greičiau būčiau jums
sugrąžintas.

Malda ir doksologija

20 O ramybės Dievas, kuris amžinosios sandoros krauju
išvedė iš numirusių didįjį avių Ganytoją mūsų Viešpatį
Jėzų, 21 tegul aprūpina jus viskuo, kas gera, jo valiai
vykdyti, atlikdamas mumyse[h] tai, kas jam patinka, per
Jėzų Kristų. Jam[i] tebūnie šlovė per [amžių] amžius.
Amen.

Asmeninės pastabos, sveikinimai ir palaiminimas

22 Maldauju jus, broliai, kantriai klausytis to paraginimo
žodžio, nes juk trumpai jums parašiau. 23 Žinokite, kad
mūsų brolis Timotiejus yra išleistas į laisvę. Jei jis
netrukus atvyks, su juo pamatysiu jus. 24 Sveikinkite
visus savo vadovus ir visus šventuosius. Jus sveikina tie,
kurie yra iš Italijos. 25 Malonė tebūnie su jumis visais.

---

[g] **13,19** T.y. melstis už mus

[h] **13,21** Kt. Mss: jumyse

[i] **13,21** T.y. Dievui

JOKŪBO LAIŠKAS

Pasveikinimas

1 1 Jokūbas, Dievo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus vergas,
dvylikai diasporos[a] genčių: pasveikinimas.

Tikėjimo išbandymas ir išmintis

2 Laikykite tai vien tik džiaugsmu, mano broliai, kai
pakliūvate į įvairius išmėginimus, 3 žinodami, kad jūsų
tikėjimo išbandymas gamina ištvermę. 4 O ištvermė tegul
atlieka tobulą darbą, kad būtumėte tobuli ir nepeiktini,
be jokio trūkumo. 5 O jei kam iš jūsų trūksta išminties,
tas tegul prašo Dievą, kuris ⌜be dvejojimo⌝[b] [jos] teikia
visiems ir neprikaišioja, ir ji bus jam duota. 6 Bet tegul jis
prašo tikėdamas, nė kiek neabejodamas, nes abejojantysis
panašus į jūros bangą, vėjo varinėjamą ir blaškomą.
7 Toks žmogus tenemano ką gausiąs iš Viešpaties. 8 Jis
yra dvejojantis vyras ⌜visame kame, ką jis daro⌝[c].

Nereikia didžiuotis turtais

9 Žemo luomo brolis tesigiria savo išaukštinimu, 10 o
turtingasis – savo nužeminimu, nes jis pranyks kaip
žolyno gėlė. 11 Mat pakyla saulė su ⌜kaitriu vėju⌝[d] ir

---

[a]**1,1** T.y. krikščionių žydų, pasklidai gyvenančių už Palestinos ribų

[b]**1,5** T.y. laisvai, atviraširdiškai, besąlygiškai; arba: dosniai

[c]**1,8** Lit. visuose savo keliuose

[d]**1,11** Arba: deginančia kaitra

išdžiovina žolyną; jo gėlė nukrinta ir jos išvaizdos grožis
žūsta. Taip ir turtingasis suvys savo užsiėmimuose.

Išmėginimas ir pagunda

12 Palaimintas vyras, kuris ištveria išmėginimą, nes,
jį išlaikęs, jis gaus gyvenimo vainiką, kurį Dievas
pažadėjo jį mylintiems. 13 Nė vienas gundomas tegul
nesako: „Esu Dievo gundomas“, nes Dievas negali
būti pikto gundomas ir pats nė vieno negundo. 14 Bet
kiekvienas yra gundomas, kai savo paties geidulio yra
patraukiamas ir suviliojamas. 15 Paskui geidulys pradėjęs
pagimdo nuodėmę, o nuodėmė subrendusi pagimdo mirtį.
16 Neklyskite, mano mylimi broliai. 17 Kiekvienas geras
davimas ir kiekviena tobula dovana yra iš aukštybių,
nužengia nuo šviesybių Tėvo, kuriame nėra pakitimo, nei
sukimosi[e] metamo šešėlio. 18 Savo valia jis mus pagimdė
tiesos žodžiu, kad būtume tarsi jo kūrinijos pirmieji
vaisiai.

Klausymas ir vykdymas

19 Žinokite [tai], mano mylimi broliai: kiekvienas
žmogus tebūnie greitas klausytis, lėtas kalbėti, lėtas
rūstintis, 20 nes žmogaus rūstybė nedaro Dievo
[reikalaujamos] teisybės. 21 Todėl, atmetę visą nešvarumą
ir nelabumo gausumą, su romumu priimkite įdiegtąjį
žodį, kuris gali išgelbėti jūsų sielas. 22 Būkite žodžio
vykdytojai, ne vien klausytojai, apgaudinėjantys save,
23 nes jei kas tėra žodžio klausytojas, o ne vykdytojas,
tas panašus į vyrą, kuris žiūri į savo gimtąjį veidą

---

[e] **1,17** T.y. sukimosi dangaus kūnų, judančių savo orbitose

veidrodyje: 24 jis žiūri į save, paeina į šalį ir tuojau
pamiršta, koks buvo. 25 Bet kas atidžiai įsižiūri į tobulą,
laisvinantį įstatymą ir toliau tai daro, būdamas ne
klausytojas užuomarša, bet veiklus vykdytojas, tas
bus palaimintas savo vykdyme. 26 Jei kas mano esąs
pamaldus ir nepažaboja savo liežuvio, bet apgauna
save[f], to pamaldumas yra tuščias. 27 Tyras ir nesuteptas
pamaldumas Dievo Tėvo akyse yra šitas: aplankyti
našlaičius ir našles jų varge ir išlaikyti save pasaulio
nesuteptą.

Prieš diskriminaciją susirinkimuose

2 1 Mano broliai, nejunkite tikėjimo mūsų šlovingu
Viešpačiu Jėzumi Kristumi su šališku elgesiu.
2 Pavyzdžiui, jei į jūsų susirinkimą įeina vyras,
apsimaustęs auksiniais žiedais, apsivilkęs šviesiais
drabužiais, jei įeina ir vargšas nešvariais drabužiais 3 ir jūs
atkreipiate dėmesį į vilkintį šviesiais drabužiais ir sakote:
„Tu čia patogiai atsisėsk“, o vargšui sakote: „Tu čia
atsistok“ arba: „Atsisėsk apačioje prie mano pakojo“, –
4 tai ar jūs jau nepadarėte savyje[g] skirtumų ir nepasidarėte
piktais sumetimais vadovaująsi teisėjai? 5 Paklausykite,
mano mylimi broliai! Argi Dievas neišsirinko neturtėlių
pasaulio požiūriu, kad jie būtų turtingi tikėjime ir
paveldėtojai karalystės, kurią jis pažadėjo jį mylintiems?
6 Bet jūs nuplėšėte garbę neturtėliui. Ar ne turtingieji
prislegia jus ir ar ne jie jus tempia į teismus? 7 Ar ne
jie piktžodžiauja gražiajam vardui, kuriuo jūs esate

---

[f] **1,26** Lit. savo širdį

[g] **2,4** Arba: tarp savęs

pavadinti? 8 Jei tikrai įvykdote karališkąjį įstatymą,
laikydamiesi Rašto: „Mylėk savo artimą, kaip save patį“,
gerai darote. 9 Bet jei šališkai elgiatės su asmenimis,
nusidedate ir esate įstatymo kaltinami kaip nusižengėliai.
10 Mat kas laikosi viso įstatymo, bet nusikalsta vienam
[įsakymui], tas yra nusikaltęs visiems [įsakymams],
11 nes tas, kuris pasakė: „Nesvetimoteriauk“, taip pat
pasakė: „Nežudyk“. Ir jei nesvetimoteriauji, bet žudai,
esi pasidaręs įstatymo laužytojas. 12 Taip kalbėkite ir
taip darykite, kaip tie, kurie bus teisiami laisvinančiu
įstatymu, 13 nes teismas negailestingas tam, kuris
neparodė gailestingumo. Gailestingumas giriasi prieš
teismą.

Tikėjimas ir darbai

14 Mano broliai, kokia iš to nauda, jei kas sakosi turįs
tikėjimą, bet neturi darbų? Argi tikėjimas gali išgelbėti
jį? 15 Jei brolis ar sesuo yra be drabužių ir stokoja
kasdieninio maisto 16 ir jei kas iš jūsų jiems sakytų:
„Eikite ramūs, susišildykite ir pasisotinkite“, bet jiems
neduotumėte kūno reikmenų, kokia iš to nauda? 17 Taip ir
tikėjimas pats vienas, jei neturi darbų, yra negyvas. 18 Bet
kas nors pasakys: „Tu turi tikėjimą, o aš turiu darbus“.
Parodyk man savo tikėjimą be darbų, o aš tau parodysiu
tikėjimą savo darbais. 19 Tu tiki, kad Dievas yra vienas.
Gerai darai. Velniai irgi [tai] tiki ir dreba. 20 Bet ar nori
žinoti, neprotingas žmogau, kad tikėjimas be darbų
neveiksmingas? 21 Ar ne darbais buvo išteisintas[h] mūsų
protėvis Abraomas, kai jis aukojo savo sūnų Izaoką ant

---

[h] **2,21** T.y. Dievo pareikštas ar pripažintas esąs teisus

aukuro? [22] Matai, kad tikėjimas veikė drauge su jo darbais
ir darbais tikėjimas buvo padarytas tobulas [23] ir kad taip
išsipildė Raštas, kuris sako: „Abraomas patikėjo Dievu,
ir tai jam buvo palaikyta teisumu“, ir jis buvo pavadintas
„Dievo draugu“. [24] Matote, kad žmogus išteisinamas
darbais ir ne vien tikėjimu. [25] Taip pat ir paleistuvė
Rachaba – ar ji ne darbais buvo išteisinta, kai priėmė
pasiuntinius ir juos kitu keliu išleido? [26] Juk kaip kūnas
be dvasios negyvas, taip ir tikėjimas be darbų negyvas.

Liežuvio galia

3 [1] Mano broliai, nepasidarykite daugelis mokytojais,
žinodami, kad mes [mokytojai] susilauksime
griežtesnio teismo, [2] nes daug kaip suklystame visi. Jei
kas nesuklysta kalboje, tas yra tobulas vyras, galintis
pažaboti ir visą kūną. [3] Jei įbrukame žąslus arkliams į
nasrus, kad jie klausytų mūsų, tai pasukame ir visą jų
kūną. [4] Štai ir laivai, kad ir kaip dideli ir smarkių vėjų
varomi, yra labai mažo vairo pasukami, kur tik vairininko
valia[i] nori [pasukti]. [5] Taip ir liežuvis yra mažas narys,
tačiau giriasi dideliais dalykais. Štai kokia maža ugnis
kokią didelę girią padega! [6] Liežuvis irgi yra ugnis.
Liežuvis prisistato tarp mūsų narių kaip nedoras pasaulis;
jis suteršia visą kūną, ⌜padega gyvenimo vyksmą⌝[j] ir pats
yra pragaro padegtas. [7] Juk kiekviena žvėrių ir paukščių,
šliaužikų ir jūros gyvūnų veislė yra žmonijos sutramdoma
ir yra buvusi sutramdyta, [8] bet liežuvio joks žmogus
neįstengia sutramdyti. [Jis] nerimstanti blogybė, pilna

---

[i] **3,4** Lit. impulsas

[j] **3,6** Lit. būties (arba: tapsmo) tekinį

mirtinų nuodų! 9 Juo laiminame Viešpatį ir Tėvą, ir juo
keikiame žmones, sukurtus panašius į Dievą. 10 Iš tos
pačios burnos išeina palaiminimas ir prakeikimas! Taip,
mano broliai, neturi būti. 11 Argi šaltinis verčia iš to paties
[uolos] plyšio gėlą ir kartų vandenį? 12 Argi gali, mano
broliai, figmedis išauginti alyvas ar vynmedis figas? Nė
sūrus vanduo negali duoti gėlo vandens.

Du išminties tipai

13 Kas yra tarp jūsų išmintingas ir supratingas? Tegul
jis parodo geru elgesiu savo darbus [, atliekamus] su
romumu, kylančiu iš išminties. 14 Bet jei puoselėjate savo
širdyje kartų pavyduliavimą[k] ir savimeilę garbėtrošką[l],
nesigirkite ir nemeluokite [, eidami] prieš tiesą[m]. 15 Ta
išmintis nenužengia iš aukštybių, bet yra žemiška,
nedvasiška, velniška, 16 nes kur pavyduliavimas ir
savimeilė garbėtroška, ten netvarka ir visoks nedoras
darbas. 17 Bet iš aukštybių nužengianti išmintis pirmiausia
yra tyra, paskui taiki, švelni, nuolaidi, pilna gailestingumo
ir gerų vaisių, nešališka, nuoširdi. 18 O teisumo derlius
taikingai sėjamas taikadariams[n].

---

[k] **3,14** T.y. vaidingą, partišką uolumą remti tik savo paties pažiūras

[l] **3,14** Gr. eritheia reiškia ydą vadovo frakcijos, sukurtos jo paties kaip varžovo ambicijai ir puikybei kelti.

[m] **3,14** T.y. nenusidėkite tiesai, girdamiesi savo išmintimi. „Tiesa“ čia reiškia tai, kad tikra išmintis pasižymi romumu.

[n] **3,18** T.y. taikingai sėjama sėkla taikadariams pagamina derlių, kuris susidaro iš teisumo (= Dievui patinkamo elgesio).

Draugystė su pasauliu – priešiškumas Dievui

4 [1] Iš kur karai ir iš kur kovos tarp jūsų? Ar ne iš čia:
iš jūsų aistrų, kurios kaujasi jūsų nariuose? [2] Jūs
geidžiate [turėti], bet neturite. Jūs žudote iš pavydo, bet
negalite įgyti. Jūs kovojate ir kariaujate. Jūs neturite, nes
neprašote. [3] Jūs prašote, bet negaunate, nes netikusiai
prašote: savo įgeidžiams patenkinti. [4] Jūs ⌜neištikimi
žmonės⌝° ! Ar nežinote, kad draugystė su pasauliu yra
priešiškumas Dievui? Taigi, jei kas nori būti pasaulio
draugas, tas pasidaro Dievo priešas. [5] Arba ar manote,
kad Raštas be pagrindo sako: „Jis pavydulingai trokšta
dvasios, kurią apgyvendino mumyse“? [6] Bet jis teikia dar
didesnę malonę. Todėl Raštas sako: „Dievas priešinasi
išdidėliams, bet nuolankiems teikia malonę“. [7] Tad
pasiduokite Dievui. Priešinkitės velniui, ir jis bėgs nuo
jūsų. [8] Artinkitės prie Dievo, ir jis artinsis prie jūsų.
Apsišvarinkite rankas, nusidėjėliai, ir nusivalykite širdis,
jūs, dvejotojai. [9] Pasijauskite nelaimingi, gedėkite ir
raudokite! Jūsų juokas tegul pavirsta gedulu, o jūsų
džiaugsmas – nuliūdimu. [10] Nusižeminkite Viešpaties
akivaizdoje, ir jis jus išaukštins.

Neteiskite vienas kito

[11] Broliai, neapkalbėkite vienas kito. Kas apkalba
brolį ar teisia savo brolį, tas apkalba įstatymą ir teisia
įstatymą. O jei teisi įstatymą, nesi įstatymo vykdytojas,

°**4,4** Lit. svetimautojos

bet teisėjas[p]. 12 Vienas yra įstatymo leidėjas ir teisėjas –
tas, kuris gali išgelbėti ir pražudyti. O kas esi tu, kuris
teisi artimą?

Prieš netikrą pasitikėjimą savim

13 Nagi dabar jūs, kurie sakote: „Šiandien ar rytoj
keliausime į tą ir tą miestą, ten praleisime metus, versimės
prekyba ir gausime pelno“ – 14 jūs, kurie nežinote, kas
rytoj atsitiks. Kas gi yra jūsų gyvybė? Jūs juk esate
garas, kuris trumpą laiką pasirodo ir paskui pranyksta,
– 15 užuot sakę: „Jei Viešpats norės, tai gyvensime ir šį
ar tą darysime“. 16 Bet dabar jūs giriatės savo išdidžiais
planais. Kiekvienas toks pasigyrimas yra piktas. 17 Taigi
tas, kuris moka daryti gera ir nedaro, nusideda.

Įspėjimas turtuoliams

5 1 Nagi dabar jūs, turtingieji, verkite ir aimanuokite
dėl jums ateinančių nelaimių. 2 Jūsų turtai supuvę ir
jūsų drabužiai kandžių suėsti. 3 Jūsų auksas ir sidabras
surūdiję, ir jų rūdys bus liudijimas prieš jus ir ės jūsų
kūnus kaip ugnis. Jus susikrovėte lobių paskutinėmis
dienomis. 4 Štai jūsų laukus nupjovusių darbininkų alga,
jūsų sulaikyta, šaukia, ir pjovėjų balsai yra pasiekę
kariuomenių Viešpaties ausis. 5 Jūs gyvenote žemėje
prabangiai ir atsidavę malonumams, nupenėjote savo
širdis paskerdimo dienai. 6 Jūs pasmerkėte, nužudėte
teisųjį. Jis nesipriešina jums.

---

[p]**4,11** T.y. kas apkalba ar teisia savo brolį, tas laužo karališkąjį meilės įstatymą (žr. Lev 19,18), tuo laiko jį negaliojančiu ar nereikšmingu ir taip pasidaro ne jo vykdytojas, bet teisėjas.

Paraginimas būti kantriems ir vengti priesaikų

7 Taigi būkite kantrūs, broliai, iki Viešpaties atėjimo.
Štai ūkininkas laukia brangaus žemės vaisiaus, kantriai
jo laukia, kol ji gauna ankstyvo ir vėlyvo lietaus.
8 Jūs irgi būkite kantrūs. Sustiprinkite savo širdis, nes
Viešpaties atėjimas arti. 9 Nesiskųskite, broliai, vienas
kitu, kad nebūtumėte teisiami. Štai Teisėjas stovi prie
durų. 10 Sunkenybių pakentimo ir kantrumo pavyzdžiu
imkite, broliai, pranašus, kurie kalbėjo Viešpaties vardu.
11 ⌜Kaip žinote⌝[q], vadiname palaimintais tuos, kurie
ištvėrė. Girdėjote apie Jobo ištvermę ir matėte Viešpaties
įvykdytą pasekmę, nes Viešpats yra labai užjaučiantis ir
gailestingas. 12 Visų pirma, mano broliai, neprisiekite nei
dangumi, nei žeme, nei kitokia priesaika, bet jūsų „taip“
tebūnie taip ir „ne“ – ne, kad nepakliūtumėte į teismą.

Tikėjimo malda

13 Kenčia kas iš jūsų nelaimę? Tegul meldžiasi. Turi kas
gerą nuotaiką? Tegul gieda psalmes. 14 Serga kas iš jūsų?
Tegul pasikviečia bendruomenės vyresniuosius, o jie
tegul meldžiasi ant jo[r], patepdami jį aliejumi Viešpaties
vardu. 15 Tikėjimo malda padarys ligonį sveiką ir Viešpats
jį pakels, o jei jis yra padaręs nuodėmių, bus jam atleista.
16 Tad išpažinkite vienas kitam nuodėmes ir melskitės
vienas už kitą, kad būtumėte pagydyti. Daug pajėgia
teisiojo ⌜malda, kai ji veiksminga⌝[s]. 17 Elijas buvo toks

---

[q]**5,11** Lit. Štai

[r]**5,14** T.y. pasilenkę ar dėdami rankas ant jo

[s]**5,16** Arba: veiksminga malda

pat žmogus, kaip ir mes. Jis melste meldė, kad nelytų, ir
nelijo žemėje trejus metus ir šešis mėnesius. 18 Jis vėl
meldė, ir dangus davė lietaus, o žemė išželdino savo
vaisių.

Paklydėlio atvertimas

19 Mano broliai, jei kas iš jūsų nuklys nuo tiesos ir kas
nors jį sugrąžins, 20 tegul jis[t] žino, kad tas, kuris sugrąžina
nusidėjėlį nuo jo klystkelio[u], išgelbės jo sielą iš mirties ir
uždengs daugybę nuodėmių[v].

---

[t] **5,20** T.y. tas, kuris atvertė paklydėlį

[u] **5,20** Lit. kelio klaidos (t.y. nuo tiesos nuklydusio gyvenimo būdo)

[v] **5,20** T.y. padarys, kad bus atleista daugybė nuodėmių

PIRMASIS PETRO LAIŠKAS

Pasveikinimas

1 1 Petras, Jėzaus Kristaus apaštalas, išrinktiems
ateiviams[a], pasklidusiems Ponte, Galatijoje,
Kapadokijoje, Azijoje ir Bitinijoje, 2 išrinktiems Dievo
Tėvo išankstiniu žinojimu, Dvasios pašventinimu, kad
jie būtų paklusnūs ir apšlakstyti Jėzaus Kristaus krauju.
Tegul malonė ir ramybė jums padaugėja.

Atgimdyti gyvai vilčiai

3 Pagarbintas[b] tebūnie Dievas, mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus Tėvas, kuris pagal savo didį gailestingumą
mus atgimdė gyvai vilčiai Jėzaus Kristaus prisikėlimu
iš numirusių, 4 nepragaištančiam, nesuteptam ir
nevystančiam veldiniui, palaikytam danguje jums,
5 saugojamiems Dievo jėga per tikėjimą išganymui, kuris
yra paruoštas, kad būtų apreikštas paskutiniu laiku.
6 Tada jūs džiūgausite, nors dabar trumpą laiką turėjote
būti įvairių išmėginimų nuliūdinti, 7 kad jūsų tikėjimo
tikrumas, daug brangesnis už auksą, pragaištantį, tačiau
tiriamą ugnimi, pasirodytų[c] [jūsų] pagyrimui, šlovei ir

---

[a] **1,1** Gr. parepidėmos reiškia svetimoje šalyje laikinai apsistojusį gyventoją, neturintį pilietybės. Tokiais asmenimis čia vadinami krikščionys, kurie per tikėjimą Kristumi yra tapę dangaus piliečiais ir laikinai gyvena žemėje tarsi svetimšaliai.

[b] **1,3** Lit. Palaimintas

[c] **1,7** Lit. būtų rastas

pagarbai, kai Jėzus Kristus apsireikš. 8 Jį mylite, nors jo
nematėte. Nors dabar jo nematote, tačiau, jį tikėdami,
džiūgausite neapsakomu ir nuskaistintu džiaugsmu,
9 kai pasieksite savo tikėjimo tikslą – sielų išganymą.
10 To išganymo stropiai ieškojo ir jį kruopščiai tyrinėjo
pranašai, kurie pranašavo apie jums skirtą malonę,
11 tyrinėdami, kurį ar kokį laiką nurodė juose veikianti
Kristaus Dvasia, kai ji išpranašavo Kristui skirtus
kentėjimus ir po jų einančius šlovingus įvykius. 12 Jiems
buvo apreikšta, kad jie ne sau, bet jums tarnavo tuo, kas
dabar jums buvo paskelbta per tuos, kurie jums paskelbė
evangeliją Šventąja Dvasia, atsiųsta iš dangaus. Į tai
angelai geidžia pažvelgti.

Kvietimas šventai gyventi ir mylėti vienas kitą

13 Todėl, ⌜paruošę savo protą veikti⌝[d], būdami blaivūs,
visiškai paremkite savo viltį jums teikiama malone,
kai Jėzus Kristus apsireikš. 14 Kaip paklusnūs vaikai
nesitaikstykite prie geidulių, jus anksčiau valdžiusių,
kai buvote neišmanūs, 15 bet kaip tas, kuris jus pašaukė,
yra šventas, taip ir jūs tapkite šventi visu savo elgesiu,
16 nes parašyta: „Būkite šventi, nes aš esu šventas“. 17 Ir
jei kaip Tėvo šaukiatės To, kuris bešališkai teisia pagal
kiekvieno darbą, su baime elkitės savo ateivystės laiku,
18 žinodami, kad buvote atpirkti nuo savo niekingo, iš
protėvių paveldėto elgesio ne pranykstančiais turtais,
auksu ar sidabru, 19 bet brangiu krauju Kristaus kaip
avinėlio be kliaudos ir dėmės, 20 numatyto pirm pasaulio
sukūrimo, bet laikų pabaigoje apreikšto dėl jūsų. 21 Per

---

[d] **1,13** Lit. sujuosę savo proto strėnas

jį jūs tikite Dievą, jį prikėlusį iš numirusių ir jam davusį
šlovę, kad jūsų tikėjimas ir viltis būtų nukreipti į Dievą.
[22] Klusnumu tiesai apvalę savo sielas neveidmainiškai
brolių meilei, iš [tikros] širdies karštai mylėkite vienas
kitą [23] jūs, kurie esate atgimdyti ne iš pranykstančios, bet
nepranykstančios sėklos, gyvu ir pasiliekančiu Dievo
žodžiu, [24] nes „⌜visa žmonija⌝[e] yra kaip žolė, ir visa jos
šlovė – kaip žolės gėlė. Sudžiūsta žolė, ir gėlė nukrinta,
[25] bet Viešpaties žodis išlieka per amžius“. Tai yra jums
paskelbtasis evangelijos žodis.

2 [1] Taigi, atmetę visokią blogybę, visokią klastą ir
veidmainiavimus, pavydus ir visokias apkalbas,
[2] trokškite kaip naujagimiai dvasinio, neatskiesto pieno,
kad juo augtumėte išganymui, [3] ⌜nes tikrai⌝[f] paragavote,
jog Viešpats yra malonus.

Gyvasis Akmuo ir šventa tauta

[4] Prieidami prie jo, gyvojo Akmens, žmonių, tiesa,
atmesto, bet Dievo akyse išrinkto, brangaus, [5] ir jūs patys
kaip gyvi akmenys esate statomi į dvasinius namus, kad
būtumėte šventa kunigija aukoti dvasinėms aukoms,
priimtinoms Dievui per Jėzų Kristų, [6] nes Rašte pasakyta:
„Štai aš dedu Sijonoje akmenį, rinktinį, brangų kertinį
akmenį; kas tiki jį, nebus sugėdintas“. [7] Taigi jums,
tikintiesiems, teks garbė, o netikintiesiems „tas akmuo,
kurį statytojai atmetė, pavirto kertiniu akmeniu“ [8] ir
„suklupimo akmeniu bei parpuolimo uola“. Jie suklumpa,
neklausydami žodžio. Tam jie ir buvo skirti. [9] Bet jūs

---

[e] **1,24** Lit. visas kūnas

[f] **2,3** Lit. jei [,kaip iš tikrųjų yra,]

esate „išrinkta giminė “, „Karaliaus kunigija“, „šventa
tauta“, „[Dievo] nuosava tauta“, kad išgarsintumėte
„galingus darbus“ to, kuris jus pašaukė iš tamsos į savo
nuostabią šviesą. 10 Kitados jūs buvote „netauta“, o dabar
esate Dievo tauta; kitados nepatyrėte pasigailėjimo, o
dabar jį patyrėte.

Paraginimas gerai elgtis tarp pagonių

11 Mylimieji, raginu jus kaip svetimšalius ir ateivius
susilaikyti nuo kūno geidulių, kurie kariauja su siela.
12 Gerai elkitės tarp pagonių, kad tuo atveju, kur jie
apšmeižia jus kaip piktadarius, dėl jūsų gerų darbų, [juos]
stebėdami, garbintų Dievą aplankymo dieną.

Pareiga klausyti valdžios

13 Nusilenkite kiekvienai sutvertai žmogiškai būtybei
dėl Viešpaties: ar tai karaliui kaip vyriausiajam, 14 ar
valdytojams kaip jo siunčiamiems nubausti piktadarių ir
pagirti geradarių, 15 nes tokia yra Dievo valia, kad, gera
darydami, nutildytumėte neišmanių žmonių nežinojimą.
16 [Tai darykite] kaip laisvi, ne kaip tokie, kurie naudojasi
laisve kaip priedanga nedorybei, bet kaip Dievo vergai.
17 Gerbkite visus, mylėkite brolius, bijokite Dievo,
gerbkite karalių.

Patarimas kenčiantiems vergams imti pavyzdžiu nekaltai kentėjusį Kristų

18 Jūs, namų vergai, su visa [Dievo] baime būkite
klusnūs savo šeimininkams, ne tik geriems ir švelniems,
bet ir šiurkštiems, 19 nes tai laimi [Dievo] palankumą,
jei kas dėl Dievo [saistomos] sąžinės iškenčia skausmus,

neteisingai kentėdamas. 20 Nes kokia garbė, jei ištveriate,
kai nusikalstate ir esate mušami? Bet jei ištveriate, gera
darydami ir kentėdami, tai laimi Dievo palankumą. 21 Juk
tam ir buvote pašaukti, nes ir Kristus kentėjo už jus,
palikdamas jums pavyzdį, kad sektumėte jo pėdomis.
22 „Jis nepadarė nuodėmės, ir nerasta klastos jo burnoje“.
23 Jis keikiamas neatsakė keiksmu, kentėdamas negrasė,
bet [juos] perleido [teismui] To, kuris teisia teisingai.
24 „Jis pats užnešė mūsų nuodėmes“ savo kūne ant
medžio, kad, miręs nuodėmėms, gyventume tam, kas teisu.
„Jo randais jūs buvote išgydyti“. 25 Juk „˹klaidžiojote
kaip avys˺[g]“, bet dabar buvote sugrąžinti pas savo sielų
Ganytoją ir Globėją.

Žmonos ir vyrai

3 1 Taip pat jūs, žmonos, būkite klusnios savo vyrams,
kad, jei ir kai kurie neklauso žodžio[h], jie būtų
laimėti be žodžio[i] žmonų elgesiu, 2 kai jie bus stebėję
jūsų dievobaimingą, skaistų elgesį. 3 Jūsų papuošalas
tebūnie ne išviršinis, susidaręs iš plaukų supynimo
į kasas ir auksinių gražmenų nešiojimo ar vilkėjimo
[puikiais] drabužiais, 4 bet paslėptasis širdies žmogus[j] su
nepranykstančiu švelnios ir ramios dvasios grožiu. ˹Ji yra
labai brangi˺[k] Dievo akyse. 5 Juk kitados taip puošdavosi
ir šventos moterys, kurios dėjo savo viltį į Dievą,

---

[g] **2,25** Kt. Mss: buvote kaip klaidžiojančios avys

[h] **3,1** T.y. skelbiamo evangelijos žodžio

[i] **3,1** T.y. be žodinio įtikinimo

[j] **3,4** T.y. asmuo, kurio mąstymas ir valia yra tikėjimo apspręsti

[k] **3,4** Arba: Jis (t.y. grožis) yra labai brangus; arba: Tai yra labai brangu

būdamos klusnios savo vyrams. 6 Sara, pavyzdžiui, klausė
Abraomo, jį vadindama „viešpačiu“. Jūs esate tapusios
jos dukromis[l], jei darote gera ir nebijote jokio bauginimo.
7 Taip pat jūs, vyrai, supratingai gyvenkite su moteriškąja
lytim kaip silpnesne, reikšdami [savo žmonoms] pagarbą
kaip tokioms, kurios irgi bendrai paveldi gyvenimo
malonę[m], kad jūsų [bendros] maldos nebūtų trukdomos.

Paraginimai visiems bendruomenės nariams

8 Galiausiai visi būkite vienos minties, užjaučiantys,
mylintys brolius, gailestingi, nuolankūs. 9 Neatsilyginkite
piktu už pikta ar keiksmu už keiksmą, bet, priešingai,
laiminkite, nes tam jūs buvote pašaukti, kad pavedėtumėte
palaiminimą, 10 nes „kas nori mylėti gyvenimą ir matyti
gerų dienų, tegul sulaiko savo liežuvį nuo pikto ir savo
lūpas, kad neapgautų. 11 Tegul jis nusigręžia nuo pikto ir
daro gera, ieško ramybės ir vejasi ją, 12 nes Viešpaties
akys įdėmiai žvelgia į teisiuosius ir jo ausys atviros jų
maldai, bet Viešpaties veidas nukreiptas prieš darančius
pikta“.

Kentėjimas dėl teisaus elgesio

13 Tai kas jums pakenks, jei esate uolūs daryti gera?
14 Bet jei ir turėtumėte kentėti dėl teisaus elgesio, jūs
esate palaiminti, „Nebijokite jų ir neišsigąskite, 15 verčiau
laikykite šventu Viešpatį“, Kristų, savo širdyse, visuomet
pasiruošę ginantis atsakyti kiekvienam, reikalaujančiam

---

[l]**3,6** Lit. vaikais

[m]**3,7** T.y. Dievo iš malonės jau dabar paskirtą amžino gyvenimo dovaną

iš jūsų paaiškinti[n] jumyse esančią viltį. 16 Tačiau [tai
darykite] su romumu ir [Dievo] baime, turėdami gerą
sąžinę, kad tuo atveju, kur esate apkalbami, būtų sugėdinti
tie, kurie šmeižia jūsų gerą elgesį Kristuje, 17 nes geriau,
jei Dievas[o] taip norėtų, jums kentėti kaip darantiems gera
negu kaip darantiems pikta. 18 Nes ir Kristus kartą visiems
laikams kentėjo[p] už nuodėmes, teisusis už neteisiuosius,
kad jus[q] atvestų pas Dievą. Jis, tiesa, buvo nužudytas
⌜kūno atžvilgiu⌝[r], bet atgaivintas ⌜dvasios atžvilgiu⌝[s].
19 Kaip dvasia jis dar nuėjęs skelbė kalėjime esančioms
dvasioms, 20 kurios kadaise buvo nepaklusnios, kai Dievo
kantrybė laukė Nojaus dienomis, statant arką, kurioje
nedaugelis, tai yra aštuoni asmenys, buvo išgelbėti per
vandenį. 21 Kaip to atitikmuo[t] ir jus dabar išgelbi krikštas
– ne kūno nešvarumų pašalinimas, bet pasižadėjimas
Dievui išlaikyti ⌜gerą sąžinę⌝[u] – per Jėzaus Kristaus
prisikėlimą. 22 Jis yra „Dievo dešinėje“, užžengęs į dangų,
ir jam yra pajungti angelai, valdžios ir galybės.

Paraginimas gyventi naują gyvenimą

4 1 Taigi, kadangi Kristus kentėjo kūnu, ir jūs
apsiginkluokite ta pačia mintim, – nes tas, kuris

---

[n] **3,15** Lit. duoti apyskaitos apie

[o] **3,17** Lit. Dievo valia

[p] **3,18** Kt. Mss: mirė

[q] **3,18** Kt. Mss: mus

[r] **3,18** T.y. kaip žmogus

[s] **3,18** T.y. kaip dieviška dvasia

[t] **3,21** T.y. kaip Nojaus išgelbėjimą atitinkantis gyvavaizdis

[u] **3,21** T .y. sveiką dorinį būdą ar laikyseną; plg. 3,16; Hbr 13,18

kentėjo kūnu, yra paliovęs daryti nuodėmę, – 2 kad jau
nebe žmonių geiduliams, bet Dievo valiai gyventumėte
kūne likusį laiką. 3 Nes užteko praėjusio laiko vykdyti
tam, ko nori pagonys, kai praleidote gyvenimą ištvirkime,
geiduliuose, girtavimuose, lėbavimuose, išgertuvėse ir
uždraustuose[v] stabų garbinimuose. 4 Tuo jie stebisi, kad
nepasineriate[w] su jais į tą patį pasileidimo tvaną ir šmeižia
[jus]. 5 Jie duos apyskaitą tam, kuris yra pasiruošęs teisti
gyvus ir mirusius, 6 nes tam ir mirusiems buvo paskelbta
evangelija, kad jie, nors nuteisti kaip žmonės [mirti]
kūnu, gyventų dvasia, kaip Dievas gyvena. 7 Visų dalykų
galas arti. Tad būkite protingi ir blaivūs [, kad galėtumėte
atsidėti] maldoms. 8 Visų pirma nuolat mylėkite vienas
kitą, nes „meilė uždengia daugybę nuodėmių“. 9 Būkite
vienas kitam svetingi be murmėjimo. 10 Kokią kiekvienas
gavo malonės dovaną, tokia tarnaukite vienas kitam kaip
geri daugeriopos Dievo malonės prižiūrėtojai. 11 Jei kas
kalba, [tegul tai daro] kaip [kalbantis] Dievo žodžius.
Jei kas tarnauja, – kaip [tarnaujantis] ta stiprybe, kurią
Dievas teikia, kad visais atvejais Dievas būtų garbinamas
per Jėzų Kristų. Jam priklauso garbė ir galybė per amžių
amžius. Amen.

Krikščioniškas kentėjimas

12 Mylimieji, nesistebėkite[x] ugningu išbandymu,
pas jus vykstančiu jums išmėginti, lyg kas neįprasta
jums atsitiktų. 13 Verčiau džiaukitės, kiek dalyvaujate

---

[v] **4,3** Lit. neteisėtuose (t.y. Dievo neleistuose)

[w] **4,4** Lit. nebėgate

[x] **4,12** lyg kokiu svetimu dalyku ar keistenybe

Kristaus kentėjimuose, kad ir jo šlovės apsireiškimo
metu galėtumėte džiaugtis krykštaudami. 14 Jei esate
užgauliojami dėl Kristaus vardo, esate palaiminti, nes
šlovės, būtent Dievo, Dvasia ilsisi ant jūsų. 15 Mat
niekas iš jūsų neturi kentėti kaip žmogžudys ar vagis,
ar piktadarys, ar toks, kuris kišasi į svetimus reikalus.
16 O jei [kas kenčia] kaip krikščionis, tegul nesigėdi,
bet garbina Dievą šituo vardu, 17 nes jau laikas teismui
prasidėti Dievo namais. Bet jei jis pirmiausia [prasideda]
mumis, koks bus galas tų, kurie neklauso Dievo
evangelijos? 18 Ir „jei teisusis vos ne vos išganomas, tai
kur bedievis ir nusidėjėlis bepasirodys?“ 19 Todėl ir tie,
kurie kenčia pagal Dievo valią, tegul, gera darydami,
paveda ištikimam Kūrėjui savo sielas.

Nurodymai vyresniesiems ir jaunesniesiems

5 1 Taigi vyresniuosius tarp jūsų raginu aš, draugas
vyresnysis ir Kristaus kentėjimų liudytojas,
taip pat dalininkas tos šlovės, kuri netrukus bus
apreikšta: 2 ganykite ˹jums patikėtą˺[y] Dievo kaimenę
[, prižiūrėdami] neverčiami, bet noringai, kaip Dievas
nori, ne dėl gėdingo pelno, bet su atsidavimu, 3 ne kaip
viešpataujantys tiems, kurie jums pavesti, bet būdami
kaimenės pavyzdžiai. 4 Ir kai Vyriausiasis Ganytojas
pasirodys, jūs gausite nevystantį garbės vainiką. 5 Taip pat
jūs, jaunesnieji, būkite klusnūs vyresniesiems. Ir jūs visi,
santykiaudami vienas su kitu, apsirenkite nuolankumu,
nes „Dievas priešinasi išdidiems, o nuolankiems teikia
malonę“.

---

[y] **5,2** Lit. pas jus esančią

Paraginimas tvirtai tikėti, kenčiant persekiojimą

6 Tad nusilenkite po galinga Dievo ranka, kad jis jus
išaukštintų tinkamu laiku. 7 „Visą savo rūpestį meskite ant
jo“, nes jis rūpinasi jumis. 8 Būkite blaivūs, budėkite! Jūsų
priešininkas velnias slankioja aplinkui kaip riaumojantis
liūtas, ieškodamas ką praryti. 9 Jam atsispirkite, tvirtai
tikėdami, žinodami, kad tokius pat kentėjimus iškenčia
jūsų broliai pasaulyje. 10 O visos malonės Dievas, kuris
jus pašaukė į savo amžiną šlovę Kristuje[z], pats jus,
trumpą laiką kentėjusius, ištobulins, sutvirtins, sustiprins,
pastatys ant tvirto pamato. 11 Jam priklauso galybė per
amžių amžius. Amen.

Asmeninės pastabos, sveikinimai ir palaimos linkėjimas

12 Per Silvaną, mano nuomone, ištikimą brolį, trumpai
jums parašiau, paragindamas ir paliudydamas, kad ta yra
tikra Dievo malonė. Tvirtai stovėkite joje! 13 Jus sveikina
Babilone esanti [bendruomenė], išrinkta drauge su jumis,
ir mano sūnus Morkus. 14 Sveikinkite vienas kitą meilės
pabučiavimu. Ramybė tebūnie jums visiems, esantiems
Kristuje.

---

[z] **5,10** Kt. Mss + Jėzuje

ANTRASIS PETRO LAIŠKAS

Pasveikinimas

1 [1] Simeonas[a] Petras, Jėzaus Kristaus vergas ir
apaštalas, tiems, kurie mūsų Dievo ir Gelbėtojo
Jėzaus Kristaus teisumu gavo tokį pat brangų tikėjimą
kaip mūsų. [2] Tegul malonė ir ramybė jums daugėja Dievo
ir mūsų Viešpaties Jėzaus pažinimu.

Petro skelbimo santrauka

[3] Mat jo dieviška jėga padovanojo mums viską, kas
būtina ⌜pamaldžiam gyvenimui⌝[b] pažinimu to, kuris mus
pašaukė savo šlove ir galybe, [4] kuriomis jis yra mums
dovanojęs brangius ir didžiausius pažadus, kad per
juos taptumėte dieviškos prigimties dalininkais, pabėgę
nuo sugedimo, veikiančio pasaulyje per [nuodėmingą]
pageidimą. [5] Dėl tos pačios priežasties, dėdami visas
pastangas, parūpinkite savo tikėjimu dorybę, dorybe
– pažinimą, [6] pažinimu – susivaldymą, susivaldymu –
ištvermę, ištverme – pamaldumą, [7] pamaldumu – brolišką
meilę, o broliška meile – meilę, [8] nes jei šitos savybės
bus jūsų ir vis didės, jos neleis jums būti tingiems ir
nevaisingiems mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus pažinime.
[9] Mat kas neturi šitų savybių, tas yra aklas, trumparegis,
pamiršęs apvalymą nuo savo senųjų nuodėmių. [10] Todėl,

---

[a]**1,1** Kt. Mss: Simonas

[b]**1,3** Lit. gyvenimui ir pamaldumui

broliai, juo labiau stenkitės sutvirtinti savo pašaukimą ir
išrinkimą nes, tai darydami, niekad nesuklupsite; 11 nes
taip bus jums gausiai parūpintas įėjimas į amžinąją mūsų
Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus karalystę.

Petro testamentas

12 Todėl aš visuomet jums priminsiu šituos dalykus,
nors jūs žinote juos ir esate sutvirtinti tiesoje, kurią turite.
13 Laikau savo pareiga, kol tebesu šitoje palapinėje[c], jus
pažadinti priminimu, 14 nes žinau, kad greitai ateina mano
palapinės nugriovimo laikas, kaip ir mūsų Viešpats Jėzus
Kristus man apreiškė. 15 Bet ir pasistengsiu, kad, man
iškeliavus, jūs kiekvienu metu galėtumėte prisiminti
šituos dalykus.

Kristaus šlovė ir pranašų žodis

16 Nes, ne gudriai išgalvotomis pasakomis sekdami,
mes jums paskelbėme mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus
˹atėjimą su galybe˺[d], bet buvome jo didenybės liudytojai,
ją matę savo akimis, 17 nes ˹jis gavo˺[e] iš Dievo Tėvo garbę
ir šlovę, kai jam Didingosios Šlovės buvo pagarsintas
toks balsas: „Šitas yra mano Sūnus, mano Mylimasis;
aš jį pamėgau“. 18 Tą balsą mes girdėjome pagarsintą iš
dangaus, kai buvome su juo šventajame kalne. 19 Tad
mes laikome pranašų žodį dar labiau patikimu. Jūs gerai
darote, kreipdami į jį dėmesį kaip į žiburį, šviečiantį
tamsioje vietoje, kol išauš diena ir aušrinė užtekės jūsų

---

[c]**1,13** T.y. kūne

[d]**1,16** Lit. galybę ir atėjimą

[e]**1,17** Lit. gavęs

širdyse. [20] Pirmiausia turite žinoti tai, kad jokia Rašto
pranašystė nėra ˹paties [pranašo]˺[f] aiškinimo dalykas,
[21] nes pranašystė niekad neįvyko žmogaus valia, bet,
Šventosios Dvasios skatinami, žmonės kalbėjo iš Dievo.

Netikri mokytojai ir jiems gresiantis Dievo teismas

2 [1] Bet buvo ir netikrų pranašų tautoje, kaip ir tarp
jūsų bus netikrų mokytojų, kurie nepastebimai
įves pražūtingas klaidatikystes ir net išsigins juos
išpirkusio Viešpaties, užsitraukdami greitą žuvimą.
[2] Daugelis paseks jų ištvirkavimais; dėl jų tiesos kelias
bus šmeižiamas. [3] Ir iš godumo jie išnaudos jus gudriai
pramanytais įrodymais. Jau seniai jų pasmerkimas
nedykinėja ir jų žuvimas nesnaudžia. [4] Nes jei Dievas
nepagailėjo nusidėjusių angelų, bet, nustūmęs į pragarmę,
atidavė juos į ˹tamsias duobes˺[g], kad būtų laikomi
teismui; [5] jei jis nepagailėjo senojo pasaulio, tik išlaikė
Noją, teisumo šauklį, su kitais septyniais, kai užleido
tvaną ant bedievių pasaulio; [6] jei, paversdamas pelenais
Sodomos ir Gomoros miestus, jis pasmerkė juos žlugimui
ir tuo yra juos padaręs įspėjančiu pavyzdžiu būsimiems
bedieviams; [7] ir jei jis išgelbėjo teisųjį Lotą, neteisiųjų
ištvirkusio elgesio didžiai varginamą, [8] (nes teisusis, kai
gyveno tarp jų, diena iš dienos kankino savo teisią sielą
tuo, ką matė ir girdėjo, jų neteisėtais darbais), – [9] Viešpats
žino, kaip išgelbėti pamaldžiuosius iš mėginimo, o
neteisiuosius palaikyti ˹baudžiamus teismo dienai˺[h],

---

[f] **1,20** T.y. paties pranašo žmogiškas jo vizijų aiškinimas, bet Dievo įkvėptas aiškinimas

[g] **2,4** Kt. Mss: tamsos grandines

[h] **2,9** Arba: teismo dienai, kai jie bus baudžiami

10 ypač tuos, kurie su [juos] suteršiančiu geismu atsiduoda
kūnui[i] ir niekina viešpatystę[j]. Drąsuoliai, savavaliai!
Jie nesudreba piktžodžiaudami šlovingiesiems, 11 kur
angelai, nors stiprybe ir jėga pranašesni, neištaria prieš
juos piktžodžiaujančio sprendimo Viešpaties akyse.
12 Bet šitie žmonės yra kaip negalintys protauti gyvuliai,
[vien] omingi[k] padarai, iš prigimties skirti sugavimui
ir sunaikinimui, piktžodžiaujantys tiems, kurių nežino.
Juos sunaikinant, ir jie bus sunaikinti, 13 kęsdami žalą
kaip atpildą už savo padarytą žalą. Jie laiko pramoga
lėbavimą dienos šviesoje. Kaip purvo ir gėdos dėmės jie
smaginasi savo apgaulingais malonumais, pokyliaudami
su jumis. 14 Jie turi akis, ⌜vis geidžiančias⌝[l] svetimautojos,
nepaliaujamai ieškančias nuodėmės. Jie suvilioja
nesutvirtintas sielas. Jie turi širdį, išlavintą godulystėje.
Prakeikti vaikai! 15 Palikdami tiesų kelią, jie nuklydo;
jie pasekė keliu Bosoro[m] sūnaus Balaamo, kuris pamilo
atpildą už nedorybę. 16 Tačiau jis buvo subartas dėl
savo nusikaltimo: nebylys junginis gyvulys, prabilęs
žmogaus balsu, sutrukdė pranašo beprotystę. 17 Šitie yra
bevandeniai šaltiniai ir vėjo gūsio varinėjami rūkai. Jiems
rezervuota juodžiausia tamsa, 18 nes kalbėdami išpūstus,
tuščius žodžius, jie kūno geiduliais, ištvirkavimais,
suvilioja vos pasprunkančius nuo gyvenančių paklydime.
19 Jie pažada jiems laisvę, patys būdami sugedimo vergai,

---

[i] **2,10** T.y. kūnui kaip galiai, vedančiai į pikta

[j] **2,10** T.y. Dievo ar Kristaus viešpatystę

[k] **2,12** T.y. turintys instinktą

[l] **2,14** Lit. pilnas

[m] **2,15** Kkr. Mss: Beoro

nes ko kas nugalėtas, tam jis yra tapęs vergu. [20] Nes
jei, ištrūkę nuo pasaulio susitepimų [mūsų] Viešpaties
ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus pažinimu, jie vėl, į juos
įsivėlę, jų nugalimi, tai jų paskutinis būvis yra pasidaręs
blogesnis už pirmąjį. [21] Nes jiems būtų buvę geriau
nepažinus teisumo kelio negu, jį pažinus, atsigręžti nuo
jiems perduoto švento įsakymo. [22] Jiems yra atsitikę tai,
ką sako tas teisingas priežodis: „Šuo sugrįžta prie savo
vėmalų, ir nusimaudžiusi kiaulė – voliotis dumbluose“.

Viešpaties atėjimas ir skeptikų prieštarų atrėmimas

3 [1] Mylimieji, šitas yra jau antras laiškas, kurį jums
rašau. Juose priminimu žadinu jūsų tyras mintis,
[2] kad atsimintumėte šventųjų pranašų iš anksto pasakytus
žodžius ir jūsų apaštalų perduotą Viešpaties ir Gelbėtojo
įsakymą. [3] Pirmiausia žinokite tai, kad paskutinėmis
dienomis pasirodys pašaipingi išjuokėjai, tenkinantys
savo geidulius [4] ir sakantys: „Kur yra jo atėjimo pažadas?
Juk nuo to laiko, kai užmigo tėvai, viskas taip pasilieka,
kaip yra buvę nuo sukūrimo pradžios“. [5] Mat, ⌜tai
tvirtindami, jie⌝[n] nepastebi to, kad seniai buvo dangūs
ir žemė, supavidalinti[o] Dievo žodžiu iš vandens ir su
vandens pagalba[p]. [6] Per juos[q] žuvo tuometinis pasaulis,
aptvindytas vandeniu. [7] O dabartiniai dangūs ir žemė
tuo pačiu žodžiu yra pataupyti ugniai, laikomi teismo ir
bedievių žmonių žuvimo dienai. [8] Bet tas vienas dalykas,

---

[n] **3,5** Arba: jie tyčia

[o] **3,5** Lit. supavidalinta

[p] **3,5** Vanduo buvo Dievo įrankis ta prasme, kad, sutelkdamas ir atskirdamas vienus vandenis nuo kitų, jis suformavo pasaulį.

[q] **3,6** T.y. per vandenį ir Dievo žodį.

mylimieji, neturi likti jūsų nepastebėtas, kad viena diena
pas Viešpatį yra kaip tūkstantis metų, ir tūkstantis metų
– kaip viena diena. 9 Viešpats negaišta ištesėti pažado,
kaip kai kurie tai laiko gaišumu, bet jis yra jums kantrus,
nenorėdamas, kad kai kurie pražūtų, bet kad visi ateitų į
atgailą. 10 O Viešpaties diena ateis kaip vagis. Tą dieną
dangūs praeis su traškėjimu, ⌜dangaus kūnai⌝[r] nuo karščio
išsiskaidys ir žemė bei jos kūriniai bus atidengi[s]. 11 Jei
tie visi daiktai taip išsiskaidys, tai kokie žmonės jūs
turėtumėte būti? [Turėtumėte] šventai ir pamaldžiai
elgtis, 12 laukdami ir pagreitindami atėjimą Dievo dienos,
dėl kurios dangūs degdami išsiskaidys ir ⌜dangaus kūnai⌝[t]
nuo karščio sutirps. 13 Bet, anot jo pažado, mes laukiame
naujų dangų ir naujos žemės, kuriuose gyvena teisybė.

Baigiamieji paraginimai

14 Todėl, mylimieji, to laukdami, stenkitės, kad būtumėte
rasti jo akivaizdoje be dėmės, be ydos, taikoje [su juo].
15 Ir laikykite mūsų Viešpaties kantrumą išganymu, kaip
ir mūsų mylimasis brolis Paulius jums parašė pagal jam
suteiktą išmintį, 16 kaip jis rašo ir visuose laiškuose, kur
jis kalba apie tai. Juose yra sunkiai suprantamų dalykų,
kuriuos nemokytieji ir nesutvirtintieji iškraipo, kaip ir
kitus Raštus, savo pačių žuvimui. 17 Taigi jūs, mylimieji,
iš anksto tai žinodami, saugokitės, kad, neteisiųjų
paklydimo nuvesti su jais, neišpultumėte iš savo tvirtumo.
18 Verčiau aukite malone ir mūsų Viešpaties bei Gelbėtojo

---

[r]**3,10** Arba: elementai

[s]**3,10** Lit. atrasti (t.y. atskleisti prieš Dievą) ; kt. Mss: sudeginti

[t]**3,12** Arba: elementai

Jėzaus Kristaus pažinimu. Jam priklauso šlovė dabar ir amžinybės dieną. Amen[u].

[u]**3,18** ~kt. Mss

PIRMASIS JONO LAIŠKAS

Gyvenimo Žodis

1 1 Kas buvo nuo pradžios, ką esame girdėję, ką esame
matę savo akimis, ką stebėjome ir ką palietė mūsų
rankos, apie gyvenimo Žodį, – 2 gyvenimas pasirodė,
ir mes esame jį matę; mes paliudijame ir skelbiame
jums amžinąjį gyvenimą, kuris buvo pas Tėvą ir mums
pasirodė, – 3 ką esame matę ir girdėję, skelbiame ir
jums, kad ir jūs turėtumėte draugystę su mumis, o mūsų
draugystė yra su Tėvu ir su jo Sūnumi Jėzumi Kristumi.
4 Ir mes tai rašome, kad mūsų[a] džiaugsmas būtų tobulas.

Gyvenimas šviesoje

5 Šita yra žinia, kurią esame girdėję iš jo ir jums
skelbiame: Dievas yra šviesa, ir jame nėra jokios tamsos.
6 Jei tariamės turį draugystę su juo, tačiau vaikščiojame
tamsoje, meluojame ir ⌜nedarome tiesos⌝[b]. 7 O jei
vaikščiojame šviesoje, kaip jis yra šviesoje, mes turime
draugystę vienas su kitu, ir jo Sūnaus Jėzaus kraujas
apvalo mus nuo kiekvienos nuodėmės. 8 Jei tariamės
neturį nuodėmės, apsigauname, ir nėra tiesos mumyse.
9 Jei išpažįstame savo nuodėmes, jis yra toks ištikimas ir
teisingas, jog mums atleidžia nuodėmes ir mus apvalo

---

[a] **1,4** Kt. Mss: jūsų

[b] **1,6** T.y. negyvename tiesa, nepaliudijame Dievo Kristuje apreikštos tikrovės savo elgesiu

nuo kiekvienos neteisybės. 10 Jei tariamės nenusidėję, jį
darome melagiu, ir jo žodžio nėra mumyse.

Dievo įsakymų vykdymas – jo pažinimo požymis

2 1 Mano vaikeliai, jums tai rašau, kad nenusidėtumėte.
O jei kas nusidėtų, turime Užtarėją pas Tėvą, Jėzų
Kristų, teisųjį. 2 Jis pats yra permaldavimo[c] auka už mūsų
nuodėmes, ir ne tik už mūsų, bet ir už viso pasaulio. 3 Iš to
pažįstame, kad esame jį pažinę, jei laikome jo įsakymus.
4 Kas sako: „Jį pažįstu[d]“, bet nesilaiko jo įsakymų, tas
yra melagis, ir jame nėra tiesos. 5 O kas laikosi jo žodžio,
tame ⌜meilė Dievui yra tapusi tobula⌝[e]. Iš to pažįstame,
kad jame esame. 6 Kas sakosi pasiliekąs jame, tas privalo
ir pats taip elgtis, kaip anas[f] elgėsi.

Senas ir naujas įsakymas

7 Mylimieji, ne apie naują įsakymą jums rašau, bet
apie seną įsakymą, kurį turėjote nuo pradžios. Senasis
įsakymas yra tas žodis, kurį girdėjote. 8 Kita vertus,
apie naują įsakymą jums rašau – tai yra tikra jame ir
jumyse,[g] – nes tamsa praeina ir tikroji šviesa jau šviečia.
9 Kas sakosi esąs šviesoje, o nekenčia savo brolio, tebėra
tamsoje. 10 Kas myli savo brolį, tas pasilieka šviesoje, ir

---

[c] **2,2** Arba: atsiteisimo; taip pat 4,10

[d] **2,4** Lit. esu jį pažinęs

[e] **2,5** Arba: Dievo meilė yra pasiekusi savo tikslą

[f] **2,6** T.y. Jėzus

[g] **2,8** T.y. nauja meilės dimensija yra tikrenybė, aiškiai parodyta Kristaus gyvenime ir per jį jūsų gyvenime.

joje[h] nėra nieko, kas suklupdytų[i]. 11 O kas nekenčia savo
brolio, tas yra tamsoje, vaikščioja tamsoje ir nežino, kur
einą̨s, nes tamsa apakino jo akis.

Vengti pasauliško gyvenimo būdo

12 Rašau jums, vaikeliai, nes jums atleistos nuodėmės
dėl jo vardo. 13 Rašau jums, tėvai, nes esate pažinę tą,
kuris yra buvęs nuo pradžios. Rašau jums, jaunuoliai,
nes esate nugalėję piktąjį. 14 Parašiau jums, vaikeliai,
nes esate pažinę Tėvą. Parašiau jums, tėvai, nes esate
pažinę tą, kuris yra buvęs nuo pradžios. Parašiau jums,
jaunuoliai, nes esate stiprūs, Dievo žodis pasilieka jumyse
ir esate nugalėję piktąjį. 15 Nemylėkite pasaulio, nei to,
kas yra pasaulyje. Jei kas myli pasaulį, jame nėra Tėvo
meilės, 16 nes visa, kas yra pasaulyje – kūno geismas, akių
geismas ir didžiavimasis pragyvenimo ištekliais, – nėra
iš Tėvo, bet iš pasaulio. 17 Pasaulis praeina ir jo geismas,
bet kas vykdo Dievo valią, tas išlieka per amžius.

Antikristai ir kaip atpažinti juos

18 Vaikeliai, yra paskutinė valanda, ir kaip girdėjote
Antikristą ateisiant, taip net dabar yra pasirodę daug
antikristų. Iš to numanome, jog yra paskutinė valanda.
19 Iš mūsų jie išėjo, bet nepriklausė mums, nes jei
būtų mums priklausę, būtų pasilikę su mumis. Bet [jie
nepasiliko,] kad paaiškėtų, jog niekas iš jų nepriklauso
mums. 20 Bet jūs turite patepimą[j] iš Šventojo ir ⌜visi turite

---

[h] **2,10** Arba: jame

[i] **2,10** T.y. leistų įpulti į nuodėmę

[j] **2,20** T.y. Šventosios Dvasios dovaną

žinojimą⌝[k]. 21 Jums parašiau ne todėl, kad nežinote tiesos,
bet todėl, kad ją žinote ir kad joks melas nekyla iš tiesos.
22 Kas yra melagis, jei ne tas, kuris neigia, kad Jėzus yra
Kristus? Tas yra antikristas – tas, kuris neigia Tėvą ir
Sūnų. 23 Kiekvienas, kuris neigia Sūnų, neturi nė Tėvo.
Kas išpažįsta Sūnų, tas turi ir Tėvą. 24 Ką jūs girdėjote
nuo pradžios, tegul tai pasilieka jumyse. Jei jumyse
pasiliks tai, ką girdėjote nuo pradžios, tai ir jūs pasiliksite
Sūnuje ir Tėve. 25 Ir tas yra pažadas, kurį jis pats mums
pažadėjo: amžinąjį gyvenimą. 26 Tai jums parašiau apie
tuos, kurie nori jus suklaidinti. 27 O dėl jūsų – patepimas,
kurį gavote iš jo, pasilieka jumyse, ir jums nereikia, kad
kas jus mokytų; bet kaip jo patepimas jus moko visko
– jis yra tikras, ne iliuzija, – ir kaip jis jus pamokė, taip
pasilikite jame[l]. 28 Taigi dabar, vaikeliai, pasilikite jame,
kad, kai jis pasirodys, turėtume pasitikėjimą ir neturėtume
susigėdę trauktis nuo jo, kai jis ateis. 29 Jei žinote, kad
jis yra teisus, tai nuvokiate, kad ir kiekvienas, kuris daro
teisybę, yra gimęs iš jo.

GYVENKITE KAIP DIEVO VAIKAI

(3, 1–5, 13)

Mes esame Dievo vaikai

3 1 Žiūrėkite, kokią meilę mums yra parodęs[m] Tėvas,
kad būtume vadinami Dievo vaikais! Ir tokie
esame! Pasaulis todėl nepažįsta mūsų, kad jis jo

---

[k] **2,20** Kt. Mss: žinote viską

[l] **2,27** T.y. Kristuje

[m] **3,1** Lit. davęs

nepažino. 2 Mylimieji, dabar esame Dievo vaikai, bet dar
neapreikšta, kokie būsime. Žinome, kad, kai jis pasirodys,
būsime panašūs į jį, nes jį matysime tokį, koks jis yra. 3 Ir
kiekvienas, kuris turi tą viltį jame[n], darosi toks tyras, kaip
ir jis yra tyras.

Iš Dievo gimusysis nedaro nuodėmės

4 Kiekvienas, kuris daro nuodėmę, laužo ir įstatymą,
ir nuodėmė yra įstatymo laužymas. 5 Ir jūs žinote, jog
anas[o] buvo apreikštas, kad pašalintų nuodėmes[p], ir nėra
nuodėmės jame. 6 Kiekvienas, kuris pasilieka jame,
nedaro nuodėmės. Nė vienas, kuris daro nuodėmę, nėra
nei jo matęs, nei jo pažinęs. 7 Vaikeliai, tegul niekas
nesuklaidina jūsų! Kas daro teisybę, tas yra teisus, kaip ir
anas yra teisus. 8 Kas daro nuodėmę, tas yra iš velnio, nes
nuo pradžios velnias yra daręs nuodėmę. Dievo Sūnus
buvo apreikštas tam, kad suardytų velnio darbus. 9 Nė
vienas, kuris yra gimęs iš Dievo, nedaro nuodėmės, nes
˹Dievo prigimtis˺[q] pasilieka jame. Ir jis negali daryti
nuodėmės, nes yra gimęs iš Dievo.

Turime mylėti vienas kitą

10 Taip išryškėja Dievo vaikai ir velnio vaikai: nė
vienas, kuris nedaro teisybės, nėra iš Dievo, nė tas, kuris
nemyli savo brolio, 11 nes ta yra žinia, kurią girdėjote
nuo pradžios: kad turime mylėti vienas kitą. 12 Neturime

---

[n] **3,3** T.y. Kristuje

[o] **3,5** T.y. Jėzus Kristus; taip pat 3,7.16; 4,17

[p] **3,5** Kt. Mss: mūsų nuodėmes

[q] **3,9** Lit. jo sėkla

būti kaip Kainas, kuris buvo iš piktojo ir užmušė savo
brolį. Ir kodėl jis užmušė jį? Todėl, kad jo darbai buvo
pikti, o jo brolio – teisūs. 13 Nesistebėkite, broliai, jei
pasaulis nekenčia jūsų. 14 Mes žinome, kad esame perėję
iš mirties į gyvenimą, nes mylime brolius. Kas nemyli,
tas pasilieka mirtyje. 15 Kiekvienas, kuris nekenčia savo
brolio, yra žmogžudys, ir jūs žinote, kad joks žmogžudys
neturi jame pasiliekančio amžino gyvenimo. 16 Mes iš
to esame pažinę meilę, kad anas paguldė už mus savo
gyvybę. Mes irgi privalome guldyti [savo] gyvybes už
brolius. 17 O jei kas turi pasaulio gėrybių ir pastebi savo
brolį stokojant, tačiau užrakina jam savo širdį, kaip Dievo
meilė gali pasilikti jame? 18 Vaikeliai, nemylėkime žodžiu
nė liežuviu, bet darbu ir tiesa.

Pasitikėjimas Dievo akyse

19 Iš to pažinsime, jog priklausome tiesai, ir jo akyse
nuraminsime savo širdį tuo, 20 kad, kai mūsų širdis mus
pasmerkia, Dievas yra didesnis už mūsų širdį[r] ir pažįsta
viską. 21 Mylimieji, jei [mūsų] širdis nepasmerkia [mūsų],
mes turime pasitikėjimą Dievu 22 ir gauname iš jo, ko tik
prašome, nes laikomės jo įsakymų ir darome, kas jam
patinka. 23 Ir tas yra jo įsakymas: kad tikėtume jo Sūnaus
Jėzaus Kristaus vardą ir mylėtume vienas kitą, kaip jis
mums įsakė. 24 Kas laikosi jo įsakymų, tas pasilieka
Jame, o Jis – jame. Ir iš to nuvokiame, kad Jis pasilieka
mumyse: iš Dvasios, kurią jis mums suteikė.

---

[r] **3,20** T.y. Dievas savo atleidžiančia meile nuramina kaltės sąmonės kankinamą širdį ir jai suteikia savo ramybę.

Ištirkite dvasias

4 [1] Mylimieji, netikėkite kiekviena dvasia, bet ištirkite
dvasias, ar jos yra iš Dievo, nes daug netikrų pranašų
yra išėję į pasaulį. [2] Iš to pažinkite Dievo Dvasią:
kiekviena dvasia, kuri išpažįsta Jėzų Kristų atėjus kūne,
yra iš Dievo, [3] o kiekviena dvasia, kuri neišpažįsta Jėzaus,
nėra iš Dievo. Ta yra Antikristo dvasia, apie kurią esate
girdėję, kad ji ateina, ir ji jau dabar yra pasaulyje. [4] Jūs,
vaikeliai, esate iš Dievo, ir esate juos[s] nugalėję, nes
didesnis yra tas, kuris yra jumyse, negu tas, kuris yra
pasaulyje. [5] Jie yra iš pasaulio. Todėl jie kalba ⌜pasaulio
kalba⌝[t], ir pasaulis jų klausosi. [6] Mes esame iš Dievo. Kas
pažįsta Dievą, tas klausosi mūsų. Kas nėra iš Dievo, tas
nesiklauso mūsų. Iš to pažįstame tiesos dvasią ir klaidos
dvasią.

Dievo meilė ir brolių meilė

[7] Mylimieji, mylėkime vienas kitą, nes meilė yra iš
Dievo, ir kiekvienas, kuris myli, yra gimęs iš Dievo ir
pažįsta Dievą. [8] Kas nemyli, tas nepažino Dievo, nes
Dievas yra meilė. [9] Dievo meilė yra tarp mūsų apreikšta
tuo, kad Dievas yra atsiuntęs į pasaulį savo vienintelį
Sūnų, kad gyventume per jį. [10] Tame glūdi meilė: ne
kad mes mylėjome[u] Dievą, bet kad jis mus mylėjo ir
atsiuntė savo Sūnų kaip permaldavimo auką už mūsų
nuodėmes. [11] Mylimieji, jei Dievas mus taip mylėjo, ir

---

[s] **4,4** T.y. netikrus pranašus

[t] **4,5** Lit. iš pasaulio (t.y. iš pasaulio žiūros punkto; taip, kaip pasaulis kalba; apie pasaulio dalykus)

[u] **4,10** Kt. Mss: esame mylėję

mes privalome mylėti vienas kitą. [12] Dievo niekas niekad
nėra matęs. Jei mylime vienas kitą, Dievas pasilieka
mumyse ir ⌜jo meilė mumyse yra pasiekusi savo tikslą⌝[v].
[13] Iš to pažįstame, kad pasiliekame jame ir jis mumyse:
kad jis yra mums davęs savo Dvasios. [14] Mes esame matę
ir paliudijame, kad Tėvas atsiuntė Sūnų kaip pasaulio
Gelbėtoją. [15] Jei kas išpažįsta, kad Jėzus yra Dievo Sūnus,
Dievas pasilieka jame ir jis Dieve. [16] Mes esame pažinę ir
įtikėję meilę, kuria Dievas mus myli. Dievas yra meilė,
ir kas pasilieka meilėje, tas pasilieka Dieve, ir Dievas
pasilieka jame. [17] Meilė yra tobulai apsireiškusi tarp mūsų
tuo, kad galime turėti pasitikėjimą teismo dieną, nes
koks jis yra, tokie ir mes esame šiame pasaulyje. [18] Nėra
baimės meilėje. Atvirkščiai, tobula meilė išvaro baimę,
nes baimė turi darbo su bausme. O kas bijosi, tebėra
netobulas meilėje. [19] Mes gi mylime, nes jis pirmas mus
mylėjo. [20] Jei kas sako: „Aš myliu Dievą“, o nekenčia
savo brolio, tas yra melagis, nes kas nemyli savo brolio,
kurį yra matęs, tas negali mylėti Dievo, kurio nėra matęs.
[21] Ir šitą įsakymą mes turime iš jo: kas myli Dievą, turi
mylėti ir savo brolį.

Tikėjimas nugali pasaulį

5 [1] Kiekvienas, kuris tiki, kad Jėzus yra Kristus, yra
gimęs iš Dievo, ir kiekvienas, kuris myli gimdytoją,
myli ir iš jo gimusįjį. [2] Iš to pažįstame, jog mylime Dievo
vaikus: kai mylime Dievą ir vykdome jo įsakymus, [3] nes
ta yra meilė Dievui, kad laikomės jo įsakymų. O jo
įsakymai nėra sunkūs, [4] nes visa, kas yra gimę iš Dievo,

---

[v]**4,12** Arba: meilė jam yra tapusi tobula mumyse

nugali pasaulį. Ir ta yra pergalė, kuri nugali pasaulį: mūsų
tikėjimas. 5 O kas yra pasaulio nugalėtojas, jei ne tas,
kuris tiki, kad Jėzus yra Dievo Sūnus?

Vandens, kraujo ir Dvasios liudijimu pagrįstas tikėjimas

6 Šitas yra tas, kuris atėjo per vandenį ir kraują: Jėzus
Kristus. [Jis atėjo] ne vien su vandeniu, bet su vandeniu
ir krauju. Ir Dvasia yra ta, kuri paliudija, nes Dvasia yra
tiesa. 7 Juk trys yra liudytojai: 8 Dvasia, vanduo ir kraujas,
ir tie trys sutaria. 9 Jei priimame žmonių liudijimą, Dievo
liudijimas yra didesnis, nes tas yra Dievo liudijimas: jis
yra liudijęs apie savo Sūnų. 10 Kas tiki Dievo Sūnų, tas
turi liudijimą savyje. Kas netiki Dievu, tas yra padaręs iš
jo melagį, nes nėra tikėjęs liudijimo, kuriuo Dievas yra
liudijęs apie savo Sūnų. 11 Ir tas yra liudijimas: Dievas
davė mums amžiną gyvenimą, ir tas gyvenimas yra jo
Sūnuje. 12 Kas turi Sūnų, tas turi gyvenimą. Kas neturi
Dievo Sūnaus, tas neturi gyvenimo. 13 Tai jums parašiau,
kad žinotumėte, jog turite amžiną gyvenimą, –jums, kurie
tikite Dievo Sūnaus vardą.

Krikščionies pasitikėjimas

14 Ir tas yra pasitikėjimas, kurį turime juo, kad jis
išklauso mus, jei ko prašome pagal jo valią. 15 Ir jei
žinome, kad jis klausosi mūsų, ko tik prašome, žinome,
kad esame gavę prašinius, kuriuos esame iš jo prašę. 16 Jei
kas mato savo brolį nusidedant nemirtina nuodėme, tas
tegul prašo, ir Dievas[w] jam duos gyvenimą – tiems, kurie

---

[w] **5,16** Lit. jis

nusideda nemirtinąja nuodėme. Yra mirtina nuodėmė.
Nesakau, kad jis už ją melstų. [17] Kiekviena neteisybė yra
nuodėmė, ir yra nemirtina nuodėmė. [18] Mes žinome, kad
kiekvienas, kuris yra gimęs iš Dievo, nedaro nuodėmės,
bet iš Dievo Gimusysis[x] apsaugo jį, ir piktasis nepaliečia
jo. [19] Mes žinome, kad esame iš Dievo ir kad visas
pasaulis yra ⌜piktojo valdomas⌝[y]. [20] Tačiau žinome,
kad Dievo Sūnus yra atėjęs ir mums davęs supratimą,
kad pažintume Tikrąjį. Ir mes esame Tikrajame, jo
Sūnuje Jėzuje Kristuje. Jis yra tikrasis Dievas ir amžinas
gyvenimas. [21] Vaikeliai, saugokitės stabų!

---

[x]**5,18** T.y. Dievo Sūnus

[y]**5,19** Lit. guli piktajame

ANTRASIS JONO LAIŠKAS

Pasveikinimas

1 1 Vyresnysis išrinktajai poniai ir jos vaikams, kuriuos
aš tikrai myliu, – ir ne aš vienas, bet ir visi, kurie
yra pažinę tiesą, – 2 dėl tiesos, kuri pasilieka mumyse
ir bus su mumis per amžius. 3 Su mumis bus malonė,
gailestingumas, ramybė nuo Dievo Tėvo ir nuo Jėzaus
Kristaus, Tėvo Sūnaus, tiesoje ir meilėje.[a]

Paraginimas rodyti krikščionišką meilę ir įspėjimas saugotis netikrų mokytojų

4 Labai nudžiugau, radęs tavo vaikų, gyvenančių tiesoje,
taip kaip gavome įsakymą nuo Tėvo. 5 O dabar prašau
tave, ponia, ne kaip rašydamas tau naują įsakymą, bet
kaip tą, kurį turėjome nuo pradžios: kad turime mylėti
vienas kitą. 6 Ir ta yra meilė, kad elgiamės, laikydamiesi
jo įsakymų. Tas yra įsakymas, kaip [jį] girdėjote nuo
pradžios: jūs turite gyventi joje[b]. 7 Nes daug suvedžiotojų
išėjo į pasaulį – tie, kurie nepripažįsta Jėzaus Kristaus
kaip ateinančio kūne. Toks žmogus yra suvedžiotojas ir
antikristas. 8 Saugokitės, kad neprarastumėte, ką įgijome[c]
darbu, bet kad gautumėte visą atlyginimą. 9 Kiekvienas,
kuris eina toliau ir nepasilieka Kristaus moksle, neturi

---

[a]**1,3** T.y. jie bus su mumis kaip žmonėmis, kurie tikrai tiki ir myli vienas kitą

[b]**1,6** T.y. meilėje

[c]**1,8** Kt. Mss: įgijote

Dievo. Kas pasilieka tame moksle, tas turi ir Tėvą, ir
Sūnų. 10 Jei kas ateina pas jus ir neatsineša šito mokslo,
jo nepriimkite į namus ir jo nesveikinkite, 11 nes kas jį
sveikina, tas dalyvauja jo piktuose darbuose.

Baigiamieji žodžiai

12 Nors daug ką turiu jums rašyti, nenorėjau popieriu
ir rašalu, bet turiu viltį apsilankyti pas jus ir pasikalbėti
⸢gyvu žodžiu⸣[d], kad jūsų džiaugsmas būtų tobulas. 13 Tave
sveikina tavo išrinktosios sesers vaikai.

---

[d] **1,12** Lit. iš burnos į burną

TREČIASIS JONO LAIŠKAS

Laiško įžanga

1 1 Vyresnysis mylimajam Gajui, kurį ˹tikrai myliu˺[a].

Gajus giriamas už jo svetingumą ir brolių meilę

2 Mylimasis, meldžiu, kad visais atžvilgiais tau
gerai klotųsi ir kad būtum sveikas, kaip ir tavo sielai
gerai klojasi. 3 Mat labai nudžiugau, kai atėjo broliai ir
paliudijo tavo ˹ištikimybę tiesai˺[b], kaip tu [ir iš tikrųjų]
gyveni tiesoje. 4 Neturiu didesnio džiaugsmo už tai, kad
girdžiu, jog mano vaikai gyvena tiesoje. 5 Mylimasis, tu
ištikimai elgies, ką tik darai broliams, dargi svetimiems,
6 kurie paliudijo tavo meilę bendruomenės akyse. Gerai
pasielgsi, išleidęs juos kelionėn, kaip dera Dievo akyse,
7 nes dėl jo vardo jie iškeliavo, nieko neimdami iš
pagonių. 8 Taigi mes privalome svetingai priimti tokius
asmenis, kad būtume tiesos bendradarbiai.

Diotrefio pasmerkimas ir Demetrijaus pagyrimas

9 Parašiau šį tą bendruomenei. Bet Diotrefis, kuris nori
pirmauti tarp jų, ˹nepriima mūsų˺[c]. 10 Todėl, kai atvyksiu,
priminsiu jo darbus, kuriuos jis daro, piktais žodžiais
neteisėtai mus kaltindamas. Tuo nesitenkindamas, jis pats

---

[a] **1,1** Arba: myliu tiesoje

[b] **1,3** Lit. tiesą

[c] **1,9** Arba: nepripažįsta mūsų autoriteto

nepriima brolių ir neleidžia tiems, kurie nori [priimti], ir
juos išmeta iš bendruomenės. 11 Mylimasis, nesek tuo,
kas bloga, bet tuo, kas gera. Kas daro gera, tas yra iš
Dievo. Kas daro bloga, tas nėra matęs Dievo. 12 Apie
Demetrijų yra gerai visų ir pačios tiesos paliudyta. Bet ir
mes paliudijame, ir tu žinai, kad mūsų liudijimas tikras.

Laiško pabaiga

13 Daug ką turėčiau tau parašyti, bet nenoriu tau rašyti
rašalu ir plunksna. 14 Bet turiu viltį netrukus išvysti tave.
Tada pasikalbėsime ⸢gyvu žodžiu⸣[d]. 15 Ramybė tau! Tave
sveikina draugai. Sveikink draugus pavardžiui.

---

[d] **1,14** Lit. iš burnos į burną

JUDO LAIŠKAS

Pasveikinimas

1 1 Judas, Jėzaus Kristaus vergas ir Jokūbo brolis,
Dieve Tėve numylėtiems ir Jėzui Kristui išsaugotiems
pašauktiesiems. 2 Tegul gailestingumas, ramybė ir meilė
jums daugėja.

Laiško rašymo priežastis ir tikslas

3 Mylimieji, su visu uolumu rengdamasis jums rašyti
apie mūsų bendrą išganymą, pajaučiau būtiną reikalą
jums rašyti paraginimą[a], kad kovotumėte už kartą visam
laikui šventiesiems perduotą tikėjimą, 4 nes vogčiomis
įslinko kai kurie žmonės, kurie jau seniai iš anksto
užrašyti tokiam pasmerkimui: jie yra bedieviai, iškreipią
mūsų Dievo malonę į ištvirkusį elgesį ir išsiginą mūsų
vienintelio Valdovo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.

Netikri mokytojai ir jiems skirtas teismas

5 Noriu jums priminti, nors jūs ˹kartą visam laikui
gavote žinių apie viską, kad Viešpats, išgelbėjęs˺[b]
tautą iš Egipto šalies, kitąsyk pražudė netikėjusiuosius
6 ir angelus, nepasilikusius savo valdžios srityje, bet
palikusius savo buveinę, yra išlaikęs sukaustytus
amžinomis grandinėmis tamsoje didžiosios dienos

---

[a] **1,3** Lit. ragindamas

[b] **1,5** Kt. Mss: žinote viską, kad Viešpats, vienąsyk išgelbėjęs

teismui. [7] Taip pat Sodoma ir Gomora bei aplinkiniai
miestai, kurie tokiu pat būdu, kaip šitie[c], paleistuvavo
ir užsigeidė kitokio kūno, prasikiša[d] kaip [įspėjantis]
pavyzdys, kentėdami amžinos ugnies bausmę. [8] O vis
dėlto panašiu būdu ir šitie sapnuotojai suteršia kūną,
atmeta viešpatystę[e], piktžodžiauja šlovingiesiems.
[9] Priešingai, [net] arkangelas Mykolas, kai, varžydamasis
su velniu, ginčijosi dėl Mozės kūno, neišdrįso jam ištarti
piktžodžiaujančio sprendimo, tik pasakė: „Tegul Viešpats
sudraudžia tave!“ [10] Bet šitie šmeižia viską, ko nepažįsta,
o ką tik jie instinktyviai nuvokia kaip neprotaujantys
gyvuliai, tuo jie sunaikinami. [11] Vargas jiems! Nes jie
nuėjo Kaino keliu, dėl užmokesčio atsidavė Balaamo
paklydimui ir žuvo nuo Korės prieštaravimo. [12] Šitie
yra žmonės, kurie kaip ˹povandeninės uolos˺[f] be drovos
puotauja su jumis jūsų meilės pokyliuose, [tik] save
pačius gano – bevandeniai, vėjų nuvaikomi debesys;
vėlyvo rudens bevaisiai medžiai, dusyk mirę, išrauti;
[13] šėlstančios jūros bangos, išmetančios savo gėdingų
darbų putas; žvaigždės klajoklės, kurioms juodžiausia
tamsa pataupyta per amžius. [14] Apie šituos pranašavo
ir septintasis nuo Adomo, Enochas, sakydamas: „Štai
Viešpats atėjo su savo šventais miriadais [15] įvykdyti
teismo visiems ir nubausti visų [bedievių] už visus
jų bedieviškus darbus, kuriuos jie darė bedieviškai
gyvendami, ir už visas šiurkštybes, kurias bedieviai

---

[c] **1,7** T.y. angelai

[d] **1,7** Lit. guli priešais

[e] **1,8** T.y. Kristaus kaip Viešpaties valdžią

[f] **1,12** T.y. jie sudaro tokį pat pavojų su jais bendraujantiems tikintiesiems, kokį vandens užlietos uolos laivininkams; arba: dėmės

nusidėjėliai kalbėjo prieš jį“. 16 Šitie yra niurnekliai,
nepatenkinti savo dalia, tenkinantys savo geidulius. Jų
burna kalba išpūstus žodžius, ir jie pataikauja asmenims
dėl pelno.

Įspėjimai ir paraginimai

17 O jūs, mylimieji, prisiminkite mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus apaštalų iš anksto pasakytus žodžius. 18 Jie
jums sakė: „Paskutiniu laiku bus išjuokėjų, kurie elgsis,
tenkindami savo bedieviškų darbų užgaidas. 19 Šitie
yra tie, kurie ⌜skirsto žmones grupėmis⌝[g], pasauliški[h],
neturintys Dvasios. 20 Bet jūs, mylimieji, statydamiesi
ant savo švenčiausiojo tikėjimo, melsdamiesi Šventąja
Dvasia, 21 išsilaikykite Dievo meilėje, laukdami mūsų
Viešpaties Jėzaus Kristaus gailestingumo amžinam
gyvenimui. 22 Vienų, kurie svyruoja, pasigailėkite, 23 kitus
gelbėkite, traukdami iš ugnies; vėl kitų pasigailėkite su
baime[i], nekęsdami net [jų] kūno sutepto drabužio.[j]

Palaiminimas

24 O tam, kuris gali jus išsaugoti nesuklupusius ir savo
šlovės akivaizdoje pastatyti be kliaudos su džiūgavimu,
25 vieninteliam Dievui, mūsų Gelbėtojui, per Jėzų Kristų,

---

[g] **1,19** T.y. klasifikuoja asmenis į dvasiškus ir nedvasiškus; arba: įveda suskilimus

[h] **1,19** Lit. psichikai (t.y. atsidavę vien žemiškiems dalykams ir jusliniams malonumams)

[i] **1,23** T.y. Dievo baime

[j] **1,23** Kadangi išlikęs gr. 22-23 skn. tekstas turi daug variantų, dėl originalinio teksto mokslininkų nuomonės skiriasi. Čia pateiktas ilgesnysis trijų sakinių tekstas.

mūsų Viešpatį, priklauso šlovė, didybė, galybė ir valdžia pirm visų amžių, dabar ir per visus amžius. Amen.

APREIŠKIMAS JONUI

Įvadas

1 1 Jėzaus Kristaus apreiškimas, kurį Dievas jam davė
parodyti savo tarnams, kas netrukus turi įvykti.
Pasiuntęs jis per savo angelą jį ženklais atskleidė savo
tarnui Jonui, 2 kuris paliudijo Dievo žodį ir Jėzaus
Kristaus liudijimą – viską, ką jis matė. 3 Palaimintas tas,
kuris skaito, ir tie, kurie klausosi tos pranašystės žodžių ir
laikosi to, kas joje parašyta, nes laikas yra arti.

Pasveikinimas ir doksologija

4 Jonas septynioms bendruomenėms, esančioms
Azijoje[a]: Malonė jums ir ramybė nuo to, kuris yra,
kuris buvo ir kuris ateina, ir nuo septynių dvasių, kurios
yra prieš jo sostą, 5 ir nuo Jėzaus Kristaus, ištikimojo
liudytojo, mirusiųjų pirmagimio ir žemės karalių valdovo.
Tam, kuris myli mus ir išlaisvino mus iš mūsų nuodėmių
savo krauju, 6 ir padarė iš mūsų karaliją, kunigus savo
Dievui ir Tėvui, – jam tebūnie šlovė ir valdžia per amžių
amžius. Amen. 7 Štai jis ateina su debesimis, ir jį išvys
kiekviena akis, ir tie, kurie jį perdūrė, ir dėl jo raudos
visos žemės giminės. Taip, amen. 8 „Aš esu Alfa ir
Omega“, – sako Viešpats Dievas, kuris yra, kuris buvo ir
kuris ateina, Visavaldis.

---

[a]**1,4** T.y. Mažojoje Azijoje

Pirmoji vizija

9 Aš, Jonas, jūsų brolis ir draugas dalininkas priespaudos,
karalystės ir kantraus ištvėrimo [, kurie yra mūsų]
Jėzuje, buvau saloje, kuri vadinasi Patmas, dėl Dievo
žodžio ir Jėzaus liudijimo.
10 Aš buvau Dvasios pagautas
Viešpaties dieną ir girdėjau savo užnugary garsų balsą
tarsi trimito,
11 sakančio: „Ką regi, surašyk į knygą ir
pasiųsk septynioms bendruomenėms: į Efezą, į Smirną, į
Pergamą, į Tiatyrus, į Sardes, į Filadelfiją ir į Laodikėją“.
12 Atsigręžiau pamatyti balso, kuris kalbėjo su manim, ir
atsigręžęs išvydau septynis auksinius žibintus
13 ir žibintų
viduryje vieną, panašų į Žmogaus Sūnų, apsivilkusį pėdas
siekiančiu drabužiu ir apsijuosusį per krūtinę auksine
juosta.
14 ⌜Jo galvos plaukai⌝[b] buvo balti kaip balta vilna,
kaip sniegas, o jo akys – kaip ugnies liepsna.
15 Jo kojos
buvo panašios į krosnyje įkaitintą skaistvarį, o jo balsas
– kaip daugelio vandenų šniokštimas.
16 Jis laikė savo
dešinėje rankoje septynias žvaigždes, ir iš jo burnos išėjo
aštrus dviašmenis kalavijas, o jo veidas buvo kaip saulė,
šviečianti visu savo skaistumu.
17 Kai jį išvydau, puoliau
jam po kojų kaip negyvas. Bet jis padėjo ant manęs
savo dešinę, sakydamas: „Nebijok! Aš esu Pirmasis ir
Paskutinysis,
18 tai yra Gyvasis. Buvau miręs, bet štai esu
gyvas per amžių amžius ir turiu mirties bei ⌜mirusiųjų
buveinės⌝[c] raktus.
19 Tad užrašyk, ką regėjai – tai, kas
yra ir kas vėliau įvyks.
20 Paslaptis septynių žvaigždžių,
kurias regėjai mano dešinėje, ir septynių auksinių žibintų

---

[b]**1,14** Lit. Jo galva, tai yra jo plaukai

[c]**1,18** Lit. hado

[yra ta]: septynios žvaigždės yra septynių bendruomenių
angelai, o septyni žibintai – septynios bendruomenės“.

LAIŠKAI SEPTYNIOMS BENDRUOMENĖMS (2,1–3,22)

Efezo bendruomenei

2 1 „Efezo bendruomenės angelui rašyk: Tai sako tas,
kuris laiko savo dešinėje septynias žvaigždes, kuris
vaikščioja septynių auksinių žibintų viduryje: 2 ‚Aš žinau
tavo darbus, tavo triūsą, tavo ištvermę ir tai, kad negali
pakęsti piktųjų ir ištyrei tuos, kurie sakosi esą apaštalai,
tačiau nėra, ir radai juos esant melagius. 3 [Žinau,] kad
esi ištvermingas, kentei dėl mano vardo ir nesi pailsęs.
4 Bet turiu prieš tave tai, kad palikai savo pirmąją
meilę. 5 Tad prisimink, nuo ko esi atkritęs, atgailauk ir
daryk pirmuosius darbus. O jei ne, aš ateisiu pas tave ir
pajudinsiu tavo žibintą iš jo vietos, – jei neatsiversi. 6 Bet
tai tu turi [savo naudai], kad nekenti nikolaitų darbų,
kurių ir aš nekenčiu. 7 Kas turi ausis, tegul klauso, ką
Dvasia sako bendruomenėms! Nugalėtojui duosiu valgyti
nuo gyvasties medžio, kuris yra Dievo rojuje’“.

Smirnos bendruomenei

8 „Smirnos bendruomenės angelui rašyk: Tai sako
Pirmasis ir Paskutinysis, kuris buvo miręs ir atgijo: 9 ‚Aš
žinau tavo prispaudimą ir neturtą – o vis dėlto tu esi
turtingas! – ir kad tau piktžodžiauja tie, kurie sakosi esą
žydai, tačiau nėra, tik šėtono sinagoga. 10 Nebijok to,
ką turėsi kentėti! Štai velnias įmes kai kuriuos iš jūsų į
kalėjimą, kad būtumėte išmėginti, ir dešimtį dienų turėsite

prispaudimą. Būk ištikimas, ˹net jei turėtum mirti˺[d], ir
aš tau duosiu gyvenimo vainiką. 11 Kas turi ausis, tegul
klauso, ką Dvasia sako bendruomenėms! Nugalėtojas
nepatirs žalos nuo antrosios mirties’“.

Pergamo bendruomenei

12 „Pergamo bendruomenės angelui rašyk: Tai sako
tas, kuris turi aštrų dviašmenį kalaviją: 13 ‚Aš žinau, kur
gyveni: kur šėtono sostas. Tačiau tvirtai laikaisi mano
vardo ir neišsigynei tikėjimo manimi, net dienomis,
kai Antipas, mano liudytojas, mano ištikimasis, buvo
nužudytas pas jus, kur šėtonas gyvena. 14 Tačiau turiu šį tą
prieš tave: tu ten turi tokių, kurie laikosi Balaamo mokslo.
Šis mokė Balaką kaip ˹įvilioti į nuodėmę izraelius˺[e],
kad tie valgytų stabams aukojamą mėsą ir paleistuvautų.
15 Taip ir tu turi tokių, kurie panašiai laikosi nikolaitų
mokslo. 16 Tad atsiversk! O jei ne, aš veikiai ateisiu pas
tave ir kariausiu su jais savo burnos kalaviju. 17 Kas turi
ausis, tegul klauso, ką Dvasia sako bendruomenėms!
Nugalėtojui duosiu paslėptosios manos, taip pat jam
duosiu baltą akmenėlį ir ant akmenėlio užrašytą naują
vardą, kurio niekas nežino, tik gavėjas’“.

Tiatyrų bendruomenei

18 „Tiatyrų bendruomenės angelui rašyk: Tai sako Dievo
Sūnus, kuris turi akis kaip ugnies liepsną ir kurio kojos
panašios į skaistvarį: 19 ‚Aš žinau tavo darbus, tavo
meilę, tikėjimą, tarnavimą, ištvermę ir tavo paskutinius

---

[d] **2,10** Lit. iki mirties

[e] **2,14** Lit. paspęsti spąstus Izraelio sūnums

darbus esant didesnius už pirmuosius. [20] Tačiau turiu
prieš tave tai, kad leidi moteriai Jezabelei, kuri sakosi
esanti pranašė, mokyti ir suvedžioti mano tarnus, kad
tie paleistuvautų ir valgytų stabams aukojamą mėsą.
[21] Daviau jai laiko atsiversti, bet ji nenori atsiversti
nuo savo paleistuvystės. [22] Štai ją metu į ligos patalą,
o tuos, kurie svetimauja su ja, – į didelį vargą, jei jie
neatsivers nuo jos darbų, [23] ir jos vaikus išžudysiu.
Tada visos bendruomenės žinos, kad aš esu tas, kuris
ištiria ˹širdis ir protus˺[f], ir atlyginsiu kiekvienam iš jūsų
pagal jūsų darbus. [24] O jums visiems kitiems, esantiems
Tiatyruose, kurie nesilaiko šito mokslo, kurie nepažino
„šėtono gilybių“, kaip jie[g] [jas] vadina, neužmesiu kitos
naštos, [25] tik tvirtai laikykitės to, ką turite, iki ateisiu. [26] O
nugalėtojui, tam, kuris ištveria iki galo darydamas mano[h]
darbus, duosiu valdyti pagonis – [27] ir jis taip juos ganys
geležine lazda, kaip moliniai indai sukuliami, – [28] kaip ir
aš esu gavęs valdžią iš savo Tėvo, ir jam duosiu aušros
žvaigždę. [29] Kas turi ausis, tegul klauso, ką Dvasia sako
bendruomenėms!’“

Sardžių bendruomenei

3 [1] „Sardžių bendruomenės angelui rašyk: Tai sako
tas, kuris laiko septynias Dievo dvasias ir septynias
žvaigždes: ‚Aš žinau tavo darbus, kad turi vardą, jog
esi gyvas, tačiau esi miręs. [2] Būk budrus ir pastiprink
tai, kas lieka, kas buvo prie mirties, nes nesu radęs tavo

---

[f]**2,23** Lit. inkstus ir širdis

[g]**2,24** T.y. Jezabelės sekėjai

[h]**2,26** T.y. mano norimus ar liepiamus

darbų atliktų mano Dievo akivaizdoje. 3 Tad prisimink,
kaip esi priėmęs ir išgirdai. To laikykis ir atsiversk! Jei
nebudėsi, tai ateisiu kaip vagis, ir nežinosi, kokią valandą
tave užklupsiu. 4 Tačiau tu turi Sardėse keletą asmenų[i],
kurie nesutepė savo drabužių, ir jie vaikščios su manim
baltai apsirengę, nes jie to verti. 5 Nugalėtojas, kaip jie,
bus apvelkamas baltais drabužiais, ir aš neišbrauksiu jo
vardo iš gyvenimo knygos. Jo vardą išpažinsiu savo Tėvo
ir jo angelų akivaizdoje. 6 Kas turi ausis, tegul klauso, ką
Dvasia sako bendruomenėms!’“

Filadelfijos bendruomenei

7 „Filadelfijos bendruomenės angelui rašyk: Tai sako
Šventasis, Tikrasis[j], kuris turi Dovydo raktą, kuris
atrakina, ir niekas negali užrakinti, kuris užrakina, ir
niekas negali atrakinti: 8 ‚Aš žinau tavo darbus. Štai esu
atvėręs prieš tave duris, kurių niekas negali užrakinti.
Žinau, kad turi maža jėgos, o vis dėlto išlaikei mano
žodį ir neišsigynei mano vardo. 9 Štai aš padarysiu, kad
tie, kurie priklauso prie šėtono sinagogos, kurie sakosi
esą žydai, nors nėra, tik meluoja – štai aš padarysiu, kad
jie ateis, puls tau po kojų ir pažins, jog aš mylėjau tave.
10 Kadangi tu laikeis mano paraginimo[k] kantriai ištverti,
tai ir aš tave išsaugosiu nuo sunkaus išbandymo valandos,
kuri užeis visam pasauliui žemės gyventojams išmėginti.
11 Aš netrukus ateisiu. Išlaikyk, ką turi, kad niekas
nepaimtų tavo vainiko. 12 Nugalėtoją padarysiu šulu

---

[i] **3,4** Lit. vardų

[j] **3,7** Arba: Tiesakalbis

[k] **3,10** Lit. žodžio

savo Dievo šventykloje, ir jis niekad nebeišeis laukan.
Užrašysiu ant jo savo Dievo vardą ir vardą savo Dievo
miesto, naujosios Jeruzalės, nusileidžiančios iš dangaus
nuo mano Dievo, ir savo naująjį vardą. 13 Kas turi ausis,
tegul klauso, ką Dvasia sako bendruomenėms!’“

Laodikėjos bendruomenei

14 „Laodikėjos bendruomenės angelui rašyk: Tai sako
Amen, ištikimasis ir tikrasis[1] Liudytojas, Dievo kūrybos
Pradžia: 15 ‚Aš žinau tavo darbus, kad nesi nei šaltas,
nei karštas. O kad būtum šaltas arba karštas! 16 Kadangi
esi drungnas ir nei šaltas, nei karštas, tave išspjausiu
iš savo burnos. 17 Kadangi sakai: „Aš esu turtingas,
pralobęs ir nieko man nereikia“ ir nežinai, kad kaip
tik tu esi nuskurdęs, apgailėtinas, neturtingas, aklas
ir nuogas, 18 tau patariu nusipirkti iš manęs aukso,
nuskaistinto ugnyje, kad pralobtum, ir baltus drabužius,
kad apsivilktum ir nepasirodytų tavo nuogystės gėda, ir
tepalo akims patepti, kad regėtum. 19 Aš visus, kuriuos
myliu, pabaru ir sudraudžiu. Tad būk uolus ir atsiversk!
20 Štai aš stoviu prie durų ir beldžiu. Jei kas išgirs mano
balsą ir atidarys duris, aš įeisiu pas jį ir vakarieniausiu su
juo, o jis su manim. 21 Nugalėtojui leisiu atsisėsti šalia
savęs į savo sostą, kaip ir aš nugalėjau ir atsisėdau šalia
savo Tėvo į jo sostą. 22 Kas turi ausis, tegul klauso, ką
Dvasia sako bendruomenėms!’“

---

[1]**3,14** Arba: tiesakalbis

Dangaus vizija

4 1 Paskui aš žiūrėjau, ir štai durys atviros danguje!
Ir pirmasis balsas, kurį buvau girdėjęs tarsi su
manim kalbančio trimito, tarė: „Užženk čionai, ir aš
tau parodysiu, kas paskiau turi įvykti“. 2 Aš tuojau
buvau Dvasios pagautas. Ir štai sostas stovėjo danguje,
o soste buvo Sėdintysis. 3 Sėdintysis atrodė panašus
į jaspio ir karneolio brangakmenis, o sostą supanti
vaivorykštė atrodė panaši į smaragdą. 4 Aplink sostą
[regėjau] dvidešimt keturis sostus ir tuose sostuose
sėdinčius dvidešimt keturis vyresniuosius, apsivilkusius
baltais drabužiais, o ant jų galvų – auksinius vainikus.
5 Iš sosto išėjo žaibai, dundesiai ir griausmai. Septyni
ugningi deglai degė prieš sostą. Tai yra septynios Dievo
dvasios. 6 Ir prieš sostą tvyksojo tarsi stiklinė jūra, panaši
į krištolą. [Kiekvienos] sosto [šalies] viduryje, aplinkui
sostą, buvo keturios būtybės, pilnos akių priešakyje ir
užpakalyje. 7 Pirmoji būtybė buvo panaši į liūtą, antroji
būtybė – panaši į veršį, trečioji būtybė turėjo lyg žmogaus
veidą, o ketvirtoji būtybė buvo panaši į skrendantį erelį.
8 Ir kiekviena iš tų keturių būtybių turėjo po šešis sparnus;
aplinkui ir viduje jos buvo pilnos akių. Ir dieną bei
naktį jos be paliovos sakė: „Šventas, šventas, šventas
Viešpats Dievas Visavaldis, kuris buvo, kuris yra ir kuris
ateina“. 9 Kada tik tos būtybės duoda šlovę, pagarbą ir
padėką sėdinčiajam soste, Gyvajam per amžių amžius,
10 dvidešimt keturi vyresnieji puola prieš Sėdintįjį soste,
kniūpsti pagarbina Gyvąjį per amžių amžius ir meta
savo vainikus prieš sostą, tardami: 11 „Esi vertas, mūsų

Viešpatie ir Dieve, priimti šlovę, pagarbą ir galybę, nes tu
sukūrei visatą ir tavo valia ji gyvavo ir buvo sukurta“.

RITINYS SU SEPTYNIAIS ANTSPAUDAIS (5, 1–8, 5)

Tik Avinėlis vertas atvynioti ritinį

5 1 Paskui aš regėjau soste Sėdinčiojo dešinėje
ritinį, prirašytą iš vidaus ir užpakalinėje pusėje,
užantspauduotą septyniais antspaudais. 2 Ir regėjau stiprų
angelą, šaukiantį garsiu balsu: „Kas yra vertas atvynioti tą
ritinį ir atplėšti jo antspaudus?“ 3 Bet niekas nei danguje,
nei žemėje, nei po žeme negalėjo atvynioti to ritinio nė
pažiūrėti į jį. 4 Ir aš graudžiai pravirkau, kad nė vienas
neatsirado vertas atvynioti to ritinio nė pažiūrėti į jį.
5 Tada vienas vyresnysis man tarė: „Neverk! Štai nugalėjo
Liūtas iš Judo genties, Dovydo Šaknis, ir jis gali atvynioti
ritinį ir septynis jo antspaudus. 6 Paskui regėjau sosto ir
keturių būtybių bei vyresniųjų viduryje tarsi nužudytą
Avinėlį, turintį septynis ragus ir septynias akis, kurios
yra septynios Dievo dvasios, pasiųstos į visą žemę. 7 Jis
atėjo ir paėmė [ritinį] iš soste Sėdinčiojo dešinės. 8 Kai
jis paėmė ritinį, keturios būtybės ir dvidešimt keturi
vyresnieji parpuolė prieš Avinėlį, kiekvienas laikydamas
rankose arfą ir auksinius dubenis, pilnus smilkalų, – tai
yra šventųjų maldos, – 9 ir jie giedojo naują giesmę,
tardami: „Esi vertas paimti ritinį ir atplėšti jo antspaudus,
nes buvai nužudytas ir atpirkai Dievui savo krauju
asmenis iš kiekvienos genties, kalbos, tautos ir nacijos,
10 ir padarei iš jų mūsų Dievui karalius ir kunigus, ir
jie karaliaus žemėj e“. 11 Tada pažvelgiau ir išgirdau

balsą daugelio angelų, stovinčių aplink sostą, būtybes ir
vyresniuosius, ir jų skaičius buvo miriadų miriadai ir
tūkstančių tūkstančiai, [12] sakantys garsiu balsu: „Vertas
Avinėlis, kuris buvo nužudytas, priimti galybę, turtus,
išmintį, stiprybę, pagarbą, šlovę ir gyrių[m]!“ [13] Ir girdėjau
visą kūriniją, esančią danguje, žemėje, po žeme ir viršum
jūros, ir visa, kas yra juose, tariant: „Sėdinčiajam soste
ir Avinėliui tebūnie gyrius, pagarba, šlovė ir galybė per
amžių amžius!“ [14] Keturios būtybės sakė: „Amen!“, o
vyresnieji parpuolė ir kniūpsti pagarbino.

Pirmieji keturi antspaudai: keturi raiteliai

6 [1] Aš žiūrėjau, kai Avinėlis atplėšė pirmąjį iš septynių
antspaudų, ir girdėjau vieną iš keturių būtybių sakant
lyg griaustinio balsu: „Ateik!“ [2] Aš žiūrėjau, ir štai
baltas žirgas! Tas, kuris sėdėjo ant jo, turėjo kilpinį. Jam
buvo duotas vainikas, ir jis išjojo kaip nugalėtojas, kad
nugalėtų. [3] Kai jis atplėšė antrąjį antspaudą, girdėjau
antrąją būtybę sakant: „Ateik!“ [4] Tada išėjo kitas žirgas,
ugniaspalvis, ir ant jo sėdinčiajam buvo leista atimti
iš žemės taiką, kad žmonės vieni kitus žudytų, ir jam
buvo duotas didelis kalavijas. [5] Kai jis atplėšė trečiąjį
antspaudą, girdėjau trečiąją būtybę sakant: „Ateik!“ Aš
žiūrėjau, ir štai juodas žirgas! Sėdintysis ant jo laikė
svarstykles savo rankoje. [6] Ir girdėjau lyg kokį balsą
keturių būtybių viduryje sakant: „Kviečių saikelis už
denarą ir trys miežių saikeliai už denarą, o aliejui ir vynui
nepakenk!“ [7] Kai jis atplėšė ketvirtąjį antspaudą, girdėjau
balsą ketvirtosios būtybės, sakančios: „Ateik!“ [8] Aš

---

[m] **5,12** Lit. palaiminimą

žiūrėjau, ir štai palšas žirgas! Ant jo sėdinčiojo vardas
buvo Mirtis, ir ⌜mirusiųjų buveinė⌝[n] ėjo paskui su juo. Ir
jiems buvo leista valdyti ketvirtadalį žemės, kad žudytų
kalaviju, badu, maru ir žemės žvėrimis.

Penktasis antspaudas: kankinių šauksmas

9 Kai jis atplėšė penktąjį antspaudą, regėjau po aukuru
sielas nužudytųjų dėl Dievo žodžio ir dėl liudijimo[o],
kurio jie laikėsi. 10 Jie sušuko garsiu balsu: „Kaip ilgai tu,
Valdove, Šventasis ir Teisingasis, neteisi ir neatkeršysi už
mūsų kraują žemės gyventojams?“ 11 Tada kiekvienam
iš jų buvo duotas ilgas baltas drabužis, ir jiems buvo
pasakyta dar trumpą laiką ilsėtis, kol pasidarys pilnas
skaičius ir jų bendratarnių bei jų brolių, kurie bus
nužudyti, kaip ir jie [buvo].

Šeštasis antspaudas: didysis žemės drebėjimas

12 Aš žiūrėjau, kai jis atplėšė šeštąjį antspaudą, ir štai
kilo didelis žemės drebėjimas. Saulė pajuodo kaip ašutinis
maišas, visas mėnulis pasidarė kaip kraujas 13 ir dangaus
žvaigždės krito į žemę, kaip kad figmedis, didelio vėjo
purtomas, nukrečia savo neprinokusias figas. 14 Dangus
atitrūko tartum susivyniojantis [knygos] ritinys, ir visi
kalnai bei salos buvo pajudinti iš savo vietų. 15 Tada
žemės karaliai, aukšti valdininkai, karininkai, turtuoliai,
galiūnai, visi vergai ir laisvieji pasislėpė olose ir tarp
kalnų uolų. 16 Ir jie sakė kalnams bei uoloms: „Griūkite
ant mūsų ir mus paslėpkite nuo soste Sėdinčiojo veido ir

---

[n] **6,8** Lit. hadas

[o] **6,9** T.y. Jėzaus jiems duoto to žodžio patvirtinimo

nuo Avinėlio rūstybės, [17] nes atėjo didžioji jų rūstybės
diena, ir kas gali ją ištverti?!“

Intarpas: Dievo tarnų užantspaudavimas ir didžiulė minia

7 [1] Paskui aš regėjau keturis angelus, stovinčius
keturiuose žemės kampuose, tvirtai laikančius keturis
žemės vėjus, kad vėjas nepūstų nei žemėje, nei jūroje,
nei į kokį nors medį. [2] Ir regėjau kitą angelą, pakylantį
nuo saulėtekio, turintį gyvojo Dievo antspaudą. Jis
šaukė garsiu balsu keturiems angelams, kuriems buvo
leista pakenkti žemei ir jūrai: [3] „Nepakenkite žemei,
nei jūrai, nei medžiams, kol užantspauduosime savo
Dievo tarnus jų kaktose!“ [4] Ir išgirdau užantspauduotųjų
skaičių: užantspauduoti šimtas keturiasdešimt keturi
tūkstančiai iš kiekvienos izraelių genties. [5] Iš Judo genties
užantspauduota dvylika tūkstančių, iš Reūbeno genties –
dvylika tūkstančių, iš Gado genties – dvylika tūkstančių,
[6] iš Ašerio genties – dvylika tūkstančių, iš Naftalio
genties – dvylika tūkstančių, iš Menašės genties – dvylika
tūkstančių, [7] iš Šimeono genties – dvylika tūkstančių, iš
Levio genties – dvylika tūkstančių, iš Isacharo genties
– dvylika tūkstančių, [8] iš Zebuluno genties – dvylika
tūkstančių, iš Juozapo genties – dvylika tūkstančių, iš
Benjamino genties užantspauduota dvylika tūkstančių.
[9] Paskui aš žiūrėjau, ir štai didžiulė minia, kurios niekas
negalėjo suskaičiuoti, iš kiekvienos nacijos, iš visų
genčių, tautų ir kalbų. Jie stovėjo prieš sostą ir prieš
Avinėlį, apsivilkę ilgais baltais drabužiais su palmių
šakomis rankose, [10] ir jie šaukė garsiu balsu: „Pergalė
mūsų Dievui, sėdinčiam soste, ir Avinėliui!“ [11] Visi

angelai stovėjo aplink sostą, vyresniuosius ir keturias
būtybes, ir jie parpuolė kniūpsti prieš sostą ir pagarbino
Dievą, [12] sakydami: „Amen! Gyrius[p] ir šlovė, ir išmintis,
ir padėka, ir pagarba, ir jėga, ir stiprybė priklauso mūsų
Dievui per amžių amžius! Amen“. [13] Tada vienas iš
vyresniųjų pratarė, mane klausdamas: „Šitie apsivilkę
baltais drabužiais – kas jie yra ir iš kur atėjo?“ [14] O aš
jam atsakiau: „Mano viešpatie, tu žinai“. Jis man tarė:
„Šitie yra tie, kurie atėjo iš didžiosios priespaudos. Jie
išplovė savo drabužius ir juos išbalino Avinėlio krauju[q].
[15] Todėl jie yra prieš Dievo sostą ir tarnauja jam dieną
bei naktį jo šventykloje, o soste Sėdintysis užties ant jų
savo padangtę. [16] Jie nebealks ir nebetrokš, jų neištiks nei
saulė, nei kokia nors kaitra, [17] nes Avinėlis, stovįs sosto
vidury, juos ganys ir juos nuves prie gyvybės vandens
šaltinių, ir Dievas nušluostys visas ašaras nuo jų akių“.

Septintasis antspaudas ir auksinis smilkytuvas

8 [1] Kai jis atplėšė septintąjį antspaudą, danguje buvo
tyla kokį pusvalandį, [2] Ir aš regėjau septynis angelus,
kurie stovėjo Dievo akivaizdoje, ir jiems buvo duoti
septyni trimitai. [3] Atėjo kitas angelas ir atsistojo prie
aukuro, laikydamas auksinį smilkytuvą. Jam buvo duota
daug smilkalų, kad jis juos pridėtų prie visų šventųjų
maldų ant auksinio aukuro, esančio prieš sostą. [4] Ir
smilkalų dūmai su šventųjų maldomis pakilo iš angelo
rankos Dievo akivaizdoje. [5] Paskui angelas paėmė

---

[p]**7,12** Lit. Palaiminimas

[q]**7,14** Arba: kraujuje

smilkytuvą, pripildė jį aukuro ugnies ir numetė į žemę. Ir
radosi griausmai, dundesiai, žaibai ir žemės drebėjimas.

SEPTYNI TRIMITAI (8, 6–11, 19)

Pirmieji keturi trimitai

[6] Septyni angelai, kurie laikė septynis trimitus, pasiruošė
trimituoti. [7] Pirmasis sutrimitavo, ir radosi kruša bei
ugnis, sumaišytos su krauju, ir jos buvo numestos į žemę.
Trečdalis žemės sudegė, trečdalis medžių sudegė ir visa
žalia žolė išdegė. [8] Antrasis angelas sutrimitavo, ir lyg
didelis kalnas, liepsnojantis ugnimi, buvo numestas į
jūrą. Trečdalis jūros pavirto krauju, [9] padvėsė trečdalis
jūros kūrinių, turinčių gyvybę, ir trečdalis laivų buvo
sunaikintas. [10] Trečiasis angelas sutrimitavo, ir nukrito iš
dangaus didelė žvaigždė, degdama kaip deglas. Ji nukrito
ant trečiosios dalies upių ir ant vandens šaltinių. [11] Ta
žvaigždė vadinasi Metėlė. Trečdalis vandenų pavirto į
metėlę, ir daugelis žmonių mirė nuo vandenų, nes jie
buvo apkartę. [12] Ketvirtasis angelas sutrimitavo, ir buvo
užgautas trečdalis saulės, trečdalis mėnulio ir trečdalis
žvaigždžių, taip kad trečdalis jų liko aptemdytas ir diena
nebešvietė savo trečdaliu ir taip pat naktis. [13] Aš žiūrėjau
ir girdėjau vieną erelį, skrendantį dangaus viduriu ir
šaukiantį garsiu balsu: „Vargas, vargas, vargas žemės
gyventojams nuo besirengiančių trimituoti trijų angelų
trimito likusiųjų garsų!“

Penktasis trimitas

9 [1] Penktasis angelas sutrimitavo, ir aš regėjau žvaigždę,
nukritusią iš dangaus į žemę, ir jai buvo duotas

bedugnės šulinio raktas. 2 Ji atidarė bedugnės šulinį, ir iš
šulinio pakilo dūmai kaip didelės krosnies dūmai, ir saulė
bei oras aptemo nuo šulinio dūmų. 3 Iš dūmų išskrido į
žemę skėriai, ir jiems buvo duota tokia galia, kokią turi
žemės skorpionai. 4 Ir jiems buvo pasakyta nepakenkti
žemės žolei, nei kokiam žalumynui, nei kokiam medžiui,
tik tiems žmonėms, kurie neturi Dievo antspaudo kaktose.
5 Jiems buvo leista ne užmušti juos, bet kankinti per
penkis mėnesius. Ir jų daromas kankinimas buvo kaip
kankinimas skorpiono, kai jis įgelia žmogų. 6 Anomis
dienomis žmonės ieškos mirties, bet jos neras, ir geis
mirti, bet mirtis bėgs nuo jų. 7 Skėriai atrodė panašūs į
žirgus, paruoštus mūšiui. Ant jų galvų buvo tarsi vainikai,
panašūs į auksą. Jų veidai buvo lyg žmonių veidai. 8 Jie
turėjo tokius plaukus, kaip moterų plaukai, ir jų dantys
buvo kaip liūtų dantys. 9 Jie turėjo krūtinšarvius lyg
geležinius krūtinšarvius, ir jų sparnų ūžesys buvo kaip
bildesys kovos vežimų su daugybe žirgų, bėgančių į mūšį.
10 Jie turėjo uodegas, panašias į skorpionų, ir geluonis, ir
jų uodegose buvo jų galia kenkti žmonėms per penkis
mėnesius. 11 Jie turi sau karalių, bedugnės angelą. Jis
hebrajiškai vadinasi Abadonu, o graikų kalboje turi
Apoliono[r] vardą. 12 Pirmoji nelaimė praėjo; po to štai
ateina dar dvi nelaimės.

Šeštasis trimitas

13 Šeštasis angelas sutrimitavo, ir išgirdau vieną
balsą iš keturių ragų auksinio aukuro, stovinčio Dievo
akivaizdoje. 14 Jis sakė šeštajam angelui, laikančiam

---

[r]**9,11** T.y. Naikintojo

trimitą: „Paleisk keturis angelus, surištus prie didžiosios
Eufrato upės!“ 15 Ir buvo atrišti keturi angelai, paruošti tai
valandai, dienai, mėnesiui ir metams trečdaliui žmonių
išžudyti. 16 Raitijos armijų skaičius buvo du miriadai
miriadų. Aš išgirdau jų skaičių. 17 Regėjime mačiau
tokius žirgus ir jų raitelius: tie turėjo krūtinšarvius –
ugniaspalvius, violetinius ir geltonus kaip siera, o žirgų
galvos buvo kaip liūtų galvos, ir iš jų nasrų išėjo ugnis,
dūmai ir siera. 18 Nuo šitų trijų nelaimių žuvo trečdalis
žmonių – nuo ugnies, dūmų ir sieros, išėjusių iš jų
nasrų, 19 nes žirgų galia yra jų nasruose ir uodegose.
Mat jų uodegos panašios į gyvates, turi galvas ir jomis
kenkia. 20 O visi kiti žmonės, kurie šitomis nelaimėmis
nebuvo išžudyti, vis dėlto neatsivertė nuo savo rankų
darbų, kad nebegarbintų velnių ir auksinių, sidabrinių,
žalvarinių, akmeninių bei medinių stabų, kurie negali nei
matyti, nei girdėti, nei vaikščioti. 21 Ir jie neatsivertė nuo
savo žmogžudysčių, nei nuo savo būrimų, nei nuo savo
paleistuvystės, nei nuo savo vagysčių.

INTARPAS (10, 1–11, 14)

Knygos ritinėlis ir septyni griaustiniai

10 1 Paskui aš regėjau kitą galingą angelą nužengiantį
iš dangaus, apsisiautusį debesimi. Vaivorykštė
buvo viršum jo galvos, jo veidas – kaip saulė, o jo kojos –
kaip ugnies stulpai. 2 Jis laikė rankoje atvyniotą [knygos]
ritinėlį. Jis padėjo savo dešiniąją koją ant jūros, o kairiąją
– ant sausumos, 3 ir sušuko garsiu balsu, kaip liūtas kad
riaumoja. Kai jis sušuko, septyni griaustiniai sugriaudė
savo balsais. 4 Kai septyni griaustiniai buvo sugriaudę,

aš rengiausi rašyti, bet išgirdau balsą iš dangaus sakant:
„Užantspauduok, ką kalbėjo septyni griaustiniai, ir to
neužrašyk!“ 5 O angelas, kurį regėjau stovint ant jūros
ir sausumos, pakėlė savo dešiniąją ranką į dangų 6 ir
prisiekė Tuo, kuris gyvena per amžių amžius, kuris
sukūrė dangų ir tai, kas yra jame, žemę ir tai, kas joje,
jūrą ir tai, kas joje: „Nebebus uždelsimo! 7 Bet septintojo
angelo balso dienomis, kai jis sutrimituos, bus įvykdytas
Dievo paslaptingas tikslas, kaip jis paskelbė savo tarnams
pranašams“. 8 Tada balsas, kurį buvau girdėjęs iš dangaus,
vėl kalbėjo su manim ir tarė; „Eik, paimk ritinį, atvyniotą
rankoje angelo, stovinčio ant jūros ir sausumos!“ 9 Aš
nuėjau pas tą angelą ir prašiau jį duoti man tą ritinėlį.
Jis man tarė: „Imk ir suvalgyk jį! Jis bus kartus tavo
skrandyje, tačiau tavo burnoje – saldus kaip medus“. 10 Aš
paėmiau ritinėlį iš angelo rankos ir jį suvalgiau. Jis buvo
mano burnoje saldus kaip medus, bet kai jį suvalgiau,
mano skrandis apkarto. 11 Tada man buvo pasakyta: „Tu
turi vėl pranašauti apie daugelį tautų, nacijų, kalbų ir
karalių“.

Du liudytojai

11 1 Man buvo duota nendrė, panaši į lazdą, ir
pasakyta: „Kelkis ir išmatuok Dievo šventyklą,
aukurą ir tuos, kurie garbina Dievą joje. 2 O išorinį
šventyklos kiemą palik ir nematuok jo, nes jis atiduotas
pagonims, ir jie tryps šventąjį miestą keturiasdešimt
du mėnesius. 3 Aš duosiu [paliepimą] dviem savo
liudytojams, ir jie, maišais apsivilkę, pranašaus tūkstantį
du šimtus šešiasdešimt dienų“. 4 Tie yra du alyvmedžiai ir
du žibintai, stovintys žemės Viešpaties akivaizdoje. 5 Ir

jei kas nori juos pažeisti, ugnis išeina iš jų burnos ir suėda
jų priešus. Jei kas norėtų juos pažeisti, tas šitaip turi būti
nužudytas. 6 Jie turi galią užrakinti dangų, kad lietus
nelytų jų pranašavimo dienomis, ir turi galią vandenis
paversti krauju ir ištikti žemę visokia nelaime, kada tik jie
panorės. 7 Ir kai jie pabaigs savo liudijimą, žvėris, kuris
išlipa iš bedugnės, kariaus su jais, juos nugalės ir juos
užmuš. 8 Ir jų lavonai gulės gatvėje didžiojo miesto, kuris
˹perkeltine prasme˺ vadinasi Sodoma ir Egiptas, kur ir jų
Viešpats buvo nukryžiuotas. 9 Žmonės iš tautų, genčių,
kalbų ir nacijų žiūrės į jų lavonus tris ir pusę dienos
ir neleis jų lavonų padėti į kapą. 10 Žemės gyventojai
džiaugsis dėl jų, linksminsis ir vieni kitiems siųs dovanų,
nes tiedu pranašai kankino žemės gyventojus. 11 Bet po
trijų ir pusės dienos gyvybės dvasia iš Dievo įėjo į juos, ir
jie atsistojo ant kojų, ir didelė baimė apniko tuos, kurie
stebėjo juos. 12 Tada jie išgirdo garsų balsą iš dangaus
jiems sakant: „Užženkite šen!“ Jie užžengė į dangų
debesyje, ir juos stebėjo jų priešai. 13 Tą pačią valandą
įvyko didelis žemės drebėjimas, ir dešimtoji dalis miesto
sugriuvo. Tame žemės drebėjime žuvo septyni tūkstančiai
asmenų, o likusieji buvo baimės apimti ir pašlovino
dangaus Dievą. 14 Antroji nelaimė praėjo; štai netrukus
ateina trečioji nelaimė.

Septintasis trimitas

15 Septintasis angelas sutrimitavo, ir danguje pasigirdo
garsūs balsai, sakantys: „Pasaulio karalystė patapo mūsų
Viešpaties ir jo Pateptojo karalyste, ir jis karaliaus per
amžių amžius!“ 16 O dvidešimt keturi vyresnieji, sėdintys
prieš Dievą savo sostuose, parpuolė kniūpsti ir pagarbino

Dievą, 17 sakydami: „Mes dėkojame tau, Viešpatie Dieve
Visavaldi, kuris esi ir kuris buvai, kad pasiėmei savo
didžiąją galią ir pradėjai karaliauti. 18 Tautos įširdo, bet
atėjo tavo rūstybė, metas teisti mirusiuosius ir atsilyginti
tavo tarnams pranašams, šventiesiems ir bijantiems
tavo vardo, mažiems ir dideliems, ir sunaikinti žemės
naikintojus“. 19 Tada atsidarė Dievo šventykla, esanti
danguje, ir šventykloje pasirodė jo sandoros skrynia. Ir
radosi žaibai, dundesiai, griausmai, žemės drebėjimas ir
didelė kruša.

SEPTYNI REIKŠMINGI ŽENKLAI (12, 1–14, 20)

Saule apsisiautusi moteris ir slibinas

12 1 Didelis ženklas pasirodė danguje: moteris,
apsisiautusi saule, mėnulis po jos kojomis, o ant
jos galvos dvylikos žvaigždžių vainikas. 2 Ji buvo nėščia
ir šaukė, kentėdama gimdymo sąrėmius ir skausmus.
3 Pasirodė kitas ženklas danguje: štai didelis ugniaspalvis
slibinas su septyniomis galvomis bei dešimtimi ragų ir su
septyniomis karūnomis ant galvų! 4 Jo uodega nušlavė
trečdalį dangaus žvaigždžių ir jas numetė į žemę. Slibinas
stovėjo prieš gimdysiančią moteriškę, kad, kai tik ji
bus pagimdžiusi, prarytų jos vaiką. 5 Ji pagimdė sūnų,
berniuką, kuriam skirta ganyti visas tautas geležine lazda,
bet jos kūdikis buvo pagriebtas [ir paimtas] pas Dievą,
prie jo sosto. 6 O moteris pabėgo į tyrus, kur ji turi Dievo
paruoštą vietą, kad ten ją maitintų tūkstantį du šimtus
šešiasdešimt dienų.

Karas danguje. Slibinas išmestas

7 Kilo karas danguje: Mykolas ir jo angelai turėjo
kariauti su slibinu. Kariavo slibinas ir jo angelai, 8 bet
jis nelaimėjo, ir nebebuvo rasta jų vietos danguje. 9 Taip
buvo numestas žemyn didysis slibinas, senoji gyvatė, kuri
vadinasi velnias ir šėtonas, kuris suvedžioja visą pasaulį.
Jis buvo numestas į žemę, ir jo angelai buvo numesti
su juo. 10 Ir aš girdėjau garsų balsą danguje sakant:
„Dabar atėjo mūsų Dievo pergalė, galia bei karalystė ir
jo Pateptojo[s] valdžia, nes žemyn numestas mūsų brolių
skundėjas, kuris dieną ir naktį juos skundžia prieš mūsų
Dievą. 11 Bet jie nugalėjo jį Avinėlio krauju ir savo
liudijimo žodžiu, ir nemylėjo savo gyvybės, nepaisydami
net mirties. 12 Todėl džiūgaukite, dangūs, ir jūs, kurie
gyvenate juose! Vargas žemei ir jūrai, nes nusileido
pas jus velnias, baisiai įnirtęs, žinodamas beturįs mažai
laiko“. 13 Kai slibinas pamatė, kad jis numestas į žemę,
jis ėmė vytis moterį, kuri buvo pagimdžiusi berniuką.
14 O moteriai buvo duoti du didžiojo erelio sparnai, kad
ji skristų į tyrus, į savo vietą, kur nuošaly nuo gyvatės ji
bus maitinama laiką, [du] laikus ir pusę laiko. 15 Gyvatė
išliejo iš savo nasrų paskui moterį vandenį tartum upę,
kad ją nuneštų su srove. 16 Bet žemė atėjo moteriai į
pagalbą: žemė atvėrė savo žiomenis ir sugėrė upę, kurią
slibinas buvo išliejęs iš savo nasrų. 17 Tada slibinas įširdo
ant moters ir nuėjo kariauti su visais kitais jos vaikais –

---

[s]**12,10** Lit. Kristaus

tais, kurie laikosi Dievo įsakymų ir Jėzaus[t] liudijimo. 18 Ir
jis atsistojo ant jūros kranto[u].

Žvėris iš jūros

13 1 Aš regėjau iš jūros išlipantį žvėrį, turintį dešimt
ragų ir septynias galvas, ant savo ragų – dešimt
karūnų, o ant savo galvų – piktžodžiavimo vardus.
2 Žvėris, kurį regėjau, buvo panašus į leopardą. Jo
kojos buvo kaip lokio kojos, o jo nasrai – kaip liūto
nasrai. Slibinas jam davė savo galią, savo sostą ir didelę
valdžią. 3 Regėjau vieną jo galvą lyg mirtinai sužeistą,
bet jos mirtinoji žaizda pagijo, ir visa žemė stebėdamasi
nusekė paskui žvėrį. 4 Žmonės kniūpsti pagarbino slibiną,
nes jis buvo davęs valdžią žvėriui, ir pagarbino žvėrį,
sakydami: „Kas lygus su žvėrim ir kas gali kariauti
su juo?“ 5 Jam buvo duoti nasrai, kalbantys išdidžius
žodžius ir piktžodžiavimus, ir jam buvo duota galia
veikti per keturiasdešimt du mėnesius. 6 Jis atvėrė savo
nasrus piktžodžiavimams prieš Dievą, kad piktžodžiautų
jo vardui ir jo buveinei – tiems, kurie gyvena danguje.
7 Jam buvo leista kariauti su šventaisiais ir nugalėti juos,
ir jam buvo leista valdyti kiekvieną gentį, tautą, kalbą ir
naciją. 8 Jį garbins visi žemės gyventojai – kiekvienas,
kurio vardas ⸢nuo pasaulio sukūrimo nėra buvęs įrašytas
nužudyto Avinėlio gyvenimo knygoje⸣[v]. 9 Jei kas turi
ausis, tegul klauso: 10 Jei kas skirtas nelaisvei, tas eina į
nelaisvę. Jei kam skirta žūti nuo kalavijo, tas turi būti

---

[t] **12,17** T.y. Jėzaus duoto

[u] **12,18** Lit. smėlio

[v] **13,8** Arba: nėra buvęs įrašytas gyvenimo knygoje Avinėlio, nužudyto nuo pasaulio sukūrimo

nužudytas kalaviju. Čia reikia šventųjų ištvermės ir
ištikimybės[w].

Žvėris iš žemės

11 Paskui aš regėjau kitą žvėrį, pasikeliantį iš žemės.
Jis turėjo du ragus, panašius į avinėlio, bet kalbėjo kaip
slibinas. 12 Jis vykdo visą pirmojo žvėries valdžią jo
akivaizdoje ir verčia žemę bei jos gyventojus garbinti
pirmąjį žvėrį, kurio mirtina žaizda buvo sugijusi. 13 Jis
daro tokius didžius ženklus, kad, žmonėms matant,
nuleidžia net ugnį iš dangaus į žemę. 14 Ir jis klaidina
žemės gyventojus ženklais, kuriuos jam buvo leista
daryti žvėries akivaizdoje. Jis įsako žemės gyventojams
padaryti statulą žvėriui, kuris turėjo žaizdą nuo kalavijo,
tačiau išliko gyvas. 15 Jam buvo leista suteikti žvėries
statulai dvasią, kad žvėries statula galėtų net kalbėti ir
padaryti, kad visi, kurie negarbintų žvėries statulos, būtų
nužudyti. 16 Ir jis verčia visus, mažus ir didelius, turtingus
ir neturtingus, laisvuosius ir vergus užsispausti žymę ant
dešinės rankos ar ant kaktos, 17 kad niekas negalėtų pirkti
ar parduoti, kaip tik tas, kuris turi žymę –žvėries vardą ar
jo vardo skaičių. 18 Čia slypi išmintis! Kas turi išmanymą,
tegul apskaičiuoja žvėries skaičių, nes tai yra žmogaus
skaičius, ir jo skaičius – šeši šimtai šešiasdešimt šeši.

Šimto keturiasdešimt keturių tūkstančių giesmė

14 1 Aš žiūrėjau, ir štai Avinėlis stovėjo ant Sijonos
kalno ir su juo šimtas keturiasdešimt keturi
tūkstančiai, kurie turėjo jo vardą ir jo Tėvo vardą

---

[w] **13,10** Arba: tikėjimo

įrašytus jų kaktose. 2 Ir girdėjau balsą iš dangaus kaip
daugelio vandenų ūžesį ir kaip smarkaus griaustinio
dundesį. Garsas, kurį girdėjau, buvo kaip skambesys
arfininkų, skambinančių savo arfomis. 3 Jie giedojo naują
giesmę priešais sostą ir priešais keturias būtybes bei
vyresniuosius, ir niekas negalėjo išmokti tos giesmės,
kaip tik tie šimtas keturiasdešimt keturi tūkstančiai, kurie
buvo atpirkti iš žemės[x]. 4 Šie yra tie, kurie nesusitepė
moterimis, nes jie yra skaistūs[y]. Šie yra tie, kurie seka
paskui Avinėlį, kur tik jis eina. Jie buvo atpirkti iš
žmonijos kaip pirmonės Dievui ir Avinėliui. 5 Jų burnoje
nerasta melo; jie yra nepeiktini.

Intarpas: trys angelai paskelbia teismą

6 Paskui aš regėjau kitą angelą, skrendantį dangaus
viduriu, turintį amžiną evangeliją, kad ją paskelbtų žemės
gyventojams – kiekvienai nacijai, genčiai, kalbai ir tautai.
7 Jis sakė garsiu balsu: „Bijokite Dievo ir duokite jam
šlovę, nes atėjo jo teismo valanda, ir pagarbinkite tą, kuris
sukūrė dangų ir žemę, jūrą ir vandenų šaltinius!“ 8 Kitas,
antras angelas skrido iš paskos, sakydamas: „Krito,
krito didžioji Babelė, kuri savo [Dievą] niršinančios
paleistuvystės vynu yra girdžiusi visas pagonių tautas!“
9 Dar kitas, trečias angelas sekė paskui juos, sakydamas
garsiu balsu: „Jei kas garbina žvėrį bei jo statulą ir priima
žymę ant savo kaktos ar ant savo rankos, 10 tas gers Dievo
įniršio vyno, sutaisyto neatmiešto jo rūstybės taurėje,
ir bus kankinamas ugnimi bei siera šventų angelų ir

---

[x] **14,3** T.y. iš žemės gyventojų skaičiaus

[y] **14,4** Lit. mergelės

Avinėlio akivaizdoje. 11 Jų kankinimo dūmai kils aukštyn
per amžių amžius, ir dieną bei naktį neturės atilsio tie,
kurie garbina žvėrį ir jo statulą, ir jei kas priima jo vardo
žymę“. 12 Čia reikia ištvermės šventųjų, kurie laikosi
Dievo įsakymų ir tikėjimo Jėzumi.

Intarpas: palaiminti, kurie miršta Viešpatyje

13 Ir aš girdėjau balsą iš dangaus sakant: „Rašyk:
‚Palaiminti mirusieji, kurie nuo dabar miršta Viešpatyje!’
– ‚Taip’, – sako Dvasia, – jie turi atsilsėti nuo savo vargų,
nes jų darbai juos lydi iš paskos’“.

Žemės derliaus nuėmimas

14 Aš žiūrėjau, ir štai baltas debesis ir ant debesies
sėdintis, panašus į Žmogaus Sūnų! Jis turėjo ant galvos
auksinį vainiką ir rankoje aštrų pjautuvą. 15 Kitas angelas
išėjo iš šventyklos, šaukdamas garsiu balsu sėdinčiajam
ant debesies: „Paleisk darban savo pjautuvą ir pjauk, nes
atėjo metas pjauti, nes visiškai pribrendo žemės derlius“.
16 Tada sėdintysis ant debesies numetė savo pjautuvą į
žemę, ir žemė buvo nupjauta. 17 Dar kitas angelas išėjo iš
danguje esančios šventyklos; jis irgi turėjo aštrų pjautuvą.
18 Tada išėjo nuo aukuro vėl kitas angelas, turintis valdžią
ugniai, ir šaukė garsiu balsu turinčiam aštrųjį pjautuvą:
„Paleisk darban savo aštrųjį pjautuvą ir surink žemės
vynmedžio kekes, nes jo vynuogės prisirpo“. 19 Tada
angelas numetė savo pjautuvą į žemę, nuskynė žemės
vynmedį ir sumetė [vynuoges] į didįjį Dievo įpykio
spaustuvą. 20 Spaustuvas buvo mindomas už miesto, ir iš

spaustuvo ištekėjo kraujas, plūsdamas iki arklių kamanų
per tūkstantį šešis šimtus stadijų[z].

SEPTYNIOS PASKUTINĖS NELAIMĖS (15, 1–16, 21)

Angelai su septyniais dubenimis

15 1 Paskui aš regėjau kitą ženklą danguje, didį ir
nuostabų: septynis angelus, turinčius septynias
paskutines nelaimes, nes jomis pasibaigė Dievo įniršis.
2 Regėjau tarsi stiklinę jūrą, sumaišytą su ugnimi, ir
nugalėtojus, laimėjusius laisvę nuo žvėries, nuo jo
statulos ir nuo jo vardo skaičiaus, stovinčius ant stiklinės
jūros, laikančius Dievo arfas. 3 Jie giedojo Dievo tarno
Mozės giesmę ir Avinėlio giesmę, tardami: „Dideli
ir nuostabūs tavo darbai, Viešpatie Dieve Visavaldi!
Teisūs ir tikri tavo keliai, tautų Karaliau! 4 Kas nebijos,
Viešpatie, ir nešlovins tavo vardo? Juk tu vienas šventas!
Visos tautos ateis ir kniūpsčiom pagarbins tave, nes
apreikšti tavo teisūs sprendimai“. 5 Paskui aš žiūrėjau, ir
štai buvo atverta liudijimo padangtės šventykla danguje,
6 ir iš šventyklos išėjo septyni angelai, kurie turėjo
septynias nelaimes, apsivilkę tyra, šviesia drobe ir per
krūtinę apsijuosę auksinėmis juostomis. 7 Tada viena iš
keturių būtybių padavė septyniems angelams septynis
auksinius dubenis, pilnus įniršio Dievo, gyvenančio
per amžių amžius. 8 Šventykla pasidarė pilna dūmų
nuo Dievo šlovės ir jo galios, ir niekas negalėjo įeiti į

---

[z]**14,20** 1 stadija = 184,97 m

šventyklą, iki buvo užbaigtos septynių angelų septynios
slogos.

Septynių paskutinių nelaimių išliejimas

16 1 Paskui aš girdėjau iš šventyklos garsų balsą,
sakantį septyniems angelams: „Eikite ir išliekite
septynis Dievo įniršio dubenis į žemę!“ 2 Pirmasis
nuėjo ir išliejo savo dubenį į žemę, ir kenksmingi bei
piktybiniai skauduliai apniko žmones, turinčius žvėries
žymę ir garbinančius jo statulą. 3 Antrasis išliejo savo
dubenį į jūrą, ir ji pasidarė kaip numirėlio kraujas, ir
kiekvienas jūros gyvūnas išgaišo. 4 Trečiasis išliejo savo
dubenį į upes ir vandenų šaltinius, ir jie pavirto krauju.
5 Aš girdėjau vandenų angelą sakant: „Teisus esi tu,
kuris esi ir buvai, Šventasis, kad taip nuteisei, 6 nes jie
išliejo šventųjų ir pranašų kraują, tad kraują jiems davei
gerti. Jie to verti!“ 7 Aš girdėjau aukurą sakant: „Taip,
Viešpatie Dieve Visavaldi, tikri ir teisingi tavo teismai“.
8 Ketvirtasis išliejo savo dubenį į saulę, ir jai buvo leista
svilinti žmones ugnimi. 9 Žmones svilino baisi kaitra, bet
jie keikė vardą Dievo, turinčio valdžią toms nelaimėms, ir
neatsivertė, kad duotų jam šlovę. 10 Penktasis išliejo savo
dubenį ant žvėries sosto, ir jo karalystė aptemo. Žmonės
kramtė savo liežuvius iš skausmo 11 ir piktžodžiavo
dangaus Dievui dėl savo skausmų ir dėl savo skaudulių,
bet jie neatsivertė nuo savo darbų. 12 Šeštasis išliejo savo
dubenį į didžiąją Eufrato upę, ir išdžiūvo jos vanduo, kad
būtų paruoštas kelias karaliams iš saulėtekio. 13 Tada aš
regėjau iš slibino nasrų, iš žvėries nasrų ir iš netikrojo
pranašo burnos išeinant tris netyras dvasias lyg varles.
14 Mat tai yra ženklus darančios velnių dvasios, kurios

išeina pas viso pasaulio karalius, kad juos sutelktų
Visavaldžio Dievo didžiosios dienos karui. 15 („Štai aš
ateinu kaip vagis! Palaimintas, kuris budi ir sergi savo
drabužius, kad neturėtų vaikščioti nuogas ir nebūtų
matoma jo gėda!“) 16 Ir jis sutelkė juos į vietą, hebrajiškai
vadinamą Harmagedonu. 17 Septintasis išliejo savo
dubenį į orą, ir iš šventyklos, nuo sosto, išėjo garsus
balsas, sakantis: „Įvyko!“ 18 Radosi žaibai, dundesiai ir
griausmai, ir kilo smarkus žemės drebėjimas, kokio dar
nėra buvę nuo to laiko, kai žmogus atsirado žemėje, – toks
smarkus buvo tas drebėjimas! 19 Didysis miestas suskilo
į tris dalis, ir pagonių miestai sugriuvo. Dievas atsiminė
didžiąją Babelę, kad jai pateiktų savo rūstaus įniršio
vyno taurę. 20 Visos salos pabėgo, ir kalnų nebebuvo
galima rasti. 21 Dideli ledai, sunkūs kaip talentai[a], krito iš
dangaus ant žmonių, bet žmonės piktžodžiavo Dievui dėl
krušos nelaimės, nes nepaprastai skaudi buvo jos nelaimė.

VISAVALDŽIO DIEVO PERGALĖ (17, 1–20, 15)

Didžioji paleistuvė ir žvėris

17 1–3 Tada atėjo vienas iš septynių angelų,
laikiusių septynis dubenis, ir kalbėjo su manim,
sakydamas: „Eikš, aš tau parodysiu nuteisimą didžiosios
paleistuvės, sėdinčios ant skaisčiai raudono žvėries,
pilno piktžodžiavimo vardų, turinčio septynias galvas
ir dešimtį ragų. 4 Moteris buvo apsivilkusi purpuru ir
šarlaku, pasipuošusi auksu, brangakmeniais ir perlais.
Ji laikė rankoje auksinę taurę, pilną savo paleistuvystės

---

[a] **16,21** 1 talentas = 26-36 kg

bjaurybių ir netyrybių, 5 ir jos kaktoje buvo įrašytas
vardas, paslaptis: „Didžioji Babelė, paleistuvių[b] ir žemės
bjaurybių motina“. 6 Aš regėjau tą moterį pasigeriant
nuo šventųjų kraujo ir nuo Jėzaus liudytojų kraujo. Ją
matydamas, aš stebėte stebėjausi. 7 Bet angelas man
tarė: „Ko stebies? Aš tau išaiškinsiu paslaptį moters ir ją
nešiojančio žvėries, turinčio septynias galvas ir dešimtį
ragų. 8 Žvėris, kurį regėjai, buvo, ir jo nebėra; jis [vėl]
pasikels iš bedugnės ir eina[c] į pražūtį. Žemės gyventojai,
kurių vardai neįrašyti į gyvenimo knygą nuo pasaulio
sukūrimo, stebėsis, žiūrėdami į žvėrį, kuris buvo, kurio
nebėra ir kuris vėl ateis. 9 Čia reikia išmintingo proto.
Septynios galvos yra septyni kalnai, ant kurių moteris
sėdi. Ir yra septyni karaliai. 10 Penki žlugo, vienas tebėra,
kitas dar neatėjo, ir kai jis ateis, turi pasilikti trumpą
laiką. 11 O žvėris, kuris buvo ir kurio nebėra, – jis yra
aštuntasis, tačiau vienas iš septynių, ir eina į pražūtį.
12 Tie dešimt ragų, kuriuos regėjai, yra dešimt karalių,
kurie dar negavo karališkos valdžios, bet jie gaus valdžią
kaip karaliai vienai valandai drauge su žvėrimi. 13 Jie turi
vieną tikslą ir savo galią bei valdžią atiduoda žvėriui.
14 Jie kariaus su Avinėliu, ir Avinėlis juos nugalės, nes jis
yra viešpačių Viešpats ir karalių Karalius, ir jo palydovai
–pašauktieji, išrinktieji ir ištikimieji“. 15 Jis man tarė:
„Vandenys, kuriuos regėjai, kur paleistuvė sėdi, yra
tautos, minios, nacijos ir kalbos. 16 Dešimt ragų, kuriuos
regėjai, ir žvėris – tie nekęs paleistuvės, ją apiplėš ir
nunuogins, ės jos kūną ir ją sudegins, 17 nes Dievas įdiegė

---

[b] **17,5** Mot. gim.

[c] **17,8** Kt. Mss: nueis

į jų širdis [norą] pasiekti jo tikslą, pasiekti vieną tikslą
ir atiduoti savo karališką valdžią žvėriui, kol išsipildys
Dievo žodžiai. 18 O moteris, kurią regėjai, yra didysis
miestas, viešpataujantis žemės karaliams“.

Babelės žlugimas

18 1 Po to aš regėjau kitą angelą, nusileidžiantį iš
dangaus, turintį didelę galią, ir žemė nušvito
nuo jo skaistumo. 2 Ir jis sušuko galingu balsu: „Krito,
krito didžioji Babelė! Ji pavirto velnių buveine,
kiekvienos netyros dvasios landyne ir kiekvieno netyro ir
nekenčiamo paukščio urvu, 3 nes jos [Dievą] įširdinančios
paleistuvystės vyno yra gėrusios visos tautos. Žemės
karaliai paleistuvavo su ja, ir žemės pirkliai pralobo iš
jos besaikės prabangos“. 4 Paskui aš girdėjau kitą balsą
iš dangaus sakant: „Išeikite iš jos, mano žmonės, kad
nedalyvautumėte jos nuodėmėse ir kad negautumėte jos
nelaimių, 5 nes jos nuodėmės susikaupė iki dangaus, ir
Dievas prisiminė jos neteisybes. 6 Atlyginkite jai, kaip
ir ji atlygino, ir dvigubai atmokėkite pagal jos darbus!
Taurėje, kurioje ji maišė, sumaišykite jai dvigubai! 7 Kiek
ji puikavosi ir prabangavo, tiek jai duokite kančios ir
gedėjimo! Kadangi ji sako savo širdyje: ‚Aš sėdžiu soste
kaip karalienė, nesu našlė ir niekad nematysiu gedėjimo’,
8 tai vieną dieną ateis jos nelaimės – maras, gedulas ir
badas, ir ji bus sudeginta, nes galingas Viešpats Dievas,
kuris ją nuteisė“. 9 Tada raudos ir mušis į krūtinę[d] dėl
jos žemės karaliai, kurie su ja paleistuvavo ir prabangiai
gyveno, kai pamatys jos gaisro dūmus, 10 atokiai sustoję

---

[d] **18,9** taip išreikšdami savo gedėjimą

iš baimės dėl jos kankinimo, sakydami: „Vargas, vargas,
didysis mieste, Babele, galingasis mieste, nes per vieną
valandą atėjo tavo nuteisimas!“ 11 Žemės pirkliai raudos
ir gedės dėl jos, nes jų [laivų] krovinių niekas nebepirks:
12 krovinių [, susidedančių iš] aukso ir sidabro, brangiojo
akmens ir perlų, plonosios drobės ir purpuro, šilko bei
šarlako audinių, visokių citruso medžių, visokių dramblio
kaulo dirbinių, visokių brangiausio medžio, žalvario,
geležies ir marmuro indų, 13 cinamono ir amomo, kvepalų,
miros ir smilkalų, vyno, aliejaus, smulkių miltų ir kviečių,
galvijų ir avių, arklių ir vežimų, vergų[e], tai yra žmonių
gyvybių. 14 „Vaisiai, kurių geidė tavo siela, pasišalino
nuo tavęs, ir visa, kas riebu ir žiba, prapuolė tau, ir
to niekad neberas!“ 15 Šitų daiktų prekiautojai, kurie
pralobo iš jos, atstu stovės iš baimės dėl jos kankinimo,
raudodami ir gedėdami: 16 „Vargas, vargas didžiajam
miestui, kuris vilkėjo plona drobe, purpuru ir šarlaku, ir
puošėsi auksu, brangakmeniais ir perlais, 17 nes per vieną
valandą nusiaubti tokie turtai!“ Visi laivų kapitonai, visi
bet kur keliaujantys jūra, jūrininkai ir visi, kurie verčiasi
jūrininkyste, iš tolo stovėjo 18 ir, žiūrėdami į jos gaisro
dūmus, šaukė: „Kas prilygsta didžiajam miestui?!“ 19 Jie
bėrė dulkes ant galvų ir raudodami bei gedėdami šaukė:
„Vargas, vargas didžiajam miestui, kuriame visi, kurie
turėjo laivų jūroje, pralobo iš jo prabangos, nes per vieną
valandą jis buvo nusiaubtas! 20 Džiūgauk dėl jo, dangau,
ir jūs, šventieji, apaštalai ir pranašai, nes Dievas padarė
˹jai nuosprendį, kokį ji jums padarė˺[f]!“ 21 Tada vienas

[e] **18,13** Lit. kūnų

[f] **18,20** Arba: nuosprendį už jus prieš ją

stiprus angelas pakėlė akmenį tarsi didelį girnų akmenį
ir jį numetė į jūrą, sakydamas: „Su tokiu smarkumu bus
numesta Babelė, didysis miestas, ir niekad jos nebebus
galima rasti. 22 Arfininkų ir muzikantų, vamzdininkų ir
trimitininkų balso niekad nebebus girdima tavyje. Jokių
kokio nors amato amatininkų niekad nebebus randama
tavyje, ir malūno girnų dūzgimo niekad nebebus girdima
tavyje. 23 Žiburio šviesa niekad nebešvies tavyje, ir
jaunikio bei jaunosios balso niekad nebebus girdima
tavyje, nes tavo pirkliai buvo žemės didžiūnai, nes tavo
būrimu buvo suklaidintos visos tautos. 24 Ir jame buvo
rastas pranašų bei šventųjų ir visų žemėje nužudytųjų
kraujas“.

19 1 Po to aš girdėjau tarsi garsų didžiulės minios
balsą danguje sakant: „Aleliuja! Pergalė, šlovė
ir galia priklauso mūsų Dievui, 2 nes tikri ir teisingi jo
nuosprendžiai; nes jis nuteisė didžiąją paleistuvę, kuri
pagadino žemę savo paleistuvavimu, ir jai atkeršijo už
savo tarnų kraują“. 3 Antrą kartą jie tarė: „Aleliuja!
Jos dūmai kyla per amžių amžius!“ 4 Dvidešimt keturi
vyresnieji su keturiomis būtybėmis parpuolė ir pagarbino
Dievą, sėdintį soste, sakydami: „Amen. Aleliuja!“

Avinėlio vestuvių pokylis

5 Nuo sosto išėjo balsas, sakydamas: „Girkite mūsų
Dievą, visi jo tarnai, kurie jo bijote, maži ir dideli!“
6 Paskui girdėjau tarsi didžiulės minios klegesį, lyg
daugybės vandenų ūžesį ir tartum stiprių griaustinių
dundesį, ir jie sakė: „Aleliuja! Nes ėmė karaliauti
Viešpats, mūsų Dievas, Visavaldis. 7 Džiaukimės ir
linksminkimės, ir duokime jam garbę! Nes atėjo Avinėlio

vestuvės ir jo Nuotaka pasiruošė, 8 ir jai buvo duota
apsivilkti šviesia, tyra plona drobe“. Mat plona drobė
yra teisūs šventųjų darbai. 9 Ir jis[g] man tarė: „Rašyk:
‚Palaiminti pakviestieji į Avinėlio vestuvių pokylį!’“ Jis
dar man sakė: „Šitie yra tikri Dievo žodžiai!“ 10 Tada aš
puoliau jam po kojų, norėdamas jį pagarbinti. Bet jis man
tarė: „Žiūrėk, kad to nedarytum! Aš esu tarnas drauge su
tavim ir su tavo broliais, kurie laikosi Jėzaus liudijimo.
Dievą garbink!“ Mat Jėzaus liudijimas yra pranašystės
dvasia.[h]

Raitelis ant balto žirgo

11 Paskui aš regėjau atvirą dangų, ir štai baltas žirgas!
Tas, kuris sėdėjo ant jo, vadinasi Ištikimasis ir Tikrasis.
Jis teisingai teisia ir kariauja. 12 Jo akys buvo [kaip]
ugnies liepsna, o ant jo galvos – daug karūnų. Jis turėjo
įrašytą vardą, kurio niekas nežino, tik jis pats, 13 ir vilkėjo
drabužiu, pamirkytu kraujuje; jis pavadintas Dievo
Žodžiu. 14 Dangaus kariuomenės, apsivilkusios balta,
tyra, plona drobe, sekė paskui jį ant baltų žirgų. 15 Iš jo
burnos išėjo aštrus kalavijas, kad jis juo suduotų tautoms.
Jis jas ganys geležine lazda, ir jis mins Visavaldžio
Dievo rūstaus įniršio vyno spaustuvą. 16 Jis turėjo ant
savo drabužio, ant savo šlaunies, įrašytą vardą: „Karalių
Karalius ir viešpačių Viešpats“. 17 Aš regėjau vieną
angelą, stovintį saulėje, ir jis sušuko garsiu balsu visiems
paukščiams, skrendantiems dangaus viduriu: „Lėkite šen,

---

[g] **19,9** T.y. angelas

[h] **19,10** T.y. Jėzaus gyvenimu ir mirtim patvirtinta Dievo žinia yra tikro pranašiško skelbimo esmė.

susirinkite į didįjį Dievo pokylį [18] lesti karalių kūnų,
pulkininkų kūnų, stipruolių kūnų, žirgų ir jų raitelių
kūnų, visų laisvųjų ir vergų, mažų ir didelių kūnų!“
[19] Aš regėjau žvėrį, žemės karalius ir jų kariuomenes,
susirinkusias kariauti su Sėdinčiuoju ant žirgo ir su jo
kariuomene. [20] Žvėris buvo pagautas, ir su juo – netikrasis
pranašas, daręs jo akyse ženklus, kuriais suklaidino tuos,
kurie buvo priėmę žvėries žymę ir garbino jo statulą.
Tuodu gyvi buvo įmesti į siera degantį ugnies ežerą, [21] o
visi kiti buvo nužudyti ant žirgo Sėdinčiojo kalaviju,
išėjusiu iš jo burnos. Ir visi paukščiai prisilesė jų kūnų.

Tūkstančio metų karalystė

20 [1] Paskui aš regėjau angelą, nužengiantį iš dangaus,
laikantį bedugnės raktą ir didelę grandinę savo
rankoje. [2] Jis pagavo slibiną – senąją gyvatę, kuri yra
velnias ir šėtonas, – jį sukaustė tūkstančiui metų, [3] jį
įmetė į bedugnę, [ją] užrakino ir užantspaudavo viršum
jo, kad jis nebesuvedžiotų tautų, kol pasibaigs tūkstantis
metų. Po to jis turi būti išleistas trumpam laikui. [4] Aš
regėjau sostus, ir jie atsisėdo į juos, ir jiems buvo leista
teisti. Ir [regėjau] sielas tų, kuriems buvo nukirstos galvos
dėl Jėzaus liudijimo ir dėl Dievo žodžio, kurie negarbino
žvėries nė jo statulos ir nepriėmė jo žymės į savo kaktą
bei ranką. Jie atgijo ir karaliavo su Kristumi tūkstantį
metų. [5] Visi kiti mirusieji neatgijo, iki pasibaigs tūkstantis
metų. Šitas yra pirmasis prisikėlimas. [6] Palaimintas ir
šventas, kas turi dalį pirmajame prisikėlime! Šitiems
antroji mirtis neturi galios, bet jie bus Dievo ir Kristaus
kunigai ir karaliaus su juo tūkstantį metų.

Šėtonas galutinai nugalimas

7 Kai pasibaigs tūkstantis metų, šėtonas bus paleistas
iš savo kalėjimo 8 ir išeis suvedžioti pagonių tautų,
gyvenančių keturiuose žemės kampuose, Gogo ir
Magogo, sutelkti jų[i] karui. Jų skaičius – kaip pajūrio
smiltys. 9 Jie žygiavo aukštyn per žemės platumą ir
apsupo šventųjų stovyklą bei numylėtąjį miestą. Bet
ugnis nupuolė iš dangaus ir prarijo juos, 10 o velnias, kuris
suvedžiojo juos, buvo įmestas į ugnies ir sieros ežerą, kur
yra ir žvėris, ir netikrasis pranašas, ir jie bus kankinami
dieną ir naktį per amžių amžius.

Paskutinis teismas

11 Paskui aš regėjau didelį baltą sostą ir jame Sėdintįjį,
nuo kurio veido pabėgo žemė ir dangus, ir jiems nebebuvo
kur pasidėti. 12 Aš regėjau mirusiuosius, didelius ir
mažus, stovinčius prieš sostą, ir knygos buvo atskleistos.
Dar kita knyga buvo atskleista; ji yra gyvenimo knyga.
Mirusieji buvo teisiami, remiantis tuo, kas buvo įrašyta
knygose, pagal jų darbus. 13 Jūra atidavė joje esančius
mirusiuosius, ir mirtis bei ⌜mirusiųjų buveinė⌝[j] atidavė
jose esančius mirusiuosius, ir kiekvienas buvo teisiamas
pagal savo darbus. 14 Mirtis ir mirusiųjų buveinė buvo
įmesti į ugnies ežerą. Ugnies ežeras – tai yra antroji
mirtis. 15 Ir jei kas nebuvo rastas įrašytas gyvenimo
knygoje, buvo įmestas į ugnies ežerą.

---

[i]**20,8** T.y. pagonių

[j]**20,13** Lit. hadas

NAUJASIS DANGUS IR
NAUJOJI ŽEMĖ (21, 1–22, 5)

Naujoji Jeruzalė

21 1 Paskui aš regėjau naują dangų ir naują žemę,
nes pirmasis dangus ir pirmoji žemė praėjo ir
nebebuvo jūros. 2 Ir [regėjau] šventąjį miestą, naują
Jeruzalę, nusileidžiančią iš dangaus nuo Dievo, paruoštą
kaip nuotaką, papuoštą savo sužadėtiniui. 3 Ir girdėjau
garsų balsą iš sosto sakant: „Štai Dievo buveinė prie
žmonių, ir jis gyvens su jais. Jie bus jo tautos[k], o pats
Dievas bus su jais[l]. 4 Jis nušluostys visas ašaras nuo
jų akių, ir nebebus mirties. Nebebus nei gedėjimo, nei
raudojimo, nei skausmo, nes tai, kas pirmiau buvo,
praėjo“. 5 O soste Sėdintysis tarė: „Štai aš viską darau
nauja“. Jis pridūrė: „Rašyk, nes šitie žodžiai patikimi ir
tikri“. 6 Ir jis man tarė: „Įvyko! Aš esu Alfa ir Omega,
Pradžia ir Pabaiga. Aš trokštančiam leisiu dovanai gerti iš
gyvybės vandens šaltinio. 7 Nugalėtojas tai paveldės, ir
aš būsiu jam Dievas, o jis bus man sūnus. 8 O dėl bailių,
neištikimų, apsibjaurinusių[m], žmogžudžių, paleistuvių,
burtininkų, stabmeldžių ir visų melagių – jų dalis bus
ežere, liepsnojančiame ⌜sieros ugnimi⌝[n]. Tai yra antroji
mirtis“. 9 Tada atėjo vienas iš septynių angelų, laikiusių
septynis dubenis, pilnus paskutinių septynių nelaimių, ir

---

[k] **21,3** Kt. Mss: tauta

[l] **21,3** Kt. Mss + jų Dievas

[m] **21,8** T.y. susitepusių imperatoriaus garbinimu ir prigimčiai priešingomis ydomis

[n] **21,8** Lit. ugnimi ir siera

jis kalbėjo su manim, sakydamas: „Eikš, aš tau parodysiu
jaunąją, Avinėlio žmoną“. 10 Jis nunešė mane Dvasia
ant didelio bei aukšto kalno ir man parodė šventąjį
miestą, Jeruzalę, nusileidžiančią iš dangaus nuo Dievo,
11 turinčią Dievo skaistumą. Jos žėresys buvo panašus
į [žėresį] labai brangaus akmens tartum jaspio akmens,
tviskančio kaip krištolas. 12 Ji turėjo didelį ir aukštą
mūrą, turėjo dvylika vartų ir ant tų vartų dvylika angelų
bei įrašytus vardus, kurie yra dvylikos izraelių genčių
vardai. 13 Nuo rytų buvo treji vartai, nuo žiemių – treji
vartai, nuo pietų – treji vartai, ir nuo vakarų – treji vartai.
14 Miesto mūras turėjo dvylika pamatų, o ant jų – dvylikos
Avinėlio apaštalų dvylika vardų. 15 Tas, kuris kalbėjo
su manim, turėjo matuoklę, auksinę nendrę, miestui,
jo vartams ir jo mūrui išmatuoti. 16 Miestas pastatytas
kvadratiškai: jo ilgis toks pat, kaip ir plotis. Jis išmatavo
miestą nendre: buvo dvylika tūkstančių stadijų[o]. Jo ilgis,
plotis ir aukštis lygūs. 17 Jis taip pat išmatavo jo mūrą:
buvo šimtas keturiasdešimt keturios uolektys[p] žmogaus
mastu, kuris čia buvo angelo mastas. 18 Jo mūras susidėjo
iš jaspio, o miestas buvo iš gryno aukso, panašaus į
vaiskų stiklą. 19 Miesto mūro pamatai papuošti visokiais
brangakmeniais. Pirmasis pamatas buvo jaspis, antrasis –
safyras, trečiasis – chalcedonas, ketvirtasis – smaragdas,
20 penktasis – sardoniksas, šeštasis – sardis, septintasis
– chrizolitas, aštuntasis – berilis, devintasis – topazas,
dešimtasis – chrizoprazas, vienuoliktasis – hiacintas,
dvyliktasis – ametistas. 21 Dvylika vartų – dvylika perlų.

---

[o]**21,16** 12000 stadijų - apie 2200 km

[p]**21,17** 144 uolaktys - maždaug 67 m

Kiekvieni vartai buvo iš vieno perlo, o miesto gatvė –
grynas auksas, permatomas kaip stiklas. 22 Neregėjau
šventyklos jame[q], nes Viešpats Dievas Visavaldis ir
Avinėlis yra jo šventykla. 23 Miestui nereikia saulės nė
mėnulio, kad jam šviestų, nes Dievo skaistybė jį apšvietė
ir jo žiburys yra Avinėlis. 24 Tautos vaikščios jo šviesoje,
ir žemės karaliai gabens į jį savo prabangą. 25 Jo vartai
niekad nebus užrakinti dieną, nes nakties ten nebus, 26 ir
jie[r] atgabens į jį tautų prabangą ir brangenybes. 27 Niekad
neįeis į jį niekas, kas nešventa ir kas bjauriai elgiasi ir
meluoja, tik tie, kurie įrašyti Avinėlio gyvenimo knygoje.

Gyvybės upė ir gyvybės medis

22 1 Paskui jis man parodė gyvybės vandens upę,
skaidrią kaip krištolas, ištekančią iš Dievo ir
Avinėlio sosto. 2 Jo[s] gatvės viduryje ir vienoje bei kitoje
upės pusėje augo gyvybės medis, duodantis dvylikakartį
vaisių, kas mėnesį duodantis savo vaisių, o medžių lapai
buvo naudojami tautoms gydyti. 3 Ir nieko prakeikto
nebebus. Dievo ir Avinėlio sostas bus jame, ir jo[t] tarnai jį
garbins. 4 Jie matys jo veidą, ir jo vardas bus jų kaktose.
5 Nakties nebebus, ir jiems nereikės žiburio šviesos nė
saulės šviesos, nes Viešpats Dievas jiems švies, ir jie
karaliaus per amžių amžius.

---

[q]**21,22** T.y. mieste

[r]**21,26** T.y. pasaulio karaliai

[s]**22,2** T.y. miesto

[t]**22,3** T.y. Dievo

Apreiškimo pabaiga

6 Ir jis man tarė: „Šitie žodžiai patikimi ir tikri. Viešpats,
pranašų dvasių Dievas, pasiuntė savo angelą parodyti
savo tarnams, kas netrukus turi įvykti“. 7 „Štai aš netrukus
ateisiu. Palaimintas, kas laikosi šitos knygos pranašystės
žodžių!“ 8 Aš, Jonas, esu tas, kuris tai girdėjo ir matė.
Ir kai girdėjau ir mačiau, puoliau pagarbinti po kojų
angelo, kuris man tai rodė. 9 Bet jis man tarė: „Žiūrėk,
kad to nedarytum! Aš esu tavo, tavo brolių pranašų ir tų,
kurie laikosi šitos knygos žodžių, bendratarnis. Dievą
garbink!“ 10 Jis dar man tarė: „Neužantspauduok šitos
knygos pranašystės žodžių, nes laikas yra arti! 11 Kas
daro skriaudą, tegul toliau skriaudžia! Kas susitepęs,
tegul toliau susitepa! Teisusis tegul toliau daro teisybę,
o kas šventas, tegul ir toliau būna šventas“. 12 „Štai aš
veikiai ateinu, ir mano užmokestis yra su manim, kad
atlyginčiau kiekvienam taip, koks yra jo darbas. 13 Aš
esu Alfa ir Omega, Pirmasis ir Paskutinysis, Pradžia
ir Pabaiga“. 14 Palaiminti, kurie plauna savo rūbus, kad
turėtų teisę į gyvybės medį ir galėtų įeiti pro vartus į
miestą. 15 Lauke yra šunys, burtininkai, paleistuviai,
žmogžudžiai, stabmeldžiai ir visi, kurie mėgsta ir daro
melą. 16 „Aš, Jėzus, pasiunčiau savo angelą jums tai
paliudyti bendruomenių naudai. Aš esu Dovydo šaknis
ir atžala, šviesi aušrinė žvaigždė“. 17 Dvasia ir Jaunoji
sako: „Ateik!“ Ir kas tai girdi, tegul sako: „Ateik!“ Ir
kas trokšta, tegul ateina. Kas nori, tegul dovanai ima
gyvybės vandens. 18 Aš įspėju kiekvieną, kuris klausosi
šitos knygos pranašystės žodžių: jei kas prie jų ką pridės,
Dievas pridės prie jo nelaimių, aprašytų šitoje knygoje.

19 Ir jei kas atims ką nuo šitos pranašystės knygos žodžių,
Dievas atims jo dalį nuo gyvybės medžio ir iš šventojo
miesto, aprašytų šitoje knygoje. 20 Tas, kuris tai liudija,
sako: „Taip, aš netrukus ateisiu!“ Amen. Ateik, Viešpatie
Jėzau! 21 Viešpaties Jėzaus malonė tebūnie su visais.